LIELAIS JĀŅA EVAŅĢĒLIJS

9. GRĀMATA

Iekšējā vārdā no Kunga saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

Tulkots no vācu valodas Rīgā, E. B.

Šo grāmatu varat lejuplādēt bez maksas interneta lapā:

http://www.garigums.lv

* * *

E-pasts: garigums@gmail.com

Lielais Jāņa Evaņģēlijs, 9. grāmata

* * *

Kungs ceļā no Essas uz Jēriku.

1. Kungs sastop nabadzīgu svētceļnieku pulku.

1] Kad mēs jau bijām ceļa stundas attālumā no tās vietas, tad mums nāca pretī augšā minētie nabadzīgie svētceļnieki no Jērikas apvidus un lūdza mums kādu dāvanu.

2] Un Es jūdu grieķiem teicu: "Dodiet viņiem no savas pārpilnības; jo viņi pasaulē ir tikpat nabagi kā Es Pats, kam nepieder ne akmens, ko Es varētu likt zem Manas galvas! Lapsām ir viņu alas un putniem viņu ligzdas, bet šiem nabagiem nepieder nekas, izņemot sevi pašu un viņu trūcīgos tērpus. Tādēļ apdāviniet viņus!"

3] Pēc šiem Maniem vārdiem visi jūdu grieķi un arī tie daži Jāņa mācekļi salika kopā labu summiņu un ar lielu prieku nodeva nabagiem, un viņi ar paceltām rokām pateicās Mans un devējiem un lūdza mūs piedot, ka viņi ceļā mūs apturējuši, bet kā jūdi arī bailīgi un norūpējušies mums jautāja, vai pirms saules lēkta Essu gan sasniegtu.

4] ES teicu: "Ko jūs raizējaties, ejot pa ceļu apgānīt saabatu? Ne Mozus, ne kāds cits pravietis nekad nav devis kādu bausli, ka sabatā nav jāceļo; bet tempļa jaunie nolikumi nav nekādi Dieva likumi un Dieva priekšā tiem nav nekādas vērtības. Bet šodien vēl ir agrs, un stundas laikā jūs to vietu sasniegsiet. Bet kad jūs tur nonāksiet, tad iegriezieties pirmā viesnīcā, kas atrodas vārtu ārpusē! Tur jūs atradīsiet labu uzņemšanu un pajumti; jo Es jūs tur jau pieteicu. Bet kas Es esmu, to jūs Essā jaau uzzināsit; un tā ceļojiet nu tālāk!"

5] Šie nabagi gan izpleta lielas acis, ka Es viņiem to visu teicu; bet viņi tomēr neiedrošinājās jautāt, kā Es to visu varētu zināt, un devās tālāk.

6] Bet ceļā mācekļi Man jautāja, kādēļ šie nabagi īstenībā dodas uz Essu, tā kā viņi tomēr neizskatījās kā slimi, jo slimi cilvēki nekad tik labi nestaigā.

7] ES teicu: "Viņi tādēļ arī nedodas uz Essu, lai tur liktu sevi dziedināt, bet gan lai kā pavisam nabadzīgi tur atrastu darbu un atbalstu; jo viņi no ceļiniekiem uzzināja, ka šajā pēdējā laikā essejieši esot kļuvuši ļoti labdarīgi pret patiesi nabagiem, un tā tad viņi devās ceļā uz Essu, tādēļ ka mājās nevarēja atrast nekādu darbu un tātad arī nekādu peļņu, kas par visu apvidu neko labu neliecināja, kādēļ no Manis arī tiek trūcīgi svētīts.

8] Bet kad viņi mājās uzsāka savu ceļojumu, starp šiem nabagiem bija arī daži slimnieki. Bet pie viņiem viņu nabadzīgā apvidū nāca daži no tiem septiņdesmit Manis izsūtītajiem mācekļiem, un darīja viņus veselus un tā starp viņiem nu arī nebija neviena slimnieka. Mācekļi viņiem arī ieteica viņu nabadzības dēļ ceļot uz Essu, kur viņi noteikti atrastu darbu un pajumti. Un tad šie nabadzīgie arī tūlīt devās ceļā."

9] PĒTERIS teica: "Tad viņiem vajadzēja doties drīzi pēc mums, tā kā viņi nu jau ir te, jo viņi, līdzīgi mums, tomēr nevarēja tikt uz priekšu brīnumainā veidā?!"

10] ES teicu: "Bet tas mums nemaz nerūp! Viņi nu drīz sasniegs savu mērķi, un ar to pietiek; diena un stunda nav svarīga, un tā atstājam nu to!"

11] Ar šo Manu atbildi visi bija mierā, un mēs rosīgi soļojām uz priekšu, un tad arī ātri tikām tālāk, kas sevišķi šajā apvidū bija pavisam labi un mērķim atbilstoši; jo tas bija ļoti neapdzīvots un vairākas stundas tālu nebija neviens sastopams koks, neviens krūms un arī neviens cits stāds. Un šajā apvidū mūs arī nesatika neviens cilvēks un tādēļ varējām doties uz priekšu vēja ātrumā un šādā veidā tālais un ļoti tuksnešainais ceļa posms tad mums arī bija drīz aiz muguras.

12] Kad šis katram ceļiniekam neviesmīlīgais ceļš bija aiz mums, kura pārvarēšanai, neskatoties uz

mūsu vēja ātrumu, vajadzēja pie divām stundām laika, tā, ka parasti kādam ceļiniekam pat uz kamieļa pa šo tuksnešaino ceļu vajadzēja ceļot gandrīz pilnu dienu, tad mēs atkal nonācām kādā saimnieciskā apvidū, kur ceļa malā līdzās vairākām, visvairāk grieķiem piederošām dzīvojamām un saimniecības mājām atradās arī viena viesnīca.

13] Pie viesnīcas nonākot, DAŽI MĀCEKĻI teica: "Kungs, mēs nu nogājām ļoti tālu ceļa posmu un esam izslāpuši! Vai Tev nebūtu patīkami, ja mēs šeit nedaudz atspirdzinātos un slāpju dzēšanai liktu pasniegt ūdeni?"

14] ES teicu: "To mēs katrā ziņā varam darīt, bet šis apvidus ir ūdens nabadzīgs, un saimnieks par ūdeni arī liks labi samaksāt, jo viņš ir ļoti peļņas kārs pagāns, kādi pa lielākai daļai ir grieķi. Ja gribat par ūdeni samaksāt, tad mēs varam ieiet viesnīcā, nedaudz atpūsties un likt mums padot ūdeni un nedaudz maizes."

15] JŪDU GRIEĶI un arī tie Jāņa mācekļi, tā kā pie viņiem bija nauda, teica: "Kungs un Meistar, mēs to darām ar lielu prieku! Ja saimniekam ir arī baudāms vīns, tad mēs gribam samaksāt arī par vīnu!"

16] ES teicu: "Kā jūs gribat. Tātad darat savējo, un Es darīšu Manējo! Un tā ejam viesnīcā."

2. Brīnums viesnīcas saimnieka mājā.

1] Tūlīt pēc tam iegājām viesnīcā un saimnieks ļoti pieklājīgi nāc mums pretī un jautāja, ar ko viņš mums varētu pakalpot.

2] ES teicu: "Mēs esam izsalkuši un izslāpuši, un tā dod mums nedaudz maizes un ūdeni!"

3] SAIMNIEKS teica: "Mani kungi, man ir arī vīns! Vai jūs mīļāk negribat dzert vīnu, kas man ir ļoti labs, kā ūdeni, kas šajā apvidū tikko der vārīšanai?"

4] ES teicu: "Tavs vīns nav tieši slikts, bet mēs laicīgi neesam tik turīgi, lai ar tavu dārgo vīnu dzēstu savas slāpes. Tādēļ atnes tikai to, ko mēs prasām, un mēs arī ar to būsim apmierināti! Bet ņem ūdeni no avota akas tavā vīna pagrabā un ne no tvertnes tavā pagalmā; jo pie tevis arī par ūdeni tiek maksāts, un tādēļ tam vajaga būt svaigam un tīram!"

5] SAIMNIEKS pārsteigts Mani uzskatīja un teica: "Draugs, cik man labi zināms, tu nu gan pirmo reizi esi manā mājā! Kā tad tu zini, kā tā ir iekārtota? Kas var tev to būt pateicis?"

6] ES teicu: "Ak, nebrīnies par to, bet gan atnes prasīto! Ja arī Es ar šiem Maniem draugiem un esmu pirmo reizi zem tavas mājas jumta, tad tomēr Man nekas nav nezināms. Bet kā tas ir iespējams, to Es jau zinu, kā tad Es arī zinu, ka tava vecākā un mīļākā meita Helēna jau pilnus trīs gadus cieš no ļauna drudža un tu esi jau daudz maksājis, un tomēr neviens ārsts un vēl mazāk neviens no taviem daudziem dievu attēliem, kurus tu par dārgu naudu liki atnest no Atēnām, viņai nepalīdzēja. Un redzi, tā Es zinu vēl vairāk tavā mājā! Bet tagad ej un nesi mums prasīto, lai mēs varam sevi spēcināt un tad iet tālāk!

7] Pēc tam pār mēru pārsteigtais saimnieks pasauca pāris kalpotājus un lika mums atnest maizi, vīnu un vairākas krūzes svaiga ūdens.

8] Kad tas viss mūsu priekšā atradās uz galda, un izslāpušie mācekļi tūlīt gribēja ķerties pie krūzēm, tad ES viņiem teicu: "Tomēr pagaidiet vēl nedaudz, līdz Es ūdeni svētu, lai tas nevienam nekaitē, jo arī avota ūdens šajā apvidū ir drudzi izraisošs, tā kā tas sevī satur netīrus dabas garus!"

9] Tad mācekļi gaidīja, un ES uzpūtu krūzēm dvašu un teicu: "Tagad ūdens ir svētīts un attīrīts; bet vispirms ēdiet nedaudz maizes, tikai tad dzeriet ar mērķi un mēru, lai jūs neapreibstat."

10] MĀCEKĻI tā darīja, un kad viņi sāka dzert, tad priecīgi pārsteigtām sejām viņi teica: "Jā, tādu ūdeni vajag dzert ar mēru un mērķi, lai no tā neapreibtu!"

11] SAIMNIEKS to manīja un abiem kalpotājiem teica: "Kā? Vai jūs šiem dīvainiem viesiem atnesāt vīnu, kaut viņi noteikti prasīja tikai ūdeni?"

12] KALPOTĀJS teica: "Kungs, mēs darījām, kā mums tika pavēlēts! Bet kā ūdens ir kļuvis par vīnu, to mēs nezinām, bet kas uzpūta dvašu, tas to jau zinās, kā ūdens varēja kļūt vīns. Jautā viņam, jo, šķiet, viņš saprot vairāk, kā mēs visi šajā apvidū!"

13] Pēc tam SAIMNIEKS pienāca pie mūsu galda, un mēs devām viņam dzert. kad viņš bija krūzi gandrīz iztukšojis, tad viņš ļoti izbrīnījies Man teica: "Vai tad tu esi kāds liels un slavens mags vai pat kāds man vēl nepazīstams Dievs, ka tu to vari izdarīt? Tādēļ es lūdzu tevi, lai tu to man pasaki!"

13] ES teicu: "Ja tu no savas mājas aizgādā prom visus dievus, kuriem tu vairs netici, tad Es tev tūlīt

gribu teikt, kas Es esmu, un arī tev rādīt vienu īstu, patiesu, bet tev vēl pilnīgi nepazīstamu Dievu, kas varētu palīdzēt arī tavai meitai, ja tu Viņam ticētu un vienīgi Viņam dotu godu."

14] Kad SAIMNIEKS no Manis to dzirdēja, tad viņš teica: "Tu runā dīvainus vārdus. Visus dievus iznīcināt tieši nebūtu nekāda māksla, — bet ja to uzzina mūsu priesteri vai romieši, tad man klāsies ļauni; jo kas aizskar tikai kāda pusdieva attēlu, mums ir aplikts ar smagu sodu. Iepriekš man kopā ar visiem maniem mājniekiem vajadzētu kļūt jūdam un tiesas priekšā to apstiprināt ar rakstu, zīmogu un apgraizīšanu, pie kam man tiktu atņemtas romieša pilsoņa tiesības un tad kā jūdam man tās atkal vajadzētu atpirkt par lielu naudu, ja es pēc tam atkal gribētu kļūt romiešu pilsonis. Brīnumainais draugs, tava man uzstādītā prasība šajā manā stāvoklī ir tikko izvedama. Bet te es zinu vienu padomu. Ar lieciniekiem, kas ir manā dienestā, aizgādā tu dievus no manas mājas, un tad kopā ar visiem maniem mājiniekiem klusībā došu godu tevis man parādītajam Dievam!"

16] ES teicu: "Tad labi, apstaigā savu māju un pārliecinies, vai tavas daudzās istabas vēl grezno kāds liels vai mazs elks!"

17] Kad saimnieks gribēja paskatīties, tad izmisušām sejām viņam jau kliegdami nāca pretī VISI MĀJINIEKI un gaudoja: "Mājai vajaga atgadīties lielai nelaimei; jo visi dievi pēkšņi to pameta!"

18] Tad SAIMNIEKS apņēmīgu seju teica: "Esat par to mierīgi! Mirušos, tikai cilvēku rokām darinātos dievus, kas nevienam nekādās bēdās nevar palīdēt, noteikti ir viena patiesa un pār visu varena Dieva iznīcināti, bet par to, ļoti iespējams, mūsu mājā ir atnācis tas viens, vienīgi patiesais un pār visu varenais Dievs, kuru mums tuvāk mācīs pazīt un pat rādīs šis Viņa jau par sevi ļoti varenais kalps. Un tā caur mirušo un pilnīgi nevarīgo dievu aizgādāšanu mūsu mājai nav notikusi nekāda nelaime, bet gan tikai augstākā svētība.

19] Bet lai jūs ticat, ka tā lieta brīnumaini tā ir, tad aplūkojiet šeit šīs mūsu ūdens krūzes, tās tieši pēc tā viena patiesā Dieva brīnumaini varenā kalpa vēlēšanās caur diviem maniem šeit klātesošiem kalpiem, kas to var apliecināt visas pasaules priekšā, pilnas ar ūdeni tika noliktas uz šī galda. Un šie viesi, tā kā viņi noteikti bija izslāpuši, tūlīt gribēja šo ūdeni dzert, bet varenais Dieva kalps viņiem teica, ka viņiem ūdens tikai tad jādzer, kas viņš iepriekš to svētīs. Pēc tam viņš krūzēm uzpūta dvašu un ūdens acumirklī pārvērtās labākā vīnā. Te vēl ir pilna krūze, ņemiet un nobaudiet saturu, un spriediet, vai tas ir ūdens vai vislabākais vīns!"

20] Pēc tam SAIMNIEKA SIEVA ņēma krūzi, nobaudīja tā saturu un ļoti brīnījās, teikdama: "Klausieties, tas vēl nekad nav dzirdēts! Tāds brīnumdarbs var būt iespējams tikai Dievam! Es gan Atēnās arī reiz redzēju brīnumdarus magus, kas arī ūdeni drīz pārvērta asinīs, drīz pienā un drīz atkal ūdenī un vēl visādās citās lietās; bet es toreiz kā ļoti skaista un bagāta grieķiete no kāda mani aplidojoša Apolona priestera pārāk drīz uzzināju, ka tāda veida brīnumaina izskata pārmaiņas var tikt paveiktas pavisam dabīgā veidā. Bet tas man atņēma ticību visiem magiem un viņu neīstiem brīnumiem.

21] Bet te nav atklājama nekāda slepena un paslēpta blēdība, un tādēļ ir kāda dzīva Dieva pilnīgi patiess brīnumdarbs, kuram es nu patiesi ticu un šajā ticībā arī palikšu līdz manām beigām. Un nu jūs visi nobaudiet šo vīnu un spriediet!"

22] Pēc tam visi nobaudīja vīnu un to lietu atrada tā, kā to aprakstīja saimnieks un viņa sieva.

3. Ar drudzi slimās Helēnas izdziedināšana.

1] Bet pēc tam SAIMENIEKS saviem un klātesošiem mājas ļaudīm tālāk teica: "Mēs nu pārliecinājāmies, ka šis viena, patiesa Dieva kalps veica patiesu brīnumu, lai mūs pārliecinātu par vienu, patiesu Dievu. Bet viņš man iepriekš deva arī citus ne mazāk brīnumainus pierādījumus, no kuriem es secināju, ka ar viņu vajaga būt pārlieku dīvainai lietai, jo viņš sīkāk kā bieži mēs paši zina visus lai cik apslēptus un slepenībā turētus mūsu mājas iekārtojumus un attiecības.

2] Viņš arī zina par mūsu mīļās Helēnas līdz šim neizārstēto slimību, un viņš tad arī man apsolīja viņu izdziedināt, ja es no mājas aizgādāšu visus mirušos elkus, lielus un mazus, un tad kopā ar visiem maniem mājniekiem turos pie viena, vienīgi patiesā Dieva un dodu Viņam godu. Bet es pats tomēr neiedrošinājos aizskart mirušos elkus aiz bailēm vispirms tikt no kāda nodotam un tad no priesteriem un tiesas sodītam. Bet tad viena patiesā Dieva kalpam teicu: "Liecinieku klātbūtnē aizgādā tu tos prom no mājas, tad mēs paliek bez atbildības!" Tā visi mūsu daudzie elki mājā ļoti brīnumainā veidā ir iznīcināti un mēs visi esam tā liecinieki, un tādēļ nevaram tikt saukti pie atbildības ne no priesteriem un vēl ma-

zāk no romiešu tiesas, — ko jūs tikpat labi aptversiet kā es pats!

3] Bet tā kā tas šodien tik negaidīti pēkšņi notika mūsu acu priekšā, tad nu vēl var tikt izdziedināta mūsu meita, un mums visiem darīts zināms un parādīts viens, vienīgi patiesais Dievs un mēs visi kopā varam vienīgi Viņam dot godu un rīkoties, un dzīvot pēc Viņa gribas!"

4] Ar to visi klātesošie bija pilnīgi mierā un nu saimnieks kopā ar sievu un saviem bērniem vērsās pie Manis un lūdza Man slimās meitas iespējamu izdziedināšanu.

5] Un ES teicu: "Tādēļ, ka tu ar tavējiem tam tici, tad lai arī notiek pēc jūsu ticības. Bet nu ejiet jūsu meitas istabā un pārliecinieties, vai viņa jau ir izdziedināta! Bet tad vediet viņu šeit, lai arī viņa nobauda no šī dzīvības vīna un mācās atzīt, kas viņu izdziedināja."

6] Kad Es to izteicu, visi steidzīgi atstāja mūsu ēdamzāli, lai redzētu, vai Helēna gan ir izdziedināta. Kad viņi pie viņas ienāca, viņi viņu atrada pilnīgi veselu, un viņa tad arī atstāstīja, kā viņa esot no kādas uguns caurstrāvota un drudzis un visas sāpes un viņas iepriekšējais vājums viņu pēkšņi ir pametis. Par to izcēlās lielas gaviles; meita tūlīt atstāja savu slimības gultu, apģērbās un ar gavilēm tad arī drīz tika vesta pie Manis.

7] Kad viņai tika teikts, ka Es esmu dziednieks, tad viņa nokrita pie Manām kājām un slacīja tās pateicības asarām. Tad arī visi citi Man pateicās par Helēnas brīnumaino izdziedināšanu.

8] Bet Es viņai teicu: "Piecelies, Mana meita, un tad dzer vīnu no krūzes, kas tev stāv vistuvāk, lai tu pie visas miesas un dvēseles tieci spēcināta!"

9] Tad Helēna steidzīgi piecēlās, vienkārši paņēma krūzi un dzēra no tās spēcinošo vīnu, kura labo garšu nevarēja vien pietiekami slavēt un cildināt.

10] Kad viņa bija spēcināta, tad visi atkal sāka Mani lūgt, lai Es nu viņiem arī mācu pazīt to vienu patieso Dievu, un ja tas būtu iespējams, viņiem tad Viņu arī parādu.

11] ES teicu: "Tad klausieties, ko Es visā īsumā jums teikšu!

12] Nav gandrīz neviena grieķa, kas dzīvo un darbojas jūdu zemē, kas nebūtu iepazinis Mozus un citu praviešu mācības. Tātad Dievs, kuru Mozus sludināja jūdiem, Dievs, kas Sinaja kalnā zem zibens un pērkons runāja ar Mozu un caur viņu un viņa brāli Āronu, un vēlāk vienmēr caur praviešu un daudzu citu gudru vīru mutēm, kura vārds ir Jehova un ir pār visu svēts, tas ir tas viens, vienīgi patiesais, mūžam dzīvais, augsti gudrais un pār visu varenais Dievs, kas no Sevis ir radījis debesis un sauli, mēnesi ar visām zvaigznēm un šo zemi, un visu, kas ir tajā, uz tās un virs tās.

13] Ticiet šim Dievam, turiet Viņa jums zināmos baušļus, bet mīliet arī savus līdzcilvēkus, kā katrs no jums mīl sevi pašu, t. i., dariet viņiem visu, ko saprātīgā kārtā jūs vēlaties. Patiesais Dievs būs jums vienmēr žēlīgs un labprāt uzklausīs jūsu lūgšanas!

14] Tad Viņš jums sevi parādīs ne kā tālu un neatsaucīgu Dievu, bet gan kā vienmēr tuvāku, jūs pār visu mīlošu Tēvu, kas nekad neatstās neuzklausītas jūsu lūgšanas.

15] Tajā pastāv viss, ko tas viens, vienīgi patiesais Dievs kā arī visu cilvēku patiesais Tēvs, prasa cilvēkiem. Kas to darīs, tie būs pār un pār svētīti ne tikai uz šīs zemes, bet gan pēc miesas atkrišanas viņi iemantos viņu dvēseļu mūžīgu dzīvību, un mūžam būs tur, kur svētlaimīgs ir Tēvs. Vai jūs nu pazīstat vienīgi patieso Dievu?"

16] VISI teica: "Jā, ja Viņš ir tas, — ko mēs vairs neapšaubām —, tad mēs Viņu pazīstam no mums labi zināmiem rakstiem! Mums vienmēr patika Mozus mācība; bet kad mēs pārāk bieži pārliecinājāmies, ka tā pavisam pretēji tiek ievērota sevišķi no galvenajiem priesteriem un ka par viņu izdarītajiem noziegumiem pret līdzcilvēkiem vienīgi patiesais Dievs viņus nesoda, tad mēs domājām: kas patiess gan var būt kādā mācībā, kur, kā no darbiem labi redzams, tās pirmajiem pārstāvjiem un tā saucamiem Dieva kalpiem nav ne dzirkstelītes ticības?!

17] Jo ka savus līdz cilvēkus jāmīl kā sevi pašu, to no Mozus baušliem redz no pirmā skata. Bet arī redz, kā Mozus mācības pārstāvji mīl savus līdzcilvēkus, un vajadzētu būt sistam ar rupjāko aklumu, lai nemanītu to, ka tieši mācības pārstāvji tai nemaz netic! Jo patiesai ticībai vispirms tomēr vajaga sevi apliecināt caur rīcību pēc mācības un to sevišķi pie mācības pārstāvjiem un izplatītājiem. Bet, ja viņi katru acu priekšā, nu jau nebaidoties no vienīgā Dieva parāda, ka viņi nekam netic, kā tad mums, svešiniekiem, jāatzīst viņu mācība?!

18] Un redzi, tu viena vienīgi patiesā Dieva varenākais, patiesais kalp un priesteri, tas tad arī vienmēr bija iemesls, kāpēc mēs tikpat labi šaubījāmies par Mozus mācības patiesību un īstumu kā par mūsu daudzdievību. Pasaules un tās likumu dēļ beigās mēs gan visā piedalījāmies, bet pie sevis mēs pa-

tiesi vairs neticējām vienam Dievam, bet gan ticējām visvaldošiem dabas spēkiem, kurus nedaudz tuvāk mācījāmies pazīt caur mūsu pasaules gudriem.

19] Bet tagad tavas darbības un runas dēļ tā lieta pie mums ļoti mainījās un mēs nu nešaubīgi ticam vienam, vienīgi patiesam jūdu Dievam, kas tev, tādēļ ka tu noteikti vienmēr pildīji Viņa gribu, piešķīra tādu nekad nedzirdētu varu.

20] Bet tagad mēs turēsimies vienīgi pie Mozus mācības un nekad pie tās pārstāvjiem Jeruzalemē. Jau vēlu šajā naktī no Essas šeit atnāca daži tādi pārstāvji, kas spēcīgi sāka runāt par pašu tempļa saimniekošanu un ļoti slavēja essejiešu gudrību un varu, un mēs domājām: "Ja jau viņi paši par sevi tā zākājas, ko tad mums, svešiniekiem, par jums jādomā?" Bet viņi mums tomēr patika, tādēļ, ka viņi atzina patiesību. Šodien agri no rīta viņi devās tālāk. Bet mēs, kas attiecas uz mācību, nu būtu kārtībā; bet ir atlicis vēl viens punkts, un tas pastāv tavā beigu apsolījumā.

21] Tu apsolīji mums rādīt arī to vienīgi patieso Dievu, kas tev noteikti kā viss cits būs iespējams. Tā kā tu jau bez prasīšanas mūs tiktāl padarīji laimīgus, ka ar darbiem un vārdiem mūs mācīji pazit vienīgi patieso Dievu, tad nu dari mūs pavisam laimīgus arī caur to, ka tu mums visiem rādi vienīgi patieso vienu Dievu! Mēs visi tev to no sirds dziļumiem lūdzam!"

4. Kungs liecina par Sevi.

1] ES teicu: "Jā, Mani mīļie bērni, bet jūsu dēļ tas tieši nav tik viegli, kā jūs to domājat. Bet tādēļ, ka Es jums to apslolīju, tad jums visiem arī jāredz to vienu, vienīgi patieso Dievu. Bet iepriekš Man vajaga jums aizrādīt, ka gada laikā redzēto nevienam neizpaužat."

2] Visi Man to svinīgi apsolīja.

3] Un tad ES teicu tālāk: "Tad labi, tad uzklausiet Mani, un plaši atveriet savas acis un sirdis!

4] Es Pats tātad esmu tas, kas ar jums runā, kā pravieši cilvēkiem sludināja! Pēc Mana mūžīgā lēmuma Man patika Pašam kā cilvēkam ar miesu un asinīm kā gaišākai un dzīvību nesošai gaismai nākt starp grēku naktī klīstošiem un nomāktiem cilvēkiem un viņus atsvabināt no tiesas un mūžigas nāves smagās nastas.

5] Bet Es nenācu tikai pie jūdiem, kuri kopš pirmsākuma bija tā viena, vienīgi patiesā Dieva tauta un arī sevi vēl tā dēvē — kaut gan ļoti daudzi viņu ļauno darbu dēļ ir kļuvuši elles tauta, — bet gan arī pie pagāniem, kuri gan arī cēlušies no tiem pašiem šīs zemes pirmiem cilvēkiem, bet laiku gaitā tā ļāvās pavedināties no pasaules vilinājumiem, ka caur to atkrita no viena, patiesa Dieva. Viņu vairs nepazina un tad no mirušas un iznīkstošas matērijas pēc viņu prieka un patikas paši radīja dievus un tad viņus godāja un pielūdza, kā tas vēl tagad ir, un jūs to labi zināt.

6] Lai arī pagāniem jāpazīst mūžīgo un dzīvāko patiesību, kā vienīgi Dievā esošu, tad Es nācu arī pie pagāniem un atkal dodu viņiem pašu labprātīgi ilgi pazaudēto dzīvības gaismu, un tātad arī mūžīgu dzīvību.

7] Es Pats esmu tā gaisma, ceļš, mūžīga patiesība un dzīvība. Kas man tic un dzīvo pēc Manas mācibas, tam sevī jau ir mūžīga dzīvība un tas nekad neredzēs un nejutīs nāvi, ja arī miesā viņš tūkstošreiz mirtu; jo kas Man tic, tur Manus baušļus un tātad Mani pār visu mīl, tas ir Manī un Es Garā esmu viņā. Bet kurā Es esmu, tajā arī ir mūžīga dzīvība.

8] Un tā Es tad jums arī rādīju to vienīgi patieso vienu Dievu, kā Es to jums iepriekš apsolīju. Bet nu izpētiet paši sevi, vai jūs tam arī ticat! Jā, jūs to arī nu ticat; bet arī paliekat šajā ticībā kā patiesi varoņi un nevienam vairs neļaujat sevi no tās novērst, tad jūs dzīvosit un jūsos būs un paliks Mans spēks! Tātad lai tā ir un paliek!"

9] Kad Es klātesošiem pagāniem to pateicu, tad viņus pārņēma dziļākās godbijības trīsas un neviens vair neiedrošinājās pateikt kādu vārdu.

10] Bet ES draudzīgā balsī teicu: "Saņemieties tomēr, bērni! Vai Es kā patiesākais visu cilvēku Tēvs izskatos tik briesmīgs, ka jūs Manā priekšā nu pārņem tādi drebuļi? Redziet, Man gan noteikti nekas nav nepieciešams, jo Manī ir viss spēks un vara debesīs un uz zemes —, bet Es nevaru darīt, ka Es nebūtu tas, kas Es esmu, un arī jūs ne to, kas jūs esat! Es reiz esmu Tas, kas Es esmu, biju un būšu no mūžības uz mūžību, un arī jūs būsit tie paši un paliksiet. Ja Es nu jūs devāju par Maniem mīļiem bērniem, tad jūs esat Man pilnīgi līdzīgi un ja jūs dzīvojat un darbojaties pēc Manas Mācības un tātad pēc Manas gribas, tad jūs patiesi kļūsit ne mazāk pilnīgi kā Es Pats esmu un varēsit veikt tādus pat brīnumus, kā

Es veicu. Jo kādu prieku kādam pilnīgam tēvam gan var sagādāt nepilnīgi bērni? Tādēļ Manā priekša atmetiet savu pārāk lielo godbijību un tā vietā satveriet pilnīgu paļāvību un mīlestību uz Mani, un jūs Man būsiet daudz patīkamāki un vērtīgāki!

11] Patiesi, kas Mani vēl mīl, tam nevajaga Manā priekša baidīties. Jo kas Dievu pārāk bīstas, tie, pirmkārt, Viņu vēl nekad īsti nepazīst un viņu sirdis vēl ir tālu no Viņa mīlestības un, otrkārt, tādiem pārāk bailīgiem bērniem pašu vainas dēļ draud briesmas tikt maldinātiem, tādēl ka bailes vājina drosmi un gribu, cik vien tikai vienmēr iespējams Man tuvoties un caur to arī Manis tikt apgaismotam visās dzīvības patiesībās. Ja jūs to saprotat, tad atmetiet savas bailes Manā priekšā un satveriet mīlestību un pilnīgu bērnišķu paļāvību uz Mani!"

12] Kad Es uz viņiem tā runāju, tad no viņu sirdīm atkāpās viņu elkdievības bailes un viņš sāka sirsnīgāk Mani slavēt un cildināt un viņu sirdīs arvien vairāk un vairāk pamodās mīlestība. Bet pilnīgi viņi tomēr neuzticējās, jo viņu pagānisma ilgi koptais priekšstats par kāda dieva nepielūdzamo un mūžīgo varu un bardzību nevarēja un negribēja tik drīz izdzist. Tomēr pēc kādas stundas, kamēr Es vēl uzkavējos viesnīcā, viņi visi kļuva uzticības pilnāki, un Es viņiem vēl devu dažu labu mācību, kas spēcināja un nostiprināja viņu mīlestību uz Mani.

5. Atnākšana pie Jērikas.

1] Bet pēc tam Mani mācekļi, kuriem klāt bija nauda, jautāja saimniekam, cik jāmaksā par maizi un avota ūdeni.

2] Bet SAIMNIEKS teica: "Ak, kā jūs man to varat jautāt, kad es tagad tomēr palieku mūžīgs parādnieks Dievam tam Kungam un tātad arī jums, Viņa noteikti tuvākiem draugiem?! Katrs vārds, ko Viņš mums teica, ir bezgala vairāk vērts kā visi zemes dārgumi. Ja jūs vēlētos manā mājā palikt tūkstots gadus un ēst dienu un nakti, un es par to prasītu tikai vienu stateru, tad es patiesi vairs nebūtu vērts, ka manu dzīvo miesu mestu priekšā čūskām un pūķiem par barību."

3] Uz to Es teicu: "Tava griba ir padarīts darbs! Bet mums vajaga doties tālāk, tā kā arī citās vietās ir nabaga bērni, kuriem Es gribu palīdzēt. Bet drīz šeit nāks nabaga svētceļnieki un, proti, virzienā no Essas uz Jēriku. Viņi tur gan atkal pilnīgi apguva viņu miesas veselību, bet naudas viņiem ir maz un viņi ir izslāpuši un noguruši; dod viņiem ēst un dzert, un arī naktsmājas, un Es to tā pieņemšu, ka tu to būtu darījis Man!"

4] SAIMNIEKS teica: "Ak Kungs un Meistar, ja tie nabagie grib šeit palikt pilnu gadu, tad viņiem jātiek apgādātiem. Ja viņi iet pa Kungu ielu, tad es viņiem tūlīt gribu sūtīt pretī zirgus un ratus, un likt viņus atgādāt šeit."

5] ES teicu: "Arī te tava griba tiek uzskatīta par darbu! Manis tev pieteiktie svētceļnieki jau vakarnakt izgāja no Essas un pāri kalnājam nāk šeit un tad pāris stundās pa kalna taku būs klāt, un tādēļ ar taviem zirgiem un ratiem viņiem būtu slikti pakalpots. Bet kad viņi rīt no šejienes aizies, tad tu vari viņiem vienā vai otrā veidā pakalpot, ja viņiem tas būs vajadzīgs.

6] Bet turpmāk nevienam vairs neliec par ūdeni maksāt, jo Es arī par to rūpējos, ka tavas akas vienmēr bagātīgi dos veselīgu ūdeni. Esi vienmēr žēlsirdīgs pret nabagiem, un tu arī pie Manis atradīsi žēlsirdību! Tu saņēmi Manu svētību un Manu žēlastību, un tā tev arī paliks, ja tu darbīgi paliksi Manā Mācībā; un ar to mēs nu atkal dodamies tālāk ceļā.

7] Pēc šiem Maniem vārdiem Es ātri piecēlos un kopā ar mācekļiem gāju ārā.

8] Pats par sevi saprotams, ka saimnieks ar savējiem ar pateicības asarām un cildinājumiem kādu gabalu mūs pavadīja; bet kad mēs savus soļus sākām ļoti paātrināt, tad viņi atpalika un atkal atgriezās mājās.

9] Bet tā kā šajā ceļa posmā ap pusdienas laiku nebija neviena ceļinieka, mēs atkal devāmies uz priekšu vēja ātrumā, bet kad mēs atkal nonācām kādā apdzīvotā apvidū, tad mēs atkal gājām dabīgiem soļiem. Un tā līdz vakaram nonācām mūsu Jērikas tuvumā.

10] Tur bija skaists zālājs, tajā mēs līdz pilnam saules rietam atpūtāmies, jo dienas gaismā Es negribēju ieiet pilsētā, un jo mazāk tādēļ, ka, neskatoties uz viņu kamieļu ātrajiem rikšiem mēs abus farizejus bijām iedzinuši, un viņi tikai pāris morgenu zemes mums priekšā tuvojās pilsētai.

11] Kad mēs par dažu ko parunājot atpūtāmies mūsu zālājā, tad no tuvējā muitas nama pie mums pienāca viens muitas kalpotājs un mums jautāja, no kurienes mēs esot atnākuši un vai mēs nakti pava-

dīsim šajā vietā.

12] ES teicu: "Ne viens, ne otrs uz tevi neattiecas, bet ja jau tu to gribi zināt, tad Es tev saku, ka pirmkārt, mēs šodien nācām no Essas un, otrkārt, ka mēs šeit nu nedaudz atpūšamies un tad dosimies pilsētā."

13] Kad MUITAS KALPOTĀJS dzirdēja, ka mēs vienā dienā kājām no Essas esam atnākuši līdz Jērikai, tad viņš sasita rokas kopā virs galvas un teica: "Ak, tas gan ir iespējams kādam ātrkājainam kamielim, bet ar cilvēku kājām tā kaut kas nekad vēl nav dzirdēts! Tad jums vajaga būt lidojošiem!"

14] ES teicu: "Tā ir mūsu lieta; bet tu, tādēļ ka tev ir laiks, ej pilsētā un saki Kado, kura tēvs ir jūsu augstākais kungs, lai viņš nāk ārā pie Manis, jo Es, tas Kungs, gaidu viņu šeit!"

15] Tad MUITAS KALPOTĀJS jautāja: "Kungs, ja es Kado nevaru minēt tavu vārdu, vai tad viņš gan arī nāks ārā pie tevis?"

16] ES teicu: "Arī tad! Ej, un tev jau būs alga, jo katrs paklausīgs strādnieks ir savas algas vērts!"

17] Pēc šiem vārdiem muitas kalpotājs ātri devās viesnīcā un to paziņoja Kado.

Kungs Jērikā.

6. Atkalredzēšanās ar Kado.

1] Kad Kado to dzirdēja, tad viņš ne acumirkli vairs negaidīja, deva muitas kalpam grasi sūtņa algu un, cik ātri iespējams, steidzās ārā pie Manis.

2] Kad viņš gandrīz bez elpas pienāca pie mums, tad mēs piecēlāmies no zālāja, un Es sniedzu viņam roku, bet viņš apkampa Mani, spieda pie savām krūtīm, apbēra Mani ar daudziem skūpstiem un beidzot prieka un svētlaimes pilnīgi pārņemts teica (KADO): "Ak Kungs un Meistar, kādu neaprakstāmu prieku tu man sagādāji ar Tavu drīzo atgriešanos! Ak, mēs laimīgākie, ka Tu atkal esi mūsu grēcīgā un Tevis mūžam necienīgā vidū. Nu ir tikai trīs dienas, kad Tu nebiji, un man tās kļuva gandrīz par trijiem gadiem; jo visu mūsu mājinieku lielākās ilgas pēc Tevis mūsu pacietībai uzlika stingru pārbaudījumu. Ja Tu šodien nebūtu atnācis, tad es rīt jau visā agrumā liktu kustēties labākiem kamieļiem un sekotu Tev uz Essu. Ak, tādēļ ka Tu atnāci, tad jau atkal viss ir pavisam labi un labākā kārtībā! Bet tagad, ak Kungs un Meistar, Tu mūsu vienīgā mīlestība un augstākā nepieciešamība, nāc, nāc nu kopā ar mani, lai visi mūsu mājnieki kļūst ļoti svētlaimīgi!"

3] ES teicu: "Tava draudzība atspirdzināja Manu sirdi, un Es iešu kopā ar tevi, bet uzgaidīsim vēl dažus acumirkļus! Iesim pilsētā, ja kļūs tumšāks, lai blenzt priecīgam pūlim neradītu sensāciju; jo rīdienas tirgus dēļ šeit ir daudz svešinieku un viņiem mūsu ienākšana nav jāaplūko un jākritizē. Pie tava tēva nu arī ir iegriezušies daži farizeji, viņi drīz tiks novietoti, un tad mēs pavisam netraucēti varam iet tavā mājā."

4] Tas Kado bija gluži pa prātam un viņš vēlrei pasauc muitas kalpotāju un sūtīja viņu uz viesnīcu, lai tas viņa ļaudīm saka, ka viņiem jāpagatavo labākās vakariņas. Kāpēc, to viņi jau īsā laikā ļoti priecīgi uzzinās.

5] Pēc tam muitas kalpotājs vēlreiz steidzās pilsētā un vēsti paziņoja.

6] Tad KADO TĒVS teica: "Es jau nojaušu, par ko šeit ir runa! Ej un saki Kado, ka viss būs izpildīts labākā kārtībā!"

7] Kad muitas kalps atkal atgriezās un Kado paziņoja tēva atbildi, un vakars jau sāka kļūt diezgan tumšs, tad ES teicu: "Tagad mēs jau pavisam mierīgi varam sākt virzīties tālāk, un ceļā mēs ne no viena netiksim ievēroti un pazīti, un ja arī kāds mūs redz, tad viņš mūs noturēs par atnākušiem tirgotājiem, kas mūs nesamulsinās."

8] Tā mēs pavisam droši mierīgi gājām uz Kado viesnīcu.

9] Nonākuši viesnīcas priekšā ES Kado teicu: "Draugs, nu eji pa priekšu un saki saviem piederīgajiem, ka Es kopā ar mācekļiem esmu atnācis no Essas! Bet kad Es ieiešu viesistabās, lai viņi aiz prieka nesaceļ pārāk lielu troksni, lai pirms laika tie daži svešinieki Mani neievēro. Tāpat viņiem Mani nav jāuzrunā kā Kungu un Meistaru, bet gan tikai kā labu draugu, jo Es jau tāpat skatos tikai uz sirdi un nevis uz muti. Bet kāpēc Es nu tā gribu, tā iemeslu tu jau vēlāk sapratīsi un labi aptversi. Ej un dari to!"

10] Kado nu steidzās mājā un savējos informēja, kā Es viņam to uzdevu.

11] Pēc tam Es gāju lielajā viesistabā, kurā mums jau bija klāts liels galds.

12] Kad mēs ienācām, visi, protams, draudzīgi nāca mums pretim. Kado tēvs un māte, kā arī viņa sieva un bērni mūs draudzīgi sveicināja un lūdza Man apsēsties, pie kam no tālā ceļa Es gan noteikti būtu noguris. Šī uzruna bija pavisam laba, un svešiniekus atstāja vienaldzīgus pret Mani un Maniem mācekļiem. Bet pie visas labi izvēlētās uzrunas visiem acīs bija augstākā prieka asaras, it sevišķi Kado tēvam un Kado vecajam, uzticamākajam kalpam, kuru sauca Apolons. Bet Es tūlīt spēcināju viņu sirdis, un tā viņi Manu klātbūtni varēja labi panest bez asarām.

13] Mēs tad tūlīt sēdāmies pie galda un Kado, viņa sieva un bērni, kā arī pēc Manas vēlēšanās arī Apolons, sēdēja Man vistuvāk; bet Kado mātei jau tāpat virtuvē bija, ko darīt, un Kado māsas apkalpoja viesus.

14] Kad mēs nu tā pavisam labā garastāvoklī sēdējām pie galda, uz kura jau pārpilnībā atradās labākais vīns un maize, tad daži mācekļi un galvenokārt mūsu Jūda Iskariots gribēja tūlīt pēc tā sniegties, tādēļ ka viņi jau bija ievērojami izsalkuši.

15] Bet ES teicu: "Ja jūs līdz šim izturējāt, tad jūs spēsit izturēt vēl dažus acumirkļus, bez miršanas badā un slāpēs! Pagaidiet silto ēdienu, kad tas stāvēs uz galda, tikai tad ņemiet vispirms nedaudz maizi un sāli un pēc tā nelielu malku vīna, tad vakariņas jūs spēcinās un darīs mundrus un priecīgus, bet citādi tikai novājinās locekļus un iekšas! Cilvēkam vajaga censties savu miesu uzturēt veselu, ja viņš savu dvēseli grib atbrīvot no skumjām un bailēm. Kā Es to daru, tāpat dariet arī jūs!"

16] Mācekļi Man pateicās par šo padomu un tam arī sekoja.

7. Kungs un slimais tirgotājs no Sidonas.

1] Daži svešinieki pamanīja, ka Es mācekļiem devu tādu padomu, un viens, kas bija TIRGOTĀJS NO SIDONAS, piecēlās un pienāca pie Manis un teica: "Labais draugs, piedod man, ka es kā svešinieks atļaujos tevi uzrunāt! No taviem vārdiem, kurus tu teici saviem draugiem, es manīju, ka tu bez šaubām būsi ārsts un tad arī es vēlētos tev lūgt kādu padomu, kas man jādara un jālieto, lai atbrīvotos no manām jau daudzgadīgām ciešanām māgā."

2] ES teicu: "Ja tu domā, ka Es esmu ārsts, tad arī pieņem no Manis padomu! Neēd, kā tas bijis līdz šim, pārāk daudz un pārāk treknu cūkas gaļu un visu cauru dienu nedzer tik daudz stiprākā vīna, tad tavas māgas ciešanas beigsies. Tas ir Mans ārstnieciskais padoms; ja tu tam seko, tad tas tev vairāk palīdzēs kā tava alvejas sula, kas tev gan iztīra māgu, lai pēc tam tu to atkal jo vairāk vari piepildīt. Cilvēks nedzīvo, lai ēstu, bet gan viņš tikai ēd, lai dzīvotu, un tam nav vajadzīga pilni piebāzta māga un caur iespējami stipru vīnu ik dienas nervu apreibināšana."

3] Kad SVEŠINIEKS no Manis to dzirdēja, viņš pavisam pārsteigts teica: "Tu tomēr mani iepriekš vēl nekad neesi redzējis! Kā tu vari tik sīki zināt, kā es dzīvoju?"

4] ES teicu: "Patiesi, Man vajadzētu būt sliktam ārstam, ja Es nespētu slimniekam no pieres nolasīt, kā viņš dzīvo un kā viņš ir ieguvis savu slimību. Dari to, ko Es tev ieteicu un atturies no miesaskāres, tad tava māga jau kļūs labāka!"

5] Svešinieks Man pateicās par šo padomu un uz galda Manā priekšā nolika trīs zelta gabalus.

6] Bet ES viņam tos atdevu atpakaļ ar vārdiem: "Dodi to nabagiem, jo Man nav vajadzīgs ne zelts, ne sudrabs, pēc kā cilvēki tik ļoti tiecas!"

7] Tad SVEŠINIEKS atkal paņēma savu zeltu un teica: "Nu tikai es atzīstu, ka tu esi patiess ārsts! Ja ar mani būs labāk, tad nabagiem no manis jāsaņem simtkārtīgi."

8] Ar to viņš atkal devās pie sava galda, un uz mūsējā tika klāti ēdieni.

10] Ēdieni bija ļoti labi pagatavotas zivis, cepti jēri un divdesmit ceptas vistas un bez tam vairākas cēlas augļu škirnes. Mēs tad tūlīt arī uzsākām ēst, un katram garšoja ēdieni, lieliskā kviešu maize un vīns, un pie mūsu galda kļuva īsti dzīvi.

10] Kad svešinieki manīja, ka mums pie mūsu galda labi garšoja un viņiem arī bija zināms, ka šajā viesnīcā ēdieni un dzērieni vienmēr bija ļoti dārgi, tad tieši tas SVEŠINIEKS, kuram viņa māgai Es iepriekš devu labu padomu, tā vairāk klusībā saviem biedriem teica; "Jā, nu tikai man ir skaidrs, kādēļ tas ārsts no manis nepieņēma tos trīs zelta gabalus. Viesiem, kāds ir viņš un viņa biedri, kas var baudīt tādu dārgu mielastu, noteikti ir vairāk dārgumu kā mums un tikai tie trīs zelta gabali jau tik ļoti bagātam ārstam noteikti ir par maz. Ak, tāds mielasts šajā viesnīcā maksā, mazākais, 500 grašus! Jā, jā, kas ir tik izveicīgs būt slavenam ārstam, tas ir laimīgāks un bagātāks kā ķēniņš, kuram, ja viņš ir slims, pie tāda

ārsta vajaga meklēt palīdzību par lieliem dārgumiem! Ķēniņš var būt lai cik varens un bagāts, tad viņš tomēr nevar sevi izdziedināt un glābt no nāves, ja viņš kļūst slims un vājš. Tad viņš par lielu naudu liek nākt labākam ārstam, kur viņš tikai kaut kur ir, bieži no liela attāluma; un ja ārsts viņam palīdz, tad viņš tiek apbalvots ar vēl lielāku summu. Un tas pavisam noteikti tā būs arī pie šī ārsta, ka viņš pie ķēniņiem un firstiem jau būs nopelnījis ļoti lielas summas, kādēļ viņš arī var dzīvot pavisa citādi kā mēs, nabaga tirgotāji no Sidonas un Tiras."

11] Mani mācekļi manīja arī šo piezīmi no svešinieka puses un Jēkabs vecākais jau gribēja viņu pārtraukt.

12] Bet ES viņam arī vairākkārt klusā balsī teicu: "Ļaujam viņiem runāt un spriest par mums, jo ar to viņi mums patiesi nekaitē. Kad jūs Manā Vārdā visā pasaulē cilvēkiem sludināsit Evanģēliju, tad jūs neizvairīsities no visādiem cilvēku spriedumiem par jums. Ja spriedumi būs akli un dumji, tad ļaujiet cilvēkie runāt, ja tikai viņu spriedumi sevī nesatur kaut ko ļaunu. Bet ja spriedumi ir ļauna veida, tad jūs tiesneša priekšā spriedēju vai nu varat saukt pie atbildības vai to vietu atstājiet un no savām kājām nokratiet tās vietas putekļus, un tad slepenībā jau Es būtu Tiesnesis pār šo vietu un tās iedzīvotājiem! Un tā ļaujam arī viņiem par mums runāt un spriest, kā viņi grib un kā viņi saprot; jo virs viņa izpratnes kāds cilvēks tikpat maz var spriest par kādu lietu vai kādiem apstākļiem, cik neiespējams vērsim dziedāt kādu Dāvida psalmu vai aklam vest kādu aklo! Tādēļ turpmāk tādi atgadījumi lai jūs vairs nemulsina."

13] Visi Man piekrita un pateicās par šo padomu.

14] Bet APOLONS piemetināja: "Ak Kungs un Meistar, Tev mūžam visā ir taisnība, bet šeit tikai ir apstāklis, ka caur šiem svešiniekiem mēs tajā tomēr esam ļoti traucēti, ka Tu Pats, lai par Sevi neizpaustu, arī mums nevari pateikt neko sevišķu, un arī mēs Tev nevaram neko ārkārtēju jautāt."

15] ES teicu: "Ak draugs, neraizējies par to! Līdz pusnaktij atgadīsies vēl daudz kas ārkārtējs; jo šodien, kā pēc labi pabeigta dienas darba, Es esmu labā garastāvoklī un arī jums visiem jābūt tādiem, bet nu ēdam un dzeram un nevienam neļaujam sevī traucēt mūsu prieku!"

16] Pēc tam mēs ēdām un dzērām pavisam labā omā un arī tie svešinieki pie citiem galdiem.

8. Arfista dziedājums Kunga priekšā.

1] Bet tā kā Jērikā bija tirgus, kas turpinājās pilnas septiņas dienas, tad līdzās daudziem tirgotājiem tajā nāca arī visādi burvju mākslinieki, stabulnieki, dziedātāji, arfisti un leijerkastnieki, kas vakaros staigāja no viesnīcas uz viesnīcu un par nelielu atlīdzību viesiem visu ko rādīja un demonstrēja, un tā mūsu viesnīcā nāca spēlēt viens dziedātājs ar arfu, kuru viņš ļoti labi prata spēlēt un pie tam arī ar tīru balsi dziedāja Dāvida psalmus.

2] Kad viņš ienāca istabā, tad viņš viesiem lūdza par nelielu atlīdzību ļaut parādīt savu prasmi.

3] SVEŠINIEKI, visvairāk grieķi un romieši teica: "Ak, ej ar savu veco jūdu skrāpi! Mūzika, dievišķā māksla, ir sastopama tikai starp grieķiem, bet ja pie tā galvenā galda grib tevi uzklausīt, tad mums nekas nebūs pretī; bet kādu algu tu no mums nesaņemsi!"

4] Pēc tam nabaga arfists un dziedātājs nāca pie mūsu galda un lūdza mums atļauju tikai mūsu priekšā sevi parādīt.

5] Un Es draudzīgā balsī teicu: "Uzstājies tikai droši un nešaubies, jo Es pazīstu tevi un zinu, ka tu esi tīrs dziedātājs Dāvida veidā! Tavai algai tādēļ jābūt bagātīgai!"

6] Pēc tam DZIEDĀTĀJS UN ARFISTS dziļi paklanījās mūsu priekšā, tīri uzskaņoja savu arfu un pats brīnījās, teikdams: "Patiesi, tā ir laba zāle mūzikai un dziedāšanai; jo es manas arfas stīgas nekad neesmu dzirdējis skanam tik debešķīgi gaiši un tīri!"

7] ES teicu: "Nu, ja tā, tu jau vari sākt sevi parādīt!"

8] Tad arfists ar mākslā ievingrinātiem pirkstiem pieskārās stīgām un lika skanēt aizgrābjošai priekšspēlei. Kad svešinieki dzirdēja ļoti tīrās skaņas un ļoti meistarīgo skaņu melodiju, viņi apklusa un ar lielāko uzmanību klausījās mākslinieka.

9] Visā zālē pilnīgā klusumā MĀKSLINIEKI brīnišķīgi skanošā pavadījumā brīnumtīrā un ļoti labi skanošā balsī sāka dziedāt šādu Dāvida psalmu; "Dziediet tam Kungam jaunu dziesmu, dziedi tam Kungam, visa pasaule! Dziediet tam Kungam un slavējiet Viņa vārdu. Dienu no dienas sludiniet Viņa pestīšanu! Izteiciet pagāniem Viņa godu, visu tautu starpā Viņa brīnumu. Jo tas Kungs ir augstu un ļoti slavējams, brīnumaini pāri visiem dieviem! Jo visu tautu dievi ir miruši elki; tikai tas Kungs radīja de-

besis. Augstība un godība ir Viņa priekšā un spēcīgi nu slavējot ejiet Viņa svētā vietā.

10] Dodiet tam Kungam, jūs, ļaužu tautas, dodiet tam Kungam godu un spēku! Dodiet tam Kungam Viņa Vārda godu, dodiet dāvanas un nāciet Viņa pagalmos! Pielūdziet to Kungu svētā glītumā un lai visa pasaule bīstas Viņa! Sakiet starp pagāniem, ka Kungs ir vienīgais Ķēniņš un Savu Valstību ir radījis, cik tālu ir pasaule, ka tai jāpaliek, un tiesā tautas taisnīgi! Debesis, priecājieties, un tu, zeme, esi līksma: jūra lai krāc, un viss, kas ir tajā! Lai lauks ir priecīgs un viss, kas uz tā, un ļaujiet visiem kokiem mežā slavēt Dievu, jo Viņš nāk, un Viņš nāk tiesāt zemi! Viņš tiesās zemes virsmu ar taisnīgumu un tautas ar Savu patiesību." (96. pslalms; izd.)

11] Kad mūsu dziedātājs un arfists šo psalmu nodziedāja, viņš vēl nospēlēja epilogu un ar to savu uzstāšanos eidza. Tad svešienieki viņu apbēra ar uzslavām un atzinību un apgalvoja, ka visā savā dzīvē nav dzirdējuši ko brīnišķīgāku stīgu mūzikā un tāpat arī dziedāšanā, un arī lūdza viņam piedošanu, kā viņi viņu saņēmuši, bet vienlaicīgi lūdza arī dziedātā psalma atkārtošanu.

12] Bet dziedātājs Man jautāja, vai viņš drīkstētu to vēlreiz darīt.

13] ES teicu: "Dari to tomēr; jo brīnišķīgāk arī Dāvids šo psalmu nedziedāja."

14] Un DZIEDĀTĀJS teica: "Kungs, kas tu esi, es pats arī vēl nekad! Dziedot man patiesi likās, ka es būtu pavisam tuvu ar Jehovu, ka man būtu piebalsojis viss eņģeļu koris. Ak, ja man tomēr paliktu māksla un balss, tad es būtu laimīgākais cilvēks uz zemes un ar manu dziesmu visus pagānus atgrieztu pie mūsu Jehovas!

15] Es teicu: "Dziedi nu tikai vēlrei 96. psalmu, un esi drošs, tu dievbijīgais samarieti, ka tev māksla nu paliks līdz tavas laicīgās dzīvības dienu beigām, — un Debesīs Visaugstākā troņa priekša jābūt un mūžam jāpaliek piemīlīgam dziedātājam. Bet nu dziedi!

16] DZIEDĀTĀJS teica: "Ak Kungs, tev visā patiesībā vajaga būt pravietim; jo parasti cilvēki nerunā tā kā tu! Tomēr par to nu tālāk vairs nē; jo man to psalmu vajag dziedāt vēlreiz!"

17] Pēc tam viņš vēlreiz aizskāra stīgas un tās skanēja vēl gaišāk un tīrāk kā pirmo reizi, un tā tas bija arī ar viņa balsi. Visi Mani mācekļi, mūsu saimnieka ļaudis un tāpat arī svešinieki bija līdz asarām aizkustināti, un Manējie pie mūsu galda visvairāk, tā ka viņi labi zināja, kam šis psalms domāts.

9. Dziedātāja alga.

1] Kad dziedātājs arī otro reizi psalmu nobeidza, tad starp svešiniekiem sacēlās pilnīga slavas un atzinības vētra un viņi viņu apdāvināja ar daudziem zelta gabaliem un lūdza viņu sēsties pie viņu galda un kopā ar viņiem ēst un dzert.

2] Bet viņš (DZIEDĀTĀJS) teica: "Es pateicos jums par man parādīto godu un par man bagātīgi ziedotām dāvanām, tomēr es vēl esmu sentīrs jūds — ja arī tikai 30 gadus vecs — un nedrīkstu ēst jūsu ēdienus! Pie tam tikai šis kungs man atļāva uzstāties, un es arī darīšu tikai to, ko viņš man pavēlēs!"

3] Tad svešinieki uzslavēja viņa uzticību, un Es viņu pasaucu sēsties pie mūsu galda un ēst un dzert kopā ar mums, — kas ar lielu pateicību tūlīt arī notika.

4] Bet mūsu saimnieks un Kado gāja un atnesa arfistam bagātīgu dāvanu, ko viņš gandrīz negribēja pieņemt, tā kā viņš jau tāpat esot pārāk bagātīgi apdāvināts no citiem galdiem.

5] Bet ES viņam teicu: "Pieņem tikai, ko tev ar prieku dod; jo tev pašam ir laba sirds un tu labprāt dalies ar nabagiem arī no tā nedaudzā, ko tu sev ar savu mākslu ar pūlēm nopelni! Bet ja no ši laika tu nopelnīsi vairāk, tad tu savai labai sirdij varēsi piešķirt lielāku darbības telpu. Jo nabagiem darīt labu ir Dievam patīkami, un nabagiem strādāt un sakrāt Dieva priekšā ir brīnišķīgi un jau šajā un vēl vairāk citā dzīvībā vienmēr tiek atalgots."

6] ARFISTS teica: "Jā, tu laipnākais kungs, tā tas ir, un es arī vienmēr tam ticēju, kaut gan šīszemes alga man ilgi palika paslēpusies, lai gan es jau gandrīz 15 gadus šajā izpratnē nodarbojos ar manu vājo mākslu. Tomēr šoreiz man ir bagāta raža, un Dievam tam Kungam, kas manā nabadzībā mani reiz uzlūkoja, par to visu gods un slava un visa mana patiecība! Bet tagad es tev, tu labākais kungs, ja tu man to žēlīgi atļauj, tomēr vēlētos kaut ko jautāt!"

7] ES teicu: "Ak ļoti labprāt! Jautā tikai, un Es nepalikšu tev atbildi parādā!"

8] Pēc tam ARFISTS Man jautāja, teikdams: "Ak tu labais kungs, kuram pēc Dieva es pateicos par manu lielo laimi, kā tad tu tik sīki zini par visiem maniem dzīves apstākļiem — un es tomēr neatceros jebkad tevi redzējis?"

9] ES teicu: "Tas arī nav svarīgi, pietiek, ja tikai Es tevi jau bieži redzēju un dzirdēju. Redzi, tu tagad šeit uzstājies, un mēs visi tevi labi apskatījām! Tad mēs arī visu tevi viegli atpazīsim, kur mēs arī satiksimies; bet tu mūs visus noteikti tik viegli neatpazīsi, un tas aiz pavisa dabīga un vienkārša iemesla, tādēļ ka pat daudzi tūkstoši cilvēku vieglāk var paturēt prātā un visā ievērot kādu sevišķi izcilu cilvēku kā viens cilvēks vairākus tūkstošus, kuru priekšā viņš ir uzstājies. Redzi, tas ir pavisam dabīgs iemesls, kāpēc Es tevi gan varu labāk pazīt kā tu mani.

10] Bet var jau būt arī citi iemesli, kurus tu vēl nesprastu, ja arī Es tev tos teiktu, tādēļ svešinieku dēļ ir labāk par to klusēt. Bet pirmīt tu pats teici, ka Es varbūt esmu pravietis, tādēļ ka Manā tuvumā tu daudz labāk spēlēji arfu un dziedāji kā citādi kādreiz. Ja tad Es tev varbūt esmu pravietis, tad Es kā tāds no Dieva spēka Manī gan arī varu zināt, kā ir ar taviem dzīves apstākļiem. Un tā tev nu ir viens dabīgs un viens pārdabisks iemesls, kāpēc Es tevi vienmēr varu labāk pazīt kā tu Mani vai kāds cits no mums. — Vai nu tu esi skaidrībā?"

11] ARFISTS teica: "Jā, tu labais un patiesi ļoti gudrais kungs, es ne velti tevi dēvēju gudru. Jo savos šurp un turp ceļojumos uz šīs mīļās Dieva zemes es vairākkārt pieredzēju, ka patiesi labi cilvēki vienmēr arī bija gudri. Bet ka zemes laimē labie cilvēki atpaliek cietsirdīgiem un ļauniem cilvēkiem, tur nav vainīga viņu it kā saprāta smeltā gudrība, ka tā būtu mazāka kā cietsirdīgo un ļauno viltība, bet gan viņu siržu laipnība, no tās izejoša pacietība un mīlestība uz patiesību, uz Dievu un pat uz ienaidniekiem, kas beigās tomēr arī vēl ir cilvēki, ja arī akli un kurli, un no vienīgi pareizas un patiesas gudrības, kas šīs pasaules īslaicīgos dārgumus tieši nevērtē augstāk kā tie vienmēr tika vērtēti no visiem lieliem un patiesiem gudriem. Un redzi, tu patiesi labais kungs, tādēļ es tad tevi arī dēvēju par gudru, ka es tevī atradu tik daudz laipnības."

12] ES teicu: "Beigās arī tu esi tāds gudrais, tādēļ ka, cik man zināms, arī tu esi labs cilvēks?"

13] ARFISTS pavisam pieticīgi teica: "Labais kungs, es sevi gan nekad neslavēšu un par to par mani var spriest gudrie, bet to es par mani varu atzīt, ka tos cilvēkus, kas sevi tur par ļoti gudriem un augsti mācītiem es esmu redzējis tā rīkojamies, kā es nekad nerīkojos. Es domāju: ticēt vienam, vienīgi patiesam Dievam un aiz patiesas dievbijības un mīlestības turēt Viņa svētos baušļus acīmredzami ir gudrāk kā ticībā kļūt vājam, pagriezt Dievam muguru un kā ļoti godātam pasaules gudram mesties visos iedomājamos pasaules priekos un tā dzīvot un rīkoties, it kā citiem cilvēkiem nebūtu nekādas tiesības uz šīs zemes, uz kuras viņi tomēr tika likti no Dieva, arī staigāt apkārt un meklēt sev nepieciešamāko barību un citu dzīves iztiku. Ak, labākais un gudrākais kungs, vai es spriežu pareizi vai ne?"

14] ES teicu: "Pilnīgi pareizi un ar to arī ļoti gudri! Bet nu tikai ēd un dzer pēc sirds patikas!"

15] Arfists ēda un dzēra pēc sirds patikas, tā kā viņš jau bija ļoti izsalcis un izslāpis; tomēr pie viņa nemanīja nekādu ēšanas kāri un vēl mazāk dzeršanas prieku.

10. Grieķa jautājums Kungam attiecībā uz radīšanas vēsturi.

1] Bet kamēr mūsu arfists pieklājīgi ēda un dzēra, mācekļi savā starpā izpleta acis un ne mazums brīnījās par viņa gudrajiem vārdiem.

2] Bet ES viņiem teicu: "Ko jūs nu tik ļoti brīnaties par mūsu dziedātāja prātu? Vai tad jūs nekad neesat dzirdējuši, ka Dievs tam, kam Viņš Sev par godu dod kādu amatu, vienmēr dod arī saprātu?! Es jums saku: šī dziedātāja amats nav no niecīgākajiem uz šīs zemes, jo caur sava dziedājuma un ar savas arfas spēles lielo siltumu viņi mīkstina cietsirdīgas sirdis un beigās tajās viegli iespiežas Vārds un mūžīgā patiesība.

3] Kad Zauls dzirdēja Dāvida arfu, viņa akmeņainā sirds kļuva irdena un ļaunais gars atkāpās no tās, un arī rakstos teikts: "Slavējiet Dievu to Kungu ar psalmiem, tīrām balsīm un labi noskaņotām arfām!" Kas bija Jānis, tas arfistam un dziedātājam jākļūst jums!"

4] Ar šiem vārdiem mācekļi bija ļoti apmierināti un aptvēra arfista gudrās runas cēloni.

5] Bet PAGĀNI nevarēja aptvert psalma vārdus un savā starpā runāja: "Žēl mākslinieka! Ja viņš ar tādu dievišķi tīru balsi, līdzīgi kādam otram Orfejam pēc Homēra veida apdziedātu mūsu dievus, tad Atēnās un Romā viņš tiktu dievināts un sakrātu lielus dārgumus!"

6] Pēc līdzīgām, mazāk kā neko neizsakošām sarunām tas pats svešinieks, kuram iepriekš devu padomu viņa māgai, piecēlās, pienāca pie mūsu galda, vēlreiz ļoti uzslavēja dziedātāju un teica: "Piedodiet, ja es jūs kaut kā traucēju; bet ja jau reiz mēs kā viesi atrodamies kopā šajā zālē un mums patiesi

arī nav nekāds iemesls savā starpā naidoties, pie šīs patiesi negaidīti brīnišķās izdevības mums tad arī ir savstarpēji novēlēts vienam ar otru pārmīt dažus draudzīgus vārdus! Jo vai mēs esam pagāni un jūs esat jūdi, tas, mazākais, man netraucē cilvēkus patiesi novērtēt un, šķiet, šajā ziņā arī jums ir tādas pat domas un dzīves uzskati!"

7] ES teicu: "Draugs, Manā priekšā katrs cilvēks var brīvi izteikties, un tā arī tu un katrs tavs biedrs! Ja tev kaut kas ir, tad runā atklāti!"

8] GRIEĶIS teica: "Mēs pasaulē pieredzējuši un izglītoti grieķi jau ilgi esam pāri mūsu dievu pasakām, un labākie jūdi viņu viena Dieva templim varbūt vairs nepiešķir lielāko nozīmi kā mēs, grieķi un romieši, saviem daudzu dievu tempļiem. Šis arfists un dziedātājs dziedāja kādreizējā jūdu ķēniņa, kas jūsu ķēniņu rindā bija otrais, un saucās Dāvids, man ne pilnīgi nezināmu psalmu. Dzeja ir pilna slēptas teozofijas; bet kas tajā ir skaidrs, tas, šķiet, pastāv tajā, ka tas lielais, varenais, drosmīgais un arī uzvarām bagātais ķēniņš, kā viena Dieva piekritējs, gribēja iekarot visus pagānus, lai arī viņus piegrieztu savai ticībai, tādēl ka tas viņam ļoti atvieglotu viņa valdīšanu un pie visām tautām ļoti paaugstinātu viņa cieņu. Bet vai viņš sevī tik ļoti nopietni ticēja vienam Dievam, kā tas redzams no viņa dzejojuma, tas ir pavisam cits jautājums! Iespējams gan, — bet no dažas labas viņa rīcības varētu domāt arī pretējo. Tomēr lai nu kā ir, Dāvids bija un paliek liels un ļoti ievērojams vīrs visādā ziņā, un zeme uzrādīs maz viņam līdzīgu ķēniņu, un es dziedātāju varu tikai slavēt, ka viņš kā tīrs senjūds savai mūzikai un dziedājumam izvēlējās lielā ķēniņa psalmu. Bet pie visas viņa lielās izcilības, caur to, ka viņš ir tikai Dāvida apdziedātājs, viņš ir nedaudz vienpusīgs. Ja viņš varētu vai dziedātu arī mūsu seno dzejnieku psalmus līdzigi Orfejam un kā tāds nāktu Atēnās un Romā — kā es to jau iepriekš piezīmēju — tad viņš varētu sev iegūt lielus dārgumus! Tomēr atstājam to, un nu pārejam pie galvenās lietas!

9] Starp citām man psalmā sevišķi uzkrita tā vieta, kas skanēja tā: "Visu tautu dievi ir miruši elki; bet tas Kungs (tātad tas viens, dzīvais jūdu Dievs) radīja debesis un zemi.". Saki man tomēr, vai pēc pierādāmas patiesības tā lieta tā arī ir? Jo mēs, pagāni, pirms zemes un debess izveidotu esamību pieņemam kādu haotisku matēriju, kas vēlāk no fantāzijas bagātiem cilvēkiem tika padarīta par dieviem, kas pamazām veidoja zemi un visu, kas uz tās, un arī debesis; bet jūs visam no nekā sešās dienās vai sešos laiku periodos liekat radīt vienam Dievam. Kas te ir patiesība? Neskaitāmi daudzi cilvēki visās tāli un plaši mums zināmās zemes daļās ar nelielu atšķirību tic tam, kam mēs un jau senākie ēģiptieši ticēja kā gandrīz pierādāmai patiesibai; bet jūs no mūsu ticības esat tik tālu kā debesis no zemes! Kam nu ir taisnība un kas ir patiess? Ja tu vari pierādīt jūsu ticības patiesību, tad es un mani biedri atmetam mūsu ticību un kļūstam jūdi; bet citādi mēs paliekam, kas mēs esam un no dziedātāja arī neprasīsim, ka viņam jebkad jānāk Atēnās vai Romā."

11. Kungs izdziedina ar māgu slimo grieķi.

1] ES teicu: "Draugs, tu no Manis nu prasi kaut ko pavisam dīvainu! Tavs prāts ir pārāk pārņemts pasaulīgām un tātad materiālām lietām, kā tas spēs aptvert garīgo? Bet mēs, īstie, senie un patiesie jūdi mūsu prātu piepildām ar garīgām lietām, un tad arī varam garīgas lietas kā mums labi pierādāmas viegli aptvert.

2] Pastāv gan atbilstība starp to, kas ir gara un kas ir matērijas. Ja tu tādā zinātnē būtu izglītots, tad būtu viegli tev pierādīt, ka tikai mēs, senie un tīrie jūdi stāvam pilnīgā patiesībā, bet visi pagāni, neskatoties uz visu viņu pasaules gudrību, atrodas maldos un nepatiesībā. Bet tādas iekšējas zināšanas jums ir svešas un tad arī kādā citā ceļā būs grūti jums pierādīt, ka vienīgi mums, jūdiem, ir pilnīga patiesība.

3] Dāvids to vienu patieso Dievu tikai tādēļ apdziedāja, ka viņš ne tikai Viņam ticēja, bet gan viņu arī redzēja un vienmēr ar viņu sarunājās. Un mūsu dziedātājam, kā pašam tīram jūdam, gan ļoti ir taisnība, ka ar savu arfas spēli un savu dziedāšanu tikai Tam dod godu, kam vienīgam kopš mūžibas gods pienākas. Tādēl viņam arī pagāniem, kurus jau Dāvids sauca atpakaļ pie senās patiesības, dzied priekšā tikai Dāvida psalmus, lai viņu sirdis kļūst maigākas un atklātākas tikai tā viena mūžam patiesā Dieva atzīšanai un pielūgšanai, kas patiesiem cilvēkiem nav apslēpts un nepieejams Dievs, kā te ir jūsu patiesi tikai sadzejotie un pēc tam no mirušas matērijas cilvēku rokām darinātie dievi. Bet ka tā lieta ir tāda, to mēs visi tev gan praktiski pierādīt, kaut gan caur to tu iekšējai, garīgai un tātad sevī vienīgi dzīvai patiesībai nestāvētu tuvāk, kā nu tu stāvi."

4] GRIEĶIS teica: "Draugs, tad dod man kādu praktisku pierādījumu, un es kopā ar visiem maniem

biedriem ticēšu jūdu Dievam un arī turēšu it kā no viņa izejošus baušļus un pie tam vēl manā ticībā atgriezīšu daudzus tūkstošus!"

5] ES teicu: "Tad labi, vienu tādu pierādījumu Es kā patiess jūdu jūds, kas labi pazīstu to vienu, vienīgi patieso debess un zemes Dievu un Kungu un arī zinu, ka Viņš ir un kāds Viņš ir, varu tūlīt nolikt tavu acu priekšā! Tu vēl ciet no savas māgas, tādēļ tu arī neiedrošinies neko ēst un dzert, kaut gan tu diezgan spēcigi jūti izsalkumu un slāpes. Cik daudz pēc to priesteru padoma tu jau upurēji saviem elkiem un cik daudz zāles tu jau esi norijis! Vai tas tavas ciešanas tikai niecīgākā mērā mazināja? Tu saki: "Nē, ne mazākā!" Bet Es ar iekšēju viena vienīgi patiesā Dieva piesaukšanu gribu tev acumirklī tā palīdzēt, ka tev nekad nav jājūt māgas ciešanas!"

6] GRIEĶIS teica: "Draugs, ja tas tev be zālēm ir iespējams, tad es ne tikai vienīgi ticu jūsu Dievam, un kopā ar visiem maniem biedriem tūlīt parādīšu visu godu, bet gan es tev gribu piešķirt pusi no manas ne mazās mantības!"

7] ES teicu: "Draugs, tas Man nav vajadzīgs; jo Mans vienīgi patiesais un visvarenais Dievs Man un mums visiem vienmēr dod to, kas mums vajadzīgs. Un tā mums, līdzīgi jums, pagāniem, šīs zemes dārgumi, jo Dieva Gara dāvanas sevī stāv bezgala augstāk kā te vērta ir zeme un visas redzamās debesis, par ko tu tūlīt pārliecināsies. Redzi, tagad Es klusībā Manī piesaucu Dievu to Kungu, lai Viņš tev palīdz un spēcina tavu māgu, — un saki nu Man, vai tavai māgai jau ir labāk!"

8] Šeit GRIEĶIS pār mēru izbrīnījās un teica: "Jā, tagad es nešaubīgi ticu, ka tikai jūsu Dievs ir vienīgi patiess! Jo kad tu, draugs, vēl tikko pilnīgi izteici vārdus jūsu Dievam, tad man māgā pēkšņi kļuva tik labi, kādu labsajūtu es vēl nekad iepriekš nesajutu pat manos veselīgākos jaunības gados un šo labsajūtu es nu jūtu visu laiku un tikai tagad man ir īsts izsalkums un slāpes. No šī brīža tavam vienīgi patiesam Dievam vienīgam visa mana pateicība, viss gods un visa mana dziļākā cieņa un līdz manas dzīves beigām padevība Viņa svētai, par visu varenai gribai! Ak, bet lai Viņš mūs, pagānus, apgaismo, līdzīgi kā Viņš pagaismoja jūs, lai mēs Viņu atzīstam vienmēr dziļāk un dziļāk un lai mēs vienīgi Viņam varam dot pareizu, viņam patīkamu godu.

9] Un tu, izcilākais psalma dziedātāj, paliec tikai pie savas labās, patiesās mākslas veida un vienmēr un visur apdziedi vienīgi patiesā un dzīvi visvarenākā Dieva godu; jo tikai vienīgi Viņam pienākas viss gods ne tikai no cilvēkiem, bet pēc psalma arī no visas radības, kas ir Viņa darbs. Jo tagad es jau saprotu, ka tikai Viņš ir radījis zemi, sauli, mēnesi un visas neskaitāmi daudzās zvaigznes. Kā? Par to es nekad nejautāšu, jo pietiek, ka es nu zinu, ka vienīgi Viņš ir visu lietu pirmpamats un ka katras esamības īstenā matērija nav nekas cits kā tikai Viņa griba. Šajā ticībā es gribu un turpmāk dzīvošu, darbošos, domāšu un beidzot arī nomiršu.

10] Bet es pateicos arī tev mīļākam un Dieva Gara pilnam draugam, ka tu vissvarīgākajā dzīvības punktā mani tik uzticami un patiesi pamācīji, ar ko man gandrīz vairāk ir palīdzēts kā ar manas ļaunās bijušās māgas izdziedināšanu. Tomēr tā kā man nu ļoti kārojas ēst un dzert, tad nu es atkal sēdīšu pie mūsu galda un mēreni atspirdzināšu un spēcināšu savu miesu!"

11] ES teicu: "Dari nu to bez bailēm un kautrēšanās, un pirms ēšanas sirdī lūdz Dievu, lai viņš tev un visiem cilvēkiem svētītu ēdienu un dzērienu; un tādu lūgumu Viņš vienmēr uzklausīs, un tad tev labi kalpos katrs cilvēkiem noteiktais ēdiens un tavu miesu patiesi baros un spēcinās! Tātad lai tā ir un paliek!"

12] Pēc šiem Maniem vārdiem visā pateicībā grieķis atkal devās pie sava galda, lūdza Dievam Viņa svētību un pēc tam līksmu sirdi ēda un dzēra un vairs nebaidījās, ka ēdiens un dzēriens jebkad vairs varētu viņam kaitēt. Bet ko nu darīja tas viens grieķis, to darīja arī visi viņa daudzie biedri un pēc tam ar lielu patiku un prieku ēda un dzēra vēl tālāk. Savā starpā viņi arī daudz parunāja par patiesību attiecībā uz jūdu Dieva esamību un vēl vienmēr nevarēja beigt brīnīties par to, ka tas patiesais jūdu Dievs cilvēkus, ka viņam dzīvi tic, uz Viņu pilnīgi paļaujas un tur viņa baušļus, ar Savu varu tik ļoti atbalsta, ka beigās drīz varētu ticēt, ka viņi paši esot dievi.

13] Pēc vairākām tādām pārrunām, kamēr mēs pārrunājām notikumus Essā, un pilnīgi paēdušie grieķi piecēlās, pateicās patiesam jūdu Dievam par Viņa svētību un lūdza Viņu, lai Viņš ar tādu žēlastību vienmēr paliek pie viņiem un visiem cilvēkiem, kas ticībā un paļāvībā Viņam to ļoti lūgs.

12. Kungs pamāca grieķus.

1] Pēc tam GRIEĶIS atkal pienāca pie Manis un teica: "Mīļais draugs, vai tas bija pareizi ar mūsu lūgumu un mūsu pateicību?"

2] ES teicu: "Tev mājās ir bērni, kurus tu ļoti mīli, ja viņi ir izsalkuši un lūdz tev maizi, vai tu viņiem tavu tēva svētību aizturēsi, ja viņi tev varbūt to lūgs kādā dumjā un iemācītā veidā? Tomēr tu kā cilvēks un pagāns skaties uz tavu bērnu sirdi, un viņu šļupsti tev svarīgāki kā kāda runātāja izpušķota runa. Cik daudz vairāk Dievs kā vienīgi patiesais visu cilvēku Tēvs skatās tikai uz viņu sirdīm un ne uz mutes tukšiem vārdiem un tās mākslīgi kāroto formu!

3] Jūsu lūgums un jūsu pateicība, kaut gan ietērpta vienkāršos vārdos, nāca no jūsu sirdīm, un to vienīgi patiesam cilvēku tēvam Debesīs arī bija ļoti patīkama. Paliekat tā un īstā laikā tad jums no Debesīm tiks dota klāt augstāka gaisma! Pilnākā jūsu siržu mīlestībā vienmēr vērsieties pie mūžīgā Tēva debesīs un Viņš vienmēr vērsīsies pie jums ar mūžīgas patiesības Viņā dzīvo gaismu!

4] Bet lai Dievu patiesi mīlētu, jums vajaga mīlēt arī savus līdzcilvēkus kā sevi pašu un nevienam nenodarīt netaisnību. Ko jūs negribat, lai jums nodara, to nenodariet arī saviem līdzcilvēkiem. Es to saprotu saprātīgā un gudrā ziņā un attieksmē, jo citādi arī kāds slepkava varētu prasīt, ka lai tādēļ neviens viņu negūsta un nenodod tiesai, ka ar tādu nodomu viņš nevienu negūsta, — un tādu absurdu ir vēl daudz.

5] Kas tātad savus līdzcilvēkus uzticami un saprātīgi, un tātad patiesi mīl, tas mīl arī Dievu un no Dieva atkal tiek mīlēts. Bet kas jau savu tuvāko, ko tas tomēr redz ar savām acīm, nemīl, kā tad viņš mīlēs Dievu, kuru viņš ar savām acīm nevar redzēt un savām ausīm dzirdēt?!

6] Jūs esat tirgotāji un naudas mijēji un liela peļņa tad jums arī ir mīļāka kā maza un taisnīga; bet Es jums saku: turpmāk visā esiet taisnīgi un domājiet, kā jums ir patīkamāk, ka kāds cits pret jums ir taisnīgs, tāpat arī cenā, mērā un svarā esiet taisnīgi pret saviem tuvākiem, jo ar kādu mēru, svaru un cenu jūs apkalpojat savus līdzcilvēkus, ar tādu pašu mēru Dievs tas Kungs un Tēvs debesīs jums atdarīs. Jo meļi un krāpnieki katrās šīs laicīgās dzīves attiecībās netiks no Dieva uzlūkoti un neieies Viņa mūžīgā dzīvības Valstībā. Es jums to varu teikt, tādēļ ka Es ļoti labi zinu Dievu un Viņa Valstību un Viņa mūžīgo godību un Viņa gribu.

7] Ja jūs to sapratāt, tad dariet pēc tā un jums netiks atņemta patiesa un dzīva svētība. Ja kāds cilvēks kādā ķēniņa valstī zina ķēniņa likumus un tiem arī vienmēr uzticami seko, un ķēniņš to zina, tad viņš no ķēniņa būs labi ieredzēts, viņš viņu cienīs un mīlēs un par algu viņa uzticībai cels viņu amatā. Bet ja jūs nu caur Mani dzirdat tā viena patiesā Dieva gribu, tad arī dariet pēc tās un jūs pie Dieva atradīsiet žēlastību!"

8] GRIEĶIS teica: "Draugs, mēs pateicamies tev par šo patiesi visgudrāko pamācību un tev arī apsolām, ka no šī brīža mēs uzticami pēc tās dzīvosim un rīkosimies! Bet tā kā nu tieši vēl nav pārāk vēla nakts un no tavas runas un tavas rīcības pret mani es redzu, ka tu ļoti labi pazīsti vienīgi patieso Dievu un kā pilnīgi pēc Viņa gribas dzīvodams un darbodamies arī priecājies par Viņa mīlstību un draudzību, tad tu no Dieva gaismas tevī mums vari dot dažus mājienus, kā Dievs no Sevis bez vielas un matērijas varēja radīt šo zemi. Es gan jau ierunājos, ka substance, no kā viss ir radīts, pastāv tikai Dieva visvarenā gribā; bet neskatoties uz to, man tomēr vajaga par to pārdomāt, kā tomēr it kā iespējams no Dieva tīras gribas tapt substancei un matērijai. Ja mēs, grieķi, par to saņemtu tikai nelielu priekšstatu, tad mēs arī būtu pār mēru apmierināti.

9] ES teicu: "Jūs patiesi prasāt lietas, ko cilvēka prāts nekad nevar pilnīgi aptvert un, ja arī viņš ko tuvāk aptvertu no Dieva valstības dziļākiem noslēpumiem, tad tas viņam Dieva mīlestību neatnestu tuvāk. Jo neviens nevar zināt, kas ir Dievā, kā vienīgi tikai Dieva Gars; bet kas tur Diev baušļus un Viņu pār visu mīl, tas tad Dieva Garu arī manto savā sirdī, un tad arī Dieva dziļumos.

10] Tad dariet tikai, ko Es jums ieteicu, ar to jūs tiksiet vesti visā augstākā gudrībā, un tad tas, kas jums škiet neaptverams un neiespējams, jums kļūs tik viegli aptverams kā jūsu bērnu rotaļlieta!

11] Bet lai jums ir vēl viens pierādījums kā Dieva griba Sevī ir viss, kā pirmkārt tīrs gars un tad arī substance un matērija, tad no sava galda šeit atnesiet Man kādu pilnīgi tukšu krūzi!"

12] Tad kāds CITS GRIEĶIS tūlīt atnesa pilnīgi tukšu krūzi un nolika to uz galda Manā priekšā, teikdams: "Dieva draugs, šeit ir līdz pēdējam pilienam pilnīgi iztukšota krūze!"

13] ES teicu: "Tad labi, nu labi ievērojiet un ņemiet krūzi savās rokās! Redziet, ka tā vēl ir tukša un pat sausa! Bet Es no Dieva gribas Manī gribu, ka diezgan lielā krūze acumirklī top pilna tīrākā un labākā vīna, kuru jūs tad nu varat dzert jūsu locekļu sevišķam spēcinājumam!

14] Kad Es to izteicu, krūze jau arī bija pilna labākā vīna.

15] Kad ABI GRIEĶI to ļoti labi ieraudzīja, tad viņi ļoti pārsteigti teica: "Jā, tagad mes vispatiesi redzējām, ka tā viena patiesā Dieva griba ir viss visā; tādēļ lai vienīgi Viņam viss gods. To kā tas notiek, mums nav vajadzīgs zināt, pietiek, ka mēs zinām, ka tas ir tā un nevar būt citādi."

16] ES teicu: "Nu, te jums ir vīns, kas tāpat ir tikai Dieva griba kā tas, kas jums lielā daudzumā ir ādas maisos. Tad dzeriet arī un sakiet, kā tas jums garšo!"

17] Tad grieķi nobaudīja vīnu un no jauna nevarēja beigt brīnīties par tā labumu un stiprumu.

13. Nekaunīgais vingrotājs un viņa taisnīgais sods.

1] Bet kad grieķi vēl ļoti slavējot apsprieda brīnumu viņu krūzē, tad nāca vēl viena veida mākslinieku sabiedrība, kas bija grieķi. Bet viņu māksla pastāvēja tajā, ka viņi varēja izdarīt visādas vingrošanas kustības un lēcienus. Arī viņi viņiem labi pazīstama saimniekam lūdza viesu priekšā demonstrēt savu nožēlojamo mākslu.

2] Bet saimnieks arī šoreiz jautāja Man, vai viņam viņiem tas jāatļauj.

3] ES teicu: "Tu savā mājā esi kungs un vari darīt, kas tev šķiet labi! Uz mums tas neattiecas un mums arī pavisam nerūp viņu pagāniskā produkcija. Bet Man ar visu pacietību un iecietību vajaga panest ļoti daudzas cilvēku muļķības, kādēļ Man nebūtu jāpanes arī šī dumjība?! Bet jautā grieķiem, vai viņi nu vēlas tādu neko neizsakošu un cilvēkiem pavisam nevajadzīgu lietu! Ja viņiem patīk, tad viņi šiem nabadzīgiem cilvēkiem var likt dažu ko parādīt no viņu mākslas; bet ja grieķiem tas nav pa prātam, tad viņi šiem vingrotājiem arī var likt iet."

4] Pēc tam saimnieks piegāja pie grieķiem un ar viņiem aprunājās.

5] Bet viņi (GRIEĶI) teica: "Draugs, mēs šeit dzirdējām un redzējām visaugstāko mākslu un nu esam aizņemti ar vienīgi patieso jūdu Dievu, un te mūsu acu priekša vairs neder tamlīdzīga pārāk dumja un cilvēkiem nekad kādu labumu nesoša māksla. Bet mēs šos vingrotājus ar viņu sniegumu jau tāpat ilgi zinām un nevēlamies viņus atkal iepazīt, un tā mūsu dēļ viņi var iet, kā viņi ir nākuši."

6] Kad SAIMNIEKS no grieķiem saņēma šo pavisam labo atbildi, tad viņš vingrotājiem teica: "Tā kā neviens neko nevēlas redzēt no jūsu nekam nederīgās mākslas, tad jūs varat atkal iet, kā esat nākuši!"

7] Ar šo atbildi vingrotāji bija neapmierināti un viņu PRIEKŠNIEKS teica: "Kungs, mēs ar savu māklsu esam apceļojuši gandrīz puspasauli un visur esam ļoti apbrīnoti, un vēl neviens mums nav aizliedzis sevi parādīt! Mēs esam, mazākais, pusdievi un esam lielā dieva Marsa un arī Apolona un to desmit mūzu pirmie mīluļi, un viņi atriebsies par to negodu, ko mums šeit nodarīja!"

7] SAIMNIEKS pavisam priecīgā balsī teica: "Kopš mēs visi šai mājā esam iepazinuši tikai to vienu un vienīgi patieso jūdu Dievu, mēs patiesi vairs nebaidāmies no ēģiptiešu, grieķu un romiešu mirušiem dieviem. Un tā jūs ar saviem elkiem varat mums draudēt kā jūs gribat, un tas mūs mūsu mierā ne mazākā mērā nemulsinās.

9] Bet ja pēc jūsu izteiciena jūs jau esat apceļojuši puspasaules un noteikti sev jau nopelnījuši lielus dārgumus un bagātības, tad kā patiesi esoši pusdievi apceļojiet arī pārejo puspasauli un ļaujat sevi godāt, kā jūs gribat, tomēr mūs atstājiet mierā! Bet ja jūs šeit gribas sacelt traci, tādēļ ka neviens cilvēks negrib redzēt no jūsu mākslas, tad tas jums varētu diezgan dārgi maksāt. Jo šeit pie mana galda atrodas viens ļoti varens Kungs, kam nekas nav neiespējams. Viņš par jūsu uzmākšanos noteikti spēj ļoti jūtami sodīt! Un tā nu mīļāk aizejiet no šīs mājas labprātīgi!"

10] PRIEKŠNIEKS pavisam saniknots teica: "Ja tu no diženiem dieviem pavisam vairs nebaidies, ka tu viņus iepretī chimeriskam jūdu Dievam, kas nav nekas cits kā jūsu tukša pasaka, apzīmē kā mirušus un nederīgus, tad zini tu, dievu nicinātāj: es pats esmu dievs Marss un caur karu, badu un sērgām pratīšu šo zemi iznīcināt! Bet kā Dievam man noteikti nav bailes no kaut kāda jūdu Dieva pie tava galda!"

11] Bet pēc tam ES tam Marsam-priekšniekam teicu: "Tu nekaunīgais pagān, nu skaties, ka tu eji tālāk, — citādi tev jānobauda vienīgi patiesā jūdu Dieva vara!"

12] Pēc šiem vārdiem priekšnieks kļuva īsti rupjš un sāka Mani pilnīgi izsmiet.

13] Bet Es vispirms vēlreiz piedraudēju, un tā kā viņš vēl negribēja iet, tas ES viņam teicu: "Tādēļ ka uz Manu uzaicinājumu tu negribēji attālināties, tad Es ar jūdu Dieva varu un spēku tevi nu kopā ar visu tavu sabiedrību acumirklī attālināšu simts ceļojumu dienu attālumā no šejienes; tur tu kā dievs Marss vari moriem likt sevi pielūgt! Un tā prom ar jums!"

14] Kad Es to izteicu, tad ļaunie vingrotāji arī acumirklī pazuda un tika likti starp tiem moriem Āfrikā, kurus mēs jau iepazinām Cēzarijā Fīlipā, kur viņi drīz tika pamācīti no Manis izejošā Mācībā un kļuva par Maniem mācekļiem.

15] Bet mēs tad vēl dažu ko pārrunājām, arī sevi par pusdieviem uzdodošo attālināšanu.

16] Un tā bija pienākusi pusnakts un mēs tad arī devāmies pie miera.

17] Arī tas arfists un dziedātājs palika pie mums; viņš sāka aptvert, kā priekšā viņš savus psalmus dziedāja, kādēļ viņa mīlestība uz Mani arī kļuva vienmēr varenāka.

14. Grieķu domas par vingrotāju pazušanu.

1] Bet grieķi palika nomodā visu nakti un nevarēja tikt skaidrībā par vingrotāju tik pēkšņu pazušanu un viens otram jautāja, vai Es to ar viņiem domāju pavisam nopietni jeb vai Es ar Dieva varu Manī viņus tik aizdzinu kādā citā pilsētas daļā.

2] Bet PIRMAIS RUNĀTĀJS teica: "Es no savas puses domāju, ka tā viena, patiesā Dieva varenais draugs nekad neko nepasaka tikai pro forma; bet ko viņš apvienībā ar viņā mājojošo Jehovas spēku reiz stingri pasaka, tas bez niecīgākām izmaiņām arī notiek. Un tā tie vingrotāji nu arī atradīsies tur, kur viņš viņiem dziļākā Āfrikā noteica kādu vietu!"

3] KĀDS CITS teica: "Ja viņi uz turieni vairāk kā zibens ātrumā ir aizmesti caur gaisu — kas tomēr ir visticamāk — tad tādā ceļojumā viņiem noteikti neklāsies labi!"

4] PIRMAIS GRIEĶIS teica: "Par to es neraizējos; jo ar saviem varas vārdiem viņš neko nelika manīt par kādu kaitējumu, un tā es domāju, ka viņi savu brīnumaino ceļojumu ir veikuši neskarti. Bet kā viņiem tajā jaunā un pavisam svešā vietā klāsies tālāk, tas, protams, ir pavisam cits jautājums. Bet kas zina, kāpēc viņš tam lika notikt? Varbūt arī ar mūsu nabadzīgiem vingrotājiem vēl var tikt sasniegts kāds labs mērķis?!"

5] Tā drīz domāja arī citi grieķi un pie tādam sarunām pret rītu pie saviem galdiem arī viņi iesnaudās.

6] Es Pats šoreiz ar mācekļiem kādā labā guļamistabā gulēju līdz pilnīgam saules lēktam. Jo daudzo tirgotāju dēļ Es kopā ar mācekļiem negribēju agri iet atklātā pilsētā, tā ka Es tur būtu labi pazīts, — kas pilsētā starp cilvēkiem pirms laika radītu sensāciju, — un tā Es tad gandrīz līdz pusdienas laikam paliku viesnīcā.

7] Kad Es kopā ar mācekļiem atkal ienācu lielajā viesistabā, tad mūsu grieķi jau arī bija pamodušies un pavisam labā omā jau sēdēja pie viņiem pagatavotām brokastīm un draudzīgi Mani sveicināja.

8] Bet arī mums tika sagatavotas brokastis un mēs tūlīt sēdāmies pie galda un tās baudījām.

9] Bet tūlīt pēc viņu baudītām brokastīm grieķi Man jautāja par Dievs zin kur aizmesto vingrotāju noteikti ļoti skumjo likteni un Es viņiem teicu, kā viņiem klājas, vēl tālāk klāsies un ko viņi turpmāk darīs.

10] Ar to grieķi arī bija apmierināti un vēlreiz Man lūdza Jehovas svētību un tad drīz devās savos tirgus darījumos.

11] Bet Es viņiem teicu, ka viņiem priekšpusdienā saviem līdztirgotājiem par Mani nav jāpavēsta, — ko viņi Man arī apsolīja un šo solījumu arī pēc iespējas turēja.

12] Kad mūsu grieķi bija prom, tad MĀCEKĻI Man jautāja, teikdami: "Kungs, līdz pusdienām vēl ir dažas stundas. Vai mums tās jāpavada pavisam bezdarbīgi vai mums kaut kas jādara?"

13] ES teicu: "Mēs un kopā gandrīz divarpus gadus nu jūs darījāt maz ko citu kā jūs Mani visu laiku pavadījāt, uzklausījāt un apbrīnojāt Manus darbus un pie tam nekad necietāt izsalkumu un slāpes, un nekad neesat staigājuši kaili. Ja jūs jau tik ilgi esat izturējuši bez kaut kā sevišķa darīšanas, tad jūs gan izturēsiet arī šodien līdz pusdienas laikam, bez kā kaut ko sevišķa darīšanas!

14] Kad Es miesīgi vairs nebūšu starp jums, un jums nodošu savu amatu, tad jums jau būs pietiekami, ko darīt, bet gan jūsu darbošanās pastāv tajā, ka jūs visur esat Mani mācekļi. Bet pavisam nepaies ilgs laiks, līdz mums arī šeit mājās būs kas darāms, un laiks jums aiztecēs pārāk ātri!"

15] Ar šo atbildi mācekļi atkal bija mierā, palika mierīgi sēžam pie galda un sarunājās ar Jāņa mācekļiem.

16] Bet Mans māceklis Jānis no savas vienmēr līdznestās ceļojumu somas paņēma rakstāmpiederumus un pavisam īsi atzīmēja mūsu ceļojumu un darbus no Jērikas uz Essu un no turienes atkal uz

Jēriku.

17] Bet Es Pats ar saimnieku, viņa dēlu Kado un viņa seno kalpotāju Apolonu parunāju par dažādām, vairāk šīspasaules lietām, kas noderēja un nesa labumu lauksaimniecībā, par ko tie trīs Man ļoti pateicās, tādēļ ka tāda veida līdzekļi lauksaimniecības uzlabošanai iepriekš viņiem bija pavisam nezināmi.

15. Tiesas sarunas viesnīcā.

1] Kad mēs tā ap stundu ilgi sarunājāmies, ar vārdiem un padomiem tad laukumā mūsu saimnieka mājas priekšā izcēlās liela kņada un tādēļ nedaudzos acumirkļos sapulcējās daudz ļaužu. Tas dažus Manus mācekļus pievilināja pie zāles logiem.

2] Bet tad Es viņus pasaucu atpakaļ, teikdams: "Kādēļ šī ziņkārība? Kas notiek, mēs vēl uzzināsim pietiekami agri. Kaut kas pārāk patīkams noteikti nē, un tas, kas ir slikts, ja to arī uzzina nedaudz vēlāk, vienmēr uzzina pārāk agri."

3] Pēc tam tie daži ziņkārīgie mācekļi atkal devās atpakaļ pie galda.

4] Bet nepagāja ilgs laiks, kad vairāki tirgotāji pavisām niknām sejām saimnieka viesistabā ieveda trīs ar virvēm stingri sasietus galvenos zagļus, kas drīzumā tirgotājiem nozaga naudu un arī tas lietas, lai viņus apsūdzētu, tādēļ ka tieši saimnieks šajā pilsētā bija sava veida birģermeistars un tirgus tiesnesis un zagļus noklaušināja un tad nodeva galvenam tiesnesim sodīšanai.

5] Bet Manis dēļ saimniekam šī lieta nebija patīkama. Bet ko viņš varēja darīt? Viņam vajadzēja uzklausīt tirgotājus un vēl citus lieciniekus un tos trīs jau sen zināmos zagļus likt stingrā ieslodzījumā.

6] Kad tirgotāji viņu nozagto naudu atkal saņēma atpakaļ, tad viņi arī drīz atkal attālinājās un gāja savās tirdzniecības būdās.

7] Bet ES saimniekam teicu: "Draugs, tā kā izņemot mūs neviena te nav, tad no stingrās kameras liec tos trīs zagļus atvest šeit, un Es ar viņiem runāšu!"

8] Saimnieks to darīja, un viņa kalpi tos trīs zagļus atveda pie mums.

9] Kad viņi stāvēja Manā priekšā, ES viņus uzrunāja tā: "Jūs esat jūdi, no apvidus netālo no Bētlemes, vai jūs nemācījāties Dieva likumus, kuros teikts, ka nav jāzog? Kas tad jums deva tiesības rīkoties pret to dievišķo likumu? Runājiet brīvi un atklāti, ja jūs negribat krist vēl bargākā sodā kā tajā, kas par jūsu noziegumiem jūs jau tāpat sagaida!"

10] Uz šo uzrunu VIENS NO TRIM ZAGĻIEM teica: "Kungs, es mums žēlīgs un līdzcietīgs, un es tev no pamatiem gribu pateikt visu, kā šī lieta ir! Redzi, mēs esam trīs brāļi un mūsu vecākiem patiesi Dāvida pilsētas tuvumā bija māja un zeme, un mēs un vēl mūsu četras māsas, kas gan bija skaistākās visā apvidū, bijām pavisam labi un dievbijīgi cilvēki un patiesi arī pārtikuši.

11] Bet tēvs nomira dažus gadus ātrāk kā māte, kas vienmēr turēja lielas lietas no priesteriem, sevišķi Jeruzālemē; ko viņi dievbijīgām sejām teica, tas viņai bija spēkā kā Dieva Vārds.

12] Bet dievbijīgie Dieva kalpi tikai pārāk drīz izmantoja mātes uzticēšanos, raibākās krāsās ārkārtīgi brīnišķīgi viņai attēloja debesis, turpretī elli tik briesmīgi moku pilnu, cik kādai ļaunai cilvēku fantāzijai tas tikai vienmēr ir iespējams. Lai mūsu māte jau šinī pasaulē sev var pilnīgi nodrošināt debesis, tad pēc ārkārtīgi dievbijīga priestera padoma viņai vajaga visu pārdot un naudu par upuri nodot templim; arī tās 4 māsas vajaga nodot templim, lai tas par viņām rūpējas un viņas saglabās jaunavīgo tīrību un šķīstību. Jo ja kāda meita pirms laulībām atdotos kādam vīram, tad tāds grēks mātes dvēseli uz mūžību notiesātu visdziļākā ellē. Bet ja māte darītu to, ko priesteris, kas dienu no dienas uztur satiksmi ar Dievu un zina Viņa gribu, viņai iesaka, tad pēc miesas atkrišanas viņa ne tikai tūlīt nonāk debesu paradīzē, bet arī no tempļa svēto atraitņu patversmē tiks gādāts par viņas lielāku svētumu, kur sabatā un lielos svētkos dievbijīgākās atraitnes tiks apkalpotas no Dieva eņģeļiem un neviens velns nevarēs tuvoties dvēselei un viņu pavedināt.

13] Tas mūsu mātei skaitījās tik daudz, ka Jehova zem zibens un pērkona to viņai būtu pasludinājis no Sinaja kalna.

14] Mēs trīs dēli, kas nedaudz nopratām templiešu nekrietno rīcību, atrunājām māti to darīt. Bet tas neko nepalīdzēja un viņa īsā laikā visu pārdeva, un mums vēl vajadzēja viņai lielo naudu nogādāt templī.

15] Bet tad mēs pavsiam noskumuši jautājām priekšniekam templī, kas mums kā novestiem pie

ubaga spieķa nu jādara. Kas par mums gādās un kur mēs nu atrastu darbu un maizi.

16] Tad priekšnieks mums iedeva trīs sudraba monētas un katram sainīti, kurā atradās dažas relikvijas, un teica: "Ar tām trim sudraba monētām jūs varat dzīvot septiņas dienas ilgi, un tajos trīs sainīšos brīnumaini klātesošais Dieva spēks jums visiem palīdzēs sasniegt jūsu laimi, ko jūs vienmēr uzsāksit. Piederot šim sainīšiem jūs varat arī zagt un laupīt, tikai ne slepkavot, izņemot vajadzības gadījumā kādu bagātu pagānu un arī kādu samarieti, un no Dieva tas jums netiks pierēķināts kā grēks, tādēļ ka caur mātes dievbijīgo un Dievam ļoti patīkamo darbu Viņa priekšā esat taisnīgi un līdīgi eņģeļiem svētīti!" Pēc tam viņš mums pieskārās ar zizli un lika iet.

16. Laupītāju dzīves stāsts.

1] (TIE TRĪS LAUPĪTĀJI:) "Sākumā mēs gan bijām ļoti noskumuši un devāmies atpakaļ mūsu novadā, lai tur atrastu pajumti, mēs arī atradām dienestu, bet kas patiesi bija tik nožēlojams, ka jau nevar būt kas nožēlojamāks. Par kādu algu jau nebija nekāda runa. Par kādu pat cūkām pārāk sliktu barību mums gandrīz dienu un nakti vajadzēja ļoti smagi strādāt un pie visa mūsu čakluma vienmēr tikām tikai lamāti un paļāti un kad mēs meklējām kādu citu varbūt tomēr labāku dienestu, tad labāka vietā mēs atradām tikai sliktāku.

2] Mēs tā piecus gadus cietām vairāk kā dažs labs pagānu vergs un tā kā mums algā neviens nedeva naudu un mēs arī redzējām, cik nekaunīgi mums no templiešiem zem nosaukuma "Par godu Jehovam" bija nolaupīts viss īpašums un arvien gaišāk arī sākām saprast, ka templis Jeruzālemē nav nekāds Dieva nams, bet gan patiesa laupītāju ala un slepkavu bedre, tad mēs arī zaudējām visu ticību vienam Dievam un visa Mozus un praviešu māciba mūsu acīs bija tikai cilvēku darbs, caur ko viltīgie un strādāt laiskie cilvēki ar nabagu un lētticīgi aklu cilvēku rokām sev uzcēla stipru pili, lai no tās izkalpina cilvēkus, liek sev strādāt un pie tam barojas lielākā labklājībā.

3] Vai minētos piecos nožēlojamākos gados mēs iedrošinātos zagt? Nē! Tādēļ ka mūs no tā vēl atturēja mūsu ticība vienam visuredzošam Dievam. Bet pēc šiem pieciem gadiem mēs sev sākām nopietnāk jautāt, vai gan būtu kāds Dievs, — un no mūsu pieredzēm mums arvien skaļāk pretī nāca atbilde: nekā nav! Viss ir krāpšana un meli, slinku un fantāzijas bagātu cilvēku atrasti laicīgai labklājībai. Tikai mums, bez mūsu vainas nabagiem kļuvušiem cilvēkiem, jātur likumi un jātic vienam Dievam. Bagātiem un strādāt laiskiem tas nav vajadzīgs, tādēļ ka viņi zina, ka pie Mozus un visiem praviešiem nav pielipis neviens patiess vārdiņš. Jo ja būtu citādi, tad viņiem pašiem tomēr vajadzētu ticēt un turēt likumus, kas paši par sevi cilvēku laicīgai kopdzīvei gan ir pavisam labi, bet sevī tiem tomēr nav morāliski garīgas vērtības. Jo ja tiem tā būtu, tad par priekšzīmi aklajiem nejēgām tad vispirms priesteriem vajadzētu stingri pēc tiem dzīvot.

4] Īsi, mūsu postā pārdomājot par visu mūsu daudzo lūgšanu, kuras ar asarām acīm sūtījām augšā uz zvaigznēm vienmēr totālo neuzklausīšanu, un vēlāk vēl tādēļ, ka mēs dzirdējām, ka mūsu māte pēc viņas iestāšanās iestādē uzkrītoši ātri ļoti nožēlojami esot nomirusi, un mūsu skaistās māsas no farizejiem gandrīz līdz nāvei esot izvarotas, ar visu mūsu ticību bija pilnīgi cauri un mēs nolēmām ļaunajai cilvēcei atriebties un tai par prieku vairs nebūt lētticīgi akli nelgas.

5] Mēs iesākām apzagt pārtikušo bagātības un mūsu viltības dēļ mums vienmēr izdevās tikt cauri ar veselu ādu. Tas mums deva nelielu paļāvību mūsu zināmiem sainīšiem un, dažus gadus tā darbojoties, mēs jutāmies pavisam labi. Tomēr šoreiz mēs bijām pārāk neuzmanīgi un tikām satverti, kas mums tad patiesi arī nav nekas; jo mēs jau esam pieraduši pie visām iespējamām nelaimēm un mūsu dzīve mums jau sen ir ļoti apnikusi un katrs no mums vēlas nāvi. Bet pirms mēs varbūt tiekam piesieti pie krusta, ļoti skaļi jātiek briesmīgi nolādētai visia zemei, visiem cilvēkiem un citai radībai, saulei, mēnesim un zvaigznēm un dabas spēkiem, kas mūs sauca tik nožēlojamā esamībā, un mēs cilvēkiem rādīsim, cik daudz mums rūp viņu vienīgi patiesais Dievs, Viņa likumi un Viņa priesteri.

9] Līdz šim mēs gan neesam izdarījuši nevienu slepkavību un to tā iemesla dēļ, ka mēs, nožēlojamie, katram novēlam viņa nožēlojamo dzīvību un no viņa lielākā posta nevienu negribējām atbrīvot, — tomēr kas mums uz ielām pretojās, tas no mums tika ļauni apstrādats; jo no mūsu sirdīm jau sen pazudis katrs piliens līdzcietīgas asins. Patiesi, ja mēs ar vienu sitienu varētu iznīcināt visus cilvēkus un visas zemes, tas mums būtu lielākais iepriecinājums un kāds cietsirdīgs un kurls Dievs tad no peļķēm un purviem Savam tirāniskajam priekam varētu izveidot atkal citas cilvēciskas būtnes.

7] Un tagad tu, stingrais kungs un tiesnesi, zini visu un vari par mums spriest pēc saviem ieskatiem; bet iepriekš labi padomā, kas bija vainīgs pie mūsu nelaimēm! Kā tu prasīji, mēs runājām uzticami, patiesi un atklāti."

17. Saimnieka sašutums un labais nodoms.

1] Kad tas zaglis Manā priekšā to izteica, tad SAIMNIEKS, Kado un vecais Apolons trīs reizes sasita kopā rokas virs galvas un teica: "Nē, Kungs un Meistar, dzirdot to par Jeruzalemes farizejiem, visu manu dabu pārņem ārkārtīgas dusmas un niknums un es nu patiesi neaptveru, kā Dievs, kuru tu vispatiesākā un dzīvākā veidā mūs mācīji pazīt, patiesi neaprakstāmā pacietībā tik ilgus gadus var noskatīties un pielaist tādas ļaundarības. Iepretī tādiem priesterim tie zagļi un laupītāji vēl ir patiesi eņģeļi.

2] Patiesi, ja šie trīs caur to ir kļuvuši tik nožēlojami, tad, pirmkārt, tie nicināmie templieši pelna ar vienu sitienu tikt iznīcināti un, otrkārt, šie trīs ne tikai nepelna nekādu sodu, bet gan vēl atlīdzību; jo ka viņi kļuva tas, kas viņi nu stāv mūsu priekšā, pie tā nav vainīgs neviens cits kā kādi lāsta cienīgi priesteri, kas kā viena vienīgi patiesā Dieva kalpi visur liek sevi ļoti augsti godāt un pielūgt, bet kā cilvēki nežēlībā pārspēj visas mežonīgos un plēsīgos meža un tuksneša bestijas.

3] Kungs un Meistar, patiesi būtu laiks pār tādiem patiesākās elles izdzimumiem palaist vaļā kādu viņus iznīcinošu tiesu; jo šiem visu ļauno ļaunākiem saviem līdzcilvēkiem vajaga būt izdarījušiem tik daudz šausmu darbu, ka to skaitu neviens cilvēks vairs nevar nosaukt! Bet šos trīs man kā pagānam dvēselē ir žēl, un es viņus nesodīšu, bet gan atbrīvošu un manā mājā viņiem visu mūžu jābūt un būs laba pajumte un kā uzticamiem lieciniekiem man vienmēr jābūt līdzās, kur būs runa spēcīgi darboties pret tiem velniem templī. Drīz pie manis atkal, kā tas ļoti bieži notiek, jānāk vienam priesterim ar sūdzību par kādu, no kura viņam vēl piedzenama desmitā tiesa! Tad es jau viņam pateikšu, kas viņš ir un kāda taisnība viņam no manis gaidāma! Un kad es laicīgo reiz atstāju, tad mans mīļais dēls Kado pratīs turpināt manā garā."

4] Pēc tam viņš ar draudzīgu seju vērsās pie tiem trīs zagļiem un teica: "Vai jūs ar manu spriedumu esat apmierināti un gribat pieņemt manu piedāvājumu?"

5] VIENS, kas jau iepriekš runāja, teica: "Tātad starp pagāniem vēl ir patiesi cilvēki, kādus starp jūdiem vairs neatrod, kas sevi nekaunīgā kārtā dēvē par Jehovas izvēlēto tautu un Dieva bērniem, bet pie tam ir patiesi visu velnu bērni! Mēs tavu piedāvājumu pieņemam ar lielu prieku un pateicīgāko sirdi un gribam tev uzticami kalpot kā kādi, kurus tu pieskaiti pie saviem uzticamākiem kalpiem. No šī brīža mēs gribam labu darīt labā dēļ un kā mūsu tālāko dzīvības mērauklu izvēlēties patiesību viņas pašas dēļ, un no ļauna mūs nav jāattur nekādai ellei kā jūdu viņpasaules dvēseles sodam par viņas grēkiem un nekādām debesīm kā mūžīgai dvēseles algai par viņas labiem darbiem, mūs nav jāmudina uz labo un patieso, bet gan mūsu patiesām debesīm jābūt labam un patiesam pašām par sevi, un mēs ar visiem saviem spēkiem čakli centīsimies sev piesavināties debesis.

6] Bet nu mēs tev lūdzam mūs atbrīvot no važām, jo mēs patiesi neesam tās pelnījuši. Patiesi labi cilvēki to gan sapratīs un taisnīgam tiesnesim labāk nesaudzīgi būtu jāsoda tos, kuri ar savu nežēlīgo rīcību cilvēkus padarīja par noziedzniekiem un ne tik daudz noziedzniekus, kurus uz tādu rīcību, kas pati par sevi ir ļauna, piespieda tikai posts, izmisums un dusmas par cilvēku neierobežoto un nekrietnāko ļaunumu, bet cilvēkiem kā mēs noteikti jābūt attaisnotiem.

7] Ak, cik daudzi smok cietumos, kas, rēķinot no viņu bērnības, noteikti nav vainīgi, ka viņi kļuva noziedznieki, jo par noziedzniekiem viņi kļuva vai nu caur sliktu audzināšanu vai tādā veidā kā mēs!

8] Ja būtu kāds ļoti labs, gudrākais un pie tam taisnīgākais Dievs, tad Viņam tomēr arī to vajadzētu saprast un ar Savu visvarenību sodīt tos cilvēkus, kas bija un vēl vienmēr ir un paliek līdz pasaules un tā ļaunā laika beigām galvenais iemesls pie vienmēr pieaugošās cilvēku pasliktināšanās. Bet tādēļ ka lielie un varenie velni cilvēku izskatā par viņu lai cik lieliem briesmu darbiem par atbaidošu piemēru citiem viņiem līdzīgiem, no Dieva gandrīz nekad acīmredzami netiek sodīti, bet gan staigā pavisam brīvi un lielākā pārticībā arī vienmēr augsti cienīti, un pie tam nesodīti var darīt vēl vairāk šausmu, tad mums patiesi nevar ņemt ļaunā, ja mēs sakām un apgalvojam, ka pie tādiem apstākļiem nekad nav un nevar būt kāds īstens Dievs kā mums to attēlo Mozus un citu praviešu raksti, bet gan kaut kāds mums cilvēkiem nezināms zemes spēks saules, mēness, planētu, citu zvaigžņu un to četru elementu iespaidā bez viņu gribas producē mūs, nabaga cilvēkus, kā arī visas citas būtnes un lietas apmēram tā tiek radītas no

sevi pašu noteikti tikpat maz apzinošiem rupjiem dabas spēkiem, cik maz cilvēks apzinās visu to, kā aug viņa miesa un kā uz viņa galvas tiek producēti mati un viņu apgrūtinošie parazīti. Tādēl nelga ir tas, kam ir mazākais prieks par savu nožēlojamo un vienmēr iznīkstošo dzīvību un pie tam vēl pazemīgi un dziļākā pašaizliedzībā par tādu dzīvību pateicas nekur neesošam Dievam.

9] Jā, patiesam cilvēkam gan Dievu jāmeklē, un ja viņš Viņu atrada un uzzināja, kāpēc viņš tika likts šajā nožēlojamā pasaulē un vai gan pilnākā patiesība ir kādas dvēseles viņpuses turpmākā dzīve. Tad viņam arī visā sairds mīlestībā Viņam jāpateicas par tādu dzīvību un esamību, kas aiz sevis labi pierādāmi glabā ļoti lielu mērķi. Bet kur uz zemes ir sastopams meklētājs, kam pilnā patiesībā ir izdevies tādu Dievu kaut kur sastapt?

11] Bet kā to bieži lasa rakstos, ja kāds cilvēks Viņu kādreiz atrada, kādēļ tad Viņš mums, tagadējiem cilvēkiem, vairs neļauj Sevi atrast? Vai mēs varbūt esam mazāk cilvēki, kā bija tie rakstos minētie cilvēki? Ja piedzimstot visi cilvēki noteikti bija vienādi nevainīgas būtnes; kas cits tad būtu ir ļoti vainīgs pie cilvēku tagadējā panīkuma kā tieši tāds Dievs, kas vecajiem gan ļāva Sevi atrast un pazīt, bet mūs, viņu pēcnācējus vairs nedzird un neuzlūko un mūs vājos pakļauj bezsirdīgo vareno tirānu patvaļai un tātad visam postam?!"

18. To trīs laupītāju reliģija.

1] (LAUPĪTĀJS:) "Jā, mēs nabaga meklētāji no daudzveidīgām varām ar uguni, zobenu un krustu tiekam piespiesti kādai aklai ticībai; bet tirāni var nesodīti darīt, ko viņi grib — jo viņi stāv ārpus likuma! Bet es tad tīram cilvēka saprātam jautāju, vai tas arī ir pareizi kāda ļoti laba, gudra, visuzinoša un visvarena Dieva esamības gadījumā, kuram tomēr visiem cilvēkiem jābūt vienādiem, pie kam viņi ir Viņa un nevis pašu darbs. Ja nu viņi tagad ir nepaklausīgāki kā bija reiz agrāk, vai viņi pie tā ir vainīgi? Jeb vai tas ir vainīgs, ka no mātes miesas šajā pasaulē ir likts akls vai kurls un tad dzīvo nožēlojamu dzīvi?!

2] Ak, ak, draugs, kādam domātājam ir tūkstots reiz vairāk iemeslu apšaubīt kāda Dieva patiesu esamību, kā tam noticēt! Bet ar to mēs vēl vienmēr kā nemainīgi stingri pamatotu tomēr negribam pateikt, ka visa ticība vienam Dievam esot tukša, fantāzijas bagātu cilvēku atrasta krāpšana, kuru visādu burvju brīnumi lētticīgiem, prātā akliem cilvēkiem attēlo kā pilnu patiesību, lai tad viņus jo vieglāk padarītu sev pakalpīgus.

3] Ja lielā masa reiz bija pielauzta, tad tiem nedaudzie gaišāk domājošiem nekas vairs nepalīdzēja stāties pretī labi nobarotiem ļaužu krāpniekiem, bet gan laikā ļaundari pret reiz stingri noteikta patiesību netiktu nežēlīgi mocīti, vajadzēja dejot un dziedāt pēc melodija,s kāda tā no tā dēvētiem Dieva skolotājiem ar vienmēr draudošu seju un balsi tika dziedāta priekšā. Un ja kāds iedrošinājās tādam Dieva skolotājam jautāt tuvāk par Dieva būtību, tad viņš noteikti saņēma atbildi, vai viņš neko vairs neapjauš, kā tas šodien neapšaubāmi ir pie visām pagānu un jūdu priesteru kastām.

4] Ja kāds klusībā pats sāka pētīt un meklēt par kāda Dieva esamību, tad viņš tūlīt neatrada neko citu, kā tikai vienmēr vienādi darbojošos lielās dabas mēmos spēkus un viņš atdzisa ar pārliecību, ka visas viņa pūles bija veltas.

5] Tā kā līdz šim mums pašiem bija tas gods to pieredzēt, tad vēlreiz neviens saprātīgs cilvēks nevar uz mums dusmoties, ka tādos apstākļos mēs nevaram ticēt kādam dievam un tikpat maz cilvēka dvēseles turpmākai dzīvei pēc miesas nāves mēs gan ticam, ka lielajā dabā nekas nevar pilnīgi izzust, bet gan tikai mainīt savu formu. Bet vai mūsu tagadējām cilvēka formām, kādās citās ļoti sadalītās formās būs arī domāšana un sevis apzināšanās, tas ir cits jautājums.

6] Īsi un labi, mēs nu pietiekami attēlojām mūsu iemeslus, kāpēc mēs šaubāmies par kāda Dieva esamību un kāpēc no šī brīža mēs kā cilvēki patiesas debesis meklēsim un arī gribam atrast tikai patiesībā. Un tā mēs neko neslēpjam un nu tevi vēlreiz lūdzam, ka tu, šīs pilsētas birģermeistar, mūs atbrīvo no važām!"

7] Pēc tam saimnieks kalpotājiem pavēlēja tiem trim noņemt važas, kas tad arī tūlīt notika. Bet pēc tam saimnieks tos trīs lika vest citās istabā un dot viņiem ēst un dzert. Bet viņi tika arī ietērpti pavisam jaunās drēbēs, jo viņu apģērbi jau bija ļoti nožēlojamā stāvoklī.

19. Par cilvēku vadību.

1] Kad tie trīs pavisam labā omā atradās kādā blakus istabā, tikai tad SAIMNIEKS Man teica: "Ak. Kungs un Meistar, ko Tu saki par šo triju pavisam izmisīgi labi pamatoto runu? Nē, es tomēr no mūsu pasaules gudriem jau esmu dažu ko dzirdējis un pats lasījis, bet kaut kas tik pamatīgs man vēl nekad nav nācis priekšā. Pat pie labākās gribas un ticības kā atsevišķā, tā vispārējā ziņā viņu patiesību nevar atspēkot. Jo ar cilvēkiem vispārīgi, kā arī daudzkārt atseviški ir precīzi tā un es nu augstākā mērā griu zināt Tavas domas, kā Tu Pats Sevi atvainosi un attaisnosi."

2] ES teicu: "Nebaiļojies vis par to, jo to dažu nocietināto tempļa jūdu dēļ, kas atrodas tur blakus esošā istabā, Es Pats to tā pielaidu. Viņi šonakt šeit atnāca no Jeruzalemes un uz dažām dienām tikko iznomāja minēto istabu. Viņi caur sienu labi dzirdēja visu, kas par viņiem tika runāts. Un runātājs ar spēcīgo balsi viņus tieši tā raksturoja, kādi viņi arī ir. Un tas tad arī ir labi.

3] Šie jūdi šeit atnāca, lai ar tavu palīdzību dabūtu nenomaksātu desmito tiesu. Bet tagad tu tomēr zināsi, kā tu viņiem palīdzēsi! Kad tie trīs atpūtīsies, tad liec viņus atkal vest šeit, un tad mēs to lietu jau pavisam labi tālāk nokārtosim un nolemsim!"

4] SAIMNIEKS un arī KADO teica: "Mēs gan domājam, ka tā lieta būs tā, tomēr izteikt mēs to tādēļ neiedrošinājāmies, jo, pirmkārt, to triju priekšā pirms laika mēs negribējām par Tevi izpaust un otrkārt, tādēļ ka runātāja runa saistīja mūsu uzmanību un mēs gribējām redzēt, cik tālu cilvēks ar savu prāta asumu var tikt. Un patiesi, aplūkojot no tīri cilvēciska viedokļa runātājam savā attēlojumā par attiecībām starp radītāju un radījumu tad arī bija taisnība; jo mūsu cilvēka prātam patiesi grūti aptvert, kādēļ Tu cilvēkiem tik ilgi varēji likt gaidīt kādu tuvāku atklāsmi par Tevi Pašu, Tavu gribu un Taviem nodomiem ar cilvēkiem un neskaitāmi daudziem ļāvi smakt dziļākā dzīvības naktī. Un cik daudzi vēl smaks, nezinot par Tevi, un ja no Tavas Mācības izplatītājiem arī uzzina, ka Tu cilvēka stāvā Pats nāci šajā pasaulē un cilvēkiem rādi ceļu uz dvēseles mūžīgu dzīvību, vai viņi gan tik stipri ticēs kā nu mēs, ka tas arī bija tā, kā viņiem paziņo Tavi sūtņi?"

5] ES teicu: "Kā cilvēkiem jums katrā ziņā ir ļoti taisnība tā runāt, jautāt un spriest; bet Mani kā Radītāju Mana mīlestība, Mana gudrība un kārtība aicina iepretī Manai radībai vienmēr izturēties tā, kā tas katrā laikā ir visnepieciešamāk.

6] No pirmiem šis zemes cilvēkiem līdz šai stundai cilvēki nekad ne gadu nav palikuši pilnīgi bez kādas atklāsmes, izejošas no Manis, — bet vienmēr tā, ka viņu pilnīgi brīvā griba necieta nekādu spaidu, tādēļ ka bez brīvas gribas cilvēks nebūtu cilvēks, bet gan tikai Manas gribas mašīna.

7] Bet tādēļ cilvēkam arī tika dots saprāts kā laba gaisma, lai ar to meklētu Dievu un Viņa gribu — ko tad arī visos laikos ļoti daudzi cilvēki darīja un pie īstas nopietnības arī atrada to, ko viņi meklēja.

8] Bet ka Dievs neļauj Sevī tik ātri un viegli atrast, kā dažam labam cilvēkam tieši būtu patīkami, tam ir savs ļoti gudrs iemesls tajā: ja cilvēki ar vieglām pūlēm atrastu to, ko viņi meklē, tad atrastais viņiem drīz vairs nebūtu nekāda vērtība, un viņi vairs nepūlētos meklēt un pētīt vēl tālāk. Viņi nodotos slinkumam un viņu tik viegli un drīz atrastais garīgais dārgums viņiem vēl mazāk līdzētu, kā ja viņiem to vienmēr vajadzētu bailīgi meklēt un tomēr šajā pasaulē tikai reti un grūti pilnīgi atrast. Tādēļ lielas atklāsmes notiek reti, jo cilvēkiem, viņu dvēseles naktī esošiem, pašiem vajaga likt rokas pie darba un ar visu dedzību meklēt patiesību un tātad Mani.

9] Ka šajā pasaulē viņu meklēšanā cilvēki bieži nonāk uz visādiem maldu ceļiem un arī visādās grūtīās, gan ir šīs zemes ļaunums; bet tas nerodas it kā no meklētāja darbīgas nopietnības, bet gan no meklēšanā nepatīkamā kūtruma, kas ir pārspīlētas pasaules mīlestības un patmīlības auglis, pateicoties kam cilvēki tiekšanos pēc gara valstības vēlas padarīt, cik iespējams, ērtu. Kad citi, vēl kūtrāki cilvēki, to mana, tad viņi remdeni meklējošiem drīz un viegli saka: ej, ko jūs vēl pūlaties meklēt to, ko mēs labākā skaidrībā jau sen atradām! Ja jūs gribat mums ticēt un kalpot, un jūsu pašu bezauglīgās meklēšanas un pētīšanas vietā mums nest nelielu upuri, tad mēs jums visiem uzticami darīsim zināmu, ko mēs viegli un drīz atradām!"

10] Nu, kūtriem un pūles žēlojošiem meklētājiem tāds piedāvājums ir tīkams, viņi to pieņem un tic, ko tie meklēšanā vēl kūtrākie un ar nopietnu seju viņiem saka un un savam laicīgajam labumam ar visādu neīstu brīnumu un zīmju palīdzību aklajiem attēlo. Tādā veidā tad rodas māņticības, melu, krāpšanas un pilnīgas cietsirdības daudzi veidi un kopā ar to uz zemes starp cilvēkiem viss posts.

11] Jūs sevī nu protams jautājat, kāpēc Es ko tādu pielaidu. Un Es jums saku: Es tā kaut ko pielaižu tā iemesla dēl, ka cilvēka dvēselei, kas ir par kūtru nopietnai meklēšanai, ir labāk, ka viņa tomēr kaut

kam tic un caur to ticību pakļauj sevi kādai kārtībai, nekā ja viņa savā kūtrumā izvairoties no darba pilnīgi pamirtu. Ja krāpšana un apspiešana reiz iet par tālu, tad posts lētticīgos pašus piespiež tālāk pētīt pēc patiesības. Viņi mana krāpšanu, atmet savu kūtrumu un nopietni paši sāk pētīt un nebīstas cīņu, — un no tā drīz izriet visāda gaisma. Un, otrkārt, pēc tam tādam ilgi apkrāptam un tādēļ dedzīgam meklētājam kāda no Manis jauna piešķirta atklāsme ir neizsakāmi patīkamāka un senās māņticības padzīšanai iedarbīgāka.

12] Te jums no Manis nu ir pavisam skaidrs apgaismojums tajā, kāpēc Es uz šīs zemes starp cilvēkiem dažu ko pielaižu pēc viņu brīvākās gribas, kas cilvēku tiesneša krēsla priekšā tieši neizskatās labi un gudri, bet pamatu pamatā tomēr ir labi un gudri.

13] Tiktāl nu jums. Bet nu lieciet atkal ienākt tiem trim, un Es runāšu ar viņiem!"

20. Nojeda jautājums pēc patiesas Dieva mācības.

1] Pēc tam saimnieks tūlīt pasauca tos trīs, un viņi tad labākā stāvoklī un tādejādi ar priecīgāku sirdi nāca un pateicās saimniekam, kas viņiem parādīja lielo draudzību.

2] Bet runātājs lūdza atļauju piemetināt vēl dažus vārdus.

3] Un SAIMNIEKS teica: "Runā, bet īsos vārdos, jo jūsu lielākai svētībai jums priekšā nu stāv dzirdēt un izdibināt kaut ko ļoti svarīgu."

4] Runātājs, kuru sauca NOJEDS, teica: "Cilvēku cēlākais draugs, es to arī ievērošu, jo turpmāk tevis teiktajam jābūt mūsu likumam. Tā kā mēs tevī kā pagānā atradām patiesu cilvēku, un arī ar gudrību apvienotu patiesu laipnību, kurai līdzīgu starp jūdiem gan vairs nesastop, tad mēs atcerējāmies jūsu dievus un nācām pie idejas, ka viņi varbūt tomēr ir vairāk kā kāda pasaka. Mēs nu vēlamies tikt tuvāk iepazīstināti ar jūsu mācību, lai upurētu jūsu dieviem un parādītu visu godu.

5] Jo es domāju tā: zem kādas Dieva mācības ir sastopami labāki cilvēki, tai arī pašai vajaga būt labākai un patiesākai. Mūsu Dieva mācība tā patiesi nav, tādēļ ka tajā dzimušie un audzinātie cilvēki noteikti gan ir tie sliktākie, kādi plašajā pasaulē tikai kaut kur var būt, bet viņu priesteri jau vispārīgi pie labākām tautām ir zināmi un atzīti kā patiess cilvēku mēris, un kāda Dieva mācība, kuras garīgā klēpī tā vietā, lai tiktu audzināti tikai patiesi tīģeri un hiēnas, vilki un lāči, nevar būt nekāda laba un vēl mazāk patiesa mācība. — Ko tu, cēlais cilvēku draugs, saki par šo ideju?"

6] SAIMNIEKS teica: "Mani draugi, par šo lietu parunājiet ar šo man līdzās sēdošo draugu, jo viņš ir neizsakāmi gudrāks un zinošāks par mani un visiem lai cik labiem un gudriem grieķiem."

7] NOJEDS teica: "Tava vēlēšanās mums ir likums! Bet pēc izskata šis vīrs un kungs gan arī ir jūds, bet caur satiksmi ar grieķiem varbūt kļuvis ļoti gudrs, jo ja viņš būtu kāds tempļa māceklis, tad būtu žēl ar viņu zaudēt daudzus lai cik gaišus un patiesības pilnus vārdus."

9] Pēc tam viņš vērsās pie Manis un teica: "Ja tu neesi tempļa māceklis un vari patieso un labo meklēt un arī atrast, kā mēs nu meklējam un ceram tikai atrast, tad dod savu spriedumu par mūsu skaļi izteikto ideju! Vai mums nav taisnība tikai tur meklēt patieso un labo, kur mēs atrodam labus un gudrus cilvēkus?!"

9] ES teicu: "Ak, katrā ziņā, bet Mozus Dieva Mācība tomēr ir vienīgi patiesā, ja arī šajā laikā no cūkām un tempļa tika tā samīta un sagrauta kā senā Babilonija, Nīnive un vēl vairākas tādas senas netikļu pilsētas.

10] Ticiet Man, mūsu Jehova kopš mūžības bija vienīgi patiesais, labais, dzīvais Dievs un to lūgšanas, kas Viņam nešaubīgi ticēja, turēja Viņa baušļus un tātad mīlēja Viņu pār visu un savus tuvākos kā sevi pašu, nekad neatstāja neuzklausītas. Ja Viņš cilvēka dvēseles lielākai attīrīšanai arī bieži nedaudz kavējās ar jūsu lūgumu pilnīgi uzklausīšanu, tad Viņš tomēr nekad neatstāja tās pilnīgi neuzklausītas un tās vienmēr izpilda laikā, kurā lūdzēji bieži vismazāk domā.

11] Jūs paši — ko Es ļoti labi zinu — lielās grūtībās bieži lūdzāt Dievu jūs atbrīvot no jūsu posta. Bet Viņš jums, kas iepriekš dzīvojāt lielā pārticībā, pie tam kā ļoti cienīti ļaudis arī lielā miesīgā un garīgā kūtrumā, ļāva dažus gadus iziet nopietnāku un cietsirdīgāku dzīves skolu, lai jūs paši pieredzētu ne tikai zemes dzīves pievilcību, bet arī tās rūgtumu un tikai pēc tam sevī pašā pētītu un atzītu dzīves patieso vērtību un tās mērķi.

12] Bet tagad jūs dzīves rūgto kausu nobaudījāt līdz pēdējam pilienam, un tā kļuvāt par patiesiem un domājošiem cilvēkiem, spējīgi no debesīm uzņemt patiesu un dzīvu Dieva dzīvības gaismu, un tā

šajā momentā Dievs arī uzklausīja jūsu lūgumu, kurā jums visvairāk vajadzīga Viņa palīdzība.

13] Un ko Viņš jums tagad darīja, to Viņš patiesi darīja jau ļoti daudziem cilvēkiem, kad viņi savā nelaimē patiesi ticīgi vēršas pie Viņa, un tā jūs tagad nu tagad vairs nevarat teikt, ka patiesā jūdu Dieva Mācība esot neīsta un nepatiesa, bet patiesa ir visu pagānu dievu mācība.

14] Vai jūs domājat, ka šis saimnieks kā šīs pilsētas patricietis vēl kā pagāns jums parādīja šo žēlsirdību? Ak, pavisam nē! Kā pagāns viņš ar jums būtu apgājies ar visu romiešu likuma bardzību; bet tā kā savā sirdī kopā ar visiem saviem mājniekiem viņš vairs nav nekāds pagāns, bet gan patiess jūds līdzīgi Ābramam, Īzakam un Jēkabam, tad viņš pēc Mana padoma arī jums atvēlēja to, ko jūs nu jau baudāt un turpmāk baudīsiet vēl vairāk. — Vai jūs to atzīstat?"

21. Hiponija, to trīs zagļu tēva ģimenes attiecības.

1] NOJEDS teica: "Ak gudrais draugs, tas gan ļoti smaržo pēc patiesības, un tā lieta tā jau arī būs, jo stāv rakstīts, ka Dieva lēmumi ir neizpētāmi un Viņa vadība un ceļi neizdibināmi. Bet kādēļ mūsu mātei, kas vienmēr rīkojās un dzīvoja stingri pēc tempļa likumiem, un tā arī mūsu visnevainīgākām māsām vajadzēja no Jehovas tikt pilnīgi atstātām? Ja tempļa mācība ir pilnīgi sagrauta un samīta, vai par to gan ir vainojama māte un nelaimīgās māsas?! Mūsu māte, kā mēs to diezgan noteikti un patiesi dzirdējām, drīz pēc viņas iestāšanās skaistajā Dieva iestādē nomira — jādomā, no kādas indes — un māsas tika izvarotas, un kas zina, kas tad vēl tālāk ar viņām notika. Vai labam un ļoti gudram jūdu Dievam tas patika, tādēļ ka Viņš to pielaida? Ja tu mums arī par to vari dot nomierinošas ziņas, tad mēs arī gribam palikt stingri un ticīgi jūdi!"

2] ES teicu: "Ak, nekas nav vieglāk kā tas — un tā klausieties! Jūsu tēvs, kas saucas Hiponijas — kā vecākais no jums — bija jūdaismam pievērsies jūds pēc samariešu tīrākās mācības. Viņš neko neturēja no tukšam ceremonijām un citām tempļa krāpšanām. Bet pie tam viņam vienmēr bija liels posts ar savu sievu, kas kopā ar jūsu viņai pavisam padevīgām māsam bija patiesas templietes. Jūsu godīgais tēvs par to līdz nāvei dusmojās un vēl uz nāves gultas lūdza Dievu, lai viņš sievai un meitām vēl šaipusē liek pārliecināties, ka viņas staigā ne pa Viņa ceļiem, bet gan pa melu un nāves varas firsta ceļiem. Bet Dievs uzklausīja Viņam patiesi vienmēr nemainīgi uzticami padevīgā tēva lūgumu.

3] Un kāds līdzeklis to piecu sieviešu, kas visu savu svētību gaidīja tikai no tempļa, labošanai gan būtu bijis derīgāks un iedarbīgāks kā likt viņām nobaudīt tik augsti stāvoša tempļa svētību?! Māte kā lielākā daļa tempļa nelgu viņas laicīgo dzīvi gan nobeidza templī, bet pie tam pilnīgi atgriezās pie viņas vīra patiesās ticības, kuram viņa sagādaja tik daudz bēdu un no sirds dziļumiem mācījās nicināt tempļa darbību. Un arī jūsu māsas no pieredzētā un daudzajām asarām mācījās tuvāk pazīt viņas apkalpjošos Dieva eņģeļus, drīz pret viņiem sajuta lielu pretīgumu un tagad pēc Dieva augstākā lēmuma un pieļāvuma pavisam veselas un pilnas pareizas ticības un paļāvības uz vienu, vienīgi patieso jūdu Dievu, atrodas Essā lielā laukuma saimnieka mājā, kur pie izdevības jūs varat viņas redzēt un ar viņām runāt. Bet šodien tikko vēl ir ceturtā diena, kad viņas un vairākus citus divi ercfarizeji tur atveda dziedināšanai. Pie izdevības visu tālāko jūs varēsit dzirdēt no viņu mutēm.

4] Bet ja tā lieta ir tā, vai jūs pēc tam varat apgalvot, ka jūdu Dievs esot kāda izdomāta, tukša pasaka?"

5] NOJEDS teica: "Draugs, tu esi liels pravietis, un mēs ticam tev un tagad arī atkal ticam Ābrama, Īzaka un Jēkaba Dievam! Jo ja tu nebūtu pravietis, pilns Jehovas Gara, tad tu nevarētu tik sīki zināt, kā mūs sauc un vēl mazāk mūsu slepenākos dzīves apstākļus. Tādēļ tagad no šī brīža no jauna lai ir viss gods vienīgi patiesam jūdu Dievam, kas ar Savu gādību mūs tik brīnumaini pārveidoja par patiesiem cilvēkiem! Bet kurā zemē tu kļuvi pravietis? Vai arī tu esi samarietis?"

22. Par cilvēku uzdevumu.

1] ES teicu: "Klausies tu, Nojed, kopā ar taviem brāļiem Hiponia un Rasan! Es neesmu samarietis, kā tu domā un saproti, un tomēr Es esmu arī samarietis; tāpat Es arī neesmu nekāds jūds un tomēr atkal jūds, tāpat Es arī neesmu pagāns, un tomēr atkal pagāns, citādi Es draudzīgi nesaietos ar pagāniem. Īsi, Es esmu viss ar visiem un visā! Jo kur pilnīgākā savienībā valda patiesība, mīlestība un tās laipnība, tur arī Es uz visas zemes esmu pie visiem cilvēkiem.

2] Bet kas aiz pasaules mīlestības un patmīlības patiesībai un visam labam no tās pagriež muguru, un ar to nepieciešami grēko pret patiesību un tās labo, kas kopš mūžības Dievā ir tīra mīlestība, tas grēko arī pret Dieva kārtību un tā nemainīgo taisnīgumu, un pats sevi nolād.

3] Bet ja viņš savu lielo ļaunumu saprot, atgriežas atpakaļ pie patiesības un sāk meklēt tās labo un pēc tās arī kļūst darbīgs, tad viņš no sevis tādā mērā novirza bojā eju, kāda mērā viņš atrasto patiesību pilnā nopietnībā padara par savas dzīvības principu, un tad Dievs viņu arī atbalsta un viņa sirdi arvien vairāk apgaismo un spēcina viņa gribu, un tas vienalga, vai pagānam vai jūdam.

4] Tu arī Mani turi par kādu pravieti, un Es tev saku, ka arī tas Es esmu, un tomēr atkal neesmu! Jo pravietim vajadzētu darīt to, ko viņam pavēl Dieva Gars; bet Es Pats esmu Kungs un Kalps, Pats Sev dodu priekšrakstus un neviens nevar Mani saukt pie atbildības un teikt: "Kāpēc tu to dari?" Jo Es Pats no Sevis un Sevī esmu Patiesība, Ceļš un Dzīvība, un kas darīs pēc Manas Mācības un tic, ka Es Pats esmu Patiesība, Ceļš un Dzīvība, un tātad pilnīgi neatkarīgs, brīvākais Kungs, tam līdzīgi Man arī sevī būs mūžīga dzīvība.

5] Jo ja šīs zemes cilvēki grib kļūt Dieva bērni, tad viņiem vajaga censties visā būt tik pilnīgiem, cik pilnīgs ir mūžīgais un svētais Tēvs debesīs, kas Sevī ir mūžīga Patiesība, mūžīga Mīlestība un Vara un tātad viss bezgala labais, Taisnīgais un Diženais. Tādēļ Rakstos arī teikts: Dievs radīja cilvēku pēc Savas līdzības un Viņš viņu darīja par Savu līdzību un iepūta viņam Savu dvašu, lai viņš kļūst dzīva, brīva dvēsele!

6] Tādā kārtā šīs zemes cilvēki nav it kā Jehovas visvarenības tīra radība, bet gan Viņa Gara bērni, tātad Viņa mīlestība un ar to, kā tas jau ir rakstīts — paši dievi.

7] Bet ja jūs tas esat, ko jums arī skaļi saka jūsu brīvākā un ne caur ko neierobežotākā griba, tad jūs arī esat brīvākie kungi un tiesneši sev pašiem. Bet pilnīgi un pilnīgi Dievam līdzīgi kungi jūs kļūsit tikai caur to, ja caur darbību jūs piesavinaties jums uzticami atklāto Dieva gribu, kas jums arī pilnīgi atļauts.

8] Bet tāpēc arī Dievs tikai ļoti reti redzami darbojas starp cilvēkiem, tādēļ ka jau kopš pirmsākuma no Sevis viņiem deva spējas, pamazām pašu spēkiem spēt pacelties līdz augstākai, Dievam līdzīgai dzīvības pakāpei.

9] Tātad tiklīdz, pielietojot savu saprātu, cilvēks sāk meklēt patiesību un tās labumu, un pēc tā, ko viņi atrod, arī tūlīt darbojas, tad viņš jau ir stājies uz pareiza ceļa un Dievs to viņam arvien vairāk un vairāk apgaismos un vedīs viņu Savā godībā. Bet kas, arī ar paša gribu, kļūst kūtrs un pieturas šai pasaulei un tās priekiem, kas ir matērijas vai miesas cilvēka jutekļiem tikai brīvās gribas pārbaudījums, tas arī pats sevi brīvprātīgi tiesā un dara sevi līdzīgu tam, kas ir miris un tiesāts — tātad arī jau ir tikpat labi kā tiesāts un miris.

10] Un šī nāve tad arī ir tas, ko zem jēdziena "elle" tu noraidi kā dvēseles sodu par viņas grēkiem, tā ka nekad aiz bailēm no tāda soda nevairies no grēka, kā arī negribi cerēt uz debesu algu par rīcību pēc iepazītas patiesības. Un te Es tev pilnīgi piekrītu; jo patiesi, nekur nav ne kāda elle, te tādas debesis. un tomēr ir elle un debesis, bet ne kaut kur ārpus cilvēka, bet agan viņā; jo tev norādītā veidā viņš pats sevi tiesā.

23. Par kārdinājumu nepieciešamību un mērķi.

1] (KUNGS:) "Bet ja šī pasaule nebūtu ar visām iedomājamām izpriecām, bet gan cilvēkiem būtu tikai tas, kas mežonīgiem zvēriem ir tuksnesis, tad viņam arī velti būtu dota viņa Dievam līdzīgā brīvā griba, viņa saprāts un prāts; jo kas tad ierosinātu viņa mīlestību un tīkotu un gribētu modināšanu, un kas tad varētu apgaismot viņa prātu un modināt un atdzīvināt viņa saprātu?

2] Tas gandrīz bezgala daudzais uz augsto dažādākais, labais un sliktais, cēlais un necēlais te tātad ir tikai cilvēka dēļ, lai viņš visu redz, iepazīst, pārbauda, izvēlas un to mērķtiecīgi izmanto; no tā viņš jau arī var sākt secināt, ka to visu tā ir radījis un iekārtojis viens ļoti gudrs, labs un visvarens autors, kas, ja cilvēks no sevis tā sāk spriest, tad patiesi nekad nekavējas domājošam cilvēkam Sevi tuvāk atklāt, kā tas neapstrīdami bija visos cilvēku laikos.

3] Bet dabīgi, ja cilvēki pārāk daudz traucas un nogrimst pasaules kailās izpriecās, un tikai domā, ka viņi te ir vienīgi tādēļ, lai kā saprātīgas un domājošas būtnes no visas bagātīgi apgādātās pasaules sev sagādātu visas iedomājamās baudas un pavisam neierauga īsteno mērķi, kādēļ viņi ir likti pasaulē un kas viņus lika pasaulē, tad par kādu īstenu un augstāku Dieva atklāsmi un Viņa mīlestības gribu tik ilgi

nevar būt runa, līdz cilvēki caur visādu postu un nelaimēm, mazākais, tiktāl sāk domāt, ka viņi jautā un saka: "Kādēļ mums tad vajadzēja nākt šajā nožēlojamā pasaulē un kādēļ mums vajaga tā mocīties un ciest līdz noteiktai nāvei kā mūsu izmisuma nožēlojamam beigu punktam?!" — kā arī tu, Nojed, pirms tam pavisam līdzīgi pasaules gudri pateici.

4] Tad arī ir laiks, kurā Dievs atkal no jauna caur modinātu cilvēku mutēm sāk Sevi parādīt vispirms caur citām zīmēm un arī caur visādu tiesu tiem cilvēkiem, kas ar visādiem meliem un krāpšanu un nabago un vājo cilvēku apspiešanu ir kļuvuši bagāti un vareni, lepni un cietsirdīgi, un pilni augstprātības, un pie sevis vairs nedomā par kādu Dievu un vēl mazāk sirdī tic, bet gan metas visas pasaules izpriecās, nabaga cilvēkus min kājām un viņus pavisam vairs neuzskata par cilvēkiem, bet gan tikko par vienkāršiem dzīvniekiem.

5] Kad pasaulē starp cilvēkiem reiz ir sasniegta zināma pārpilnība, tad arī nāk kāda liela tiesa, un ar to cilvēkiem, kas vēl tic Dievam un tāpat arī savās sirdīs parāda mīlestību uz Dievu un tuvāko, arī kāda liela un tieša Dieva atklāsme.

6] Tad Dieva noliedzēji un lepnie krāpnieki un apspiedēji tiek no zemeslodes aizmēzti un ticīgie un nabagie piecelti un no Debesīm apgaismoti, kā tas nu tieši ir, un gandrīz pēc 2000 gadiem atkal reiz būs. Bet laiku, kurā tā kaut kas var notikt un noteikti notiks, ir tikpat viegli saskatīt kā jūs ziemas beigās viegli saskatāt tuvojošo pavasari, ja jūs aplūkojat kokus, kā pumpuri kļūst vienmēr piebriedušāki un sulīgāki un no tā zariem līdzīgi cilvēku asarām sula pil lejā, un tas zināmā mērā, lai lūgtu atbrīvošanu no ziemas grūtībām, kurās smaka tik daudzi koki.

7] Tātad, ja reiz nabaga cilvēks savās sirdīs arī reiz sāk no Dieva patiesas gaismas kļūt gaišāki un piebriedušāki, bet pie tam caur nežēlīgu un pārmērīgu apspiešanu zemi sāk pārāk mitrināt ar savām asarām, tad lielais, garīgais pavasaris ir pienācis tuvu.

8] Ja jūs trīs, un arī jūs, Mani senākie draugi, to tā īsti aplūkojat, tad jūs drīz un viegli to izdibināsiet, kāds laiks tagad ir un kāds visā īstenībā Es esmu tautietis."

24. Nojeda pārdomas par Kunga dievišķību.

1] Nu pavisam pārsteigts NOJEDA saka: "Ak tu lielais un neaptverami gudrais draugs! Šī tava runa manās ausīs un sirdī skan dīvaini! Ka tu esi vairāk kā pravietis, to mēs dzirdam no taviem vārdiem, jo, izņemot Mozu un Eliju, tik tālu gan nav nonācis neviens pravietis un pat viņi nekad nerunāja par viņu pašu godību, bet gan tikai vienmēr par Dieva godību. Bet tu teici, ka tu pavisam patvarīgi esi Kungs, vari darīt, ko tu gribi, un neviens Dievs un vēl mazāk kāds cilvēks nedrīkst tevi saukt pie atbildības un jautāt: "Kāpēc tu dari šo un to?" Klausies, ja tava par sevi pašu mums dotā liecība bez šaubām noteikti izrādās patiesība, tad starp tevi un Dievu vairs nav nekāda cita starpība, ka tu līdzīgi mums esi laikā dzimis Dievs un Jehova, bet Dievs jau ir kopš mūžības! Nu, tas mūsu saprātam tad tomēr patiesi ir kaut kas pārāk augsts, kaut gan arī mēs labi zinām, ka ar lielo praviešu mutēm Dievs toreiz dievbijīgajiem jūdiem teica: "Jūs esat dievi, ja jūs precīzi turat manus baušļus un ar to Manu gribu padarat par savējo!"

2] Bet pēc tam līdz mums dzīvoja ļoti daudzi jūdi, kas kopš bērnības uz stingrāko izpildīja Dieva baušļus, bet starp viņiem nebija arī viens, kas tikai no tāluma būtu iedrošinājies par sevi teikt un apgalvot, ka viņi, līdzīgi Dievam, esot patvarīgs kungs, kas par visu savu rīcību nav parādā kādu norēķinu ne Dieva un vēl mazāk kāda cilvēka priekšā. Draugs, kā mums pēc patiesības tas gan jāsaprot?"

3] ES teicu: "Pavisam viegli un skaidri! Vai tad Es neteicu, ka cilvēks, kas pilnīgi atzīst Dievu un Viņa gribu, un nemainīgi pēc tās darbojas un ar to Dieva gribu pilnīgi padara par savu, ir līdzīgs Dievam?! Bet ja Dievs caur Savu mīlestību, gudrību un ar savu varu ir Dievs, tad tas ir arī tas, kas viņā ir kļuvis līdzīgs Dievam.

4] Es domāju, ka tas tomēr nav nekas grūti aptverams. Jo par ko viņam Dieva vai pat cilvēku priekšā būtu jādod lai kāda veida norēķinu, ja viņš tikai domā, grib, runā un rīkojas no Dieva Gara gribas?!

5] Vai tad Dieva tīra griba cilvēkā varbūt ir mazāk dievišķa griba kā Pašā Dievā un ka tā ir arī mazāk patstāvīgi varena kā Dievā, kas tieši caur Savu gribu visur un tātad arī cilvēkā ir klātesošs un darbīgs?! Tādēļ patiesam cilvēkam arī jākļūst un jābūt tik pilnīgam, cik pilnīgs ir Tēvs debesīs. Bet ja cilvēks tas ir, vai tad viņš arī nav kungs, pilns gudrības, varas un spēka?!"

6] Uz to NOJEDA teica: "Lielais un patiesi ārkārtīgi gudrais draugs! Tu runāji dzīvi un gaismas pilni patiesi un te es tev neko nevaru iebilst. Bet līdzās tomēr vēl kas paliek patiess, un tas pastāv tajā: cil-

vēks pilnīgas pašaizliedzības ceļā gan var sasniegt, ka viņš kļūst Dievam līdzīgs un tātad varens, kā tas uz gaišāko apstiprinās sevišķi pie lieliem praviešiem, bet cilvēks tomēr ir un paliek zināmā mērā tikai laikā tapis un tātad Dievam līdzīgās pilnības pakļauts un ierobežots pavisam mazs dievs, kamēr Jehova ir mūžīgs, tātad bez sākuma, bezgalīgs laikā un telpā un tātad ne caur ko ierobežots. Un šī bezgala lielā atšķirība starp vienu un mūžam vienīgi patieso Dievu un laikā tapušo cilvēku dievu gan mūžam nekad nevarēs tikt aizmēzta prom."

25. Dabīgs cilvēks un Dieva Gara caurstrāvots cilvēks.

1] ES teicu: "Te tu atkal runāji un spriedi pareizi. Radīts cilvēks, protams, nekad nevarēs tikt salīdzināts ar īsteno Dieva pirmbūtni; bet radītā cilvēkā caur pirmmūžīgo Dieva gribu mājo arī kāds neradīts mūžīgs Dieva Gars un tam cilvēkā tikpat maz var būt kāds ierobežojums kā Paša Dieva īstenai Pirmbūtnei, tā ka viņš tomēr ir viens ar to.

2] Jeb vai tu gan domā, ka tā saules gaisma, kas nupat apgaismo un sasilda zemi tādēļ ir jaunāka un ierobežotāka kā tā, kas šo zemi apgaismoja un sildīja pirms neiedomājami ilga laika? Es tev saku, ka tu esi pavisam gudrs un pareizs domātājs un runātājs, bet tu pilnas patiesības Dieva Garā tad runāsi un domāsi, kad tava dvēsele mūžīgā Dieva Garā sasniegs pilnīgu vienību. Bet tas var notikt un notiks tikai caur to, ka turpmāk ar tavu brīvo cilvēka gribu visā runā un darbībā iepazīto Dieva gribu padarīsi pilnīgi par savu. — Vai tu to saprati?"

3] NOJEDA teica: "Ak, draugs, tam pie mums vēl būs vajadzīgs ilgs laiks, jo mūsos vēl ir ļoti daudz no pasaules. Līdz tas tiks pilnīgi iznests ārā un mēs sevi sāksim kaut ko pamanīt no dievišķā Gara visvarenās klātbūtnes, ak te — kā jau minēts — mūžīgā un neatgriezeniskā pagātnes jūrā aiztecēs vēl labs laiks!"

4] ES teicu: "Tā arī vēl ir ļoti šīszemes cilvēciska runa. Jo redzi, dievišķam Garam arī cilvēkā nav nekāds pārejošs laiks ne arī kāda ierobežota telpa un tātad arī nekāda iznīcība, ne kaut kāda tāla nākotne, bet gan tikai mūžīga tagadne! Tomēr šajā visam ir savs laiks un neviens auglis pie koka nenobriest jau kopā ar ziedu; bet ja tu no šodienas stingri apņemsies pastāvīgi dzīvot un darboties pēc Dieva gribas, tad tu arī drīz runāsi citādi.

5] Kā tu tagad spried un runā, tā jau daudzi sprieda un runāja; bet kad viņi no Manas mutes dzirdēja, ko viņiem darīt kā viņiem dzīvot, bet pēc tam tūlīt arī lika rokas pie darba, tad tas arī ātri gāja uz priekšu.

6] Kad jūs drīz nonāksiet Essā, tad jūs pie priekšnieka Roklusa jau atradīsiet piemēru, cik tālu kāds cilvēks, kam viņa garīgā pilnība ir pavisam nopietna, ar Dieva mīlestību un žēlastību īsā laikā var iespiesties.

7] Bet kad nu es pavisam drīz kopā ar šiem maniem draugiem no šejienes aizceļošu, tad jūs no saimnieka par Mani jau arī uzzināsit tuvāk un ar jo lielāku dedzību un nopietnību sāksit darboties un dzīvot pēc Mana padoma, un tad arī pie jums ļoti jūtami būs pamanāma Jehovas svētība.

8] Un tagad Man jums nekas tālāk nav sakāms, tādēļ ka jūs to nepanestu, bet kad jūsos pamodīsies Dieva žēlastība un mīlestība, tad tā jau pati no sevis jūs vedīs visā šajā pasaulē jums vajadzīgā gudrībā. Un tā jūs nu atkal varat doties jūsu no saimnieka jums ierādītā istabā!"

9] Tie trīs Man pateicās par visu, ko Es viņiem darīju un teicu, un devās viņu istabā, kurā viņi vēl tik ilgi slepeni uzturējās, cik ilgi turpinājās tirgus, lai no viena vai otra tirgotāja netiktu atpazīti un apgrūtināti.

Tas Kungs ceļā no Jērikas uz Nahimu Jūdejā. (Lūkas 19.)

26. Kungs aizceļo no Jērikas. Caķejs vīģes kokā.

1] Kad mēs nu atkal bijām vieni, tad SAIMNIEKS Man teica: "Ak Kungs un Meistar, vai Tu nevarētu pie mums vēl uzkavēties līdz pēcpusdienai?"

2] ES teicu: "Draugs, kas jums bija vajadzīgs, ar to Es jūs labi apgādāju! Palieciet nu Manā Mācībā un darbojaties un dzīvojiet pēc tās, tad Es arī ar Manu Garu palikšu jūsos! Bet daudzo nabago, aklo un mirušo dēļ miesā Man vajaga noties prom no šejienes. Pie tam, ja Es nu dienā došos caur Jēriku, Es

jau tāpat no daudziem cilvēkiem tikšu atpazīts, kas Man aizejot skries pa priekšu un skries pakaļ, kas sacels lielu ievērību. Ja Es šeit palieku līdz pēcpusdienai, kad šeit ieradīsies daudzi viesi, tad tas Manu klātbūtni visiem padarītu vēl zināmāku. Un dažu klātesošo farizeju dēļ Es to negribu! Tādēļ Es kopā ar Maniem mācekļiem no šejienes tūlīt došos Nahimas virzienā."

3] Pēc tam Es arī mācekļiem teicu, ka viņiem jāgatavojas aizceļot.

4] Viņi to arī darīja un mēs sākām kustēties. Bet tā kā vairāki mājas kalpi to dzirdēja, tad viņi izskrēja ārā laukumā un daudziem teica, ka slavenais dziednieks Jēzus no Nāceretes tūlīt dosies prom no mājas un, proti, ceļā uz Nahimu.

5] Kad ļaudis to dzirdēja, tad lielākā daļa jau iepriekš skrēja pa ceļu labu gabalu, un tādā veidā iela līdz Caķeja, kas bija muitnieku priekšnieks, lielajam muitas namam, bija ļaužu pārpilna. Jo visi Manī gribēja redzēt vīru, par kuru viņi jau tik daudz brīnumaina bija dzirdējuši.

6] Bet Caķeja muitas nams atradās labu pusstundu ceļā ārpus pilsētas, pretējā virzienā tam, no kurienes ienācam Jērikā. Kad Caķejs redzēja, cik daudz ļaužu no pilsētas pa ielu drūzmējas vēl aiz viņa muitas nama, tad viņš izgāja no savas mājas un jautāja cilvēkiem, kas te notiek.

7] Un iztaujātie teica, ka Es, tas slavenais dziednieks Jēzus no Nāceretes, Galilejā kopā ar saviem mācekļiem pa šo ielu drīz došos uz Nahimu, un viņi gribot Mani redzēt.

8] Kad CAĶEJS to dzirdēja, tad viņš teica: "Ak, man viņu jo vairāk vajaga redzēt, jo es no maniem draugiem Kado, vecā un jaunā, un no viņu vecā kalpotāja Apolona, kā arī no kāda pirms dažām dienām no dziednieka redzīga padarīta aklā par viņu dzirdēju lielas brīnumlietas un man bija neaprakstāmi žēl, ka es nedabūju viņu redzēt, tā kā pēc savas pirmās ierašanās Jērikā it kā jau nākamā rītā ir devies uz Essu. Bet tā kā tagad viņš vēlreiz caur Jēriku pa to pašu ielu ies tālāk, tad man viņu arī vajaga redzēt, un lai tas man maksā, ko maksādams!"

9] Bet tā kā ļaudis ielā sanāca arvien vairāk un mūsu Caķejs kā no dabas neliela auguma cilvēks labi redzēja, ka cauri lielajai ļaužu masai viņš diezin vai Mani saskatīs, tad viņš tūlīt uzkāpa kādā zīdkokā un tā gaidīja, līdz Es nāktu un paietu garām.

10] Bet kamēr Manis dēļ ļaudis jau aizņēma tiklab pilsētas ieliņas kā vēl vairāk atklāto ielu līdz muitas namam, un Es vēl kopā ar mācekļiem atrados Kado priekšpagalmā, tādēļ ka Es labi zināju, ka Kado pakalpīgie mājas kalpotāji, bez kā tas būtu uzdots, par Mani izpauda, tad Es Man līdzās vēl stāvošajam saimniekam teicu, kas te visā steigā notika, par ko viņš Man solīja savus kalpus arī saukt pie atbildības.

11] Bet Es viņam ieteicu to nedarīt, tā kā kalpi to darīja ar labu nodomu. Bet Es saimniekam prasīju, ka viņam mūs jāizlaiž ārā pa mājas sētas priekšanmu, tādēļ ka pie mājas galvenā priekšnama uz Mani gaidīja pārāk daudz cilvēku.

12] Saimnieks tā tūlīt darīja, un tā lielā ļaužu pūļa neredzēti, mēs viegli caur kādu šauru un maz staigātu ielu iznācām ārā, iegriezāmies tad kāda lauku ceļā, kas apmēram 100 soļus pirms lielā muitas nama savienojās ar galveno ielu un tā izvairījāmies no lielās drūzmas, tiklab pilsētā kā galvenās ielas lielākā daļā no pilsētas līdz muitas namam.

13] Bet kad mēs nonācām uz galvenās ielas jau norādītā lielā muitas nama tuvumā un Es no dažiem cilvēkiem tiku pazīts, tad drīz izcēlās liels troksnis un DAUDZI pilnā kaklā gavilēja, teikdami: "Viņš ir te, viņš ir te, lielais dziednieks no Nāceretes. Lai laime viņam un arī mums laime, ka nu mēs viņu redzam!"

14] Bet Mani mācekļi trokšņotājiem piedraudēja un lika viņiem klusēt.

15] Bet ES viņus norāju par tādu izturēšanos pret ļaudīm, teikdams: "Es esmu tas Kungs! Ja Es panesu ļaužu skaļās gaviles, tad gan arī jūs spēsit tā panest! Lai jūsu soļus vienmēr vada mīlestība un pacietība — un nekad draudi un valdīšana! Tas tomēr ir neaprakstāmi brīnišķīgāk, tikt no cilvēkiem mīlētiem nekā, ka viņi bīstas!"

16] Kad mācekļi no Manis to dzirdēja, tad viņi piekāpās, un mēs pavisam mierīgiem soļiem gājām uz priekšu un drīz nonācām pie zīdkoka, kur mūs gaidīja mazais muitas nama priekšnieks Caķejs.

17] Kad mēs pienācam pie koka, tad ES apstājos, paskatījos augšup un teicu: "Caķej, kāp nu tikai steidzīgi lejā no koka, jo Man šodien vajaga iegriezties tavā mājā!"

18] Tad Caķejs arī steidzīgi nokāpa no koka un ar lielāko prieku uzņēma Mani kopā ar Maniem mācekļiem.

19] Bet kad ĻAUDIS to redzēja, tad viņi tūlīt sāka kurnēt un teica: "Ak, apskatat nu to dziednieku, kas savus darbus veic caur Dieva Garu! Tam vajaga būt skaistam garam, kas iegriežas pie muitniekiem,

ēd un dzer, kas tak vienmēr tomēr ir lielākie grēcinieki!"

20] Un pēc tam kurnošā tauta vairāk un vairāk izklīda.

21] Bet kad MUITNIEKS manīja, ka ļaudis par Mani izteica tādas piezīmes, tad viņš Manis dēļ sadusmojās uz ļaudīm, pienāca pie Manis un skaļi teica: "Redzi, ak Kungs, es arī bez ļaužu liecības zinu, ka es esmu grēcinieks un tātad arī ļoti necienīgs, ka tu, taisnīgākais, iegriezies pie manis. Bet tā kā tu mani uzlūkoji tik ļoti žēlīgi un parādi man tik ārkārtīgi lielu un nenovērtējamu draudzību, tad es gribu pusi no saviem daudziem īpašumiem dot nabagiem, — un ja es kādu kaut kā esmu apkrāpis, tad lai tas nāk, un es gribu viņam atlīdzināt četrkārtīgi!"

22] Kad vēl lielais klātesošo ļaužu skaits dzirdēja Caķeja skaļi izteikto piezīmi, tad viņi arī beidza kurnēt un DAŽI LABĀKIE savā starpā teica: "Redzat, cilvēks, kas to grib darīt un noteikti arī darīs, katrā ziņā vairs nav visļaunākais grēcinieks! Jo žēlastības dāvanas apsedz daudzus grēkus, un kas kādam nodarītu netaisnību četrkārt izlabo, tas savu parādu Dieva un cilvēku priekša ir dzēsis — un tātad tas dziedniekam nav pierēķināms par kļūdu, ja viņš iegriežas pie kāda grēcinieka, kas ļoti grib laboties."

23] Bet citi, sevišķi nabagie, jau iepriekš aprēķināja, vai un cik daudz viņi varbūt mantos no Caķeja īpašuma izdalīšanas. Bet vēl citi jau domāja arī par to, kā viņi ar viltus liecībām varētu nākt Caķeja priekšā un viņam pierādīt, ka arī viņi par tik un tik daudz un tajā laikā pie šiem un tiem apstākļiem no viņa esot apkrāpti un, lai tad no viņa saņemtu atpakaļ četrkārtīgi.

24] Bet Es vēlāk mājā Caķeju uz to visu darīju uzmanīgu, un ieteicu viņam būt gudram un uzmanīgam, kam viņš arī uzticami sekoja.

27. Līdzība par uzticētiem pfundiem.

1] Bet kad ļaudis vairāk un vairāk aizgāja, ES nu pavisam laimīgam Caķejam skaļi teicu: "Šodien šai mājai un tātad arī tev ir liela svētība, pie kam arī tu esi Abrahama dēls, jo Es kā Cilvēka Dēls un patiess Dziednieks nāku meklēt un darīt svētlaimīgus, kas bija pazuduši un kā Dziednieks nāku tikai pie slimniekiem un ne pie veseliem, kam ārsta palīdzība nav vajadzīga.

2] Tātad Es nācu šajā pasaulē, lai cilvēkiem atkal nestu Dieva Valstību, ko viņi kopš ilga laika jau pilnīgi pazaudēja, un tās taisnīgumu, kas starp cilvēkiem vairs nepastāv. Es tātad esmu Ceļš, Patiesība, Gaisma un Dzīvība; kas Man tic, tam būs mūžīga dzīvība!"

3] Kad vēl vienmēr diezgan liels klātesošo skaits to dzirdēja, tad ĻAUDIS savā starpā teica: "Šim cilvēkam gan ir ļoti brīnumaini retas īpašības, — bet ka viņš sevi tur par to, kas mums atkal nesīs zaudēto Dieva valstību un tās taisnīgumu, tad viņš dzīvo lielās iedomās un sevis pārvērtēšanā! Jo arī mēs tomēr esam no Jeruzalemes apkaimes un neko par to nezinām, ka nu kam tādam jānotiek! Bet ja viņš saka un apgalvo, ka viņš mums atkal nesīs zaudēto Dieva Valstību un tās taisnīgumu, tad viņš mums to var arī tūlīt parādīt! Ko viņš tad vēl vilcinās un liek velti nepacietīgi gaidīt?"

4] Bet pēc tam Es vērsos pie savā starpā tā spriedošiem ļaudīm, un tieši tādēļ, ka ES pie viņiem atrados tikpat labi kā Jeruzalemes tuvumā, un viņiem teicu šādi: "Jums ir taisnība, ka jūs sakāt, ka esat no Jeruzalemes apkaimes un neko nezināt par Dieva Valstības un tās taisnīguma atpakaļ nešanu, un nu šeit pieprasāt, ka Dieva Valstību tūlīt jāparāda, ja caur Mani tā var un grib parādīties!

5] Es jums līdzās patiesi atrodos aklās Jeruzalemes tuvumā, kas ar dzirdīgām ausīm neko nedzird un ar plaši izplestām acīm neko neredz! Cik bieži jau Es biju Jeruzalemē, jūs mācīju un jūsu acu priekša veicu brīnumu kā patiesības liecību par Manas atnākšanas šajā pasaulē iemeslu, un jūs vēl sakāt, ka jūs neko nezināt par Dieva Valstības un tās taisnīguma atnešanu un prasāt no Manis, ja Es esot Dieva Valstības un tās taisnīguma atkal atnesējs, ka Man nu tūlīt Dieva Valstība un tās taisnīgums jūsu acu priekšā jāparāda. Tad labi, Es gribu to darīt, un tā klausieties šādu ainu:

6] Kāds augstmanis devās svešā zemē, lai ieņemtu kādu valsti un tad atkal atgrieztos. Bet pirms savas aizceļošanas viņš savā priekšā pasauca desmit kalpus, deva viņiem desmit pfundus un teica: "Rīkojieties ar tiem, līdz es pārnāku! Kas no jums man sagādā labu peļņu, tas arī iegūs algu pēc saviem nopelniem!"

7] Pēc tam augstmanis aizceļoja, bet kalpotāji labi vai slikti sāka rīkoties ar pfundiem.

8] Bet vietējie pilsoņi bija augstmanim, kas bija viņu kungs un ķēniņš, naidīgi. Kad viņi dzirdēja, ka viņš ir aizceļojis un kalpi darbojas viņa labā, tad viņi pie viņa, kur viņš devās, sūtīja ziņu un lika viņam teikt: "Mēs negribam, ka tu turpmāk valdi pār mums!"

9] Bet notika, ka tas kungs, pēc tam kad viņš valsti ieņēma, atgriezās un vispirms tos pašus desmit kalpus, kuru rīcībā viņš bija devis naudu, aicināja pie sevis, lai uzzinātu, cik daudz katrs ieguvis.

10] Tad pēc viņa pienāca pirmais un teica: "Kungs, tavs pfunds ir ienesis desmit pfundus! Te ir tavs pfunds, un te klāt vēl desmit!" Un kungs viņam teica: "Ei, tu esi dievbijīgs un uzticam kalps, tādēļ ka tu biji uzticams mazumā, tad tev jābūt varai pār desmit pilsētām!"

11] Pēc tam nāca otrs kalps un teica: "Kungs, tavs pfunds ir ienesis piecus pfundus! Šeit ir tavs pfunds un klāt tie pieci pfundi!" Un kungs arī šim kalpam teica; "Tātad arī tev jābūt varai pār piecām pilsētām!"; un tāpat gāja arī tiem, kas ar vienu pfundu bija kaut ko nopelnījuši.

12] Bet arī notika, ka atsevišķi aicināts nāca kāds trešais un īstenībā pēdējais kalps, un teica: "Redzi, kungs, te ir tavs pfunds, kuru es uzglabāju sviedrautā! Es baidījos no tevis, tā kā es labi zināju, ka tu esi bargs vīrs, kas ņem, ko viņš nav licis un pļauj, ko viņš nav sējis!" Bet kungs viņam teica: "Es tevi tiesāju pēc taviem vārdiem, tu viltniek! Ja tu zināji, ka es esmu bargs kungs un ņemu, kur neesmu licis un pļauju, kur es neesmu sējis, kāpēc tad tu manu naudu neliki kādā maiņas laukā, lai es sev būtu ieguvis augļus?!" Tad kalps klusēja, tādēļ ka viņš nezināja, kā sevi tālāk attaisnot.

13] Bet kungs pārējiem kalpiem teica: "Atņemiet šim slinkam kalpam to pfundu un dodiet to tam, ka man nopelnīja desmit pfundu! Viņš tos vislabāk izlietos!"

14] Tad kalpi viņam teica: "Viņam jau tāpat ir visvairāk!"

15] Bet kungs kalpiem teica: "Ak patiesi, es jums saku: "Kam te ir, tam tiks dots vēl vairāk, lai viņam tad ir lielā pārpilnībā, bet kam nav nekā — kā jums Jeruzalemē — tam drīz arī tas tiks atņemts, kas viņam vēl ir! Bet tos manus ienaidniekus, kas negribēja, ka es pār viņiem valdu (proti, farizejus) vedat šeit un manā priekšā nožņaudzat!"

16] Bet lai jūs arī saprotat, ko šī aina izsaka, tad Es visā īsumā gribu jums izklāstīt — un tā klausieties:

17] Tas Kungs, kas aizceļoja, lai iekarotu tālu valsti, ir Dievs, kas caur Mozu uz jums runāja. Viņš uz divām akmens plāksnēm jūdiem nodeva tos desmit pfundus (dzīvības likumus), ar kuriem pirmie jūdi labi rīkojās un tādēļ arī drīz sasniedza lielu varu.

18] Bet ķēniņu laiks ir tas otrs kalps, kas Kungam ieguva tikai piecus pfundus, tādēļ viņu vara arī tika mērīta pēc viņu ieguvuma. Bet ka šis laiks ieguvumā kungam kļuva arvien trūcīgāks, to Es jums rādīju pie vēl pārējo kalpu izturēšanas, un jūs to varat tālāk izpētīt Ķēniņu grāmatā un hronikā.

19] Bet trešais, pavisam slinkais kalps, attēlo šo laiku, kurā farizeji viņiem no Dieva piešķirto pfundu paslēpa no nabagās un apkrāptās cilvēces acīm, ausīm un sirdīm un arī negribēja likt pagānu maiņas laukā tā, kā viņi no Dieva saņēma, lai tas Kungam nestu augļus — bet gan pašu netīrumus, ko viņi izkliedza kā zeltu, un ar ko nodarbojās ar augļošanu viņu miesai, lika vēl aklo pagānu laukā.

20] Šie tagadējie farizeji un jūdi tad arī ir tie ļaunie pilsoņi, kas ir naidīgi Kungam un negrib, ka viņš pār viņiem valda. Tādēļ viņiem arī notiks, ko Es jums šeit līdzībā rādīju: pirmkārt, tādēļ ka viņi neko nenopelnīja, viņiem tiks atņemts arī tas, kas viņiem vēl bija, un tiks dots tam, kam nu patiesi ir visvairāk, — un tie nu ir pagāni, kas vienlaicīgi attēlo to tālo valsti, kurā Kungs aizceļoja, lai to iekarotu. Un Viņš to jau ir iekarojis un nu Manī ir atgriezies, lai norēķinātos, kā jums tā aina acu priekšā likta daudzpusīgā gaismā.

21] Īsi, gaisma jūdiem tiek atņemta un tiek atdota pagāniem! Kungam naidīgo pilsoņu soda laiks ir pienācis ļoti tuvu, un tie, kuriem tiks dota gaisma un jau ir dota, būs Kunga jaunie kalpotāji, kas nožņaugs Kunga ienaidniekus.

22] Tas, ko Es jums nu parādīju, arī ir Dieva Valstība, ko Es kopā ar tās taisnīgumu jums atkal atnesu. Kas to ņems vērā un darījumam nodoto pfundu uzticami un pēc sirdsapziņas pārvaldīs, tas arī atradīs dzīvības algu.

23] To Es saku jums, pilsoņi Jeruzalemē un ap Jeruzalemi, labi tam, kas to apzinīgi ņems vērā!"

28. Kungs dziedina Caķeja dēlu.

1] Kad JŪDI no Manis to dzirdēja, viņi sadusmojās un daži savā starpā runāja: "Farizejiem beigās tomēr ir taisnība, ja viņi šo galilieti vajā, jo no viņa runas skaidri izriet, ka viņš romiešus, kas viņa brīnumdarbu dēļ tur viņu par Dievu, sakūdīs pret mums, kas pavisam noteikti atņems visas mūsu tiesības un mūs padarīs par saviem pilnīgiem vergiem. Ja viņš ir pazaudētās Dieva Valstības un tās taisnīguma

atkal nesējs, un tas pastāv tajā, ko viņš mums parādīja, tad viņam Dieva Valstību un tās skaisto taisnīgumu tikai pašam jāpatur! Un ja viņš turpinās tādu Dieva Valstību un tās taisnīgumu mums, jūdiem, sludināt arvien skaļā, viegli var notikt, ka jūdi viņu vēl drīzāk nožņaugs kā viņš ar romiešu palīdzību jūdus!"

2] Kad MĀCEKĻI tādas runas dzirdēja, viņi Man teica: "Kungs, vai Tu nedzirdi, ko viņi runā? Vai Tu ļausi viņiem iet prom nesodītiem?"

3] Es teicu: "Vēl neviens pēc Manis nav izstiepis savas rokas, kādēļ tad Man būtu viņus jāsoda?! Iepriekš Es runāju, un tagad savā starpā runā viņi un sāk doties prom, jo Mana runa viņiem nepatika, un par to Es aklos nesodu. Bet kad viņi reiz pēc Manis izstieps rokas, tad pār viņiem arī nāks tiesa, kā Es jums to to jau vairākas reizes rādīju. Un tā nu ļaujam viņiem nesodītiem runāt un iet savu ceļu! Bet mēs nu dodamies drauga Caķeja mājā, un viņš mums pagatavos pusdienas."

4] Pēc šiem Maniem vārdiem mēs devāmies Caķeja mājā, un viņš tūlīt lika mums dot maizi un vīnu un saviem ļaudīm pavēlēja darīt visu, lai mūs pēc iespējas labi pacienātu.

5] Kad mēs nu atradāmies kādā lielā un bagātīgi iekārtotā istabā un mēs atspirdzinājāmies un spēcinājāmies ar maisi un vīnu, tad mūsu Caķejs no pilnas krūts sāka Man pateikties arī par to, ko viņi jau sen pelnīja. Jo Caķejs, kaut gan Ābrama pēcnācējs, bija samarietis un tāpēc pie jeruzalemiešiem jo vairāk ienīsts.

6] Viņš Man arī jautāja, vai Man būtu kas pret to, ka viņš esot samarietis.

7] Bet Es viņam teicu: "Paliec, kas tu esi, un aiz patiesas mīlestības uz Dievu un tuvāko esi visā taisnīgs, un tu Man patiksi labāk kā jūdi, kas skūpsta tempļa zeltu un nabagus ar suņiem liek padzīt no savu māju durvīm! Tādēļ arī Es drīz likšu viņus padzīt visā pasaulē starp svešām tautām un turpmāk viņiem vairs nepiederēs pašu zeme un valsts. Bet nu ļaujam viņiem vēl kādu laiku darboties un grēkot, līdz viņu mērs kļūs pilns."

8] Pēc šīs Manas īsās runas CAĶEJS Man vēlreiz pateicās, bet lūdza Mani, lai Es viņam dotu padomu, kas viņam jādara ar savu vecāko, jau sešpadsmit gadus veco dēlu, kas kopš trim gadiem esot vājprātīgs un gandrīz dienu no dienas vairāk plosās. Viņš pie dēla jau lika nākt gandrīz visiem viņam zināmiem labākiem ārstiem, un visi mēģināja dēlu izdziedināt; tomēr visas viņu zināšanas un pūles ne tikai palika pilnīgi bez panākumiem, bet gan pēc katra ārsta ārstēšanas dēls kļuva vēl ļaunāks kā iepriekš.

9] Tad ES Caķejam teicu: "Draugs, tāda veida slimības neviens laicīgs ārsts ar savām zālēm neizārstēs! Bet vedi dēlu šeit, un tev jāredz Dieva vara un godība!"

10] Tad Caķejs saviem kalpiem pavēlēja, ka viņiem dēlu labi sasaistītu jāved no viņa labi aizslēgtās istabas.

11] Te ABI KALPI teica: "Kungs, tas šo svešo viesu priekšā būs ļoti slikti; jo, pirmkārt, viņš nu gandrīz nepārtraukti trako, un, otrkārt, viņš smird ļaunāk kā visas sērgas, jo viņš vienmēr notriepjas ar saviem mēsliem."

12] Tas ES teicu: "Vedat tikai viņu šeit, jo Es gribu viņu redzēt un dziedināt!"

13] VIENS KALPS, kas mājā bija augsti novērtēts, teica: "Ak, draugs, viņam var palīdzēt vienīgi tikai Dievs, bet uz šīs zemes vairs neviens cilvēks! Ja tu arī viņu izdziedini, tad tu neesi cilvēks, bet gan Dievs!"

14] ES teicu: "Par to neraizējies, bet gan dari, kas tev ir pavēlēts!"

15] Tad kalpi gāja un atveda dēlu, kura priekšā visi MANI MĀCEKĻI pārbijās un teica: "Ar viņu ir vēl ļaunāk kā mēs redzējām Gadanaeras apvidū!"

16] Bet Es piecēlos, piedraudēju ļaunajiem gariem dēliem un pavēlēju viņiem acumirklī uz visiem laikiem viņu atstāt.

17] Tad viņi vēlreiz rāva dēlu un daudzu melnu mušu veidā izšāvās no dēla, pēc kā viņš kļuva pilnīgi vesels.

18] Bet ES kalpiem nu teicu: "Nu vediet viņu ārā pie akas un notīriet viņu; dotiet viņam arī tīru tērpu un atkal vediet šeit, lai viņš kopā ar mums bauda pusdienas!"

19] Tas tad arī notika, un kad nu dēls vesels un tīrs atradās pie mūsu galda, tad mūsu istabā nāca visi mājā dzīvojošie radinieki un paziņas un nevarēja vien pietiekami nobrīnīties par dēla tādu ātru izdziedināšanu un Caķejs pārmēru Man pateicās par šo izdziedināšanu.

20] Bet MĀJAS KALPS Man teica: "Kungs, Tu neesi mums līdzīgs cilvēks, bet gan Tu esi patiess Dievs, kuru mēs, cilvēki, gribam vienmēr pielūgt un pielūgsim!"

21] Kad kalps vēl tā runāja, tad uz galda arī tika liktas pusdienas, un mēs sākām ēst.

29. Dēla apsēstības pieļāvuma iemesls.

1] Ēšanas un dzeršanas laikā vairāki izdziedinātajam dēlam, kas nu izskatījās pavisam spirgts un priecīgs, jautāja, vai viņš savā slimā stāvoklī pārcieta arī lielas sāpes.

2] Bet viņš (IZDZIEDINĀTAIS DĒLS) teica: "Kā es to nu varu zināt?! Jo es biju tikpat kā miris, neko nejutu un arī neko nezināju ap mani! Bet to es tomēr zinu, ka es nepārtraukti sapņoju un kādā skaistā apvidū sarunājos ar labiem cilvēkiem."

3] Tas klātesošos izbrīnīja un viņi nevarēja to aptvert, un Caķejs Man jautāja, kā tas tomēr būtu iespējams, un kāpēc no Dieva tā kas tiek pielaists.

4] ES teicu: "Draugs, par to mēs nu nezaudējam daudz vārdu. Pie tādām slimībām dvēsele iet atpakaļ sirdī un viens vai bieži arī daudzi ļauni un netīri gari apdzīvo pārējo miesu un dara ar to, ko viņi grib, bet par ko sirdī dusošā dvēsele neko nemana.

5] Bet tāda veida apsēstības tādēļ tiek pielaistas, lai cilvēki, pie kuriem ticība Dievam un dvēseles nemirstībai ir gandrīz izdzisusi, tomēr atkal sāk domāt un arī ticēt kaut kam garīgam. Jo arī jums jau ir vāja ticība, un tā pirms atnākšanas šajā mājā, šī lekcija jums arī bija ļoti nepieciešama.

6] Jo ja Es būtu atnācis agrāk, tu pats nebūtu Man tā ticējis, kā tu tagad Man tici, un ja tavs dēls, no kura tu turēji lielas lietas, nebūtu nonācis nelaimē, tad lepnība un augstprātība būtu tevi tā pārņēmusi, ka tu starp cilvēkiem būtu kļuvis patiess velns, no sevis padzinis visu ticību Dievam un cilvēkus būtu vērtējis kā tīri mašīnas, kuriem tavā priekša tikai tad būtu kāda vērtība, ja viņi tev kalpotu gandrīz par velti un palīdzētu tev tikt pie vēl lielākas bagātības.

7] Bet kad tavs dēls, kā tavs mīlulis un tavs lielākais lepnums, saslima, kādu Es viņu nu šeit sastapu, tad tev ap sirdi sāka kļūt pavisam citādi. Tu atkal sāki domāt par Dievu un ticēt, un tava sirds kļuva pazemīgāka. Protams, līdzās tu vēl meklēji palīdzību pie visiem tev zināmiem ārstiem — vai pagāniem vai jūdiem — tas tev bija vienalga, un tas tev daudz maksāja. Bet kad tu redzēji, ka tavam dēlam nevar palīdzēt neviens ārsts, arī neviens essejietis un vēl mazāk kāds burvis, tad tu noskumi un saki nopietnāk pārdomāt par to, kāpēc Dievs, ja Viņš kaut kur ir, tevi piemeklēja ar tādu nelaimi.

8] Tu atkal sāki lasīt rakstus un savu rīcību un izturēšanos iepretī taviem līdzcilvēkiem vienmēr vairāk un vairāk atradi par netaisnīgu, un tad arī apsolīji Dievam, ka tu visā nopietnībā visas savas netaisnības gribi atkal vairākkārtīgi vērst uz labu.

9] Kad tāda apņemšanās tevī kļuva arvien nopietnāka un patiesāka, un tu ari nonāci skaidrībā, ka tev var palīdzēt tikai visvarenais Tēvs Debesīs, tad arī Es drīz nācu šajā apvidū, un tu dzirdēji, ko Es darīju aklajam.

10] Tad tava ticība Dievam arī kļuva spēcīgāka un dzīvāka, tādēļ ka tu no vecā un jaunā Kado dzirdēji par Mani liecību, ka tu vairs nešaubījies, ka Es neesmu tikai pravietis, bet gan Pats Dievs. Un redzi, tā kā tu arī tiktāl nobriedi, tad Es nu iegriezos pie tevis un ar Manu varu palīdzēju tavam dēlam.

11] Ja tu to nu labi pārdomā, tad tev gan būs skaidrs, kādēļ Es pār cilvēkiem, kuru sirdīs vēl pilnīgi nav nodzisusi katra debesu dzīvības dzirkstele, pielaižu visādas slimības.

12] Protams, pie pavisam samaitātiem un pasaules gudri viltīgiem cilvēkiem, kuri vairs nav vērti kāda Mana brīdinājuma, tad arī izpaliek tāda veida viņus labojoši pieļāvumi, jo tie vairs nenes augļus un ļaunie kļūst vēl ļaunāki. Bet tāda veida cilvēki savu matērijas miesu novājina arī šeit, bet pēc šīs dzīves viņus sagaida viņu pašu tiesa, kas tad ir tā cita mūžīgā nāve.

13] Pār kuriem Es vēl pielaižu visādas ciešanas un skumjas, tiem tad Es arī īstā laikā palīdzu, bet kam Es netraucēti ļauju turpināt baudīt viņu laicīgi lepno un negausīgo pārticību, tas jau sevī nes savu tiesu un savu mūžīgo nāvi un tātad arī visu kopā ar sevi. Un tā tu tad arī zini, kādēļ dažs labs pasaules lielais un pasaules bagātais līdz savas miesas nāvei var nesodīts turpināt grēkot un turpināt darīt savus briesmu darbus.

30. Par labā un ļaunā mēru.

1] (KUNGS:) "Bet šajā pasaulē no Manis katram ir likts zināms mērs kā labā un patiesā, tā arī sliktā un neīstā.

2] Kad labais ar savu dedzību šo mēru ir pilnīgi sasniedzis, tad arī beidzas visi tālākie kārdinājumi un tad viņš pilnā debesu gaismā iet uz priekšu no vienas dzīvības pilnības pakāpes uz kādu vēl augstāku un tā līdz bezgalībai.

3] Bet tāpat, ja ļaunais arī ir piepildījis savu ļauno mēru, tad arī beidzas visi tālākie brīdinājumi, un no tā brīža viņš grimst vienmēr dziļāk un dziļāk savas jau mirušās dzīvības un esamības tumšākā naktī un cietsirdīgākā tiesā un no Manis tālāk netiek vairāk kā kāds akmens, kurā vairs nav saskatāma kāda dzīvība, bet gan tikai tiesa un Manas gribas mūžīgs vajag, ko vecajie dēvē par "Dieva dusmām".

4] Bet cik ilgs laiks akmenim būs vajadzīgs, līdz tas no liela cietuma tiek mīkstināts par kādu vēl ilgi neauglīgu augsni, tas ir jautājums, uz kuru nevar atbildēt arī neviens lai cik pilnīgs eņģelis, stāvēdams augstākā Debesu gaismā; jo to zina vienīgi Tēvs, kas ir Manī, kā arī Es Viņā.

5] Bet ja reiz pārāk daudzi cilvēki atrodas viņu ļaunuma pilnā mērā, tad vēl nedaudzo labo un izraudzīto dēl viņu nesodītā ļaunā darbība no Manis tiek saīsināta un nedaudzo taisnīgo acu priekšā viņus aprij viņu pašu tiesa un viņu nāve, kā tas bija Noasa, Ābrama un Lata laikā un daļēji arī Jošua laikā un no šī laika arī vēl turpmāk bieži būs.

6] Sākumu drīz piedzīvos jūdi un vēlāk arī citas valstis ar saviem firstiem un ļaudīm; bet apmēram pēc 2000 gadiem labo svētībai vēlreiz nāks kāda liela un vispārēja tiesa pasaules lielo un pilnīgi cietsirdīgo bojā ejai.

7] Bet kā tiesa izskatīsies un iekš kā tā pastāvēs, to Es jau vairākas reizes esmu pasludinājis visiem Maniem šeit Man klātesošiem mācekļiem un pēc Manis viņi to pavēstīs zemes tautām. Labi tam, kas to ievēros un pēc tā izkārtos savu dzīvi.

8] Un tagad tu, Mans draugs Caķej, pietiekami zini, kas tev tavas dvēseles svētībai darāms un veicams, un mēs nu pie tava galda arī ar ēdienu un dzērienu esam pietiekami spēcināti, — un tā atkal ceļamies un dodamies ceļā uz Nahimu; jo Man šodien vēl pirms saules rieta vajaga ieiet minētā vietā."

9] CAĶEJS nu teica: "Ak Tu vienīgi patiesais Kungs un Meistar, no šejienes līdz minētai vietai vēl ir tāls ceļa posms, un dabīgā veidā gan būs ļoti grūti šodien pirms saules rieta to sasniegt. Uz kamieļiem vienā dienā ceļu gan var paveikt, bet kājām un tikai pusdienas laikā bez kāda brīnuma tas gan nebūs iespējams!"

10] ES teicu: "Tās, draugs, būs jau Manas rūpes! Ja mēs vēl tālāku ceļu no šejienes līdz Essai vienā dienā nostaigājām bez kamieļiem, tad mēs paveiksim arī ievērojami īsāko ceļu no šejienes līdz Nahimai. Tu gan ilgojies, ka Es šeit uzkavētos līdz rītam, bet Es vienīgais vislabāk zinu, kas Man padomā, un pēc tā Man arī vajaga rīkoties, nekā to grib Mana miesa, bet gan kā grib Viņš, kas mīt Manā dvēselē. Un tā Man minētā vietā vajaga ieiet vēl pirms saules rieta.

11] Atceries Manu Mācību un darbojies pēc tās, tad tu dzīvosi Dieva gaismā! Un kad tu dzirdēsi, ka farizeji Mani sagūstīs un nonāvēs šo Manu miesu — kas viņu bojā ejai arī tiks pieļauts, bet arī daudzo mirušo augšāmcelšanai, kas vēl smok neticības un māņticības kapos — tad nedusmojies par to un nekļūsti ticībā nedrošs; jo trešā dienā Es atkal augšamcelšos un nākšu pie visiem Maniem draugiem un došu viņiem mūžīgu dzīvību!

12] Bet pār Maniem ienaidniekiem sāks uzbrukt tiesa viņu bojā ejai, ko redzēs vēl daudzi tagad dzīvojošie. Es tev nu arī to patiecu, un tu zini, kā tev nākamībā izturēties.

13] Es nu arī tev aizdevu pfundu, pārvaldi to labi un pareizi, lai Es, kad Es atgriežos, saņemtu to no tevis atkal atpakaļ ar augļiem! Tu nu esi likts pār nelielu un tad tev jātiek liktam par lielu; jo kas mazā ir uzticams, tas paliks uzticams arī lielā."

14] Pēc šiem vārdiem Es svētīju Caķeja visus mājniekus un kopā ar Maniem mācekļiem tūlīt devos ceļā.

31. Pagānu ciems ar Merkura templi.

1] Bet uz ielas vēl stāvēja daudzi cilvēki, kas vēlreiz gribēja Mani redzēt un ar Mani runāt; jo caur mājas ļaudīm bija kļuvis zināms, ko Es darīju Caķeja dēlam. Bet Es neļāvu Sevi aizkavēt, un ātri gāju cauri pūlim. Bet tā kā vairāki simti gribēja Mani pavadīt, tad Es īsu brīdi paliku stāvam un sekotājiem liku griezties atpakaļ un doties mājās, ko viņi tad arī darīja.

2] Tomēr kad Es no ļaudīm tā tiku apturēts, tad pie Manis atkal spiedās kāda sieva, kas jau vairākus gadus cieta no asiņošanas un kurai neviens nevarēja palīdzēt. Šī sieva aizskāra Manus svārkus pilnā ticī-

bā, ka tas viņai nesīs palīdzību, un viņa tad arī acumirklī tika izdziedināta.

3] Bet Es, pārbaudot mācekļus un citus cilvēkus, jautāju, teikdams: "Kas ticībā Man te pieskārās? Jo Es pamanīju, ka no Manis izgāja spēks."

4] Tad mācekļi un daži citi cilvēki teica: "Te skaties. Tev pieskārās šī uzbāzīgā sieva!"

5] Tad sieva nokrita Manā priekšā un lūdza Man piedošanu, jo viņa baidījās, ka Es viņu tādēļ sodīšu.

6] Bet ES viņai teicu: "Piecelies un ej mājās, jo tava ticība tev palīdzēja! Bet negrēko vairs, ja tu gribi palikt vesela!"

7] Tad sieva tūlīt piecēlās un, Dieva varu slavēdama, devās mājās.

8] Bet pēc tam Es steidzīgi atlaidu ļaudis un kopā ar mācekļiem ātri devos tālāk.

9] Drīz mēs nonācām kādā tuksnešainā apvidū, caur kuru bija ierīkota iela. Šajā laikā tur nestaigāja neviens ceļinieks, un mēs citādi pie 10 stundām garā ceļa posma neieraudzīti zināmā veidā varējām jau noiet tikko pusstundā un sasniegt kādu apvidu, kas pa daļai bija apdzīvots no jūdiem un pa daļai no grieķiem un ieceļojušiem babiloniešiem.

10] Mēs nonācam pie kāda ciema, kas piederēja grieķiem. Šī ciema vidū uz kāda pakalna atradās templis, kas bija uzcelts pagānu dievam Merkuram. Bet par šī pagānu tempļa paciešanu jūdu zemē šī ciemiņa iedzīvotājiem ik gadus vajadzēja templim Jeruzalemē nomaksāt pavisam prāvas nodevas un pēc tam no tempļa vienmēr saņēma piekrišanu viņu dievam Merkuram veselu gadu no jauna atkal nest upurus un viņam par godu svinēt zināmus svētkus. Bet šī diena — romiešu Merkura diena, kaut gan jūdiem pēcsabats — bija tieši minētā pagānu dieva svētku diena, un grieķi darbojās ap saviem elkiem.

11] Kad mēs nonācām tajā vietā, tad grieķi mūs apturēja un teica, kā pēc sena paraduma arī mums, tātad aiz sava veida pieklājības, jāloka ceļus elka priekšā.

12] Bet ES teicu: "Klausieties, jums, akliem pagāniem, mīļāk būtu jāliec jūsu ceļus un sirdis vienīgi patiesā jūdu Dieva priekšā! Jo šis jūsu mirušais un nevarīgais elks ir cilvēku roku darbs, tātad daudz niecīgāks kā mazākais un neievērojamākais purva stādiņš. Bet tas viens un vienīgi patiesais jūdu Dievs tikai no Sevis ir radījis debesis un zemi un visu, ko tā nes. Tādēļ visiem cilvēkiem jātic tikai tam vienam, patiesam Dievam, vienīgi Viņu jāpielūdz un nevienus citus mirušus elkus, un tos nav jāgodā ar visādām nesaprātīgām un cilvēku cieņu pazemojošām ceremonijām."

13] VIENS GRIEĶIS teica: "Kad mēs nonākam Jeruzalemē, tad mēs neatsakāmies locīt ceļus jūsu Dieva priekšā, kaut gan mēs ļoti labi zinām, ka lielajā Zālamana templī zem kaut kāda veida neatrodas neviens Dievs. Jūdiem ir tikai kāda kaste, no kuras zināmos laikos paceļas eļļas liesma, bet kas tiek turēta par tik svētu, ka to tikai dažas reizes gadā drīkst skatīt un pielūgt priekšnieks un augstākie jūdu priesteri. Bet mēs arī zinām, ka jūdu kaste, līdzīgi šim mūsu dievam, ir cilvēku roku darināta, kā tad tu saki, ka jūdu Dievs ir vienīgi patiesais un no sevis radīja debesis un zemi, tādēļ tad arī visiem cilvēkiem Viņam jātic, vienīgi Viņu jāpielūdz un jāgodā un nav jābūt nekādiem citiem elkiem?

14] Draugs, man liekas, ka attiecībā uz patiesību, kāds Dievs esot patiesāks, mums nav, ko viens otram varētu pārmest. Mēs mūsu dievos kā simboliskos godinām dažādus dabas spēkus, tieši tikai mums vairāk vai mazāk pazīstamos lielās dabas spēkus un nevis cilvēku rokām darinātās statujas kopā ar to tempļiem, un tas tomēr noteikti ir saprātīgāk kā jūs, jūdi, kādu vecu kasti kopā ar tās templi turat un pielūdzat kā vienīgi patieso Dievu! Bet ka mēs šeit jūs aicinām garāmejot pieklājības dēļ locīt ceļus mūsu Merkura priekšā, tad ar to mēs negribējām jūs atsvešināt no jūsu jūdaisma un tātad vilināt uz grēku pret jūsu Dievu!

15] Bet ja tu un visi tavi pavadoņi varat mums faktiski pierādīt, ka, nekatoties uz maniem saprātīgiem pamatojumiem pret jūsu apgalvoto patiesību, tikai jūsu Dievs ir vienīgi patiess, tad mēs neesam nepiekāpīgi un ātri un viegli gribam pievērsties vienīgi tikai jūsu Dievam!

16] ES teicu: "Draugs, vienu tādu pierādījumu mēs tev jau varam piegādāt, no jums neprasot, ka jums mūsu priekša jāloka ceļi; bet iepriekš Man vajaga jums uzstādīt noteikumu, kuru jums iepriekš vajaga censties izpildīt, vai jums tas izdosies vai nē. Ja jums tas izdodas, tad arī mēs gribam locīt ceļus jūsu Merkura priekšā un tad kā jūdi ceļot tālāk; bet ja uzdotā noteikuma izpildīšana jums neizdodas, tad Es jums jau piegādāšu faktisko pierādījumu, ka jūdu Dievs ir vienīgais patiesais un jūs novērsīsieties no jūsu dārgajiem elkiem un labprātīgi locīsiet savus ceļus un sirdis mūsu Dieva priekšā.

17] Bet noteikums pastāv tajā: jūs jau vakar un šodien godājat savu elku un templī liekat upurus un tādēļ elkam vajaga būt labai gribai un tūlīt uzklausīt kādu viņam vērstu lūgumu.

18] Redzat, tur pie tempļa kāpnēm sēž kāda 12 gadus veca akla dzimusi meitene. Viņa ir savu labi pārtikušo vecāku mīlule un tādēļ viņi dotu visu, ja viņai varētu tikt atdota redze. Tādēļ visi ar lūgumu vērsieties pie jūsu dieva, lai viņš aklajai atver acis. Jo tāda veida aklumu uz zemes nu neviens neizdziedina, tas var būt iespējams tikai kādam visvarenam Dievam. Ja jūsu dievs aklo izdziedina, tad arī mēs gribam paklanīties viņa priekšā; bet ja viņš, ļoti ticams, viņu neizdziedina, tad ar mūsu Dieva Gara spēku, kas mīt Manī, Es viņu izdziedināšu, un no šīs vietas, kur Es nu atraodos, pēc tam, kad meitene būs kļuvusi redzīga, Es acumirklī arī tā iznīcināšu templi kopā ar tā elkiem, ka jums pat nav jāpazīst tā vieta, uz kuras nu stāv templis kopā ar tā elkiem. Ejiet un izpildiet jums uzstādīto noteikumu!"

19] GRIEĶIS, kas bija arī aklās tēvs, teica: "Draugs, mēs gribam pamēģināt, kā es to jau dažas reizes darīju, diemžēl vienmēr bez niecīgākā panākuma! Bet kas mums tad no jums jāprasa, ja arī tavs vienīgi patiesais Dievs tevi atstātu likteņa varā un tavu prasību neuzklausītu? Jo es šajā punktā jau runāju ar ļoti daudziem jūdiem, kas arī pavisam nopietni ticēja viņu Dievam, un katrs man atklāti atzinās, ka ar jūsu Viņam izteiktā lūguma uzklausīšanu arī ir tāls ceļš. Bet tādēļ es negribu apšaubīt to, ko tu apsolīji izdarīt, tādēļ ka tavi vārdi skanēja ārkārtīgi pārliecinoši. Bet ja tavs Dievs beigās tomēr rezultātā līdzinātos mūsu dievam, ko tad?"

20] ES teicu: "Tad mēs visu mūžu gribam būtu jūsu vergi; bet nu ejat pie jūsu dieva un nesat viņam priekšā jūsu lūgumu!"

32. Aklās meitenes Ahajas izdziedināšana.

1] Pēc šiem Maniem vārdiem grieķi gāja pie saviem elkiem un iesāka skaļu lūgšanu gaudošanu, kas ilga nepilnu pusstundu, dabīgi, bez kāda panākuma.

2] Kad viņi savu lūgšanas gaudošanu beidza, tad grieķis atkal nāca pie Manis un teica: "Draugs, visas mūsu pūles, kā tu redzi, kā vienmēr ir pilnīgi neauglīgas! Nu nāk tava kārta mums piegādat apsolīto faktisko pierādījumu, pēc kura jūsu Dievs esot vienīgi patiesais. Ja tev tas izdodas, tad mēs arī tūlīt uz visiem laikiem gribam kļūt jūdi.

3] ES teicu: "Tad ej un atved Man tavu aklo meitu un pārliecinies, ka viņa vēl ir pilnīgi akla! Tikai pēc tam Es viņai atvēršu acis."

4] Tad GRIEĶIS, ļoti iepriecināts, tādēļ ka nu viņš jau ticēja, ka viņa kļūs redzīga, gāja pie aklās un atveda viņu pie Manis, teikdams: "Mīļais draugs, šeit ir vēl pilnīgi aklā; ar tava Dieva palīdzību un dzīvo varu atver viņai acis!"

5] ES meitenītei teicu: "Ahaja, vai tu, kā citi cilvēki, vēlies redzēt gaismu un uz zemes neskaitāmi daudzas citas brīnišķas lietas?"

6] MEITENĪTE teica: "Ak kungs, ja caur tavu varu es kļūstu redzīga, tad es būtu ļoti laimīga un mīlētu tevi vairāk kā visu pasaulē! Ak, atveri man acis!"

7] Un Es uzpūtu dvašu viņas acīm un teicu: "Ahaja, Es gribu, ka tu šajā brīdī redzi un ka nākamībā nekad nekļūsti akla!"

8] Kad Es šos vārdus pār meitenīti izteicu, tad meitenīte jau arī kļuva pilnīgi redzīga un no prieka nezināja, kas viņai nu tūlīt vispirms būtu jādara, un tā viņa arī gāja pie saviem vecākiem.

9] Tikai pēc neilga laika MEITENĪTE kopā ar viņas vecākiem un brāļiem un māsām nokrita Manā priekšā un teica: "Ak Kungs, Tu esi vairāk kā visi cilvēki uz visas zemes, Tu Pats esi tas viens un vienīgi patiesais ne tikai jūdu, bet gan visu cilvēku un visas zemes Dievs. Vienīgi Tev es gribu nest katru upuri un visu manu mūžu vienīgi Tevi mīlēt, slavēt un cildināt!"

10] ES teicu: "Ahaja, kā tev tas ienāk prātā, ka tu Mani nu slavē kā Dievu? Vai tad tu neredzi, ka Es, līdzīgi citiem, kas ir ap tevi, esmu cilvēks?!"

11] MEITENĪTE teica: "Tas gan, tas gan, — bet tikai acīm redzami tavā ārejā formā; tomēr tava iekšiene ir pilna Dieva spēka, un tas ir īstenais un vienīgi patiesais Dievs! Pie tam Tu neteici: "Lai jūdu Dievs dara tevi redzīgu!", bet gan Tu teici: "Ahaja, Es gribu, ka Tu esi redzīga!" Tātad Tu man palīdzēji aiz Tavas varas, kurai vajaga būt tīri dievišķai, tā ka citādi es būtu palikusi akla uz visiem laikiem. Tādēļ tev visa mana mīlestība un dziļākā godināšana."

12] Pēc šī apgalvojuma nāca arī visi citi un slavēja un cildināja Mani, un visu acis bija vērstas uz Mani.

13] Bet kamēr visi Mani aplūkoja, slavēja un cildināja, Es ar Manas gribas varu arī aizgādāju prom

templi kopā ar tā elkiem un pēc tam grieķiem teicu: "Tādēļ ka jūs tagad atradāt īsto un vienīgi patieso Dievu, tad Es ar Manas varas pilnību jau iznīcināju jūsu elkus kopā ar viņu templi. Ejiet un meklējiet vietu, kur templis stāvēja!"

14] Tad visi skatījās pēc tempļa un vairs nevarēja noteikt, kur iepriekš tas stāvēja, jo Es iznīcināju ne tikai templi ar elkiem, bet gan arī pakalnu.

15] Kad grieķi to redzēja, tad viņi vēl skaļāk sāka Mani slavēt un cildināt, un Man jautāja, kas viņiem nu būtu jādara, lai būtu cienīgāki viņiem nu parādītās žēlastības.

16] Es ar nedaudz vārdiem viņus pamācīju, un viņi visi pieņēma Manu Mācību un drīz Manā Vārdā nodibināja labu draudzi.

Tas Kungs Nahimā Jūdejā.

33. Mirušā jaunekļa atmodināšana Jūdejā.

1] Kad Es Mācību viņiem pabeidzu, mēs tūlīt devāmies tālāk ceļā, tā kā saule jau sāka tuvoties vakaram. Stundas laikā mēs saniedzām Nahimu. Bet pats par sevi viegli saprotams, ka par visu pārsteigtie un Manai Mācībai pilnīgi atgrieztie grieķi mūs līdz Nahimai pavadīja un tātad mēs veidojām skaitā īsti lielu karavānu.

2] Kad mēs tātad lielā skaitā nonācām pilsētiņas vārtu priekšā, tad sērojošā pavadībā līķu nesēji uz kapu nesa kādu nomirušu jaunekli kā kādas atraitnes vienīgo dēlu. Kad bēru gājiens nonāca mūsu tuvumā, tas apstājās, līdz mēs paejam garām.

4] Bet Es piegāju pie atraitnes, mierināju viņu un arī jautāju viņai, cik ilgi dēls jau esot miris.

5] Bet ATRAITNE atbildēja: "Kungs, es tevi nepazīstu, kas tu esi, bet tavi mierinājuma vārdi manas sāpes ļoti remdināja! Bet kas tev paziņoja, ka mirušais ir mans dēls?"

6] ES teicu: "To Es zinu Pats no Sevis un Man nav vajadzīgs, ka kāds to Man pasuldinātu."

7] ATRAITNE teica: "Ja tu zini, ka mirušais ir mans dēls, tad tu arī zināsi, cik ilgi viņš ir miris!"

8] ES teicu: "Sieva, tu spriedi pareizi, jo Es arī zinu, ka šis tavs dēls pirms trim dienām nomira no drudža! Bet ja tev būtu paļāvība, tad Es varētu tavu dēlu atkal atdzīvināt un viņu tev atdot atpakaļ!"

9] ATRAITNE teica: "Ak kungs, tavi vārdi gan ļoti atspirdzina manu sirdi — tomēr tādu mirušo pēc Viņa apsolījuma var un atdzīvinās Pastarā dienā tikai Dievs! Jeb vai tu esi kāds liels pravietis, pilns Dieva Gara, ko tu ar tā visvarenību arī mirušu vari padarīt dzīvu?"

10] ES teicu: "To tu jau šajā naktī pieredzēsi, tā kā Es palikšu tavā viesnīcā; bet nu atver zārku un Es gribu jaunekli atdzīvināt un atdot atpakaļ sērojošai mātei!"

11] Pēc tam nesēji atvēra zārku, bet ES piegāju klāt, paņēmu jaunekli pie rokas un teicu: "Jaunekli, Es to gribu, piecelies un kopā ar tavu māti eji mājās!"

12] Pēc šiem Maniem vārdiem jauneklis zārkā piecēlās, un, kad tika atbrīvots no auduma, ar kādu jūdi ietina savus mirušos, jauneklis arī tūlīt izkāpa no zārka pavisam spēcīgs un vesels, un Es viņu nodevu pārmēru pārsteigtai mātei.

13] Bet šī zīme pie visiem klātesošiem — neizņemot pat Manus vecos mācekļus — izsauca tādas izbailes, ka daži sāka bēgt un citi aiz pārsteiguma stāvēja pavisam mēmi un neiedrošinājās izteikt ne vārda.

14] Bet Es nesējiem liku tukšo zārku nest prom, lai māte un dēls pavisam priecīgi nu var Man pateikties par viņiem parādīto žēlastību. Un nesēji lielākā godbijībā darīja, ko Es viņiem pavēlēju.

15] Kad zārks bija aizgādāts prom un ar to arī atmiņas par nāvi, tikai tad mūs līdz šejienei pavadošie GRIEĶI no jauna sāka Mani ļoti slavēt un cildināt un skaļi teica: "To nevar izdarīt neviens cilvēks, bet gan tikai Dievs!"

16] Bet JŪDI teica: "Jā, jā, tikai Dievam ir iespējamas tādas lietas! Tomēr Dievs ir tikai tīrs Gars, un neviens nevar Viņu redzēt un līdzās paturēt dzīvību. Bet ja mēs šo cilvēku redzam un nāve paliek tālu no mums, tad šis cilvēks gan ir kāds jauns atmodināts liels pravietis, pilns Dieva Gara, bet tādēļ viņš pats tomēr nav Dievs!"

17] GRIEĶI teica: "Jūs zināt, ko jūs zināt, bet arī mēs zinām, ko mēs zinām! Ja jūs gan sakāt, ka tas esot iespējams vienīgi Dievam un šis cilvēks šādus darbus var paveikt tikai tādēļ, ka Viņš ir pilns Dieva gara, tad jūs paši atzīstat, ka Dieva Garam Viņā neiespējami būt kam citam kā tieši pašam Dievam! Ja

mēs nu Viņu slavējam un cildinām kā kādu patiesu Dievu, tad mēs lielās patiesības avotam, no kura nāk visa gaisma un dzīvība, noteikti esam tuvāk kā jūs, jūdi, kas par patiesāko Dievu netur To, kas saka: "Es to gribu!" un ne "Dieva Gars Manī to grib!", un tad tūlīt notiek, ko Viņš ar muti izsaka un grib!

18] Pirms pāris stundām mēs vēl bijām pagāni, un šis Dieva Cilvēks nāca pie mums un ar vienu vārdu padarīja redzīgu manu kopš dzimšanas aklo meitu Ahaju un tāpat vienā acumirklī tā iznīcināja mūsu elku templi, ka no tā nepalika pāri ne niecīgākās pēdas, un pavisam vairs nepazīt vietu, kur tas stāvēja, un Viņš to darīja tikai no Sevis, tātad no Paša dievišķās varas pilnības. Bet ja Viņš tā dara un rīkojas, tad Viņam Pašam arī vajaga būt patiesākam Dievam un nevajaga lūgt vēl augstākam un patiesākam Dievam, lai Viņš Viņam palīdzētu veikt kādu brīnumdarbu; jo Viņš Pats jau ir augstākais un patiesākais Dievs.

19] Tā nu domājam un spriežam mēs, pagāni, un Viņš no Sevis arī mums dos patieso, mūžīgo dzīvību, kā Viņš no Sevis arī šim jauneklim atkal atdeva laicīgo dzīvību, ja mēs dzīvosim un darbosimies pēc Viņa Mācības un uzticami pildīsim Viņa gribu; jo Viņš Pats ir visas esamības un dzīvības pirmpamats."

34. Strīds par Kunga personību.

1] Pēc šī grieķa pavisam gudrās runas kāds šīs vietas jūds, kas bija rabīns un pārstāvēja kādu sinagogu, teica: "Tu kā pagāns noteikti mūsu rakstos maz izglītots gan spriedi pavisam labi un daudzās lietās nevar tev nepiekrist. Bet ja tu, līdzīgi man, būtu izglītots mūsu rakstos, tad tu noteikti arī spriestu nedaudz citādi! Redzi, cik bieži Dievs kādu dievbijīgu cilvēku izlietoja tieši cilvēku dēļ, tāds cilvēks nevarēja darboties un domāt citādi, kā viņš no Dieva Gara tika piespiests! Kāds mūsu četru lielo praviešu pirmais uz tautu gandrīz vienmēr runāja tā, it kā viņš būtu Pats Dievs, ko jūdi viņam arī bieži pārmeta; bet viņš tieši nevarēja runāt un rīkoties citādi kā viņš no Dieva Gara bija skubināts.

2] Kāds viņa runas piemērs tev to lietu padarītu gaišaku. Tā minētais pravietis, kas saucās Jesaja, starp citu tūlīt savas 42. nodaļas sākumā, kur viņš, jādomā, iepriekš norādīja uz šo Dieva Gara pilno vīru, teica: "Redzi, tas ir Mans Kalps — Es Viņu uzturu; un Viņš ir Mans izredzētais un Viņš ir patīkams Manai dvēselei. Es Viņam dodu Manu Garu — Viņš starp pagāniem nesīs taisnību. Viņš nekliegs un nesauks; ielās nedzirdēs Viņa balsi. Viņš nelauzīs ielūzušo niedru un nenodzēsīs kvēlojošo degli. Viņš mācīs uzturēt taisnību. Viņš nebūs īgns un briesmīgs, lai Viņš uz zemes uzstādītu taisnību.

3] Tā runāju Es, Dievs tas Kungs, kas rada un izplata debesis, kas rada zemi un tās stādus, kas tautām, kas ir uz tās, dod dvašu un garu cilvēkiem, kas uz tās dzīvo. Es, tas Kungs, Tevi aicināju taisnībai, ņēmu Tevi pie rokas un pasargāju un Tevi iecēlu par derību tautai un par gaismu pagāniem. Tev akliem jāatver acis un apcietinātos jāizved no cietumiem, kas tur tumsībā un cietumā. Es, tas Kungs, tas ir Mans Vārds, negribu Manu godu kādam citam, ne Manu slavu kaut kādiem cilvēku elkiem. Redzi, Es nu iepriekš pasludinu, kam jānāk un pasludinu jaunu; pirms tas piepildās, ļauju jums to dzirdēt!"

4] Redzi nu, tu mans parasti ļoti gudrais grieķi, tā reiz runāja Dievs caur kāda cilvēka muti, ka gribēja domāt, ka cilvēks Jesaja nopietnībā esot Pats Dievs! Bet tomēr nebija tā. Un kā bija toreiz, tā ir arī šodien. Šis brīnumdaris vīrs tātad nav nekas cits kā caur pravieti norādītais Dieva Kalps, Viņa Izvēlētais par svētību arī pagāniem, kā viņš iepriekš jums faktiski pierādīja.

5] Dievs viņu tādēļ arī vainagos ar augstāko slavu un padarīs par visu zemes tautu ķēniņu, pie kam Viņš viņam deva tik lielu varu, kāds iepriekš nepiemita vēl nevienam cilvēkam. Bet tādēļ viņš tomēr ir un paliek tikai cilvēks un, izejot no sevis, nav nekāds Dievs un vēl mazāk kāds cilvēku elks, kādus jūs, pagāni, uzrādat daudz. Viņš ir Dieva kalps, apdāvināts ar visu iedomājamo varu, sevišķs izraudzītais un tādēļ redzami pirmais Dieva mīlulis.

6] Redzi, tā spriežam mēs, rakstos labi izglītoti jūdi, bet jūs, kas esat pieraduši katru kādu tādu Dieva Gara pilnu cilvēku jo drīzāk padarīt par patiesu Dievu, tādēļ ka jūsu acu priekša viņš veic zīmes, kas pavisam noteikti ir iespējamas tikai Dievam. Bet tāda veida nedzirdētas brīnumlietas viņš tomēr neveic aiz sava paša cilvēka spēka, bet gan tikai ar viņam uz laiku piešķirto Dieva varu. Tāda ir šī lieta, un es esmu pārliecināts, ka viņš pats sev nedos citu liecību."

7] Uz to GRIEĶIS teica: "Tu nu arī runāji labi un cilvēku pasaules prātam dažā labā arī būtu taisnība. Bet tevis norādītais pravietis savās daudzajās nodaļās runāja arī citādi, kas man, neskatoties, ka es esmu pagāns, nav nezināms, un tas gan varētu būt vairāk par labu manam spriedumam nekā tavam."

8] RABĪNS teica: "Tad ļauj dzirdēt, ko tu zini!"

9] GRIEĶIS teica: "Labi, kā tad pēc tam ir saprotama tā vieta, kur pravietis runā tā: "Mums ir piedzimis viens Zēns, mums ir dots Dēls, kura godību Viņš nes uz paša pleciem! Viņa vārds ir "Brīnišķīgs, Padomnieks, Spēks, Varonis, Mūžība, Tēvs, Miera firsts". " Kā tu man izskaidro šo pravieša liecību?"

10] Uz to rabīns nezināja neko atbildēt, tikai piemetināja: "Nu jā, tas gan ir Jesajā, tomēr šis pravietis ļoti daudzos savos pareģojumos ir ļoti neskaidrs un nesaprotams, un tad nevar droši noteikt, ko viņš zem tā domāja."

11] GRIEĶIS teica: "Dīvaini, ka tu kā rakstus zinošs jūds vari tā spriest, un tas dzimušais Bērns un dotais Dēls, kura lielos vārdus pravietis atklāti izteica, tomēr nepārprotami stāv mūsu priekšā Personā, Vārdā un darbībā! Viņš, kā nu redzams cilvēks, arī ir Kalps, pie kura Dievam ir augstākais prieks aiz tā iemesla tādēļ, ka Viņš visā pilnībā noteikti mājo Viņā. Viņa miesa noteikti ir tikai kalps, bet Viņa dvēsele ir Dievs kopš mūžības. Šī miesa tomēr noteikti ir Dieva augsti Izraudzītais, pie kuras Viņam ir Viņa dziļākā labpatika. Es kā pagāns pēc dabīgā prāta patiesībai šeit stāvēšu tuvāk kā tu ar visu tavu pēc tevis paša liecības neskaidro un neizprotamo rakstu zināšanu!"

12] Pēc tam rabīns neko neteica, sadusmojās un aizgāja prom.

13] Bet ES Maniem mācekļiem, kas slepenībā arī dusmojās uz aklo rabīnu, teicu: "Te jums vēlreiz ir piemērs, ka gaisma tiek ņemta jūdiem un dota pagāniem. Pirms pāris stundām šie grieķi vēl bija stingri elku kalpi un nu viņi patiesā gaismā jau stāv daudz augstāk kā uz savām rakstu zināšanām ļoti iedomīgie jūdi! Tādēļ priecājieties, ka reiz ir nonācis tik tālu! Patiesi, Dāvida tronis vairs nav starp jūdiem, bet gan tiek uzstādīts starp pagāniem!"

14] Tikai šeit ATRAITNE ar viņas dēlu īsti nokrita Man pie kājām un teica: "Ak Kungs, Kungs, tikai tagad man atveras acis! Tu esi tas mums apsolītais Mesija! Ak, piedod mūsu aklumu, ka mēs nespējām tūlīt Tevi pazīt!"

15] Bet ES viņai teicu: "Piecelies no zemes, kopā ar dēlu eji mājās un pagatavo mums vakariņas; jo šodien mēs paliekam tavā viesnīcā! Es tev to gan iepriekš teicu, bet nu tūlīt dari, ko Es tev pavēlēju!"

16] Pēc tam sieva tūlīt piecēlās no zemes, kopā ar dēlu ļoti laimīga steidzās mājās un tūlīt ķērās pie labu vakariņu pagatavošanas, kas mums jau bija nepieciešamas.

35. Par nelaimju un slimību pieļāvumu.

1] Bet tā kā saule jau bija norietējusi, tad ES grieķiem teicu: "Es jums nu ļauju brīvi izvēlēties: ja jūs atrodiet pajumti, šonakt varat palikt Nahimā, bet varat arī doties mājās, ne viens, ne otrs jums nekaitēs."

2] GRIEĶIS, aklās tēvs un grieķu ciemata pārstāvis, teica: "Ak, Tu Kungs, Kungs, Kungs kopš mūžības! Pajumtes dēļ šeit tas ir pavisam labi nokārtojams. Mēs gan esam ap simts personām, bet pie laimīgās atraitnes varam atrast pavisam ērtu pajumti un ar Tavu visvareno palīdzību arī atradīsim. Ja mēs drīkstam šo nakti pavadīt Tavā tuvumā, tad mēs paliekam, un ja arī šajā naktī mājās jāzaudē visus pasaule krāmus, jo dzirdēt vienu vārdu no Tavas Dieva mutes ir bezgala vairāk vērts kā visi zemes dārgumi un vairāk kā saule, mēness un visas zvaigznes. Tādēļ mēs paliekam šeit. Cik maksās viesnīca, tik daudz naudas mums jau ir līdz; un ja tas maksātu visu mūsu mantu, tad mēs tomēr paliktu pie tevis, ak Tu Kungs, Kungs, Kungs! Jo ja mēs Tevis dēļ arī zaudējam visu savu zemes mantu, bet pie tam dzīvi atrodam Tavu žēlastību, tad ar to mēs esam ieguvuši bezgala daudz. Tādēļ gatavi katram iespējamam upurim mēs paliekam šeit, Tavā tuvumā."

3] ES teicu: "Tad palieciet, — par visu citu jau tiks no manis gādāts. Jo patiesi, Es jums saku: kas nākamībā nedomās un neticēs kā jūs, viņu dvēseles jebkad mantos Dieva Valstību! Ja jūs sirdī pie Manis tā paliksiet, tad arī Es, Garā spēcīgi darbodamies, palikšu pie un starp jums. Un pie kuriem Es palikšu, tie nekad necietīs nekādu trūkumu un postu ne viņu laicīgās vajadzībās un vēl mazāk laicīgās vajadzībās.

4] Trūkumu, postu un visādas nelaimes Es tikai tad pielaižu starp cilvēkiem, kad viņi no Manis pilnīgi atkrīt un pa daļai ir kļuvuši tumši un dumji elku kalpi un pa daļai savtīgi un bezdievīgi pasaulīgi. Jo posts un trūkums piespiež cilvēkus domāt par viņu nelaimju cēloni, dara viņus atjautīgus un asredzīgus, un šādā veidā tautā drīz ceļas gudri vīri, kas saviem līdzcilvēkiem atver acis un viņiem vispārējā posta avotu, un tad daudzi iziet no no viņu laiskuma iežoga un gatavojas cīņai pret tiem vareniem kļuvušiem dīkdieņiem, kas tirāniski valda pār caur viņiem ar aklumu pasistiem cilvēkiem un ir īstenie vispārējā posta uz šīs zemes dibinātāji. Bieži ar smagām cīņām viņi vai nu tiek pilnīgi uzvarēti un padzīti vai, mazākais, spiesti ļaudīm dot tādus likumus, zem kuriem viņi var pastāvēt. Un tā vienmēr kādā mērā cilvēki

sāk atgriezties pie vienīgi patiesā Dieva.

5] Ja cilvēki no Dieva nekad nenovērsīsies, tad viņi arī nekad nekristu kādā postā un nelaimē.

6] Tātad, ja jūs arī savos pēcnācējos ticībā vienmēr paliksit Manī un pie Manis un īstenosit Manu Mācību, tad jūs arī nekad nepārcietīsit nekādas nelaimes. Arī miesas slimības jūsu dvēseles nepadarīs bailīgas un nedrošas, jo miesas slimības vienmēr ir tikai no Manis cilvēkiem vienmēr skaidri izteikti doto baušļu nepildīšanas sekas.

7] Kas jau kopš savas jaunības uzticami sāk tos ievērot, tam līdz viņa lielam vecumam nevajadzēs nevienu ārstu, un viņu pēcnācējiem par viņu vecāku grēkiem, kā tas pie senām, Dievam uzticamām tautām bieži bija gadsimtiem ilgi. Bet kad cilvēki sāk izvirst, tad pār viņiem drīz arī nāk smagas miesas ciešanas un viņi mācās pazīt Dieva baušļu niecīgas vai pavisam neievērošanas sekas.

8] Jo ja te tikai kāds cilvēks, kas prot izgatavot kādai pielietošanai mākslinieciscu mašīnu, tad viņš noteikti arī saprot, kā tā kādam mērķtiecīgam pielietojumam ir izmantojama un kā mašīnu jāapietas, lai tā nebojājas un tad turpmākai izmantošanai nekļūst pilnīgi nederīga. Un ja kompetentais mašīnas izgatavotājs tam, kas izmantošanai no viņa to nopirka, saka un rāda, kas viņam jāievēro, lai mašīnu var ilgi derīgi izmantot, tad pircējam arī precīzi jāievēro to, ko mašīnas meistars viņam teica. Bet ja pircējs ar laiku vai nu aiz stūrgalvības vai vieglprātības to vairs neievēro, kā ar mašīnu jāapietas un jāizmanto, tad viņam pašam sev vajaga piedēvēt vainu, ka mašīna ir samaitāta un tātad izmantošanai vai nu pavisam vai tomēr daļēji nelietojama.

9] Bet Dievs ir cilvēciskas miesas lielākais Meistars, kuru Viņš cilvēkiem derīgai pielietošanai labi iekārtoja kā ļoti mākslinieciscu mašīnu. Ja dvēsele šo atdzīvināto mašīnu izlieto pēc viņai skaidri dotā padoma, kas pastāv Dieva baušļos, tad miesa arī paliks savā vienmēr izmantojamā veselībā, bet ja ar laiku laiska un jutekliska kļuvusi dvēsele šos mūžam lielā Mašīnmeistara baušļus neievēro, tad viņai arī pašai sev vajaga pierakstīt vainu, ja viņas miesa krīt visādās slimībās. Es domāju, ka jūs visi Mani nu labi sapratāt, un tā mēs nu dodamies viesnīcā.

10] Grieķi nevarēja vien pietiekami Man pateikties par šo pamācibu un arī MANI MĀCEKĻI teica: "Tā reiz atkal bija skaidra runa!"

11] Pēc tam mēs gatavojāmies ceļā un devāmies jau zināmajā viesnīcā, kur mūs jau gaidīja bagātīgs un labi sagatavots mielasts.

36. Kunga apciemojuma pie atraitnes iemesls.

1] Bet kad atraitne redzēja nākam arī grieķus, tad viņa sabijās, tādēļ ka bija par maz pagatavojusi.

2] Bet Es viņu nomierināju un teicu, ka pagatavotā pietiks visiem.

3] Viņa ticēja, un mēs sēdāmies pie galda un ēšanai un dzeršanai mums bija vairāk kā pietiekami.

4] Bet tas visus sāka ļoti izbrīnīt — un pavisam sevišķi atraitni, kas vislabāk zināja, cik daudziem viesiem viņa ēdienu pagatavoja — kā nu vairāk kā trīsreiz tik daudzi viesi jau pie stundu ilgi ēda un dēra, un ēdienu šķīvjos vēl neko nemanīja, ka ēdiens tajos būtu mazāk. Arī vīna krūzes šķita pašas sevi no jauna piepildām.

5] Kad tā lieta vēl kādu laiku tā turpinājās, tad ATRAITNE ar dēlu pienāca pie Manis un teica: "Ak Kungs, tikai tagad es pavisam zinu, kas Tavā ļoti svētā un pielūgsmes cienīgā personā ienāca Manā necienīgā mājā. Grieķiem bija tiesības vecajam, iedomīgam uz viņa jūdu gudrību, parādīt, ka viņi ir daudz gudrāki. Viņš tomēr arī gudri devās prom no šejienes, un nu vakarā, kā tomēr parasts, neatnāca pie manis. Bet tagad, ak Kungs, Kungs, Kungs, es no Tavas svētās mutes tomēr vēlētos uzzināt, kas tad mani Tavā priekšā darīja tik cienīgu, ka Tu man, nabaga grēciniecei, vēlējies parādīt tādu žēlastību!"

6] ES teicu: "Es no šūpuļa labi zinu tavu dzīvi — bet es arī pazīstu tavu sirdi, kurai daudzi nabagi pateicas par savu dzīvību. Un tādēļ tavās lielākās bēdās Es nācu pie tevis. Jo tu pati jau esi diezgan veca un nevarīga un šim tavam vienīgam dēlam būtu jābūt tavam galvenam atbalstam, kā tu to arī ar tiesībām cerēji; bet viņš saslima un nomira. Bet tā kā Es labi redzēju tavas sāpes un nelaimi, bet līdzās arī daudzo nabagu noteikti drīzo postu, kas tavas pašas vājuma un bezpalīdzības dēļ tavā mājā vairāk un vairāk zaudētu līdzšinējo palīdzību, tad Es nācu, lai brīnumaini palīdzētu ne tikai vienīgi tev, bet arī daudziem citiem caur visādu postu nomāktiem nabagiem.

7] Redzi, tas ir tas īstenais iemesls, kas Mani ietekmēja nākt pie tevis! Jo patiesi, patiesi, Es jums visiem saku: kas pēc savām spējām nabaga un nomāktiem līdzcilvēkiem vienmēr parāda līdzcietību,

mīlestību un draudzību, tas arī pie Manis atradīs līdzcietību, mīlestību un draudzību; jo patiesa Dieva Valstība, kas nu Manī atnāca pie jums, pastāv tajā, ka jūs Dievu mīlat pār visu un savus līdzcilvēkus kā sevi pašu. Kas to dara, tas izpilda visu likumu un stāv pilnā Dieva žēlastībā, un pār viņu ir Jehovas svētījošā roka. Kas paliek tādā mīlestībā, tas ir un paliek Manī un Es viņā. Bet kas ir Manī, kā arī Es viņā, tam sevī ir mūžīga dzīvība un tas neredzēs un nebaudīs nāvi. Jo viņš jau šajā pasaulē ir īstens Dieva Valstības pilsonis, kurā mūžam vairs nav nekādas nāves. To visi labi iegaumējiet un darāt pēc tā; jo Es tādēļ Pats nācu šajā pasaulē, lai cilvēkiem nodotu patiesu Dieva Valstību un viņus atpestītu no visa akluma un viņu dvēseles nāves, kas līdz šim jūs stingri turēja gūstā. Ja kāds no jums vēl kaut ko grib zināt, tas var jautāt un Es viņam atbildēšu!"

8] Kad Es to pateicu, tad atraitnes no jauna atdzīvinātais DĒLS vērsās pie Manis un teica: "Ak, dzīvības Kungs, redzi, es biju miris un nu caur Tavu žēlastību atkal dzīvoju. Vai pie Tavas mums nu zināmas darītas vissvētākās gribas precīzas ievērošanas es mūžam vienādi turpināšu dzivot un nekad nemiršu? Jo miršana ir pavisam izmisīgi rūgta un es nevēlētos to vēlreiz noaudīt! Ja reiz ir miris, tad nekādas sāpes, protams, vairs nejūt un visas bailes ir prom, tādēļ ka ap sevi neko vairs nezina, neko nejūt, neredz un nedzird. Bet līdz ir pilnīgi miris, tas ir ļoti baisi un sāpīgi. Tādēļ es Tev, ak dzīvības Kungs, vēlētos lūgt man un arī visiem citiem labiem cilvēkiem vairs nelikt mirt!"

9] ES teicu: "Mans mīļais dēls, Es jau iepriekš jums visiem uzticami un pasludināju, ka tie, kas Man tic, Mani pār visu mīl un savus līdzcilvēkus kā sevi pašu, neredzēs, nejutīs un nebaudīs nāvi. Jo kam pēc Maniem vārdiem sevī ir mūžīga dzīvība, kā viņš var mirt?

10] Bet tu arī teici, ka nāve tad gan arī zināmā mērā esot laba, ja reiz ir pilnīgi miris, tādēļ, ka tad vairs neko nedzird, neredz un nejūt un tātad ap sevi neko vairs nezina; bet tas, Mans mīļais dēls, gan nav tā, kā tu spried pēc tavas sajūtas. Tev nu, protams, liekas, ka tu tavā miesas nāves stāvoklī biji pilnīgi miris un bez apziņas; bet tas tā nebija.

11] Jo to, ka tu nu vairs neko neatceries no tā, kas tavai dvēselei, no miesas atšķirtai, viss notika, to Es kārtoju pavisam labi. Jo ja tavai dvēselei paliktu atmiņa no tā, ka viņa paradīzē ļoti labi un svētlaimīgi atradās starp daudziem eņģeļiem, un ka viņa noskuma, kad viņai pasludināja, ka pēc Jehovas gribas viņai vēlreiz vajaga atgriezties savā miesā, tad tu, kā nu atkal apvienots ar savu miesu, nejustos tik priecīgs kā tagad. Ja Es to gribētu, Es tev varētu atkal tūlīt ļaut visu pilnīgi atcerēties, tomēr ar to Es tev neizdarītu neko labu, tādēļ ka caur to tu šai pasaulei, kurā tomēr vēl daudz ko dabūsi darīt, uz daudziem gadiem kļūtu pilnīgi bezdarbīgs.

12] Tavā lielā vecumā reiz jau atkal nāks stunda, kurā Es tavu dvēseli no miesas saukšu pie Sevis tad iepriekš arī došu atcerēties trīs dienas ilgo stāvokli Manu eņģeļu paradīzē un tu pats Man, ceļos nometies, lūgsi tevi kā dvēseli atbrīvot no visas nevarīgas kļuvušās miesas.

13] Tava miesa tad, protams, vēlreiz un uz visiem laikiem nomirs, un tajā nepaliks nekāda dzīvības apziņa; bet tu tad turpināsi dzīvot tevis paša pilnīgākā apziņā un kopā ar Maniem eņģeļiem, kļūdams vienmēr svētlaimīgāks, pacelsies no vienas gudrības un mīlestības pakāpes uz otru un Tēvu, kas mājo Manī, pazīsi vienmēr dziļāk un apbrīnosi Viņa bezgalīgo un neskaitāmi daudzo un lielo radību.

14] Redzi, tu, Mans mīļais dēls, tā tas ir un tā tas būs, un tu to gan vari Man ticēt; jo Es, kas nu tevi atkal atsaucu šajā zemes dzīvē, un Es kā mūžīga Mīlestība, Gudrība, Vara, Spēks, Gaisma, Patiesība un Dzīvība, Pats tev to pasludinu."

27. Noteikumi personiskai Dieva atklāsmei.

1] (KUNGS:) "Tagad tev, protams, tam vajaga tikai ticēt; bet kad caur darbiem tava ticība kļūs dzīva, tad tu caur dzīvo ticību jau pāriesi arī skatījumā, pašsajūtā un dziļākā tevi pārliecinoša izpratnē, un tas cilvēka dvēselei ir daudz labāk, kā ja viņa kaut ko pieņem kā pārliecinoši patiesu, nekā viņa caur pašas meklēšanu un pētīšanu pieredzes ceļā ar pūlēm, ko piesavinās kā kādu patiesību.

2] Kāda tāda meklējoša un čakli pētoša dvēsele noteikti gan arī ir savas algas vērta, tā kā katrs strādnieks tomēr ir savas algas vērts. Bet dvēselei ir labāk, ja viņa patiesības — saku — dzird no Dieva mutes, tad tic un pēc tā ir darbīga, jo caur to viņa Mana Gara mīlestību apvieno ar sevi, kas viņai vienā stundā var dot un arī dod vairāk gaismas pilnākās patiesības, kā viņa pašas pētīšanas ceļā var iemantot 100 gados. Bet tādēļ kādai dievbijīgi ticīgai dvēselei tomēr nebūtu jāatstāj malā arī taisnīga meklēšana un pētīšana! Jo katram cilvēkam būtu jāpārbauda visu, ko viņš dzird no cilvēkiem un jāpatur labo, kas vienmēr

ir arī patiess. Tomēr tas viegli saskatāmi cilvēkiem tiek pasludināts no Manis Paša, to cilvēkam nevajaga daudz pārbaudīt, bet gan tikai ticēt un pēc tā darboties, un tā dzīva iedarība viņam drīz sāks kļūt ļoti pamanāma.

3] Kas Man tic, dara Manu gribu un Mani mīl pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu, pie tā Es Pats nākšu un viņam Sevi uzticami atklāšu. Bet nākamībā būs tā, ka beigās katrs, kam patiesi pēc Manis kā mūžīgas patiesības slāpst, tiks no manis pamācīts, jo Es, kā patiesībā Tēvā, līdzīgi esmu kā Dēls, bet Tēvs ir tā mūžīgā mīlestība Manī. Ko tātad velk Mīlestība vai Tēvs, tas nāk arī pie Dēla vai Patiesības.

4] Tādēļ ir labāk Man tuvoties caur mīlestību kā caur tīras patiesības pētīšanu. Jo kopā ar mīlestību neizbēgami tūlīt nāk patiesības gars, tā kā kopā ar uguni, ja tā kļūst dzīva liesma, nāk gaisma. Bet ja kāds ierauga tikai tālu gaismu un steidzas pie tās, tad viņam noteikti būs ilgāk, ko darīt, līdz viņš var sasniegt gaismas vietu, lai tur no dzīvās liesmas gaismas tiktu sasildīts dzīvībai.

5] Kas Dievu patiesi meklē, tam Viņu vajaga meklēt pašā sirdī, tātad mīlestības garā, kurā ir paslēpta visa dzīvība un visa patiesība, un viņš arī viegli un ātri atradīs Dieva Valstību — bet katrā citā ceļā grūti, un šajā pasaulē bieži pavisam nē!

6] Arī rakstos teikts, ka cilvēkam jāpielūdz Dievs. Bet kā viņam Dievs jāpielūdz, ja, pirmkārt, viņš Dievu nekad nav pazinis citādi kā, augstākais, pēc nostāstiem un pie tam tikko tic, ka kāds tāds Dievs ir un, otrkārt, arī pavsiam nezina, ko tas nozīmē — Dievu pielūgt?! Bet pie zināmām lūpu lūgšanām, pie kurām sirds ir tālu, Dievam kā Pašai mūžīgai un tīrākai mīlestībai, tomēr nevar būt patika!

7] Dievu pielūgt nozīmē: viņu vienmēr pār visu mīlēt un tuvāko kā sevi pašu. Bieži lai cik kļūmīgos dzīves apstākļos, ko Dievs, ja pēc Viņa mīlestības un gudrības tas ir nepieciešams, pielaiž nākt pār vienu vai otru cilvēku no matērijas pārāk pievilktas dvēseles spēcinājumam un dzīvības apmācībai, uzticami turēt Viņa baušļus. Jo vienīgi Dievs pazīst katru dvēseli, viņas dabu un īpašības, un arī visskaidrāk un labāk zina, kā viņai ir palīdzams uz patiesa dzīvības ceļa.

8] Tātad Dievs Sevī ir augstākais un tīrākais Gars, tādēļ ka ir tīrākā mīlestība, un tādēļ no tiem, kas Viņu patiesi grib pielūgt, jātiek pielūgtiem garā un patiesībā, un to bez mitas visu dzīvi, kā to mūžam dara arī visi eņģeļi debesīs.

9] Ja lūpu lūgšana būtu pareiza un Dievam patīkama pielūgsme un Dievs no cilvēkiem un eņģeļiem prasītu, tad Viņš būtu tikpat vājš, ārišķīgs un negudrs kā kāds akls un augstprātīgs farizejs, kas no katra grib tikt augsti godāts un pār visu valdīt. Jo ja kādam cilvēkam Dievu dienu un nakti būtu ar muti jāpielūdz, un to bez mitas, kur tad viņš ņemtu laiku citiem nepieciešamiem darbiem, un kā sev un savējiem sagādātu nepieciešamo miesas barību?! Diemžēl tagad starp jūdiem ir daudzi tādi nelgas un arī turpmāk būs, kas Dievu pielūdz ar gandrīz bezgala ilgām lūpu lūgšanām un domā, ka tas esot patiess dievkalpojums un Dievam patīkams, sevišķi, ja tāda lūpu murmināšana tiek pavadīta ar visādām ceremonijām.

10] Bet Es jums visiem saku: kur Es tā no cilvēkiem tieku pielūgts un godāts, tur Es tūlīt novēršu Savu vaigu un tādu pielūgšanu un godināšanu nekad neievēroju, un to tādēļ, lai dumjiem cilvēkiem praktiski rādītu, ka Manā priekšā tāda pielūgšana un godināšana ir patiesa negantība un Es to nekad neievēroju, sevišķi jau pavisam nekad to, kas par naudu tiek veikta no priesteriem, tādēļ ka lūdzējs, kas no kāda cita tiek apmaksāts, tikai izskata pēc, visvairāk bez kādas ticības, tādu lūgšanu nomurmina, un tas, kuram lūgšanai jāpalīdz, pats ir par slinku liekt ceļus Dieva priekšā un tādēļ mīļāk liek citam lūgt par sevi.

11] Tādēļ mīliet Dievu pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu, un dariet labu pat tam, kas jums dara ļaunu un tādā veidā lūdziet arī par saviem ienaidniekiem un tāpat lūdziet par tiem, kas jūs ienīst un nolād, un neatdariet ļaunu ar ļaunu — izņemot augstākā nepieciešamībā, lai kādu patiesu ļaundari caur to no netikuma ceļa iespējamā veidā liktu uz tikumu ceļa — un tādu patiesu un dzīvu pielūgsmi Es uzlūkošu ar ar sirsnīgu tēvišķu labpatiku un patiesi nevienu jūsu lūgšanu neatstāšu neuzklausītu! Bet kādu tikai lūpu lūgšanu bez sirds un pilnīgākās ticības Es nekad neuzskatīšu un neuzklausīšu. Es jums nu uzticami rādu pareizu dzīvības ceļu, staigājiet un rīkojieties tā, un caur to jūs būsiet un paliksiet Manī un Es jūsos!

12] Bet kurā caur viņa mīlestību uz Mani un no tā uz tuvāko Es esmu, tas nestaigās dvēseles tiesas un nāves nakti, bet gan vienmēr gaišākā dzīvības dienā.

13] Un nu saki tu Man, Mans mīļais dēls, kā un vai tu to labi saprati! Jo ja tu to pareizi saprati, tad tu pēc tā arī pareizi darbosies un kļūsi pilns gaismas."

38. Jaunekļa raizes.

1] JAUNEKLIS teica: "Ak Kungs, Kungs un dzīvības mūžīgais Tēvs! Es to visu labi sapratu un aptvēru un man nu patiesi liekas, ka tas manā sirdī jau būtu pavisam skaidri un gaiši un tādēļ es jau iepriekš esmu dzīvi pārliecināts, ka ar laiku, ja es pēc tavas svētākās Mācības pilnā nopietnībā tikai likšu rokas pie darba, manī kļūs vēl daudz dzīvības gaišāk! Ak Kungs, Kungs, liec tomēr daudziem, jā, visiem cilvēkiem tā tikt Tavā mīlestībā apgaismotiem un tad mēs, cilvēki, jau šajā pasaulē atradīsimies paradīzē!

2] Bet es nu sevī arī ieraugu to spēcīgo nakti Jeruzalemē, ar kuru mēs līdz kādai vispārējas dzīvības pilnai dienai pārcietīsim ļoti daudzas cīņas; jo manā tagad manī atmodinātā gaismā es tā īsti redzu pavisam šausmīgu pretstatu starp Tavu tīrāko Mācību un starp tempļa šausmīgo krāpšanos un ar to pavisam neīsto mācību un nožēlojamākiem likumiem. Kas spēs tam pretoties? Jo templim tā rokās vēl vienmēr ir laicīga vara un ar uguni un zobenu vajā katru, kas tic, domā un rīkojas citādi. Ja viņi, ja viņi šeit nāk, mūs sastaps dzīvojam pēc Tavas Mācības un mums jautās iemeslu, tam mums kā Tavā patiesībā esošiem cilvēkiem tomēr arī vajadzēs teikt tikai patiesību, lai viņu un arī Tavā, ak Kungs, Kungs, priekšā neparādītos kā meļi!

3] Ak Tu visas esamības un debess, un zemes mūžīgais Kungs, dod mums arī te kādu padomu, jo es, kaut gan vēl jauns cilvēks, pēkšņi jau pārāk labi saprotu, ka mēs, varbūt jau drīz no tempļa puses uz rūgtāko un cietsirdīgāko tiksim vajāti, un tas jo vairāk, jo nopietnāk un rosīgāk mēs dzīvosim un darbosimies pēc Tavas Mācības. Ak Kungs, Kungs, kas te būtu darāms?"

4] ES teicu: "Nu, nu, tu Mans mīļais dēls, pirmkārt, vai tad Es neesmu varenāks kā templis, kas arī Man netic, bet gan tikai nepārtraukti vajā un tiecas sagūstīt un iznīcināt? Kas Man tic, uz Mani paļaujas un uzticas, tam Es tomēr varēšu nākt palīgā arī pret tempļa aklo varu. Vai tu gan tici to?"

5] JAUNEKLIS teica: "Ak Kungs, Kungs, piedod man manas tukši muļķīgās bailes, es ticu, es ticu nešaubīgi! Tu kā mūžam vienīgais Kungs pār dzīvību un nāvi zināsi Savējos aizsargāt arī pret visas elles varu, cik ļoti tā arī censtos uz visas zemes iznīcināt Dieva Valstību un uzcelt mūžīgas nāves valstību."

6] ES teicu: "Pavisam noteikti, patiesi un droši! Bet Es tev kā kaut ko otru vēl piemetinu: esat arī jūs sevī gan maigi kā baloži, bet iepretī pasaulei gudri kā čūskas! Jo Es negribu, ka jums Manas pērles atklāti jāparāda un jāmet priekša visām pasaules cūkām.

7] Bet, ja kāds jūs sauks pie atbildības, tad Es jau atbildi likšu mutē — un patiesi, jums uz tūkstoti nespēs atbildēt vienu: ja Es jums dodu arī šo apliecinājumu, tad jūs Manā Vārdā katrai cīņai, ja tā jūs sagaidītu, pavisam drosmīgi varat skatīties sejā; jo šajā laikā Manas Mācības izplatīšanai starp cilvēkiem pielietos varu, un kas to gribēs iegūt, tiem to arī vajadzēs vilkt pie sevis ar varu! Tomēr tādēļ drošu uzvaru nebūs grūti izcīnīt, tāpēc ka Es Pats kā varenākais varonis cīnītājam par Manu Valstību atvēlēšu visu palīdzību. — Vai tu arī to saproti?"

8] JAUNEKLIS teica: "Jā, Kungs, Kungs, ar Tavu žēlastību viss ir viegli saprotams; jo kopā ar Tavu Mācību, Tu tam, kas nopietni grib dzīvot pēc savas dievišķās sajūtas, dodi arī pareizu izpratni un ar to arī drosmi par dievišķu, tīru un dzīvības pilnu patiesību uzsākt cīņu ar katru ienaidnieku un, uzvaras vainagotiem, pastāvēt. Jo es biju miris, un Tavs dievišķi varenais Vārds manus locekļus atkal atdzīvināja un spieda sirdij no jauna pukstēt un tāpat Tava visvarenā griba nu mūsu šķīvjus un krūzes neatstāja tukšas. Pie tam Tu ar Tavas Mācības dāvanu mums visiem vēl devi klāt lielāko dzīvības mantu, caur kuru mēs jau pavisam dzīvi zinām un labi izprotam, kas mums darāms un kāpēc.

9] Ja mēs nu to visu labi zinām un tevi, ak Kungs, Kungs, arī atzīstam kā vienīgi patieso Dievu, tad tam mums vajaga dot pilnīgāko ticību un iekšējāko paļāvību, ka Tu mūs aizstāvēsi un pasargāsi arī cīņā pret katru patiesības ienaidnieku un vienmēr piešķirsi drošu uzvaru pār viņiem, tādēļ ka Tu kā mūžīga Patiesība mums to uzticami apsolīji. Sirdī mēs gan būsim maigi kā baloži — bet iepretī mūsu varbūtējiem ienaidniekiem mums ar Tavu palīdzību, ak Kungs, Kungs, netrūks arī gudrības."

39. Jēkaba jautājums par mirušā jaunekļa atmodināšanas garīgo nozīmi.

1] Pēc šiem priekš kāda jaunekļa ļoti apgarotiem vārdiem, par kuriem brīnījās pat Mani mācekļi, Mans vecais māceklis JĒKABS teica: "Kungs un Meistar, Tu zini, cik reti pār manām lūpām nāk kāds vārds; tomēr šeit es sirdī jūtu īpašu dziņu reiz arī pateikt pāris vārdus, ja Tu gribi Man to atļaut."

2] ES teicu: "Mans mīļais brāli, ja Es negribētu, ka arī tu reiz runā starp cilvēkiem, tad tavai sirdij kā vienmēr būtu miers; bet tā Es gribu, ka arī tu reiz runā, un tā nu atver tikai muti un runā, ko tev dos tava iekšējā dziņa!"

3] Pēc tam JĒKABS piecēlās un runāja: "Jau stipri vairāk kā divus gadus mēs kopā ar tevi jau bijām ļoti daudzās vietās un zemēs, un bijām Tavu gandrīz neskaitāmo brīnumdarbu liecinieki, kurus Tu ar Tavu gribu darīji, un arī mums devi varu Tavā Vārdā dziedināt slimniekus un apsēstos atbrīvot no viņu ļauniem gariem. Īsi un labi, ja visu to, kam mēs bijām liecinieki, pierakstītu grāmatās, tad viņš ar to gan vēl ilgi netiktu galā simts gados, un lai vēl cik pasaules gudro cilvēku prāts tādu rakstu nozīmi arī nesaprastu un neapvērstu. Tomēr šis Tavs darbs šeit Nahimā mani nu pavisam sevišķi satrauca, un es šeit pavisam atklāti atzīstu un saku: aiz šī Tava darba, šķiet, atrodas kāda pavisam dziļi garīga un pravietiska nozīme.

4] Beigās gan aiz katras Tavas daudzās mācības un darbiem ir paslēpta dziļa garīga nozīme un pavisam slepeni pie sevis es sev jau dažu ko esmu atminējis; bet aiz šī Tava darba pēc manas sajūtas, šķiet, ir paslēpts kaut kas pavisam sevišķi liels un nākotnei ļoti svarīgs un man nu pavisam vareni slāpst no Tevis par to saņemt tikai dažus mājienus un šis Tavs darbs vēršas kā pravietojums!"

5] ES teicu: "Tu spriedi pareizi, Mans mīļais brāli Jēkab, kas tu jau jopš Manas šīslaicīgās dzimšanas vienmēr biji ar Mani un tātad arī ik uz soļa biji uzticams liecinieks visiem Maniem uz šīs zemes teiktiem vārdiem un darbiem, un vēl esi un arī paliksi. Aiz šī darba, protams, atrodas kaut kas pavisam sevišķs; tomēr tas, kas aiz tā ir apslēpts cilvēku acīm, tas cilvēku prātam, kā tas ir tagad un jūsējam, nav labi saprotams.

6] Es Sevī, protams, redzu atklātu visu nekad nebeidzamo mūžību un tātad arī kā jau pabeigtu darbu arī to, kas ir paslēpts aiz šī Mana darba; bet jūsu gars, kā nu vēl savā bērnībā, to nevar skatīt un aptvert.

7] Bet tādēļ ka tu jau esi slepens domātājs, un arī pats aptver un jūti, ka Es nedaru neko, kam nebūtu kāda labi atbilstoša nozīme visai bezgalībai un mūžībai, un tu no Manis vēlies tikai dažus mājienus, tad Es tev arī varu dažus mājienus dot, un tā klausies!

8] Redzi, kādēļ Es Pats nācu šajā pasaulē kā Cilvēka Dēls, to Es jums un arī ļoti daudziem cilvēkiem, vienmēr norādot uz praviešiem, jau bieži pavēstīju un arī šeit pirmīt tam pieskāros. Bet Es jau arī pietiekami rādīju, kā nākamos laikos starp cilvēkiem būs ar šo Manu Mācību, kas patiesi ir Manis Paša jaundibināta baznīca. To Es jums ar lielām zīmēm pie firmanenta rādīju arī Jeruzalemē, un redzi, šis notikums tieši atbilst tam pēdejam un vistumšākam laikam, kurā Mana Mācība izvirtīs tūkstotsreiz lielākā elkdievībā kā jebkad līdz šim kāda tīra Dieva mācība uz visas zemes ir izvirtusi, kurā mirušiem un no priesteriem par svētiem dēvētiem cilvēkiem un pat viņu satrunējušiem kauliem cels tempļus un altārus, un tajos viņiem parādīs dievišķu godināšanu.

9] Es jums, Maniem mācekļiem, pie vairākām izdevībām jau atklāti teicu un rādīju, ka Mana Valstība nav no šīs pasaules, ka jums arī nav jāraizējas par nākamo dienu, ko jūs ēdīsit un dzersit, bet gan centieties starp cilvēkiem izplatīt Dieva Valstību un tās taisnīgumu, un par to jums pieņemt tikai to, ko jums cilvēku mīlestība dos Manā Vārdā; jo par velti jūs visu no Manis saņēmāt un par velti jums atkal jādod citiem!

10] Tā Es jums un arī tiem citiem kādiem septiņdesmit mācekļiem, kurus Es Emmā izsūtīju, lai viņi cilvēkiem sludina Debesu Evanģēliju, teicu, ka nevienam nav jābūt diviem svārkiem, nekādam maisam, lai kaut ko ieliktu un arī nekādai nūjai, lai aizsargātos pret ienaidnieku, jo katram pietiek ar Manu nosaukumu, Manu Vārdu un Manu žēlastību.

11] Tā Es jums un arī daudziem citiem cilvēkiem uzticami un atklāti teicu, ka jums nevienu nav jātiesā, lai paši reiz netiekat tiesāti, ka jums arī nevienu nav jānolād un jānotiesā, un naidīgi jāvajā, lai to pašu nepiedzīvotu pie sevis; jo ar kādu mēru jūs mērosit, ar tādu pat mēru jums tiks atpakaļ atmaksāts.

12] Jā, jums tikai jālūdz par tiem, kas jūs ienīst un lād un labu jādara tiem, kas tiecas jums darīt ļaunu, tad jūs sagaidīsit algu no Manis un virs jūsu ienaidnieku galvām sakrāsit kvēlojošas ogles un tā drīzāk padarīsiet par saviem draugiem.

13] Un redziet, zem tāda karoga Es jums mācīju patiesu un dzīvu tuvākā mīlestību, pavēlēju dzīvot un darboties un arī jums teicu, ka tā arī vienmēr pazīs Manus patiesos mācekļus, ja jūs viens otru mīlēsit kā brāļi, kā Es Pats jūs mīlu, un ka Manus patiesos sekotājus pazīs tikai pēc nesavtīgas tuvākā mīlestības dariem.

14] Bet redziet, tajos tumšajos laikos tas tā nebūs, bet gan tieši pilnīgi pretēji tādai Manai jums uzticami pasludinātai mācībai.

40. Par mūsu laika garīgo stāvokli.

1] (KUNGS:) "Tajā laikā pavisam nodzisīs patiesa ticība un tīra mīlestība. Tās vietā zem visādiem ļauniem soda likumiem cilvēkiem tiks uzspiesta māņticība, līdzīgi kā ļauns drudzis cilvēka miesai uzspiež nāvi. Un ja kāda Mana Gara spēcināto draudze sacelsies pret neīstiem zelta, sudraba, dārgakmeņu un citiem lieliem zemes labumam pārpilniem un visaugstprātīgākiem un varas kāriem un savtīgiem skolotājiem un praviešiem, kas dziļākai godināšanai cilvēkiem sevi attēlos kā vienīgi patiesos jūsu sekotājus un Manus vietniekus un viņiem rādīs, ka viņi ir tikai pretējais tam, kā viņi ar nekaunīgāko un Dievu aizmirsušu pārdrošību sevi attēlo cilvēkiem, pie kam viņi viņus spiež svētību un patiesību meklēt tikai pie viņiem, tad būs cīņa un kari un vajāšanas, kādas kopš cilvēku sākuma uz šīs zemes vēl nekad nenotika.

2] Tomēr visļaunākais un tumšākais stāvoklis neturpināsies ilgi un notiks, ka neīstie skolotāji un pravieši beigās paši sev dos nāves triecienu. Jo tad starp daudzkārt nomāktiem cilvēkiem modīsies Mans Gars, tas ir, visas patiesības Gars, spēcīgi sāks mirdzēt dzīvības saule un nāves nakts negrims tā senā kapā.

3] Bet Es jums par šo un attēloto tumšo laiku pareģoju jau vairākas reizes un to nu atkal tikai tādēļ pieminēju, lai jūs vieglāk atrodat atbilstību šajā šīvakara notikumā ar to nākamo laiku.

4] Redziet, šī mazā pilsētiņa gandrīz no visām pusēm ietverta pagāniskiem ciemiem un vietām, vēl ir skaitā nedaudzu jūdu apdzīvota, kas līdzīgi dažiem vecsamarītiem atrodas tīrākā jūdaismā, un kuriem tempļa likumi daudzkārt ir pretīgi! Viņi pārāk labi saprot tempļa ļauno rīcību, kaut gan viņi nevar tai pretoties. Viņu kaimiņi ir pagāni, kas no saviem elkiem gan arī neko netur, bet ārēja izskata pēc tomēr vēl vajaga darīt tā, ka viņi pie tiem turas. Bet īstenībā viņi jau pavisam netic kam citam kā vienīgi labai peļņai, ko viņi kaut kā var iegūt.

5] Un redziet, tā būs arī tajā, Manis pareģotajā laikā, protams, daudz lielākā pasaules daļā.

5] Līdzīgi šai pilsētiņai tajā laikā turpinās pastāvēt kāda tīra draudze, tuvu klāt ielenkta pilnīgi bezdievīgiem cilvēkiem, kas nodarbosies tikai ar peļņu nesošu industriju un maz raizēsies par Manu tīro Mācību un vēl mazāk par Romas sliktā slavā esošo pagānismu. Pie tādiem apstākļiem tīrajā draudzē tad arī sāks izskatīties ļoti sadrumstaloti un skumji.

6] Mana tīrā Mācība līdzināsies bēdīgai bijušai atraitnei, kuras mirušo dēlu Es atkal atmodināju dzīvībā; bet ticību raksturo mirušais dēls, kuru Es pamodināju. Ļaunais drudzis, kas tad atkal līdzinās pasaules peļņas kārei, kurā pārgāja arī šī tautiņa, to nonāvēja un, proti, Jeruzalemes absurdās un ļaunās krāpšanas dēļ un līdzās arī šo vietu ietverošo pagānu pilnīgā neticības dēļ, kas pareģotos turpmākos ļaunos laikos sauksies "industrija".

7] Un visā tā iemesla dēļ tātad iepriekš tīra, kaut arī jauna ticība, tādēļ ka to pirms sešdesmit gadiem ieviesa šeit caur kādu šeit ieceļojušu samarieti, kas tieši bija šīs atraitnes vīrs, iet bojā caur pasaules prāta drudzi, tā ka tā mirst un mēs to sastapām kā nomirušu.

8] Bet tad nāku Es Pats, atgriežu pagānus un šīs draudzes lielāko sēru vakarā kopā ar viņiem šeit un mirušo ticību daru atkal dzīvu un dodu to, tātad tīro Dieva Mācību atraitnei atpakaļ, un pēc šī Mana darba šeit nu nāks arī visi pagāni un pieņems atkal no jauna atdzīvināto ticību vienam, vienīgi patiesam Dievam un viņu dzīvi iekārtos pēc Viņa, viņiem zināmas darītās gribas.

9] Bet aklā meitene, kuru Es padarīju redzīgu, attēlo to laiku, par kuru nu ir runa — pilnīgi neticīgo industriju, un tas būs tik trūcīgs, ka pārāk lepnie un grezni dzīvot gribošie ķēniņi ar visu spēku no cilvēkiem prasīs lielas nodevas pat no tā, ko viņi ēdīs un dzers, un caur to starp cilvēkiem, kas savstarpēji krāps un vajās, iestāsies liels posts, dārdzība, neticība un cietsirdība.

10] Tomēr — to labi ievērojiet! — ja posts būs vislielākais, tad nedaudzo taisnīgo dēļ Es nākšu un nelaimi izskaudīšu no zemes un cilvēku sirdīs likšu mirdzēt Manai tīrākai dzīvības gaismai.

12] Un tagad Es tev, tu Mans mīļais brāli Jēkab, ar teikto arī tev devu mājienu kuru tu no Manis vēlējies, un tu, kā spēcīgs domātājs, tālāko viegli atradīsi.

13] Bet kaut gan tāda nožēlojamas nākotnes iepriekšēja zināšana cilvēka dvēseli nedara svētlaimīgāku, tad tas viņai tomēr arī nekaitē, ja viņa vingrinās atbilstībās un caur to iepazīst, ka viss redzamais, kas

šajā pasaulē ir un notiek, ir cieši saistīts ar iekšējo un apslēpto garu pasauli, kā vienmēr aizklātā klātbūtnē sevī ietver visus laikus un telpu un tie viens ar otru ir sakarā. — Vai jūs to nu labi sapratāt?"

41. Jaunekļa jautājums par tīrās Kristus Mācības aptumšošanos.

1] Pēc tam VISI teica: "Jā, Kungs un Meistar, tas, ko Tu mums atkal apgaismoji, to mēs gan lai sapratām, tikai, neskatoties uz daudzo, ko mēs par to jau no Tavas mutes dzirdējām, tas mums vienmēr nav pilnīgi skaidrs, kādēļ tu to pielaid, ka šajā pasaulē, pēc kādas no Tavām Debesīm starp cilvēkiem atnākušas gaismas atkal vajaga sekot kādai ilgstošai tumšākai gara naktij.

2] Mēs visi, kas nu no Tevis saņemam tikai tīrāko Mācību kā dzīvi Tavas personiskās klātbūtnes liecinieki Tavus darbus un Mācības arī tikpat tīras tās nodosim citiem cilvēkiem, un mūsu pēcnācēji atkal darīs to pašu. Un ja nodotu kādam, kas Tavā Vārdā cilvēkiem varbūt spredīkotu kādu citu Evanģēliju, tad Tu to redzēsi un noteikti skaidri par to zināsi! Kādam tādam pravietim Tava vara tomēr varēs aizslēgt muti! Ja tas notiktu, tad mēs tomēr nesaprotam, kā tad Tava tīrākā Mācība jebkad varētu tikt viltota un beigās tikt sagrozīta tumšākā un neveiklākā pagānismā."

3] ES teicu: "Tagad jūs vēl daudz ko nesaprotat, bet ko Es ļoti labi saprotu! Un tā Man jums būtu vēl ļoti daudz kas sakāms un izskaidrojams — bet jūs to vēl nepatvertu un nepanestu. Bet kad pēc Manas uzbraukšanas Es pār jums izliešu Manu visas patiesības Garu, tad tas jūs vedīs visā gudrībā un tad jūs sapratīsit un aptversit visu, ko jūs tagad vēl ilgi nevarat saprast un aptvert.

4] Bet redziet un labi ievērojiet, ko Es jums vēl teikšu! Bet Es jums nedošu kādu mācību, bet gan tikai daudz izpratnes saturošu piemēru, no kura jums var kļūt skaidrāk, kāpēc jūs tagad, neskatoties, ka tik daudz no Manis redzējāt un dzirdējāt, vēl ļoti daudz nevarat saprast un aptvert.

5] Redziet un aplūkojiet saules gaismu tās daudzveidīgā iedarbībā, tikai uz šīs zemes radību un tāpat arī lietus daudzveidīgo iedarbību uz zemi, stādiem, dzīvniekiem un cilvēkiem! Uz tā paša lauka ir dziedinoši stādi, bet vidū starp tiem arī indīgas nezāles. No kurienes indīgie stādi ņem savu indi, tā ka tie vienādā zemē nu tiek mitrināti un atdzīvināti no vienāda lietus un rasas?

6] Redziet, to dara iekšējais gars un gaismu un lietu pagriež sev raksturīgā. Lauva, pantera, tīģeris, hiēna, vilks un vēl daudzi citi plēsīgi dzīvnieki barojas no maigu dzīvnieku gaļas un tiek apspīdēti un sasildīti no tās pašas saules un savas slāpes dzēš ar to pašu ūdeni kā maigie un pieradinātie mājas dzīvnieki, no kurienes viņiem nāk viņu mežonība? Redziet, to rada viņu iekšējais gars, kas maigo sevī sagroza plēsīgā mežonīgumā!

7] Skatieties tālāk kādā mājā un jūs tajā atradīsiet vecāku pāri, svētītu ar vairākiem bērniem. Visiem šiem bērniem ir tikai viens un tas pats tēvs, viena un tā pati māte, pie vecāku galda tie bauda vienu un to pašu ēdienu, saņem vienādu apmācību un bauda vienādu kopšanu; bet viens ir miesīgi spēcīgs, otrs vājš, kāds cits visā ir mundrs un čakls, un atkal kāds cits — īgns un slinks. Atkal kāds cits šis bērns ir talantīgs un visu viegli iemācas un aptver. Atkal kādam citam gan ir laba griba, bet viņam trūkst talanta, viņš mācās ar grūtībām un visu aptver tikai ar pūlēm, un reti pilnīgi tā, kā mācīto jāaptver. Un tā jūs starp šiem bērniem pamanīsiet vēl daudzas citas atšķirības. Jā, kā tad tas nāk? Vai jūs arī te nevēlētos teikt: "Bet Kungs un Meistar, kā un kāpēc Tu to pielaid? Kāds gan tam var būt gudrs mērķis?"

8] Jā, redzat, arī pie tā ir vainīgs iekšējais brīvais gars, un tas to visu dara, un ja nebūtu tā, tad arī nebūtu neviena iekšēji brīva gara, kura uzdevums ir, pašam no sevis sevi izglītot un izveidot par patstāvīgu esamību.

9] Bet kā un kāpēc tā, to Es jums jau rādīju pie dažādām izdevībām un jums arī pietiekami uzskatāmi izskaidrošu, bet tomēr tāda veida lietas jūs pareizā dziļumā neaptverat, tādēļ ka visas patiesības un gudrības gars jūsu dvēseles vēl nav pilnīgi pārņēmis un piepildījis.

10] Bet ja jūs šo jums nu parādīto ainu tikai puslīdz pārdomājat, tad jums arī drīz un viegli kļūs skaidrāks, kā ar laiku kāda lai cik tīra gaisma no Manām debesīm var tikt sagrozīta rupjākā pagānisma tumsā, un ka beigās ar visu Manu varu un spēku cilvēkā aizbāzt muti brīvam garam.

12] Kā jums patiktu kāda zeme, kur viena lieta būtu pilnīgi līdzīga citai kā viena acs otrai? Kā jums patiktu cilvēki, kas visā izskatītos tik līdzīgi kā zvirbuļi, no kuriem neviens nav gudrāks un stiprāks kā viņam pilnīgi līdzīgais kaimiņš? Es domāju, ka tāda matemātiski līdzīga pasaule jūs īsākā laikā sāktu ļoti garlaikot. Un vai tas Manās brīvās debesīs būtu citādi, ja tur nebūtu vēl bezgalīgāka atšķirība un daudzveidība?

12] Jeb ko jūs domātu par Manu gudrību, ja Es visai būtībai dotu tikai olas formu? Redziet, tādēļ viss ir labi un pareizi tā, kā tas ir! Jūs, kā jau teikts, ļoti daudzam vēl nesaprotat iemeslu; bet nāks jau laiks, kurā jūs visu aptversit. Un tā apmierinieties ar to, kas mums līdz šim ir dots!

13] Bet nu mūsu priekšā uz galdiem ir ēdieni un vīns, un tad daram arī vēl ko mūsu miesai. Bet tad dosiemies pie nakts miera un rīt agri atkal taisamies ceļā. Uz kurieni, to mums pavēstīs Tēva Gars!"

14] Grieķi bija pārsteigti par šo Manu runu un pār mēru slavēja un godāja Mani. Bet Es pavisam netraucēts vēl ēdu un dzēru tālāk, un tā arī visi citi. Bet pēc ēšanas Es piecēlos un atraitne lika Man un mācekļiem sagatavot labas guļas vietas. Bet grieķi palika pie saviem galdiem.

42. Atraitnes un pamodinātā dēla liecība tautas priekšā.

1] Bet tā kā atraitne dzirdēja, ka Es kopā ar mācekļiem agri no rīta aizceļošu, tad viņa rūpējās arī par to, ka laikā tiek pagatavotas brokastis. Kad mēs tad agri no rīta no guļasvietu istabas ienācām ēdamistabā, tad brokastis arī jau bija pagatavotas un atraitne kopā ar dēlu pienāca pie Manis un lūdza Mani, lai pirms aizceļošanas Es kopā ar mācekļiem baudām brokastis.

2] Bet ES redzēju, ka grieķu galds nebija klāts, un atraitnei teicu: "Rredzi, arī grieķiem, kas Man nu tic, nav jāatgriežas mājās ar tukšām māgām! Klāj arī viņu galdu, lai viņi redz, ka Es dzīvības maizi dodu ne tikai jūdiem, bet arī pagāniem!"

3] Kad atraitne to dzirdēja, tad viņa steidzās virtuvē, lai arī grieķiem pagatavotu brokastis.

4] Bet kad viņa nonāca virtuvē, tad viņa atrada brokastis pietiekamā daudzumā jau pilnīgi pagatavotas un ļoti izbrīnījusies savām virtuves kalponām jautāja, kas tad tik īsā laikā pagatavoja otras brokastis grieķiem.

5] Bet KALPONES teica: "Mēs to nezinām, un, izņemot mūs, virtuvē arī nevienu neredzējām; bet to, ko tu nu ļoti pārsteigta redzi, to arī mēs ieraudzījām līdzīgi pārsteigtas, un mūs pārņēma bailes. To ar savas gribas varu būs izdarījis tas lielais un varenais pravietis, kas tev vakar atdzīvināja dēlu! Jā, jā, starp jūdiem ir cēlies liels pravietis un viņā Dievs atkal reiz saskatāms piemeklēja savu tautu, kas sāka Viņu ļoti aizmirst — un šim piemeklējumam, ja cilvēki drīz neatgriezīsies un nenožēlos grēkus, noteikti sekos liela tiesa un iznīcinās visus ļaundarus."

6] ATRAITNE teica: "Jā gan, jā gan, te jums var būt pilnīga taisnība! Bet tā kā tik brīnumainā veidā brokastis ir pagatavotas arī grieķiem, tad tūlīt tās nesiet ēdamistabā un lieciet uz galda, pie kura sēž grieķi, jo tā to grib tas lielais un ar visu Dieva Gara spēku pilnais pravietis!"

7] Pēc šiem atraitnes vārdiem brīnumaini pagatavotās brokastis tad arī tūlīt tika nestas uz grieķu galda, un mēs arī tūlīt sākām baudīt labi pagatavotās brokastis un pie tam bijām labā garastāvoklī.

8] Bet saimniece grieķiem, kas ļoti brīnījās par Manis prasīto brokastu tik ātru pagatavošanu, gribēja sākt stāstīt, kā tās tika pagatavotas.

9] Bet Es viņai teicu; "Sieva, tam, ko tu gribi teikt, vēl atradīsies pietiekams laiks tad, kad Es aizceļošu, bet tagad ēdam un dzeram, kas ir likts uz galda!"

10] Pēc šīs Manas pamācības atraitne apklusa un ēda un dzēra kopā ar mums.

11] Pēc kādas pusstundas laika mēs visi brokastis bijām baudījuši, un Es kopā ar mācekļiem piecēlos no galda un mēs gatavojāmies aizceļot.

12] Bet kad mēs jau gribējām sākt iet, tad no pilsētas jau liels ļaužu pūlis sanāca atraitnes viesnīcas priekšā un apjautājās, vai no nāves pamodinātais atraitnes dēls vēl ir dzīvs un vai atmodināšana esot bijusi patiesa vai tikai šķietama, jo no tālās rīta zemes uz Jūdeju bieži jau arī nāca lieli burvji, kas mirušus cilvēkus darīja dzīvus, bet dzīvība bija tikai uz neilgu laiku, pie kam tā bija tikai šķietama un ne patiesa dzīvība un tāpēc viņi arī tūlīt gribētu uzzināt, vai dēls vēl ir dzīvs, jeb viņš atkal sāk zaudēt dzīvību, kā tas neizbēgami bija pie visām burvestīgām atkalatdzīvināšanām.

13] Tad atraitne Man jautāja, kas viņai uzmācīgiem jautātājiem jāsaka.

14] Un ES viņai teicu: "Izsūti dēlu ārā pie jautātājiem! Kad viņi viņu ieraudzīs pavisam sveiku un veelu, tad tā būs labākā atbilde uz visiem viņu muļķīgiem jautājumiem. Viņus pierunāja vietējais rabīns aiz dusmām, tādēļ ka grieķi viņam vakar parādīja, ka viņi pravieti Jesaju saprot labāk nekā viņš kā vecs rakstu mācītājs! Tātad rabīns jautātājus tā informēja par burvjiem, kuriem pats tikai dzirdēja runājam, bet nekad kādu neredzēja, tā kā tagad viņi šaubās; bet kad viņi dēlu redzēs, tad viņu šaubas izzudīs.

15] Bet uzmanieties no rabīna un farizejiem, jo viņi, lai pie tautas uzturētu ticību un triumfu viņu

apgalvojumam, ja viņi dēlu joprojām redzēs veselu un dzīvojam, centīsies viņu nogalināt un mēģinās viņu noindēt! Tādēļ nelūdziet viņus viesos un arī nekad neļaujiet viņiem sevi ielūgt viesos un nepieņemiet arī no viņiem nekādas citas lietas, tad viņi jums neko nevarēs nodarīt! Ievērojiet to, un Es jūs pasargāsu no visām citām briesmām! Un tagad kopā ar dēlu ej ārā, lai ar to viņi uz saviem daudziem jautājumiem saņem vienkāršāko un labāko atbildi!"

16] Pēc tam ATRAITNE kopā ar dēlu izgāja ārā pie daudzajiem jautātājiem un viņiem teica, ar roku norādīdama: "Redziet, jūs visi, kas šaubāties, šis mans dēls dzīvo un ir sveiks un vesels. Tātad viņš no lielā Dieva Gara pilnā pravieša tika nevis šķietami, bet gan patiesi no nāves atmodināts dzīvībai. Ejiet nu un to sakiet arī rabīnam, kas jūs tik muļķīgi pamācīja!"

17] Pēc tam arī DĒLS, ko visi uzlūkoja kā kādu pasaules brīnumu, teica: "Jā, jā, es dzīvoju, esmu arī pavisam priecīgs, sveiks un vesels un pēc Tā apsolījuma, kas mani pamodināja no nāves, arī turpināšu dzīvot, un ja es turpmāk darīšu un pilnīgi izpildīšu Viņa gribu, tad es arī vienmēr dzīvošu un nekad vairs neredzēšu, nejutīšu un nebaudīšu nāvi. Ejiet un sakiet to rabīnam, lai iespējamā kārtā arī viņš var kļūt ticīgs un svētlaimīgs!"

18] Kad jautātāji redzēja un dzirdēja tā runājam viņiem labi pazīstamo dēlu, tad viņiem izzuda visas šaubas un tādēļ sajuta īgnumu pret rabīnu, jo viņš viņus par to bija informējis pavisam nepareizi.

19] Kad atraitne ar dēlu atkal ienāca istabā, viņa kopā ar dēlu pateicās par labo padomu un ļoti priecājās, ka no daudziem apgrūtinošiem jautātājiem tik drīz un viegli atbrīvojās.

43. Kunga garīgās klātbūtnes zīme.

1] Bet pēc tam pie Manis vēl pienāca tas GRIEĶIS, kas jau iepriekš runāja un teica: "Kungs, Kungs un Meistar Tavā Garā kopš mūžības! Tavā redzamā personībā Tu mūs gan pamet, bet mēs lūdzam Tevi, ka Tu paliec pie mums ar Tavu augstāko Dieva Garu un mums tikai šad un tad dodi kādu zīmi, kas mums galvo, ka Tu mūs atceries un tātad garā arī esi pie mums!"

2] ES teicu: "Jā, tā tas arī būs līdz šīs redzamās pasaules laiku beigām! Tomēr jums par to, ka Es garā klātesošs esmu pie jums, starp jums un jūsos, jādabūn ne tikai vienu zīmi, bet gan vienmēr vairākas. Bet noteiktas un nekad māņu zīmes vienmēr un mūžam būs sekojošas:

3] Pirmkārt, ka jūs Mani mīlat vairāk kā visu pasaulē! Jo ja kāds pasaulē kaut ko mīl vairāk par Mani, tas nav Manis vērts; bet kas Mani patiesi pār visu mīl, tas tieši caur tādu patiesu mīlestību ir Manī un Es viņā.

4] Otra Manas klātbūtnes pie jums zīme ir arī tas, ka jūs aiz mīlestības uz Mani jūsu tuvākos un līdzcilvēkus, jaunus un vecus, tāpat mīlat kā sevi pašu. Jo kas nemīl savu tuvāko, kuru viņš redz, kā viņš Manī var mīlēt Dievu, kuru viņš neredz? Ja arī jūs Mani tagad redzat un dzirdat, tad tomēr šajā pasaulē jūs turpmāk Mani vairs neredzēsit, vai jūsu mīlestība paliks tāda, kāda nu ir tagad, kad jūs mani redzat? Jā, mīlestība pie jums arī gan paliks, bet skatieties, ka tā paliek arī pie jūsu pēcnācējiem! Jo ja kāds sirdī Mani patiesi mīlēs pār visu, caur to, ka dzīvos un darbosies pēc Manas viņam zināmas darītas gribas, pie viņa Es Pats Garā nākšu personīgi un viņam Sevi atklāšu kā pilnīgi klātesošu.

5] Trešā Manas klātbūtnes zīme pie jums, jūsos un starp jums būs arī tā, ka jums vienmēr tiks dots viss, ko jūs Tēvam Manā Vārdā nopietni lūgsiet. Bet pats par sevi saprotams, ka jūs Man nelūdzat šīs pasaules dumjas un nenozīmīgas lietas; jo ja jūs to darītu, tad jūs tomēr acīmredzami rādītu, ka jūs tāda veida lietas mīlat vairāk kā Mani, tātad patiesi nebūtu Manas klātbūtnes pie jums, jūsos un starp jums zīme.

6] Ceturtā manas varenās klātbūtnes zīme pie jums, jūsos un starp jums būs arī tā, ka ja jūs aiz patiesas tuvākā mīlestības miesīgi slimiem cilvēkiem Manā Vārdā uzliksit rokas, ar viņiem jākļūst labāk, ja uzlabošanās ir noderīga viņu dvēseļu svētībai.

7] Bet arī tad pats par sevi saprotams, ka jūs pie tam sirdī vienmēr sakāt: "Kungs, lai notiek ne mana, bet tikai Tava griba! Jo jūs nevarat zināt, vai un kad miesas stāvokļa uzlabošanās nāk par labu dvēseles svētībai un nevienam cilvēkam miesā uz šīs zemes nav piešķirta mūžīgā dzīvība! Tādēļ rokas uzlikšana arī ne vienmēr un katru cilvēku var atbrīvot no viņa miesas slimības. Bet caur to jūs tomēr negrēkosit, ja jūs kādam cilvēkam parādiet jums pavēstīto mīlestību, jo Palīdzētājs jau būšu Es, ja tas ir par labu cilvēka dvēseles svētībai.

8] Ja jūs no tāluma dzirdat, ka viens vai otrs jūsu draugs guļ slims, tad lūdziet par viņu, un garā uz-

lieciet viņam rokas, un arī viņam jākļūst labāk.

9] Bet pie tam tas pastāv tikai sirdī izteiktā lūgšanā sekojošos nedaudzos vārdos: "Lai Jēzus, tas Kungs, grib tev palīdzēt! Lai Viņš spēcina tevi ar savu žēlastību, mīlestību un līdzcietību dziedina tevi!" Ja jūs pilnīgā ticībā un paļāvībā uz Mani to izteiksit pār kādu lai cik tālu no jums esošu draugu vai draudzeni — un pie tam garā virs viņa turēsiet rokas, — tad, ja tas ir par labu viņa dvēseles svētībai, viņam kļūs labāk.

10] Kāda vēl piektā Manas klātbūtnes pie jums, jūsos un starp jums zīme būs arī tas, ka jūs, vienmēr darot Manu gribu, sevī sasniegsiet gara atkalatdzimšanu. Tā būs patiesa dzīvības kristība, tā ka pie tam jūs topat pilni Mana Gara un ar to ievesti visā gudrībā.

11] Bet lai katrs pirmām kārtām tiecas pēc šīm piecām zīmēm! Kam šīs zīmes būs, tam jau šajā pasaulē būs mūžīga dzīvība un varēs darīt un radīt, ko Es daru un radu, jo tad viņš būs viens ar Mani!"

44. Kunga pareiza godināšana.

1] Pēc tam GRIEĶIS Man jautāja, teikdams: "Ak Kungs un Meistar! Tā kā mums visiem nu ir tā mūžam nekad pietiekami nenovērtējamā laime iepazīt Tevi Pašu Tavā dievišķajā personā, un no Tavas mutes dzirdēt dzīvības vārdus, tad es domāju, kā būtu, ja mazākais mums, grieķiem, mēs Tev uzceltu kādu māju, kurā reizi nedēļā sapulcētos, lai mēs pārrunātu Tavu mācību un tajā lasītu Mozu un praviešus; jo citās dienās katrs no mums vairāk vai mazāk drīz šur un drīz tur ir noslogots kādā darbā, un tad nav viegli iespējams savstarpēju pārrunāt par Tavu mācību un darbiem un uzmundrināt darbībai pēc Tavas gribas. Ak Kungs un Meistar, saki mums tomēr, vai Tev tas būtu patīkami!"

2] ES: "Kam tad celt īpašu māju, tā kā jums jau tāpat ir jūsu dzīvojamās mājas, kurās jūs Manā vārdā arī varat sapulcēties un pārrunāt par Manu Mācību un darīt zināmas pieredzes, kuras, staigājot pēc Dieva gribas, katram noteikti tiks dotas?! Tāpat arī nav nepieciešams tam nolūkam ieviest kādu noteitku svētku dienu, kuru jūs, itkā farizeju sabatu, dēvējat par Kunga dienu, tā kā katra diena tomēr ir Kunga diena un tātad katrā dienā var darīt līdzīgi labu. Jo Dievs neskatās uz kādu dienu un vēl mazāk Viņam par godu un pielūgsmei uzceltu namu, bet gan Dievs skatās tikai uz cilvēka sirdi un gribu. Ja sird ir tīra un griba laba un visu cilvēku mudina darbībai, tad tas cilvēks jau ir Dieva Gara patiess un dzīvs dzīvojamais nams, un viņa vienmēr laba un darbīga griba pēc izzinātas Dieva gribas ir patiesa un vienmēr dzīva Kunga diena.

3] Redziet, tā ir tā patiesība, un pie tās jums arī nemainīgi jāpaliek! Bet viss cits ir ārišķība un Manā priekšā nevērtīgs.

4] Bet vēlākos laikos cilvēki Man gan cels zināmas mājas un tajās, līdzīgi farizejiem templī Jeruzalemē un līdzīgi pagānu priesteriem elku tempļos, kādā noteiktā nedēļas dienā, pie kuras viņi tad gadā pievienos vēl vairākas lielas un galvenās svinamās dienas, noturēs zināmu dievkalpojumu. Bet kad tas pretēju Manam padomam un gribai starp cilvēkiem notiks, tad Manas iepriekš apsolītās dzīvās klātbūtnes zīmes pie cilvēkiem, cilvēkos un starp cilvēkiem pilnīgi izzudīs! Jo no cilvēku rokām zem nosaukuma "Dievam par lielāku godu!" uzceltos tempļos Es tikpat maz būšu mājās, kā tagad templī Jeruzalemē!

5] Bet ja jūs aiz mīlestības uz Mani kādā draudzē gribat celt namu, tad tas lai ir skolas nams jūsu bērniem, un dodiet viņiem klāt arī skolotāju pēc Manas Mācības! Tāpat jūs varat celt māju nabagiem, slimiem un apsēstiem. Tādu māju apgādājiet ar visu, kas ir vajadzīgs tajā dzīvojošo cilvēku kopšanai, un ar to jūs vienmēr priecāsieties par Manu labpatiku. Viss cits un tālākais ir no ļauna un, kā jau teikts, nevērtīgs Dieva priekšā.

6] Bet kādā labi apgādātā skolas namā tad jūs jau Manā vārdā variet arī sapulcēties un izvest pārrunas, un tam mērķim nav vajadzīgs vēl celt kādu trešo māju.

7] Bet kā Dievs garā un patiesībā nemitīgi ir pielūdzams, to Es jums visiem skaidri un labi aptverami rādīju, un tā Man nekas tālāk jums nav piemetināms. Es jums rādīju ceļu, pa kuru ejot jūs varat nonākt visā patiesībā un gudrībā, un tas pagaidām bija jums nepieciešams. Bet nu ejiet un tā rīkojieties un pirmām kārtām meklējiet Dieva valsību sevī! Viss cits jau jums tiks dots klāt!"

8] Pēc šiem Maniem vārdiem visi klātesošie paklanījās un visā sirsnībā Man pateicās arī par šo pamācību. Un atraitne ar savu dēlu vēlreiz pienāca pie Manis un abi Man pateicās par viņiem parādīto mīlestību, un pēc tam Es viņus svētīju, un tūlīt pēc tam devāmies tālāk ceļā.

9] Kad mēs gājām caur pilsētiņu, tad mūs ieraudzīja DAUDZI, kas vakar bija liecinieki tam, ko Es

darīju atraitnei un dēlam, skrēja pie mums un skaļi sauca: "Sveiciens tev, tu lielais Kungs pravieti! Caur tevi Kungs tās lielā pamestībā nu vēlreiz piemeklēja Savu tautu! Pateicība un gods Viņam, Abrama, Izaka un Jēkaba Dievam, tagad un visā mūžībā! Ak tu Dieva Gara pilnais lielais pravieti, vai tu nevēlētos mums atļaut, ka daži no mums dotos kopā ar tevi, lai viņi tā dzird tavu mācību un tad to pasludina mums? Jo vakar no taviem nedaudziem vārdiem mēs dzirdējām, ka tu esi pilns dievišķas gudrības — nu mēs no tās vēlētos dzirdēt vairāk!"

10] ES teicu: "Tagad tas jums nav vajadzīgs! Bet ja jūs gribat dzīvot un darboties pēc Manas Mācības, tad turiet Dieva baušļus, kurus deva Mozus, un jūs arī dzīvosiet pilnīgi pēc Manas Mācības, jo Es nenācu šajā pasaulē, lai atceltu Mozu un praviešus, bet gan viņus apstiprināt un izpildīt visu, kas ir rakstīts viņu grāmatās.

11] Bet, ja jūs gribat tuvāk uzzināt par Mani Pašu, tad ejiet pie atraitnes, pie kuras vēl atrodas arī grieķi! Viņi jums jau darīs zināmu, ko viņi dzirdēja no Manas mutes."

12] Bet pēc šiem vārdiem šie uzmācīgi Mani atstāja un devās pie atraitnes.

Kunga ceļojums caur Samariju.

45. Laupītāju karavāna.

1] Bet Es kopā ar mācekļiem ātri devos tālāk ceļā, kas arī veda pret Jeruzalemi. Bet Es tūdaļ nedevos uz Jeruzalemi, bet gan metu lielu līkumu un proti caur Samariju un daļu no Galilejas, kādās provincēs cilvēki pa lielākai daļai Mani jau pazina un šur un tur pie Manis nesa savus slimniekus, kurus Es arī izdziedināju.

2] Bet ceļš, pa kuru mēs ceļojām, bija diezgan pamests un tādēļ arī maz staigāts, un mēs, maz tiekot redzēti, varējām doties uz priekšu vēja ātrumā, kā mēs to pie tāliem ceļojumiem arī vienmēr darījām.

3] Kad mēs ap pusdienas laiku jau atradāmies Samarijā, tad mūs satika neliela karavāna, kas pāri Jerikai devās uz Ēģipti.

4] Bet karavānas pirmais vadonis apstājās mūsu priekšā un grieķu valodā jautāja, vai pa šo ceļu var labi nonākt Jerikā un no turienes tālāk Ēģiptē.

5] Bet ES viņam teicu: "Kā tad tu kļuvi vadonis, ja tu pats nezini ceļu?"

6] — "Mūsu dzimtene ir tālu aiz Damaskas, un savā dzīvē pirmo reizi ceļojam pa šo ceļu, tādēļ arī bieži ir vajadzīgs šur un tur apjautāties par pareizo un tuvāko ceļu, kas šeit bieži ir arī grūti, tādēļ, ka tikai reti kāds zina mūsu valodu."

7] ES teicu: "Klausies, ja kāds ceļinieks patiesi nepazīst ceļu, pa kuru viņš ceļo, tad viņš dara pavisam pareizi un labi, ja viņš pie kāda aptaujājas pēc pareiza un iespējami tuvākā ceļa, kas ved kādā svešā zemē, bet no tevis nav smalki mūs šeit ceļā apturēt un azturēt aiz iegansta, itkā tu nezinātu ceļu, pa kuru tu jau ap divdesmit reizes esi ceļojis! Bet iemesls, kādēļ tu mūs šeit apturēji, ir pavisam cits un patiesi nav slavējams! Tu domā, ka mēs nesam līdzi slepenus dārgumus, kurus savā laupīšanas kārē jūs gribat piesavināties. Un tādēļ tu mūs aizturēji. Tomēr mēs nenesam ko tādu, ko tu domā, bet mēs augstākā pilnībā nesam citus dārgumus dvēselei un garam un arī par velti tos dodam katram, kas visā nopietnībā vēlas tos iegūt savas dvēseles glābšanai!"

8] Pēc šiem vārdiem VADONIS apmulsa un vēl nekaunīgākā tonī Man jautāja: "No kurienes tu par mums to zini, un kas tev mūs nodeva?!"

9] ES, arī spēcīgākā balsī, teicu: "Es jau kopš tavas dzimšanas pazīstu tevi un tavus septiņdesmit biedrus! Tavs īstais vārds ir Olgon, bet kuru tu nekad neuzdod, bet gan katrā vietā tikai kādu izdomātu vārdu, tāpat kā arī katrs tavs rokas puisis, lai kādā vietā, kuru jūs aplaupījāt, var grūti pēc jums apjautāties, lai jums sadzen pēdas un jūs nodod tiesai.

10] Jūs tagad arī negribat doties uz Ēģipti, bet jūs zināt, ka Jerikā tiks noturēts liels tirgus, no kura jūs gribat kaut ko iegūt. Un jūs arī zināt, ka, rēķinot no šodienas, ceturtā nedēļā Jeruzālemē tiek noturēti tempļa iesvētīšanas svētki, kādos svētkos vienmēr sanāk daudzi svešinieki ar visādiem dārgumiem un precēm, no kurām jūs ļoti daudz varat izlietot. Bet Es jums saku: šoreiz jums būs slikt ķēriens!"

11] VADONIS jau dusmu pilns teica: "Ja jūs no šīs vietas gribat aiziet ar veselu ādu, tad visu klusējiet par mums, ja jau jūs mūs pazīstat, un steidzīgi dodieties prom no šejienes; jo arī es jūs pazīstu un pie visiem dieviem zvēru jums briesmīgu atriebību, ja es uzzinu, ka jūs mūs nodevāt! Mēs gan dzīvojam

no laupīšanas, bet tādēļ tomēr neesam nekādi slepkavas, jo ja mēs tie būtu, tad jums tagad izietu slikti!"

12] ES teicu: "Ja tu Mani pazītu, tad tu Man teiktu: "Kungs, esi man lielam grēciniekam žēlīgs un līdzcietīgs, un piedod man manus grēkus, jo es gribu laboties un nožēlot grēkus un gribu pēc iespējas vērst par labu visas netaisnības, ko es kādam nodarīju!" Bet tādēļ, ka tu Mani nepazīsti, tu nolēmi turpināt grēkot, un tā kā tu tomēr esi jūds, un pazīsti Mozus likumus, tad tu Man zvērēji atriebību pie visiem dieviem. Ja tu būtu tikai grieķis, tad Es nepielaistu, ka tu Mani apturēji, bet tā kā arī tu esi Jēkaba dēls, tad Es to pielaidu, lai tev tiek izdevība uzzināt patiesību un savai dzīvībai gūt labāku lomu, kā būtu tas, uz kuru jūs izgājāt!"

13] Uz to mērenākā tonī OLGONS teica: "Tad saki tu man, kas tu esi, lai tad es ar tevi varu runāt citādi!"

14] ES teicu: "Es esmu viens, kam ir dota visa vara debesīs un uz zemes, un visas lietas ir pakļautas Manas grias varai; jo Mana griba ir Dieva griba un Mans spēks ir Dieva spēks, kas mūžam valda pār visiem spēkiem! Tagad tu zini, kas ir tas, kas ar tevi runā!"

15] OLGONS teica: "Oh, oh, kā tad tā? Ja jau tev ir dota visa vara debesīs un uz zemes, tad tu jau būtu vairāk kā Mozus un visi citi tēvi un pravieši. Jo viņiem, kā mēs to rakstos lasām, uz šīs zemes piemita tikai neliela vara. Bet tev būtu pat visa vara debesīs un uz šīs zemes?! Ak, tā kaut ko e vēl nekad neesmu dzirdējis no kāda cilvēka mutes — viņam tad vajadzētu būt vājprātīgam, bet pie tevis, šķiet, tas tā tomēr nav, jo pirmkārt, tu jau pēc izskata tas neesi un otrkārt, tavā runā nemana nekā kļūdaina. Ja tev nopietnībā piemīt tāda pilnīgākā Dieva vara, tad dod mums par to kādu pierādījumu, un mēs gribam taviem vārdiem ticēt un darīt pēc tavas gribas!"

16] ES teicu: "Ja jūs Jeruzālemē jūdu priekšā un sevišķi templī un arī citās vietās, kur jūs dodaties un satiekat farizejus, farizeju priekšā varat klusēt; jo šo veidu cilvēku priekšā debesu gaismai nav jāspīd."

46. Laupītāju atzīšanās.

1] OLGONS un arī DAŽI VIŅA BIEDRI teica: "Jā, mēs klusēsim; jo arī mēs esam nepiesātināmo farizeju lielākie ienaidnieki! Iepriekš mēs bijām godīgi jūdi un stāvējām farizeju dienestā. Tā kā mēs esam rosīgi un drosmīgi cilvēki, tad nu zinājām arī rakstus, tad viņi tieši tuvākā mīlestības likumus mums izskaidroja tā: Rakstos gan stāv rakstīts, ka nav jāzog un nav jālaupa un arī nav jātīko pēc tuvākā mantas, — bet tas ir saprotams tikai savstarpēji starp jūdiem. Bet kas ir gudrs, drošsirdīgs un spēcīgs, tas pagāniem var nozagt un arī ar varu atņemt viņu dārgumus, kā viņš tikai vienmēr var un spēj, un viņš Dieva priekšā negrēko; pretēji, Dievam tikai ir sevišķa labpatika pie kāda tāda drosmīga un gudra jūda, kas Dieva ienaidniekiem nozog viņu laicīgos dārgumus un no tiem vienu daļu upurē templim. Tomēr bez vajadzības aplaupītos pagānus nav jānogalina, lai tad viņi ar saviem tirāniskiem likumiem nemetas virsū no viņiem jau tāpat pār mēru apspiestiem jūdiem un viņu līdz nāvei nenomāc.

2] Un redzi, tādēļ, ka mēs farizeju balsis turējām par Dieva balsi, tad mēs arī bez sirdsapziņas pārmetumiem kļuvām par zagļiem un laupītājiem; jo pēc mūsu sākotnējā pieņēmuma — mēs pagānus apzagām un aplaupījām pēc Jehova pasūtījuma, līdzīgi arī lielajam ķēniņam Dāvidam vajadzēja Dieva uzdevumā no zemes virsas iznīdēt filistrus un vēl citas ļaunas pagānu tautas, ko Dievs viņam noteikti pierēķināja kā nopelnu, tā kā Viņš viņu dēvēa par vīru pēc Viņa sirds!

3] Arī mēs ilgu laiku tā domājām, ka esam vīri pēc Jehova sirds, bet kad ar laiku mēs uzzinājām, kā templieši paši sāk zagt jūdu īpašumus un piesavināties nabago atraitņu un bāreņu mantību, pārkāpt laulību, arī apkaunot zēnus un meitenes un dara vēl daudzus citus šausmu darbus, tad mēs zaudējām visu ticību vienam Dievam un Mozum, un savu amatu turpinājām sev, — un tad arī bagāti jūdi nebija droši no mums. Tādēļ mēs arī tērpāmies grieķu un romiešu tērpos un kā tādi arī bieži no viņu dārgumiem varējām atbrīvot bagātus jūdus vairāk kā grieķus un romiešus. Tomēr nabagiem mēs nekad neko neatņēmām, bet gan viņus bieži apdāvinājām, sevišķi, ja mēs bijām izcīnījuši īsti bagātu laupījumu.

4] Tādēļ, ka pēc tā, ko tu tavā brīnumainā visgudrībā sīki zināji, kas mēs esam un tev nebija sveši arī mūsu īstie vārdi, tu noteikti zināsi arī to, ka ar mums arī tā ir, kā es tev uzticami un atklāti teicu, un tu kā kāds gudrākais pravietis sapratīsi iemeslu, kādēļ mēs šajā laikā nu jau vairākus gadus esam farizej un visu bagātu jūdu īsti ienaidnieki; un ja tu mūsu ticības Dievam un tev, Viņa ārkārtējam sūtnim un izraudzītajam, jaunatdzīvināšanai gribi nu mums dot tavas visvarenības pār debesīm un zemi zīmi, tad tu arī vari būt drošs, ka mēs tevi farizejiem nekad nenodosim. Dod mums drošu tavas Dievam līdzīgās

visvarenības debesīs un uz zemes paraugus!"

5] ES teicu: "Tad labi, tādēļ, ka jūs nu runājāt patiesību un Manā priekšā atklāti darījāt zināmu, kā jums klājās, tad visi jūsu grēki krīt atpakaļ uz farizejiem, kuri tādēļ arī jo vairāk tiks notiesāti; bet jums Es piedodu jūsu līdzšinējos grēkus, ja jūs turmpāk jūsu līdzšinējo rīcību pilnīgi atmetat un pārtiekat un dzīvi pavadāt kā godīgi jūdi, ko jūs vegli varat darīt, tā kā jūs līdz šim esat pārpilnam piesavinājušies laicīgus līdzekļus, bet ar kuriem jums bagātīgi jāatceras arī nabagos — vienalga, jūdus vai grieķus. Arī to uzticami un atklāti man apsolat, un tad Es arī tūlīt gribu jums dot zīmes par to, kas Es Pats Sevi jums teicu."

6] VISI, sisdami ar rokām pret krūtīm, teica: "Kungs, mēs gribam un darīsim to, tik patiesi mēs paši ar savām rokām sitam pie krūtīm, un cik patiesi mēs tevis no jauna ierosināti ticam Abrama, Īzāka un Jēkaba Dievam un gribam precīzi turēt visus Viņa baušļus, arī visos mūsu bērnos un bērnu bērnos, jo Dievs mums palīdz līdz pasaules beigām!"

47. Tuksneša pārveidošana.

1] ES teicu: "Nu tad labi! Tad vērojiet un nešausminieties; jo jums ne mats netiks aizskārts! Redziet te vairākus tūskstošus morgenus zemes ir tuksnešains apvidus, nekas cits, kā kails, tuksnešains, akmeņains iezis, tiko šur un tur apaudzis ar pa pusei nokaltušiem dzeloņainiem krūmiem un ar nedaudz dadžiem. Šis tuksnesis savas neauglības dēļ arī nav derīgs nekam citam, kā augstākais kā nožēlojams un grūti un ar pūlēm pārvarams ceļš nastu nesējiem dzīvniekiem.

2] Ja tad jūs šeit sev un saviem pēcnācējiem ar šo apvidu gribat uzsākt kādas izmaiņas un to tad iegūt, tad pie tam neviens savā zemes īpašumā netiks ierobežots. Bet jūs jau tāpat pa lielākai daļai izturējāties šajā tuksnesī un tā daudzās aizās un alās un tā to padarījāt par savu galveno apmešanās vietu, kas ir pārāk labi zināms šo tuksnesi robežojošiem samariešiem un daļēji arī galiliešiem un jūdiem, un tā jūs šo apvidu arī tā auglīgā un ziedošā stāvoklī netraucēti varat dēvēt par jūsu īpašumu.

3] Tomēr pirms Es vēl jūsu priekšā un jums šo tuksnesi svētīšu, Man vajag jums rādīt, ka Es emu arī debesu visas varas un spēka Kungs, — un tā nu atverat savas acis, ausis un sirdis! — Atklājat savas miesas acīm slēpto Manu Debesu varu un spēku!"

4] Kad Es to izteicu, tad visiem tika atvērta iekšējā redze un viņi ieraudzīja neskaitāmus pulkus eņģeļu un dzirdēja slavas dziesmas, bet kuru jēgu viņu dvēseles nespēja aptvert, un daudzi gaišākie eņģeļi nolaidās lejā pie Manis un pielūdza Manu Vārdu.

5] Kad iepriekšējie laupītāji to redzēja, viņus pārņēma lielas bailes.

6] Bet ES viņiem teicu: "Ko jūs baidaties no šiem Maniem eņģeļiem, kas ir Man padoti un uz mūžību paliek svētlaimīgi? Es tomēr esmu tikai vienīgais Kungs pār visu debesīs un uz zemes, un jūs nebaidījāties Manā priekšā, kaut gn Es jums to teicu!"

7] Pēc tam arī visi laupītāji noleca no saviem nastu nesējiem dzīvniekiem, nometās ceļos un lūdza Man līdzcietību.

8] Bet šī parādība turpinājās ap ceturtdaļstundu ilgi. Ap Mani uz ceļiem esošajiem eņģeļiem Es pavēlēju, ka viņiem pār šo apvidu tūlīt jāliek nākt varenākiem zibeņiem, vējam un lietusgāzēm, lai pēc tam es šo tuksnesi svētu par auglīgu zemi!

9] Pēc tam pēc Manas gribas šī parādība izzuda; bet tās vietā laicīgās debesis sāka pārklāt tumšākie mākoņi. Tas turpinājās nepilnu pusstundu, tad no dienvdiem sāka trakot tik spēcīgs orkāns, ka laupītāji un pat Mani mācekļi sāka Man lūgt neļaut viņiem iet bojā.

10] Bet ES viņiem teicu: "Man līdzās jūs tā ko bieži piedzīvojāt, un pie tam jums nekad ne mats nav aiztikts uz galvas! Bet ja Es esmu pie jums, jūs mazticīgie, kādai varai tad jāvar jums kaitēt?"

11] Ar to mācekļi atkal bija mierā. Bet dažs soļus tālāk uz priekšu bija plaša ala. Bet kad vētra kļuva arvien spēcīgāka, viens zibens tūkstots reizes sekoja otram un lietus no mākoņiem sāka gāzties straumēm, tad laupītāji ņēma savus dzīvniekus un kopā ar tiem iemuka alā, kamēr Es kopā ar mācekļiem paliku atklātā vietā, un mūs neskāra pat viena lietus lāse.

12] Bet vētra arī turpinājās tikai pilnu pusstundu, un tomēr varenie zibeņi visu tuksnešaino iezi vairāk kā vīra dziļumā samala un salauza par pelēku mālainu mīklu, un krustām šķērsām plūstošās straumes ar to piepildīja daudzās bedres un gravas un caur to padarīja tās derīgas laukiem un dārziem. Bet tās daudzās citas zemes alas neredzami piepildīja Mana griba, un tā viss ne nenozīmīgi lielais tuksnesis

visumā tiko pusstundu īsā laikā kļuva pārvērsts par auglīgu lauku un vīna kalnu zemi. Vētra beidzās, debesis noskaidrojās, un saule ar tās siltajiem stariem nu apspīdēja kādu jaunu zemes virsmu.

48. Kunga svētītais tuksnesis.

1] Nu arī mūsu laupītāji pavisam nedroši iznāca no alas, kurā Es neļāvu ūdenim ieplūst un to piepildīt, un Es pie Sevis pasaucu Olgonu.

2] Kad viņš kopā ar vēl dažiem saviem pirmajiem biedriem pienāca, ES viņam teicu: "Nu, Olgon, vai tu tici, ka Es esmu tas Kungs, kā Es Sevi tev iepazstināju?"

3] OLGONS un viņa biedri teica: "Jā, ak Kungs, Kungs, mēs nu pavisam nešaubīgi ticam! Tu neesi Jehova Izvēlētais, bet gan Tu patiesi, patiesi nu tagad iemiesots esi Viņš, Viņš — Pats! Ak, esi mums Tavā priekšā nabaga un vienmēr vājiem grēciniekiem žēlīgs un līdzcietīgs!"

4] ES teicu: "Es jums jūsu grēkus, pie kuriem vainīgi farizeji, jau piedevu; bet ja pēc jūsu sirdsapziņas, pretēji Mozus likumiem, kādam nodarījāt ko ļaunu, tad vēršat to par labu, un ja viņš jums piedos, tad arī jums visās debesīs ir pilnīgi piedots.

5] Bet ja jūs atrastu kādu cietsirdīgu cilvēku, kas negribētu jums piedot, tad tādēļ sirdī nebaiļojaties, jo tad jūsu labā griba pie Manis tiks pieņemta kā darbs, un tas nesamierināmais cilvēs savu bargumu atradīs atzīmētu savā rēķinu tāfelē, — jo vienīgi Es esmu visgudrākais un taisnīgākais Tiesnesis, kas vienīgais visiedarbīgi katram dod pareizo spriedumu.

6] Bet tagad jūs no Manis kā dāvanu saņēmāt īstu zemi, kuru jums nevarētu apstrīdēt pat kāds debesu eņģelis, nerunājot kāds cilvēks; bet kā jūs redzat, tā nu izskatās vēl vienmuļīgāka un nemīlīgāka kā iepriekš, kaut gan caur ārkārtējāko apvelšanu tā ir kļuvusi neparasti auglīga. Nu jautājums, kā jūs to apstrādāsiet."

7] OLGONS teica: "Ak, Kungs, Kungs, pēc manas idejas tas nu noteikti ietu pavisam viegli un labi! Redzi, ak Kungs, Kungs, kad Tu ar tavu visvareno Dieva gribas varu radīji zemi, tad tev arī neskaitāmi daudziem stādiem arī jau iepriekš jau krājumā nebija sēklas, izņemot Tavā visvarenā gribā. Bet Tu mūžībā esi Tas Pats, kas Tu arī biji visas lielās zemes brīnumainās radīšanas sākumā. Ar Savu Dieva Gara gribu apsēklo apvidu, un apvidus noteikti būs vislabāk kultivēts! Ak Kungs, dari arī šeit tu to pašu un viss iepriekš tuksnešainais apvidus drīz tks pārvērsts patiesā Ēdenē!"

8] ES teicu: "Jā, vai tad jūs gan arī nešaubīgi ticat, ka Es jums spēju to darīt?"

9] OLGONS teica: "Ak Kungs, Kungs, vienīgi Tev nekas nav neiespējams! Ko Tu saki, tā ir mūžīga patiesība un mēs tai nešaubīgi ticam. Ko Tu gribi, tas notiek, un mēs gribam, un arī darīsim pēc Tavas gribas tā, kā Tu caur Mozu un pravišiem cilvēkiem to pasludināji. Un tagad mēs arī no Tavas mutes dzirdējām, kas ir Tava griba, un mēs uzticami pēc tās rīkosimies. Bet Tu, ak Kungs, Kungs, apsēj šo tagad vēl tuksnešaino apvidu!"

10] ES teicu: "Tātad lai notiek, kā jūs ticat! Cik tuksnešains un tukšs bija šis apvidus, tikpat tuksnešainas un tukšas bija jūsu sirdis, prāts un griba, un jūsu pilnīga neticība radīja jūsu siržu cietsirdību, kas pilnīgi līdzinājās tuksneša akmeņainai zemei. Bet Es jūsu sirdīs pamodināju varenu vētru un caur atvērtām debesīm jūsos caur Manu vārdu patiesības zibeņiem, caur jums radīto Manas gribas vētras varu un beidzot caur Manas mīlestības un līdzcietības varenāko lietus straumi jūsu sirdis padarīju mīkstas, un tad jūs atkal apsēkloju ar daudzām patiesībām no Dieva mutes, kas jums nesīs patiesākos dzīvības augļus, ja jūs pēc tām dzīvosiet un rīkosieties. Bet kā Es pavisam īsi nu apsēkloju ar mūžīgiem augļiem dvēseles mūžīgai dzīvībai, tāpat nu šis tuksnesis ir apsēklots ar visādiem augļiem jūsu miesas barībai.

11] Jūs nu esat septiņdesmit skaitā, un jūs šo apidu dažādos virzienos caurstaigāsiet, tad jūs arī atradīsiet tikpat daudzas ar visu apgādātas dzīvojamās mājas. Un kuru vienam vai otram jāņem savā īpašumā, to jums rādīs pie mājas uzrakstīts vārds. Īsā laikā jūsu acu priekšā apvidus sazaļos un uzziedēs. Tagad jūs varat iet apskatīties, ko Es jums izdarīju.

12] Bet Manu Vārdu izplatiet arī starp pagāniem, kas bieži nāks pie jums; tomēr par brīnumzīmēm pagaidām klusējiet un arī pēc tam daudz nerunājiet. Pietiek ka saka, pie Dieva viss ir iespējams!"

13] Pēc šiem Manien vārdiem Es kopā ar mācekļiem atkal ļoti ātri devos tālāk, un pirms atgrieztie laupītāji atskatījās, mēs jau bijām tālu prom no viņiem.

49. Auglīgās kolonijas pārņemšana.

1] Atgrieztie septiņdesmit laupītāji caur Olgana muti gan minēja, ka viņu mājas esot vēl tālu aiz Damaskas, bet arī tā nebija taisnība, tā kā viņi kopā ar sievām un bērniem apdzīvoja tikai šī apvidus grūti pieejamās alas un grotas. Bet savos sirojumos viņi bieži bija arī apvidū ap Damasku, bet tad ar laupījumu vienmēr atkal atgriezās atpakaļ šajā apvidū, kas viņiem vienmēr piedāvāja drošāko aizsardzību pret visiem vajātājiem.

2] Kad mēs viņiem par vēlreizēju lielu pārsteigumu nedaudzajos acumirkļos pilnīgi pazudām no acīm, tad arī viņi posās ceļam un gar tuksnesi devās tik tālu atpakaļ, kur kādā ļoti grūti pieejamā lielā grotā, kas no vētras palika vairāk saudzēta un arī netika piedzīta dūņām, dzīvoja viņu sievas un bērni ar savām mantām. Kad tie setpiņdesmit vīri tik drīz atkal atgriezās grotā, tad aiz bailēm, ko izsauca tik pēkšņi sacēlusies un nekad nedzirdēta vētra, vēl drebošās sievas un bērni brīnlilīījās, ka viņi tik ātri un bez laupījuma ir atgriezušies.

3] Bet vīri īsumā izstāstīja visu, kas ar viņiem nedzirdēti brīnumainā veidā notika, un ka tagad viņi — ko sievas jau sen vēlējās — uz visu dzīvi laupīšanu atmetuši, bet par to no kāda ar Dieva Garu pilna vīra saņēmuši kādu bezgala labāku dzīvības laupījumu dvēseles mūžīgai dzīvībai, kas esot vērtīgāks kā visi zemes dārgumi.

4] Viņi vienmēr ziņkārīgākām topošām sievām un bērniem arī atstāstīja, kā Dievam līdzīgi varenais Vīrs caur Savu vārdu un gribu tieši caur šausmīgo vētru šo seno, nemīlīgo tuksnesi pārvērta patiesā, auglīgākā Ēdenē un deva viņiem par neapstrīdamu īpašumu, un ka šī iepriekš tik tuksnešainā apvidus dažādos punktos jau gatavībā esot ar visu lai apgādātas dzīvojamās mājas, ko notikti arī radīja tā minētā Vīra tīri dievišķā vara.

5] Kad sievas no vīriem to uzzināja, tad nozīmēja tūlīt bez lielas kavēšanas iet meklēt brīnumainās mājas. Bet vīri domāja, ka ātrāk par trīs dienām tas tiko būs iespējams, tādēļ ka aizas, grāvji un gravas vēl būtu pilnas dūņām, kurās viegli varētu pavisam iegrimt un atrast nāvi.

6] Kad sievas to dzirdēja, tad viņas paklausīja, bet pēc trim dienām viņas gāja meklēt dzīvojamās mājas un katra viņai noteikto atrada un tūlīt arī iekravājās.

7] Bet šīs dzīvojamās mājas bija tā novietotas, ka tās no ceļiniekiem, kas ceļoja caur šo apvidu, ne no viena ceļa punkta nevarēja tikt saskatītas, kas iedzīvotājiem bija pavisam labi, ka pirms laika viņi no ceļiniekiem nevarēja tikt apstāti, kas viņus tūlīt apgrūtinātu ar tūkstots jautājumiem, kā un kad iedzīvotāji apstrādāja un padarīja auglīgu še seno tuksnesi.

8] Pēc pāris nedēļām tuksnesis jau visos punktos manīja Manu svētību, un daudzi šo iepriekšējo tuksnesi caurceļojošie samarieši un grieķi šur un tur čakli jautāja, kas šo tuksnesi tā ir kultivējis un neviens viņiem nevarēja atbildēt. Bet tie, kas to labi zināja, daudz nerādījās starp citiem cilvēkiem — pirmā laikā jau pavisam nē. Tikai ka daži augļi sāka nogatavoties, tad nāca arī samarieši un apspriedās, kam zeme jātiek sadalīta, ja jau nebūtu kāds ieceļojis īpašnieks.

9] Tad arī OLGONS ar vairākiem saviem biedriem pienāca pie tiem, kas apspriedās un teica: "Draugi, viss šis plašais tuksnesis, kā arī tā tālā jūras virsma nekad nebija kāda īpašums! Mēs kā farizeju vajāti jūdi, tādēļ, ka mēs negribējām un nevarējām kalpot viņu ļauniem nodomiem, šo tuksnesi izraudzījāmies par savu mājvietu un vienmēr ar debess un zemes Kunga palīdzību to padarījām auglīgu, un patiesi, pats Jehova mums to deva par neapstrīdamu īpašumu. Tātad tālāk jums par to vairs nav jāsprież, kam jābūt šī auglīgā apvidus īpašniekiem, jo to jau savā īpašumā pārņēma septiņdesmit ģimenes, kas šajā apvidū jau labi iekārtoja arī savas dzīvojamās mājas."

10] Kad samarieši no Olgona to dzirdēja, tad viņi apmusla un kādam romiešu tiesnesim, kas kopā ar viņiem devās caur šo apvidu, jautāja, kā tas būtu uztverams, jo šis tuksnesis tomēr esot pilnīgi samariešu zeme un vispārībā uz to samariešiem esot īpašuma tiesības.

11] Bet TIESNESIS teica: "Kādā zemē kopš neiedomājamiem laikiem ir bezīpašuma pilnīgs tuksnesis, un tiesas priekšā nekad nav pieteikts tāda tuksneša īpašnieks, tad tāds tuksnesis ir neaizņemts un arī no tiesas tiek ierādīts pirmam labākam, kas sevi uzdod par īpašnieku. Tā kā šis iepriekšējais pilnīgais tuksnesis par savu kultivēšanu pateicas šiem vīriem, kas nu sevi izsludina par īpašniekiem, tad no tiesas tas viņiem neapstrīdami tiek piešķirts.

12] Bet kā kāda tuksneša kultivētājiem, kas iepriekš nebija neviena īpašums, viņiem kā atbalsts vēl pienākas, ka pilnus divdesmit gadus viņi bauda atbrīvojumu no katra veida nodokļiem. Ja viņi pēc kādas labas ražas brīvprātīgi tomēr atzīst kādu goda nodevu ķeizaram, tad viņi pie visiem viņiem neizde-

vīgiem gadījumiem no Romas puses priecāsies par sevišķu aizsardzību — es, tiesnesis varenā Romas ķeizara vārdā, runāju un tā pavēlēju!"

13] Caur šo aktu arī piepildījās tas, ka tām septiņdesmit ģimenēm neviens nevarēja apstrīdēt kultivētā tuksneša ieguvumu. Pāris gados šis apvidus jau bija viens no auglīgākajiem un no visiem ceļiniekiem tika ļoti apbrīnots, un īpašnieki jau pēc gada pie tiesas brīvprātīgi paziņoja par gada nodokļu samaksu ķeizaram, un ar to tika pasludināti un padarīti par Romas pilsoņiem, kas viņiem piešķīra daudzas priekšrocības.

14] Bet šī jaunradītā draudze arī daudzus gadus, kaut gan pārciet daudzuz pārbaudījumus, līdzīgi arī esejiešu, palika no tīrākām. Protams — vēlākos gados arī šī skaistākā Samarijas daļa ar visādiem iznīcinošiem kariem un tautu staigāšanu gāja bojā un atkal kļuva senais tuksnesis.

15] Un nu atkal atgriežamies atpakaļ pie mums pašiem!

50. Kungs ar savējiem kādā viesnīcā Samarijā.

1] Tajā pat dienā mēs nonācām Samarijas pilsētā un tur iegriezāmies kādā vairāk nomaļus viesnīcā. Kad mēs ienācām viesnīcā, tad saimnieks tūlīt pavisam draudzīgi nāca mums pretī, jo viņš cerēja no mums iegūt labu peļņu. Bet mācekļi, tā kā viņi kopš rīta nebija neko ne ēduši, ne dzēruši, bija jau ļoti izsalkuši un izslāpuši, ko Es ļoti labi zināju, kaut gan šoreiz, kā bieži citos līdzīgos gadījumos, viņi slepenībā savā starpā nedaudz nekurnēja.

2] Un tādēļ ES pats tūlīt prasīju saimniekam maizi, teikdams: "Draugs, mēs šodien jau nostaigājām ļoti lielu ceļu, un kopš agra rīta neko neesam baudījuši, tā kā visā ceļā nebija sastopama arī neviena viesnīca, un tādēļ esam izsalkuši un izslāpuši! Ko tu mums drīzumā vari piedāvāt ēst un dzert?"

3] SAIMNIEKS teica: "Jūs skaitā esat gandrīz četrdesmit vīru, un tāpēc tikpat daudz zivis un maize un vīna kausi jums noteikti nebūs par daudz?"

4] ES teicu: "Liec no zivīm sagatavot dubultā skaitā, jo tavas ir nelielas sugas, un tad kādam no mums divas nav par daudz. Bet skaties, ka tās tiek drīz un labi pagatavotas! Be pagaidām dod mums vīnu, maizi un sāli!"

5] Nedaudz apmulsis, SAIMNIEKS teica: "Jā, mani mīļie un cienījamie kungi viesi, viss tā jau būtu pareizi, ja man tikai krājumā būtu viss, ko jūs vēlaties. Ar zivīm, kā arī ar maizi man būs diezgan grūti, tā kā mana saimniecība nav tik bagātīgi iekārtota, pie kam mana viesnīca neizdevīgās nomales dēļ visumā tiek trūcīgi apmeklēta. Bet ar vīnu es jau vēl varu krietni pakalpot! Īsi, kas te ir, to jums jādabūn, bet vairāk no kāda cilvēka nevar prasīt pat Dievs!"

6] — "Te tu gan runāji pilnīgu taisnību, tomēr ar zivīm pie tevis tomēr ir labāk, kā tu te šeit atzini! Tev tikai slepeni ir nelielas rūpes, vai beigās mēs tās astoņdesmit zivis varētu samaksāt, un tādēļ mums uzdodi mazāku krājumu! Jā, ar maizi tev ir diezgan trūcīgi, bet ar zivīm nē; tādēļ neraizējies un liec mums ātri pagatavot prasīto zivju skaitu un nesi mums maizi un vīnu!"

7] Pēc tam saimnieks steidzīgi gāja, visu sagādāja un saviem kalpotājiem tūlīt viesu istabā lika nest maizi, vīnu un gaismu, jo bija jau vēls vakars un istabā pilnīgi valdīja nakts. Kad viesistaba bija apgaismota, ta pie mums atkal nāca saimnieks un apgalvoja, ka pusstundas laikā mēs tiksim uz labāko apkalpoti. Bet pie tam viņš mūs ļoti uzmanīgi aplūkoja, un īsti nezināja, par ko mūs jātur, jo daži no mums nesa grieķu tērpus, daži jūdu un daži, līdzīgi Man, galiliešu.

8] Bet tā kā ziņkārība saimnieku par daudz sāka mocīt, tad visā pieklājībā viņš vērsās pie viena viņam vistuvāk stāvošā mācekļa, proti Toma, un teica (SAIMNIEKS): "Atļauj, draugs, man vienu jautājumu!"

9] TOMS teica: "Tur priekšgalā sēž tas Kungs, jautā Viņam! Viņš tev vislabāk atbildēs. Mēs citi esam Viņa mācekļi un Viņa gribas kalpi."

10] Pēc tam saimnieks pienāca pie Manis un teica: "Kungs, piedod man manu atļautību un zināmā mērā uzbāzību! Es tomēr vēlētos zināt, kādas zemes bērni jūs esat. Pēc tērpiem jūs esat jūdi, galilieši un arī grieķi. Kāda gan ir jūsu nodarbošanās? Tirgotāji jūs noteikti neesat, tā kā jūs sev nevedat līdzi nekādas preces, un kādi mākslinieki vai burvji, šķiet, jūs arī neesat, jo tam jums ir pārāk atklāts izskats. Un kā tu zināji, ka es ar zivīm esmu abāk apgādāts kā ar maizi? Īsi un labi, visa jūsu parādīšanās šeit manā nomaļajā un trūcīgi apmeklētajā viesnīcā liekas nedaudz dīvaina. Jums man vajag piedot, jo es šeit ar jums runāju atklātāk, nekā parasti pieņemts!"

11] ES teicu: "Klausies, tu ļoti ziņkārīgais saimniek! Kad mēs ar maizi, vīnu un zivīm būsim iestiprinājušies, tad Es tev jau teikšu, kādas zemes ļaudis mēs esam. Tagad tikai rūpējies, ka vakariņas drīz tiek pagatavotas un nesi mums vēl vairāk vīna un maizes, jo ar pirmo ļoti mēreno devumu mēs esam galā."

12] Kad saimnieks no Manis to dzirdēja, tad viņš tūlīt gāja un atnesa pietiekami maizi un vīnu.

13] Un ES viņam teicu: "Nu redzi, šķiet tev arī ar maizi ir labāk kā iepriekš, šī maize Man arī liekas lielāka un labāka kā tā, kuru tu mums vispirms pasniedzi! Kā tev tas liekas?"

14] Nota bene: Es labi zināju, kā tas notika, un saimniekam tikai jautāju, lai viņš vēlas pārbaudīt.

15] Par Manu jautājumu saimnieks izplēta lielas acis un nezināja, ko viņam uz to būtu Man jāatbild. Viņš nobaudīja viņam arī svešu liekošo maizi un atrada to ārkārtīgi gardu.

16] Pēc kāda laika viņš (SAIMNIEKS) teica: "Dīvaini, parasti es tomēr zinu visu, kas manā mājā ir un notiek; bet no kurienes mana sieva ir dabūjusi šo patieso ķēniņ-maizi, to es patiesi nezinu! Tikai tas vēl ir krietni brīnumaini, ka manas maizes kambaris nu ir pavisam piepildīts ar tādiem maizes klaipiem. Bet lai nu tas ir kā ir, — es tikai priecājos, ka es atkal noteikti uz vairākām dienām ar maizi esmu uz labāko apgādāts! Bet manu sievu man tomēr vajag izjautāt, no kurienes tiko dabūta maize un kas to samaksāja, un par kādu summu, jo tāda patiesa ķēniņu maize ir dārga un viens klaips gan varētu maksāt četrus feniņus.

17] Pēc tam viņš pasauca savu sievu un viņai jautāja, no kurienes maize esot nākusi, ka maizes kambaris nu pēkšņi ar to esot pavisam pilns, un tā bija dārga.

18] Arī sieva nogaršoja maizi, rādīja vēl pārsteigtāku seju kā vīrs un pēc labākās sirdsapziņas zvērēja, ka arī viņa neko nezinot, no kurienes esot nākusi.

19] Pēc tam tka izjautāti arī vairāki kalpotāji, vai viņi neko nezinot, kā tik daudz un laba maize esot nonākusi ēdienu kambarī. Bet arī viņi zvērēja, ka viņi no tā neko nezinot.

20] ES saimniekam teicu: "Ko tu nu ilgi apjautājies? Priecājies, ka tavs kambaris ir pilns maizes, un skaties, ka pasūtītās zivis drīz nāk galdā; pēc tam daža laba mīkla varbūt vēl atrisināsies."

51. Saimnieka jautājumi Kungam.

1] Pēc tam saimnieks kopā ar sievu un kalpotājiem atkal gāja virtuvē un drīz pēc tam pasūtītās un ļoti labi pagatavotās zivis un liels šķīvis ar labi izvārītām lēcām tika likts mūsu galdā, un mēs sākām ēst un saimniekam pašam vajadzēja ēst kopā ar mums un pie tam viņš kļuva labā omā un zināja mums daudz stāstīt, kas viss kopš nedaudziem gadiem Samarijā noticis un tas brīnumainākā veidā.

2] Starp citu viņš arī atstāstīja, teikdams (SAIMNIEKS): "Es brīnos, ka jūs kā jūdi, galilejieši un grieķi, šķiet, gandrīz neko nezinat par slaveno galilieti, kas apmēram pirms diviem ar pusi gadiem kopā ar vairākiem mācekļiem atnāca šeit un brīnumainā runā mācīja par Dieva valstības atnākšanu un pilsētā un apkārtnē veica brīnumus, kādi var būt iespējami vienīgi tikai Dievam! Nesen šeit gan atnāca jūdi un teica, ka viņi esot no Viņa sūtīti, lai visām tautām sludinātu Evaņģēliju. Mēs viņiem to arī ticējām, jo arī viņi savus izteicienus apstiprināja ar visādām ļoti ievērojamām brīnumzīmēm, pie kam viņu Sūtītāja vārdā pēkšņi izdziedināja ļoti daudzus slimniekus. Turklāt viņu mācība bija pavisam tā pati, ko minētā laikā Viņš Pats šeit mācīja, un tā mēs mācekļiem jo vairāk ticējām.

3] Sakiet man tomēr, tādēļ ka mēs nu reiz tik priecīgi esam kopā, ko jūs zināt par to lielo un man patiesi pār visu ievērojamāko un tālu pār visiem cilvēkiem dižāko Vīru, jo pie mums Samarijā Viņš neatsaucami ir tas apsolītais Mesija, cilvēku glābējs un atpestītājs no katras patiesības ienaidieka varas, Mīlestība, Dzīvība un tās Brīvība. Ak, sakiet man tomēr, vai nu jūs ko par Viņu ziniet, un par ko viņu turiet!"

4] ES teicu: "Draugs, mēs par Viņu zinām ļoti daudz, un arī turam Viņu par visu to; bet tā kā pēc tava izteikuma pirms diviem ar pusi gadiem Viņš Pats bija šeit, mācīja, un veica zīmes, tad tomēr arī tu Viņu reiz būsi personīgi redzējis?! Jeb vai tev nebija izdevība Viņu klātbūtnē šajā pilsētā personīgi redzēt?"

5] SAIMNIEKS teica: "Draugi, tas tieši man ir tas nožēlojamākais! Tieši tajā laikā es biju prom no šejienes, tādēļ ka Tirā es noslēdzu kādu tirdzniecības darījumu, un mani ļaudis par Viņa klātbūtni dzirdēja tikai tad, kad Viņš jau bija pāri kalniem un ielejām. Pāris dienas pēc tam es nācu mājās un visā pilsētā un apkārtnē nedzirdēju runājam neko citu, kā tikai par to Vīru, Viņa mācību, un Viņa darbiem, kas ir tik neticami lieli un brīnumaini, ka kāds svešinieks, ja viņam tos atstāsta, pavisam nevar ticēt, lai

arī cik patiesi caur tā Vīra vārdu un gribu tie ir paveikti.

6] Šeit labi pārticis dzīvo kāds ārsts ar sievu, kas agrāk, kā zināms, kas attiecas uz šķīstību, nebija labā slavā. Šis minētais ārsts ar to Vīru itkā labi iepazinās un no Viņa arī ieguva brīnumspēku izdziedināt dažādas slimības tikai ar roku uzlikšanu. No minētā ārsta es tad arī visvairāk uzzināju par to visu vīru Vīru. Viņš man arī aprakstīja Viņa ārējo izskatu, bet labākā aprakstīšana īstenību vienmēr atstāj tumsā. Fantāzija gan rada kādu ainu, bet kas beigās tomēr nelīdzinās īstenībai. Un tā aiz viegli saprotama iemesla, man par lielā Dieva Cilvēka izskatu nav īsta priekšstata.

7] Samarijas zemē arī staigā apkārt kāds zināms Jānis, kas senāk bija ubags, bet tagad citiem cilvēkiem arī spredīķo no lielā Vīra dzirdēto mācību, pats ved stingru dzīvi, un ar lūgšanām un roku uzlikšanu lielā Vīra vārdā arī dziedina daudzus slimniekus un arī apsēstos atbrīvo no viņu mocītājiem gariem. Nu, arī šis minētais vīrs jau dažas reizes bija pie manis un man daudz stāstīja, un tādēļ pēc maniem spēkiem arī vienmēr uz labāko apkalpoju, bet tādēļ es lielā Dieva Cilvēka izskatu tomēr nevaru sev pilnīgi stādīties priekšā.

8] Pirms kāda gada, kad es no daudziem ceļiniekiem par Viņa darbību uzzināju daudzas un lielas lietas, es veselu mēnesi ilgi Viņam sekoju un nonācu vietā, kurā Viņš īsi pirms mācīja un darbojās; bet kad es atnācu kādā vietā un dedzīgi pēc Viņa apjautājos, tad nozīmēja: "Jā, pirms divām vai trim dienām Viņš bija šeit un runāja šo un to, un šo un to darīja!" Mēs arī atradām pietiekami pierādījumus, ka tas tā bija.

9] Īsi, es bagātā pilnībā atradu visu, kas man kalpoja kā pilnīgākais pierādījums, ka Viņš tur bija un darbojās, tikai vēl līdz šai stundai Viņu neredzēju! Bet no kāda labāka jūda no Betlēmes, kas arī atzīst lielo Dieva Cilvēku un Viņam tic, uzzināju, ka visās lielās svētku dienās Viņš uzturas Jeruzalemē un proti templī, un neskatoties uz to, ka tumšie un ļaunie farizeji ir augstākā mērā stūrgalvīgi, māca ļaudīm. Un tā es, kaut gan no nocietinātajiem jūdiem es esmu ienīsts samarietis, tuvākos tempļa svētkos tomēr gribu doties uz Jeruzalemi un redzēt, vai es lielo Dieva Cilvēku varbūt tomēr reiz ieraudzīšu.

10] Bet pagaidām, ja kāds ceļinieks zina man par Viņu tikai īsti daudz pastāstīt, jau tas mani dara ļoti laimīgu. Ja viņš to var, un arī tic man tik svētam kļuvušam lielajam Vīram, tad viņš manā mājā var uzturēties cik ilgi vien viņš grib, var un spēj, un viņa uzturēšanās un pat labākais ēdiens viņam neko nemaksā. Un patiesi, ja arī jūs man par lielo Vīru zinātu īsti daudz pastāstīt, — bet gan uzticami patiesi —, tad arī jūs rēķinu pie manis viegli samaksāsiet! Tādēļ mīļie vīri, pastāstat nu kaut ko par Viņu!"

11] ES teicu: "Jā, tu mans mīļotais draugs, Es protams varētu tev dažu ko pastāstīt par tavu lielo Dieva Cilvēku, kurā pilnībā miesīgi mājo Dievība un beigās pat varētu tev rādīt tā uzticamu attēlu, ja tu mazākais, tikai dažas dienas varētu savaldīt mēli. Bet šķiet, šajā lietā tu tiešām neesi sevišķs meistars!"

12] SAIMNIEKS teica: "Jā, kas attiecas uz manu svēto Dieva Cilvēku, tad tieši nebūtu netaisnība, jo kas kādam cilvēkam sagādā lielu prieku un aizkustina sirdi, to arī grūti noklusēt. Tomēr ja tā vajag būt, tad jau var arī klusēt, par ko jūs visi varat būt pilnīgi droši."

52. Cēlo zivju brīnums.

1] ES teicu: "Nu tad labi, Es gribu redzēt, vai Es tev par tavu lielo Vīru spēšu kaut ko taisnīgi un patiesi pastāstīt: nu tātad klausies!

2] Redzi, cik tālu Es to Vīru zinu, tad pēc Manas atziņas Viņš ir tieši tas pats Jehova, kas jau runāja ar Ādamu, Noasu, ar Ābrahamu, Īzāku un Jēkabu, ar Mozu un vēl daudziem citiem praviešiem. Starpība starp toreiz un tagad pastāv tikai tajā, ka Viņš, kā visas radības mūžīgais Tēvs, toreiz ar cilvēku atmodinātu garu runāja tikai kā tīrākais Gars, pilns mīlestības, dzīvības, pilns augstākās gudrības, varas un spēka, un visiem Sevi tā atklāja. Bet šajā laikā — kā Viņš to arī bieži caur praviešu mutēm apsolījis — aiz lielas mīlestības uz šīs zemes cilvēkiem, kurus Viņš radīja kā Savus bērnus, un kuriem jau kopš Ādama laika Pats deva šo vārdu, labpatika Pašam tērpties miesā un kā redzamam Tēvam viņus audzināt Sev, ka viņiem mūžīgi jābūt un jādzīvo tur pie Viņa, kur Viņš Pats mūžam atrodas un rada un vada bezgalību.

3] Tādēļ teikts: Sākumā bija tīrs Vārds, un Dievs bija tas Vārds zemes pirmtēvu, visu patiesi gudro un praviešu mutē. Bet tas mūžīgais Vārds, tātad Pats Dievs, nu ir kļuvis miesa, tātad Cilvēks, un kā Tēvs nāca pie Saviem bērniem, bet viņi Viņu nepazina. Tā Viņš nonāca Savā īpašumā, un Viņu negrib atzīt kā vienīgi patieso un mūžīgo Tēvu. Bet ir arī daudzi, kas Viņu atzīst kā To, kas Viņš ir, un ar visu mīles-

tību turas pie Viņa, un tā jūdi un pagāni, un pagāni gan vairāk kā jūdi, bet tādēļ arī pēc Viņa vārdiem jūdiem gaisma tiks atņemta un dota pagāniem.

4] Ja tu to, ko Es tev teicu par lielo Vīru, atzīstot saproti, tad tu no tā vari labi secināt, ka Es lielo Vīru noteikti ļoti labi pazīstu."

5] Prieka pilns SAIMNIEKS teica: "Ak, ak, ak, ārkārtīgi labi un teicami! Tā ir arī mūsu ticība! Es jums to labprāt jau sen būtu atzinis; bet tādēļ, ka jūs neesat samarieši, man pie darba vajadzēja iet gudri un sev, — kā tas man jau vairākas reizes notika — nevajadzīgi pakļaut sevi rupjībām, jo pēc mana uzskata, tas svētākais nepieder cūkām, kas uzpūtīgi staigā mūsu priekšā un mūs tur par daudz niecīgākiem kā viņi iedomājas sevi.

6] Es gan neesmu nekāds bagāts saimnieks, bet tik daudz man vēl ir krājumā, ka vienā gadā jūs to neapēdīsiet. Ak prieks un ārkārtīgs prieks, ka es jūsos esmu atradis tā vienīgi patiesā Ābrahama, Īzāka un Jēkaba Dieva tik dziļi apgaismotus draugus un uzticamus piekritējus! Bet tagad tikai tūlīt šeit vairāk un labāku vīnu, un pie nedaudz zivīm, kas visas bija nelielas sugas, un tā kā zivis man krājumā varētu būt vēl tkai ļoti nedaudz, lai tiek nokauti četri jēri, un ātri uz labāko pagatvoti, jo tādi patiesi Dieva draugi manā mājā nedrīkst ciest iszalkum un slāpes!"

7] ES saimniekam teicu: "Šodien jērus vēl atstāj dzīvus, bet paskaties tavā lielākajā zivju rezervuārā; jo man liekas, ka tajā vēl atrodas daudzas lielas un cēlas zivis no Ģenecaretes ezera. Kad tās atradīsi, tad liec četrdesmit mums sagatavot!"

8] Plecus paraustīdams, SAIMNIEKS teica: "Pirms pāris nedēļām tās gan tajā bija, bet vai pēc tavas man pavisam neizskaidrojami attapīgās uztveres arī tagad vēl kādas tur atrodas, to es neuzdrošinos apgalvot! Es gan pie mana lielākā zivju rezervuāra izzvejošanas gan nebiju klāt, tā ka katrā ziņā būtu iespējams, ka dažas varbūt tur palikušas, bet par četrdesmit tur gan diez vai var būt runa! Jā, lielā rezervuārā, bet kas atrodas pāri lauku ceļu attālumu no šejienes, man gan vēl ir diezgan liels visādu zivju krājums, bet starp tām būs maz cēlas zivis; jo cēlās zivis ir zivis laupītājas, un ja tās ir starp citām zivīm, tad tās starp tām sagādā lielus zaudējumus.

9] Bet pēc taviem vārdiem, tā kā ar tavu atzīšanos tu man sagādāji tik lielu prieku, es tomēr gribu iet pārbaudīt, kā ar tām cēlajām zivīm izskatās! Ja dīvainā veidā arī ar tām būs tā kā ar maizi, per kuras pavairošanos un uzlabošanos es vēl ilgi neesmu skaidrībā, tad man gandrīz vajadzēs sākt domāt, ka tu pats arī esi kāds tā lielā Vīra, mana vienīgā Kunga un Dieva, pilnvarots sūtnis! Un es ticu, ka es daudz nekļūdīšos, ja es jūs visus kā tādus apsveicu. Bet tagad pie cēlajām zivīm!"

10] Pēc tam saimnieks ātri izsteidzās ārā pie savas virtuē mājas saimei vēl nodarbinātās sievas un viņai to teica.

11] Bet SIEVA teica: "Ak tu pārāk lētticīgais vīrs, no kurienes tad četrdesmit cēlzivis? Tu tajā arī nevienu vairs neatradīsi! Pirms piecām dienām es tās visas pārdevu ārstam, kas rīkoja lielu mielastu, un skaisto naudu ieliku tavā kastē, un viņš par viņam parādīto laipnību, caur kādu, kam vajadzēja klusēt, mūsu maizes kambari būs piepildījis ar ķēniņa maizi."

12] SAIMNIEKS teica: "Klausies, tu vienmēr nedaudz stūrgalvīgā sieva! Tas var tā būt, bet drīzāk arī nē. Bet tava senā stūrgalvība neatturēs mani apskatīt lielo zivju rezervuāru. Vai tu gribi iet kopā ar mani vai nē, tas man ir vienalga!"

13] Pēc šiem saimnieka vārdiem sieva tad tomēr gāja kopā ar saimnieku, un cik ļoti viņi abi bija pārsteigti, kad rezervuāru atrada tik pilnu cēlākām zivīm, ka viņus pilnīgi pārņēma bailes.

14] Saimnieks vēlreiz sasauca kopā visus savus kalpotājus un viņus nopietni izjautāja, vai viņi nezinot, kā šīs daudzās un ļoti dārgās cēlās zivis esot nonākušas zivju rezervuārā. Bet visi pie debesīm zvērēja, ka viņi to nezinot.

15] Tad SAIMNIEKS teica: "Patiesi, tā vairs nav dabīga lieta! To ir izdarījis kāds no vakar atnākušajiem viesiem, kas visi uzvedas mīklaini!"

16] Vērsdamies pie sievas un virtuves strādniekiem, viņš teica: "Īsi, brīnumainākā veidā te ir daudz simti zivju — tā četrdesmit vietā ņemat tūlīt piecdesmit. Iekurat lielu uguni, un tās labākā veidā pagatavojiet, jo no šīm es pats pāris apēdīšu.

17] Pēc tam kalpi tūlīt ķērās klāt un prasītās zivis ātri izcēla no rezervuāra. Un pirms stunda aizritēja, skaistās cēlās zivis jau labi pagatavotas stāvēja uz galda mūsu priekšā.

53. Saimnieks atzīst Kungu.

1] Bet saimnieks jau iepriekš atkal ienāca pie mums viesistabā un bija paņēmis līdzi arī savu vecāko dēlu, kura viena acs bija akla, un Man teica (SAIMNIEKS): "Labais un mīļākais draugs, tūlīt pēc tava man izteiktā apliecinājuma par lielo Vīru man šķita, ka kāds starp jums jau varētu būt lielā Dieva Cilvēka sevišķi pilnvarots sūtnis; jo mazākie tika iepriekš izsūtīti, un tad sekoja tie lielākie sūtņi.

2] Bet tagad, kad es lielāko zivju rezervuāru atrodu pilnu cēlākajām zivīm, tad es nu jums vairs nešaubos, ka jūs acīm redzami esat tā lielā Dieva Cilvēka, kuram tu devi pilnīgi patiesāko liecību, sūtņi. Viens starp jums noteikti būs tas pirmais, un beigās pat tu? Ja tas tā ir, tad saki to man, lai es tevi varu sevišķi godāt; jo pie mums vēl arvien ir spēkā izteiciens: godājat To, kam gods pienākas!"

3] ES teicu: "Par to tu gan neraizējies! Starp šiem Maniem biedriem Es gan esmu pirmais, — bet pavisam citā veidā kā tu domā! Tas ir tikai labi, ka te ir cēlas zivis un vēl labs vīns; viss tālākais jau vēl parādīsies, un tas īstajā laikā.

4] Kas tad ir ar tavu pusaklo dēlu?"

5] SAIMNIEKS teica: "Ak, kā tad tu zini, ka viņš ir mans dēls?"

6] ES teicu: "Ak, to uzzināt tomēr nav tik brīnumaina lieta! Viņš tomēr izskatās pavisam līdzīgs tev! Garīgi tu esi pusakls, un šis tavs dēls dabīgi. Beigās jums abiem vēl var tikt palīdzēts. Vai tad tie lielā Vīra mācekļi, par kuriem tu pirmīt stāstīji, šim tavam dēlam to vienu aci nespēja izdziedināt?"

7] SAIMNIEKS teica: "Jā, viņi vienu reizi gan mēģināja, bet tieši tas viņiem neizdevās. Arī zināmais Jānis tādēļ jau pāris reizes bija šeit, bet arī viņam neizdevās manam dēlam atkal dot tās vienas acs gaismu, un tā viņam savu nelielo likstu vajag pacietīgi panest. Domādams, ka jūs varbūt tomēr esat Tā Kunga vēl varenāki mācekļi, paņēmu viņu līdzi, lai varbūt jūs varētu viņam palīdzēt. Bet ja jūs tie varbūt neesat, tad viņš jau atkal var iet virtuvē pie sava darba!"

8] ES teicu: "Ak, tādēļ viņam arī jāpaliek tikai šeit; noteikti viņš ātrāk tiks redzīgs kā tu!"

9] SAIMNIEKS teica: "Bet mīļais draugs, apskati tomēr manas acis — es ar abām acīm redzu pavisam teicami labi! Kā tad mans pusaklais dēls var drīzāk kļūt redzigs kā es?"

10] ES teicu: "Es tev jau iepriekš teicu, ka tikai garīgi tu esi pusakls; un tavs fiziski pusaklais dēls vēl drīzāk iemantos pilnu acu gaismu, kā tu tavu dvēselisko! Bet tagad par to vairs nē; jo nu jau nāk zivis, kuras mēs apēdīsim, tā kā pirmais ēdiens vairāk nekā četrdesmit vīriem bija nedaudz skopi nomērīts, neskatoties uz lēcu ēdienu piedevu. Bet šoreiz arī tev un tavam dēlam vaag ēst kopā ar mums, bet tavai sievai, viņas stūrgalvīgās ticības dēļ, šodien no šīm zivīm nav jāēd. Rīt viņa var sev vienu zivi pagatavot un spēcināt viņas ticību."

11] Kad zivis atradās uz galda, tad visi Mani mācekļi, pēc tam kad Es Sev paņēmu vienu zivi, tūlīt aši ķērās klāt, jo šī veida zivis viņiem jau sen bija zināmas kā labākās. Mēs nu pavisam labā omā ēdām un dzērām un bieži uzsaucām laimi lielajam Vīram no Galilejas, kas saimniekam vienmēr sagādāja lielu prieku, tādēļ arī viņš ar vīna kausu Viņam vienmēr uzsauca augstas laimes. Pie tam arī mūsu mācekļi pārmaiņus atstāstīja vienu un otru notikumu no mūsu ceļojumiem un arī dažu ko no Manas bērnības un tas viss saimniekam ļoti patika.

12] Kad atstāstīšana, kas ilga gandrīz līdz pusnaktij, bija galā, tad SAIMNIEKS ar lūgumu vērsās pie Manis un teica: "Mans mīļais un reti gudrais draugs, jūs man nu tik daudz pastāstījāt par lielo Dieva Cilvēku, ka es nu jau jūtos laimīgākais cilvēks pasaulē un pa lielākai daļai arī patiesi esmu, bet es nu būtu arīpilnīgi laimīgs un svētlaimīgs kā kāds pirmais eņģelis debesīs, ja es tikai dabūtu redzēt lielā Dieva Cilvēka pilnīgi līdzīgu attēlu! Draugs, tu man iepriekš apsolīji, ka tu to ļausi redzēt! Ja tev tāds ir klāt, tad es tev lūdzu, lai tu ļauj man to redzēt!"

13] ES teicu: "Jā, jā, tev ir taisnība, Es tev to apsolīju un Savu solījumu arī turēšu, bet pēc tam Es tev arī teicu, lai tu pie mums ievestu tavu pusaklo dēlu, lai viņš vēl ātrāk kļūtu pavisam redzīgs un beigās tu tavā pusaklā dvēselē varbūt arī kļūtu pavisam redzīgs. Jo kā savā dvēselē pusakls cilvēks tu Kungs un Meistara patiesāko attēlu nekad nevari pavisam labi ieraudzīt un dzīvi aplūkot. Liec lai pie Manis nu nāk tavs dēls, un Es redzēšu, vai Es varēšu atvērt viņa aklo aci un piepildīt ar gaismu."

14] Pēc šiem vārdiem, kas saimnieku apmulsināja, viņš pieveda dēlu pie Manis un teica (SAIMNIEKS): "Draugs, te ir tas dēls! Pamēģini nu arī tu, vai tev izdosies viņu darīt redzīgu!"

15] ES teicu: "Labi, Mans draugs, Es gribu, lai tavs dēls Jorabs redz! Lai tā notiek!"

16] Pēc šiem Maniem vārdiem dēla aklā acs jau arī kļuva redzīga, kāda dievišķa izdziedināšana tēvu un dēlu pilnīgi sabaidīja un DĒLS tēvam teica: "Tēvs, tam vīram ar lielo Dieva Cilvēku vajag stāvēt

daudz ciešākā savienībā kā visi citi, kas Viņa vārdā mēģināja mani izdziedināt! Viņi teica: "Kunga Jēzus Jehova vārdā lai tavai acij top gaisma!" — un redzi, es tomēr paliku akls; bet šis teica: "Es gribu, lai tavs dēls redz! Lai tā notiek!" Tātad draugs mani izdziedināja ar paša varu, tā kā viņš teica: "Es tā gribu!" Tādēļ Viņš Pats ir tas lielais Deva Cilvēks un neviens cits. Un tu, tēvs, savā dvēselē vēl esi pa pusei akls, ja tu to tūlīt nepamani, — un Viņš, Viņš Pats ir tas uzticamākais Viņa Paša attēls, pilns Dieva Dzīvības, varas un spēka; jo vienīgi tikai Dievs var teikt: "Es tā gribu!", — bet kāds cilvēks tikai: "Dievs tas Kungs grib šo vai to!"

17] Kad dēls to pateica, tad arī saimnieks kļuva redzīgs, pazina Mani, nokrita Manā priekšā uz ceļiem un sāka lūgt Manu piedošanu.

18] Bet Es teicu: "Draugs, kas Man tev jāpiedod? Ka tu Mani tikai tagad pazini, to Es tā gribēju! Un tātad esi īsti svētlaimīgs! Bet tavā mājā to nevienam nesaki, pirms Es tev to paziņošu! Bet nu skaties, ka mēs dabūnam guļas vietas! Rīt tad mēs jau domāsim tālāko."

19] Saimnieks pacēlās no zemes un sāka Man pārmēru pateikties, ka Es viņu pagodināju ar tādu nenovērtējamu žēlastību.

20] Bet ES viņam teicu: "Nesacel nu tik lielu brēku, lai pirms laika tavi mājas ļaudis nepievērš Man uzmanību! Kad tava seva un citi tavi bērni un tavi mājas ļaudis ieraudzīs Jorabu redzīgu un tev un viņam jautās, kā viņš esot kļuvis redzīgs, tad sakiet: "To spēja tie atnākušie viesi, jo lielais Kungs ar viņiem ir vairāk kā ar tiem, kuriem neizdevās Joraba aklo aci Viņa Vārdā izdziedināt. — Bet tagad ej un liec mums sagatavot guļas vietas!

21] Tad saimnieks gāja un lielajā guļamzālē lika sagatavot kādus četrdesmit guļamkrēslus un tad nāca un tad godbijīgi man tos parādīja. Un mēs piecēlāmies no saviem soliem un devāmies pie miera.

22] Bet saimnieks ar savu sievu un arī ar saviem pilngadīgiem bērniem tad ēl par daudz ko pārrunāja, bet Mani viņš tomēr nenodeva, kaut gan sieva dažas reizes izteica piezīmi, ka beigās tomēr Es Pats varētu būt tieši tas brīnumainais dziednieks, kas jau pirms divarpus gadiem Samarijā veica tik lielas zīmes. Aiz zināmiem iemesliem Es tikai negribēju, kā tas bija pie Mana pirmā šīs pilsētas apciemojuma, tūlīt dot Sevi pazīt. Dienā viņi Manī jau asāk uzmanīgi ielūkosies, tā kā pirmā klātbūtnē šajā vietā viņiem bija tā laime Mani pāris reizes redzēt. Un tā pārrunājot saimes ļaudis arī iemiga un kopā ar mums gulēja līdz saules lēktam.

54. Tālākie notikumi viesnīcā.

1] Bet no rīta visi mājinieku rūpējās, lai mums pagatavotu labākās brokastis. Mēs arī piecēlāmies no saviem atpūtas krēsliem un atkal devāmies viesistabā, kurā galds bija greznots ar bagātiem un vērtīgiem galda piederumiem. Tur bija daudz zelta un sudraba un galdauts bija no smalkākā auduma un galos bja iestrādāts zelts un pērles. Arī vakardienas dēļu soli bija apmainīti ar bagātīgi izgreznotiem krēsliem.

2] Kad Mani mācekļi to ieraudzīja, tad VIŅI teica: "Te skaties, Kungs un Meistar, cik ļoti šis saimnieks Tevi godā! Tādu uzmanību no kāda saimnieka puses mēs vēl tiko kaut kur esam piedzīvojuši!"

3] ES teicu: "Vai tad jūs domājat, ka Man tas patīk? Man ir patīkama tikai saimnieka mīlestība, — bet pavisam ne šī greznība! Bet tādēļ, ka Es labi zināju, ar kādu ticību un ar kādu mīlestību viņš Man pieķērās — kaut gan viņš par Mani tikai dzirdēja runājam — tādēļ arī tik ļoti ilgojās tikai reizi savā dzīvē Mani redzēt, tad Es kopā ar jums arī nācu viņa mājā, lai viņa tuvākā tuvumā ļautu Sevi atrast, atzīt un beigās arī ieraudzīt. Kāpēc Es to tā ievadīju un arī ļāvu notikt, tas jums kā Maniem pirmajiem sekotājiem un mācekļiem, kas vispirms saprotat Manas Valstības uz zemes noslēpumus, jādzird izskaidrotu no Manas mutes!

4] Redziet, nākamībā arī būs ļoti daudzi cilvēki, kas, ja viņi par Mani dzirdēs, ar lielu dedzību meklēs Mani visā pasaulē, un tā arī Manu Valstību; bet pie tam vēl kā dvēselē pa pusei akli, tomēr pilnīgi neatradīs — ja viņi šur un tur Man sekos. Ja viņi mēģinās kaut ko izdibināt, tad cilvēki viņiem teiks: "Viņš gan te bija, be tagad ir tur un tur. Ejat un jūs variet viņu atrast!" Un Mani meklējošie steigsies Mani atrast, un tomēr Mani neatradīs, — kā Es jums jau bieži liku saprast, ka tad daudzi teiks: "Redzat, Viņš ir šeit!" vai "Viņš ir tur!" vai "Viņš ir tajā kambarī!", neticat tam; jo ja kāds nešaubīgi Man tic un sirdī Mani patiesi pār visu mīl un tāpēc arī savus tuvākos kā sevi pašu, bet pie tam arī vienmēr vairāk ilgojas Mani Pašu ieraudzīt un dziļāk un gaišāk iepazīt Mani un Manu gribu, tad Es, kā tas bija šeit, pavisam negaidīti būšu klātesošs viņa tuvākā tuvumā, kaut gan viņš tic Mani esam vēl kaut kur nezināmi

tālu, un tad došu viņam Sevi pazīt viņa tuvākā tuvumā, kopā ar viņu dzīvodams vienā un tajā pašā mājā un ar viņu baudīdams maltīti.

5] Kas nākamībā, ja Es atkal atgriezīšos Manās debesīs, patiesi gribēs Mani atrast, redzēt un runāt, tam vajadzēs meklēt ne pasaulē vai zināmās mājās, tempļos un kambaros, bet gan viņa tuvākā tuvumā, t.i., viņa sirdī; un kas Mani tā meklēs, tas Mani arī atradīs, bet ja Es jau būšu pie viņa, tik ilgi arī nepazīs, cil ilgi viņš savā dvēselē paliks pusakls.

6] Bet kāds cilvēks dvēselē pusakls ir tik ilgi, cik viņš gan pieaug ticībā Man un mīlestībā uz Mani, bet pie tam pasaules iespaidā un tās dažādos virzienos laiku pa laikam bieži nonāk visādās nelielās šaubās un dzīvības trulumā un tādēļ, ja arī Es bieži atrodos viņa tuvākā tuvumā un ar viņu darbojos un runāju kā ar labāko draugu, tomēr Mani nepamana un tad arī godbijības pilns, patiesā ticībā un arī mīlestībā Man jautā, kur Es esmu, un vai viņš jebkad Mani reiz ieraudzīs un kā un kad, un vai iespējams jau šajā vai tikai kādreiz citā un mūžīgās esamības pasaulē.

7] Bet viņa fiziski pusaklais dēls apzīmē cilvēka prātu un dabu. Prāts ir vēl šo pasauli skatošā acs, bet daa ir akla šai pasaulei un tās vilinājumiem, bet tādēļ uz iekšu vērsta acs, bet kuru Es uzskatu, pilnīgi izdziedinu un apgaismoju. Bet tiklīdz šī acs kļūst dzīva, tad tā drīz pievārē pasaules prāta aci un arī to vērš uz iekšu. Ja tas notiek, tad viss cilvēks kļūst apgaismots un redzīgs, un viņš drīz un viegli Mani redz un atzīst, un tad brīnās, kā viņš tik ilgi nespēja Mani pazīt, tā kā Es tomēr jau tik ilgi viegli saskatāmi darbodamies un ar daudziem faktiem runādams un mācīdams atrodos viņa tuvākā tuvumā.

8] To, ko Es jums teicu, to jūs varat mācīt arī citiem cilvēkiem un viņiem rādīt, kā cilvēks no Manis tiek sameklēts, ja viņš iepriekš meklē patiesā ticībā un no tās mīlestībā uz Mani un mīlestībā uz tuvāko. To labi ievērojiet!"

9] Mācekļi un sevišķi Mans Jēkabs Man labi pateicās par šo apgaismojumu, jo — kā jau darīts zināms, minētais māceklis un tā arī Jānis un Pēteris visvairāk nodarbojās ar atbilstībām.

55. Saruna pie brokastu galda.

1] Kad Es šo izskaidrojumu beidzu, tad arī nāca saimnieks ar izdziedināto dēlu un mums paziņoja, ka brokastis labi pagatavotas tūlīt tiks liktas galdā, bet vienlaicīgi visā godbijībā Man lūdza padomu, kas viņam jādara, pie kam viņa sieva un viņa bērni viņu pilnīgi nomoka, ka viņam viņiem jāsaka, kas un no kurienes Es esot, ka Es dēlam bez kādiem līdzekļiem to vienu aklo aci varēju padarīt atkal redzīgu. Bet viņš, kā arī izdziedinātais dēls, tādēļ negribēja viņiem par mani izpaust, ka Es viņiem to aizliedzu.

2] Bet ES teicu: "Ja Es drīz pēc brokastīm jau tāpat došos tālāk, tikai tad atklājiet viņiem, kas un nokurienes Es esmu, jo ja tu to viņiem nu ateiktu tūlīt, tad visā pilsētā Mana klātbūtne drīz būtu visiem zināma, un tu tavā mājā no cilvēku pieplūduma varētu tikt ļoti apgrūtināts. Tev vēl pēc Manas aiziešanas būs posts ar ziņkārīgajiem, cik daudz vairāk tas būtu Manas klātbūtnes laikā.

3] Ar to saimniek un dēls bija pilnīgi mierā un gāja un rūpējās par brokastīm.

4] Tūlīt pēc tam sudraba šķīvjos tās tika liktas uz galda, kā arī lielos sudraba kausos vīns. Bet Mans šķīvis un Mans vīna kauss bija izgatavoti no tīrākā zelta, un Es saimniekam jautāju, kāpēc viņš to darīja, tā kā par tāda veida laicīgu greznību Es nekad nepriecājos.

5] Bet viņš dziļi paklanījās Manā priekšā un teica (SAIMNIEKS): "Ak Kungs un Meistar, es gan zinu, ka par ko tādu Tev nekad nav prieks, ka Tevi var patīkami godāt un cildināt tikai ar tīras mīlestības pilnu sirdi. Bet tu Manī jau esi atradis cilvēku, kas sirdī Tevi pār visu godā un cildina un turpmāk vēl vairāk godās un slavēs. Bet es domāju, ka es grēkotu, ja es Tev kā augstākam Debess un zemes Kungam arī neparādītu godu, kādu mēdz parādīt labākiem cilvēkiem!

6] Tava ir visa zeme ar visu, ko tā satur un rada, un tātad arī tās zelts un sudrabs, un tā arī šie metāli, kas jau no cilvēkiem tiek atzīti kā cēlākie un tātad arī vērtīgākie, liecina par Tavu mīlestību, gudrību, varu, lielumu un godu! Un tā es savā vienkāršībā domāju, ka ir labāk Tevi arī kā zelta un sudraba Radītāju pēc mūsu cilvēciska veida godāt ar šiem metāliem, kā ar tiem apkaunojoši nodarboties ar augļošanu vai to dēļ vest asiņainus karus un pār nabaga cilvēci kā no elles izsaukt tūkstoškārtīgas nelaimes."

7] ES teicu: "Jā, jā, tev tev protams gan arī ir taisnība. Ja visi cilvēki domātu līdzīgi tev un ja viņiem būtu tava sirds un prāts, tad zelts un sudrabs un pērles un visi vērtīgie dārgakmeņi viņiem nekad nekļūtu par nelaimi. Bet tādēļ, ka cilvēki skatās, ka Dievs tiek godāts ar zeltu un sudrabu un pērlēm un dārgakmeņiem, tad sāk domāt pavisam citādi un tātad arī drīz nonāk pie cita uzskata, tad no Dieva būtu ļoti

negudri, ja Viņš Sevi liktu godāt ar to, kas visos laikos starp cilvēkiem visvairāk atnesa lielas nelaimes.

8] Tā kā tu domāja arī zemes patriarhi un godāja Dievu zelta un sudraba altāru priekšā un savas slavas un cildinājuma lūgšanas teica ar zeltu un sudrabu un visādiem dārgakmeņiem bagātīgi izrotātos tempļos, kā tu to labi vari redzēt templī Jeruzālemē. Bet kādas bija tā sekas? Redzi, tieši tādēļ minētie metāli, pērles un dārgakmeņi cilvēku iedomās kļuva tik ārkārtīgi vērtīgi!

9] Kad cilvēki beigās nonāca pie tāda pārāk augsta priekšstata par šo Dievu godinošo lietu vērtību, tad viņi arī vienmēr vairāk un vairāk sāka rakņāties zemē un meklēja zeltu, sudrabu, pērles un dārgakmeņus, pie tam pamazām aizmirsa arī Dievu un domāja, ka Dievu jau caur to augstākā mērā godina un no Viņa saņem milzīgu žēlastību, ja viņi Viņam par godu uz altāra varēja likt lielākās drumstalas zelta vai sudraba un dārgakmeņus.

10] Bet tā kā visi cilvēki tomēr nebija tik veikli atrast minētās lietas, lai caur tām var Dievam sevi pierādīt patīkamus, tad viņi patriarhiem, kas vienlaicīgi bija arī priesteri, jautāja, cik daudz aitas, govis, vēršus vai arī teļus un buļļus tik un tik daudz zelta un sudraba vietā jānes Dievam par upuri, lai kļūtu Viņam patīkami līdzīgi tiem, kas Dievam par upuri velta tīru zeltu un sudrabu.

11] Tad tie vecākie vai priesteri pārāk drīz manīja, ka pie tam dievkalpojumi ļoti viegli un itkā arī nekaitīgi ļaujas apvienoties arī ar sev ienesīgiem darījumiem, un ka tas arī būtu pavisam noderīgi cilvēku pacilātībai un nomierināšanai, un tā priesteri iesāka zeltu, sudrabu, pērles un dārgakmeņus svērt un pēc dažādu dzīvnieku skaita noteikt to vērtību. Vēlāk arī pēc labības, augļu, labu būvkoku, vīna, tērpu auduma mēra un vēl daudzām citām lietām.

12] Ar to jau radās maiņas un izšuvumu tirdzniecība, ļauna un kupli sazēlusi augļošana, pēc tam starp cilvēkiem skaudība, naids, dusmas, vajāšana, meli, krāpšana, izvirtība, laicīga greznība, diženība, kundzība, lepnība un nicināšana, tā ka cilvēku vērtību vairs nenoteica pēc viņu dvēseļu iekšējā cēluma, bet gan tikai pēc zelta un sudraba, pērļu un dārgakmeņu svara, pēc ganāmpulku, lauku un vīna kalnu lieluma un arī citu lielāku īpašumu lieluma.

13] Ka nabagie sāka bagātos apskaust un ar visādām viltībām viņu bagātību mazināt, caur ko arī uz sevi nelika ilgi gaidīt zādzības un laupīšana un slepkavošana, ir pats par sevi saprotama lieta. Ja ar vienmēr pieaaugošu materiālismu garīgais iet bojā un beigās Dievs cilvēkiem kļūst sens, nolietots, nederīgs un nevērtīgs jēdziens, kuru viņi vairs nespēj stādīties priekšā un starp cilvēkiem ir pilnīga bezdievība, un ar to visnegodīgākā veidā visas iedomājamās nelaimes, un cilvēki ķeras pie ieročiem un kas sevi iedomājas par labākiem, tad sliktāko cenšas ar varu pakļaut, un ja viņš to izdara, tad viņš izdod likumus, kuru neievērošanu viņš apliek ar bargākiem sodiem un tā uz zemes rodas varenie un iepretīm viņiem vergi.

14] Un redzi, to visu dara zelts, sudrabs, pērles un dārgakmeņi, ja cilvēki domā, ka šie metāli esot tīrāka un cēlāka materija, kuru viņi izmanto laik kāda veida ārējai godināšanai.

15] Bet kas attiecas uz Dieva ārēju godināšanu un iepriecināšanu, par to jau Dievs Pats kopš mūžības rūpējas, jo tādēļ Viņš radīja Debesis un visu redzamo dabu, kā visu šo zemi, mēnesi, sauli, neskaitāmi daudzās zvaignzes, kas viebiežāk ir tiko izsakāmi lieli pasaules ķermeņi kā zeme, pilnas gaismas un pilnas brīnukrāšņu lietu, un uz to lielās un tāli plašās virsmas mazas radības, un tas kopš mūžības pietiek lielā Kunga un Meistara pār visu ārējai godināšanai, un tādēļ Viņam nav vajadzīgs šīs zemes zelts, sudrabs, pērles un slīpēti un pulēti dārgkmeņi.

16] Patiesa un Dievam vienīgi patīkama godināšana un iepriecināšana pastāv un vienmēr pastāvēja tikai tīrā, Dievu pār visu mīlošā un tuvāko kā sevi pašu mīlošā sirdī un tātad — kas ir tas pats — arī uzticamā baušļu turēšanā, kurus Viņš caur Mozu deva visiem cilvēkiem. Viss cits ir tukšs un muķļīga arī no kāda tīra un Dievam patīkama cilvēka puses. Bet ja ārēja godināšana Dievam tiek pasniegta arī vēl no tādiem cilvēkiem, kā te ir farizeji, un elku priesteri un priesterienes, un arī no citiem šķietami dievbijīgiem lišķiem un liekuļiem, kuri Dievam pavisam netic un nekad neticēja, un to par zeltu un citiem ievērojamiem upuriem, tad tas Dieva priekšā ne tikai neko nedod, bet gan Viņa priekšā ir pretīgs, un tas pats ir arī viss, kas pasaules acīs ir liels un spožs. To, mans draugs, ievēro, tā kā tu to nu dzirdi no Tā mutes, kas Sevi neļauj godāt un slavēt ne ar kādu materiju, bet gan vienīgi tikai ar tīru, Viņam pilnīgi padevīgu sirdi un gribu!"

17] SAIMNIEKS nu pavisam apmuslis teica: "Ak Kungs un Meistar kopš mūžības, ja Tev arī šī mana ārējā godināšana, kā es to nu jau pavisam skaidri saprotu, nav patīkama, tad visam tūlīt jātiek nokārtotam citādi!"

18] ES teicu: "Tagad atstāj tikai visu, kā tas ir, jo labi pagatavotās zivis mums šoreiz labi garšos arī no zleta un sudraba šķīvjiem un līdzīgi arī vīns! Bet citu reizi atmet to!"

19] Ar to saimnieks bija apmierināts un mēs sākām baudīt brokastis.

56. Praviešu skolas.

1] Bet ēšanas laikā SAIMNIEKS Man jautāja, vai viņam pavisam slepeni nav ārstam jāpaziņo, ka Es esmu šeit.

2] ES teicu: "Tu te velti pūlētos, jo viņš un viņa sieva ir aizceļojuši un takal atgriezīsies tikai pēc pāris dienām. Kad viņi nāks pie tevis, tad tu jau viņiem vari paziņot, kas viss viņu prombūtnē šeit notika. Bet tagad pavisam netraucēti turpinām ēst un dzert!"

3] Pēc tam mēs pavisam labā garastāvoklī ēdām un dzērām, un saimnieks un viņa dēls darīja tāpat, un nevarēja vien pietiekoši slavēt cēlo zivju labo garšu.

4] Un SAIMNIEKS nevarēja atturēties no pavisam labas piezīmes, proti teikdams: "Ak Kungs un Meistar! Tātad zemes ūdenī tiko radītas zivis arī labāk garšo, kā tās savā starpā dzemdētās, jo šīs zivis nav dzemdētas, bet gan no Tevis, ak Kungs un Meistar, tikko radītas, un tādēļ tām arī ir tik ārkārtēji laba garša."

5] ES teicu: "Jā, jā, arī te tev var būt taisnība! Tā arī vārds no Manas mutes ir spēcīgāks un iedarbīgāks, kā kāda pravieša pēcvārds. Bet arī pēcvārds katrā cilvēkā var tikt pacelts līdzīgā spēkā, ja tas sirdī caur darbību un gribu tiek labi pagatavots.

6] Mans Vārds sevī jau ir dzīvība un dara dzīvu katru, kas to dzird ar labu sirdi — jo tas tūlīt pāriet cilvēka dzīvības visas dzīvības pamatdzīvībā; bet praviešu vārdi ir tikai uzticams ceļa rādītājs un cilvēkam rāda, kā viņš var nonākt pie dzīvā vārda no Manas mutes un caur to pāriet gara dzīvībā.

7] Es jums visiem saku: Beigās katram cilvēkam savā sirdī vajag tikt no Dieva pamācītam! Kas beigās netiek pamācīts no Tēva vai Dieva Gara Manī pa tīras mīlestības ceļu uz Mani un tuvāko, tas nenāk pie Manis, mūžīgās mīlestības Dēla, kas Es esmu tā mūžīgā Gaisma, Ceļš un Patiesība un Pati Dzīvība; jo Es Manī Pašā esmu Tēva Gudrība. To jūs tagad gan vēl pilnīgi nesaprotat, bet jūs to sapratīsiet, ja jūs pēc Manas augšāuzbraukšanas Manā Garā atkalatdzimstat; jo Tas Sevī Pašā ir mūžam pilnīgi dzīvs visas patiesības Gars, un tas jūs vedīs visā patiesībā. Un tā tev bija tiesības teikt, ka tikko radītās zivis nesalīdzināmi labāk garšo kā savā starpā dzemdinātas."

8] Uz to SAIMNIEKS teica: "Ak Kungs un Meistar, es esmu dažu ko dzirdējis par kādreizējo praviešu skolu, kas sevišķi notika tiesnešu laikos un tad arī zem ķēniņiem turpināja pastāvēt gandrīz līdz mūsu laikam. Bet es tomēr nekad tā īsti nevarēju izdibināt, iekš kā pastāvēja šo skolu īstenais mācību un vingrinājumu elements. Bet kas reiz pilnā patiesībā ir kļuvis pravietis, caur kura muti tad arī nepārprotami runāja Jehova Gars, ko vairāki lielie pravieši tad arī nepārprotami parādīja caur darbību.

9] Iekš kā tad pēc tam pastāvēja kādas praviešu skolas mācību un vingrinājumu elements?"

10] ES teicu: "Klausies, tu Mans draugs, kas toreiz notika tikai visādās atbilstībās šim tagadējam laikam, tas tavā priekšā nu ir pielpildījies! No dievbijīgiem vecākiem jau kopš dzimšanas tīri un labi audzināti bērni, protams pirmkārt zēni, kas noteikti visvairāk arī fiziski bija pilnīgi veseli un spēcīgi, no garā modinātiem tiesnešiem un priesteriem Ārona veidā tika uzņemti šajā skolā, kurā viņiem vispirms vajadzēja labi zināt lasīšanu, rēķināšanu un rakstīšanu; tad viņi tika labi apmācīti rakstos, t.i. Mozus grāmatās un pēc tam arī cilvēkiem zināmās zemes ģeogrāfijā un etnogrāfijā.

11] Bet pie tam viņi arī tika rūpīgi mudināti Mozus likumus ne tikai pazīt, bet gan arī stingri, un to pēc iespējas brīvprātīgi un paši sev nosakot, ievērot. Pie tam pēc viņu vecuma un viņu garīgās attīstības pakāpes viņi tika pakļauti dažam labam pāraudījumam un eksāmenam, lai viņi paši sevī nonāk pie dzīvas pārliecības, cik tālu viņi jau ir pieauguši spēkā pretoties visai pasaulei un tās vilinājumiem.

12] Pirmām kārtām viņiem vajadzēja tikt nosargātiem no slinkuma kā visu citu grēku un nelaimju mātes, tādēļ viņi arī tika mudināi visādiem viņu miesīgiem spēkiem piemērotiem darbiem.

13] Ja viņi reiz kļuva lieli un spēcīgi visā pašaizliedzībā un pašuzvarā, tad viņi caur atbilstību zinātni tika vesti viņu iekšienē, caur ko vini nonāca pie dzīvas ticības un nelokāmas gribas, apvienotas ar labi zināmo un arī jau kopš bērnības precīzi ievēroto Dieva gribu, caur ko viņi tad arī spēja veikt dažu labu zīmi, tādēļ ka viņu pašu griba kļuva viens ar Dieva gribu, un ticība kā patiesa un dzīva gaisma no Debesīm viņu apgasmotās sirdīs vairs neatstāja nekādas šaubas.

14] Kas reiz nonāca tādā stāvoklī, kurā viņš saņēma vīzijas, tas sasniedz arī iekšējāko, dzīvo Vārdu un tā sevī dzirdēja Jehova balsi, un tas bija Dieva Vārds, ko pravietis cilvēkiem pasludināja un ko viņam īstenībā vajadzēja pasludināt, tādēļ ka viņš uz to ir skubināts no viņā darbojošamies Dieva Gara. Un redzi, tā izskatījās praviešu skola un aprakstītā veidā cilvēki par praviešiem tika izglītoti īstā un patiesādzīvības skolā."

57. Patiesi pravieši.

1] (KUNGS:) "Bet dievbijīgi un Dievam vienmēr stingri ticoši un Viņu sirdī mīloši vīri bieži arī bez kādas iepriekšējas skolas tiek modināti par patiesiem praviešiem. Tā Mozus un Arons paši bija lieli pravieši un tam nolūkam netika izglītoti nekādā skolā, jo viņu skola bija viņu ticība, viņu Dievam padevīgā sirds un Pats Dievs. Tāpat arī Elijs un Jonass, Jozua un Zamuels kļuva par patiesiem praviešiem bez iepriekšējas skolas, jo Dievs Pats bija viņu Meistars un skola.

2] Tā arī patriarhi vairākums bija pareģi un pravieši bez skolas, jo vienīgi Dievs, pie kā viņi nešaubīgi turējās un ticēja, bija viņu skola, kurā Viņš viņiem atklāja Savu gribu. Un pat šajā laikā bija pareģi un pravieši, kuri par pareģiem un praviešiem netika audzināti skolās, jo Dievs vienmēr skatās tikai uz cilvēka sirdi un ne uz skolu, kurā kāds cilvēks sasniedz šādu vai tādu veiklību.

3] Aplūko Manus mācekļus! Neviens no viņiem neka nav redzējis kādu praviešu skolu un tomēr daudzi no viņiem veiks lielāku kā visi senie pareģi un pravieši, jo vienīgi Es esmu viņu Meistars un viņu skola, un tā tas būs nākamībā un paliks līdz šīs zemes laiku beigām.

4] Nākotnē gan tiks ierīkotas ļoti daudz skolas, no kurām izies neskaitāmi daudzi neīsti skolotāji un pravieši, bet tikai ļoti nedaudzi pēc patiesas Dieva gribas.

5] Patiesi Es tev saku: Nākamībā tikai tas būs pravietis un pareģis, kas Man ticēs, Mani pār visu mīlēs un mīlēs savu tuvāko kā sevi pašu un faktiski sekos Manai mācībai! Bet tādēļ arī ne katrs, kas kas ticīgi Man sauks: "Kungs, Kungs!", ieies Manā Valstībā, bet gan tikai tas, kas darīs pēc Manā mācībā skaidri izteiktas gribas.

6] Tādēļ tad arī jūs neesiet tikai tukši klausītāji, bet gan Mana Vārda tūlītēji izpildītāji, tad jūs sevī arī iemanosiet patieso Dieva Valstību! Bet nekad negaidiet, ka Dieva Valstība, kā iekšējas dzīvības Valstība, nāks pie cilvēkiem ar kādām ārējām zīmēm un ārēju spožumu, bet gan tā ir iekšā jūsos! Kas to sevī meklē no Manis jums rādītā veidā un neatrod, tas to veltīgi meklē visā pasaulē un visās zvaigznēs.

7] Tā taka uz patiesu un dzīvu Dieva Valstību tātad ir ļoti šaura un biezi noaugusi ar visādiem ērkšķu krūmājiem. Tas ceļš ir pazemība un pilnga pašaizliedzība. Pasaules cilvēkiem tā ir pilnīgi neizejama.

8] Bet kas Man tic un tur Manus Baušļus, tam uz Dieva Valstības takas ērkšķi kājas neievainos. Grūts ir tikai pirmais sākums, bet ja nopietnība paliek un visādi rēķinoties ar pasauli netiek vājināta, tad sevī sasniegt Dieva valstību ir kaut kas pavisam viegls, jo tādam, kas pilnā nopietnībā tiecas pēc Dieva Valstības sevī, Mans jūgs būs maigs, un viņam no Manis nest uzliktā nasta viegla, un nopietniem Dieva Valstības meklētājiem Es vienmēr skaļi sirdī uzsaukšu: "Nāciet visi pie Manis, kas jūs esat nomākti un nospiesti! Es jau Pats nākšu jums vairāk kā puscsceļu pretī un gribu jūs pilnīgi spēcināt un atspirdzināt!"

9] Bet kas Man gan tikai sauks: "Kungs, Kungs!", bet savas galvenās rūpes pievērsīs pasaulīgām lietām, un tikai starp citu tieksies pēc Dieva Valstības, tiem Es teikšu: "Ko jūs pasaulīgie Mani saucat un ko jūs kliedzat? Mana sirds jūs vēl nav pazinusi. Par ko jūs rūpējaties, tas lai jums nes ilgoto palīdzību! Patiesi, Es jums saku: Tādi cilvēki šaipusē diezin vai jebkad sevī atradīs patieso un dzīvo Dieva Valstību un iepretī saviem līdzcilvēkiem būs slikti skolotāji, pareģi un pravieši; un viņpusē tādām pusmirušām dvēselēm būs vēl nesalīdzināmi grūtāk sevī meklēt un atrast Dieva Valstību!

10] Tādēļ katrs lai strādā, cik ilgi ir diena, jo pēc tam nāk nakts, tad būs grūti strādāt! — Vai tu, mans draugs, Manis teikto nu labi saprati?"

11] SAIMNIEKS teica: "Jā, Kungs un Meistar pār visu, es no manas dzīvības sirds dziļumiem pateicos par šo pamācību! Tagad es esmu pilnīgā skaidrībā par seno praviešu skolu būtību. Bet vienlaicīgi es Tevi arī lūdzu, ka Tu man, kad es nopietnāk, kā tas bija līdz šim, stāšos uz ērkšķainās takas, kas ved uz Dieva Valstību, tūlīt uz pirmiem soļiem žēlīgi nāc pretī un palīdzi man, ka ejot uz priekšu pa šauro un ērkšķaino taku nenogurstu, nekļūstu mazdūšīgs un nepacietīgs."

58. Sekošana Kungam.

1] ES teicu: "Ko tu Man nu lūdz, to Es jau tagad darīju, un tā tev nu būs viegli progresēt, jo kuru apgaismo Mana dzīvības gaisma, tas ceļā viegli vairs nepiedauzīsies pie kāda akmeņa un viņš spēs izvairīties no ērkšķiem. Kas staigā kopā ar Mani, tam jau visur ir nolīdzināts ceļš, bet kas bez Manis iet uz Dieva Valstību kā iekšējās dzīvības un visas Patiesības Valstību, tas ceļo pa garu, šauru un ļoti ērkšķainu ceļu, kā tas kopš seniem laikiem pie ļoti daudziem visu zemes tautu seniem gudriem ir bijis un arī turpmāk paliks.

2] Tev un arī ļoti daudziem, kas Mani redz un dzird un pilnīgi Man tic, tas nu ir viegli, bet pēcnācēji nonāks Dieva Valstībā tikai caur tīru tīcību. Bet kas Mani redz un dzird, tas viegli tic un arī viegli var dzīvot un darboties pēc Maniem vārdiem. Bat kas Manis turpmāk vairs neredzēs, tam būs grūtāk sasniegt patiesu un dzīvu Dieva Valstību, jo viņam vajadzēs tīri ticēt, ko izsūtītie sūtņi viņam par Mani atstāstīs.

3] Bet ja viņš dzirdēto pilnīgi uzņems savā ticīgajā sirdī un viņam par dzirdēto patiesību būs patiess prieks, tad pār viņu arī tūlīt no Manis nāks Gara kristības un tajās viņš vegli ieraudzīs Dieva Valstības atvērtos vārtus. No tā laika arī tam, kas nav Manas tagadējās klātbūtnes liecinieks, ceļš pilnīgā Dieva Valstībā būs viegls.

4] Bet ja jūs to visu un labi zināt, tad lai jūs iepriecina tas, ka Dievs jau kopš pirmsākuma to visu tā kārtoja! Un kad jūs cilvēkiem runāsiet par Mani un Manu Valstību, tad sakiet viņiem arī to, ko Es nu jums saku. Bet pirmām kārtām dariet viņiem arī aptveramu, ka Mana Valstība nav no šīs pasaules, bet gan tā ir cilvēka iekšienē visas patiesības un visas dzīvības iekšēja valstība. Kas sevī to atrod un caur dzīvu ticību un caur darbīgu mīlestību tajā ieiet, tas ir pārvarējis pasauli, tiesu un nāvi un viņam būs mūžīga dzīvība.

5] Tas, ko Es jums tagad saku, pasaules prātam gan izklausās kā muļķība, bet tā tomēr ir visas dzīvības augstākā gudrība Dievā. Labi tam, kas pie tā nepiedauzās!

6] Neviens nevar zināt, kas viss dzīvībai nepieciešams cilvēkā ir apslēpts, kā tikai tas grs, kas ir un mājo cilvēka iekšienē, un tā arī neviens pasaules gudrais nezina, kas ir Pats Dievs un kas ir Viņā, kā tikai Dieva Gars, kas iespiežas visos viņa dziļumos.

7] Bet ja gars cilvēkā netiek atmodināts kā patiesa dzīvības gaisma, tad cilvēkā ir tumšs, un viņš sevi nepazīst. Bet kad caur ticību Man un caur mīlestību uz Mani un tuvāko gars cilvēkā tiek atmodināts un aizdedzināts gaišā liesmā, tad gars caur un caur pārņem visu cilvēku un tad cilvēks ieraugs un pazīst, kas ir viņā. Un kas sevi pazīst, tas pazīst arī Dievu, jo tas patiesais un mūžīgais dzīvības gars cilvēkā nav cilvēka gars, bet gan Dieva Gars cilvēkā, citādi cilvēks nebūtu Dieva līdzība.

8] Ja jūs to nu labi saprotat, tad nu mēs, kā miesīgu un garīgi spēcināti, ceļamies no galda un no šejienes uzsākam ceļojumu uz Galileju."

9] Visi apgalvoja, ka viņi to labi saprata, un pateicās Man par šo pamācību.

10] Saimnieks protams domāja, vai Es varbūt tomēr līdz pusdienas laikam nevēlētos uzkavēties viņa mājā.

11] Bet ES viņam teicu: "Redzi, šajā pasaulē visam ir savs laiks, tātad arī nākšanai, palikšanai un iešanai! Bet Es zinu, kur šodien Mani gaida liels darbs, un tā Man arī vajag doties uz turieni, kur darbs Mani gaida! Pie tam stundas laikā pie tevis iegriezīsies liela no Jerikas nākoša tirgotāju karavāna, un jums būs daudz ko darīt. Tirgotāji zinās tev daudz par Mani pastāstīt, bet pastāsti arī viņiem, ka Es biju šeit — tomēr nesaki viņiem, uz kurieni Es devos."

12] Saimnieks vēlreiz apgalvoja, ka viņš stingri ievēros visu, ko viņš pazina kā Manu gribu un arī vēlreiz Man pateicās par viņam parādītam labdarībām, un Es mācekļiem devu mājienu doties ceļā.

13] Pēc tam mēs piecēlāmies un devāmies ceļā. Saimnieks un viņa dēls vairāk kā tūkstots soļus tālu Mani pavadīja un pēc tam pavisam labā omā atgriezās atkal mājās.

59. Auglības svētība mazā Samarijas ciemā.

1] Bet kad saimnieks nonāca mājās, tad viņa SIEVA diezgan piktā tonī viņam teica: "Kādēļ tad tu mani kopā ar citiem bērniem nepasauci, lai arī es ar citiem bērniem būtu varējusi pienācīgi atvadīties no brīnumainā dziednieka?"

2] SAIMNIEKS teica: "Sieva, ja tas būtu vajadzīgs, tad jau Dziednieks Pats būtu tevi pasaucis, bet tādēļ, ka tas noteikti nebija vajadzīgs, tad tavas mazās neticības dēļ tevi nesauca, un ja tu Dziednieku būtu tuvāk iepazinusi, tad par Viņa klātbūtni drīz zinātu visa pilsēta, — bet ko Viņš negribēja! — un tā tas arī ir labi, ka tieši Viņš Pats visam lika tā notikt. Nākotnē, ja mūsu ārsts atkal nāks mājās un mūs noteikti apciemos, tad tu jau pietiekami agri uzzināsi, kas īstenībā bija brīnumainais Dziednieks!

3] Bet nu kopā ar visiem sagatavojies, jo apmēram pusstundas laikā — kā man to iepriekš norādīja patiesi visu zinošais Dziednieks — pie mums iegriezīsies liela tirgotāju karavāna un mums būs daudz ko darīt, tādēļ kopā ar visiem sagatavojies!"

4] Kad sieva to dzirdēja, tad viņa tūlīt steidzās virtuvē un visus palīgus un palīdzes lika pie darba, jo viņa ticēja tam, ko saimnieks viņai kā no Manis paziņoja.

5] Un kad visādi ēdieni, ar kuriem tirgotāji vienmēr bija apkalpojami, gandrīz jau pilnīgi pagatavoti baudīšanai, tad jau arī nāca Manis pieteiktā karavāna un nevarēja pietiekami nobrīnīties, kā saimnieks šoreiz jau iepriekš varēja zināt, ka viņi nāks šajā laikā.

6] Pēc tam vēl daudz tika par to runāts, un tad tirgotāji arī drīz aptvēra, kā saimnieks varēja zināt viņu ierašanās laiku. Un pēc tam arī vairāki tirgotāji, kas vēlreiz par Mani dzirdēja, ticēja Man.

7] Bet mēs mierīgi devāmies tālāk un ap pusdienas laiku nonācām kāda ciema tuvumā, kas vēl atradās Samarijā. Ap ciemu bija daudzi augļu koki, visvairāk vīģes un olīvas, āboli un ķirši, un mācekļi vēlējās ar tiem nedaudz atspirdzināties.

8] Kad mēs pilnīgi ienācām ciemā, tad mācekļi dažiem sastaptiem ciema ļaudīm jautāja, vai viņi drīkstētu kaut ko no augļiem paņemt.

9] Bet CIEMA ĻAUDIS teica: "Brīnums! Kā jūs jūdi gribat no mums, samariešiem, ēst augļus?"

10] MĀCEKĻI teica: "Mēs gan esam jūdi, bet ne farizeji, kas jūs ienīst, un ja jūs gribat mums dot, mēs jau varam ēst jūsu koku augļus, un mēs arī gribam jums to samaksāt!"

11]Tad CIEMA ĻAUDIS teica: "Tad ēdat, cik jūs gribat! Bet naudu mēs no jums nepieņemsim, jo arī Dievs mums nelūdza naudu, kad Viņš svētīja mūsu augļu kokus!"

12] Tad mācekļi piegāja un pēc patikas ēda augļus, un jo vairāk viņi ēda, jo pilnāki kļuva koki.

13] Bet drīz to pamanīja arī CIEMA IEDZĪVOTĀJI un piegāja pie mācekļiem un teica: "Kā tad jūs apēdat mūsu koku svētību? Mēs pietiekoši uzkrītoši manām, ka mūsu koki ne tikai neko nezaudē no augļiem, bet gan koki redzami kļust tik pilnāki, ka zari smagumu tiko vairs spēj panest. Vai tad jūs to nepamaniet, tā ka jūs pavisam vienaldzīgi augļus ēdat!? Tas ir gaišs un acīmredzamākais brīnums!"

14] Uz to apustulis Andrejs teica: "Ko jūs redzat, to arī mēs redzam, bet to nepanākam mēs ēdāji, bet to panāk jūsu nesavtīgā tuvākā mīlestība! Mēs jums esam svešinieki, un jūs mums viesmīlīgi atļāvāt bez atlīdzības ēst saldos augļus no saviem šajā apvidū rūpīgi koptiem augļu kokiem. Tas Dievam tam Kungam bija patīkami, un tā Viņš arī nu redzami jūsu un mūsu acu priekšā jūsu mums parādītās draudzības un mīlestības dēļ nu svētīja jūs un jūsu augļu kokus.

15] Protams, šajā laikā tas gan ir kas rets, bet tādēļ jo retāks, ka arī tas ir ārkārtīgi reti, ka svešiem ceļieniekiem bez atlīdzības parāda draudzību un mīlestību. Jo kur tikai vienmēr nenonāk un no viena vai otra cilvēka grib pieredzēt kādu draudzību, tad par atlīdzību tas gan notiek, bet aiz tīras cilvēku mīlestības tas notiek tik reti kā tāda veida Dieva svētības brīnums, kā tas nu ir jūsu acu priekšā.

16] Tādēļ vienmēr palieciet uzticīgi nesavtīgai tuvākā mīlestībai un mīliet arī Dievu uzticami turot Viņa baušļus, un jūs patiesi nekad nesūdzēsieties par Dieva svētības trūkumu. Dievs vienmēr un mūžam paliek viens un tas pats, tikai cilvēks mainās, savā pasaules kņadā Viņu aizmirst un Viņa likumus uzlūko kā tikai cilvēciskas gudrības varas darbus, un pie tam ta dara, kas viņiem pēc viņu prāta šķiet labi. Bet pie tādas ticībasun pie darbības pēc pasaules ticības Dievs Viņu gandrīz pilnīgi aizmirsušos cilvēkus vairs neuzlūko ar Savas žēlastības un Mīlestības acīm, bet gan Viņa dusmu acīm.

17] Pie tādiem cilvēku dzīvības apstākļiem dievišķi svētības brīnumi uz šīs zemes gan viegli un noteikti starp cilvēkiem gan kļūst visretākā parādība. Bet kur vēl atrodas cilvēki, kas vēl nešaubīgi tic Dievam, tur Viņa baušļus un savas sirdis vēl nav aptraipījuši un padarījuši netīras ar pasaules mamona zemiskām kārībām, tad, kā tas notika patriarhu laikā, Dievs Sevi viņiem parāda vienmēr kā Savus bērnus svētījošs labākais Tēvs — tikai Viņu necienošiem pasaules bērniem Viņš Sevi rāda kā nepielūdzamu tiesnesi un soda viņus ar visādām nelaimēm un pār pasaulīgajiem nekad neizstiepj Savu svētījošo labo roku.

18] Ja jūs, mīļie un vienkāršie šī mazā ciema iedzīvotāji, to ievērojat, tad jums arī būs viegli aptve-

rams, kādēļ Dievs jums šeit acumirklī svētīja jūsu labo gribu.

19] Pēc tam šī ciema VECĀKAIS teica: "Draugs, kas tu Kunga Jehova Vārdā šeit tik gudri runāji, un ar to arī rādīji, ka tu neesi sliktās farizeju mācības piekritējs un esi pilnīgi vienis prātis ar mums un tev patiesi visā ir taisnība. Bet es jau esmu vecs šī ciema pilsonis un zinu, ka tā iedzīvotāji vēl vienmēr stingri turas pie Mozus likumiem, caur kuriem runāja Dievs. Ko mēs pēc jūsu vēlēšanas labprāt no sirds darām jums, to mēs tāpat jau darām arī daudziem citiem, kas izsalkuši un izslāpuši dodas caur mūsu mazo ciemu. Bet tādu brīnumainu svētību mēs tomēr nekad vēl neesam piedzīvojuši, kaut gan pie tam man atklāti vajag atzīt, ka pie visas mūsu devības mēs vēl nekad nežēlojāmies par Dieva svētības trūkumu. Tomēr, kā teikts, tik uzkrītošā veidā mēs vēl nekad Dieva svētību neredzējām!

20] Šķiet, šeit valda vēl kāds pavisam sevišķs apstāklis, kuru varbūt ļoti gudru iemeslu dēļ jūs negriat vai nedrīkstat mums atklāt. Bet lai nu ir kā ir! Tā lieta reiz ir acīmredzamākais brīnums, ko neviens nevar noliegt, un mēs negribam tuvāk apvaicāties par īsteno slepeno iemeslu. Tomēr viens man uzkrīt, un tas ir, ka viens no jums, kas tur uz ceļa jūs gaida, neko negribēja nogaršot mūsu augļiem? Vai viņš ir kāds nocietinājies jūds, kas no samariešiem neko negrib pieņemt, vai arī vinš nav augļu draugs, kādi ir mūsu kokos?"

21] ANDREJS teica: "Draugs, Viņš nav ne viens, ne otrs! Bet kas Viņu pazīst, tas pazīst vairāk, ko jebkad spēs pazīt visa pasaule, jo tādēļ Viņš arī ir visu mūsu Kungs un Meistars!"

22] Šie Andreja vārdi vecākam ļoti uzkrita un tādēļ viņš arī teica (VECĀKAIS): "Vai Es spriežu nepareizi, ja es teikšu, ka pie acīmredzamā brīnuma līdzās sevišķai žēlastībai no augšas vēl ir kāds īpatnējs noslēpums?! Un tas slepenais iemesls noteikti būs meklējams tajā vīrā, ko tu dēvēji par jūsu Kungu un Meistaru! — Vai es spriežu pareizi vai nē?"

23] ANDREJS teica: "Draugs, ja tev tā liekas, tad pieej pie Viņa un runā ar Viņu Pašu, jo mēs zinām, kas mums ir sakāms un darāms, — bet Viņš ir tas Kungs, un var darīt un runāt, ko Viņš grib!"

60. Iedzīvotāju labklājības iemesls.

1] Kad VECĀKAIS to dzirdēja, tad viņš tūlīt pienāca pie Manis un teica: "Klausies, tu šo vīru Kungs un Meistar, kuri spirdzinājās ar mūsu koku augļiem! Kādēļ tad arī tu nevēlējies kopā ar noteikti taviem mācekļiem spirdzināties ar labi nobriedušiem augļiem?"

2] ES teicu: "Tādēļ, ka Man nu tik ļoti nekārojas pēc saldu augļu baudīšanas, kā daudz vairāk pēc jūsu siržu un jūsu labās gribas daudz saldākiem augļiem, jo ja kāds kādam Manam patiesam māceklim un kalpam parāda patiesu un nesavtīgu mīlestību, tad Es to pieņemu tieši tā, itkā viņš o būtu parādījis Man Pašam.

3] Bet Es esmu ar Dievu, un Dievs ir ar Mani, un kas ir ar Mani, tie tātad ir arī ar Dievu, un Dievs ir ar viņiem. Bet Dievs ir arī ar katru, kas dzīvi Viņam tic, tur Viņa baušļus, Viņu pār visu mīl un savus tuvākos kā sevi pašu. Bet jā kāds savu tuvāko — vienalga, vietējo vai svešinieku — bez atlīdzības jau nemīl un kādās bēdās viņam nepalīdz, kuru viņš tomēr redz kā viņam līdzīgu Dieva līdzību, kā viņš var mīlēt Dievu, kuru viņš neredz?

4] Tādēļ patiesa un nesavtīga mīlestība uz tuvāko un mīlestība uz Dievu ir viens un tādu mīlestību Dievs atalgo jau šajā pasaulē, un vēl vairāk reiz atalgos ar mūžīgu dzīvību Savā mūžīgajā Valstībā. Patiesi, arī neviens ūdens malks, kuru jūs aiz labas sirds pasniedzat izslāpušam, nepaliks jums neatlīdzināts!"

5] VECĀKAIS teica: "Kungs un Meistar, no taviem vārdiem es dzirdu, ka tu patiesi esi Kungs un Meistars! Ar ūdeni mēs ceļieniekus jau ļoti bieži atspirdzinājām, jo mums ir kopēja aka, kurā ir ļoti svaigs ūdens. Bet mēs labprāt kādu nogurušu ceļinieku atspirdzinātu arī ar kausu vīna, ja mums tas būtu. Bet mūsu apvidus ir liess, un vīnogulāji šeit labi nepadodas. Bet lai vīnu nopirktu, mums tam pietiekamā daudzumā nav ne naudas, ne ganāmpulku, un tā mēs dažam labam ceļiniekam pakalpojam tikai ar to, kas mums tiko pietiekami ir. Mīļais, lielais un visvarenais Dievs tad arī mūsu gribu pienes kā darbu!"

6] ES teicu: "To Viņš arī jau sen dara, un tādēļ jūs vēl nekad neesat cietuši kādu sevišķu postu. Bet turpmāk Dievs vēl uzkrītošāk rūpēsies par jūsu laicīgo un vēl vairāk par jūsu dvēseļu svētību, par to jūs variet būt pilnīgi droši. Jo kas tā kā jūs uz Viņu paļaujas, to Viņš nekad neatstāj. Ja arī Viņš bieži ne tūlīt acumirklī un acīmredzami viņam palīdz, tad Viņš tomēr nekad neļauj viņam pilnīgi pagrimt.

7] Jo Dievs vispirms katru labi pārbauda, līdz Viņš viņam acīmredzami palīdz. Bet ja kāds cilvēks

arī visos pārbaudījumos saglabā savu uzticību un mīlestību Viņam, tad no Dieva arī pēkšņi, pirms kāds cilvēks to saprot, vienmēr nāk acumirklīga palīdzība un pār uzticīgo vienmēr paliek Viņa svētība. To paturiet jūs visi sevī un domājiet: Dievs jūs pārbaudīja jūsu dvēseļu svētībai, jūs pārbaudījumu labi izturējāt, un tā Viņš nāca nu pie jums ar Savas svētības visu atalgojošo pilnību un Viņa svētība jums būs paliekošs īpašums.

8] Jūs Mani nepazīstat un nezinat, kas Es esmu, bet nāks laiks un īstenībā jau ir te, kurā jūs sauksiet: "Sveiks Dāvida dēlam, kas Kungs vārdā nāca pie mums!" — Vai jūs nesaņēmāt vēsti, kas pirms diviem gadiem notika Samarijā?"

9] VECĀKAIS teica: "Kungs un Meistar, un tagad pēc tava paša izteiciena lielā jūdu ķēniņā pēcnācēj, mēs tikai reti ejam Samarijas pilsētā, kas ir vairāk kā pus ceļojuma dienas attālumā no šejienes, un tādēļ arī maz zinām no tā, kas viss tajā varbūt notiek un atgadās. Bet no ceļiniekiem mēs dzirdējām, ka minētā laikā caur kādu jaunu cēlušos lielu pravieti esot notikušas pat neticami brīnumainas lietas. Viņš samariešiem arī esot devis visādas mierinājums pilnas mācības, par kurām tomēr daži priesteri un arī citi pasaules cilvēki esot dusmojušies — vai ar, vai drīzāk bez patiesa iemesla — to mēs savā vienkāršībā nespējam novērtēt un kādu mums nezināmu lietu nespējam tiesāt.

10] Bet kaut kas pavisam cits mums tikai pirms neilga laika atgadījās, kam mēs visi tāpat kā šodien par koku augļu brīnumaino pavairošanos bijām liecinieki, un tas pastāvēja tajā: arī tā ap pusdienas laiku pie mums nāca bet tikai divi vīri, pēc apģērba un valodas no Jeruzālemes, un lūdza mums nedaudz maizes un arī nedaudz gatavus mūsu koku augļus, ko visu pēc mūsu spēkiem mēs viņiem arī labprāt devām. Kad viņi ar to bija spēcinājušies, es atļāvos viņiem pajautāt, kas viņi būtu, no kurienes esot nākuši un uz kurieni viņi ceļotu tālāk, kur esot viņu dzimtene un kāda esot viņu nodarbošanās.

11] Un viņi teica: "Pirms vēl neilga laika mēs bijām pavisam parasti un visbiežāk ļoti apspiesti kalpotāji un kalpi, un šad un tad, kad mums nebija nekāda noteikta kunga dienests, bijām arī slikti atalgoti dienas kalpi Jeruzalemē. Bet tad no Galilejas Jeruzalemē nāca kāds Vīrs, pilns dievišķa spēka, varas un gudrības, un ar ļoti spēcīgu runu mācīja visu tautu, darīja lielus un nekad nedzirdētus brīnumdarbus un ļoti daudz ļudis sāka viņam ticēt, par lielām dusmām farizejiem un rakstu mācītājiem, kuru ļauno tautas krāpšanu Viņš bez kādām bailēm tautas priekšā brīvi atklāja, un kā tāds, kam ir vara, asi vērsās pie viņu sirdsapziņas.

12] Šis no Dieva pasaulē sūtītais Vīrs, kuram par Viņa pavadoni arī vienmēr bija varens erceņģelis, arī mūs, tā kā mēs Viņam ticējām, uzņēma par Saviem mācekļiem, deva mums gudrību un visādu varu izdziedināt miesas un dvēseles slimības un no cilvēkie izdzīt ļaunu garus, un mums neko nevar nodarīt inde un indīgi dzīvnieki, un arī tad ne, ja mēs būtu spiesti kailām kājām staigāt virs skorpioniem un odzēm.

13] Bet mūsu galenais darbs un nodarbošanās pastāv tajā, ka mēs no Dieva sūtītā Dieva Cilvēka vārdā kā Viņa sūtņi starp cilvēkiem, vienalga vai jūdiem vai pagāniem, sludinām Dieva Valstības uz zemi atnākšanu, kas Viņa Personā, praviešu pavēstītais Mesija, nu ir atnācis šajā pasaulē, lai cilvēkus atbrīvotu no senā un smagā grēku, melu un maldu jūga, kas esot tiesa un mūžīga nāve."

14] Es abiem jautāju par jaunas mācības elementu, caur kuru uz zemes starp cilvēkiem jānāk Dieva Valstībai, un redzi, tad viņi runāja kā tu un arī kā ar mums runāja viens tavs mēceklis, un mēs atradām, ka viņš runāja patiesību un pilnīgi ticējām viņa vārdiem."

61. Apsēstā pilnīga izdziedināšana.

1] (VECĀKAIS:) "Bet starp mums bija viens cilvēks, kas jau kopš 30 gadiem bija vājprātīgs un šad un tad ieskrēja mežā, kur viņš no ļauniem gariem tika tā mocīts, ka viņš bieži tik stipri un izmisīgi gaudoja un rēca, ka pat mežonīgi zvēri pēkšņi no viņa bēga. Kad viņš no meža akal atnāca atpakaļ pie mums, tad viņš bija mierīgs, bet kad viņam jautāja, ko viņš mežā darīja, tad viņš nekad to neatcerējās.

2] Šis ļoti nožēlojamais cilvēks tajā laikā, kad abi vīri mūs apciemoja, atradās tieši šeit ciemā un mēs pēc viņu vēlēšanās viņu likām viņiem priekšā. Tad viņi uzlika rokas uz viņa un Dieva Cilvēka Jēzus vārdā pavēlēja ļaunajiem gariem no cilvēka iziet un uz visiem laikiem pamest. Bet ļaunie gari kliedza tik skaļi kā kāds karavadonis uz saviem no viņa tik ilgi mocītiem cilvēkiem: "Mēs pazīstam Jēzu Cebaotu — Jehovu, Betlēmē aitas kūtī dzimušu no maigas jaunavas un senā Nācaretē Galijejā izaugušu par spēcīgu vīru un arī esam padoti Viņa visvarenībai, bet jūs mēs nepazīstam un jums arī nepaklausīsim.

3[Bet pēc tam tie abi vīri garā ļoti nopietni piesauca palīgā viņu Jēzu. Pēc šī sauciena °ēs no augšas dzirdējām kā spēcīgu pērkonu, un ļaunie gari mocīto pēkšņi pameta, un mēs viņus redzējām steidzīgi drāžamies prom kā lielu, melnu mušu baru, un iepriekš daudzus gadus mocītais cilvēks pēc tam kļuva pilnīgi vesels un vēl līdz šai stundai atrodas starp mums ciemā; ja tu, tavu mācekļu Kungs un Meistar, varbūt gribētu viņu redzēt, tad es varētu likt viņu šeit atvest!

4] Un redzi, tas mūsu nomaļajā ciemā bija rets notikums, un es tad nu arī vēlētos uzzināt, vai varbūt arī jūs esat tā varenā Jēzus Cebaota Jehovas no Nācaretes sūtītie, tādēļ ka arī jūs, līdzīgi tiem diviem vīriem, gudri runājat un caur jūsu klātbūtni pie mūsu augļu kokiem notiek acīmredzami brīnumi!"

5] ES teicu: "Iepriekš liec šeit atnākt tam izdziedinātam cilvēkam, un tad jau redzēs, kas Es esmu un kas ir Mani mācekļi."

6] Pēc šiem Maniem vārdiem tas izdziedinātais vīrs no kādas mājas, kur viņš strādāja, tūlīt tika atvests pie Manis, un viņš Man jautāja, ko Es no viņa vēlos, ka viņam jādara.

7] Bet ES viņam teicu: "Lai tu Man kaut kā pakalpo, to Es no tevis patiesi neprasu, bet Es varu tev labi pakalpot un tādēļ liku nākt pie Manis. Tu tikai pirms neilga laika no diviem vīriem tiki atbrīvots no tavem mocītājiem gariem?"

8] IZJAUTĀTAIS tieca: "Jā, mans kungs, tie ļauni gari — pateicība Dievam augstībā — mani atstāja, tomēr zināms miesīgs vājums un vienmēr pieeugošas bailes no manā vecumā redzami tuvojošās nāves, neskatoties uz visām lūgšanām un paļāvību uz Dievu, tomēr negrib mani atstāt, un tāpēc es pasaulē ne par ko vair nevaru priecāties! Redzi, tas arī ir liels un ļoti bēdīga izskata posts, sevišķi tīri ļaunākās mocības vecam kļuvušam cilvēkam! Ja tu varbūt vari mani no tā atbrīvot, tad tu protams izdarītu lielāko un man patīkamāko pakalpojumu!"

9] ES teicu: "Jā, Mans draugs, Es to spēju no Manas personīgās varas pilnības un tam nav vajadzīga nekādas citas būtnes palīdzība! Un tā Es gribu, ka tu tūlīt kļusti tik stiprs un spēcīgs, kāds tu iepriekš vēl nekad nebiji, un lai tad tevi uz visiem laikiem atstāj tukši muļķīgās bailes no miesas nāves, kas īstenībā nav nekāda nāve, bet gan tikai ir gaiša gaisma patiesā, mūžīgā dzīvībā!"

10] Kad ES šos vārdus pār cilvēku izteicu, tad viņš tūlīt kļuva pilns jauna vīrieša spēka un bailes no nāves viņu tūlīt pēkšņi tā pilnīgi atstāja, ka viņš aiz tīra prieka sāka gavilēt un no visas sirds sāka Man pateikties par šo dziedināšanu un slavēja Dievu, kas Man piešķīra tādu spēku.

11] Pēc tam VECĀKAIS atkal pienāca pie Manis un pārsteiguma un godbijības pilns Man teica: "Ak Kungs un Meistar, man nu liekas, ka es nu jau zinātu, kas Tu pavisam īstenībā esi!"

12] ES teicu: "Ja tev tā liekas, tad runā, kā tev tas liekas!"

13] Un VECĀKAIS teica: "Kungs un Meistar, piedod man manu pārdrošību, ka es ar Tevi runāju! Tas izriet no visa, ko es tagad dzirdēju, ka tieši Tu esi tas Jēzus — Cebaots — Jehova, jo neviens mirstīgais kopš pasaules sākuma nekad nevarētu teikt: "Es tev to daru no manas personīgās varas pilnības!" un viņam brīnumainākā veidā uz mata izdotos tas, ko viņš grib un pavisam vienkārši saprotamiem vārdem izsaka. Bet tu, Draugs, nesauci uz Dievu vai Jēzu — Cebaotu — Jehovu: "Palīdzi man!", bet gan Tu teici: "Es to gribu no manas personīgās varas pilnības!"

14] Ievērojot to, kas Tu esi? Tu Pats esi tas viens vienīgi patiesais Jēzus — Cebaots — Jehova, un tātad neslēp ilgāk Tavu caur praviešu pareģojumiem apsolīto Mesijas vaigu, lai mēs Tevī varam apsveikt, mīlēt, slavēt un cildināt To, kas Tu esi un kam nav līdzīgs neviens ne uz zemes, ne debesīs! Jo ja tu esi Jehova Cebaots — ko es ne mazākā mērā neapšaubu —, tad vienīgi Tev no mums cilvēkiem pienākas viss gods un pielūgsme kas no Taviem vārdiem un Taviem darbiem Tevi pazinām!"

15] ES teicu: "Ko jūs gribat darīt, to dariet sirdī, jo visas slavas no cilvēku mutes Manā priekšā nav nekāda vērtība! Tikai Manu brāļu priekšā atzīstiet Manu vārdu atklāti arī ar mutēm un runājiet par Manu Mācību un par Maniem darbiem un darbojieties un dzīvojiet pēc Manas mācības, kuru jums pasludināja abi Mani sūtņi, un Es jūs atzīšu Mana Tēva priekšā, un ko Es atzīšu Mana Tēva priekšā, tam sevī būs mūžīga dzīvība.

16] Bet tagad mēs atkal turpināsim mūsu ceļu, jo Man vēl dauziem vajag Sevi rādīt, kuri kā jūs jau pilnīgi Man tic, bet arī ļoti ilgojas Mani redzēt."

62. Kunga apsolījums un svētība kalna ciema iedzīvotājiem.

1] (KUNGS:) "Ja jūs paliekat Manā Mācībā, tad arī Es garā palikšu pie jums tā, kā arī pie visiem cil-

vēkiem, kas Man tic un dzīvo un darbojas pēc Manas mācības un kas tos, kurus Es izsūtu visām tautām sludināt Evanģēliju par Dieva Valstības uz zemes atnākšanu un iekš kā tā pastāv un kas ir tās būtība, līdzīgi jums visā mīlestībā un draudzībā uzņem un dod viņiem ēst un dzert.

2] Jo kurus Es nu izsūtu, ir līdzīgi praviešiem, bet kas kādam pravietim laicīgi dara labu, tas arī iegūs pravieša algu; bet tā pastāv tajā, ka Es Garā, kā praviešos, būšu un palikšu pie viņa un viņam netrūks Manas svētības.

3] Savus zemes gabalus, kas ir ļoti akmeņaini, jūs līdz šim grūti apstrādājāt, un jūsu lauki, dārzi un pļavas jums deva tikai ļoti trūcīgu ražu, bet jūs nekurnējāt, pateicāties Dievam arī par to nedaudzo, bet Viņš jums to nedaudzo arī svētīja un tas pietika jums un caur jūsu tuvākā mīlestību arī dažam labam draugam, kas pie jums nāca izsalcis, izslāpis un bieži arī kails.

4] Bet tā kā jūs bijāt Man uzticīgi ar mazumu, tad no šī laika jūsu zeme, kas gan nav mazs līdzenums, zaudēs savu ļoti akmeņaino izskatu un nākamībā jūs tajā gūsiet labu ražu jums arī vajadzēs daudzus kalpus. Īsi, tas Gars, ko Es jūsos atamodināšu, jūs mācīs, kā jūs nākamībā apkopsiet un apstrādāsiet jūsu šīspasaules saimniecību.

5] Bet ja jūsu zeme būs pilna svētības, tad nepāprūlieties, bet palieciet, kādi jūs nu esat, un arī Mana svētība paliks pie jums, dabīgi un garīgi. Lai tā ir un lai tā paliek, tāpat kā jūs fakstiski paliksiet Manā Mācībā!"

6] Pēc šiem maniem vārdiem visi klātesošie šī mazā kalnu ciema iedzīvotāji nometās Manā priekšā uz ceļiem un pateicās Man par žēlastību, ko Es viņiem parādīju. Bet vecākais un pilnīgi izdziedinātais aiz paeicības asarām tiko varēja runāt. Bet Es viņiem liku piecelties un priecīgi doties pie saviem darbiem, ko viņi tad arī darīja, tikai vecākais un izdziedinātais vēl palika un Manus mācekļus uzlūkoja ar svētlaimīgiem skatiem.

7] Un IZDZIEDINĀTAIS teica: "Ak, cik tomēr laimīgiem vajag būt Taviem izvlētiem mācekļiem, kuri vienmēr var būt ap Tevi, ak Kungs, unbūt liecinieki visiem Taviem darbiem un mācībām!"

8] ES teicu: "Bet tādēļ viņi vēlāk, kad Es vairs nebūšu pie viņiem šajā Manā redzamajā Personā, bet gan tur, no kurienes Es atnācu, no pasaules puses arī pārcietīs visādus smagus dzīvības pārbaudījumus un visādas vajāšanas, jo pasaule, kā tā nu ir, ir akla un kurla, Mana Vārda dēļ viņus ienīdīs, kā tā ienīst arī Mani, tādēļ, ka Mani vēl neatzīst un arī neatzīs, un tā ies bojā tās grēkos un šausmās.

9] Un redziet, jums tā šajā pasaulē būs vieglāk, kaut gan arī jūs daudzkārt izpētīs, vai arī jūs Man ticat un rīkojaties un dzīvojat pēc Manas mācības.

10] Bet kad jums par to jautās, tad nebīstieties un nedomājiet, ko jums jautātājiem un kārdinātājiem jāatbild! Stundā, kad jums tas būs vajadzīgs, pareiza atbilde jums jau tiks kilta mutē un jūsu kārdinātāji uz tūkstoti jums nespēs atbildēt arī vienu. Par to jūs variet būt pilnīgi droši."

11] Pēc tam abi nomierinājās un Es mācekļiem devu mājienu, ka ir laiks ceļot tālāk.

12] Ta mācekļi sāka gatavoties ceļam. Es piegāju starp viņiem un mēs vēja ātrumā atstājām kalnu ciemu, un pirms tā iedzīvotāji vēl tā īsti varēja atskatīties, mēs jau arī pilnīgi pazudām no viņu acīm, kāda ātra pazušana dažiem ciema iedzōvotājiem lika domāt, ka mēs būtu gari, bet vecākais un izdziedinātais viņiem paskaidroja, kas Es esmu, un ka tādēļ Man arī viss ir iespējams.

13] Gadu pēc tam, kad viņu akmeņainā zeme sāka pārveidoties ļoti auglīgos laukos, viņu ticība kļuva vēl spēcīgāka, un laiku pa laikam Es redzams nācu starp viņiem un spēcināju viņus ticībā un mīlestībā, pacietībā un lēnprātībā. Jo daži no viņiem, kad viņi dzirdēja, ka Es Jeruzālemē nomiru pie krusta, kļuva ļoti bailīgi un ticībā šaubīgi, un tā tas arī bija vajadzīgs, ka Es arī personīgi nācu pie viņiem, rādīju viņiem Sevi kā Kungu un nāves Uzvarētāju, mierināju viņus un viņiem no rakstiem arī izskaidroju, kā tam visam pie Manis vajadzēja notikt, lai katra dvēsele, kas Man tic, caur tumšajiem nāves vārtiem ieiet mūžīgā godībā, kurā Es iegāju un kurā Es jau kopš mūžības atrodos. Bet kas notika, tas notika aiz mīlestības uz cilvēkiem, lai viņi caur ticību Man un Manai Cilvēkā tapšanai viņu svētībai, bet arī ļaunās pasaules tiesai, visā Man līdzīgi kļūst par Maniem patiesiem bērniem. Un tad tieši šie, šī mazā kalnu ciemata iedzīvotāji nedaudz gados ticībā un darbībā pēc tās kļuva par patiesiem varoņiem.

63. Kungs ar Savējiem Samarijā kādā pirmatnējā mežā.

1] Bet stundas laikā mēs nonācām kādā biezā mežā, caur kuru ceļš veda uz Galileju. Mežs turpinājās ap trim labam ceļa stundām un pa ceļam nebija nevienas mājas.

2] Un mācekļi Man jautāja, kāpēc tāds mežs ne no viena netiek izmantots.

3] Bet Es viņiem teicu: "Priecājietes par to, ka visā Apsolītā zemē vēl pastāv kāds vesels mežs, un vēl nav kļuvis par cilvēku mantkārības nievājošu upuri! Šajā mežā jūs vēl varat atrast vietas, kurā no kokiem kā neliels strauts plūst medus, jo tādos mežos vēl bagātīgi sastopamas bites, kas ražo medu.

4] Tam nolūkam Es radīju arī visādus dzīvniekus tā, ka pirmkārt tas zemes dabīgai pastāvēšānai ir tikpat nepieciešams kā cilvēkam acis redzēšanai, un otrkārt, kā Es jums pie citām izdevībām to jau pavisam detalizēti caur jūsu iekšējās redzes atvēršanu to arī būtiski rādīju, tas ir pilnīgi nepieciešams dvēseļu uz šīs zemes progresējošai un patstāvīgai attīstībai, un tā jūs tad arī sapratīsiet, ka līdzās cilvēkiem uz šīs zemes vajag būt mājvietai arī visāda vida un sugu dzīvniekiem, tādēļ, ka tam ta vajag būt cilvēku galējai izglītošanai pēc Manas kārtības. Un tam tad arī šur un tur uz šīs zemes ir nepieciešami lielāki un bezāki meži, bet kam līdzās ir vēl tūkstotskārtīgi citi iemesli.

5] Pirmām kārtām tie ir pirmie neskaitāmi daudzo dabas garu uzņemšanas trauki, kas stādu valstībā saņem visu pirmo iemiesošanos jau ar kādu atsevišķi kārtotu inteliģenci un ciktāl sasniedz kādu bridumu, caur to tad jau var pārietinteliģentākā un brīvākā dzīvnieka dzīvībā — ko visu Es jums jau rādīju, tādēļ ka Es gribu, ka jums labi jāpazīst visi Dieva Valstības uz zemes noslēpumi.

6] Cik ilgi tāda veida mežs pareizi uz zemes bagātīgā mērā pastāv un tie vienmēr no visām avaigznēm uz zemi nogrimušie un uz šīs zemes attīstījušies un pacēlušies dabas gari šādos mežos atrod viņu uzņemšanu un labi kārtotu patvērumu, tik ilgi jūs uz zemes neredzēsiet parādāmies ne pārāk strauju elementu vētras, ne dažādu veidu sērgu slimības, bet kad reiz cilvēku pārāk alkatīga peļņas kāre pārāk daudz ķersies pie zemes mežiem, tad cilvēkiem uz šīs zemes būs slikti dzīvot un pastāvēt, un vissliktāk tur, kur mežu izcirtumi kļūs ļoti pārsvarā, ko jūs arī variet iegaumēt, lai cilvēkus laicīgi brīdinātu no tādas industrijas.

7] Redziet, cilvēku pirmajā laikā uz šīs zemes neko nezināja par no baļķiem celtām mājām un vēl mazāk par mūrētām pilīm. Tādi meži cilvēkiem arī kalpoja par mājvietām un šādās dzīvās dabas mājvietās viņi sasniedza ļoti lielu un pilnīgi veselīgu vecumu. Ziemeļos, kā Āzijas, tāpat arī Eiropas un vēl citās lielās un mazās pasaules daļās, arī dienvidu puslodē vēl šodien pavisam spēcīgi un veselīgi cilvēki dabīgā ziņā ņemot dzīvo mežos, un tā kāds tāds mežs nav kaut kas tik briesmīgs un nederīgs, kā to sev stādās priekšā cilvēku īsredzīgais prāts. Ja jūs to aptverat, tad īsti priecājieties par to, ka mēs šeit vēl sastopam vienu īsti veselīgu pirmmežu!"

8] Bet kamēr Es mācekļiem pastāstīju par šo biezo mežu, mēs nonācām kādā meža klajākā vietā, kas bija apaugusi ar vecām ciedrām. Un tur bija viena ciedra, kas bija ar tukšu vidu un tādēļ tajā deva pajumti lielai masai bišu, kuras sanesa tik daudz medus, ka tas, tādēļ, ka nevarēja tikt no bitēm apēsts, no varenā koka visām plaisām un ieplīsumiem tik bagātīgi plūda ārā, ka kādā padziļinājumā no koka nedaudz lejup bija redzams kā kāds dīķis pilns ar labāko medu un no patiesā medus dīķa pa labi tālu mežā mācekļi drīz atklāja kādu noplūdi.

9] Un PĒTERIS teica: "Te patiesi vēl ir gabals no senās Kanaanas, kurā strautos tecēja medus un piens! Tikai dīvaini, ka vienmēr nepiesātināmā cilvēku mantkārība šo patieso medus ezeru līdz šim vēl nav atklājusi. Kungs un Meistar, žēl ka mums nav maize, — te mēs pavisam labi varētu paēst ar medus maizi!"

10] Uz to FILIPS teica: "Viens maizes klaips man gan būtu, bet mēs nu skaitā esam kādi četrdesmit, tādēļuz vienu iznāks maz!"

11] Pēc tam JĀŅA MĀCEKĻI teica: "Arī mums vēl ir pāris klaipi, kurus mēs nopirkām jau Jerikā, un tā, ja arī trūcīgā veidā, varētu mums visiem pietikt!"

12] ES teicu: "Ja jau jūs esat izsalkuši, tad sadaliet tos trīs klaipus savā starpā un ēdiet!"

13] Mācekļi tā darīja un labu gabalu deva arī Man.

14] Pie tam Es maizi svētīju un tā pavairojās tā, ka nu mums visiem maize bija pārpilnam. Tad mēs apsēdāmies pie dīķa, mērcām maizi medū, un mācekļi, it sevišķi Jūda Iskariots nevarēja vien beigt ēst saldo maizi.

15] Šis mielasts ilga ap pusstundu un Es teicu: "Tagad mēs visi medus maizi pietiekami ēdām, ir laiks, ka mēs jums tik saldo meža vietu atstājam un skatamies, ka šodien vēl pirms saules rieta sasniedzam Galileju, jo šeit mēs vēl esam Samarijā."

16] PĒTERIS teica: "Kungs, būtu labi pāris dienas šeit palikt, un tā nedaudz atpūsties! Šeit mēs būtu arī droši no apgrūtinošo cilvēku uzmācības, jo šo vietu pirms mums pavisam noteikti vēl nav atklājis

neviens cilvēks, tādēļ ka medus dīķis vēl ir tik pilns, ka tas pārplūst."

17] ES teicu: "Cilvēki šo vietu mežā gan nav atklājuši, bet jau sen šī meža vairāki lāči, un viņi neliks ilgi uz sevi gaidīt. Ja jūs gribat šo nakti pie šī medus dīķa pavadīt kopā ar tādiem iedzīvotājiem, tad jūs varat šeit pārnakšņot. Tomēr Es neuzkavēšos lāču sabiedrībā un ar Savas gribas varu Es negribu viņus savaldīt un ierobežot viņu maltīti.

18] Kad mācekļi dzirdēja par vairāku lāču ierašanos, pret kuriem lielākā daļa sajuta pretīgumu, tad viņi arī tūlīt bija gatavi aizceļot. Katrs savu maizes atlikumu vēlreiz iemērca medū, tad ātri piecēlās no zemes un mēs atstājām šo vietu un devāmies tālāk ceļā, jo mums diezgan lielu ceļa posmu vajadzēja sev ceļu izlauzt, tādēļ ka iepriekš, lai nonāktu pie medus dīķa, mums vajadzējs no ierīkotā ceļa attālināties.

Kungs Galijelā

64. Lauku viesnīcā.

1] Bet pēc medus mielasta mācekļi bija ļoti izslāpuši, un tā kā mēs nonācām pie kādas lauku viesnīcas, tad viņi vēlējās dzert.

2] Bet saimnieks atvainojās, ka izņemot nedaudz ūdeni no cisternas un aitu pienu viņam nekā dzerama nav, un mācekļi apmierinājās ar aitas pienu, kas saimnekam bija bagātīgā mērā, un ar to slāpes apdzēsa.

3] Kad mācekļi slāpes bija dzēsuši, tad tā dēvētie un jau zināmie JŪDU GRIEĶI un arī JĀŅA MĀCEKĻI, kuriem visiem klāt bija daudz naudas, jautāja, cik piens maksā.

4] Bet SAIMNIEKS teica: "Kurš starp jums ir jūds, tas ir brīvs no maksas — ja ja kāds jūds manā viesnīcā pirmo reizi prasa kādu atspidzinājumu, tad man ir paradums viņam to pasniegt bez atlīdzības, — bet grieķi par atspirdzinājumu lai samaksā, un proti katrs ar vienu feniņu!"

5] Bet JŪDU GRIEĶI, kaut gan viņi bija jūdi, teica: "Draugs, mēs gan valkājam grieķu tērpus, bet esam apgraizīti un tādēļ esam jūdi, nevis grieķi! Bet tas nav svarīgi! Tu uzstādīji lētu rēķinu, tā mēs gribam un arī samaksāsim tev ne vienkārši, bet trīskārt, jo tavu aitu piens bija svaigs un labs, un mēs dzēsām savas slāpes, un tavs rēķins ir uzstādīts pārāk niecīgs! Šeit, saņem naudu!"

6] Ar to viens no jūdu grieķiem viņam iedeva sudraba gabalu 100 feniņu vērtībā.

7] Bet SAIMNIEKS atvainojās, ka tik lielu naudu nevar samainīt un teica: "Tā kā jūs pēc jūsu man pilnīgi ticamiem izteicieniem esat jūdi, tad arī jūs esat brīvi no maksas, un es no jums nekādu naudu nepieņemu, ne mazu un vēl mazāk lielu!"

8] Uz to ES saimniekam teicu: "Kas tik lēti rēķina kā tu, tas negrēko, ja viņš pieņem to, ko viesi viņam brīvprātīgi sniedz."

9] Pēc šiem Maniem vārdiem SAIMNIEKS naudu paņēma un teica: "Tad viens samaksā par citiem! Šis ceļš gan nav tāds, pa kuru bieži un daudz ceļo karavānas, — jo ceļinieki baidās no lielā un biezā kalnu meža, kurā uzturas visādi plēsīgi dzīvnieki un ceļiniekus, sevišķi ziemā, bieži ļoti apgrūtina —, bet pavasarī un vasarā pa šo ceļu tomēr vēl nāk ceļinieki, un starp viņiem atradīsies daži, kuriem pavisam labi noderēs kāds bezmakas uzturs.

10] Ak, ja tikai man būtu laba avota aka manai citādi lielai saimniecībai, tad zināmajos likos man viesu netrūktu, bet visās manās cisternās ir tiko tikdaudz daļēji dzerama ūdens, cik man vajadzīgs manā saimniecībā. Tādēļ es arī tikai reti viesiem varu dot pajumti. Redzat, arī šī diena jau tuvojas beigām un es labprāt vēlētos jums dot naktsmājas, tādēļ ka tuvākā apdzīvotā vieta ir ap divu ceļa stundu attālumā no šejienes — bet man nav vīns, gandrīz nemaz maizes un sāls! Jo mēs šeit patiesi dzīvojam tikai no aitu un kazu piena, un arī no to kūpinātas gaļas, arī vistas šeit ir un dēj daudz olas — tikai man vienmēr vajag turēt daudzus un drosmīgus labi apbruņotus ganus, lai mani ganāmpulki pārāk necieš no plēsīgiem dzīvniekiem. Bet ja jūs ar manas mājas ēdienu esat apmierināti, tad jūs nakti varat pavadīt pie manis. Naudu es no jums saņēmu pietiekami un arī rīt neuzstādīšu jaunu rēķinu. Mana sieva un manas jau pieaugušās piecas meitas mūsu mājas ēdienu pagatavos ļoti labi."

11] ES teicu: "Draugs, mēs gan šo nakti nepavadīsim šeit, bet gan tuvākā vietā, bet tā kā Es tiešiesmu tīra un dzīva ūdens avota atrašanas Meistars, tad Es tavā mājā gribu nedaudz apskatīties, vai nebūtu atrodama kāda vieta, zem kuras varbūt atrodas kāds bagātīgs ūdens avots."

12] SAIMNIEKS teica: "Ak draugs, te tu velti pūlēsies, tā kā šeit jau vairākas reizes zinātāji, kas

visā tālā apkārtnē meklēja ūdeni, un ar visiem saviem darba rīkiem, ar kuru palīdzību labi jāpamana kādu pazemes ūdens avotu, nekādu tādu vietu neatrada! Patiesi, tad šajā apvidū iepriekš tikai Dievam bajadzētu radīt kādu ūdens avotu, citādi šeit gan neviens nav atrodams — un vismazāk jau ap manu māju, jo es kopā ar saviem kalpiem jau apakšējo uzvanīju augšpusē un neatradu neko citu kā sausus akmeņus!"

13] ES teicu: "Tas nu atkarīgs tikai no maza pārbaudījuma! Varbūt Man izdodas labāk kā tev un visiem taviem ūdens jutējiem?!"

14] SAIMNIEKS teica: "Ak draugs, tu gan vari pamēģināt, bet man te ir vāja ticība!"

15] ES teicu: "Pagaidām tas nav svarīgi, jo pēc tam tu jau nonāksi pie stiprākas ticības!"

16] Pēc tam Es saimniekam jautāju, kādā vietā savas mājas tuvumā viņš vēlētos avotu.

17] SAIMNIEKS teica: "Draugs, arī tas vēl? Jā, ja tev piederētu Mozus gana zizlis, redzi, tad šī ap divu vīru augstā klints tam būtu piemērotākais punkts! Tuksnesī klintij uz Mozus pavēli, kad viņš ar zizli tai piesita, vajadzēja dot ūdeni. Bet nu vairs nav neviens Mozus un arī tāds zizlis un tā mūsu klints gan nekad nekļūs par avotu!"

18] ES teicu: "Draugs, šeit tavā priekšā ir vairāk kā Mozus un visi pravieši, un Mana griba ir varenāka nekā Mozus gana zizlis! Redzi, Es ne ar kādu zizli nesitīšu pie klints, jā, tai pat ar pirkstu nepieskaršos, un klints no sevis uz ilgiem laikiem dos tīrāko un labāko dzeramūdeni, tā kā tev un taviem pēcnācējiem nekad nav jācieš no ūdens trūkuma!"

19] Pēc tam Es pievērsos klintij un teicu: "Es gribu, ka no tevis sāk izplūst vesels dīķis tīrākā un labākā ūdens, tad turpina plūst tūkstots gadus ilgi un tikai tad apsīkst, kad tumšākie pagāni samīdīs šo vietu!"

20] Pēc šiem Maniem vārdiem no klints sienas acumirklī atdalījās viens gabals un ar spēcīgu šalkoņu izšāvas tik varena ūdens straume, ka no klints nedaudz sāņus lejup dziļāk atrodošā ielejā sāka plūst tik spēcīgs strauts, ka tas sev drīz izraka gultni un turpināja tajā plūst.

65. Kungs saimniekam dod sevi pazīt.

1] Kad saimnieks to ieraudzīja, viņš sabijās un nezināja, ko viņam būtu jāsaka.

2] Bet ES viņam teicu: "Draugs, kā nu izskatās ar tavu vājo ticību?"

3] Pēc tam SAIMNIEKS vēl pavisam izbrīnījies teica: "Ak, draugs, kas te attiecas uz manu ticību taviem vārdiem, tad tagad tu jau man varētu likt ticēt, kam tu gribētu, un es tev ticētu! Patiesi, tev vajag būt ļoti varenam pravietim, jā, vēl lielākam kā Mozus un Elija. Tu jau daudzās vietās varu būt veicis lielus brīnumus, lai atkal no jauna paceltu pagrimušo ticību tam vienam patiesam Abrama, Izāka un Jēkaba Dievam un cilvēku sirdīs atkal atmodinātu seno dievbijību, bet es šeit dzīvoju starp kalniem, pavisam atšķirts no visas pasaules un uzzinu maz, kas ir un notiek tālā un lielā pasaulē, un retie ceļinieki, aiz iepriekš pievestiem iemesliem, uz šī ceļa tikai reti apmetas pie manis — un tā šajā pasaulē nu jau varbūt noticis ļoti daudz brīnumaina, un tomēr nekas no tā nav nonācis līdz mūsu ausīm! Kāda tad pavisam īstenībā ir tava lieta, ko tu galvenokārt dari šīs sabiedrības priekšgalā? Jo man liekas, ka tu ne tikai tādēļ staigā apkārt pasaulē, lai ar ūdeni trūcīgus apvidus apgādātu ar ūdeni."

4] ES teicu: "Tu gan varbūt spried pareizi, bet Es brīnos, ka tu, pats kā galilietis, līdz šim par Mani vēl neko nebūtu dzirdējis! Pirms vairākiem gadiem tu tomēr vairākas reizes nonāci Nācaretē, kurā pilsētā Es kā namdaris strādāju līdzās tev labi pazīstamajam Jāzepam! Un tur tu par Mani tad arī dažu ko uzzināji. Vai tad tu to pavisam vair neatceries?"

5] Nu SAIMNIEKS, izplētis ļoti lielas acis, teica: "Tu — būtu tieši tas namdara dēls, par kuru nācarieši stāstīja visādas pasakas un izdomājumus, un kuru viņi pasludināja par kādu pustraku savādnieku?! Jā, jā, pirms dažiem gadiem es par to namdari gan dažu ko dzirdēju, bet visvairāk tikai no viņa jaunības laika, jo kā nobriedušam jauneklim un pēc tam jau kā vīram viņam vairs ļoti maz bija jābūt no viņa bērnības spējām, un tad par viņu arī maz vairs raizējās.

6] Tātad — tu esi tas vecā Jāzepa jaunākais dēls, uz kuru lika ļoti lielas cerības, bet beigās pats sāki par to šaubīties, tā kā tu biji gandrīz mēms un itkā nevienu zīmi vairs neveici? Ak, tagad man dažs kas kļūst skaidrs, kam es agrāk nekad nebūtu ticējis! Bet tikai tagad es pilnīgi vēlētos, lai jūs šo nakti paliekat pie manis!"

7] ES teicu: "Redzi, kad Es drīz atkal atgriezīšos uz turieni, no kurienes Es nācu, tad Mani mācekļi

tiks izsūtīti visā pasaulē un Manā Vārdā cilvēkiem spredīkos to, ko viņi no Manis mācījās, un tad tev jau tiks pavēstīts Manas tagadējās apkārtceļošanas mērķis!

8] Kas ticēs Man un Manam Vārdam un pēc tā rīkosies, no tā gurniem plūdīs dzīva ūdens straume, un viņam nekad neslāps, jo viņā sevī ir mūžīga dzīvība visas Dieva mīlestības patiesībā un garā.

9] Bet ir viegli kādai klintij pavēlēt, lai tā no sevis liek izplūst dabīgam ūdenim, bet tā kā cilvēki savā dabā un sirdī nu ir daudz cietāki, kā te šī klints, kas uz Mana Vārda no sevis liek plūst ūdenim, tad ir arī daudz grūtāk cilvēkus piedabūt pie tā, ka no viņu gurniem plūstu dzīvības ūdens — kāds ūdens tad ir tā mūžīgā patiesība Dievā, kas tagad vārds izplūst cilvēkiem.

10] Ja tā vārdos arī tevī izplūdīs, tad tici un rīkojies, un Dieva Valstībā tu kļūsi aka, no kuras atspirdzināsies daudzi, kam slāps pēc patiesības viņu dvēseļu mūžīgai dzīvībai. Te tev nu ir Manas apkārtceļošanas mērķis.

11] Bet tu arī vēlējies, lai šo drīz tuvojošos nakti Es pavadu tavā mājā. Vienīgi to nu Es tev nevaru izpildīt, jo redzi, diena vēl ilgs vienu stundu, un Man vajag strādāt, cik ilgi vēl ilgs diena. Pirms saules rieta šodien Mani gaida vēl viens svarīgs darbs, un tādēļ Man kopā ar Maniem mācekļiem tūlīt vajag doties tālāk. Bet ievēro to, ko Es tev nu teicu, jo drīz nāks laiks, kurā tu ar visiem taviem mājiniekiem to uzskatīsi par vairāk kā visiem pasaules dārgumiem.

12] Pēc tam Es mācekļiem devu mājienu doties ceļā un tātad ceļot tālāk un mēs arī tūlīt devāmies prom.

13] Bet saimnieks pāris simtus soļu mūs pavadīja un pateicās Man par viņam parādīto brīnumaino labdarību un lūdza Mani drīz atkal atnākt un pie viņa uzkavēties ilgāk, kā tas bija tagad.

14] Un ES viņam teicu: "Draugs, tā kā šoreiz tu gan Mani vairs neredzēsi, bet kad tu no Maniem mācekļiem būsi informēts par Mani un Manu gribu un ticēsi Manam Vārdam, tad Es Garā nākšu pie tevis un arī palikšu pie tevis un tevī. Tagad tu to vēl nesaproti, bet kad tas notiks, tad tu to arī sapratīsi!"

15] Pēc šiem vārdiem saimnieks atvadījās un pārdomādams atgriezās atkal atpakaļ mājās, un mēs gājām savu ceļu mierīgi tālāk, kas vilkās pa kādu brīvu kalna muguru un uz visām pusēm aplūkojām ļoti romantisko apvidu.

16] Bet kad saimnieks drīz atkal nonāca mājās, tad visi viņa ļaudis, pie četrdesmit skaitā, stāvēja un ļoti pārsteigti un izbrīnījušies aplūkoja klinti, no kuras nu bagātīgi izplūda ūdens, un jautāja saimniekam, kas tad Es būtu, un kā Es to panācu, ka klints no sevis liek izplūst tik tīram un daudz ūdenim.

17] Saimnieks viņim gan pastāstīja visu, ko viņš redzēja un dzirdēja, bet viņa ļaudis no visa nekā nesaprata.

18] Tikai viens pavisam VIENKĀRŠS GANS, kas bija atdzinis mājā aitu baru, un tās tūlīt dzirdināja pie svaigā avota, teica: "Jūs nu visu ko minat, jautājat un pētat, — un patiesība šeit ir pavisam tuvu! Cilvēkam, kas tikai caur savu vārdu var darīt to, kas nevienam cilvēkam nav iespējams, vajag būt pilnam Dieva Gara. Bet tā kā Dievs šeit mūsu mājai parādīja tik ārkārtīgu žēlastību, tad mums arī vispirms jāpateicas Viņam un jāslavē Viņa diženo Vārdu un rīt mums tūlīt būtu rokas jāliek pie darba un tur lejā, kur klajumā jau tāpat ir plaša ieplaka, jāizveido dīķis, kur sakrājas šeit izplūstošais ūdens, un mūsu ganāmpulkiem kalpo par ērtāku dzirdinātavu, kā tas ir šeit, kur ūdens no klints pārāk strauji izplūst lejā ielejā.

19] Visi paslavēja ganu par šo labo ideju un padomu un vairāki kalpi tūlīt ņēma rokās cemmes un lāpstas un kapļus un vienā stundā paveica tikdaudz, ka ūdenim vajadzēja plūst un sakrāties minētā līdzenumā, un pāris dienās viss līdzenums, kas jau tāpat sastāvēja tikai no kailiem akmeņiem, tika pārvērsts par pilnīgu ezeru, par ko vēlāk daudzi ceļinieki ļoti brīnījās, tā kā agrāk viņi galvenokārt tikai tādēļ izvairījās no šī apvidus, ka vasarā viņi tur cieta no ūdens trūkuma.

20] Pa šo seno ceļu tad drīz arī ceļoja daudz ceļinieki un saimnieks drīz kļuva tik bagāts, ka no iepriekš pavisam neivērojamās mazās viesnīcas iekārtoja lielu un viņam vienmēr bija daudz viesu. Drīz daudzi devās uz turieni arī tālu uzzinātā brīnuma dēļ un šajā viesnīcā uzturējās vairākas dienas.

21] Bet saimnieks vēlāk kļuva arī viens no Mana Evaņģēlija galvenajiem izplatītājiem, tā kā vispirms no Maniem mācekļiem bija tajā labi apmācīts.

22] Tas minētam ir kā domāšanas vērts pielikums.

23] Un tā nu atgriežamies atpakaļ pie mums pašiem!

66. Desmit spitālīgo dziedināšana. Lūkas ev. 17,11–19

1] Pēc nepilnas stundas mēs nonācām kādas vietas vai tirgus tuvumā, un tad mums nāca pretī desmit ar ļaunu spitālību slimojoši. Viņi visi bija no Nācaretes apkaimes, un viņiem jau pilnu gadu vajadzēja gulēt ārā, jo nevienā viesnīcā viņus negribēja uzņemt un arī neviens ārsts nevarēja viņiem palīdzēt.

2] Kad TIE DESMIT pilnīgi pienāca Manā tuvumā, viņi Mani un arī vairākus Manus mācekļus pazina, palika stāvam, pacēla savas balsis un teica: "Ak Jēzu, tu mīļais Meistar, mēs pazīstam Tevi un Tavu dievišķo varu, apžēlojies par mums, jo mēs bieži ne tikai ciešam tiko panesamas sāpes, bet gan visi mūk no mūsu tuvuma!

3] Bet ES viņiem teicu: "Tad lai jums palīdz jūsu ticība! Bet nu atgriezieties atkal atpakaļ tirgū, un parādiet sevi kādam jūdu priesterim, kas ir arī ārsts (kā jūdu priesteri parasti par sevi iedomājās). Viņš jums tautas priekšā dos derīgu liecību, ka tagad jūs esat pilnīgi tīri! Bet tad ejiet un ar savu roku darbu esiet noderīgi cilvēkiem, un negrēkojiet vairs, lai ar jums nekļūst vēl ļaunāk, kā tas bija līdz šim. Jo tādas miesas slimības izsauc izvirtības grēks! Nu ejiet, un dariet, ko Es jums pavēlēju!"

4] Tad attīrītie steidzīgi atkal atgriezās atpakaļ tirgū un gāja pie kāda priestera, parādīja viņam sevi un lūdza viņu, lai viņš par viņiem liecina.

5] Un priesteris viņus apskatīja, atrada viņus pilnīgi tīrus un pret nelielu upuri deva liecību, un proti — katram savu, nogludinātas ēzeļa ādas sloksnīti, kurā bija iezīmēta zvaigzne.

6] Ar šo liecību viņi tad arī iegāja kādā viesnīcā un parādot augšā aprakstīto liecību tad arī tūlīt bez kavēšanās tika uzņemti kā viesi.

7] Bet VIENS saviem iepriekšējiem ciešanu biedriem teica: "Klausieties, mīļais Meistars Jēzus no Nācaretes ar Savu brīnumaino dievišķo varu mūs izdziedināja no mūsu ļaunās slimības, tādēļ es par mūsu pirmo pienākumu uzskatu, ka mēs nu tūlīt griežamies atpakaļ, dodamies Viņam pretī un vēlreiz Viņam izsakam mūsu pateicību."

8] Tad kāds OTRS teica: "Tev gan ir taisnība, bet saule jau ir norietējusi un sāk satumst, un Viņš tirgus priekšā uz mums nu negaidīs, ka mēs atgrieztos un Viņam mutiski pateiktos! Mēs Viņam pateicamies sirdī, un Viņš, kas arī zina, ko kāds cilvēks domā, mums to tomēr nepierēķinās par ļaunu, ja mēs nu nedodamies Viņam pretī, kur Viņš diezin vai vairs būs sastopams!"

9] Bet tas VIENS teica: "Ja mīļais Meistars Jēzus arī tālumā zina cilvēku domas, kā mēs to pie Viņa jau pieredzējām, tad Viņš arī zinās, ka es nu atgriezos vietā, kur mēs tikām attīrīti, lai Viņam dotu pienākošo godu, — vai Viņš tur uzkavējas vai nē!"

10] Un tie CITI teica: "Dari, kas tev tomēr šķiet labi un pareizi, bet mēs ticam, ka arī mēs nedaram nepareizi, jo mēs darām, kas mums arī liekas labi un pareizi!"

11] Tad tie deviņi iegāja viesnīcā, bet tas viens atgriezās atpakaļ vietā, kur viņš tika attīrīts un kur brīnišķā vakara dēļ Es ar Maniem mācekļiem arī vēl uzkavējāmies. Kad viņš pienāca pie Manis, viņš sajuta lielu prieku, ka viņš Mani atrada uzkavējamies tajā pašā vietā, kurā viņš pusstundu iepriekš kopā ar tiem deviņiem citiem tika attīrīts no ļaunās spitālības.

12] Tad viņš arī tūlīt Manā priekšā nokrita lejā uz vaiga un skaļā balsī cildināja Dievu, teikdams (IZDZIEDINĀTAIS SPITĀLĪGAIS): "Ak, Jēzu, Tu mīļais, labais Meistar, Tu dzīvā, mūžīgā Dieva Dēls, kas Tu kopā ar Viņu esi viena daba un būtība un tātad arī spēj visu, ko spēj tas Tēvs — es Tev pateicos un slavēju Tevi par to, ka Tu man un arī tiem citiem maniem ciešanu biedriem parādīji tik lielu žēlastību! Gods, slava un cildinājums Tev līdzīgā mērā kā mūžīgam Tēvam debesīs, kas Tevī, Savā Dēlā, atnāca pie mums, nabaga grēciniekiem, lai piepildītu, ko Viņš caur patriarhu un praviešu mutēm uzticami un atklāti apsolīja, ak, lai Tava mīlestība, žēlastība un līdzcietība vienmēr paliek pie mums, un liec, ak Jēzu, lai arī garā aklie to atzīst!"

13] ES teicu: "Piecelies, jo tava lielā ticība tev palīdzēja! Tu esi samarietis, un Mani pazini un atnāci, lai Dievam dotu pienākošo godu, tādēļ tu arī paliksi Manā mīlestībā. Bet kas tad nu ir ar tiem deviņiem? Vai arī viņi līdzīgi tev nekļuva tīri? Un ja viņi kļuva tīri, kāpēc viņi nenāca kopā ar tevi, lai arī viņi līdzīgi tev dotu Dievam godu? Vai izņemot tevi tad neatradās neviens, kas atgrieztos dot godu Tam, kas viņu padarīja veselu? Svešinieks tātad zina labāk, kas Dievam pienākas kā tie, kas sevi ļauj godāt kā Dieva bērnus! Bet tādēļ bērniem šis gods arī drīz tiks atņemts un tiks dots svešiniekiem!"

14] Bet samarietis vēl tupēja zemē uz ceļiem un Es draudzīgiem vārdiem viņam vēlreiz teicu: "Piecelies nu pilnīgi augšā, un ej viesnīcā, jo tava ticība tev palīdzēja! Bet saki arī taviem biedriem, kas ir jūdi, ko es tev teicu!"

15] Tad izdziedinātais pilnīgi piecēlās, iegāja viesnīcā un atrada savus biedrus pavisam labi baudām maizi un vīnu.

16] Kad viņš pienāca pie viņiem, viņi tūlīt jautāja, vai viņš Mani vēl ir sastapis.

17] Un viņš viņiem pavisam nopietni un atklāti pastāstīja, ko Es viņam teicu.

18] Tad tos deviņus pārņēma bailes, ka viņi atkal varētu krist atpakaļ spitālībā. Tad viņi vairs neēda un nedzēra un nožēloja, ka arī viņi nedarīja to, ko darīja samarietis.

19] Bet Es kopā ar Maniem mācekļiem drīz sekoju un iegriezos tajā pat viesnīcā, tikai mums tūlīt tika ierādīta kāda liela istaba, un pats saimnieks, kas arī bija vairāk samarietis kā jūds, tūlīt mums jautāja, ko mēs vēlētos ēst un dzert.

20] Bet ES teicu: "Liec tikai dot, kas tev ir, un mēs to baudīsim."

21] Tad saimnieks saviem kalpiem tūlīt pavēlēja nest vīnu un maizi, un vēlāk pareizā daudzumā mums jātiek pagatavotām zivīm.

22] Kā saimnieks pavēlēja, tā tad arī notika.

23] Kad mēs kādu īsu laiku labi baudījām vīnu un maizi, tad ziņkārība mājas ļaudis vilināja pie mums, lai viņi uzzinātu un redzētu, kas mēs esam un no kurienes mēs esam atnākuši. Bet kad viņi mūs ieraudzīja, tad viņi pamanīja, ka mēs noteikti būtu tie paši, no kuriem tie desmit spitālīgie saņēma savu attīrīšanu, jo viņi mūs jau iepriekš sīki aprakstīja, un tā mājas ļaudis mūsos pārāk drīz pazina, ka mēs esam tie brīnumdziednieki.

24] Tas tūlīt tika darīts zināms arī saimniekam, — tādēļ tad arī viņš tūdaļ sāka mūs tuvāk aplūkot un apjautāties par mūsu stāvokli un amatu. Viņš apsēdās pie mūsu galda, arī ņēma maizi un vīnu un vienam Manam māceklim jautāja, vai mēs gan būtu tie paši vīri, no kuru vidus viens, vārdā Jēzus, tikai caur sava Vārda varu pilnīgi attīrīja tos desmit spitālīgos.

25] Bet māceklis, vārdā JĒKABS MAZĀKAIS teica: "Tur pie galda sēž tas Kungs, jautā viņam, un Viņš tev taisnīgi atbildēs."

26] Tad SAIMNIEKS arī tūlīt pienāca pie Manis un teica: "Klausies, draugs, vai tu esi tas brīnumainais dziednieks, kas ārpus tirgus tikai ar sava vārda varu un spēku tos desmit attīrīji no viņu ļaunās spitālības? Vai tu nu esi tas jau vispār pazīstamais Jēzus no Nācaretes?"

27] ES teicu: "Kas tev to teica, vedi viņus šeit, viņi gan tev atkal teiks, vai Es tas esmu!"

28] Tad saimnieks tūlīt gāja un pie mums atveda dažus attīrītos un viņi tūlīt vienā balsī teica (IZDZIEDINĀTIE): "Jā, jā, tas ir tas, kas mums nepateicīgiem parādīja tik lielu žēlastību."

29] Un nu arī tie deviņi, kuri iepriekš neatgriezās, krita Manā priekšā un deva Man godu.

30] Bet ES viņiem teicu: "Tādēļ, ka jūs pie Manis atdzina bailes, ka jūs atkal varat saslimt ar spitālību, tad nu jūs arī nākat Dievam dot godu! Lai jums arī šoreiz tiek piedots un jums jāpaliek tīriem, bet nākamībā Mana svētība nepaliks pie tiem, kas pēc kādas saņemtas žēlastības nevīžos parādīt godu Tam, no kura viņš žēlastību saņēma. Tagad ceļaties un ejiet, un turpmāk vairs negrēkojiet!"

31] Tad attīrītie piecēlās, vēlreiz pateicās un atkal devās viņiem norādītā istabā.

32] Bet saimnieks nu zināja, ar ko viņam darīšana. Pēc tam viņš saua lielu cieņu Manā priekšā, izgāja ārā virtuvē un sievām pavārēm pavēlēja, ka viņām mums jāpagatavo vislabākās zivis, kas tad arī notika.

67. Farizeji un rakstu mācītāji pārbauda Kungu.

1] Bet vakarā šajā viesnīcā vienmēr atradās arī visi šajā tirgus vietā amatu izpildošie farizeji, rabīni un viens rakstu mācītājs, un saimnieks, domādams Man sagādāt labu sabiedrību, viņiem paziņoja, ka Es, kas iepriekš pavisam brīnumaini no ļaunās spitālības izārstēju tos desmit, tagad esot arī viņa viesis un ka Es kopā ar vairākiem biedriem atrodoties lielajā ēdamzālē.

2] Kad tie daži FARIZEJI, rakstu mācītājs un rabīni no saimnieka to dzirdēja, tad viņi no sava galda tūlīt piecēlās un savā starpā runāja: "Nu labi, šeit mēs viņu smalki pārbaudīsim, vai ar viņu tā lieta ir tālu un plaši starp pagāniem visiem zināma. Viņam esot jābūt tam apsolītajam mesijam un uz zemes jādibina Dieva valstība! Redzēsim, kā viņš pret mums noturēsies!"

3] Ar šādu nodomu, saimnieka pavadīti, viņi nāca pie mums lejā ēdamzālē, tūlīt lika klāt sev galdu un servēt labākos vīnus, maizi un vēl citus ēdienus. Kad galds par lielu apmierinājumu viņu resnajiem vēderiem bija labi klāts, tad tie apsēdās un tūlīt ar vārdiem un žestiem rādīja, ka viņi ir šīs vietas kungi.

4] Bet mēs pret viņiem izturējāmies pavisam vienaldzīgi, it kā tikko pamanītu, ka viņi ieņēmuši vietas mūsu ēdamzālē; mēs ēdām, dzērām un runājām par pavisam nenozīmīgām lietām. Un arī mūsu galdam tika atnestas zivis un mēs sākām tās ēst.

5] Bet farizeji manīja, ka mēs ēdam dārgākās cēlzivis un dzeram dārgāko vīnu. Tad VIENS FARIZEJS vērsās pie saimnieka un teica: "Kādēļ tu arī mums neliki pagatavot tādas zivis, vai mēs esam mazāk kā šie galililejieši, no kuriem dažus mēs pavisam labi pazīstam?"

6] Saimnieks teica: "Mazāk, vai ne mazāk, tas man ir vienalga. Ko kāds pasūta, to arī viņš saņem! Ko jūs pasūtījāt, tas arī ir uz jūsu galda; bet ja arī jūs gribat cēlzivis, tad vēl varu likt tās pagatavot arī jums, cik daudz jūs tās gribat!"

7] Bet farizeji zināja, ka tādas zivis ir ļoti dārgas un tādus ēdienus saimnieks arī vienmēr liek labi samaksāt. Un tā viņi cēlzivis arī nepasūtīja. Bet VIENS no viņiem, lai attaisnotu farizeju skopumu, teica: "Ja mēs tās zivis nevarējām ēst, kā pirmie, tad kā otrie mēs tās arī negribam!"

8] SAIMNIEKS: "Jūs nu varat teikt, ko gribat, tas mani ne mazākā mērā nemulsina! Kurš tad man var dot priekšrakstu, ka es kādam, kurš prasa tikai kaut ko ēst, nenosakot kādam ēdienam jātiek pasniegtam, dodu to, ko es gribu, un kurš man var man pavēlēt tā vietā, ko kāds prasa, uz galda likt ko citu!? Esiet nu labi, pie manis ir spēkā vecais sakāmvārds: katram savējo!"

9] FARIZEJS atbildēja: "Tev gan ir taisnība šajā lietā, un mēs nevaram pret to neko iebilst. Ir dīvaini no tevis, ka tev tomēr nav devīga vīra slava, bet tieši šiem galilileješiem, kuri visi nav nekas liels, un par kuriem var rasties liels jautājums, vai viņi spēs par dārgajām zivīm tev samaksāt, vēlies parādīt tik lielu gribu!"

10] SAIMNIEKS teica: "Arī tas uz jums jau atkal neattiecas! Cilvēki, kādi esat jūs, pie manis patiesi nav nekāds retums; bet cilvēks, kā tas jums zināmais Jēzus no Nāceretes, kurš ar sava vārda un gribas patiesi brīnumaināko varu desmit uz ļaunāko spitālīgus slimus vīrus, kuriem jūs tikko pirms stundas devāt liecību, spēj vienā acumirklī attīrīt un viņus padarīt pilnīgi veselus. Tas ir kas ārkārtējs, rets gadījums un īstenībā te vēl nekad nav noticis. Tas gan katram būs pietiekami aptverams, ka viņiem brīvprātīgi parāda tādu uzmanību, kāda viņiem pienākas."

11] Uz šo pavisam labo pretpiezīmi farizeji vairs neko nezināja atbildēt un pēc viņu domām ļaunajai spēlei rādija laipnu vaigu, kaut gan iekšēji bija pilni dusmu. Pēc tam viņi pavisam dūšīgi ēda un dzēra, mēs darījām tāpat neraizēdamies par to, ko darīja saniknotie farizeji un ko viņi savā starpā runāja.

12] Bet, kad vīns farizejus bija tā īsti sakarsējis, viņi centās ar Mani pārmīt kādu vārdu. Tad RAKSTU MĀCĪTĀJS pavisam nekaunīgi nostājās Man priekšā un jautāja: "Meistar, saki mums tomēr, ar kādu varu tu veic savus acīmredzamos brīnumdarbus?"

13] ES viņam atbildēju: "Es gribu jums to pateikt, tomēr neteikšu. Vispirms jums vajag atbildēt uz manu jautājumu! Sakiet man, vai Jāņa spredi̇ķi un kristības bija noteiktas no Dieva vai tās bija tīri cilvēka darbs?"

14] Šai sakarā rakstu mācītājs nezināja, kas viņam Man būtu jāatbild. Viņš domāja: "Ja es sacīšu, ka tās bija Dieva noteiktas, tad viņš man teiks: "Kāpēc tad jūs viņam neticējāt?", un, ja es sacīšu: "Tās bija tīri cilvēka darbs!", tad tūlīt saimnieks un viss tirgus būs pret mums; jo viņi visi uzskata Jāni par Dieva modinātu pravieti!"

15] Tikai pēc kāda laika viņš (RAKSTU MĀCĪTĀJS) teica: "Meistar, to mēs patiesi nezinām, un es tev nevaru atbildēt ne ar jā, ne ar nē!"

16] ES sacīju: "Tad arī Es tev nevaru pateikt, ar kā varu Es veicu manus brīnumdarbus, un tā mēs viens ar otru esam kā iepriekš!"

17] Bet nu arī viens FARIZEJS pienāca pie manis un teica: "Meistar, mums par tevi ir nācis ausīs daudz kas atšķirīgs, un starp citu arī tas, ka tu uz zemes dibināsi Dieva Valstību. Ar saviem darbiem tu par sevi pašu liecini, ka tu esot tas, kuru senā apsolījuma dēļ gaida visi jūdi. Redzi, arī mēs gribam tev ticēt, bet saki mums tomēr, kā un kad starp cilvēkiem uz šīs zemes nāks Dieva Valstība?"

18] ES sacīju: "Tā kā jūs to stādāties priekšā, patiešām noteikti nē!"

19] Nu RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kā tad citādi?"

20] ES sacīju: "Dieva Valstība nenāks ar ārēju greznību, un tad neteiks: "Redzi, tā ir šeit vai tur!". Jo Dieva Valstība nav materiāla, bet gan garīga valstība, tā kā Dievs Pats Sevī ir pirmmūžīgs un tīrākais gars, un tādēļ Viņa Valstība nav dota miesai, bet gan tās dvēselei un garam. Dvēsele un gars ir cilvēka iekšienē un ne ārpus viņa, un Dieva Valstība arī ir cilvēka iekšienē. Kad tā nāks pie cilvēka, tad viņš to

pamanīs tikai sevī, ne ārpus sevis."

21] Pēc šiem Maniem vārdiem farizeji vairs nezināja, ko atbildēt un atkal devās pie sava galda.

22] Un SAIMNIEKS slepeni līksmoja, ka Es aizbāzu farizejiem muti, un lika mūsu galdam atnest vēl labāko vīnu un Man teica: "Ēdiet un dzeriet, cik jūs gribat, šoreiz rēķina meistars esmu es!".

23] Mēs ēdām un dzērām pavisam labā garastāvoklī.

24] To redzēja un dzirdēja FARIZEJI, viņi vēl vairāk sadusmojās un tā savā starpā pavisam skaļi teica: "Šim jābūt šajā pasaulē no Dieva sūtītam mesijam? Viņš tomēr kopā ar saviem mācekļiem ir rīma un žūpa! Pie tam mēs arī vēl zinām, ka viņš saietas ar muitniekiem, pagāniem un citiem grēciniekiem un ēd maizi ar nemazgātām rokām. Lai arī cik daudz brīnumus viņš veiktu, tomēr neviens patiess rakstu mācītājs un farizejs viņam neticēs!"

25] Pēc tam SAIMNIEKS teica: "Ak, tas viņam noteikti pavisam maz rūpēs! Jo Viņš ir tas Kungs, kā arī es tam nu ticu, tā ka Viņam kā Sevī pilnīgākajam Dieva Garam gan nebūs vajadzīgs vadīties pēc mūsu pasaules likumiem, bet gan tikai pēc tiem, kurus Viņš mums dos!"

26] FARIZEJS teica: "Tevis teiktais mūs nesadusmo, mēs labi zinām, ka tu vairāk esi samārietis kā jūds, bet mūs sadusmo tikai tas, ka viņš ar savu mācību un darbiem pavedina daudzus jūdus un sevi uzdod par to, kurš viņš nevar būt, tādēļ ka viņš daudzās vietās netur Mozus likumus!"

27] Pēc šiem vārdiem ES piecēlos un ar nopietnu seju teicu: "Ar ko lai Es salīdzinu šos netikumīgos cilvēkus? Ja Jānis neēda un nedzēra gandrīz neko citu, kā tikai siseņus un savvaļas bišu medu un veda grēku nožēlotāja dzīvi, tad viņi teica: "Kāds tas cilvēks tomēr ir liekulis un šķietami svētais!". Bet to jūs teicāt tādēļ, ka Jānis jums pārmeta jūsu pilnīgo bezdievību un jūsu neskaitāmos grēkus, tādēļ jūs piedabūjāt Erodu, ka viņš lika Jāni iemest cietumā un nocirta tam galvu.

28] Es ēdu un dzeru, neesmu svētulīgs un bēdīgs, pret katru izturos draudzīgi, palīdzu katram, kurš pie Manis nāk, tic un no Manis lūdz palīdzību, un tad jūs sakāt: "Tas cilvēks tomēr ir žūpa, rīma un ir grēcinieku, muitnieku un pagānu draugs un neievēro Mozus likumus?"

29] Bet kas ir tas, ko jūs mācāt: "Ja tu upurē, tad tas ir derīgāk, nekā tu pats godā tēvu un māti!" Vai tad jūs neatceļat Dieva likumu un nemokāt cilvēkus ar statūtiem, kurus jūs izdomājat savu vēderu labumam?! Bet tādēļ jūs reiz mantosiet pazudināšanu! Cilvēkiem jūs uzkraujat nepanesamas nastas, bet paši tām pat ar mazo pirkstiņu nepieskaraties! Par lieliem upuriem jūs apsolāt turēt ilgas lūgšanas, kuras tad saviem padotajiem kalpotājiem bez sirds un jēgas pretīgi liekat pļāpāt apkrāpto un aklo cilvēku priekšā! Vai tad jūs nelīdzināties tiem, kuri kāš odu un par to aprij ziloni?!

30] Jā, jā, maizi jūs gan ēdat mazgātām rokām, bet jūsu sirdis ir pilnas netīrumiem un mēsliem. Tādēļ jūs arī līdzināties smalki un glīti nobalsinātiem kapiem, kas iekšā ir pilni trūdu un smakas. Meli, krāpšana, skaudība, skopums, rijība un žūpošana, lepnība, naids, dusmas, netiklība, izvirtība un laulības pārkāpšana un pie sevis paša Dieva noliegšana padara netīru visu cilvēku un viņu padara par elles bērnu!"

31] Kad abi farizeji no Manis to dzirdēja, tad viņi kļuva dusmīgi, piecēlās no sava galda un atstāja zāli, kas mums visiem bija ļoti patīkami.

32] Un SAIMNIEKS pienāca pie Manis un nevarēja Man pietiekami pateikties par to, ka Es šiem farizejiem sejā iemetu atklātu patiesību, un arī visi Mani mācekļi slavēja Mani.

33] Bet SAIMNIEKS beigās teica: "Ak, Kungs un Meistar, šī tava runa vienu vai otru farizeju varbūt tomēr vedīs uz labākām domām par Tevi?"

34] ES teicu: "Drīzāk tu desmit maurus nomazgāsi baltus, nekā kāds no šiem liekuļiem atgriezīsies un nožēlos grēkus! Kur kādam cilvēkam skopums, skaudība un varas kāre ir dzinusi pārāk dziļas saknes, tur grūti runāt par patiesu labošanos! Bet ļaujam viņiem nu savā starpā gudrot! Rīt arī vēl ir diena, kurā kaut kas būs darāms."

68. Kungs izdziedina saimnieka slimo kalpu.

1] (KUNGS:) "Bet tev ir slims kalps, kurš ir tavs mīlulis tādēļ, ka viņš tev vienmēr kalpoja visuzticamāk un dedzīgāk, bet nu jau veselu gadu ģikts mocīts nevar piecelties no slimības gultas. Ja tu to vēlies un tici, tad Es viņam varu palīdzēt!"

2] SAIMNIEKS teica: "Ak, Kungs un Meistar, ja tu man gribi parādīt tādu žēlastību, tad es gribu darīt visu, ko Tu tikai vienmēr gribētu no manis prasīt, lai es daru!"

3] ES teicu: "Tad lai notiek pēc tavas ticības! Ej un skaties, vai tavs kalps vēl cieš!"

4] Tad saimnieks steidzīgi iegāja istabā, kur atradās slimais kalps un redzēja, ka kalps bija vesels, un saimniekam atstāstīja, ka viņam skaidri likās, it kā ap viņu zibeņo, pēc kā viņu acumirklī pameta visas sāpes un vājumi, ka viņš nu tūlīt spētu piecelties no slimības gultas. Dievam pie viņa vajag būt veikušam brīnumu.

5] Bet SAIMNIEKS teica: "Celies tikai droši augšā un nāc lielajā zālē, kur tu redzēsi To, kurš tevi tik brīnumaini padarīja veselu!"

6] Kalps drīz darīja, ko saimnieks viņam lika, bet saimnieks ar pateicīgāko sirdi tūlīt atkal atgriezās atpakaļ pie mums.

7] Kad saimnieks atkal atnāca pie mums un pateicās Man, drīz sekoja arī izdziedinātais kalps un kopā ar viņu nāca arī citi mājas ļaudis, kalpi un kalpones un jautāja, kurš no mums būtu tas, kurš tik brīnumaini no ģikts izārstēja galveno kalpu.

8] SAIMNIEKS ar roku norādīja uz Mani un teica: "Šis Dieva Cilvēks šeit, par kuru man atklāti vajag teikt un atzīt, ka mēs visi te tuvu neesam cienīgi, ka Viņš nāca pie mums un spēra kāju pār manas mājas slieksni! Pateicaties visi Viņam par mums parādīto žēlastību un visu cilvēku priekšā dodiet Viņam godu!"

9] Pēc šiem saimnieka vārdiem izdziedinātais kalps tūlīt nokrita Man pie kājām, skaļi Man pateicās un slavēja Mani, to pašu darīja arī tie citi mājas ļaudis, kalpi un kalpones, tā ka mājā izcēlās liels troksnis. To sadzirdēja arī farizeji, kaut gan viņi atradās kādā no mūsu zālei attālākajām istabām, un viens no viņiem nāca skatīties, kas te notiek.

10] Bet, kad viņš uzzināja, ka Es kalpu no ģikts pilnīgi biju izdziedinājis un kādā veidā, tad viņš sadusmojās un saimniekam, kuru viņš pasauca pie sevis teica (FARIZEJS): "Piesargies no šī ļaužu musinātāja, jo viņš šādus brīnumus veic ar velnu priekšnieku palīdzību vai ar kādām citām burvestībām, kuras viņš varbūt ir iemācījies no essejiešiem, tā ka romieši drīz uzzinās, ka visa tauta skrien viņam pakaļ un beigās pat grib viņu padarīt par jūdu ķēniņu, un tad nāks un mūs apstrādās!"

11] SAIMNIEKS atbildēja: "Šī brīnumdara dēļ, kuru romieši noteikti jau ilgi pazīst labāk kā mēs, es no viņu puses nebaidos, tikai no jūsu puses es baidītos, ja es nebūtu romiešu pavēlnieks! Bet jūs varat baidīties no šī Vīra, kuram vajag būt pilnam Dieva Gara, citādi Viņam būtu neiespējami veikt tādas zīmes un darbus, kas var būtu iespējams vienīgi tikai Dievam; bet kas ir pilns Dieva Gara, tas arī ir patiess Kungs pār visu debesīs un uz zemes! Kuri viņu ienīst, tie bīstas Viņu, un ne Viņš viņus! Tādēļ tavs brīdinājums man manā dabā nekad nedzīs saknes!"

12] Kad rabīns, kurš arī jau bija zemāks farizejs, to no saimnieka dzirdēja, viņš kļuva vēl dusmīgāks kā iepriekš, uz to neko vairs neteica un atkal devās pie saviem biedriem.

13] Kad viņš nonāca pie saviem biedriem, viņi tūlīt jautāja par notikušo.

14] Bet rabīns pēc saimnieka vārdiem tomēr kļuva domīgs un tūdaļ vienaldzīgi paziņoja to, kas bija noticis. Mājas ļaudis par to nedaudz trokšņaini gavilē, kas nav nekas nozīmīgs.

15] Ar to tie CITI FARIZEJI apmierinājās un tālāk neko nejautāja, bet gan turpināja dzīrot un teica: "Atļaujam tiem apstulbušajiem viņu priekus par kādu apkārtceļojošu brīnumārstu, kurš acīmredzami cēlies no essejiešu skolas un no kura arī romieši tur lielas lietas. Lai jau slavē savu Pestītāju un Mesiju, dažās nedēļās viņiem viss jau atkal būs izkūpējis un aizmirsts!"

16] Tāds jau diezgan apreibušo farizeju noskaņojums priekš mums bija labs, tādēļ ka ar to mums no viņiem bija miers, un varējām pārrunāt ļoti svarīgas lietas.

17] Arī mūsu istabā sanākušie mājas ļaudis, kalpi un kalpones, pēc saimnieka pavēles atkal gāja pie saviem darbiem; jo vairāku svešinieku dēļ, kuri no Kapernaumas šeit šajā tirgū visvairāk nāca savos tirdzniecības darījumos, viņiem vēl bija dažs kas darāms. Pie mums tikai palika izdziedinātais kalps, kopā ar mums ēda, dzēra un spēcinājās.

69. Tempļa statūtu vērtība.

1] Bet SAIMNIEKS Man teica: "Kungs un Meistar, tā kā mēs nu tik mierīgi sēžam kopā un nav jābaidās, ka no kāda tik viegli tiksim traucēti, un nav arī pārāk vēls, tad es lūdzu Tevi man dažu ko pateikt, kas ir nepieciešams dvēseles patiesas svētības sasniegšanai!"

2] ES teicu: "Nešaubīgi tici Dievam, turi Viņa baušļus, ar visiem saviem spēkiem mīli Viņu pāri vi-

sam un tavus līdzcilvēkus kā tevi pašu, un tici, ka Es esmu tas apsolītais Mesija, kurš kā mūžīga Patiesība, gaisma un pati Dzīvība nācu šajā pasaulē, lai visi, kuri Man tic un dzīvo pēc Manas mācības, iemanto mūžīgo dzīvību! Ja tu visam tam tici un pēc tā dari, tad tu savai dvēselei mūžībā iekarosi un paturēsi patiesu un dzīvu svētību.

3] Redzi, vienīgi ar to pilnīgi pietiek Dieva Valstības sevī sasniegšanai, viss cits ir velts un dvēseles labumam Dieva priekšā nevērtīgs. Ja Es tev to saku kā visas dzīvības Kungs, tad tu arī vari ticēt, ka tas ir tā un ne citādi."

4] SAIMNIEKS teica: "Ak Kungs un Meistar, es tam nu nešaubīgi stingri ticu, tikai Mozus vēl deva daudzus likumus un rīkojumus, piemēram, ēdienus, kurus kā jūds vienīgos drīkst ēst, biežu miesas mazgāšanu, gavēšanu, grēku nožēlošanu maisā un pelnos, astu svārku valkāšanu un vēl daudz citu, ko grūti iegaumēt un vēl grūtāk ievērot, un tādēļ arī vienmēr ir bailes neapzināti būt grēciniekam. Kā šajās lietās jāizturas? Vai visu no Mozus un arī citiem praviešiem doto rīkojumu stingra ievērošana ir obligāts noteikums dievišķās labpatikas sasniegšanai?"

5] ES teicu: "Ja tu ievēro to, ko Es tev iepriekš teicu, tad ar to tu jau esi izpildījis visu, ko Mozū un praviešos ir priekšā rakstīts darīt. Cilvēkam vajag ēst un dzert miesas dzīvības saglabāšanai; bet ēdieniem un dzērieniem vajag būt tīriem un svaigiem. Un tā miesai arī ir labi un veselīgi to turēt cik iespējams tīru un tāpat visā jābūt tīram, mērenam un saprātīgam. Un tādi priekšraksti ir labi un svētīgi ne tikai jūdiem, bet gan visiem cilvēkiem, jo slimā miesā arī dvēsele tik viegli nevar piecelties tam, ko prasa tās svētība un kas viņu spēcinātu mūžīgai dzīvībai.

6] Redzi, tādēļ Dievs caur Mozu un arī caur citiem praviešiem noteica, kas arī dzīves laikā cilvēka miesai noder, un cilvēks dara labi, ja ievēro arī šādus likumus.

7] Bet, kas dara to, ko Es tev iepriekš ieteicu, tad to jau sirdī vada Dieva Valstības Gars un rāda viņam arī likumus viņa miesas labklājībai; un tad tajā, ko es tev saku, tas viss jau arī ir iekšā! — Vai tu to visu labi saproti?"

8] SAIMNIEKS nu kopā ar visiem, arī IZDZIEDINĀTAIS KALPS pateicīgi teica: "Ak, Kungs un Meistar, mēs Tev pateicamies no visas dvēseles un no visas sirds un arī visiem mūsu dzīvības spēkiem par šo Tavu ļoti gudro un patieso pamācību, kas mūsos iededzināja pavisam citādu gaismu kā ilgie farizeju spredīķi, kas visu cilvēku svētību liek tikai uz daudzo ārējo lietu un likumu stingru ievērošanu; bet Dieva baušļu ievērošanu, kas ir vienīgais veids, kā dvēsele var tikt apgaismota un spēcināta mūžīgai dzīvībai, viņi gandrīz ne par ko neuzskata un teic, ka tā vietā cilvēks var upurēt, kas tad arī viņam esot derīgāk kā nekustīgo un grūto baušļu turēšana.

9] Un tā ļoti bieži redz cilvēkus farizejiem durvju priekšā liekam smagus upurus, bet tādu cilvēku, kurš stingri turētu Mozus baušļus, jau gandrīz nemaz vairs neredz! Jo viņi saka, ka ar upuri no Dieva var sasniegt to pašu un no grēkiem vēl vairāk tikt attīrīts kā caur paša grūtu baušļu ievērošanu, tad upuris ir daudz ērtāks un sirdsapziņa vieglāka tādēļ, ka pēc farizeju vārdiem, upuri Dieva priekšā izpērk visu, bet baušļu ievērošana tikai tiktāl, cik kāds cilvēks vienu vai otru bausli stingri un pēc sirdsapziņas spēj turēt.

10] Nu, ja tādu mācību salīdzina ar to, ko Tu, ak, Kungs un Meistar, man ieteici un visgaiši izskaidroji, tad tajā pastāv bezgalīga starpība! Tev viss ir pilnīga un dzīva patiesība, bet farizejiem sapuvuši un miruši meli, caur ko patiesi neviena dvēsele nevar sasniegt mūžīgu dzīvību. Kungs, bet kas nākotnē mums nu iepretī farizejiem jādara?"

11] ES teicu: "Ko viņi spredīķo kā tīrus Mozus un praviešu vārdus, to uzklausāt un darāt pēc tīrā vārda, bet viņu pašu statūtus neturat, jo tie Dieva priekšā ir pretīgums!

12] Ir arī rakstīts: "Redzi, ļaudis mani godā ar lūpām, bet viņu sirdis ir tālu no Manis!" Bet es jums saku, ka šo cilvēku skolotāju beigas ir pienākušas tuvu! Tādēļ Es nācu pie jums kā Patiesība, Ceļš un Dzīvība un no zemes aizmetīšu melus un to ļaunos darbus. Es šo pasauli gan drīz atstāšu un Manas redzamās prombūtnes laikā starp cilvēkiem uz zemes kādu laiku vēl turpinās zelt meli, viltus un ļaunums; bet īstā laikā Es atkal nākšu pie jums cilvēkiem ar visu varu un spēku un darīšu galu melu un krāpšanas kundzībai!

13] Bet jau tagad tam sagatavoju pamatu un ceļu jaunu templi un jaunu Dieva pilsētu. Pabeigt templi ātrāk, lai senais templis un melu krāpšanas un visādu ļaunumu pilsēta tiek uz visiem laikiem sagrauta.

14] Visā tīrībā jūs to nu gan vēl nesapratīsiet, bet, kad jūs būsiet Mana gara caurstrāvoti, tad jūs arī

to sapratīsiet visā skaidrībā un labi atcerēsieties to, ko Es jums iepriekš pateicu."

15] Šie Mani vārdi arī Maniem mācekļiem nelikās tā īsti skaidri, tādēļ viņi arī savā starpā iesāka tā runāt (MĀCEKĻI): "Viņš jau bieži runāja par otro atkalatnākšanu uz zemes, bet vienmēr vairāk nenoteiktā veidā, kā to darīja pravieši! Nu reiz Viņam tā krietni palūdzam, varbūt šoreiz Viņš runā par to tuvāk un noteiktāk."

70. Kunga atgriešanās.

1] Pēc apspriedes MĀCEKĻI vērsās pie Manis un teica: "Kungs un Meistar, Tu mums jau bieži teici, ka mums jātiek dotam labi saprast Dieva Valstības noslēpumus, un Tu mums arī jau tik daudz ļoti skaidri atklāji, ka mēs garā labi pazīstam Tavu bezgalīgo vadību un vēl tūkstots tāda veida citu, par ko nekad nevar iedomāties neviens pasaules gudrais un caur paša pestīšanu un meklēšanu arī nekad nevarēs pilnīgi skaidri iedomāties, tādēļ ka arī līdz mums visas cilvēciskās zināšanas ir nepilnīgas. Tad saki mums reiz arī kaut ko noteiktu par Tavu atgriešanos! Kādā laikā Tu atkal nāksi, kur un kādā veidā? Jo mums šķiet, ka arī tas piederas pie Dieva Valstības noslēpumu saprašanas."

2] ES teicu: "Arī to Es jums jau vairākas reizes pavisam detalizēti rādīju, bet tādēļ, ka arī jūs neesat pilnīgi Mana Gara pārņemti, tad arī jūs to pareizā dziļumā vēl nesaprotat! Gadu, dienu un stundu Es jums tādēļ nevaru stingri noteikt, jo uz šīs zemes viss ir pilnīgi atkarīgs no cilvēku brīvās gribas. Tādēļ to arī nezina neviens eņģelis debesīs, bet gan vienīgi tikai Tēvs un tas, kuram Viņš to grib atklāt. Pie tam precīzi to zinot, dvēseles svētībai tas var tikai kaitēt.

3] Vai cilvēkam gan būtu labi, ja viņš pavisam precīzi iepriekš zinātu savas miršanas dienu un stundu? Ļoti nedaudziem garā pilnīgi jaunatdzimušam, jā, bet neskaitāmi daudziem tas būtu liels ļaunums! Jo viņu miršanas tuvošanās viņus pildītu ar bailēm un izmisumu. Viņi vai nu kļūtu dzīvības ienaidnieki, pirms laika atņemdami sev dzīvību, lai tādā veidā izbēgtu no nāves bailēm, vai nonāktu tādā dzīvības slinkumā, kurā dvēselei patiesi būtu sagaidāma maza svētība. Un tā cilvēkam ir labāk, ka viņš kā pavisam noteiktu visu nezin, kas, kā un kad šajā pasaulē šis vai tas var nākt pār viņu. "

4] Es jums saku: "Nāks laiks, kurā jūs savas ticības pēcnācējos kā tagad šeit jautāsiet, kad nāks Cilvēka Dēla diena, un vēlēsieties Viņu redzēt, un pēc jūsu prasības tomēr Viņu neredzēsiet. Tajā laikā izcelsies daudzi un ar gudru sejas izteiksmi teiks: "Skatieties šeit, skatieties tur ir tā diena!" Bet jūs neejiet un nesekojiet neīstajiem praviešiem!

5] Manas vēlreizējās atnākšanas diena līdzināsies zibenim, kas augšā pie debesīm izšausies no lēkta līdz rietam un apgaismos visu, kas ir zem debesīm. Bet pirms tas notiks, tad, kā Es jau vairākas reizes pasludināju, Cilvēka Dēlam vajadzēs vēl daudz ciest, un no šī dzimuma tikt pilnīgi pamestam, proti, no jūdiem un farizejiem, bet vēlākos laikos no tiem, kuri tiks dēvēti par jaunajiem jūdiem un farizejiem.

6] Un, kā notika Noasa laikā, tā notiks arī Cilvēka Dēla otrreizējās atnākšanas laikā. Viņi pavisam labā garastāvoklī ēda un dzēra, un viņi bildināja un ļāva sevi bildināt, līdz dienai, kad Noass kāpa šķirstā, un nāca plūdi un visus noslīcināja. Līdzīgi arī, kā tas notika Lata laikā. Viņi ēda un dzēra, pirka un pārdeva, stādīja un būvēja. Bet dienā, kuru Es jums Eļļas kalnā tuvāk izskaidroju, kad Lats izgāja no Sodomas, no debesīm jau lija uguns un sērs un visus nonāvēja.

7] Redziet nu, tā arī būs un notiks tajā laikā, kad Cilvēka Dēls atkal vēlreiz tiks izpausts! Kas tajā dienā ir uz jumta un mājā zina par mājas lietām, tas lai nekāpj no jumta, lai atnestu iedzīvi! Tas ir tā saprotams: Kam tad ir pareiza izpratne, tas lai paliek izpratnē un bailēs, ka var zaudēt savus pasaules labumus, to nepazemina.

8] Līdzīgi kāda tālāka aina: Kurš atrodas uz lauka(izpratnes brīvība), tas lai negriežas atpakaļ pēc tā, kas ir aiz viņa(piemēram senā maldu mācība un tās statūti), bet lai atceras Lata sievu un tiecas uz priekšu patiesībā!"

9] Es jums saku vēl tālāk: "Tajā pat laikā dzirnavās būs divi un darīs līdzīgu darbu. Tas viens tiks paņemts un otrs pamests, t.i. taisnīgais strādnieks tiks paņemts un tas netaisnīgais un savtīgais tiks pamests! Jo, kas pasaules dēļ tiecas saglabāt savu dvēseli, tas to zaudēs. Bet, kurš pasaules labad to zaudēs, tas viņai saglabās dzīvību un palīdzēs viņas patiesai mūžīgai dzīvībai.

10] Un vēl tālāk Es jums saku, ka vienā un tajā pašā dvēseles naktī, vienā un tajā pašā gultā gulēs divi. Arī tad tas viens tiks paņemts un tas otrs pamests, t.i. ārēji gan abi atradīsies vienā un tajā pašā ticības izpratnes sfērā, bet viens faktiski būs dzīvā ticībā n tādēļ arī tiks pieņemts atpakaļ un gaismas

pilnā Dieva Valstībā, bet otrs tikai stingri turas pie ārēja kulta, no kura dvēselei un garam nav nekāda iekšēja dzīvības vērtība, un , tā ka viņa ticība bez tuvāka mīlestības darbiem ir mirusi, netiks uzņemt dzīvā un gaismas pilnā Dieva Valstībā.

11] Un tālāk uz lauka arī atradīsies divi strādnieki. Tas viens, kas aiz mīlestības uz Dievu un mīlestības uz tuvāko strādās nesavtīgi dzīvā ticībā, arī tiks uzņemts patiesā Dieva Valstībā! Bet, kurš uz tā paša lauka līdzīgi farizejiem aiz tīras savtīguma strādās bez iekšējas dzīvas ticības, tas pats par sevi saprotams tiks pamests un netiks uzņemts gaismas pilnā Dieva Valstībā!

12] Redziet, tā būs un veidosies ar Cilvēka Dēla vēlreizējo atnākšanu! Bet, ja nākamībā jūs būsiet no Mana Gara dziļāk caurstrāvoti, tad par visu Manis teikto jums būs gaišāka izpratne, bet tagad Es jums to nevaru gaišāk un skaidrāk pavēstīt."

13] MĀCEKĻI teica: "Kungs un Meistar, tas viss tā jau ir pareizi. Mēs ticam Taviem vārdiem, bet kur un kad pēc laicīga laika tas notiks? To Tu mums tomēr vēl varētu pateikt."

71. Kunga atkalatnākšanas pēdējais laika posms.

1] ES teicu: "Patiesi, jābrīnās, cik nesaprātīgi jūs vēl esat! Es jums tomēr jau pietiekami bieži norādīju, kāpēc laicīgs laiks nav tieši uz mata- kā jūs to domājat- droši nosakāms, tā ka Es jums to gan precīzi uzreiz varētu iepriekš noteikt, kad šajā vienā vai otrā kalnā un tā klints galotnē iespers zibens! Jo tad mums ir darīšana ar tiesātu matēriju, kura visā pilnībā atkarīga no Manas gribas varas. Bet pie cilvēkiem, kuriem ir brīva sevi pašu noteicoša griba, tas tā nav, kam iemeslu Es jums jau bieži norādīju. Beidzot jūs to tomēr sapratīsiet, un turpmāk jums nav jānāk pie Manis ar līdzīgiem jautājumiem.

2] Bet, ja jūs to Kad un Kur pavisam gribat noteikt tuvāk, tad ievērojiet, ko Es jums nu teikšu: Kur ir kāda maita, tur salasās arī brīvi ērgļi."

3] MĀCEKĻI sacīja: "Ak, Kungs un Meistar, te Tu jau atkal pateici ko tādu, ka mēs nevaram saprast! Kas ir tā maita un kas tie ērgļi, un, kur būs tā maita un no kurienes nāks tie ērgļi?"

4] ES teicu: "Uzlūkojiet to sapuvušo un bezdievīgo farizejismu, un jūs redzat to maitu! Bet Es un visi, kas Man tic, jūdi vai pagāni, ir tie ērgļi, kuri maitu drīz pilnīgi apēdīs. Tāpat maita ir dvēseles nakts, ap kuru sāk izplatīties dzīvības gaisma, kas maitu iznīcina, kā rīts nakti ar visām tā miglām un rēgiem.

5] Bet tā kā tas nu jūsu acu priekšā notiek ar sapuvušo, nepatieso un bezdievīgo jūdaismu, kas noteikti ir kļuvis ļoti varens maita, ar kuru apmēram pēc 50 zemes gadiem noteikti būs beigas, tāpat kādā vēlākā laikā būs ar mācību un baznīcu, kuru Es nu dibinu. Tā kļūs par vēl par ļaunāku maitu, kā nu ir jūdaisms, un tad no visām pusēm tai virsū metīsies brīvie gaismas un dzīvības ērgļi, un to, kā pasaules saindēt gribošu maitu, apēdīs ar patiesu mīlestības uguni un tās patiesības gaismas varu. Un tas var notikt vēl ātrāk, pirms aizritēs pilni divi tūkstoši zemes gadi pēc Manas miesīgās uzturēšanās šeit ar jums, ko Es esmu norādījis jums jau agrāk.

6] Bet toreiz jūs domājāt, un arī tagad domājat, kāpēc tad no Dieva tā tiek pielaists? Bet Es jums tāpat, kā agrāk, arī šoreiz jums rādu, ka Es cilvēkus, kuriem viņu pašnoteikšanai devu pilnīgi brīvu gribu, ar Manas gribas visvarenību nevaru un nedrīkstu tāpat turēt, kā visā bezgalībā visu lielu vai mazu citu radību. Ja Es tā darītu, tad cilvēks vis nebūtu cilvēks, bet gan caur Manu gribu tiesāts dzīvnieks vai stāds, vai akmens. Cerams, ka jūs to tagad sapratīsiet un aptversiet un tik drīz Man vairs nejautāsiet par lietām, kuras katram, tikai nedaudz gaiši domājošam, ir skaidras kā diena.

7] Bet, ja jau nu šajā laikā, kurā Es vēl miesā uz šīs zemes starp jums staigāju un mācu, daži gatavojas Manā vārdā staigāt apkārt un savam materiālajam labumam izplatīt Manu mācību. Viņi paspēj tajā vēl iemaisīt viņu pašu netīro sēklu, no kuras starp vājiem kviešiem uz dzīvības lauka drīz uzdīgs ļaunas nezāles, vai tad vēlākos laikos būs jābrīnās, ja Manā vārdā vēl vairāk celsies neīsti un neaicināti skolotāji un pravieši? Tie varenām runām un zobeniem rokās kliegs uz cilvēkiem: "Redziet, šeit ir Kristus!" vai "Tur Viņš ir!"

8] Bet, ja jūs un vēlāk jūsu patiesie un tīrie sekotāji to dzirdēs, tad neticiet tādiem kliedzējiem! Jo, no viņu darbiem viņus būs tikpat viegli pazīt, kā kokus no viņu augļiem. Labs koks nes arī labus augļus. Uz ērkšķu kokiem neaug vīnogas un uz dadžiem- vīģes.

9] Bet kur pastāv Dieva Valstība, un, ka tā tikai pašā cilvēkā uzplaukst, to jūsu priekšā Es jau teicu farizejiem. Tā, jūs gan labi sapratīsiet un aptveriet neticēt tiem, kuri sauks: "Skatieties te, skatieties tur!", jo kā gars iekšēji ir cilvēkā un visa dzīvība, sajūtas, zināšanas un griba pirmpamatā nāk no viņa un

pārņem visas šķiedras, tā arī Dieva Valstība, kā patiesa gara dzīvības valstība, ir tikai iekšēji cilvēkā un nekad ārēji vai ārpus cilvēka.

10] Kurš to sevī patiesi aptver un pēc pilnas, dzīvas patiesības saprot, tam kāds neīsts pravietis mūžam neko nespēj nodarīt. Bet, kurš savā dabā līdzinās karogam vējā vai niedrei ūdenī, tas diezin vai atradīs miera pilnu un patiesības gaišu dzīvības ostu! Tādēļ nekad neesat kā karogi vai nieres, bet gan esiet patiesas dzīvības klints, kurai neko nevar nodarīt vētras un ūdens viļņi! Vai nu jūs to labi aptvērāt?"

11] MĀCEKĻI: "Jā, Kungs un Meistar, nu mēs atkal Tevi labi saprotam. Tu mums to lietu apgaismoji gaišiem un saprotamiem vārdiem. Tikai, kad Tu uz mums runā ar ļoti aizklātām ainām, tad mēs neko nevaram darīt un sakām: "Kungs, kur tad, kā tad?". Bet mēs kā vienmēr pateicamies Tev par tādu Tevis mums piešķirtu žēlastību un lūdzam Tevi, lai Tu ar mums esi arī vienmēr līdzīgi pacietīgs!"

12] ES teicu: "Ja Es būtu līdzīgs cilvēks, tad Mana pacietība ar jums jau bieži pietrūktu. Bet tādēļ, ka Es esmu tas, kuru jūs Mani pazīstat, pils augstākās pacietības, mīlestības un lēnprātības, tad jūs arī nekad nežēlosieties par Manas pacietības trūkumu. Bet esiet arī jūs pacietīgi, lēnprātīgi un pazemīgi, kā Es no visas sirds esmu, un viens otru mīliet, kā patiesus brāļus, kā arī Es jūs mīlu un vienmēr mīlēju, tad ar to jūs visai pasaulei rādīsiet, ka jūs esat Mani patiesi mācekļi! Neviens no jums, lai sevi neiedomājas vairāk esam, kā jūsu līdzmācekļi, jo jūs visi esat līdzīgi brāļi, vienīgi tikai Es esmu jūsu Kungs un Meistars un tas arī būšu un palikšu visā mūžībā, tāpat kā visos šīs pasaules laikos. Ja Tēvs ar Saviem bērniem nebūtu pacietīgs, kam tad vēl citam būtu ar viņiem jābūt pacietīgam?!

13] Mēs nu jau ilgu laiku kopā saimniekojam Dieva Valstībai, un tajā laikā jūs dažu labu reizi kļūdījāties un neviens no jums vēl no manis nav ticis atstumts, pat ne tas viens, kuru Es jums jau bieži pieminēju, un kurš vēl līdz šai stundai ir velns, kas vēl nelabojas! Mana mīlestība un pacietība viņu vēl nav sodījusi, cik daudz mazāk tiks sodīti tie, kuri ar visu mīlestību un pilnīgāko ticību turas pie Manis! Tādēļ jūs vienmēr varat būt pilnīgi droši par Manu augstāko mīlestību un pacietību, jo, kurš paliek Manī, tajā arī Es palieku."

72. Dieva Valstība.

1] Visā godbijībā un ar dziļāko cieņu SAIMNIEKS nu teica: "Ak, Kungs un Meistar, Tavi darbi ir visbrīnumaini, tavi vārdi patiesi ir tīra patiesība un dzīvība. Kad Tu darbojies, tad pat aklais mana, ka Tavā gribā valda vairāk kā cilvēcisks spēks un vara. Kad Tu runā, tad tikai pilnībā pazīst, ka Tu esi Pats Kungs! Jo Tavas runas gudrība ir vairāk kā pusdienas saules gaišākā gaisma.

2] Bet nu arī man vajag iedrošināties un Dieva Valstības dēļ Tev, ak Kungs un Meistar, uzstādīt vienu jautājumu."

3] ES sacīju: "Runā, ko tu tikai vienmēr gribi, un Es tev atbildēšu!"

4] SAIMNIEKS Man jautāja: "Kungs un Meistar, Tu saviem mīļajiem mācekļiem un līdzās arī man un manam Tevis izredzētajam galvenajam kalpam, ļoti gudri un daudz runāji par Savu vēlreizējo atnākšanu un tātad arī par Dieva Valstības atnākšanu uz zemes! Tomēr viens man ļoti uzkrita, un tieši par to , kam jānotiek tālā nākotnē, un ar to arī par Dieva Valstības patiesu atnākšanu uz zemes.

5] Tu arī teici, ka Dieva Valstība starp cilvēkiem nenāks ar ārēju greznību, bet, ka tā jau esot iekšēji cilvēkā, kuram tā meklējama, atrodama un attīstama tikai sevī.

6] Tad nu es domāju, ka mums, kuri mēs visi atrodamies šeit Tavā tuvumā, Dieva Valstība acīmredzami neatrodas mūsos, bet gan vēl ārpus mums, tā ka mēs ar visu noteiktību varam teikt: Redzi, šeit ir Kristus, visas godības kopš mūžības Kungs, un Viņš Pats ir viss visā un tātad arī mūžīgā Dieva Valstība, Dzīvība un Patiesība! Bet, ka Tu nu esi pie mums, tad arī Dieva Valstība nav mūsos, bet gan mūsu vidū pie mums!

7] Vai tajā Tevis aprakstītajā laikā šī svētā lieta arī būs tāda, vai arī Tava otrā atnākšana tomēr būs ļoti atšķirīga no tagadējās?"

8] Es teicu: "Ak, tu Mans mīļais draugs, tu patiesi runāji pavisam labi, un Es tev varu teikt, ka to tev nedeva tava miesa un asinis, bet gan tikai tavs gars. Tomēr tā lieta par kādreizējo Cilvēka Dēla atnākšanu ir tāda, kā Es jums visiem to pietiekami skaidri rādīju!

9] Tev ir pilnīga taisnība, ka tu saki, ka Manī pie jums ir atnākusi Dieva Valstība un atrodas pie jums un jūsu vidū. Bet tas vēl nav pietiekami dvēseles mūžīgas dzīvības sasniegšanai un pilnīgai saglabāšanai, tādēļ ka Dieva Valstība Manī gan atnāca pie jums, bet tādēļ vēl nav iespiedusies jūsu iekšienē.

Tas var notikt tikai tad, kad jūs pilnīgi neatskatoties atpakaļ uz pasauli, Manu mācību pilnīgi uzņemat savā gribā un ar to arī pilnīgā darbībā. Ja tas reiz tā notiks, tad jūs vairs neteiksiet: "Kristus un kopā ar Viņu ir atnākusi Dieva Valstība, un dzīvo pie mums un starp mums!", tā vietā jūs teiksiet: "Tagad vairs nedzīvoju es, bet gan Kristus dzīvo manī!". Kad tas pie jums tā būs, tad arī jūs pilnībā dzīvi aptversiet, ka Dieva Valstība cilvēkos nenāk ar ārēju greznību, bet gan attīstās tikai cilvēkā un dvēseli velk, nostiprina un uztur savā mūžīgajā dzīvībā.

10] Iepriekš cilvēkiem caur Dieva Vārdu gan no ārienes vajag tikt rādītam ceļam, kas tad no debesīm nāk pie cilvēkiem, un kur var teikt: "Lai miers ir ar tevi, jo Dieva Valstība ir tuvu klāt pienākusi pie tevis!". Bet tādēļ cilvēks vēl nav Dieva Valstībā, un Dieva Valstība nav viņā.

11] Bet, ja cilvēks sāk nešaubīgi ticēt, un caur darbību pēc Dieva mācības ticību dara dzīvu, tikai tad cilvēkā sāk atplaukt Dieva Valstība. Kā pavasarī stādā no iekšienes redzami sāk atplaukt dzīvība, ja stāds tiek no saules gaismas apspīdēts un sasildīts un ar to piespiests iekšējai darbībai.

12] Visa dzīvība no ārienes tiek rosināta un modināta, bet rašanās, attīstība un uzplaukums, formēšanās un nostiprināšanās tad vienmēr iziet no iekšienes.

13] Tāpat arī dzīvniekiem un cilvēkiem barību un dzērienu sevī vispirms vajag uzņemt no ārienes, bet šī ēdiena un dzēriena uzņemšana vēl ilgi nav miesas patiess uzturs, bet gan tas tad tikai no māgas iziet pa visām ķermeņa daļām. Bet, ka māga zināmā mērā ir miesas dzīvības barības sirds, tā arī sirds ir dvēseles barības māga, Dieva Gara atmodināšanai tajā. Mana mācība ir tas patiesais dzīvības ēdiens un patiesais dzīvības dzēriens dvēselei.

14] Un tā Es tad Manā mācībā esmu patiesas dzīvības barības maize no debesīm un darbība pēc tās ir patiess dzīvības dzēriens, labākais un spēcīgākais vīns, kas ar savu garu atdzīvina visu cilvēku un caur gaiši uzliesmojošu mīlestības uguns liesmu caur un cauri apgaismoju. Kurš ēd šo maizi un dzer šo vīnu, tas mūžam vairs neredzēs, nejutīs un nebaudīs nāvi.

15] Ja nu jūs to saprotat, tad tā arī dariet, un Mani vārdi jūsos kļūs pilnīgākā un dzīvākā patiesība!"

73. Kunga pamācība par Viņa miesas ēšanu un Viņa asiņu dzeršanu.

1] MĀCEKĻI nu sacīja: "Kungs un Meistar, šī tava pamācība mums ir labi saprotama. Tu reiz Kapernaumā, kur Tev no visiem apvidiem ap Jeruzalmi sekoja tik daudz cilvēku, runāji kādu līdzīgu mācību par Tavas miesas ēšanu un Tavu asiņu dzeršanu. Tā acīmredzami bija grūta mācība, sevišķi tiem cilvēkiem, kuri tavus vienkāršos un skaidros vārdus nesaprata tā, kā tos bija jāsaprot patiesā nozīmē. Tādēļ toreiz Tevi atstāja daudzi Tavi toreizējie mācekļi. Sākumā mēs paši to nesapratām, tikai saimnieks, kurš nekad nebija Tavs īstenais māceklis, mums to lietu pārtulkoja. Ja mēs nu to mācību salīdzinām ar šo, tad tā izsaka to pašu, ko Tu tagad mācīji augstākā un ar rokām aptveramākā skaidrībā. Vai mums ir taisnība, vai nē?"

2] ES teicu: "Katrā ziņā, jo maize un miesa ir viens un tas pats, tāpat kā vīns un asinis. Kurš Manā Vārdā ēd debesu maizi, un caur rīcību pēc vārda, tātad caur patiesas, visnesavtīgākās mīlestības uz Dievu un tuvāko darbiem dzer dzīvības vīnu, tas arī ēd Manu miesu un dzer Manas asinis. Jo, kā cilvēka baudīta dabīgā maize cilvēkā tiek pārveidota miesā un dzertais vīns asinīs, tā cilvēka dvēselē arī Mana Vārda maize tiek pārveidota miesā un dzīvības vīns asinīs.

3] Bet, ja Es saku: "Kas ēd Manu miesu", tad tas jau nozīmē, ka viņš Manu Vārdu uzņem ne tikai savā atmiņā un savu smadzeņu prātā, bet vienlaicīgi arī savā sirdī, kura, kā jau rādīts, ir dvēseles māga, un līdzīgi arī dzīvības vīns, kas ar to vairs nav vīns, bet gan dzīvības asinis, jo cilvēka atmiņa un prāts attiecas pret sirdi gandrīz tāpat, kā mute pret dabīgo māgu. Cik ilgi dabīgā maize atrodas mutē starp zobiem, tā vēl nav miesa, bet gan maize. Tai mirklī, kad tā tiek sakošļāta, nolaista māgā un tur sajaukta ar māgas sulu, tā sadalās smalkās barības daļās un jau ir miesa, jo ir kļuvusi tai līdzīga. Tāpat ir ar vīnu vai ar ūdeni, kas sevī noteikti satur arī vīna substanci. Bez ūdens, kas sevī glabā augsni visu stādu un dzīvnieku barošanai, vīnogulājs nomirtu. Cik ilgi tu paturi vīnu mutē, tas nepāriet asinīs, nokļūstot māgā gan tas ļoti drīz tajās pāriet.

4] Tātad, kurš dzird Manu Vārdu un to patur atmiņā, tas dvēseles maizi tur mutē. Kad viņš smadzeņu saprātā par to nopietni sāk pārdomāt, tai brīdi viņš to maizi ar dvēseles zobiem sakošļā, jo smadzeņu saprāts dvēselei ir tas pats, kas zobi mutē ir cilvēka miesai.

5] Kad no smadzeņu saprāta Mana maize, tātad Mana mācība, ir sakošļāta jeb saprasta un uzņemta,

kā pilnīga patiesība, tad tai no mīlestības uz patiesību vajag tikt uzņemtai arī sirdī un caur stingru gribu pāriet darbībā. Ja tas tā notiek, tad Vārds tiek pārveidots miesā un, caur nopietni stingru darbošanās gribu, dvēseles asinīs, kas ir Mans Gars viņā, bez kā dvēsele būtu kā mirusi, kā miesa bez asinīm.

6] Bet nopietni stingra darbošanās griba līdzinās cilvēka miesas māgas labam sagremošanas spēkam, caur ko visa miesa tiek uzturēta vesela un spēcīga. Ja māgas gremošanas spēks ir vājš, tad visa miesa jau ir slima un vāja un sirgst pat pie labākā, tīrākā ēdiena.

7] Līdzīgi iet dvēselei, kuras sirdī griba darboties pēc mācības ir vairāk vāja. Viņa nesasniedz pilnīgu, veselīgu garīgu spēku, drīz šur un tur sāk pamēģināt kādu citu barību, vai tā nelīdzētu labāk un spēcinošāk. Bet ar to reiz jau novājinātai dvēselei tomēr nav pilnīgi palīdzēts. "Jā," bet jūs nu sevī jautājat, "vai tad arī šādai vājākai dvēselei vairs nav pilnīgi palīdzams?". Ak jā, Es saku. Bet kādā veidā?"

74. Darbības pēc Dieva Vārda nozīme.

1] (KUNGS): "Klausieties! Ja kādam cilvēkam ir vāja māga, tad viņš ņem kādu jums labi pazīstamu augu dzērienu, caur kuru slikti sagremotais ēdiens jums zināmā dabīgā ceļā tiek no māgas uz zarnām izvadīts. Bet slikti sagremots ēdiens līdzinās dvēselē pamodušamies pārdomām, vai viņai šīm vai tam pilnīgi jātic un pēc tā jābūt darbīgai?

2] Bet, kad dabīgā vājā māga reiz nu ir iztīrīta, kas tad ir darāms, lai tā kļūst stipra un spēcīga? Cilvēks kļūst īsti darbīgs, ja svaigā un tīrā gaisā izdara pareizas kustības, caur to māga vispirms atkal saglabās savu pilnu un veselu spēku. Un redziet, to tad arī dara dvēsele! Viņa savu sirdi iztīra no daudzām maldīgām mācībām, jēdzieniem un idejām. Mīlestībā un pilnīgā ticībā labprāt uzņem patiesību, kā Es jums to mācu, un pēc tās kļūst īsti darbīga un rosīga, drīz pēc tam ļoti spēcināta, un caur to arī kļūst pilnīgi un nemainīgi paliekoši vesela.

3] Tādēļ, lai neviens no jums nav tikai klausītājs, bet gan tūlīt arī Mana Vārda nopietni labprātīgs un čakls darītājs, ar to arī no viņa dvēseles ātrāk izbēgs visas pārdomas un šaubas.

4] Bet, kā dabīgi vesela māga savā spēcīgi veselā stāvoklī sevī var uzņemt visādu tīru un vajadzības gadījumā arī netīru ēdienu, neciešot zaudējumu tādēļ, ka caur savu darbību no sevis, vai nu aizgādā prom visu netīro, vai pārvērš tīrā. Tāpat arī dara dvēseles spēcīga un pilnīgi vesela māga. Tālab tīrajam viss ir tīrs, un pat elles netīrākie garīgie sērgas iztvaikojumi nevar viņam kaitēt.

5] Ja jūsos pilnīgi būs Mana Valstība, tad jūs varēsiet staigāt pa čūskām un skorpioniem, no elles dzert indi, un tas jums nekad ļaunu nenodarīs.

6] Ja jūs nu to visu labi aptverat un saprotat, tad jūs nu arī pilnā un dzīvā patiesībā sapratīsiet arī to, ko Es Kapernaumā gribēju lai jūs saprotat ar "Manas miesas ēšanu" un "Manu asiņu dzeršanu", un turpmāk jūs to vairs nedēvēsiet par grūtu mācību.

7] Bet ja tīram cilvēka prātam ir grūti izskaidrot lietas un daudzas parādības jau redzamā dabas pasaulē, lai viņš pēc tā atbrīvotos no visiem iespējamiem māņticībai tuviem maldiem, un tā staigā pa patiesības ceļu. Tad tīram smadzeņu prātam daudz grūtāk pamatcēloniski ir padarīt aptveramas cilvēka miesas acīm neredzamas debesu garīgas lietas, spēkus, iedarbības un parādības un padarīt dvēselei saskatāmas.

8] Tādēļ Es jums arī vienmēr saku: Jūs tikai tad tiksiet iesvaidīti visā garīgā, debesu dzīvības apstākļu gudrībā un tās spēkā un varā, ja jūs tādā veidā, kā Es jums izsmeļoši, skaidri rādu, Manā Valstībā būsiet pilnīgi jaunatdzimuši. Un tagad jautājiet paši sev, vai jūs to visu arī sapratāt un aptvērāt pareizos un pilnos patiesības dziļumos!"

9] MĀCEKĻI teica: "Jā, Kungs un Meistar, ja Tu mūsu priekšā Dieva Valstības noslēpumus tā atklāj, tad tie mums arī ir viegli saprotami. Bet, ja Tu Savu muti atdari līdzībās, Tavu vārdu jēga mums ir grūta un dažkārt pat pilnīgi nesaprotama. Ja Tu līdzības mums izskaidro, tikai tad mēs saprotam, ka dot tādas ainas un līdzības ir iespējams tikai dievišķai visgudrībai. Ak, Kungs, mēs no dziļākajiem sirds pamatiem Tev pateicamies par Tavu ļoti lielo pacietību ar mums un par Tavu mīlestību uz mums! Bet, ja mēs, kā cilvēki ceļā uz Tava Gara patiesu jaunatdzimšanu un atkal atdzimšanu mūsos, būtu vāji un noguruši, tad, Ak Kungs, neatstāj mūs, bet gan spēcini mūs un nekad neļauj kļūt vājiem! Un, kad mūsu daba kļūs bailīga un skumja, kad tu nākotnē vairs nebūsi un nestaigāsi ar mums, tad nāc ar Savu žēlastību un līdzcietību, mierini mūs un atdzīvini mūsu mīlestību, mūsu ticību, un mūsu cerības un gaidīšanu!"

10] SAIMNIEKS un viņa izdziedinātais kalps teica: "Ak, Kungs un Meistar, arī mēs Tev lūdzam to,

ko Tev lūdza Tavi mācekļi!"

11] ES teicu: "Patiesi, patiesi, Es jums saku, ko jūs Tēvam Manā vārdā lūgsiet, tas jums arī notiks! Bet, kur starp cilvēkiem ir kāds tēvs, kurš tomēr visbiežāk ir veltīgi dusmīgs, kurš kādam bērnam, kas viņam lūdz gabalu maizes, dotu akmeni, vai kādai meitai, kas viņam lūdz zivi, dotu čūsku?!

12] Bet, ja jau cilvēki, kuri- kā teikt- ir tukši ļauni, saviem bērniem piešķir labas veltes, cik daudz vairāk vienīgi pilnīgi labākais Tēvs debesīs darīs labu tiem, kuri mīlēdami un ticēdami Viņam to lūgs!

13] Tādēļ jūs vienmēr varat būt līksmu sirdi un priecīgā omā, jo svētais un ļoti labais Tēvs vienmēr ir nomodā par jums un rūpējas par jūsu laimi un dvēseles svētību!

14] Bet Tēvs ir Manī, kā Es vienmēr un mūžam esmu Viņā. Es jums droši galvoju, ka līdz šīs zemes laiku beigām jūs nekad netiksiet pamesti kā bāreņi.

15] Patiesi Es jums saku: Kas Mani patiesi mīlēs un turēs Manus baušļus, pie tā Es nākšu un Pats viņam Sevi atklāšu un tad katrs varēs pārliecināties, ka viņš pasaulē neatrodas kā bārenis! Bet, kad Es viņam Sevi atklāšu, tad lai viņš to nepatur vienīgi sev, bet gan tādu mierinājumu dara zināmu arī saviem brāļiem, lai viņi caur to tiek mierināti un spēcināti!

16] Kas vājo labprāt spēcina, skumjo mierina un cietējam labprāt palīdz, tas visā no Manis sagaidīs desmitkārtīgu dzīvības algu. Par to jūs vienmēr varat būt pilnīgi droši!"

17] Šie Mani vārdi visus padarīja priecīgus un līksmus, un saimnieks mūsu kausus vēlreiz lika pildīt ar savu labāko vīnu. Mēs tad arī vēl ap stundu ilgi dzērām un sarunājāmies.

75. Nakts negaisa vētra.

1] Bet pēc kādas stundas uz ielas kļuva nemierīgs, jo izcēlās liels vējš un caur mājas durvīm un logiem trakoja ar lielu niknumu. No tā arī farizeji tik ļoti izbijās, ka pāris nāca pie mums un saimniekam bailīgi jautāja, kas notiks.

2] Bet SAIMNIEKS, kurš pats izbijās par tik pēkšņi iestājušos vētru, teica: "Kā jūs, Dieva kalpi, varat man par to jautāt?! Parasti tak jūs paši visu zināt un sakāt, ka bez jums, kas jūs esat Viņa vienīgie vietnieki un Viņa kalpotāji un kalpi, Dievs pasaulē neko neiespējot! Jūs nu arī tagad vislabāk zināsiet, kāpēc Dievs tik ļoti pēkšņi lika sacelties tik varenai vētrai, un kas notiks?! Kas man, kā no jums vienmēr atstumtam pussamārietim tad jāzina, kur jūs Dievam tik tuvu stāvošie paši baiļu pilni sākat jautāt?!"

3] VIENS NO FARIZEJIEM teica: "Nu, nu, kā Romas pilsonis tikai tūlīt nelec tik augstu! Varbūt tad tas brīnumainais nācerietis, kurš noteikti ir iesvaidīts visos dabas noslēpumos, zina mums ko teikt?! Jo kaut kas tāds vēl nekad nav noticis! Vētras līdzīgas šai vienmēr ļaunāk sāk trakot, tomēr vienmēr iesākās ar vāju vēju, kas kļūst vienmēr straujāks tik ilgi, līdz pāriet orkānā. Šai vētrai pa priekšu negāja vieglā vēsmiņa, bet gan tā pēkšņi nāca kā vareni plūdi un nu trako un plosās vienmēr pieaugošā straujumā, un tad gan tomēr var sākt uztraukties!"

4] Kamēr farizeji vēl tā gribēja turpināt runāt, ārā izlādējās spēcīgs zibens, kam tūlīt sekoja dārdošs pērkons. Tad abi farizeji šausmu un baiļu spiesti metās pie mums, meklēja aizsardzību un mierinājumu. Bet nepagāja ilgs laiks, kad ar vēl lielāku straujumu otrs zibens pie mums ieveda arī tos pārējos farizejus un rakstu mācītājus. Visā mājā visi bija baiļu pārņemti un ielauzās mūsu zālē, un farizeji palīda zem galda, pie kura iepriekš bija ēduši.

5] Pēc tam SAIMNIEKS Man jautāja teikdams: "Kungs un Meistar, naktī noteikt laiku, ja neredz nevienu zvaigzni, ir grūta lieta, bet pēc manas sajūtas jau varētu būt tuvu pusnaktij! Lielākā daļa cilvēku no dienas darbiem noguruši noteikti jau pirms pāris stundām ir devušies pie miera un nakts laikā atpūšas. Šī vētra noteikti nevienam neļauj gulēt, jo tās trakošana ir tik dārdīga, ka pat pusmirušam vajadzētu pamosties un pārbīties. Kāpēc gan tomēr šī vētra sacēlās tik pēkšņi? Redzi, es tomēr esmu cilvēks, kas tik viegli nekļūst mazdūšīgs. Tomēr atklāti atzīstu, ka, neskatoties uz Tavu visvareno klātbūtni, esmu norūpējies par šīs vētras trakošanu, kas negrib rimties. Vai Tu nevari vai negribi šai vētrai pavēlēt, lai tā rimstas? Jo nakts ir visas dabas miera laiks, bet ne varenākā nemiera. Kāpēc tad noteikti daudziem cilvēku un dzīvnieku no tādas nakts vētras vajag tikt liktiem lielās bailēs!"

6] ES teicu: "Vai tu arī pie Manis redzi kādas bailes? Ļauj šai ārējai vētrai tikai trakot un plosīties, jo caur to nevienam taisnīgam ne mats netiks aizskārts!

7] daudz ļaunāka ir kāda liela grēcinieka iekšēja vēstra, kad tuvojas viņa gals un virs savas galvas viņš redz mūžīgu nāvi un Dieva dusmas. Vai tas pie Dieva vēl var cerēt iegūt kādu žēlastību un līdzcietī-

bu, kas kādam nabagam nekad nav parādījis tikai niecīgāko līdzcietību, bet gan daudzus cilvēkus iegrūdis vēl lielākā nelaimē un nospiedošākā postā?! Redzi, draugs, tāda dvēseles vētra ir neizsakāmi ļaunāka kā tāda nakts vētra, caur kuru zemei tiek nodarīta liela labdarība, un līdzās šur un tur tikai tikai ļoti neliels zaudējums! Tādēļ šai nakts vētrai ļausim kādu neilgu laiku trakot, un pie tam tomēr būsim labā un nezaudēsim drosmi!"

8] Kad Es ar to saimnieku mierināju un nomierināju, atkal izlādējās vairāki ļoti spēcīgi zibeņi, kuriem sekoja ļoti vareni dārdoši pērkoni, tā ka nodrebēja saimnieka ļoti stiprā māja.

9] Kad zem galda nolīdušie farizeji pamanīja visas mājas nodrebēšanu, tad drebošā balsī viņi sāka skaļi saukt: "Jehova, Tu Ābrahama, Īzaka un Jēkaba Dievs, apžēlojies par mums un neļauj mums iet bojā, varbūt pat šī burvja un nekaunīgi un nekaunīgi noziedzīgā essejieša dēļ, kas sevi dēvē par jūdu, bet saietās ar samāriešiem, pagāniem, muitniekiem un citiem grēciniekiem, paceļas pār mums, taviem patiesiem kalpiem, un pie cilvēkiem mums ceļ neslavu, Tavu Vārdu velti valkā un, kā mēs zinām, bieži apgāna sabatu!"

10] Tikko farizeji to izteica, tad ar spēcīgiem rībieniem atkal izlādējās vairāki vēl spēcīgāki zibeņi, un viens zibens pat iespēra saimnieka mājai pretī stāvošai sinagogai un aizdedzināja no koka darināto jumtu, solus, galdus un kastes.

11] Caur zāles logu SAIMNIEKS to ieraudzīja un farizejiem teica: "Celieties augšā un skrieniet dzēst! Pēdējais zibens iespēra sinagogā un aizdedzināja koku darbus! Jūsu sinagoga stāv liesmās, tādēļ skrieniet un cenšaties izglābt jūsu dārgumus un svētumus!"

12] Kad farizeji to dzirdēja, viņi tūlīt uzlēca augšā, sacēla mājā lielu troksni un gribēja Mani un Manus mācekļus spiest uguni dzēst.

13] Bet Es nopietnā balsī teicu: "Ko Man rūp jūsu uguns un jūsu sinagoga! Jūs jau tāpat piesaucāt savu Dievu. Kāpēc tad viņš neuzklausīja jūsu lūgšanu? Patiesi, ja Es, kā jums akliem farizejiem šķietams essejietis, lūgtu Ābrahama, Īzaka un Jēkaba Dievu, tad vētra arī tūlīt beigtos! Bet Es to nu nedarīšu, jo jūs Mani turat par ķeceri un grēcinieku pret jūsu Dievu, kuram savās sirdīs jūs paši nekad vēl neesat ticējuši! Vēršaties nu tikai pie jūsu Dieva, un skatieties, vai Viņš jūs uzklausīs un palīdzēs!"

14] Pēc šiem vārdiem farizeji kļuva daudz uzmācīgāki un lūdza mums viņiem palīdzēt.

15] Arī SAIMNIEKS Man lūdza teikdams: "Ak, Kungs un Meistar, ja arī Tu negribi uzklausīt šos aklos farizejus, tad tomēr uzklausi mani! Jo, redzi, mana māja ir tikai ap 70 soļus no degošās sinagogas, ja šis straujais vējš mainītos, tad arī manai mājai draudētu briesmas aizdegties, tas jo vieglāk tādēļ, ka negaisu nepavada lietus!"

16] ES teicu: "Es reiz tev jau garantēju, ka taisnīgajam ne mats netiks aizskarts, pat ja vējš desmitreiz mainītos, tad ar to tev tavai mājai nenotiks nekas ļauns! Bet tāda veida vējš tik viegli nemainās, ko Es gan labi zinu, un tā tev nav ko baidīties.

17] Bet šajā sinagogā ir savākti ļoti daudzi netaisni dārgumi, par kuriem svešumā staigādamas nopūšas daudzas atraitnes un bāreņi, kamēr šie aklie farizeji, kuri jūdiem liek sevi godāt kā Dieva kalpus, šeit pavisam bezrūpīgi barojas un nemaz neraizējas par cilvēku patiesu labumu. Tādēļ arī tāda veida dārgumiem, kuri Dievam nekad nevar būt patīkami, zaudējuma nav nekāds ļaunums. Bet tie šeit, kuri nu taisnīgi cieš zaudējumu, nākamībā vēl tikpat labi dzīvos, kā dzīvoja līdz šim."

76. Jaunais farizejs sāk atzīt Kungu.

1] Kad farizeji to no Manis dzirdēja, tad VIENS, kas no tiem vēl bija tas labākais, rakstu mācītājiem teica: "Nu, tam galilejietim pašam par sevi patiesi ir taisnība; viņa vārdi gan dur kā asas bultas, bet viņš runā patiesību! Kādēļ gan zibenim vajadzēja trāpīt mūsu sinagogā? Galilejietis pazīst mūsu saimniecību un, patiesi, nevar to slavēt un tad arī pavisam labi zina, ka Dievs mūsu lūgšanu neuzklausīs. Mums viņam tagad jātuvojas draudzīgāk, un viņš varbūt patiesi varētu mūs brīnumaini glābt! Kurš no mums var noteikti apgalvot, ka Viņš nav tieši Tas, kas mums tika apsolīts?"

2] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Arī tu sāc pret mums liecināt?! Vai tad nestāv rakstīts: "No Galilejas necelsies neviens pravietis!"?"

3] TAS LABĀKAIS FARIZEJS teica: "Jā, jā, tas gan stāv rakstīts, bet nekur nestāv rakstīts tas, ka Galilejā nevarētu rasties Mesija! Bet ja viņš būtu Tas, tad viņš arī nav nekāds pravietis, bet gan pats Kungs, un tad tas, kas stāv rakstīts, uz viņu neattiecas!"

4] Rakstu mācītājs teica: "Jā, ja tas tā būtu, tad protams nē! Bet, kas mums to var pierādīt, un kas iedrošināt?"

5] FARIZEJS teica: "Viņš pats un tagad varbūt jau daudzi simts tūkstoši liecinieku, tikai mūsu neticībai viņš neko nevar darīt! Bet te nu izdevība, mums rādīt, ka viņš ir vairāk kā pravietis, nu tad mēs gribam un ticēsim viņam!"

6] Uz to rakstu mācītājs vairs neko neteica, bet gāja ārā, lai noskatītos, kādus zaudējumus vienmēr pieaugošā uguns varbūt jau nodarījusi. Bet tā negaiss vēl vienmēr tik strauji plosījās, ka cilvēks tikko varēja nostāvēt taisni un arī zibens gandrīz nepārtraukti ar spēcīgu pērkonu šķērsoja blīvos mākoņus, tad rakstu mācītājs kopā ar vēl vienu pavadošo farizeju ilgi nepalika ārā stāvam kā vērotājs, bet gan atkal atgriezās atpakaļ zālē un citiem paziņoja, ka no sinagogas nekas daudz vairs nebūs glābjams. Pie kam uguns jau ir tik spēcīga un ir pārāk maz ūdens un pārāk maz drosmīgu cilvēku dzēšanai.

7] Bet tas LABĀKAIS FARIZEJS atkal pienāca pie Manis un teica: "Meistar, Tu dzirdēji, ko es par Tevi runāju ar rakstu mācītāju, un viņš man uz to neko nevarēja atbildēt, mīļāk klusēja, bet tomēr gāja ārā paskatīties, vai varbūt vēl ir vērts pūlēties sinagogu apdzēst, un tās arī vēl glābt kādus dārgumus. Bet tā ka ļaunā uguns jau drīz visu iznīcinās un sagraus, tad viņš nu domās: "Te nekas vairs nav glābjams ne ar dabīgiem, ne ar brīnumainiem līdzekļiem, un tā es palieku pie savas neticības."

8] Bet es no savas puses nu domāju un spriežu pavisam citādi; jo man pietiek tās divas zīmes, kuras Tu te veici, un proti pirmkārt to desmit spitālīgo attīrīšana, un otrkārt tā galvenā kalpa izdziedināšana, nu es ticu, ka Tu nenoliedzami esi tas Dieva Svaidītais, nu tādēļ Tev arī nekas nav neiespējams. Un tā es tad arī ticu, ka, ja Tu to gribētu, Tu varētu apklusināt vētru, vēl apdzēst mūsu sinagogu un glābt mums dzīvei nepieciešamāko! Kungs un Meistar, piedod man, ja es pirmīt pret Tevi grēkoju un ļauj man mazākais redzēt, ka Tu esi arī elementu un lielās dabas Kungs!"

9] ES teicu: "Tu esi svētīts, tā ka tu tici, un Es arī gribu darīt pēc tavas ticības! Nāc un kopā ar Mani ārā brīvā dabā un nu redzēsi, ko spēj pareiza ticība!"

10] Pēc tam Es kopā ar to labāko farizeju gāju ārā un kopā ar viņu aplūkoju spēcīgo ugunsgrēku, kas trakoja jau visā lielajā celtnē, un viņam, kas bez jebkādām bailēm bija kopā ar Mani teicu: "Vai tu vēl domā un tici, ka Man būtu iespējams ar vienu vārdu apklusināt vareno vētru, apdzēst ugunsgrēku, un ar to izglābt mazākais tavu mantu?"

11] FARIZEJS pavisam paļāvīgi teica: "Jā, Kungs un Meistar, tagad es tam pavisam nešaubīgi ticu! Saki tikai vienu vārdu, un katrā ziņā notiks tas, ko Tu gribi!"

12] ES teicu: "Nu tad lai notiek, kā tu teici!"

13] Kad Es to izteicu, vētra pēkšņi norima un sinagogā ugunsgrēks nodzisa tā, ka visā lielajā celtnē nebija atrodama neviena kvēlojoša dzirkstelīte.

14] Pēc tam farizejs nokrita Manā priekšā lejā uz ceļiem un skaļi slavēja spēku un varu Manī.

15] Bet Es liku viņam piecelties, jo tagad arī visi, kurus bailes bija iedzinušas lielajā zālē, sāka doties ārā, tā ka viņi labi manīja, ka vētra ir pilnīgi norimusi un caur logu arī nekas nebija atklājams no sinagogas degšanas.

16] Kad RAKSTU MĀCĪTĀJS kopā ar to otro farizeju to manīja, nu arī debesis ieraudzīja pilnīgi bez mākoņiem, tad viņš teica: "Klausieties, tas ir vairāk par ko kāds, lai cik gudrs vīrs jebkad varētu sapņot. Ko mēs nu varam darīt? Ja mēs ticam galilejietim, tad mums uz skausta drīz būs viss templis ar kvēlojošu sārtu,- bet, ja mēs viņam vēl tagad neticam, tad no visas apkārtnes visi ļaudis ir pret mums! Te mums tagad būs grūti atrast zelta vidusceļu un pa to iet. Tomēr par to labāk tālāk runājam tikai rīt! Bet tagad pagādājiet mums gaismu, lai mēs tūlīt varam pārliecināties, kādus zaudējumus ugunsgrēks mums ir sagādājis!"

17] Tad saimnieks sagādāja sveces, izgatavotas no vaska, un visi devās uz sinagogu, lai redzētu, ko visu uguns ir iznīcinājis. Farizeji drīz atklāja, ka uguns viņu dzīvokļiem nodarījis lielu postu un sāka par to ļoti vaimanāt. Kad viņi nonāca tā labākā un ticīgākā farizeja dzīvoklī, kurā Es kopā ar viņu atrados, viņus visus pārņēma liels izbrīns, kad viņi visu atrada neskartu un labākajā kārtībā.

77. Izpostītajā sinagogā.

1] Tad RAKSTU MĀCĪTĀJS pienāca pie Manis un teica: "Meistar, kāpēc Tu arī mūsu dzīvokļus nepasargāji kā šo šeit?"

2] ES teicu: "Kāpēc tad arī Jūs tā neticējāt, kā šis šeit?"

3] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica; "Mēs tak paši sevi nevaram piespiest ticēt! Pilnīgai ticībai piederas kāda pamatīgāka pārliecība kā tā, kas mums varēja būt par tevi. ŠajA visādu burvju un brīnumdaru pārpilnajā laikā tas ir grūti- sevišķi kādam vecam rakstu mācītājam-, no daudzām līdzīgām parādībām izlobīt patiesību un tad to nešaubīgi pieņemt un nešaubīgi ticēt!"

4] ES teicu: "Kas tad šo jūsu biedru spieda ticēt un kā tad viņš no daudzām neīstām parādībām atrada patiesību? Redziet, tas nav smadzeņu parātā, bet gan viņa labākā un taisnīgākā sirdī!

5] Jūs jau sen bez sirdsapziņas pārmetumiem savam ārējam pasaules labumam visos iespējamos veidos cilvēkus apmelojat un apkrāpjat; vienīgi viņš to nedarīja, tā ka viņš pie sevis vēl kaut ko turēja no Dieva baušļiem un tos tā nesa, kā jūs tos sagrozījāt.

6] Jums jūdu sirdīs vairs nebija nekādas ticības un tātad arī nekādas dzīvības patiesības, un tajā ir iemesls, kāpēc jūs Mani nespējat pazīt un arī nevarat Man ticēt; jo, kur nav patiesība un dzīvība, tur arī neviena lai cik gaiša patiesība kopā ar tās dzīvību nevar tikt uzņemtas un saglabāt patiesu mājvietu.

7] Bet kur kāda cilvēka sirdī vēl mājo patiesība ar tās dzīvību, tur tad arī drīz un viegli vietu ņem kāda augstāka patiesība un dzemdē dzīvu ticību un tās spēku. Un tā tas bija pie šī jūsu biedra, un tad Es arī ļāvu notikt, kā viņš ticēja. Un te jums nu ir jūsu neticība un jūsu siržu cietsirdības iemesls, kas padara un uztur tikpat aklu, kā jums līdzīgos visur visā jūdu zemē. Es esmu runājis, un tagad atkal došos viesnīcā."

8] Uz šiem Maniem vārdiem rakstu mācītājs ar saviem piekritējiem nezināja ko atbildēt; bet Es pēc tam atgrieztā farizeja, saimnieka un izdziedinātā galvenā kalpa pavadībā tūlīt devos viesnīcā, kur visi mācekļi vēl sēdēja pie galda un pārrunāja par Manu Mācību un darbiem.

9] Bet otrs farizejs un rakstu mācītājs kopā ar vairākiem saimnieka mājas ļaudīm ar gaismas palīdzību sīki pārmeklēja sinagogu, lai redzētu, kas viss caur ugunsgrēku ir iznīcināts. Viņi to būtu varējuši darīt nākamajā dienā, bet tā ka vienmēr sinagogā dažādos kaktos un mūra alās bija noslēpts daudz zelta, sudraba un vēl citi dārgumi, tad viņi gribēja pārliecināties ciktāl uguns varbūt ir saudzējusi vai nesaudzējusi arī šos labi noslēptos dārgumus. Kad viņi pēc čaklās kaktu un mūra alu pārmeklēšanas tad tomēr dažu ko atrada neskartu, tad viņiem ap sirdi kļuva nedaudz labāk. Tomēr viņi par labu samaksu nostādīja sardzi, kas sastāvēja no dažiem saimnieka kalpiem, lai neviens neko nenozagtu un nepadarītu viņus vēl nabagākus, kā viņi nu sevi iedomājās.

10] Bet par to laiku mēs vēl par dažu ko pārrunājām, ko šeit speciāli nav vajadzīgs atstāstīt, tādēļ ka tas vietās kur mēs nonācām, jau tāpat vairāk kā pietiekami skaidri ir ticis attēlots un izskaidrots.

11] Sevišķi šeit no Maniem mācekļiem skaidri, īsi un noteikti tika atstāstīts mūsu ceļojums no Jērikas līdz šejienei, par ko farizejs, saimnieks, viņa kalps, sieva un daži viņa pieaugušie bērni ļoti brīnījās, un FARIZEJS vairākas reizes skaļi iesaucās: "Ak nē, tas ir vairāk kā bezgala reize par daudz , lai pat akmeni padarītu redzīgu! Un manējie paliek vēl akli un cīnās saglābt viņu nožēlojamos pasaules dārgumus, kaut gan šeit lielākā pārpilnībā tiek likti galdā dzīvības visaugstākie un mūžam nezūdošie dārgumi! Bet, ko kāds mums līdzīgs tad var darīt, kur Dzīvības Kungs bieži veic lielākās zīmes un cilvēkiem dod mācības, kas var nākt vienīgi no Dieva sirds un mutes?! Diemžēl es dzīvoju starp vilkiem un, lai netiktu no viņiem saplosīts, man vajag gaudot kopā ar viņiem. Bet no šī brīža viņi mani vairs nepiedabūs gaudot kopā ar viņiem, jo es nu zinu, ko es darīšu."

12] Kad mūsu farizejs tā izsaucās, tad arī nāca rakstu mācītājs un gribēja sākt stāstīt, ko uguns tomēr atstājis neskartus ievērojami daudzus dārgumus.

13] Bet FARIZEJS tūlīt piecēlās pret viņu un teica: "Es lūdzu tevi šeit svētajā vietā klusēt par pasaules lāsta cienīgiem netīrumiem! Šie netīrumi cilvēkus padara par velniem un viņu dvēseles iegrūž mūžīgas nāves purvā. Bet šeit starp mums staigā dzīvības Kungs, kuram ir vara pār visu debesīs un uz zemes un ir nācis, lai caur Savu mīlestību, žēlsirdību un ļoti lielo līdzcietību mūs atbrīvotu no elles jūga un mūžīgās nāves,- un tu centies saglabāt elles netīrumus, lai tu tad savā dvēselē kļūtu vēl aklāks , nocietinātāks un mirušāks, kā tu jau tagad esi! Šeit stāv plaši atvērti debesu vārti, un tu un tie citi biedri vēl cenšaties sevi labi saglabāt ellei! Cik lielam vajag būt jūsu dvēseļu aklumam un jūsu siržu stūrgalvībai!

14] Jautā sev pats, kas gan var būt Tas, kuram paklausa vēji, vētras, zibeņi, uguns un visi citi elementi un dabas spēki? Es Viņu atzinu, un par to nu jau esmu ļoti svētlaimīgs. Kāpēc tad tu vēl Viņu neatzīsti, kas ar Savas visuvarenās gribas vieglāko dvesmu var tevi iznīcināt vai iegrūst ellē? Tādēļ ka tu ar miesu un dvēseli pieķeries pasaules ļaunajiem netīrumiem un sirdī esi miris un akls!"

78. Rakstu mācītāja garīgā tumsa.

1] Kad RAKSTU MĀCĪTĀJS no mūsu atgrieztā farizeja to dzirdēja, tad ārēji viņš gan bija sapīcis, bet iekšēji tomēr sāka pārdomāt un pēc kāda laika teica: "Laimīgas tas, kuram ir dota atklāta sirds, līdz šim man tā vēl nav dota. Es gan studēju rakstus un meklēju patiesību, — bet, ko es tur varu darīt, ka es to nevarēju atrast?! Ko tas man līdzēja, ja es lasīju: "Dievs uz Ābrahamu, Īzaku, Jēkabu un vēl daudziem citiem tā un tā runāja, un caur Mozu un citiem praviešiem Sevi atklāja?!" Kāpēc tad Viņš nerunāja ar mani un daudziem citiem cilvēkiem? Vai tad es esmu mazāk cilvēks, kā bija tie, ar kuriem Dievs runāja un Sevi atklāja?

2] Tikai tagad vēlreiz starp mums ir cēlies cilvēks, kas mums no jauna atkal rāda, ka raksti nav varas kāru cilvēku atrastas un sadzejotas pasakas, un ka ir viens Dievs, kam ir padotas visas debesis un visi dabas spēki. Un tā arī ir laiks domāt un pētīt, kā un pateicoties kam Dievs ir mudināts tagad atkal modināt kādu cilvēku, kas caur darbiem un vārdiem rāda, ka raksti ir patiesība un nevis pasakas.

3] Es kļuvu cilvēks ne ar manu gribu un ne ar manu spēku, bet gan caur kādu neizdibināmu spēku un varu. Ko es tur varu darīt, ja šis spēks un vara mani nevada tā, ka es par tā esamību nekad nevarētu šaubīties? Tādēļ ļauj nu man domāt, lai es sevī nonāku uz ceļa, uz kura senā patiesība no jauna kļūst labi pazīstama; tikai tad runā ar mani!"

4] Uz to ATGRIEZTAIS FARIZEJS teica: "Cik lielai tad pie kāda cilvēka vajag būt sirds un arī prāta aklībai, kas pie tādām parādībām un sevišķi vēl pie tādas mācības grib domāt un visu sīki apsvērt, vai un kā Dievs varēja tikt pamudināts šajā laikā šīs zemes cilvēkiem atkal reiz dot zīmi par savas visvarenības esamību, un vai tā zīme esot labi derīga!- Ak, Kungs un Meistar, pilns tīri dievišķa spēka, esi žēlīgs un līdzcietīgs arī akliem un stūrgalvīgiem!"

5] ES teicu: "Draugs, atstāj to, jo uz šīs zemes visam ir savs laiks! Tava biedra dvēsele vēl atrodas pārāk daudz šīs pasaules zelta un sudraba, un tad tur Dieva Valstība nevar tik viegli izplesties, kā pie cilvēka, kura dvēsele no šīs pasaules Mamona nav kļuvusi cietsirdīga un akla. Viņš vainu noveļ uz Dievu, ka Viņš viņu ir atstājis novārtā, bet nepadomā, ka arī viņš no Dieva ir saņēmis dažu labu ļoti nozīmīgu mudinājumu, kas viņa dvēselei varētu kļūt par lielu gaismu, ja viņa kopš bērnības nebūtu bijusi pilna ar visādu zeltu un sudrabu.

6] Viņš jau tomēr bija templī, kad notika acīmredzamais brīnums ar augsto priesteri Zahariju, kuru, tādēļ ka viņš varas kāriem farizejiem un viņu uzaicinātajiem piekritējiem sāka pārāk pārmest un novērst lielo ļaunprātību un krāpšanu, nožņaudza starp altāri un vissvētāko vietu. Viņš bija arī templī, kad dzīvoja Simons un vecā Anna un dzirdēja viņu runas. Viņš arī vēl bija templī, kad Es kā divpadsmitgadīgs zēns devu nepārprotamas zīmes par Garu, kas mājo Manī. Viņš arī pazina Jāni, grēku nožēlošanas sprediķotāju tuksnesī, kas bija Zaharijas un viņa vecās, dievbijīgās Elizabetes dēls.

7] Bet aiz tīra zelta un sudraba viņš nepazina gaismu no debesīm, kaut gan tūkstoši to tieši ar rokām var aptvert. Savās smadzenēs viņš gan bieži pārdomāja, bet, ko līdz dvēselei, ja viņas sirds ir ar Mamonu nocietināta un aptumšota. Ko līdz tāda domāšana, kas līdzinās kādai gaistošai maldu gaismai,- līdzīgi zibenim, kas nakti uz acumirkli apgaismo, bet tūlīt pēc tam sekas ir vēl lielāka tumsa, kā iepriekš tā sedza zemes virsmu.

8] Bet patiesi Es saku: Bet, ja tāda prāta gaisma cilvēkā jau ir tīrākā tumsa, cik lielai un spēcīgai vajag būt pašai sirds un dvēseles īstenai naktij! Tādēļ ļauj tikai šim rakstu mācītājam ar viņa maldu gaismu meklēt Dieva Valstību. Jo ilgāk viņš to meklēs, jo mazāk viņš to atradīs. Ja viņš savu sirdi un līdz ar to dvēseli pilnīgi neatbrīvo no Mamona, tik ilgi viņš arī neieies Dieva Valstībā.

9] Viņa runa līdzinās tikai kāda aklā runai, kas arī daļēji vaino Dievu, ka viņš ir akls, un neaptver, kā citi cilvēki var redzēt, tā ka viņš tomēr neko neredz. Tomēr kādam pie miesas aklam tāda runa ir piedodama, jo viņš pats sevi pārgalvīgi nav padarījis aklu, bet, pie kāda dvēselē akla, tāda runa nav piedodama, pie kam līdzīgi daudziem citiem, viņš varējis kļūt redzīgs, ja viņš uzticīgi izmantotu viņam labi zināmos līdzekļus.- Tomēr atstājam nu to; rīt vēl būs laiks parunāt par līdzekļiem iekšējās gaismas sasniegšanai. Četras atlikušās šīs nakts stundas ziedojam mūsu miesas mieram!"

10] SAIMNIEKS nu tūlīt jautāja, vai Es gribu doties guļamistabā.

11] ES teicu: "Mēs paliekam šeit pie galda, jo Mani mācekļi pa lielākai daļai jau tagad guļ, un lampas sāk dzist."

12] Saimnieks ar to bija mierā.

13] Farizejs arī gribēja pie mums palikt, bet RAKSTU MĀCĪTĀJS viņam teica: "Nāc kopā ar mani tavā neskartā palikušā dzīvoklī; es šonakt palikšu tavā dzīvoklī un ar tevi vēl par dažu ko parunāšu!"

14] FARIZEJS teica: "Pavisam labi, bet ar sarunāšanos šai nakti nekas daudz neiznāks, jo arī mani acu plaksti sāk kļūt smagi!"

15] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Nu, nu, tas ir mazsvarīgs, tomēr ejam un dodamies pie miera. Varbūt mēs redzēsim labu sapni, kas mums var pateikt vairāk, kā mēs savstarpēji,- jo tādos sirdi satraucošos gadījumos man vienmēr ir ļoti dīvaini sapņi, un noteikti arī šoreiz ar to netikšu saudzēts!"

16] Ar to abi gāja un devās pie miera.

79. Rakstu mācītāja sapnis.

1] No rīta, kad saule jau bija uzkāpusi virs kalniem un Es un mācekļi kā parasti jau atradāmies ārā, atmodās arī farizejs un rakstu mācītājs, pēc stingras jūdu parašas nomazgājās, un tad FARIZEJS rakstu mācītājam jautāja, vai viņam bija kāds sapnis?

2] Un viņš (RAKSTU MĀCĪTĀJS) TEICA: "Jā, draugs, kā es jau teicu dodoties pie miera. Tomēr es nesapņoju neko citu, kā tīrākās blēņas.

3] Tad nu klausies, redzi, es atrados starp augstiem kalniem, un nu skatījos — visur bija zelta un sudraba raktuves. Es redzēju daudzus kalnračus, kuri no kalniem lieliem gabaliem izveda šos metālus. Bet, tā kā es savā priekšā šos metālus redzēju tik lielā daudzumā, tad tie manā priekšā sāka zaudēt visu vērtību, un, kad kalnrači vēl vienmēr vairāk un vairāk šos metālus nogādāja dienas gaismā, tad man kļuva baisi un es sāku meklēt izeju. Bet kur arī es nonācu un gribēju iziet, tad ar lielākiem zelta un sudraba gabaliem izeja jau bija tā aizkrauta, ka pāri tiem nekad nebija iespējams iziet ārā.

4] Savās lielās bailēs un gandrīz izmisumā es vērsos pie kāda kalnrača, kas atradās manā tuvumā un lūdzu viņam, lai viņš man parāda kādu izeju no zelta un sudraba gravas.

5] Bet viņš ļoti rupjā balsī man nodārdināja teikdams: "Te nav nekāda izeja, jo mēs precīzi zinām, no kurienes kāds pie mums ienācis, kad viņš mūsu dārgumus sāk apbrīnot, tūlīt aizkraujam izeju. Šajā alā savu bojā eju jau atraduši ļoti daudzi zemes varenie un lielie un tu nebūsi tas pēdējais!"

6] Pēc šī rupjā kalnrača ļoti draudošajiem vārdiem, kurš pēc tam no manis tūlīt attālinājās, manas bailes sasniedza augstāko pakāpi, tā ka es kā pavisam bez samaņas nokritu pie zemes un šajā sapņa ļaunajā stāvoklī iekritu jaunā sapnī.

7] Tad pie manis pienāca kāds vīrs un nopietnā balsī man jautāja, ko es šai vietā daru?

8] Bet es teicu: "Ko tu man tā jautā, es taču nezinu, kad kā un kāpēc es šeit esmu atnācis! Es to nekad negribēju un tomēr šeit atrodos!"

9] Pēc tam tas vīrs pazuda, un drīz pēc tam es redzēju man tuvojamies kādu ļaunu dzīvnieku. Tad es kritu vēl lielākās bailēs. Pēc tam es redzēju no debesīm izšaujamies zibeni, kas trāpīja ļaunajam dzīvniekam, kura izskatu es tev nevaru aprakstīt. Pēc tam tas sāka locīties un saslieties, un drīz iekrita lielā bezdibenī, pēc kā ap sirdi man kļuva omulīgāk.

10] Es piecēlos un steidzos uz kādu vietu, kas atradās diezgan tālu no manis, un bija draudzīgāka izskata. Es drīz nonācu tās vietas tuvumā. Tad es ieraudzīju ļoti skaistus dārzus, kuros atradās daudzi man nepazīstamu augļu koki, kuru zari bija pilni dīvainākajiem augļiem.

11] Vienā dārzā es ieraudzīju arī ļoti skaistas sievas un jaunavas, un man radās vēlme ar viņām runāt, bet manai vēlmei drīz bija beigas, jo viņas sāka kliegt un aizbēga no manis.

12] Es pie sevis domāju: Kāpēc tā?

13] Tad es kā no kādas paslēptuves dzirdēju balsi: "Tas ir mūsu ienaidnieks! Bēdziet no viņa, lai arī šeit viņš nenolaupa mūsu mantu, mūsu tiklību un mūsu nevainību! Bet jūs, mūsu vīri, saķeriet un sasieniet viņu un metiet cietumā, kurā mīt krupji un čūskas!"

14] Kad es to dzirdēju, tad es sāku bēgt pāri akmeņiem un rugājiem, un noguruma dēļ pakritu uz zemes un pēc tam pamodos.

15] Patiesi, tas bija dumjš un ļauns sapnis, un uz visas miesas man ir baiļu sviedri.

16] Ko tu nu draugs saki par šo manu ļauni dumjo sapni?"

80. Farizejs izskaidro sapni.

1] FARIZEJS teica: "Draugs, tavs atstāstītais sapnis man nešķiet tik ļoti dumjš kā tu domā, un pēc mana sprieduma tam ir ļoti dziļa dzīvības nozīme, kuru ar pāris vārdiem es tev varētu pastāstīt."

2] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Tad dari to, es ļoti labprāt vēlos tevi uzklausīt!"

3] Tālāk FARIZEJS teica: "Klausies, tevi tik ļoti biedēja tā zelta un sudraba grava, no kuras tu beigās nevarēji atrast izeju, tev rādīja tavas ar zelta kāri bruņotās dvēseles stāvokli, kura neskatoties uz visu viņas domāšanu un meklēšanu nevar atrast vairs izeju uz tīru un dzīvu Dieva patiesību. Kalnrači, kurus tu redzēji no kalniem izvedam lielā daudzumā minēto metālu, ir tevis paša neapmierināmās alkas pēc tādiem zemes dārgumiem. Bet kalnracis, kas tev teica, ka no šīs gravas nav nekādas izejas, un rupjā balsī tev pasludināja bojā eju, ir tevis paša sirdsapziņa, kas tev- kā pēdējo reizi visā nopietnībā brīdināja, tādēļ ka maigāku brīdinājuma balsi tu vairs negribēji ievērot.

4] Pēc tam tev ap sirdi kļuva tik baisi, ka tu bez samaņas nokriti pie zemes. Šī zīme, pēc mana uzskata, tev ir zīme: Tādēļ ka tu savu alkatību sāki nicināt un no tās bēgt, un ar to savu dvēseli atbrīvoji, tā tu atsacījies no savas senās mīlestības un tavas materiālās dzīves, un kā miris nokriti pie zemes. Bet tādēļ, ka tu to darīji, tad tevī tūlīt pamodās cita un jau brīvāka dzīvība.

5] Vīrs, kas drīz pie tevis un tev uzstādīja pavisam svarīgu jautājumu, uz kuru tu nevarēji atbildēt, vēlreiz bija tava sirdsapziņa, tavs viņpasaules gars no Dieva. Kad viņš no tevis attālinājās, tad tu tūlīt ieraudzīji ļaunu dzīvnieku, kas nebija nekas cits, kā tavas senās alkas, kas, neskatoties uz tavu jau brīvāko dvēseles stāvokli, tavā darbā tev sekoja. Bet tādēļ, ka tavi senie grēki nu bija pretīgi, tad tev pat bija pretīgi un nepatīkami tos atcerēties. Tu centies no šī ļaunā dzīvnieka aizbēgt, lai tas tevi vēlreiz nesagrābj un tevi nesagrābj un nenonāvē. Debesis redz tavas taisnīgās bailes no tava ļaunā dzīvnieka un sūta Dieva dzīvās patiesības zibens staru un tavu ļauno dzīvnieku labi trāpa, ka pēc tam viņš vēl kādu laiku vēl izslienas un lokās, bet beigās tomēr krīt bezdibenī un tavā dvēselē vairs neparādās.

6] Tad tev kā vēl tālumā saredzama kāda mājīgāka vieta, kas tevī rada pavisam patīkamu sajūtu. Tu steidzies uz to vietu un tās tuvumā pie ļoti skaistiem un dīvainiem augļu kokiem un augļiem bagātiem dārziem. Tas ir tavā sirdī atgriezies miers un dārzi attēlo Dieva jaunās patiesības, kas tev ļoti patīk. Bet, tā ka ar darbības pēc tās, tie nav tavs īpašums, tad tu tos redzi vēl kā ārpus sevis un neiedrošinies ķerties pie augļiem.

7] Kādā dārzā tu arī ieraugi ļoti skaistas sievas un jaunavas, ar kurām tu vēlētos runāt un tuvāk iepazīties. Bet, kad viņas kā iekšējākās dziļākās patiesības ierauga tevi, kā tikai ārēja prāta cilvēku, tad tās bēg no tevis un tu domā: "Kāpēc tad viņas mani negrib un bēg no manis?" Tad atkal pamostas tava sirdsapziņa un tev rāda, cik nabags tu esi pēc mīlestības uz Dievu un tuvāko darbiem, un cik daudz netaisnības tu nodarīji nabaga atraitnēm un bērniem, kas tev vēršams par labu, bet pats tavs prāts vēl šausminās.

8] Tad tava sirdsapziņa tev vēlreiz teica: "Saķeriet viņu un sasieniet- proti tavu ārējo saprātu- un metiet viņu tumšā cietumā, kurā mājo krupji un čūskas." Ar citiem vārdiem tas izsaka tik daudz: Caur dzīvu ticību Dievam un Viņa pie mums nākušu Svaidīto pats sagūsti savu pasaules prātu un izraidi to un dod atpakaļ tumšajai pasaulei un tās indīgām rūpēm. Jo no Dieva Vārda vajag tapt jaunam un tīri garīgam saprātam, citādi tu nevari cerēt, ka tā būs patiesa mierinājuma bagāta dvēseles miera vieta.

9] Tad tu, protams, no jauna izbijies, tādēļ ka visa tava dzīve šķita esam tavā ārējā prātā, un tādēļ tu kādu laiku vēl bēgi pāri piedauzības rugājiem un akmeņiem. Bet rugāji un akmeņi ir līdzīgi pasaulīgās gudrības muļķībai, kas tevi nogurdina un liek vēlreiz pakrist. Labi tev, ja tu šajā pēdējā Dieva pilnas patiesības garā tā pamosties, ka tu no sava labā un tev ļoti nozīmīgā sapņa atkal pamodies laicīgā miesas dzīvībā!

10] Redzi, tā es izprotu tava sapņa nozīmi, un to tad tev darīju zināmu! Bet protams pēc manas labas uztveres tas nav pilnīgi uzaudzis uz manas paša zemes. Man skaidri likās, ka vārdus sirdī un mutē man būtu licis kāds augstāks gars. Un es arī ticu, ka Tā Gars, kuru paklausa debesu spēki un visi šīs zemes elementi- kā mēs to redzējām- tev lika nonākt tāda sapņa stāvoklī.

11] Bet tu nu tomēr vari ticēt, kam tu gribi. Es esmu runājis un nu arī tūlīt iešu uzmeklēt lielo Meistaru un redzēt, ko Viņš dara. Tu vari darīt, ko tu gribi."

12] Par šādu sapņa izskaidrojumu pavisam pārsteigtais RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Klausies, es darīšu to ko tu dari- un tā ejam!"

81. Abi templieši meklē Kungu.

1] Kad abi no dzīvokļa iznāca ārā, tad viņi redzēja lielā ugunsgrēka vietu, un kā viņu biedri darbojās, lai sakārtotu no uguns vēl neiznīcinātos dārgumus un nestu tos labi uzglabāt.

2] Viens rakstu mācītājs uzsauca teikdams (TEMPLIETIS): "Vai tad tu par savām nemaz neraizējies?"

3] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Pie tā, kas varbūt ir mans, es vēl nonākšu pietiekami ātri, un ja no tā kas mans nekas nav atrodams, tad tāpēc es arī neskumšu! Jūs strādājat tikai nāvei, bet es nu apskatīšos pēc kāda darba dzīvības!"

4] Ar šiem vārdiem abi gāja tālāk.

5] Bet tie CITI FARIZEJI savā starpā teica: "Vai tas galilejietis varbūt arī mūsu vienīgo rakstu zinātāju ir padarījis traku?!"

6] Bet viņš to neievēroja un devās viesnīcā kopā ar pavisam atgriezto farizeju, lai varētu ar Mani runāt. Bet es kopā ar mācekļiem vēl biju ārā, nevis viesnīcā.

7] Tā ka abi Mani nesatika, tad viņi saimniekam, kas bija nodarbināts ar lielā ēdamgalda kārtošanu, jautāja, kur Es esmu, vai varbūt šo vietu būt jau atstājis.

8] Bet SAIMNIEKS teica: "Dzīvības Kungs vēl nav aizgājis prom! Kopā ar saviem mācekļiem Viņš atrodas kaut kur brīvā dabā. Kur tieši, es jums nevaru pateikt, tā kā Viņš šo zāli atstāja pirms es biju pamodies. Bet dažu Viņa mācekļu ceļojumu saiņi ir manā glabāšanā, tas liecina, ka Kungs šo vietu vēl nav pametis, un es ticu, ka Viņš atkal atgriezīsies, pie kam brokastis būs drīz pilnīgi gatavas, par ko Viņš noteikti zina. Bet ejiet ārā un uzmeklējiet Viņu; jo uz meklēt Dzīvības Kungu- tas ir pūļu vērts. Es pats to tūlīt darīšu, tiklīdz būšu galā ar šī galda kārtošanu. Mans izdziedinātais kalps to jau darīja."

9] FARIZEJS teica: "Ko dara tie desmit attīrītie? Vai viņi vēl ir šeit, vai arī jau devušies tālāk?"

10] SAIMNIEKS teica: "Ak, viņi devās tālāk jau dienai austot! Uz kurieni- arī to Kungs zinās vislabāk!"

11] Pie šiem vārdiem abi steidzīgi atstāja zāli un gāja, lai Mani kaut kur sastaptu. Viņi gāja cauri tirgum un jautāja vienam un otram cilvēkam, vai viņi Mani nav redzējuši, bet neviens nezināja atbildēt.

12] Tirgus galā viņi satika vienu nabaga metenīti. Arī viņai jautāja, vai vairāku vīru sabiedrībā viņa nav Mani redzējusi.

13] Un BĒRNS teica: "Ak, jā! Redziet, tur pakalnā pret Kānām tie vīri sēž, un vienam vajag būt kaut kam ļoti augstam, jo viņš manas acis pēkšņi izdziedināja. Jūs zināt, ka es kopš dzimšanas biju pilnīgi akla, un ka mana nabaga māte katru dienu mani nosēdināja pie tirgus vārtiem, lai es no cilvēkiem izubagotu dāvanas!"

14] Abi nabaga bērnu bagātīgi apdāvināja un ļāva nu prieka pilnai nu doties pie savas mātes, kas bērnu drīz ieraudzīja un pavisam pārsteigta steidzās pretī un par visu izjautāja.

15] Tūlīt pēc tam abi steidzās uz pakalnu un nāca pie mums tieši tad, kad mēs piecēlāmies no zemes, lai atgrieztos viesnīcā.

16] Kad viņi pie mums nonāca, tad viņi Mani uz draudzīgāko sveicināja un lūdza Man drīkstēt būt Manā tuvumā.

17] ES teicu: "Ja jūs to gribat, tad paliekat! Bet mēs nu dosimies uz viesnīcu pa citu ceļu un ne caur tirgu. Jo Es aklo meitenīti padarīju redzīgu, un nu viņa ko kopā ar savu māti visiem par to stāstīs. Ja mēs nu dotos caur tirgu, visi ļaudis steigtos pie mums, lai redzētu Mani un slavētu,- to Es gribu novērst. Un tā- ejam!"

18] Pēc šiem Maniem vārdiem mēs steidzīgi atstājām pakalnu un pa nelielu apkārtceļu steidzāmies uz viesnīcu.

19] Kad mās ienācām zālē, tad tieši arī saimnieks gribēja iet Mani meklēt, tā ka ar galda kārtošanu viņš vija galā. Bet tā ka mēs viņam aizsteidzāmies priekšā, tad viņš Man lūdza piedošanu, ka viņš esot bijis tik tūļīgs. Bet es viņu nomierināju un teicu, ka nu viņam jāliek brokastis likt galdā, kas tūlīt arī notika. Mēs sēdāmies pie galda un labā garastāvoklī baudījām labi pagatavoto mielastu.

20] Mielasta laikā tika pārrunāta arī aklās meitenītes izdziedināšana, par ko saimnieks ļoti brīnījās un gribēja tūlīt sūtīt pēc meitenītes un viņas mātes. Bet Es viņam ieteicu sensācijas dēļ pagaidām to nedarīt. Kad Es būšu prom, tad jau būs gana laika nabadzīgās atcerēties. Un saimnieks tā arī darīja.

82. Vīna brīnums un tā sekas.

1] Bet, kad SAIMNIEKS no Manis dzirdēja, ka Es it kā to vietu drīz vēlos atstāt, tad viņš noskuma un teica: "Ak, Kungs un Meistar, Tu varbūt šo vietu tomēr neatstāsi vēl šodien?"

2] ES teicu: "Draugs, ir vēl daudzi sirdī un dvēselē vēl akli un kurli, arī pie viņiem vajag iet un palīdzēt! Kā tas jums darīja labu, ka Es nācu pie jums, tā tas vēl daudziem darīs labu, ja Es iešu pie viņiem. Bet dažas stundas Es tomēr vēl pavadīšu tavā mājā, un šajā laikā dažs kas būs pārrunājams. Bet nu liec vēl likt galdā svaigu un tīru vīnu!"

3] SAIMNIEKS teica: "Ak, Kungs un Meistar, kāds svaigāks, tīrāks un labāks vīns visos manos pagrabos. Kas tad darāms?"

4] ES teicu: "Ej pagrabā, kas atrodas zem šīs zāles, tur tu ko jau atradīsi."

5] SAIMNIEKS teica: "Kungs un Meistar, zem šīs zāles gan ir viens vecs pagrabs, bet tajā neatrodas nekas cits, kā veci gandrīz nelietojami kļuvuši darbarīki, šļūtenes, krūzes un vēl citi trauki. No vīna tajā nav ne pēdas!"

6] ES teicu: "Tieši tādēļ tev no šī pagraba mums jāatnes vīns, ka tev un visiem, kas atrodas tavā mājā, vēl vairāk kā līdz šim jāmana, ka panākt tāda veida lietas nespēj neviens essejietis, kā rakstu mācītājs pie sevis vēl domā!"

7] Pēc tam SAIMNIEKS teica: "Ak, Kungs un Meistar, visā manā mājā, izņemot mūsu rakstu mācītāju, tā gan vairs nedomā neviens cilvēks! Es ticu, ka Tevī miesīgi mīt Dieva Gara pilnība! Tava griba ir Viņa griba, un Tavs Vārds ir Viņa Vārds. Tādēļ viss, ko Tu saki, ir mūžīga patiesība, gaisma, dzīvība un tikpat kā paveikts darbs. Un es tad arī ticu, ka tajā vecajā pagrabā atrodas vīns, un noteikti visaugstākā labuma."

8] ES teicu: "Tad ej lejā un atnes mums to!"

9] Pēc tam saimnieks ņēma divas lielas krūzes, tāpat arī galvenais kalps, un gāja minētajā pagrabā. Viņiem par lielāko pārsteigumu visus vecos ādas maisus, skaitā pie 150, visas krūzes un citus traukus, kas visi atradās labā stāvoklī, viņi atrada pilnus labākā vīna. Abi nogaršoja vīnu un atrada to pārmēru labu un gardu. Abi piepildīja četras līdzpaņemtās krūzes, nesa vīnu augšā uz ēdamzāli, un pildīja mūsu jau tukšos kausus.

10] Farizejs bija pirmais, kas savu kausu iztukšoja līdz pēdējam pilienam un pēc tam savam biedram, kas īsti neiedrošinājās dzert it kā burvju brīnumvīnu, teica: "Nogaršo arī tu šo vīnu, lai tu atzītu, ka mūsu saimnieka ticības apliecinājums ir patiess!"

11] Tad arī rakstu mācītājs ņēma savu kausu, sāka nogaršot vīnu, un, tā ka tas viņam labi garšoja, arī viņš savu kausu iztukšoja līdz pēdējam pilienam.

12] Kad kauss bija pilnīgi tukšs, tad viņš (RAKSTU MĀCĪTĀJS0) teica: "Patiesi, tā ir no tām zīmēm, kuras nekādā dabīgā veidā nav izskaidrojamas! Jo tikai caur ļoti stingru un nelokāmu ticību izdziedināt visa veida slimniekus,- tas pēc senām teikām un starp cilvēkiem jau ir bijis, jo, kaut arī reti, vēl ir pilnīgi nesamaitāti cilvēki, kuriem ir ļoti liels un spēcīgs dzīvības spēks. Ja tāda veida cilvēki ar viņu ticību un gribu grib iedarboties uz kādu slimnieku, tad slimnieks kļūst dzīvības uguns caurstrāvots, piepildīts, un tad acumirklī var kļūt vesels. Par tāda veida izdziedināšanu no seniem rakstiem zina gandrīz visas mums zināmās tautas. Tās arī zina, ka ir cilvēki, kas pēc savas labas vai ļaunas patikas skaistākā un priecīgākā dienā var dažu ko uzburt un veikt arī citas lietas, kas dabīgam cilvēkam vajadzētu likties kam brīnumainam. Bet vecus tukšus ādas maisus un citus traukus, tikai caur gribu padarīt lietojamus, un tos tad arī piepildīt ar tīrāko, labāko vīnu, tas ir kaut kas, par ko nezina stāstīt senās hronikas un teikas! Un šo zīmi es arī turu par pārcilvēcisku, kas nevarētu tikt realizēta bez patiesa dievišķa spēka lielas pilnības. Tā arī es sāku ticēt, ka Tu patiesi esi Dieva Svaidītais."

13] "Ja tu tam tici, tad tu gan dari labi. Tomēr Manā Valstībā pilnīgi neieies tie, kas savā ticībā Man teiks: "Kungs, Kungs un Meistar!", bet gan tie, kas darbosies un dzīvos pēc Manas mācības. Jo Mans Vārds, ja tas no kāda cilvēka patiesi tiek piepildīts, ir dzīvība un Dieva spēks. Bet cilvēkiem, kas Vārdu gan dzird un patur atmiņa, bet pēc tā nerīkojas un nedzīvo, tas dvēseles mūžīgai dzīvībai ir bez iedarbības,- bet gan nesīs viņai tiesu, kas tad citā dzīvē ir cita nāve."

14] Uz to RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kungs un Meistar, mēs tagad tam protams pavisam viegli ticam un caur Tavām šeit veiktajām zīmēm esam pilnīgi pārliecināti, ka Tavi vārdi ir pilnīga patiesība. Bet caur ko tiks pārliecināti par patiesību tie, kuri no mums patiesību dzirdēs, bet kuriem Tavas mācī-

bas patiesības galējam apstiprinājumam nespēsim viņu priekšā veikt zīmes?"

83. Par dzīvības un atziņas kokiem.

1] ES teicu: "Pirmkārt, patiesība paliek viena, un tā patiesība ir arī bez zīmēm, un, kas pēc tās dzīvos un darbosies, tas jau sevī dzīvi pārbaudīs, ka Mana mācība ir Dieva un nevis cilvēka darbs.

2] Un otrkārt tie, kas citiem nodos Manu mācību par Dieva Valstību cilvēkā un būs ne tikai skolotāji, bet gan arī paši būs Manas gribas, kas ir skaidri izteikta Manā mācībā, darītāji, Manā vārdā arī spēs darīt zīmes, un proti — vēl lielākas kā Es Pats.

3] Bet, kā tīri mācītāji un nevis paši Manas mācības darītāji, nespēs veikt zīmes, jo spēks zīmi veikt neiziet no prāta, bet gan no dzīvas ticības un stingras darbošanās gribas. Jo smadzeņu prāts ir cilvēku mirusi pasaules gaisma, kas nekad nevar iespiesties gara un tā spēka iekšējos reģionos. Bet dzīva ticība sirdī ir dvēseles patiesa dzīvības gaisma, kas viņā pamodina garu un pārņem visu cilvēku. Bet, ja cilvēks ir gara pārņemts, tad viņš ir arī pārņemts no tā visu spējošā spēka. Un ko tad dzīvais gars, kā viena būtība ar dvēseli, grib panākt, tas notiek, un griba jau te ir kā realizēts darbs.

4] Tādēļ arī rakstos stāv rakstīts: Dievs dzīvības dārzā lika divus kokus, vienu dzīvības un otru atziņas koku un cilvēkam teica: "Ja tu ēdīsi augļus tikai no dzīvības koka, tad tu dzīvosi, bet, ja tu ēdīsi augļus arī no atziņas koka, pirms tas no Manis tev netiek svētīts, tad pār tevi nāks nāve un tu mirsi!"

5] Bet cilvēks, kuram bija brīvākā griba, savai alku čūskai ļāva sevi pavedināt un ēda arī no atziņas koka, pirms vēl caur ticības briedumu cilvēka sirdī tas bija svētīts, t.i. ar smadzeņu prātu viņš sāka meklēt un izdibināt Dieva Garu un tā dzīvības Garu. Sekas no tā bija, ka tā vietā, lai vienmēr vairāk un vairāk tuvotos Dievam, no Viņa tikai vienmēr vairāk attālinājās. Un tā jau bija nāve, t.i. cilvēka garīga, un viss cilvēks kļuva nespēcīgs un dabas pasaulē zaudēja kundzību pār visām lietām, un tad bija spiests ar sava smadzeņu prāta nespodrā mirdzuma palīdzību ar sviedriem vaigā fiziski un vēl vairāk garīgi nopelnīt un iegūt sev maizi.

6] Un redzi, tā nu līdz šim laikam cilvēki ir tik tālu attālinājušies no Dieva un ar to no patiesas iekšējas dzīvības, ka viņi gandrīz vairs netic nekādam, un tātad arī dvēseles turpmākai dzīvei pēc miesas atkrišanas! Un kas vēl mehāniski tic vai nu vienam Dievam, vai aklākā māņticībā līdzīgi pagāniem daudziem dieviem, Dievu vai dievus stādās priekšā tik tālu no viņiem, ka beigās viņiem sāk likties neiespējami, ka kāds cilvēks jebkad varētu tuvoties no viņa tik bezgala tālu ticētam Dievam.

7] Un ja nu Pats Dievs visā savas mūžīgās varas un spēka pilnībā un ar visu Savu mīlestību un gudrību miesīgi ir atnācis pie cilvēkiem, tad viņi to neatzīst un savā lielā aklumā un muļķībā to tur par neiespējamu, kamēr pie Dieva tomēr visas lietas ir iespējamas. Un tā viņi pašu Dievu, tādēļ ka Viņš viņiem Sevi atklāj ar miesas muti un nevis ar zibeni un pērkonu, tur par Dieva zaimotāju un ļaužu ļaunu musinātāju pret Dievu un pret pasaules ķēniņiem, kas paši sevi tur par dieviem un kā tādus arī cilvēkiem liek sevi godināt.

8] Un redzi, tas viss ir sekas tam, tādēļ ka visi cilvēki mīļāk ēd atziņas koka mirušos augļus, kā dzīvības koka dzīvos un dzīvību dodošos augļus."

84. "Ādam, kur tu esi?"- svarīgs jautājums.

1](KUNGS): "Jautājumu, kuru Dievs uzstādīja Ādamam (vai cilvēkam), kad viņš jau ēda no aizliegtā augļa, skanēja tā: "Ādam, kur tu esi?", turpinās vēl vienmēr un turpināsies līdz šīs pasaules beigām, cik ilgi būs cilvēki, kas mīļāk ēdīs no atziņas koka kā dzīvības koka.

2] Jo cilvēks, kas ēd no atziņas koka, tas pārāk drīz pazaudē Dievu, sevi un savu iekšējo dzīvību un vairs nezina, kas viņš ir, kāpēc viņš ir te un par ko viņam jākļūst. Tad viņa dvēsele kļūst bailīga un savas miesas smadzeņu prātā meklē nomierinošu un iepriecinošu atbildi uz jautājumu: "Cilvēk, kur tu esi?" Bet tad vienmēr nāk tā pati izmisīgā atbilde: "Tu esi tiesā, kas ir dvēseles patiesa nāve! Sviedriem vaigā nopelni savu maizi!"

3] Ko dvēselei tad jāatrod smadzenēs?- neko citu kā šīs pasaules ainas, kas no tā, kas ir gara un dzīvības, stāv daudz tālāk kā viņa pati! Ja dvēsele nepazīst viņai vienmēr vistuvāk stāvošo dzīvības garu no Dieva, kā viņa tad pasaules ainās viņas miesas ķermeņa smadzenēs pazīs viņai bieži bezgala tālāk stāvošo garu?!

4] No šīs pilnīgās ačgārnības pati no sevis izriet vēl lielāka ačgārnība, kurā dvēsele Dieva būtību stādās priekšā vienmēr tālāku un nesasniedzamāku, un tas ilgst līdz viņa to pilnīgi pazaudē un tad pāriet epikūrismā un cinismā.

5] Šajā stāvoklī, kurā nu atrodas lielākā daļa visa veida priesteri, vecākie un rakstu mācītāji, un firsti un ķēniņi kopā ar viņu daudzajiem piekritējiem. Dvēsele vairs nepazīst patiesību. Meli viņai ir svarīgāki kā, lai cik tīra patiesība, ja tikai viņa no tiem var iegūt kādas laicīgas priekšrocības. Ja kāda patiesība tam traucē, tad viņa kļūst patiesības ienaidnieks un bēg, vai arī ar uguni un zobenu to vajā.

6] Tāda stāvoklī dvēsele tad grēkam arī vairs nepiešķir nekādu nozīmi, un cilvēks, kuram pieder kāda pasaulīga vara, tad dara, kas viņam patīk un glaimo viņa dabai. Bēdas tam taisnīgam un tam, kas atrodas dzīvības patiesībā, kas pieietu pie tāda varenā un viņam teiktu: "Kāpēc tu esi patiesības ienaidnieks, un kāpēc tu starp cilvēkiem pielieto kliedzošākās netaisnības, kas uz šīs zemes nav kas mazāk kā tu, aklais nelga?"!

7] Bet paskatieties visapkārt pasaulē, vai it visur tā nav! Un kas pie tā vainīgs? Es jums saku, nekas cits, kā vienmēr pastiprināta ēšana no atziņas koka!

8] Tagad Es Pats miesā nāku pie cilvēkiem, kas ir pārāk tālu novirzījušies no patiesā dzīvības mērķa, un vēlreiz viņiem jautāju: "Ādam, kur tu esi? ", un neviens Man nezina teikt, kur un kas viņš ir, un tāpēc es viņiem atkal no jauna rādu dzīvības koku un skubinu viņus ēst tā augļus un ar tiem apmierināt izsalkumu."

9] Patiesi, Es jums saku: "Kas ēdīs no dzīvības koka, tas arī nonāks pie Mana Gara patiesas dzīvības un tad viņš nekad nebūs izsalcis un nekāros ēst no nāves koka! Jo, kas reiz atrodas Mana Gara dzīvībā, tas atrodas arī visā tās patiesībā un tikai caur to tiek svētīts atziņas koks, un tad dvēsele vienā acumirklī izprot vairāk kā ar sava ārējā un tukšā prāta pētīšanu tūkstoš gados.

10] Bet, kad jūs atradīsieties patiesas dzīvības stāvolī, tad jūs Manā Vārdā arī spēsiet veikt zīmes un tā katram, ja tas būs vajadzīgs, liecināt par Manas mācības patiesību. — Vai tu, draugs RAKSTU MĀCĪTĀJ, to nu labi saprati?"

85. Par Kunga cilvēka tapšanu.

1] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Jā, Kungs un Meistar, bet es nu Tavā priekšā stāvu kā pilnīgi iznīcināts! Jo, kas Tavā priekšā ir cilvēks?"

2] ES teicu: "Tad uzskati Manus mācekļus! Viņi jau vairāk kā divus gadus ir ap Mani, un noteikti Mani pazīst daudz dziļāk kā nu tu; bet tādēļ neviens vēl Manā priekšā nestāv kā iznīcināts!

3] Mozum, kad viņš prasīja skatīt Dieva vaigu, gan teica: "Neviens nevar redzēt Dievu un pie tam vēl saglabāt savu dzīvību", t.i. miesas dzīvību. Bet toreiz bija runa tikai par Dieva mūžīgo Garu, tā ka tajā laikā Dievs vēl nebija pieņēmis miesu, tādēļ ka pēc Viņa mūžīgās kārtības tam vēl nebija pienācis laiks.

4] Bet tagad pēc praviešu pareģojumiem Jehova pieņēma šīs zemes cilvēku miesu un ar to starp Sevi kā pirmmūžīgo Garu un cilvēkiem lika aizsargsienu, lai nekaitējot savai dzīvībai viņi var Viņu redzēt, pieskarties, dzirdēt un runāt, un tad nevienam nav jābaidās, ka caur Manu redzamo klātbūtni viņš tiek iznīcināts.

5] Starp Mani un jums cilvēkiem gan bija bezgalīga aiza, pateicoties kurai Man nevarēja tuvoties pat ne vispilnīgākie eņģeļu gari. Bet tagad pār minēto aizu ir uzcelts tilts, un tas saucas no jūsu puses mīlestība uz Mani, kā Es no Manas puses aiz Manas mūžam lielās, pār visu varenās mīlestības uz jums cilvēkiem Pats esmu cilvēks ar miesu un asinīm un pieņemu arī jūsu vājumu, lai Es nebūtu kāds mūžam tāls Dievs, bet gan pilnīgi tuvs un viegli sasniedzams Tēvs, Draugs un Brālis, un pēc jūsu mīlestības mēra uz Mani tas varu būt un palikt.

6] Bet ja tā lieta starp Mani un jums cilvēkiem nu tā ir, tātad pavisam citāda, kā Mozus laikā, tad neviens nevar teikt, ka viņš tiek iznīcināts no Mana dievišķā diženuma un majestātes, kas gan Manī visā pilnībā mājo, tā ka Es Pats no visas sirds esmu lēnprātīgs un pazemīgs, un pilns augstākās pacietības un līdzcietības. Un tā nezaudē drosmi un tukši nebaidies no Manis, kas Es tevi mīlēju jau sen agrāk pirms tu vēl biji!"

7] Tagad ar lielāku drosmi un pašapziņu RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Bet, Kungs un Meistar, kā Tu varēji māni mīlēt agrāk pirms es vēl biju?"

8] ES teicu: "Bez Manas mīlestības nekad nebūtu radusies nekāda pasaule un arī neviens cilvēks!

Tad viss, ko ietver bezgalīgā radības telpa, ir caur Manu gribu iemiesota mīlestība un tātad noteikti arī tu!

9] Bet Mana mīlestība ir mūžīga, un tātad pamatu pamatā arī, kas no tās izrietēja, tagad izriet un mūžam izrietēs.

10] Tieši dzīvais gars cilvēkā ir Mana mūžīgā mīlestība un gudrība, kas visu rada, kārto un uztur. Šis gars ir tas īsteni patiesais un sevī jau mūžīgais cilvēks cilvēkā, kas pēc Manas mūžīgās kārtības tikai uz laiku, pastāvīguma iegūšanas dēļ, ietērpts ar dvēseli un miesu parādās kādā ārējā saskatāmā formā.

11] Bet, ja tā nu neiespējami citādi, tad tu nu labi sapratīsi, ka Es tevi mīlēju vēl ilgi iepriekš, pirms tu vēl biji, kas tu nu esi! Tagad tu esi no Manis, kā Manas mīlestības atšķirta dzīvības dzirkstelīte, un pats vari kļūt par Man līdzīgi lielu un pastāvīgu mīlestības liesmu caur to, ka tu Mani pār visu mīli un tavus tev pilnīgi līdzīgos tuvākos, kā sevi pašu. Bet, ja tu tāds esi, tad arī mīlēsi Mani, tad tu pats sevī drīz sapratīsi, kā Es kā mūžīga mīlestība esmu viss visā un atkal viss ir Manī.- Vai tu to saproti?"

86. Par patiesu dievbijību.

1] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Sirdī man viegli atgādina, ka es to gan saprotu, bet manā galvā ir tāds raibs juceklis un es nu saprotu, ka tāda veida lietas var tikt aptvertas tikai dvēseles sirdī, bet nekad ar smadzeņu prātu. Bet Mozus pavēlēja Dievu bīties un vienmēr Viņu pielūgt! Vai tad man Tevis vairs nav jābīstas un Tevi jāpielūdz priekšā rakstītā veidā?"

2] ES teicu: "Jā, jā, Mozus to gan piekodināja, un tad tas tā arī bija pareizi; bet šajā laikā neviens vairs nesaprot, ko nozīmē "Bīties Dievu", un jūsu priesteri daļēji jūsu pašu akluma dēļ, bet pa lielākai daļai jūsu nepiesātināmās peļņas kāres dēļ, jūs cilvēkiem mācāt pavisam nepareizu un pilnīgi ačgārnu jēdzienu par dievbijību, un tā Dievam vēl nedaudz ticoši vāji cilvēki bīstas no Dieva , kā no kāda dusmīga bez mīlestības un līdzcietības nepielūdzama tirāna, un pie vārda un jēdziena "Dievs" nodreb, tādēļ ka viņi Viņā nesaskata gandrīz neko citu kā mūžīgas dusmas un mūžīgu atriebību.

3] Ir arī teikt, ka cilvēkam Dievu jāpielūdz un pār visu jāmīl. Bet kā var mīlēt kādu Dieva būtni un arī to patiesi pielūgt, kura vārda priekšā jānodreb vairāk kā nāves priekšā?!

4] No tā tu nu gan sapratīsi, kāds jums ir nepareizs un augstākā mērā ačgārns jēdziens par dievbijību, un caur jums arī citiem cilvēkiem.

5] Ko tad nozīmē "Bīties Dieva"? Bīties Dieva nozīmē: Dievu pār visu mīlēt kā augstāko un tīrāko mīlestību, un tādēļ, ka Dievs ir augstākā patiesība, palikt dievišķā patiesībā un ne materiāla savtīguma dēļ cildināt pasaules melus.

6] Kas visā ir patiess, tam sirdī ir patiesa dievbijība, un kam tā ir, tas arī Dievu vienmēr un pilnvērtīgi pielūdz. Jo, kā meli ir lielākā Dieva necieņa, tā tīra un dzīva patiesība ir augstākā Dieva godināšana un patiesākā pielūgšana.- Vai nu tu to saproti?"

7] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Jā, Kungs un Meistar, sev es to nu labi saprotu un redzu, ka šī lieta nekad nevar būt citāda, bet tas nu tieši nebūs tik viegli šo patiesību arī citiem padarīt aptveramu, tādēļ ka visi jau pārāk nogrimuši visādos maldos un melus tur par patiesību. Pie tam vēl nāk templis ar saviem priekšrakstiem, kas un kā mums tautai sakāms. Un tā tas gan būs grūti nākamībā būt pareizam tautas skolotājam. Tomēr katrai uzvarai pa priekšu vajag iet cīņai! Tu kā Pats Kungs mums atklāji patiesību un Tu arī mums palīdzēsi cīņā pret patiesības ienaidnieku, un tādēļ mēs nu Tevi lūdzam un arī vienmēr lūgsim, jo bez Tavas pastāvīgas palīdzības mēs neko nespēsim.

8] Bet nu ir jautājums, kā mums Tevi lūgt, lai Tu mūs uzklausi un mums palīdzi. Ja mēs nu Tavā klātbūtnē kaut ko pareizi lūdzam, tad tu mūsu lūgumus arī drīz un viegli uzklausi, bet kā tad, kad Tu personīgi nebūsi klātesošs kā tagad? Kā tad mums jālūdz?"

9] ES teicu: "Šis tavs jautājums gan vēl izskatās pavisam farizejisks. Ja tu Man dzīvi tici, tad tev arī vienmēr būs tas ko tu Tēvam Manā vārdā lūgsi, un tam nav vajadzīga Mana personīga klātbūtne, tā ka Garā Es visur esmu klātesošs un visu redzu un dzirdu un no lielākā līdz mazākajam uz precīzāko un skaidrāko zinu.

10] Ja tu garā un pilnīgā patiesībā Man kaut ko lūgsi, tad Es tevi noteikti dzirdēšu un uzklausīšu; bet kādu lūgšanu ar lūpām un mīklainiem vārdiem, kā tas ir pie jums, Es neuzklausu!

11] Tu kā rakstu mācītājs tomēr arī zini, ko Dievs ar kāda pravieša muti tautai teica, kad tas toreizējo grūtību dēļ vērsās pie Viņa, lai Viņš uzklausītu viņa lūgšanu: "Es pazīstu tevi un tautu, kas Mani godā

un lūdz ar lūpām- bet tās sirdis ir tālu no Manis!" Redzi, tāpat arī no šī brīža nekad netiks uzklausīta tīra lūpu lūgšana un vismazāk kāda samaksāta.

12] Bet, kas pilns dzīvas ticības sirdī Man ko labu lūgs, tam arī būs, ko viņš lūdza.

13] Bet, kas Manā vārdā dzīvo un darbojas pēc Manas mācības, tas patiesi lūdz bez pārtraukuma, un tādēļ viņam arī vienmēr tiks dots, kas viņam vajadzīgs."

14] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Ak, Kungs un Meistar, es sirdī Tev pateicos par šo Tavu mierinošo pamācību, un es nu ticu, ka tam, kas pareizi lūdz pēc Tavas nu skaļi izteiktās gribas, arī tiks piešķirts tas, par ko viņš lūdz."

87. Ticības un paļāvības vingrinājums.

1] Pēc tam daži MANI MĀCEKĻI teica: "Kungs, tas viss jau būtu pareizi, ja cilvēks šajā pasaulē nebūtu pakļauts kārdinājumam grēkot! Ja cilvēks kādā vājā stundā tad tomēr ļoti iespējamā veidā izdara vienu vai otru grēku, tad ar to viņa paļāvība un ticība ļoti vājinās; un ja arī viņš izdarīto grēku nožēlo un kādu caur to izdarīto zaudējumu pilnīgi vērš par labu, tad dvēselē tomēr paliek kādas bailes, kuru dēļ viņš neiedrošinās tik ticības pilns pie Tevis vērsties, kā ja viņš nebūtu grēkojis.

2] Kas tad jādara tādam cilvēkam, lai viņš pilnīgi ticētu, ka Tu viņu uzklausi, ja viņš Tev par ko lūgs?"

3] ES teicu: "Viņam jāzina, ka pirmkārt Es neesmu kāds dusmīgs un atriebīgs Dievs, bet gan pacietīgs un mīlestības pilns lēnprātīgs Dievs, ā tas jau ar praviešu mutēm ir ticis teikts un Es tagaf visiem grēciniekiem uzsaucu: Nāciet visi pie Manis, kas jūs esat rūpju sagrausti un grēku apkrauti; jo Es jūs visus gribu atspirdzināt!

4] Un, otrkārt, cilvēkiem vienmēr jāvingrinās patiesā lūgšanā un tajā nekad nav jābūt kūtriem, jo pareizu un stingru paļāvību cilvēks piesavinās ar pareizu vingrināšanos, kas vēl vienmēr mācekļiem, lai kādā nozarē palīdz sasniegt meistarību.

5] Kāds ar visiem šīs pasaules labumiem labi apgādāts cilvēks viegli pazaudē patiesu un dzīvības pilnu lūgšanu. Kad pār viņu reiz nāk kāda nelaime, tad gan arī viņš ar lūgšanu sāk pie Dieva meklēt palīdzību, bet pie sevis viņam ir pārāk maz paļāvības, ka Dievs viņu uzklausīs, un iemesls acīmredzami ir dzīvi pilnas paļāvības uz Dievu vingrināšanās trūkumā.

6] Bet caur ko cilvēks savu paļāvību uz Dievu var labāk spēcināt, kā caur vingrināšanos, pastāvošu nemitīgā lūgšanā un lūgumā?! Bet iekš kā galvenokārt pastāv nemitīga lūgšana un lūgums, to Es jums jau rādīju."

7] Te mācekļi viens otru uzlūkoja, un Andrejs teica: "Kungs, es vēl ļoti labi atceros līdzību, kuru Tu mums devi pie kādas līdzīgas izdevības, kurā bija runa par nekaunīgu lūdzēju nakts laikā, kuram mājas tēvs pusnakts laikā pa logu tomēr padeva maizi, vairāk lai būtu mērs no vaimanām un lūgumiem nekā aiz patiesas žēlsirdības.

8] Es pats pie sevis par šo diezgan dīvaino līdzību gan bieži pārdomāju, bet tomēr nevarēju tā īsti apvienot ar Tavu augstāko mīlestību un līdzcietību. Bet tikai tagad man tā lieta sāk kļūt skaidrāka, kur Tu tagad runāji par nemitīgu lūgšanu un lūgumu, un arī par vingrināšanos ticībā un paļāvībā uz Tevi.

9] Ar pusnaktī lūgumu pēc maizes, Tu noteikti apzīmēji arī ticību un paļāvību uz Tevi, pie kam ar sākumā nedaudz cietsirdīgo mājas tēvu arī Tevi Pašu. Bet ar lūdzēju attēloji mūs cilvēkus, ka mums nav jāpārstāj lūgt, ja arī Tu mūs tūlīt neuzklausi.

10] Tu Pats to tā gribi, ka ar mūsu neatlaidīgām lūgšanām un lūgumiem mums vajag Tevi pilnīgi apgrūtināt, pirms Tu mūs uzklausi; jo ar to Tu mūsu paļāvību uz Tevi gribi uzturēt pastāvīgā un progresējošā vingrinājumā, caur ko mēs beigās varam sasniegt tādu spēku, caur kuru mēs nonākam mūsu pašu dzīvības dienā, kas tad ir Tava Valstība mūsos, kurā kā Tavi bērni mūsu dvēseles sirdī, kā Tavā Garā un gribā paši nesam katru palīdzību un spēku, un turpmāk nav vajadzīgs mūsu dvēseles naktī ar lūgumiem Tevi pastāvīgi apgrūtināt. Jo cilvēkam savā dvēseles naktī vajag meklēt palīdzību; ja caur Tavu žēlastību viņš pats reiz ir kļuvis spēcīgs un varens, tad viņš pats var sev palīdzēt!- Kungs, vai Tavu toreiz uzstādīto līdzību es esmu pareizi sapratis?"

88. Nepārtraukta lūguma iedarbība. Līdzība par nomākto atraitni un stingro tiesnesi.

1] ES teicu: "Tu to līdzību esi uztvēris pavisam pareizi un labi, un tas bija īsti vietā, ka tu nedaudz vārdos to šeit atkal cēli gaismā. Bet, lai tevis pievesto līdzību pēc paša prāta sprieduma katrs vēl skaidrāk saprot, tad Es, tā kā laiks mums tam vēl ir izdevīgs, gribu jums dot kādu citu līdzību, kurā jums vēl skaidrāk jāsaprot, ka patiesam cilvēkam lūgšanā un lūgumos nav jābūt kūtram, ja viņš sevī grib sasniegt Manas Valstības patiesu spēku. Un tā nu klausieties!

2] Kādā pilsētā bija tiesnesis, kas nebijās Dieva un arī nebaidījās ne no viena cilvēka. Bet tajā pašā pilsētā bija arī viena atraitne; viņa nāca pie viņa un runāja: "Ak tu, taisnīgais tiesnesi, glābi mani no mana pretinieka, jo redzi tai lietā taisnība ir manā pusē!"

3] Taisnīgais tiesnesis uz pirmā skata to gan pilnīgi saprata; bet viņš nebija labā omā un negribēja atraitnei prāvu pieņemt. Bet atraitne nepadevās un vairakkārt nāca pie tiesneša, uz ceļiem viņu lūdza viņu pieņemt.

4] Tad tiesnesis pie sevis domāja: "Ko man te darīt? Lai gan es nebīstos Dieva un nebaidos arī ne no viena cilvēka, bet tā kā šī atraitne jau tik ilgi pūlas, tad es tomēr gribu viņu glābt, lai viņa vairakkārt atkal nenāk pie manis un ar savu lūgumu pilnīgi mani nenomāc!"

5] Vai no šīs ainas jūs labi dzirdējāt, ka tiesnesis runāja un arī darīja? Bet, ja jau kāds pēc likuma stingri taisnīgi tiesājošs tiesnesis kādas atraitnes nemitīgas lūgšanas uzklausa un viņai palīdz, vai tad Dieva vēl drīzāk nebūtu jāglābj Savus izraudzītos, kas dienu un nakti sauc uz Viņu, un vai Viņam ar nu uz viņiem jābūt mazāk pacietības un mīlestības kā tiesnesim uz atraitni?

6] Patiesi, Es jums saku, Viņš viņus uzklausīs un drīz izglābs, un tas tagad šajā laikā, kā arī tajā, tālajā, kad Viņš kā Cilvēka Dēls nu atkal nāks uz šo zemi!

7] Bet, ja tajā laikā Cilvēka Dēls atkal nāks šajā pasaulē, vai jūs gan domājat, ka Viņš atradīs ticību Sev?"

8] ANDREJS teica: "Kungs un Meistar, tā ka es ja u iepriekš runāju, tad es arī šoreiz gribu tālāk runāt, ja Tu man to atļautu!"

9] ES teicu: "Runā, ja tev tam ir prāts un drosme un mute!"

10] Pēc tam ANDREJS teica: "Kas attiecas uz pašu līdzību, tad tā izsaka pilnīgi to pašu, ko izteica manis iepriekš atstāstītā līdzība par mājas kungu un maizes lūdzēju naktī; tikai Dieva stāvoklis iepretī pie Viņa palīdzību meklējošiem cilvēkiem viņu dzīvības nakts nomāktībā ir vēl noteiktāk iezīmēts, kā citā manis atkal atstāstītā līdzībā. Jo te Dievs zināmā mērā stāv ārpus visām apvienībām , tikai kā taisnīgs tiesnesis, kas nomāktiem, ja Viņš to grib, gan vienmēr var palīdzēt. Bet Viņš arī viņiem palīdz, bet tikai tad, kad viņi ar savām nemitīgajām lūgšanām Viņu pilnīgi apgrūtina.

11] Bet arī šeit ir runa tikai par vingrināšanos ticībā un paļāvībā, ja tā reiz sasniedz kādu zināmu nelokāmu spēku, tad arī nāk lūguma noklausīšana un palīdzība.

12] Tu teici, ka Dievs Savus izraudzītos, kas jau stāv ticības un paļāvības spēkā, kā mīlestības pilnākais Tēvs gan vēl drīzāk uzklausīs, ja viņi savā jau sasniegtajā iekšējās dzīvības dienā, tāpat kā arī viņu šad un tad vēl viegli iespējamā naktī, sauks uz Viņu pēc palīdzības, Sevi vairs neattēlo kā grūti pielūdzamu pasaules tiesnesi, kas kā Pats Dievs nebīstas no Dieva un tāpat no cilvēkiem, bet gan kā to Tēvu, kas jau atrodas iekšējas dzīvības dienā. Es to lietu tā uztvēru, un domāju, ka neesmu maldījies.

13] Bet mēs visi tagad vēl nestāvam pilnīgi iekšējās dzīvības dienā, bet gan daļēji arī vēl ļoti mūsu senā dzīvības naktī, un mums vēl ir ļoti daudz Tev par ko lūgt, lai ar to vingrinātos ticībā un paļāvībā un to spēcinātu; bet Tu mums apsolīji noteiktu un drīzu izglābšanu, un mēs arī nešaubīgi stingri ticam, ka katrs Tavs apsolījums piepildīsies.

14] Bet Tu mums atkārtoti teici par kādu otro atnākšanu uz šīs zemes un beigās uzstādīji jautājumu, vai tad Tu starp cilvēkiem atradīsi ticību.

15] Nu, Tev atbildēt uz šo jautājumu, tas gan vēl ir pilnīgi tālu no tās sfēras, ko mums ir iespējams iztirzāt, tādēļ mēs Tev uz to arī nevaram dot nekādu atbildi. Bet Tu Pats To gan vislabāk zini, kā tas vēl tālā nākotnē būs ar cilvēku ticību, un, ja Tu to gribi, tad Tu to vari vēl tuvāk iezīmēt, kā pie vairākām citām izdevībām Tu mums to jau iezīmēji!"

16] ES teicu: "Tu šo šīsdienas ainu uztvēri pavisam patiesi un labi un ar to Manai sirdij sagādāji īstu prieku. Ja arī jūs visi tā darāt, tad jūsu dvēseļu pilnīga izglābšana no šīs pasaules matērijas jūga patiesi neliks uz sevi ilgi gaidīt!"

89. Nākotnes ticības stāvoklis.

1] (KUNGS): "Bet, kas attiecas uz Manu jautājumu par cilvēku ticības stāvokli vēl tālā nākotnē, ja Cilvēka Dēls jums jau bieži norādītā veidā atkal nāks uz šo zemi, tad Es jums saku, ka visumā Viņš atradīs vēl mazāk ticības kā tagad. Jo tajos laikos cilvēki pa lielākai daļai ar nenogurstošu pētīšanu un rēķināšanu zem atziņas koka zariem un tālu izvērstiem atzarojumiem daudzās zinātnēs un mākslās iespiedīsies ļoti tālu un ar visiem zemes dabas tagad cilvēkiem vēl pavisam apslēptiem spēkiem realizēs apbrīnojamas lietas un arī teiks: "Redziet, tas ir Dievs, cita Dieva nav!"

2] Tālab šo cilvēku ticība vairs nebūs tikpat kā nekāda. Tātad, pie šiem cilvēkiem Manā atkalatnākšanā, Es vairs neatradīšu nekādu ticību.

3] Bet kāda cita, arī liela cilvēku daļa, atradīsies vēl lielākā un tumšākā māņticības elkdievībā, kā tagad uz visas zemes visi pagāni. Viņiem ilgu laiku viņu skolotāji, pārstāvji un aizstāvji būs toreizējie zemes lielie un varenie; bet tie ar visām zinātnēm un mākslām labi apbruņotie pasaules bērni ar visu spēku apspiedīs tumšo māņticību un ar to ļoti apmulsinās zemes lielos un varenos, tādēļ ka caur visa veida zinātnēm un mākslām vienkāršā un ilgi ar varu visā aklumā turētā tauta sāks saprast, ka tikai lielo un vareno pasaules slavas un labklājības dēļ, kuriem pašiem nav nekāda ticība, ir turēti cietsirdīgā verdzībā. Un ja Es tad nāktu, Es arī pie viņiem neatrastu ticību.

4] Lielās tumsas laikā Es pie viņiem nevarētu atrast ticību, tādēļ ka viņi bija viņu pavēlnieku, kuri pie sevis labi saprata, ka aklie ir labi izmantojami, un ka redzīgie nekad nepaciestu to, ko pilnīgi aklie, dumjākie un visaklākie kalpi. Bet, ja caur zinātnēm un mākslām aklie reiz ir kļuvuši redzīgi, tad viņi ir to piekritēji, kas viņus pa lielākai daļai atbrīvoja no lielo un vareno stingrās verdzības; un ja Es tad nāktu un teiktu: "Klausāties, jūs zemes tautas, Es nu atkal atnācu pie jums un gribu no jauna jums rādīt pareizo ceļu uz jūsu dvēseļu mūžīgu dzīvību!",- ko tie neticīgie uz to teiks?

5] Viņi Man atbildēs: "Draugs, kas tu esi, atmet veco nolietoto un laimīgā kārtā izkūpējušo dumjību, kuras pirmā izcelšanās bieži pludo visnevainīgāko asiņu straumēs! Ja tā dēvētais labais Tēvs debesīs, kuru mēs nepazīstam, un pēc kura mēs vairs neilgojamies, ir tik liels asiņu draugs, tad Viņš lielo okeānu viegli var pārvērst asinīs un par to ļoti priecāsies; bet mums vairs nav vajadzīga tāda dzīvības mācība, kas apsolītās Dieva Valstības vietā starp cilvēkiem uz jau tāpat neauglīgo zemi atnesa tikai viskailāko elli. Mēs nu turamies pie visa veida zinātnēm un mākslām un pie tam dzīvojam mierā, ja arī paļāvīgi tikai laicīgi. Mums kāda zināma laicīga, bet saticīga un mierīga dzīve ir daudz mīļāka, kā ar neskaitāmām ciešanām un ar daudzām nevainīgi plūdušām asiņu straumēm nopirktas un pie tam vēl apšaubāmas debesis ar visām tās skaistām svētlaimēm!"

6] Pie tādām kādreizējo cilvēku runām, Mans jautājums, vai pie Manas atkalatnākšanas uz zemi Es atradīšu ticību, gan ļoti attaisnojams.

7] "Bet", jūs nu sevī sakāt, "jā, kas gan pie tā būs vainīgs? Varbūt elle? Kungs, tad iznīcini to! Vai varbūt neīstie savtīgie pravieši, zem kuru aizsega tad arī kā sēnes no zemes drīz parādās visādi lielie un varenie, kas visos virzienos uzbrūk zemei un moka cilvēkus? Kungs, tad nekad neļauj Tavā Vārdā piecelties neīstiem praviešiem! Bet, ja Tu Pats tā gribi, tad Tev arī vajag būt pareizi, ka pie Tavas atkalatnākšanas uz šo zemi starp cilvēkiem vairs neatrodi nekādu ticību!"

8] Bet Es turpmāk saku: "Īsredzīgais cilvēka prāts pēc savas izpratnes te protams runā pavisam pareizi, un no šīs pasaules-cilvēciskās puses tieši nav pārāk daudz pret to iebilstams; bet Dievam kā visu lietu un būtņu Radītājam un Uzturētājam atkal ir pavisam cita izpratne un plāni ar visu, ko Viņš no Sevis ir radījis — un tā Viņš arī vislabāk zina, kāpēc Viņš uz šīs zemes starp cilvēkiem šo to pielaiž.

9] Tikai beigās ar zinātnes un mākslas ieročiem no zemes virsmas tiks aizvākta prom visa māņticība, bet pie kam neviens cilvēks tomēr ne niecīgākā mērā nebūs samulsināts savā brīvā gribā.

10] Caur to ar laiku gan starp cilvēkiem būs pilnīga neticība; bet tāds stāvoklis turpināsies tikai īsu laiku.

11] Tikai tajā laikā Es gribu svētīt atziņas koku un caur to dzīvības koks cilvēkā atkal sasniegs savu seno spēku, un tad būs ne tikai viens Gans un viens ganāmpulks!

12] Kas to nu saprot, tas sapratīs arī Manu jautājumu, vai Es tajā laikā uz zemes atradīšu tādu ticību, kā tagad. Tādu ticību, kā tagad, Es tajos nākamajos laikos gan noteikti nekad neatradīšu,- bet kādu citu! Bet iekš kā tā pastāvēs, to jūs sev tagad gan nevarat sev stādīties priekšā. Neskatoties uz to kādreiz tomēr notiks tā, kā Es jums to tagad iepriekš saku!"

90. Par jauno laiku.

1] Viens no tā dēvēto jūdu grirķu skaita nu saka: "Kungs un Meistar, vai tad kopā ar Tavu vēlreizēju atnākšanu uz šo zemi cilvēkiem tiks dota kāda jauna mācība? Ja Tu viņiem atkal nāksi ar šo Mācību, tad viņi arī teiks: "Ak, liec mūs mierā ar šo mācību, kas uz zemes nodarījusi tik daudz posta!""

2] ES teicu: "Draugs, mācība, ko Es jums nu dodu, ir Dieva vārds un paliek mūžīgi, un tādēļ tie cilvēki, par kuriem šeit iet runa, no Manis saņems tikai šo Mācību, kuru jūs no Manis saņemat; bet tajā laikā tā viņiem netiks dota aizklāta, bet gan debesu un garīgā ziņā pilnīgi atsegta, un tajā pastāvēs Jaunā Jeruzalme, kas no debesīm nāks lejā uz zemi. Tikai tajā laikā cilvēkiem kļūs skaidrs, cik ļoti viņu priekšgājēji no neīstiem praviešiem, tāpat kā tagad jūdi no farizejiem, ir tikuši apmānīti un apkrāpti.

3] Tad viņi pie visām daudzām nelaimēm uz zemes vairs nevainos Mani un Manu Mācību, bet gan ļoti savtīgos un varas kāros neīstos skolotājus un praviešus, kas zinātnes un daudzo mākslu gaismā jau pārāk drīz tiek pazīti, kāda gara bērni viņi bija.

4] Bet, kad Jaunās Jeruzalmes gaišākā gaisma mirdzēs pār visu zemi, tad meļi un krāpnieki tiks pilnīgi atklāti un viņiem tiks dota alga par viņu darbiem. Jo augstāk kāds no viņiem iedomāsies sevi stāvam, jo dziļāks arī būs viņa kritiens. Tādēļ jau tagad sargirties no neīstiem praviešiem! Vai tagad jūs arī to labi saprotat?"

5] Pēc tam arī citi Mani mācekļi teica: "Kungs un Meistar, kāpēc tad Tu arī mums Savu mācību jau nedod atklātu tā, kā Tu to reiz tālā nākotnē dosi visa veida minētajiem zinātniekiem un māksliniekiem? Tāda jauna Jeruzalme cilvēkiem būtu vajadzīga arī tagad!"

6] ES teicu: "Man vēl ļoti daudz būtu ko teikt un atklāt,- bet jūs visi to vēl nevarētu panest; bet kad patiesības gars no Manis nāks pie jums, tad tas jau jūs vedīs visā patiesībā un gudrībā, un tad jau pilnīgi atradīsieties jaunās Jeruzalmes gaismā.

7] Bet, vai jūs tad arī spēsiet to gaismu nodot jūsu mācekļiem, tas ir jautājums, uz kuru jūs grūti atbildēsiet, iepriekš pieņemot, ka jūs aptverat un saprotat, ka pirmkārt visa apmācība ir sludināma bērniem, un ka tai vajag būt vairāk brīvai kā uzspiestai, un otrkārt, ka ne no viena nevar prasīt lasīt rakstus, ja burti viņam ir sveši.

8] Jūs tagad pavisam vēl nevarat nojaust, cik lielas un daudz aptverošas zinātnes un mākslas vēl atklās cilvēki, un cik ļoti caur to starp cilvēkiem tiks apgaismotas visas māņticības. Bet kur tad visā pasaulē gan ir runa par kādu labi aprēķinātu uz patiesības principiem stāvošu tīru zinātni, un kur kāda caur tādu zinātni aprēķināta māksla?

9] Bet kur nu starp cilvēkiem arī vienmēr ir kāda no tās atvasināta māksla, tad pie tam arī vienmēr ir vairāk kā trīs ceturtdaļas māņticības. Bet uz tādu sapuvušu augli no vēl nesvētītā atziņas koka nav nostādāma nekāda augstāka debesu patiesība, un, ja jūs to gribat uz tā likt, tad uz tā parādīsies auglis ,kuru gan varētu mest priekšā aprīšanai drakoniem, bet ne dot cilvēkiem barībai.

10] Nu redziet, un to labi ievērojiet! No tāda veida augļiem iziet arī neīstie pravieši ar visām viņu maldu mācībām un neīstām brīnumzīmēm, un tad samaitā vairāk kā trīs ceturtdaļas zemes. Jo, ja pūlēsies Manu tīrāko Patiesības Mācību apvienot ar tagad starp cilvēkiem pastāvošo, ar visādām māņticībām sajaukto zinātni un maz izteicošo un paveikto mākslu, lai ar to vieglāk kļūtu cilvēkiem pieņemamāki. Tad, pats par sevi saprotams, Mana Mācība viegli kļūs vienmēr vairāk un vairāk netīra, un zinātne un māksla, kas ir pilna māņticības, caur to vēl dziļāk nogrims senā naktī, kā kopš cilvēku sākuma tā jelkad nogrima. Beigās kādu laiku zinātne būs tikai neīstu praviešu īpašums, lai ar tās palīdzību tumsā turētu tautu, lai vieglāk un plašākā apmērā varētu iegūt sev labumu.

11] Bet tas tā nepaliks, jo īstā laikā Es modināšu cilvēkus tīrai zinātnei un mākslai, un viņi cilvēkiem no jumtiem lejā sludinās, kā Bālama kalpi veica savus brīnumus. Ar to tīra zinātne kā arī tīra māksla visās vietās kļūs Mani neuzvarami priekšgājēji un cīnītāji pret seno māņticību; tā Es viegli un iedarbīgi atgriezīšos uz šīs zemes. Jo ar cilvēku visur tīru zinātni viegli tiek apvienota Mana tīrākā dzīvības Mācība, un tā cilvēkiem dod pilnīgu dzīvības gaismu, tā ka viena tīrība nekad nevar padarīt netīru otru tīrību, tāpat kā viena saules gaiša patiesība otru."

91. Mākslas un zinātnes pakāpeniska tīrīšana.

1] (Kungs:) "Jūs pie sevis nu protams gan domājat: Kas Man tajā laikā būs iespējams, proti attīrīt zinātni, tas Man gan arī tagad varētu būt iespējams, un ar to tīrāko Mācību apvienot ar tīru zinātni un tās mākslas darbiem, jā, un tūlīt zināmā mērā no rokas rokā nodot cilvēkiem, pie kam tie, šur un tur uzstāties gribošie neīstie pravieši, noteikti nenodarbotos savas savtības apmierināšanai.

2] Un Es jums pretī saku: Tas tā jau būtu pavisam labi, ja tas tā ietu; bet tā lieta tomēr tā neiet, kā jūs to nu pavisam labi domājat,- tad Man vajadzētu cilvēkiem atņemt brīvo gribu un ar Manas gribas visvarenību viņus pārveidot par tīrām mašīnām! Bet ko ar to cilvēki iegūs viņu dvēseļu mūžīgai svētībai?

3] Vai tad jūs vēl nezināt, ka viss, kas ir zem vajag likuma, un pastāv Manas gribas visvarenībā, pats par sevi ir tiesāts un miris?! Es jums to tomēr jau bieži pamatīgi rādīju, un to visu neievērodami jūs nākat savā senā pasaules prātā.

4] Redziet, ja Es šajā laikā tūlīt starp cilvēkiem modinātu tūkstoti reiz tūkstoti visās lietās tīrākās zinātnes un tā arī pēc zinātnes pilnīgi izglītotus visa vaida māksliniekus, tad viņi no tagadējiem cilvēkiem vēl vairāk tiktu vajāti, kā jūs kā Manas Mācības un Mana Vārda izplatītāji! Jo cilvēku zinātne,- kā jau teikts- vairāk kā par trim ceturtdaļām ir sajaukta ar rupjāko māņticību. Un tā kā cilvēki no tās sev sagādā savas materiālās priekšrocības, to ir daudz grūtāk attīrīt.

5] Pie dažādu lietu, parādību un notikumu ļoti daudzām izdevībām, Es jums un arī citiem cilvēkiem, kuriem bija laba griba un jūtīga sirds, labi un uzskatāmi pamatīgi izskaidroju, jūsu acīm un ausīm tā atklāju visas zvaigžņu debesis, ka jūs nu labi zināt, kas ir mūsu saule, mēness, planētas, un kas citas bezgala daudzās zvaigznes, kādas ir to īpašības, un vairākiem atverot iekšējo garīgo redzi pat ļāvu tās apskatīt; un tā jau jums ir tīrākā zinātne.

6]Bet ejiet un aklajiem cilvēkiem to māciet tā, kā Es jums mācīju, un jūs pārāk drīz pieredzēsiet, cik grūti cilvēki ir novēršami no viņu seniem maldiem un viņu mistiskiem aizspriedumiem!

7] Pie tam ir neskaitāmi daudz cilvēku, kuri no saviem savtīgiem priesteriem un pavēlniekiem ir padarīti tik dumji, ka visi tādu izskaidrojumu zinātnē uzskatītu par nekad nepiedodamu noziegumu pret dieviem, un cilvēku, kas viņus vestu noziegumā pret dieviem, ļoti ļauni sodītu.

8] Lai pie cilvēkiem ilgā laikā zinātnē un no tās izrietošā mākslā panāktu pilnīgu attīrīšanu, iepriekš vajag spredīkot Manu Mācību un pilnīgi iznīcināt daudzos elkus kopā ar to priesteriem un tempļiem.

9] Ja tas ir noticis un Mans evaņģēlijs, ja arī caur daudziem neīstiem praviešiem cilvēkiem spredīkots, tad arī viņi ir spējīgi sevi attīrīt zinātnēs un mākslās; un tas būs zibens, kas no ausmas līdz rietam gaiši apgaismos visu, kas ir uz zemes. Bet zem "ausmas" saprot visu garīgo, bet zem "rieta"- visu dabīgo.

10] Ja jūs to nu saprotiet, tad nejautājiet, vai šis vai tas tagad nebūtu iespējams."

92. Mozus un Jozua gudrība.

1] Kad mācekļi un dabīgi arī saimnieks, izdziedinātais kalps, farizejs un rakstu mācītājs šo Manu runu dzirdēja, tad RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Šajā Tavā runā, Kungs un Meistar, es dzirdēju, ka Tu Saviem mācekļiem atklāji ne tikai lielo noslēpumu par Dieva Valstību uz zemes starp cilvēkiem, bet gan arī šīs zemes, mēness, saules un zvaigžņu dabas valsti un devi man jaunu pierādījumu, ka tieši Tev Tavā Garā vajag būt visa Radītājam, citādi Tu nebūtu varējis Saviem mācekļiem izskaidrot šīs bezgala daudzās un brīnumainās lietas un pat viņiem padarīt tās uzskatāmas.

2] Bet tā ka Tu to varēji darīt saviem mācekļiem, kas tomēr ir tikai jūdi un pagāni, vai tad tu arī mums nevēlētos visā īsumā šīs brīnumainās lietas nedaudz apgaismot, ka arī mēs mantojam gaišāku jēdzienu, ko mums jādomā un jātic par mēnesi, sauli un visām zvaigznēm? Jo šajās lietās mēs ne par matu neesam labāki par pagāniem."

3] ES teicu: "Kāpēc tad jūs atmetāt Mozus sesto un septīto grāmatu un uzskatījāt tās par neīstām, un pat draudējāt ar stingru sodu tam, kas tās uzsāktu lasīt? Redzi, šajās divās grāmatās Mozus skaidros vārdos aprakstīja visu dabas valstību!"

4] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kungs un Meistar! Es gan reiz dzirdēju par to runājam, bet nekad ne burtu no tām neredzēju. Šīm grāmatām Jeruzalmes templī nav jābūt sastopamām. Tādēļ es nu Tevi lūdzu, lai Tu mums šīs lietas, par kurām es Tev lūdzu, vēlētos iespējami īsi tā aprakstīt un izskaidrot, ka tad arī mēs zinātu, kas un kā ir ar tām lietām."

5] Uz šo rakstu mācītāja lūgumu Es tiem četriem tās lietas iespējami īsi aprakstīju tā, lai viņi varētu saprast to, ko Es izskaidroju.

6] Pēc šī izskaidrojuma, kas turpinājās ap stundu ilgi, RAKSTU MĀCĪTĀJS Man jautāja, vai par to arī sentēvi kaut ko zināja.

7] ES teicu: "Katrā ziņā, un tieši Ēģiptes pirmiedzīvotāji! Bet tā kā cilvēki ar laiku attālinājās arvien vairāk un vairāk no viena, mūžīgā un patiesā Dieva un pārgāja aklā pagānismā un kļuva tumši, tad arī tādas zināšanas gāja bojā, un to vietā stājās tukšas un visādu melu pilnas dzejiskas pasakas un fantāzijas.

8] Un tā pazuda vēstis par zemi un zvaigznēm. Tās vēl kaut kādos apslēptos zemes nostūros ir tikai vēl ļoti nedaudziem gudrajiem, bet viņi neiedrošinās tās celt dienas gaismā pavisam aptumšotiem cilvēkiem. Un tā šīs vēstis ir tikpat kā pilnīgi gājušas bojā. Bet nākamos laikos cilvēki jau atkal vēl gaišāk kā pirmlaikos tās atcerēsies un visu aprēķinās, un tas piederēsies pie tā zibens, kas apgaismo no ausmas līdz rietam."

9] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "No kā Mozum un Jozua bija šīs vēstis?"

10] ES teicu: "No Dieva Gara! Kaut gan viņš(Mozus: izd.) kā faraona pieņemts dēls bija iesvaidīts ēģiptiešu mistērijās un dažu ko iemācījās no senās zvaigžņu zinātnes un ģeogrāfijas, bet tas tikko bija neskaidrs ūdens piliens pret visu viņa vēlāko izpratnes jūru, ko viņam kā izraudzītam izraēliešu tautas vadonim deva Dieva Gars, caur ko viņš kļuva patiess zinātnieks."

11] RAKSTU MĀCĪTĀJS vēlreiz teica: "Jozuam, kā arī vienam no Dieva izraudzītam izraēliešu tautas vadonim, apsolītajā zemē tomēr vajadzēja zināt šīs vēstis par visu to, ko Mozus aprakstīja! Kā tad viņš Jērikas priekšā varētu saulei teikt: "Saule, apstājies, līdz es sakauju visus ienaidniekus!", un saulei bija jāpaklausa viņa pavēlei? Ja viņš to būtu teicis zemei, tad pēc tā, ko Tu iepriekš izskaidroji, tam būtu patiesa jēga; bet tagad, tā kā mēs no Tevis dzirdējām patiesos apstākļus, Jozua pavēle saulei parādās kā kaut kas, kam acīmredzami nav nekādas jēgas, un šķiet, ka Jozua patiesos apstākļus tomēr nepārzināja, ja jau viņa pavēlei bija jābūt dabīgai patiesībai."

12] ES teicu: "Jozua gan tā teica, bet ne dabīgai saulei, bet gan gara saulei, kas no Dieva pastāvēja Mozus mācībā. Ieraugot ienaidnieka lielo pārsvaru, tā tautas ticībā un paļāvībā sāka spēcīgi norietēt. Jozua ar savu spēcīgo izsaucienu mazdūšīgai un nu jau pa kaklu un galvu kurnošai tautai negribēja teikt neko citu, kā: "Ticiet un paļaujieties tomēr tik ilgi, līdz jūs šķietami vareno ienaidnieku savā priekšā ieraudzīsiet pilnīgi sakautu. Tad jūs kopā ar mani varat aizņemt zemi, kur piens un medus tek, vai atpūsties atkal tuksnesī."

13] Caur to atkal tauta saņēma drosmi pilnā ticībā un paļāvībā uz Dievu, kas ir, bija un būs dvēseles un tās gara debesīs un uz zemes patiesā saule. Redzi, šī Jozua uzrunātā saule palika stāvam tautas ticībā un paļāvībā, apgaismoja to un deva tai drosmi, gudrību un spēku, un ienaidnieks tika pilnīgi iznīcināts, izņemot netikli Rahabi, kura izpelnījās Jozua delegātu līdzcietību."

93. Par atbilstību zinātni.

1] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Jā, Kungs un Meistar, mēs visi tagad pavisam labi saprotam un atzīstam, ka ar savu grandiozo izsaucienu Jozua nevarēja savienot kādu citu nozīmi; bet kāpēc mēs to nesapratām iepriekš?"

2] ES teicu: "Tādēļ ka jums jau kopš Babilonas gūsta pilnīgi pazuda visa senā atbilstību zinātne, jo šī zinātne ir pieejama un raksturīga tiem cilvēkiem, kas patiesā ticībā un paļāvībā vienam patiesam Dievam, nekad nav svārstīgi un vāji, Viņu kā Tēvu mīlēja pāri visu un savu tuvāko kā sevi pašu.

3] Jo minētā zinātne ir dvēseles un gara iekšēji raksti un runa. Kas šo valodu pazaudē, tam ir neiespējami saprast rakstus, un to valoda viņa mirušā pasaules gaismā viņam liekas kā muļķība; jo gara un dvēseles dzīvības attiecības ir pavisam cita veida, kā miesas.

4] Tātad gara dzirde, redze, sajūtas, domas, runa un raksti arī ir pavisam citādi kā šeit starp cilvēkiem dabas pasaulē, tādēļ to, ko dara un runā gars, cilvēks var aptvert tikai senā atbilstību zinātnes ceļā.

5] Ja caur pašu vainu cilvēki šo zinātni pazaudē, tad viņi paši sevi noliek ārpus satiksmes ar visu reģionu un visu debesu gariem, un tādēļ rakstos garīgo vairs nevar saprast un aptvert. Rakstītos vārdus viņi lasa pēc mirušo burtu akli iemācītas skaņas, un pat nevar aptvert un pamanīt, ka burts ir miris un neviens to nevar atdzīvināt, bet gan tikai iekšēji apslēptā jēga ir tā, kas pati kā dzīvība visu dara dzīvu.

6] Ja jūs to nu aptverat, tad arī pirmkārt tiecieties, ka Dieva Valstība jūsos kļūst dzīva un pilnīgi darbīga, tad arī jūs atkal nonāksiet pie minētajām atbilstībām matērijas un gara zinātnē, bez kuras jūs nekad nevarat saprast ne Mozu, ne praviešus dzīvības patiesības dziļumos un ar to sevī pašos krītiet ne-

ticībā, visādās šaubās un grēkos! Jo ja kāds aklais staigā pa ceļu, uz kura ir daudz akmeņu, vai viņš varēs izsargāties, ka ejot piedauzās pie viena, vai otra akmens, un pie tam bieži pat pakrīt?! Un ja ceļa posmā ir kāds bezdibenis, kā viņš sevi pasargās, lai ar nākamo soli tajā neiekristu un neatrastu nenovēršamu nāvi?!

7] Tādēļ pirmkārt tiecieties, ka jūs ātrāk atkalatdzimstiet garā un kļūstiet redzīgi, citādi jūs neizvairīsieties no tūkstoš briesmām, kas glūn uz jums un draud jūs aprīt!"

8] Uz to RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Ak, Kungs un Meistar, Tava gudrība ir neizmērojama un iepretī tev mēs cilvēki esam akli kā akmens! Tikai tagad es pavisam skaidri saprotu, kur ir iemesls ticības un paļāvības uz Dievu pilnīgam sabrukumam, un es arī saprotu, ka nākamībā ar šo Tavu gaismas un dzīvības Mācību ies tieši tāpat, kā nu iet ar Mozus un praviešu mācībām, un ka Tu nopietnībā būsi spiests ar Savu mīlestību un apžēlošanu atkal nākt uz šīs zemes pie cilvēkiem. Bet nu tikai jautājums, vai Tu atkal nāksi kā šoreiz, vai varbūt kādā citā vienīgi Tev zināmā veidā? Vai Tu nevēlies mums to tuvāk norādīt?"

9] ES teicu: "Es jums jau tāpat pietiekoši skaidri rādīju, kā un kādā veidā Es atkal nākšu pie cilvēkiem uz šo zemi! Kā tu vari Man to pašu atkal jautāt?"

10] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Tā ir taisnība, Kungs un Meistar, ka Tu mums to jau teici un, ja man jau piederētu atbilstību zinātne, tad es Tavas runas jēgu būtu pilnīgi sapratis; bet es vēl esmu pilnīgi ārpus šīs zinātnes, un tādēļ man ne viss ir skaidrs, ko Tu runāji par Savu atkalatnākšanu.

11] Redzi, runa šajā manā jautājumā galvenokārt ir tikai par to, vai Tu pie cilvēkiem atkal nāksi, kā tagad kā cilvēks ar miesu un asinīm, dzimis no tīras sievas, vai nepiedzimis, vairāk kā Gars, un tomēr arī kā redzams Cilvēks, un kurā tautā?

12] Tavas neizmērojamās gudrības priekšā tas no manis noteikti ir ļoti nesaprātīgs jautājums, bet es tikai esmu cilvēks, kurš pirms pāris stundām uzvests uz pareiza ceļa, un tādēļ mani nevar ņemt ļaunā, ka es Tevi apgrūtinu ar visādiem nesaprātīgiem jautājumiem."

94. Kunga atkalatnākšana.

1] ES teicu: "Tavs jautājums nav tieši nesaprātīgs, un tev ir pilnīgas tiesības jautāt par to, kas tev ir nezināms; un Man ir tiesības tev atbildēt tā un tā, kā Es to tev un citiem atrodu par lietderīgu, bet, tādēļ ka tu nu jau jautāji, tad Es arī gribu tev atbildēt, un nu klausies!

2] Pie Manas otrās atnākšanas Es kaut kur no kādas sievas vairs nepiedzimšu kā bērns; jo ši miesa paliek apskaidrota, tā kā Es kā Gars mūžībā, un tā Man nekad nav vajadzīga kāda otra miesa veidā, kā tu to domā.

3] Vispirms Es neredzams nākšu debess mākoņos, kas izsaka tikpat daudz kā: Pa priekšu Es sākšu tuvoties cilvēkiem caur patiesiem pareģiem, gudriem un jaunatmodinātiem praviešiem, un tajā laikā pareģos arī kalpones un jaunekļiem būs gaiši sapņi, kuros cilvēkiem tiks sludināta Mana atnākšana, un daudzi to uzklausīs un labosies, bet pasaule viņus nosauks par ārprātīgiem sapņotājiem un neticēs viņiem, kā tas bija arī ar praviešiem.

4] Tāpat laiku pa laikam Es modināšu cilvēkus, kuriem Es caur viņu sirdīm teikšu, kas tagad pašlaik Manā klātbūtnē notiek un tiek runāts, un tad vienkārši pierakstītais īpašā, toreizējiem cilvēkiem labi zināmā prasmīgā vaidā, pavisam īsā dažu nedēļu vai dienu laikā var tikt pavairots daudzos tūkstošos vienādi skanošos eksemplāros. Un tā, ka tajā laikā cilvēki gandrīz vispārīgi pratīs lasīt un rakstīt, tad viņi jaunās grāmatas arī paši labi varēs lasīt un saprast.

5] Un šīs no jauna un tīri atkal atdotās debesu Mācības izplatīšanas veids tad uz visas zemes visiem cilvēkiem varēs tikt nests daudz ātrāk un iedarbīgāk kā tagad no mutes mutē ar sūtņiem Manā Vārdā.

6] Kad šādā veidā Mana Mācība starp cilvēkiem, kam būs laba griba un darbīga ticība, tiks nesta, un mazākais vienai trešdaļai cilvēku par to būs zināms, tad šur un tur Es personīgi miesā redzams nākšu pie tiem, kuri Mani visvairāk mīlēs un ļoti ilgosies Manu atkalatnākšanu, un tam arī pilnīgi un dzīvi ticēs.

7] Un no viņiem Es Pats veidošu draudzes, kurām nekāda pasaules vara vairs nevarēs spītēt un pretoties, jo Es būšu to Karavadonis un to mūžam neuzvaramais Varonis un tiesāšu visus mirušos un aklos cilvēkus. Un tā Es attīrīšu zemi no tās seniem netīrumiem.

8] Bet jauno pareģu un praviešu laikā starp cilvēkiem būs lielas bēdas un grūtības, kādas uz šīs ze-

mes vēl nekad nebija, bet Manu toreizējo izvēlēto dēļ tās turpināsies tikai neilgu laiku, lai viņiem kļūstot svētlaimīgiem nav jāpiedzīvo ļaunums.

9] Tomēr šajā zemē, kur Es nu no vienas vietas uz citu tieku no tempļa jūdiem kā noziedznieks vajāts, un kas tajā laikā no tumšiem pagāniem tiks samīdīta, Es personīgi vispirms neparādīšos un nemācīšu, un vājos nemierināšu. Bet gan kādas citas pasaules daļas zemēs, kas tagad tiek pagānu apdzīvotas, Es dibināšu jaunu valstību- miera, saticības, mīlestības un pastāvīgas dzīvas ticības valstību- un starp cilvēkiem, kuri staigās Manā gaismā un būs pastāvīgā satiksmē, un saskarē ar debesu eņģeļiem, vairs nebūs bailes no miesas nāves. — Te tev nu ir pareiza atbilde uz tavu jautājumu."

10] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Āzijai, senam cilvēces šūpulim un Dieva daudz svētītai, tātad vairs nebūs tā laime, Tavā atkalatnākšanā uz šīs zemes Tevi redzēt un dzirdēt? Tā patiesi nav nekāda priecīga ziņa šai pasaules daļai!"

11] "Zeme visur ir Mana, un Es zinu, kurā vietā Mana atkalatnākšana visai zemei būs visiedarbīgākā! Bet tajā laikā, kurā cilvēki no vienas zemes malas līdz otrai varēs saprasties tik ātri kā sper zibens no mākoņiem, un kurā cilvēki, izmantojot ugunī un ūdenī saistītus garus, varēs ātrāk pārbraukt tālākos zemes posmus kā straujākā vētra, un kuģi ar to pašu spēku palīdzību lielo okeānu pārbrauks daudz īsākā laikā kā tagad romieši no Romas līdz Ēģiptei, tad vēsts par Manu personīgo atkalatnākšanu īsā laikā varēs tikt izplatīta pār visu zemi, un tātad arī Āziju.

12] Bet tad atkal jautājums, vai pie šīs pasaules daļas kurlajiem un aklajiem pagāniem šī ziņa arī atradīs ticību?

13] Es domāju un saku: Diezin vai ātrāk, līdz tā caur lielu pasaules tiesu netiks šķīstīta.

14] Tālu rietumos ir liela zeme, kas no visām pusēm ir lielo pasaules okeānu apņemta un pāri jūrai nekur nav saistīta ar veco pasauli. Izejot no šīs zemes cilvēki vispirms dzirdēs lielas lietas, un tās parādīsies arī Eiropas rietumos un no tā izcelsies gaišs stars un atstarojums. Debesu gaismas sastapsies, viena otru pazīs un atbalstīs.

15] No šīm gaismām tiek veidota dzīvības saule, tātad jauna, pilnīga Jeruzalme. Un šajā saulē Es atkal nākšu uz šo zemi.- Un tagad pietiek par to, kas reiz notiks!"

16] Pēc tam pat MANI MĀCEKĻI izpleta lielas acis un savā starpā teica: "Tik skaidri un detalizētu par Savu kādreizējo atkalatnākšanu Viņš vēl nekad nav runājis. Laimīgi būs cilvēki, kas tajā laikā dzīvos tur, kur Viņš atkal nāks visā savas žēlastības pilnībā,- bet ļoti nelaimīgi tie, kas Viņam neticēs un varbūt, līdzīgi farizejiem gribēs pret Viņu sacelties un tiekties pēc Viņa dzīvības, kaut ko uzsākt pret Viņu un aizsargāt savu pagānismu. Tiem Viņš, kā Viņš to jau bieži nu Eļļas kalnā ar zīmēm pie debesīm rādīja, nāks pretī kā nepielūdzams tiesnesis un dos viņiem elles algu."

17] ES teicu: "Jā, jā, te nu jūs runājat taisnību! Un Es jums saku: Patiesi, patiesi, šīs redzamās debesis un šī zeme īstā laiku ilgumā izzudīs, bet Mani vārdi, kurus Es jums teicu, nezudīs!"

95. Pusdienu mielasts.

1] Bet mums tā runājot tuvojās pusdienas laiks un ES mācekļiem teicu: "Jūs nu varat gatavoties aizceļot, jo šodien mums vēl ir tāls ceļš."

2] Bet SAIMNIEKS teica: "Kungs un Meistar, Tu kopā ar Saviem mācekļiem taču pie manis baudīsi pusdienas, kas drīz būs pilnīgi gatavas?"

3] To Man lūdza arī farizejs un rakstu mācītājs.

4] Un ES pēdējam teicu: "Draugs, paskaties ārā, kā tavi biedri ar daudzu nolīgtu strādnieku palīdzību tur nodegušās sinagogas gruvešos sadala viņu atrastos dārgumus un nes noglabāt! Vai arī tu negribi piedalīties?!"

5] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Ak, Kungs un Meistar, es šeit atrodu bezgala labāku dārgumu un nākamībā gudri sargāšos pārāk tuvoties pasaules dārgumiem; jo ja es to darītu, tad tas, ko šonakt sapņoju, varētu kļūt pilnīga un dzīva patiesība! Tādēļ tie pasaulīgie var rakņāties ugunsgrēka gruvešos, cik vien tikai vienmēr grib, un piesavināties arī manu daļu. Tava klātbūtne man ir bezgala mīļāka kā visi zemes dārgumi. Tādēļ tomēr žēlīgi vēl uzkavējies līdz pusdienām!"

6] ES teicu: "Aiz mīlestības uz jums, tādēļ ka arī jūs Mani mīlat, Es gribu šeit vēl palikt līdz pusdienas laikam! Bet tu vienmēr atceries savu sapni, un paliec uzticīgs savam nodomam, tad tu drīz staigāsi gaišākā gaismā! Bet ko tu vēl atradīsi no saviem laicīgiem dārgumiem, to ņem un visu izdali nabagiem,

un par to Es tev piešķiršu citus dārgumus no debesīm! Kas Manā Vārdā dod daudz, tam arī Es došu daudz, bet kas Manā Vārdā dod visu, tam arī Es došu visu mūžību!"

7] Pēc šim Maniem vārdiem SAIMNIEKS UN FARIZEJS teica: "Kungs un Meistar, kāpēc tad tu arī mums to neteici?"

8] ES teicu: "Jūs jau tāpat zināt, kas jums darāms! Kam ir liela griba, tas jau arī pats par sevi ir paveikts darbs. Ja labi saimniekojat nabagu dēļ, tad jūs arī darāt tik daudz, ka jūs būtu piedalījušies visā, un Mana svētība jums neizpaliks. Pirmkārt atcerieties nabaga atraitnes un bērnus, un Es atcerēšos jūs un uz šīs zemes neatstāšu kā bāreņus, bet gan garā turpmāk palikšu pie jums! Bet nu, saimniek, skaties, kā ir ar pusdienām!"

9] Pēc tam saimnieks ātri steidzās virtuvē un skatījās, kā ir ar pusdienu pagatavošanu. Ar to viss bija labi un saimnieks arī steidzās klāt galdu.

10] Bet ES teicu: "Atstāj to,- šie šķīvji, kas vēl kopš brokastīm vēl ir uz galda, vēl nav tik netīri, ka no tiem nedrīkstētu baudīt pusdienas ēdienus; kas Man ir tīrs, tas arī jums ir tīrs!"

11] Bet saimnieks tomēr ņēma tīru drānu un notīrīja pilnīgi tukšos šķīvjus, jo Mani mācekļi prata šķīvjus pilnīgi iztukšot. Pēc tam saimnieks un viņa kalpi ņēma notīrītos šķīvjus, gāja ar tiem virtuvē un uz tiem drīz nesa daudz labi pagatavotas zivis, tad arī maizi un vairākas krūzes pilnas brīnumvīna, un mēs tad arī tūlīt sākām baudīt mielastu.

12] Ēšanas laikā mēs vēl par dažu ko pārrunājām, kas tika jau pārrunāts arī pie citām izdevībām, un tādēļ- nota bene- to nav vajadzīgs vēlreiz atstāstīt.

13] Bet kad mēs ar mielastu bijām galā, tad ēdamzālē ienāca daži no tiem farizejiem, kas visu priekšpusdienu ugunsgrēka gruvešos meklēja savus dārgumus un nesa noglabāt drošāk.

14] Viņi ļoti izbrīnījās, ka pie mūsu galda pavisam labā omā ēdam ieraudzīja farizeju un pat rakstu mācītāju, un pēdējam(FARIZEJS) teica: "Ak, jūs iekārtojāties pavisam ērti! Mēs ārā strādājām visu priekšpusdienu, lai vēl kaut ko atrastu no uguns nopostītajiem dārgumiem un nestu uzglabāt, un jūs te pavisam bezrūpīgi ļaujat mums to darīt! Kā tad izskaidrot šo jūsu izturēšanos?"

15] RAKSTU MĀCĪTĀJS pavisam sadusmojies par šo uzrunu teica: "Klausieties! Pirmkārt, tas, ko mēs drīkstam saukt par savu, mums jau sen ir pilnīgā kārtībā, un tagad pavisam nesaprotam, kāpēc mums būtu jāiet jums palīgā uzmeklēt un nogādāt drošībā arī jūsējo, tā ka arī jums vēl nekad nav nācis prātā, ar kaut ko mums būt palīdzīgiem. Un otrkārt pie šīs izdevības mēs pie tam atklājām un atradām kādu pavisam citu dārgumu, kas mums nu ir bezgala dārgāks kā viss jūsu saraustais zelts un sudrabs, tomēr diezin vai jūs jelkad kļūsiet šī dārguma īpašnieki. Un treškārt mēs šeit dabūjām baudīt patiesu dzīvības vīnu, kādu jūsu rīkles vēl nekad nav baudījušas nogaršot. Un tā mēs abi visā nu esam pavisam labi apgādāti, un mums par to nav jums jānorēķinās. Ja jūs mani sapratāt, tad jūs tūlīt varat atkal doties atpakaļ uz turieni, no kurienes jūs patiesi pavisam neaicināti atnācāt!"

16] Abi farizeji par šo atbildi gribēja sākt pavisam nopietni šķendēties, tad SAIMNIEKS, kā samārietis un romiešu pilsonis, ar farizejiem nekad daudz nerēķinājās, piecēlās un teica: "Šeit laicīgās attiecībās es vēl esmu kungs, un katrs miermīlīgs viesis man ir mīļš, vērtīgs un dārgs, vai viņš ir pagāns, vai jūds; jo pagāns pats sevi nepadarīja par pagānu un jūds pats sevi patiesi nepadarīja par jūdu! Bet kad pār manas mājas slieksni nāk tādi ķildnieki, tad pavisam nevajag pārāk daudz, lai mani piespiestu pielietot manas mājas senās tiesības! Ja jūs gribat ko ēst un dzert, tad dodieties savā parastā ēdamistabā un prasiet, ko jūs gribat, un prasītais jums tūlīt arī tiks pasniegts. Bet te jums nekas nav darāms, nekas runājams un nekas kārtojams; jo šī nav jūdu, bet gan romiešu viesnīca, kurā pret visiem ceļiniekiem izturas vienādi, un visi līdzīgi tiek apkalpoti."

96. Aizceļošana uz Kānu.

1] Kad abi dzirdēja saimnieku tā runājam, tad viņi tieši daudz vairs nepiebilda, bet gan drīz pagrieza muguras un devās viņu ēdamistabā, kurā viņus gaidīja jau pāris citu biedru.

2] Viņi visiem atstāstīja, kā pret viņiem izturējās rakstu mācītājs un sevišķi saimnieks.

3] Bet VIŅU BIEDRI teica: "Saimnieku mēs jau sen pazīstam kā lepnāko un stūrgalvīgāko, un tādēļ viņa iedzimto rupjību arī neņemam pie sirds! Mēs tikai vēl esam priecīgi, ka savas vērtīgās lietas pa lielāko daļu atradām un nogādājām drošībā, un tagad varam būt pavisam mierīgi!

4] Bet dīvaini tomēr, ka viens no mums, un arī rakstu mācītājs, kas visvairāk bija nācerieša pusē,

pēc viņa izteiciena, savus dārgumus saņēma pavisam nebojātus- farizejs Jorāms pat savu dzīvokli! Arī rakstu mācītāja dzīvoklis ir tikai tik tāl cirtis, ka šur un tur ir izdeguši istabas griesti; bet durvis viņa dzīvojamajā istabā, šķiet no uguns maz cietušas un tā arī viņa dārgumi noteikti būs maz cietuši!"

5] KĀDS CITS teica: "Lai nu ir kā ir; dažos mēnešos mūsu sinagoga jau atkal būs pilnīgā kārtībā, un dzīvei mums vēl ir vairāk kā pietiekami. Savā tagadējā priekā neļaujam vairs sevi traucēt nekādām blakus pārdomām."

6] Pēc tam viņi pieprasīja zivis un jēra gaļu, neraudzētu maizi un vīnu, ko īsts jūds drīkst dzert, — ko viņi tad tūlīt arī dabūja, un pavisam bezrūpīgi baudīja.

7] Bet arī mēs ar mūsu mielastu bijām galā un SAIMNIEKS Man jautāja, vai viņš tiem diviem farizejiem varbūt tomēr nav pateicis pārāk daudz.

8] Es teicu: "Neraizējies par to; jo viņiem ir labas māgas un var daudz ko panest, ja tikai viņiem ir izredzes viņu interesēs nezaudēt! Ja šie abi, kurus nu Es jau pieskaitu pie Manējiem, būs gudri, tad viņiem var izdoties arī tos citus dabūt savā pusē.

9] Bet tagad ir pilnīgi pienācis laiks, kur Man kopā ar Maniem mācekļiem vajag doties prom; jo Es redzu, kur Man drīz jāierodas. Bet tādēļ neskumstiet, jo Es jūs atstāju tikai ar redzamo ķermeni, bet Savā visuvarošā Garā Es palieku pie jums, kā pie katra, kas Man tic, Mani mīl un dzīvo, un darbojas pēc saņemtās mācības. Ja jūs sevī vēl jūtat kādas šaubas, tad tikai sirdī vēršaties pie Manis un Es jūsu mēlē likšu atbildi! Un tā palieciet Manī un Es palikšu jūsos!"

10] Pēc tam visi uz stingrāko Man apsolīja līdz viņu laicīgās dzīves beigām darbīgi palikt Manā Mācībā un sirdīs paturēt Mani, un aizstāvēt pret katru vajāšanu un ļaunu sekošanu.

11] Pēc tam Es kopā ar Maniem mācekļiem ātri piecēlos un pa slepeno ielu devos tālāk pret Kānu; jo sensācijas dēļ negribēju doties cauri tirgum, tādēļ ka tā sieva vēl vienmēr Mani gaidīja, lai Manī redzētu to, kas no rīta viņas meitu padarīja redzīgu.

12] Tā sieva gan jau visu priekšpusdienu jau vairākās mājās apjautājās, bet nekur nevarēja saņemt kādu vēsti, un tā kopā ar meitenīti nostājās uz ielas, lai Mani gaidītu, bet neauglīgi. Saimnieks atrada sievu kopā ar meitenīti, abus uzņēma savā mājā un uz labāko aprūpēja. Meitenīte šajā vietā kalpoja viņam kā trāpīgs pierādījums par to, ko Es biju darījis; jo tie desmit attīrītie spitālīgie, kā saka, jau sen bija pāri kalniem un lejām, un saimnieka izdziedinātais kalps, kā izdziedināts ģikts slimnieks, pasaules prātam nevarēja būt kā sevišķs pierādījums Manam brīnumspēkam, tādēļ ka tomēr bija gadījumi, kur līdzīgi ģikts slimnieki ar labām zālēm, kuras toreiz bija mazāk kā- nota bene- šajā laikā, beigās tika izdziedināti.

13] Bet aklai dzimušai meitenei, kura kā tāda visā apvidū bija labi zināma, bija daudz lielāks svars; un tā šī meitene kopā ar savu māti saimniekam, Jorāmam un rakstu mācītājam, kā Manas dievišķās varas pierādījums, bija labākas kā citas zīmes, par kurām viņi gan runāja, bet vairs nespēja būt tik rokām aptverami pierādījumi.

14] Šai meitenei, vienlaikus ļoti skaista izskata, desmit gadus vēlāk arī vēl bija neparasti liela zemes laime; jo zināmam Kado Jērikā nomira sieva. Viņš nāca šajā apvidū, iepazinās ar šo meiteni, un aiz mīlestības uz Mani ņēma viņu par otro sievu. Un tā Manai žēlastībai, kuram tā tiek piešķirta arī šīs zemes attiecībās, vienmēr ir labas sekas.

15] Jorāms, tas vispirms atgrieztais farizejs, un rakstu mācītājs, kura vārds bija Bozs, īsā laikā arī citus farizejus dabūja savā pusē, ko protams ļoti sekmēja izdziedinātā meitene un vēlāk draugs Kado.

16] Ar to tad arī kā pilnīgi pabeigtu uzskatām nelielo notikumu tirgus vietā, un atkal atgriežamies atpakaļ pie mums pašiem un skatāmies, kā mums gāja mūsu tālākā ceļojumā uz Kānu.

97. Kungs Kānā. Viesnīca Kānā.

1] Ceļš no jau ļoti pazīstamā tirgus vēl bija ļoti tāls. Labs kājām gājējs to tikko paveiktu veselā dienā, bet mums mūsu bieži brīnumainā veidā ceļojot tam vajadzēja tikai trīs stundas. Pret vakaru mēs tad nonācām Kānā un apmetāmies viesnīcā pie tā paša saimnieka, pie kura kādā kāzu atgadījumā uz Manas dzemdētājas Marijas uzaicinājumu pirmo reizi atklāti ūdeni pārvērtu vīnā.

2] Kad saimnieks Mani ieraudzīja, viņš aiz prieka gandrīz nevarēja savaldīties un Man pilnīgi pārmeta, ka Es jau tik ilgi pie viņa nebiju redzēts.

3] Bet ES viņam teicu: "Tādēļ ka ar jums un pie jums visiem, kas jūs šeit esat mājās, nebija nekādas

grūtības, tad Es arī nenācu šajā apvidū, bet tagad radušās nelielas grūtības, tad īstā laikā Es nācu jums visiem palīdzēt."

4] SAIMNIEKS teica: "Ak, Tu mīļais Kungs un Meistar, grūtības man turpinās jau vairāk kā gadu, un es jau vairākas reizes vērsos pie Tevis daļēji sirdī un daļēji par Tevi apjautājos pie Tavas mātes Marijas, kas pašreiz vairāk uzturas Kisā, bet šķiet Tu nedzirdēji manas sirds dievbijīgo lūgumu, un arī nekas nebija dzirdams par Tavu uzturēšanos vietu, un tā visvarenā Dieva vārdā man lielo postu vajadzēja mierīgi panest! Es gan nezinu iemeslu, kāpēc es no Dieva tā Kunga esmu tik bargi piemeklēts; bet tagad es lūdzu Tevi, lai Tu, mīļais, labais Dziedniek, vēlies man palīdzēt.

5] Sievu moka ģikts, un bērni cieš no ļauna drudža, un divi mani labākie un uzticamākie kalpi jau vairāk kā pus gadu slimo ar ļaunu spitālību, un manu saimniecību pa lielākai daļai dārgu naudu man vajag likt nodot sešiem strādniekiem, un tas tak tomēr ir posts, tā ka arī es pats vairs neesmu pieskaitāms pie veseliem cilvēkiem!

6] Ak, Tu mīļais Kungs un Meistar, kopš tā laika, kad kādās šeit svinētās kāzās uz Tavas mātes prasību Tu veici pirmo brīnumu, manā mājā ir pavisam citādi! Ja Tu negribētu man palīdzēt, tad es īsā laikā garīgi un arī laicīgi eju bojā"

7] Es teicu: "Es labi zināju, ka tavas grūtības ir lielas un tā ka Es bieži labi dzirdēju tavu lūgumu pēc palīdzības, tad Es nu arī nācu, kur tavas grūtības sasniedza ļoti lielu pakāpi, lai tev palīdzētu. Es būtu jau arī agrāk varējis nākt pie tevis, bet tev vēl ļoti trūka dzīvas ticības un paļāvības; bet kad tu pēc Kisas nonāci Kisjonā, tikai tad tu par Mani ieguvi pareizu gaismu un arī nonāci pie patiesas ticības un paļāvības uz Mani, un Es nu arī gribu, ka visiem, kas tavā mājā ir slimi, kopā ar tevi jākļūst tik veseliem, kā nekad nevienam kas nebūtu pietrūcis! Tagad ej pie visiem saviem slimniekiem un saki to viņiem!"

8] Tad saimnieks steidzās pie visiem un atrada viņus visus pilnīgi veselus, ka piecēlās no savām guļas vietām, apģērbās tīrās drānās un nāca pie Manis un Man pateicās.

9] Bet tā ka bija jau iestājusies vakara krēsla, tad ES aiz prieka raudošajam saimniekam teicu: "Tā ka tavu mājinieku bēdas ir beigušās, un Es šonakt palikšu tavā mājā, tad skaties nu, ka ES un Mani mācekļi dabūjam vakariņas. Liec mums pagatavot zivis un tad likt galdā nedaudz maizes un vīna."

10] Kad saimnieks no Manis to dzirdēja, tad visi sāka priecīgi darboties atbilstoši Manai vēlmei. Tas turpinājās tikko pilnu stundu, un vakariņas jau tika nestas galdā, un ES saimniekam teicu: "Redzi, tur ir vēl viens galds! Liec visiem izdziedinātajiem sēsties pie tā galda un viņiem katram pēc viņa vajadzības jāēd tas, ko mēs ēdam, un jādzer arī vīns un jāēd maize, lai viņi atkal kļūst īsti spēcīgi."

11] Kad Es to pateicu, tad VISI IZDZIEDINĀTIE Manā priekšā nokrita uz ceļiem un teica: "Ak, Kungs, mēs neesam cienīgi tādu žēlastību! Tādēļ mēs mīļāk vēlētos mēreni baudīt vakariņas mūsu istabā pie mūsu vecā kalpotāju galda, bet lai notiek ne mūsu griba, bet gan tikai Tava vieni svētā griba!"

12] ES teicu: "Klausieties, Man patīk jūsu patiesā pazemība un vienkāršība, un tā dara labu jūsu dvēselēm; bet neskatoties uz to palieciet šeit! Jo jūs ar lielu pacietību un pilnu padevību cietāt Dieva gribā un ar to sevi parādījāt kā patiesus varoņus ticībā un paļāvībā uz Dievu, un tādēļ arī esat cienīgi, kā Kunga apžēloti, spēcināties Viņa tuvākā tuvumā, un tā pavisam labā omā tikai sēžaties pie galda un ēdiet un dzeriet, ko jums liek galdā!"

13] Kad izdziedinātie, izņemot sievu, kas darbojās virtuvē, to no Manis dzirdēja, tad viņi godbijības pilni piecēlās no zemes, pateicās Man un mierīgi devās pie sava galda, kas tāpat kā mūsējais ļoti labi jau bija klāts ar ēdieniem, vīnu un maizi. Tūlīt pēc tam mēs arī sākām ēst un dzert īsto tīro un labo vīnu un tāpat arī izdziedinātie.

14] Mēs pavisam labā garastāvoklī nu ēdām un dzērām un Mani mācekļi patiesi ļoti dievbijīgajai sabiedrībai ļoti labi daudz pastāstīja, ko visu mēs savos krustām šķērsām ceļojumos piedzīvojām. Tas mūsu nelielo sabiedrību ļoti iepriecināja un pie tam no abām pusēm runāja daudz omulīgāk un tāpat pie tam arī tika daudz runāts.

15] Bet zināmā mērā ievērības cienīgākais bija tas, ka mūsu jau pārāk zināmais Jūda Iskariots pēkšņi sāka izteikt pavisam ievērojamas pretpiezīmes.

98. Saimnieks un Jūda Iskariots.

1] SAIMNIEKS viņam teica- nota bene, Es jums gribu to darīt zināmu nedaudz detalizētāk-: "Draugs, tu esi Kunga māceklis, un pēc profesijas, kuru es pārāk labi zinu pateicoties taviem vienmēr

vissliktākajiem podiem, tātad esi nekas cits kā podnieks! Bet kā tu nonāci šī Kunga un Meistara sabiedrībā, tātad tikpat labi kā pilnīgākā Dieva tā Kunga sabiedrībā, par to pat eņģeļi mums pilnīgi paliktu atbildi parādā!"

2] JŪDA ISKARIOTS teica: "Jā, draugs, tev ir tiesības pret mani tā runāt! Es gan esmu podnieks, bet patiesi neesmu neizglītots rakstos! Par spīti kādam rakstu mācītājam Mozus un pravieši man ir mazajā pirkstiņā, un noteikti ļoti labi zinu, kādā sabiedrībā es atrodos. Es patiesi neceļoju līdzi, lai iegūtu kaut ko pasaulīgu- kas pie pasaulē valdošiem apstākļiem tomēr katram būtu atļauts- bet gan vienīgi atbildes dēļ, vai Jesaja savā pareģojumā teica un rakstīja patiesību! Jo arī es, kaut gan pēc mākslas podnieks, esmu izglītots rakstos, un pēc maniem vienmēr klusiem vērojumiem šajā patiesā Dieva cilvēkā atradu apstiprinātu visu, ko minējis pravietis un arī citi pravieši par Viņu pareģoja.

3] Bet man ir arī laba atmiņa un zinu katru vārdu, ko tieši Kungs pie vairākiem notikumiem pret mani jau pareģoja. Īsi u labi, es Kunga mācekļu sabiedrībā esmu velns, Kunga, kuru es neskatoties uz visu kā tādu atzīstu, jo brīnumus, kādus Viņš dara, vēl nekad nav darījis neviens dabīgs cilvēks. Bet ja es līdzīgi visiem citiem to atzīstu un stingri ticu, tad es jautāju: Kāpēc tad es esmu velns?

4] Labi, ja es tas esmu, tad es tas esmu un man arī vajag būt! Bet ja jau reiz vajag būt tam,- ko pamatā nekad negrib,- vai tad es pie visa tā esmu vainīgs? Īsi un labi, tā lieta man reiz kļūst par traku un raibu! Es jau līdzīgi visiem citiem divus ar pusi gadus esmu no Kunga pirmajiem mācekļiem, nu man vajag kļūt elles kalpam? Bet nē, tas nu pavisam nenotiek, jo es zinu, kas uz visas zemes man darāms, lai nekļūtu velns.

5] Tai laikā, kad Kungs man deva tādu liecību, tad es Viņa priekšā noteikti tas arī biju, jo vienīgi Viņš cilvēku pamatīgi pārbauda! Tālab Viņš zināja, kas ar mani bija, un Viņš arī zinās, kā tagad ir ar mani. Ja es nederu Viņa sabiedrībai, tad Viņam arī pietiekami vara mani uz vietas attālināt. Viņš vienīgais ir tas Kungs un var darīt, ko Viņš grib, un neviens nevar Viņam teikt: "Kungs, kāpēc Tu to dari?" Bet kādam man līdzīgam cilvēkam es patiesi nelabprāt ļauju sev aizrādīt! Katram cilvēkam ir savas vājības un ir ar sevi pietiekoši ko darīt, lai nonāktu labā kārtībā, un, cik ilgi viņš vēl cīnās ar pašu vājībām, savu tuvāko jāatstāj mierā un par viņa kļūdām nav jāuzjautrinās, un ļaužu priekšā viņu jānoniecina.

6] Es zinu Mozu un praviešus un zinu arī Kunga Mācību, kurā tiek apstiprināts viss, ko visi pravieši kopš Ādama, Sehela un Ēnoka pareģojuši par To, kas nu ir starp mums- un tātad es arī zinu, kas man darāms un atmetams. Es tikai vēlētos zināt, kāpēc es vienmēr starp mums, Kunga mācekļiem, visvairāk tieku uzlūkots ar nedraudzīgām acīm, it kā es starp viņiem vārda pilnā nozīmē būtu velns!"

7] SAIMNIEKS nu teica: "Draugs, tu visvairāk uz mani tikai tādēļ sadusmojies, ka es savā priecīgā prātā tev jautāju, kā tas ir noticis, ka arī tu esi kļuvis Kunga paliekošs māceklis! Tādēļ es tev it kā negribēju aizrādīt un arī nerunāju neko no tā, ka Kungs kādreiz tevi apzīmēja ar vārdu, kuru es pats negribu izteikt. Es par tevi izteicu Manu izbrīnu tikai tādēļ, ka es agrāk tevi pārāk labi pazinu tavos pilsoniskos darījumos, ka tu neskatoties uz savu rakstu zināšanu tieši nekad pārāk precīzi un stingri neievēroji Dieva baušļus.

8] Ja ar tevi runāja, tad tu gan visu zināji labāk kā kāds cits; bet ja tevi izvaicāja tavas bieži ļoti neslavējamās rīcības dēļ, vai tu arī pats tam tici kā neapstrīdamai patiesībai, tad tu teici: "Dievu nekad neviens nav redzējis, nedz dzirdējis Viņa balsi, bet dažādu talantu un spēju cilvēki bija doti visos laikos; un Mozus un visi pravieši arī bija tikai cilvēki, ar kuriem mēs paši nekad neesam runājuši. To ko viņi mācīja un pierakstīja bija labi tiem laikiem; bet līdz mums laiki ir ļoti mainījušies un mēs un mūsu vajadzības pēc viņiem. Tā Mozus un pravieši daudzās lietās mums vairs neder. Un kas aiz paša pieredzes to neatzīst, tas pats sevi apkrāpj, pie tam viņš kādreizējās sagaidāmās debess dēļ, par kuru nav ne niecīgākā drošība, ar kājām samin savas zemes dzīves laimi!" Redzi, draugs, arī man vēl ir laba atmiņa!

9] Es tevi tātad ļoti labi pazīstu, un man nepalika sveši tavi dzīvības principi, un tieši tas tad arī izsauca manu izbrīnu par tavu uzturēšanos šajā visaugsti godātā sabiedrībā, jo savā ticībā tu jau biji pilnīgi seduķejs un piesavinājies sev arī grieķu suņu mācību, par kuru tu bieži teici, ka tā cilvēka dabai varētu būt vispiemērotākā, ja jau kā bērns tiktu pēc tās izglītots.

10] Saki nu pats, vai nav jābrīnās, ka arī tu esi kļuvis Kunga paliekošs māceklis un atmetis savu iepriekšējo nodarbošanos, kas tev ienesa daudz naudas, kaut gan tavi trauki nekad nebija tie labākie,- kāpēc, to tu kā lietpratējs gan vislabāk zināji! Bet no tā skaidri izriet, ka man nekad nebija nodoms tevi kaut kā noniecināt un vēl mazāk gribēt tev aizrādīt.

11] Bet kāpēc tu pats sevi vienmēr uzskati un aplūko kā pēdējo starp Kunga mācekļiem, tā ir tava

lieta; bet es šeit patiesi nemanu, ka citu mācekļu priekšā tev ir nodomāts kāds zemāks rangs.

12] Bet es uzskatu, ka tādas domas var rasties tādā cilvēka sirdī, kas sevī zināmas augstprātības dzīts, tajā ko viņš dara vienmēr vēlas būt pirmais un godājamākais, nevis pēdējais un pakļautais; bet cilvēks, kas jau ir pār mēru laimīgs šādā sabiedrībā būt pēdējais no pēdējiem un Kunga kalpu kalps, noteikti nekad par to nežēlotos un slepeni sevī par to nebēdātos, ka sabiedrībā viņš sevi uzskata kā pēdējo!

13] Ciktāl es tagad izprotu Kunga Mācību, par kuru es daudz runāju ar Kisjonu Filipoldu no tuvējās Kānas, kā arī pirms pāris nedēļām ar diviem no Jeruzalmes izsūtītiem mācekļiem, kurus es sastapu Kapernaumā, tad mācības jēga tieši ir pilnīgākā pazemībā, lēnprātībā un pašaizliedzībā, bez kādām sirds īpašībām nav iedomājama patiesa un tīrākā mīlestība uz Dievu un tuvāko.

14] Bet cilvēks, kas vēl caur cilvēku vājībām var tikt apbēdināts un apvainots, vēl nav sasniedzis to patiesas dzīvības punktu, kurā par viņu Kungs vēlētos vai varētu viņam teikt: "Redzi, tas ir tas vīrs pēc Manas sirds!"

15] Tagad es tev atklāti pateicu savas domas, tādēļ ka tu mani uz to piespiedi, nu tu atkal vari izteikt savas piezīmes, ja tu pret to ko vari!"

16] Tikai pēc kāda laika viņš(Jūda ISKARIOTS) teica: "Jā, jā, tev jābūt taisnībai; jo tu patiesi esi dziļi iespiedies Mācības garā! Bet ja tas Kungs tev nu teiktu: "Tu esi velns!", kā tev patiktu tāda liecība no Viņa mutes?"

17] SAIMNIEKS teica: "Draugs, ja Kungs man dotu tādu liecību, tad savā sirdī es Viņam teiktu: "Ak, dzīvības Kungs un Meistar, es pavisam satriekts Tavas diženības priekšā Tev pateicos, ko Tu man rādīji, cik liels grēcinieks es vēl esmu Tavā priekšā, bet es lūdzu Tevi parādi man žēlastību un līdzcietību un izdzen no manis augstprātības, melu un viltus, un vīzdegunīgas savtības velnu, un piepildi mani ar patiesas mīlestības uz Tevi un nesavtīgas mīlestības uz tuvāko garu!" Un es ticu, ka Kungs man tādu žēlastību noteikti arī piešķirtu, ja es tādu lūgumu izteiktu manas dzīvības pilnā nopietnībā!

18] Un tagad es vēršos pie Tevis, ak, Paša Kunga un Meistara, un lūdzu Tevi, lai Tu žēlīgi man aizrādi, ja es šajos manos vārdos teicu ko nepareizu!"

99. Kungs par Jūdu Iskariotu.

1] Draudzības pilns Es saimniekam teicu: "Kā tu varētu pateikt ko netaisnīgu un tātad nepareizu, tā ka Es tev vārdus liku mutē un sirdī?! Un tā tu nu māceklim atklāti sejā pateici patiesību pēc Mana prāta un Manā Vārdā. Labi viņam, ja savai dzīvībai viņš to grib ņemt vērā!

2] Ak, Es pārāk labi zinu, ka viņš ir rakstu zinātājs un arī zinu, ka visur citur un pieredzē visumā ir daudz pārāks par visiem citiem Maniem mācekļiem! Bet ko tas viss viņam līdz, ja viņš jau gandrīz divarpus gadus kopā ar Mani klejo apkārt tikai tādēļ, lai Mani sīki novērotu visā, ko Es runāju un daru, vai viņš beigās tomēr kaut ko neatrastu, kas tad neharmonē ar rakstiem?! Tajā ir viņa slepenā augstprātība, un tātad arī viņa savtīgums un iespējama ieguvuma tieksme vienmēr atrod jaunu barību. Tāpēc viņš arī vienmēr paliek tas, kas viņš ir, un nevienam neļauj sev aizrādīt, lai pilnīgi dzīvi labotos. Viņš vienmēr domā: "Es esmu rakstu zinātājs, ko jūs, nabaga nemācītie zvejnieki, man gribat mācīt?!"

3] Bet Es saku: Būt rakstu zinātājam, tas par sevi ir pavisam labi un pareizi. Bet Man kāds cilvēks, kas tikai nedaudz zina rakstus un ticīgi pēc tiem dzīvo un dara, ir daudz mīļāks kā kāds cilvēks pilns rakstu zināšanu, kas rakstus tikai kritizē, kuriem tic maz un beigās nemaz, un tādēļ arī nedzīvo un nedara pēc rakstiem, bet gan tikai pēc sava pasaules prāta padoma.

4] Kāds cilvēks, kas aiz savām daudzām zināšanām reiz kļūst iedomīgs, ir tikpat garā akls kā visi ļoti gudrie jūdi un farizeji Jeruzalmē, un tas ir tā, ka viņš gaišākā dienā aiz kokiem neredz mežu, tādēļ arvien vienmēr meklē un tā vidū jautā: "Jā, kur tad ir tas mežs, kuru es meklēju un gribu redzēt?"

5] Vai garīgā atbilstībā tas ar cilvēku nav tieši tāpat, kas dzīvības vidū sāk jautāt, vai viņš gan dzīvo un iekš kā pastāv viņa dzīvība.

6] Nelga, to tev protams gan nevarēs pateikt tava āda un tava miesa, un visa tava ārējā pasaule, tādēļ ka tas viss sevī nav nekāda dzīvība, bet gan tikai dzīvības rezultāts! Bet caur ticību, caur mīlestību, caur pazemību, prātību un patiesu pašaizliedzību ieej savā iekšienē, un kopā ar Dieva dzīvību sevī caur to pats kļūsti dzīvība, tad tu pats pieredzēsi, ka tu patiesi dzīvo, un kas ir dzīvība.

7] Kāpēc tad cilvēki zeltu nemeklē kurlos akmeņos, bet laužas vietās, kur viņi atklāj šī metāla pēdas- kalnu iekšienē-, un sakrāj sev lielus dārgumus? Bet ja cilvēki bez bailēm to dara laicīgu dārgumu

iegūšanai, kas sevī ir miruši un ļoti daudziem arī nes nāvi, kāpēc tad viņi sevī un ar sevi to nedara viņos paslēptā dzīvības zelta iegūšanai? Viņi tomēr uz savas ādas jau ir sajutuši iekšēja un patiesa dzīvības zelta pēdas!

8] Kas te reiz ir un dzīvo, bet kā vēl nenobriedis dzīvības auglis sevi vēl neizprot, kā un kāpēc viņš te ir un dzīvo, tas lai darbīgi nostājas pretī Dieva gaismai, ļauj tai sevi spēcīgi apgaismot un sirdī sasildīt, tad ar to viņš sasniegs iekšēju ieguvumu un patiesu dzīvības briedumu."

100. Par pareizu ceļu uz pareizu mērķi. Neīsta un pareiza prāta izglītība.

1] (KUNGS:) "Cilvēks, kad viņš vēl pasaulē kustas dzīvības akls un nenobriedis, līdzinās kvieša stiebram, kad tas no dīgļa sāk attīstīties. Ja saules iedarbībā tas ir pacēlies sprīdi augstu virs zemes, tad no kādas augļa vārpas neko vēl nemana; bet zem vienmēr spēcīgākas kļūstošas saules ietekmes, arī vārpa drīz kļūst saskatāma, kļūst pilnāka un pilnīgāka, zied, sagatavo graudu un tas nobriest pie stiebra un vārpas apvalkā par stipru un dzīvību nesošu kviešu grauda augli, kas savā pilnā briedumā pilnīgi atbrīvojas no stiebra un tāpat no apvalka un pats par sevi ir brīvs.

2] Ja grauds reiz ir sasniedzis pilnu briedumu, tad stiebrs un vārpa mirst. Kāpēc tad? Tādēļ ka tā iepriekšējā ārējā dzīvība dodas patiesā, iekšējā augļa dzīvībā graudā, kurā nu arī atrodas saknes un augšup augošais stiebrs katrā savā augšanas un pilnveidošanās stadijā, ne tikai vienkārši tūlīt bezdarbīgi, citādi kāds zemē likts grauds nevarētu atkal celt gaismā vienmēr pavairotā skaitā visu, kas nepieciešams kvieša augšanai un nobriešanai.

3] Bet vai jebkad jau esat piedzīvojuši, ka sastingušā un aukstā ziemā, zem saules, mēness un visu zvaigžņu vājās gaismas no zemes līdz tam pilnam briedumam ir izaugusi vārpa kopā ar graudu?! Bet cik maz ziemā tas ir iespējams, tikpat maz arī ir iespējams tas, ka cilvēks zem bezgala daudzām un daudzveidīgām, lai cik augsti cildināto pasaules gudro gaismiņām, var nonākt pie patiesa, iekšējās dzīvības brieduma! Pār viņu vajag nākt dzīvības vasarai kopā ar priekšā ejošo pavasari, kas pastāv caur darbību vienmēr dzīvākā topošā ticībā, kā vasara, kas visiem augļiem dod pilnu briedumu, vienmēr spēcīgākā topošā mīlestībā uz Dievu un no tā uz tuvāko.

4] Bet Dievs Sevī Mīlestība, Gaisma un Dzīvība, ir patiesa visas dzīvības Saule. Kas Dievu patiesi vienmēr sirsnīgāk mīl pēc Viņa pavēstītās gribas, tas iespiežas savā iekšienē un pāriet patiesā Dieva Gara dzīvībā, kurā zem mīlestības dzīvības gaismas un zem sava dzīvības siltuma sasniedz patiesu dzīvības briedumu.

5] Ja jūs no Manas mutes to nu dzirdat, tad ievērojiet to labi un dariet pēc tā, tad jūs sasniegsiet patiesu dzīvības briedumu!- Vai jūs, un arī tu Jūda Izkariot, to nu sapratāt?"

6] JŪDA ISKARIOTS teica: "Kungs un Meistar, Tu nu runāji skaidrās ainās, mēs tās arī sapratām un tagad katrs vēl pārliecinošāk kā iepriekš zinām, kas viņam darāms, lai nonāktu Dieva Valstībā, bet tas tomēr nav nekāds viegls darbs sevī tam nest dzīvu spēku, kas cilvēkā vēl tikpat nekustīgs atpūšas un snauž, kā kāda sēklas grauda dīglis. Tam vispirms vajag tikt liktam pavisam labā augsnē un iepriekš pilnīgi nonīkt, lai visu paveicošais gars dīglī var izaugt un sākt paša darbību pēc tajā mītošās inteliģences, citādi no sēklas grauda, kas sauss guļ kādā šķūnī, par spīti skaistākam pavasarim un vasarai, nekad nevar izaugt stiebrs, vārpa un nobriedis grauds!"

7] ES teicu: "Labi, ja tu to pēc pilnas patiesības zini, tad novelc veco, materiālo Ādama cilvēku un apvelc jaunu- Manējo, tad iekšējais cilvēks tevī jau izejot pats no sevis kļūs tikpat darbīgs kā gars dīglī, ja tas viņu ietverošo graudu zemē satrūdē un ar to kā barība un spēcinājums ir pārgājis dīgļa garā!"

8] Uz to JŪDA ISKARIOTS atkal teica: "Kungs un Meistar, kā tad veco Ādamu var novilkt un tad apģērbt jauno? Vai tad man vajag ķermeņa miesu nonāvēt, lai ar to nonāktu pie kādas garīgas?"

9] ES teicu: "Bet kā viens Mans senais un izglītotākais māceklis var nonākt pie tāda ārkārtīgi dumja sprieduma? Kas tad runā par to, ka cilvēkam jānonāvē sava miesa, lai tad varētu kļūt tīri garīgs cilvēks?! Ar tavu brīvu gribu novelc savas pasaulīgās tieksmes un alkas, kas trako miesā, un jums visiem jau skaidri zināmā veidā tiecies pēc Dieva Valstības sevī, ar to tu seno cilvēku esi novilcis un apvilcis jaunu!

10] Bet ja tu nemitīgi lai cik slepeni pie sevis pieķersies ārējām lietām un to vilinājumam un kā akls jūsmosi tavas laicīgās gudrības un iegūto pieredžu šaurajā sfērā, tad tev jau var notikt, ka pasaules ļaunais gars tevi pilnīgi sagūsta, un tu ar miesu un dvēseli krīti tam par nožēlojamu laupījumu.

11] Kas grib sasniegt iekšēju, patiesu gara gudrību no Dieva tikai ar novērojumiem un saviem pa-

saules prāta spriedumiem, tas ļoti maldās, nonāk uz nepareiza ceļa, kas ir pilns bezdibeņiem, kuros sava gara naktī pārāk drīz un viegli var iekrist un iet pilnīgi pazušanā.

12] Vai tad naktī pie debesīm nemirdz bezgala daudz zvaigznes? Un tomēr pie to apgaismojuma tu nekādus rakstus nevari lasīt! Tāpat cilvēks, ar visām savām tūkstoš mirgojošām ar pūlēm iegūtām zināšanām un pieredzēm, nevar atšifrēt iekšējos dzīvības rakstus.

13] Bet kā dienā pie saules gaismas labi var lasīt katru, lai cik sīku rakstu, tā cilvēks, ja ar darbību pēc Maniem vārdiem viņā ir uzaususi iekšējās dzīvības saule, tad var lasīt un saprast arī savas iekšējās, patiesās dzīvības rakstus un pazīt visas tās attiecības, kas ir viņā, un arī kas no visām pusēm viņu no ārienes ietver.

14] Meklējot pasaules prāta nespodri mirgojošajā gaismā, dvēsele neatrod cilvēkā pat pati sevi — un vēl mazāk viņas dzīvības apvienības attiecības ar miesu un ar garu viņā. Cilvēkam gan jāizglīto smadzeņu prāts un jāmācās domāt saprātīgi — bet ne pēc pasaules veida, bet gan pēc patiesa Dieva bērna veida, kā tas ir labi redzams pie dievbijīgajiem patriarhiem un sentēviem —, tad arī smadzeņu prāts drīz un viegli sasniegs to gaismas stiprumu, pret kuru visa pasaules gudrība ir liela tumsa!

15] Aplūkojiet pirmo prāta izglītību, piemēram, tikai pie Samuela, Dāvida, Zālamana un vēl daudziem cilvēkiem! Kur starp lai cik pasaules skolotājiem, kā jūdu, tā pagānu, ir viens, kas gudrībā līdzinātos tiem vīriem?! Tālab ievērojiet to, ko Es Pats jums rādu, tad arī smadzeņu prāts visā ļoti labi tiks apgaismots."

101. Zemes nelaimju cēloņi.

1] Nu SAIMNIEKS teica: "Kungs un Meistar, es Tev pateicos par šo pamācību ne tikai sevis dēļ, bet arī visu Tevis izdziedināto mājinieku dēļ, ar kuru mēs esam likti stāvoklī pazīt pašiem sevi un tā arī Dieva Valstību mūsos. Kas mums darāms, to mēs tagad zinām labāk kā jebkad iepriekš, un tādēļ, ka mēs to nu zinām, tad mēs tā arī pēc tā rīkosimies un pasaulei vairs neļausim sevi maldināt. Kungs, ar Savu žēlastību un mīlestību spēcini mūsu gribu, lai arī tā vienmēr vienādiem soļiem staigā kopā ar mūsu Tavas patiesības izpratni līdz mūsu dzīvības gaišākam mērķim. Jo nepietiek ar lai cik gaišāko patiesības atziņu, ja tai līdzās iet laiska un vāja griba! Bet griba ir mīlestības spēks mūsos. Kāds tas ir, tāda ir pati griba! Tādēļ, ak Kungs, pirmkārt spēcini mūsos mūsu gribu uz Tevi un tad arī uz tuvāko!"

2] ES teicu: "Tava griba ir patiesa un taisnīga, un arī tiks pilnīgi uzklausīta; bet ja kāds cilvēks lūdz šīs pasaules nevērtīgās un muļķīgas lietas, tad viņš diezin vai tiks no Manis uzklausīts! Tādēļ esi nu mierīgs, un tāpat arī jūs visi, kurus tu ietvēri savā lūgumā! Jo Man vienmēr ir patīkami, ja kāds aiz tīras mīlestības nāk pie Manis ar taisnīgu lūgumu, tam nekad nav jāpaliek neuzklausītam! Bet tādu cilvēku lūgšanas un lūgumi, kas kā Dieva kalpi liek sevi augsti godāt un cildināt, un par savām tukšām lūgšanām liek īsti nežēlīgi dārgi maksāt, pie Manis ne niecīgākā mērā netiks uzklausīti! Jo, ko kāds cilvēks savam tuvākajam nedara aiz patiesas mīlestības, bet gan tikai, lai spīdētu pasaules priekšā, tam pie Manis nav nekāda vērtība.

3] Ja tu kādam parādi labdarību ar labo roku, tad lai kreisā no tā neko nemana, Dievs, kas labi redz visu, lai cik apslēptu, tev atlīdzinās.

4] Ja kāds savas naudas pārpalikumu aizdod, tad lai viņš aizdod ne tiem, kas viņam par to var maksāt lielus procentus, bet gan tiem, kas ir patiesā nabadzībā,- bez procentiem! Un ja arī viņi viņam kapitālu nevar atdot atpakaļ, tad lai viņš par to nedusmojas un bieži bez vainas nabadzīgos neapķīlā, bet gan visā draudzībā un patiesā tuvākā mīlestībā atlaiž to ko viņš viņam ir parādā. Patiesi, tad Es līdzcietīgam ticīgam kapitālu atmaksāšu atpakaļ ar augstiem procentiem un Debesu Valstībā viņam dibināšu lielu dārgumu, no kura viņš mūžam būs pilnīgi paēdis.

5] Patiesi, arī malks svaiga ūdens, kuru jūsu mīlestība sniedz kādam izslāpušam, pie Manis atradīs atlīdzību.

6] Ja visi cilvēki savā starpā tā dzīvotu un darītu pēc viņiem tik ļoti bieži atklātās Dieva gribas, tad starp viņiem uz šīs zemes nerastos nabadzība, grūtības un skumjas. Visas nelaimes cilvēki rada paši caur savu augļošanas garu. Vispirms cieš mazie un nabagie, bet tad ciešanas tūkstoš reiz vairāk nāk pār lieliem un vareniem; jo caur savu augļošanu, un caur viņu uz debesīm kliedzošo varas kāri, viņi ir tautas zagļi un laupītāji, un tādēļ īstā laikā no Manis arī pamana pelnīto algu.

7] Uzlūkojiet jums zināmo zemju bagātos! Kur ir kādreiz tik varenie Babilonijas, Ninives un grēku

zemes varenie ķēniņi, un varenie ēģiptieši un viņu faraoni? Viņi visi ir gājuši bojā, un tāpat visā nākamībā būs arī citiem tādiem lieliem bagātiem viņu augļošanas un viņu pārāk lielās varas kāres dēļ! Jo pārāk savtīga augļošana un pārāk liela cilvēku varas un spožuma tieksme ir īstenais sātans, šīs pasaules firsts. Tādēļ ka bez kādas dzīvības gaismas paši ir tīrākā elle. Brīvas gribas un Viņa mīlestības dēļ gan ir atļauts līdz zināmam augstumam pacelties, bet ja šis augstums ir pārsniegts, tad nāk tiesa, un elle un sātans tiek nogāzts posta bezdibenī. Tādēļ visi palieciet Manā Mācībā un ar tīru mīlestību, labu gribu, un visu lēnprātību un pazemību cīnieties pret elli un pret sātanu, un par to jūs mantosiet mūžīgas dzīvības uzvaras vainagu un jau uz šīs zemes dibināsiet patiesu Dieva Valstību!

8] Tātad Es arī neesmu nācis šajā pasaulē, lai viņiem, kādi viņi ir, nestu mieru, bet gan zobenu cīņai pret viņiem, un Es Pats esmu mūžīgas patiesības zobens. Un šo zobenu Es arī jums dodu cīņai pret elli un tās trakojošo varu. Tādēļ nebīstieties tos, kas gan var nonāvēt jūsu miesu, bet nevar kaitēt dvēselei. Bet, ja jau jūs kādu bīstaties, tad bīstieties Tā, kam pieder visa vara debesīs un uz visām materiālajām pasaulēm, un kas vienīgais ir dzīvības Kungs un Meistars un grēkiem pilnu dvēseli var nogrūst elles un tās mūžīgās nāves bezdibenī.- Vai jūs to sapratāt?"

9] VISI sacīja: "Jā, Kungs un Meistar, bet skumji ir, ka mums cilvēkiem šajā pasaulē, kas pavisam noteikti jau ir pilnīga elle, vajag iekarot debesis! Starp cilvēkiem šajā pasaulē jau ļoti bieži ir pacēlušās debesis, bet katra no šīm reizēm ilga tikai īsu laiku! Pārāk drīz pēc tam starp cilvēkiem lielu vietu ieņēma senā elle un padarīja viņus par velniem; tikai ļoti nedaudziem kādā zemes nomaļā stūrī pavisam klusībā izdevās saglabāt debesis. Vai tad uz šīs zemes tas nevarētu kļūt citādi? Vai šī zeme vienmēr paliks nāves ražas lauks, un visu to, kas te elpo un dzīvo, mūžīgs kaps?"

102. Cilvēka dvēseles uzdevums zemes dzīvei.

1] ES teicu: "Vai kāds ar savu miesu varētu pastāvēt uz kādas Zemes, kas nesastēvētu no visādas matērijas un tās elementiem? Bet kas ir visa matērija un tās elementi? Tā ir caur Dieva visvarenību tiesāta un ciet saturēts garīgais, bet kam piemīt spēja kļūt vienmēr brīvākai un tā arī patstāvīgākai dzīvībai.

2] Bet lai neskaitāmi daudzos un caur pasaules matēriju no Dieva it kā atdalītos pirmgarus pārvestu brīvā un Dievam pamatdzīvībai līdzīgā patstāvīgā dzīvībā, tam piederas tieši šī daudzkārtīgā pārejas kārtība, kā jūs to redzat visos zemes punktos, un pie tam nenovēršami, kā Es jums jau to no mazākam līdz lielākam pavisam sevišķi rādīju.

3] Līdz cilvēkam par to rūpējas vienīgi Dieva mīlestība, gudrība un vara, ka pasaules matērijā ietverto un ciet saturēto pirmgaru dzīvības attīstība no pakāpes uz pakāpi pāriet un izglītojas vienmēr labākā pilnībā; bet pie cilvēka, kā pirmgaru dzīvības attīstības nobeiguma gala vārda, šī lieta tad nepieciešami ir citāda. Kas attiecas uz materiālo miesu, tad tās iekārtojums pa lielākai daļai arī vēl ir atkarīgs no Dieva mīlestības, gudrības un varas,- bet ne pie dvēseles un viņas gara attīstības. Viņai ir dots prāts, saprāts, brīvā domāšana, pilnīgi brīva griba un spēks rīkoties tā kā viņa uzskata par labu un derīgu.

4] Bet lai dvēsele var zināt, kā viņai rīkoties, lai viņa pēc miesas atmešanas varētu sasniegt bezgalīgu un Dievam līdzīgu bezmateriālu un no tiesas brīvu, un tātad pilnīgi brīvāko dzīvības pastāvību, tad viņai no Dieva tiek rādīts ceļš, pa kuru viņai iet, lai svētlaimīgi sasniegtu pēdējo dzīvības mērķi.

5] Tas tad ir atkarīgs no pašas dvēseles patiesa saprāta un gribas, sevi atbrīvot no visas tiesātās matērijas visām saitēm, un caur matērijas alkām atkal kā no jauna neļaut sevi matērijai sagūstīt un aprīt.

6] Matērijā klātesoša ir Dieva neuzvaramā mūžīgā vara; pēc vajadzības kādam augstākam mērķim, tā tikai ar Paša Dieva varu šur un tur var tikt atdalīta. Tādēļ tad arī neviena radība nevar būt un rīkoties citādi, kā tā ir no Dieva varas veidota un likta. Tādēļ arī jau pie senajiem gudrajiem, kas labi pazina Dieva varas attiecības visā materiālās radības būtībā, nozīmēja: "Brīvam jākļūstošam cilvēkam ir briesmīgi atkal nonākt Dieva varas rokās!"

7] Ja jūs nu sevī domājiet: "Bet kā vājš cilvēks jebkad var izbēgt no visuvaldošās Dieva varas rokas?" Cilvēks, kura dvēsele vēl atrodas visādās materiālās pasaules iekārēs, to protams gan nekad nevar; bet tādēļ cilvēkam no Dieva ir dotas lielas spējas, pašam pārņemt Dieva varu! Ja viņš to ir piesavinājies, tad viņš visā arī ir tik pilnīgs, cik pilnīgs ir Tēvs debesīs; viņš pats ir kļuvis Dieva vara un tā mūžam nekad vairs nu nevarēs pati sevi kaut kā uzvarēt, tiesāt un sagūstīt.

8] Bet kur pastāv šī Dieva vara cilvēkā? Tā pastāv patiesā un tīrā mīlestībā uz Dievu, tās visu pārspējošā gudrībā, un no tā pareizā mīlestībā uz tuvāko, un tālāk labprātībā un pazemībā, kā arī pašaizlie-

dzībā iepretī pasaules pievilcībai. Kas visā ir kļuvis spēcīgs, tam sevī jau ir Dieva vara, caur Dieva varas Gara apvienošanos ar dvēseli ir kļuvis pilnīgi viens ar Dievu, un ar to ir tad pacēlies virs laika un telpas spaida un tātad arī pār visu tiesu un visu nāvi. Viņš Dievā un no Dieva pats ir kļuvis kungs, un viņam tikpat maz vairs jābīstas "Dieva dusmu", kas tad ir visvarenā un visu spējošā gribas, kuras nelokāmā nopietnība ir visas radības laikā un telpā svēta, cik maz Dievs Pats bīstas no Sevis tādēļ, ka cilvēks jums nu skaidri parādītā veidā ir kļuvis viens ar Dievu.

9] Kā nu Es esmu Tēvā un Tēvs Manī, tā arī visi, kas dzīvos pēc Manas Mācības- kas tad ir Mana griba — būs Manī un Es viņos!"

103. Cilvēka ceļš uz mērķi.

1] Pēc tam visi Man atkal pateicās par šo mācību.

2] Un SIAMNIEKS teica: "Ak, Kungs un Meistar, šie Tavi vārdi uz mani atstāja lielu, manu iekšieni gaiši cauri apgaismojošu un tātad paliekošu iespaidu! Ak, kādi tajos ir neizmērojami Tavas mīlestības un gudrības dziļumi! Par brīnumainām attiecībām starp Dievu un radību, tikai Dieva Gars var cilvēkam, kas arī ir Viņa radība, dot tādu ļoti skaidru un patiesības pilnāko izskaidrojumu, no kura mēs varam redzēt, kāpēc Dievs cilvēkiem pavēstīja Savu gribu, un kāpēc viņiem to patiesi, tā teikt, jāpadara par savu īpašumu.

3] Ak, pasaule, ak pasaule, kur tu esi ar tavu tik ļoti cildināto gudrību! Ak, Kungs un Meistar, vai Tev nebūtu iespējams cilvēku prātā likt tādu gaismu? Ja visi sevī tā redzētu, tad noteikti ļoti daudzi beigtu grēkot!"

4] ES teicu: "Tu par cilvēkiem gan domā ļoti labi,- bet tās tomēr būtu gluži veltīgas pūles! Man vajadzētu piespiest cilvēku brīvo gribu, kurai vajag būt brīvai, citādi cilvēks nebūtu nekāds cilvēks; bet ja Es to darītu, tad cilvēks jau būtu tiesāts un nekad nevarētu pacelties pastāvīgā dzīvības būtībā.

5] Bet tikai ar cilvēka prāta apgaismošanu visai lietai būtu vēl mazāk līdzēts, nekā ja viņi no ārienes tiktu no kāda pēc Manas Mācības gudra un spēcīga kļuvuša līdzcilvēka pamācīti! Bet ja daudzi cilvēki tagad netic Man Pašam, kur līdzās dotai mācībai Es daru arī brīnumus, tad viņi pašu prātam vēl mazāk uzticēsies, vienīgi caur kuru viņi nespēs veikt nekādus brīnumus, tādēļ ka viņu sirdis un griba tik viegli un drīz kā tu domā nenonāktu pilnīgā saskaņā ar to, ko viņi uzskata par patiesu un labu; jo ja arī cilvēks ar savu prātu pavisam skaidri redz labo un patieso, bet viņa sirds pie tam ir pilna ar visādām pasaulīgām lietām, tad tas cilvēkam vēl maksā dažu labu grūtu cīņu ar savu paša pasauli, līdz tā no sirds un tās gribas tiek padzīta, un tad cilvēks arī mīl un grib tikai to, ko viņš atzīst par labu un patiesu.

6] Tikai kad mīlestība, griba un visas patiesības pilns saprāts patiesībā ir kļuvis viens, tad cilvēks savā dvēselē arī ir iegājis Dieva Gara atkalatdzimšanā, un sevī nostājies Dieva varas pirmā pakāpē un šajā stāvoklī jau arī var veikt zīmes.

7] Bet kāds pasaules pārāk pārņemts cilvēks šādā stāvoklī bieži nevar tik drīz un viegli nonākt, kam Es iemeslu tev jau rādīju; bet šo stāvokli nesasniedzot visas tīra prāta zināšanas cilvēkam paliek tikai tas, kas viņam ir visas citas zināšanas un cilvēka iekšējai pilnveidošanai tam ir ļoti niecīga vērtība, jā, bieži vairāk kaitē, nekā noder un cilvēkam vispārīgi ir labāk, ka viņam, visādu pārbaudījumu un šaubu mocītam, patiesību vajag meklēt, nekā ja tā viņam viņa prātā jau tūlīt būtu kā pēkšņi uzlēkusi saule, bet viņa mīlestībā un viņa gribā vēl ilgi nebūtu vajadzīgais spēks pēc tā darboties. Tādēļ cilvēka sirdij un prātam vajag vienmēr vienlaicīgi tikt pamazām izglītotam un spēcinātam, citādi neviens cilvēks izpratnē un darbībā nevar pareizi virzīties uz priekšu.

8] Ko cilvēkam katrā darbā līdzētu divas vīrišķi spēcīgas rokas, ja viņa kājas būtu ģikts nolēmētas?! Un kur būtu labi pie vieniem un tiem pašiem ratiem iejūgt divus vēršus, ka viens vilktu uz vienu pusi un otrs uz otru? Pie divām spēcīgām vīra rokām piederas arī divas veselas un spēcīgas kājas, un ratos jūga lopiem vajag tikt iejūgtiem priekšā, citādi ar darbu un ratiem nevar un netiks uz priekšu. Tādēļ labākais veids, kā cilvēkus iedarbīgi vest uz dzīvības gaismu, ir kā Es Pats nu daru, un pēc Manis arī citiem nav jādara citādi.

9] Vai tu, Mans draugs, arī to nu tik skaidri saproti, kā Manu iepriekšējo pamācību, ar kuru tu tūlīt gribēji apgaismot visu cilvēku prātus?"

10] SAIMNIEKS teica: "Ak jā, Kungs un Meistar, te atkal parādās mūžam patiesais pamatprincips, ka labs un gudrs tēvs savu bērnu dzīves vajadzības zina labāk kā visās lietās vēl pilnīgi nepieredzējis

bērns! Pateicība arī par šo ļoti svarīgo mācību!"

104. Ceļinieki viesnīcas priekšā.

1] ES teicu: "Draugs, ir beigusies trešā nakts stunda, un ir tikusi paēdināta dvēsele un arī miesa; bet ārā uz ielas atrodas divi nabaga ceļinieki, tādēļ ka viņiem nav nauda, lai šajā viesnīcā varētu meklēt pajumti! Liec viņus ievest iekšā un dod viņiem maizi un vīnu, un tad nakts guļas vietas, pēc tam Es jūsu dēļ ar viņiem pārmīšu dažus vārdus."

2] Kad saimnieks no Manis to dzirdēja, viņš kopā ar galveno kalpu tūlīt steidzās ārā, bet pie tiem diviem vīriem atrada arī vienu sievu un bērnu, un sūtīja kalpu pie Manis ar jautājumu, vai viņam jāuzņem arī sieva ar bērnu.

3] Un ES teicu: "Viens vīrs un sieva ir viena miesa! Bet otrs vīrs ir tās sievas brālis; tādēļ saimniekam jāuzņem visi!"

4] Tad kalps gāja un to pateica saimniekam, un viņš viņus visus ieveda istabā un deva viņiem maizi un vīnu.

5] Kad tās četras personas bija spēcinājušās, tad Es vīram, kuram bija tā sieva un bērns, 12 gadus vecā meitene, jautāju teikdams: "Klausies, draugs, pēc dzimuma tu esi jūds, bet babiloniešu gūsta laikā dabīgi tavi senči kopā ar vēl 200 vīriem, sievām un bērniem aizbēga uz tālo Indiju.

6] Tavi senči ceļoja vairāk kā 50 dienas ilgi, tālu plašajās augsto kalnu virknēs atrada kādu vientuļu ceļa ieleju, kas bija bagāta auglīgām pļavām, visādiem viņiem nezināmiem augļu kokiem, kazu un gazeļu ganāmpulkiem. Tāpat minētā ielejā netrūka arī avotu un strautu, un tāpat cēlas zivis.

7] Jūsu senči, kuri šajā tālajā ceļojumā pārtika no visādiem augļiem un saknēm, visos virzienos pārmeklēja daudzas ceļojuma stundas garo ieleju un atrada visu dzīvei vajadzīgo; tikai nevienu cilvēku un nekāda veida dzīvojamās būdas, no kā viņi varētu secināt, ka šī ieleja jau kādreiz būtu cilvēku apdzīvota.

8] Pēc tādas ielejas pārmeklēšanas tieši tavs sencis, kas bija vecākais no tiem 200 aizbēgušajiem teica: "Dievam tam Kungam visa slava un viss gods! Viņš ierīkoja šo ieleju un ik uz soļa apstādīja ar visādiem stādiem, zāli, saknēm un kokiem, kas nes visādus augļus, no kuriem mēs jau dažus baudījām, un tie mums nekaitēja. Tāpat šī skaistā ieleja ir bagāta ar visādiem miermīlīgiem dzīvniekiem, kuri no mums nebaidās, tā kā viņi noteikti nekad nav tikuši vajāti ne no plēsīgiem dzīvniekiem, un vēl mazāk no laupījumu meklējošiem medniekiem. Mēs noteikti esam pirmie cilvēki, kas ir nonākuši šajā ielejā.

9] Šeit mēs iekārtosim mājvietu un pilnā mierā ne no viena nevajāti dzīvosim kopā, kopīgi rūpēsimies par nepieciešamo uzturu un vienmēr pateiksimies Dievam tam Kungam par žēlastību un vienīgi Viņam dosim godu, ka Viņš mūs tik brīnumainā veidā pavisam sveikus un veselus atveda šajā skaistā ielejā!

10] Kad Viņš reiz mūsu tēvus no Ēģiptes caur tuksnesi veda uz Kanānu, tad ļoti daudzi, kas atstāja Ēģipti, nenonāca Apsolītajā zemē, bet tie kas nonāca iepriekš pārcieta daudzas cīņas un grūtības. Bet mēs ar Viņa palīdzību pavisam laimīgi izglābāmies no Nabukadnācera tirānijas un visi pavisam sveiki un veseli ieradāmies tālajā ielejā, kura no visām pusēm ieskauta nepārejamiem augstiem kalniem. Mēs paši šeit nonācām tikai caur kādu šauru, tikko pārejamu aizu, kuru mēs viegli varam aizsprostot, tā ka arī caur to pie mums vairs nevarēs nonākt neviens cilvēks. Tad mums vairs nav ko baidīties no kādas lepnas un cietsirdīgas zemes ķēniņa.

11] Bet mēs paši starp mums gribam un nemitīgi pilnīgi ievērosim mums labi zināmos Dieva baušļus, un katru mūsu dzīves dienu ar pateicību atcerēsimies, ka Dievs mums ļāva atrast šo ieleju! Mēs arī skaitīsim dienas un septīto dienu noteiksim kā sabatu, un tajā Dievam dosim visu godu. Dzīvības šķirstu, kura atrašanās vietu mēs nezinām, mēs šajā ielejā gan nekad neredzēsim, bet tā vietā mēs savās sirdīs caur Viņa svēto baušļu ievērošanu uzbūvēsim jaunu šķirstu un savās sirdīs caur mīlestību uz Viņu nesīsim upuri, kas Viņam būs patīkams, kā to priesteru uguns upuri, kuri praviešus nomētāja ar akmeņiem, un nobarojās no desmitās tiesas un upuriem!"

12] Kad sencis šo labo uzrunu citiem beidza, tad visi ar sejām krita pie zemes un veselu stundu ilgi slavēja Dievu un lūdza Viņa tālāko palīdzību, mīlestību un žēlastību.

13] Dievam šie bēgļi bija ļoti patīkami, un Viņš tavam sencim deva gudrību, caur kuru tad šajā ielejā atrada daudzas lietas, kas bija vajadzīgas iztikai. Dažus nepieciešamos darba rīkus un mājsaimniecības piederumus viņi uz līdzpaņemto nastu nesēju dzīvnieku mugurām jau tāpat bija atnesuši līdzi; ar

kuru palīdzību viņi sākumā varēja uzcelt viņu būdas un krājumu kambarus: Visu tālāko viņiem rādīja Dieva Gars un ar viņu niecīgām līdzpūlēm sagādāja.

14] Īsā dažu gadu laikā viņi jau bija ar visu pavisam labi apgādāti; viņiem piederēja lieli kalnu kazu ganāmpulki ar smalkāko vilnu, gazeles un lamas, daudzi reti un pieradināti mājputni, stirnas un brieži, kurus visus viņi prata pieradināt un izmantot savam labumam.

15] Tagad jūs esiet izauguši par tautu un laicīgi esiet kļuvuši pārtikuši; bet jūs sākāt pārāk daudz skatīties uz laicīgiem ieguvumiem un caur to jau daudz ko zaudējāt no savas iekšējās gudrības!

16] No tā, ko Es jums pēc pilnas patiesības teicu, jūs gan atzīsiet, ka visas jūsu dzīves attiecības Man ir labi zināmas, un Es par jūsu zemi un dzīves apstākļiem varētu vēl pateikt ļoti daudzas citas lietas, bet tagad nāk jūsu kārta runāt par to, kāda iemesla dēļ jūs no jūsu tālās rīta zemes atnācāt šeit. Bet runājiet atklāti, tīru patiesību; jo no Maniem vārdiem jūs manījāt, ka ar meliem un aizklātu runu pie Manis neko nevar panākt!"

105. Indojūdu ziņojums par viņu ceļa mērķi.

1] Pēc tam PRECĒTAIS atvēra muti un labi saprotamā ebreju valodā teica: "Ak, draugs, kas tevi tā informēja par mūsu zemi, kas līdz šai stundai vēl ir zināma tikai nedaudziem svešiniekiem? Tu runāji pilnīgu patiesību, un ar mums tā ir; bet kā tu uzzināji mūsu tik dziļi noslēptos noslēpumus?"

2] ES teicu: "Tas lai jums pagaidām nerūp, bet gan esiet priecīgi un runā, ko Es jums prasīju!"

3] Pēc tam tas, kas bija precēts, vēlreiz atvēra muti un teica (indojūds): "Mīļais, mums vēl pilnīgi nepazīstamais draugs, redzi, mums patiesi ir svētīta kalnu zeme, kas varētu pabarot vēlreiz tik daudz cilvēkus un dzīvniekus, kā pabaro tagad. Bet sātans arī mūsu zemē pārstādīja savtīgumu un egoismu! Vecajie un viņiem paklausīgie gudrie un tautas vadoņi zemi sadalīja savā starpā un tautu noteica par saviem kalpiem, un tā mūsu zemē ir ap 700 patriarhu, kuriem gandrīz ir 1000 abu dzimumu padotie.

4] Bet tagad jau starp mums pašiem ir savstarpēja skaudība un ar to arī strīdi un vajāšanas, un ar to arī nelieli kari, jo katrs grib būt tas gudrākais un arī bagātākais un godājamākais, un mūsu dienās jau vairākas reizes notika, ka tautai starp 700 patriarhiem jāizvēl ķēniņu. Bet tauta ir gudra un saka: "Vienīgi Dievs ir mūsu Kungs un Ķēniņš. Viņš no ļaunās verdzības mūs ieveda šajā brīnišķīgajā zemē.- Vai arī mums jākļūst Viņa neuzticīgiem un nepakļāvīgiem, kā reiz Sāmuēla, pēdējā tiesneša, laikā kļuva mūsu tēvi? Tas lai ir tālu no mums!

5] Vai Dievam caur kāda pravieša muti būtu jāceļ sūdzība arī pret mums, ka Viņš pērkona balsī teiktu: "Redzi, šī tauta Manā priekšā jau ir grēkojusi tik daudz, cik uz zemes ir zāle un smiltis jūrā, un pie visiem šiem grēkiem tā nu vēl pievieno vislielāko, ka tā ir neapmierināta ar Manu tēvišķi labo un gudro vadību, un ar visu nesavaldīgumu prasa ķēniņu, kā tas ir pie pagāniem! Ak, lai tas ir tālu no mums, labāk mēs vēl 100 gadus gribam jums kalpot kā labi kalpotāji un jūsu netaisnīgi sagrābtos lielos zemes īpašumus apstrādāt par nolīgto algu, kā no jums izvēlēties kādu ķēniņu!

6] Bet stāv arī rakstīts, ka Dievs visiem jūdiem reiz no debesīm sūtīs lejā vienu ķēniņu un mūsu gudrie it kā jau ir atklājuši viņa vecākus un pēc zvaigznes gaitas gāja Viņu meklēt. Kad viņi atgriezīsies, tad mēs no viņu mutēm jau uzzināsim, kā ir ar visu jūdu lielā ķēniņa atnākšanu!"

7] Draugs, šī tautas sapulce no 700 patriarhu skaita kāda ķēniņa izvēlēšanai pēc mūsu laika rēķina notika pirms 30 gadiem, un tauta līdz šai stundai jo vairāk atturējās no ķēniņa izraudzīšanas, tā ka pēc kāda gada atgriezās mūsu aizgājušie zvaigžņu pētnieki un mums uzticami un detalizēti atstāstīja, kā un kur viņi atrada jūdu jaunpiedzimušo ķēniņu un kādi nedzirdēti brīnumi no debesīm pasludināja un sludināja Viņa esamību uz zemes.

8] Pēc šīs vēsts, kurai ticēja arī mūsu 700 patriarhi — daži gan ar skābām sejām —, līdz šai stundai kāda jauna ķēniņa izvēlēšana izpalika. Bet kopš tā laika ir pagājuši vairāk kā 30 gadi un mēs vairākas reizes šurp sūtījām izlūkus, lai uzzinātu, kā ir ar visu jūdu Ķēniņu, kur tas uz zemes varētu dzīvot. Pat mūsu trīs vecie zvaigžņu pētnieki jau pirms pāris gadiem atkal devās uz šejieni, vai viņi ar labām ziņām ir atgriezušies mājās, mēs to nezinām, tā kā mūsu apdzīvotā zeme tagad ir daudz lielāka kā laikā, kad mēs to piesavinājāmies, un tagad jau bieži ir vajadzīgi vairāki gadi līdz visa ļoti lielā un tālu viena no otras dzīvojošā tauta uzzina, kādas ziņas zemei no ārienes ir atnestas.

9] Tādēļ tie trīs gudrie varbūt ar labākām ziņām jau ir atgriezušies mājās. Aiz pievestiem iemesliem mēs nevarējām uzzināt, ko tie trīs atkal aizgājušie valstī pavēstīja. Pie tam arī mūsu patriarhu vienmēr

pieaugošā varas kāre baidās, ka dzirdot labas ziņas par visu jūdu debesu ķēniņu, tauta it kā varētu apmulst, un gudrajiem varētu stingri aizliegt tautai tādas ziņas pavēstīt. Un tā mēs slepeni devāmies tālajā ceļā, lai mūs senajā tēvzemē izpētītu, kā šeit ir ar jauno ķēniņu.

10] Mūsu ceļojums bija apgrūtinošs, tā ka mēs varējām paņemt līdz pārāk maz naudas, arī pārāk maz dārgakmeņu, kuri pie mums tiek izmantoti kā maiņas līdzekļi. Tālajā ceļojumā mums vajadzēja pārtikt daļēji no mums zināmām saknēm un daļēji no cilvēku viesmīlības. Bet visas mūsu grūtības mūs neatturēja iet meklēt To, kas mūs- kā tas ir rakstīts praviešos- var un glābs no visa posta.

11] Par spīti visām grūtībām un trūkumiem, mēs nu esam nonākuši jūdu senajā dzimtenē, kas apmēram pēc 40 gadiem tika viņiem atdota atpakaļ, bet nu vēlreiz stāv zem pagānu- dēvētiem romiešikundzības, un mēs tad nu ar lielu paļāvību ticam, ka mēs savu tālo ceļojumu neuzsākām un neveicām velti. Mums protams gan nav zelta, sudraba un dārgakmeņu, ar ko mēdz godāt ķēniņus, bet Viņš neatstums arī taisnīgas un visu jūdu lielo debesu Ķēniņu pār visu mīlošas sirdis, un ar tām gribam visu mūžu Viņu godāt un cildināt.

12] Bet tagad vēl kaut kas, tu, mīļais un ārkārtīgi gudrais un visu zinošais draugs! Jūsu ēdamistabā jūs esat daudz, un šķiet jums ir labi zināmas visas cilvēku attiecības uz visas zemes, un jūs arī noteikti zināsiet, kur dzīvo lielais Ķēniņš! Vai Viņš ir Jeruzalmē vai Bētlemē, kur pēc mūsu triju gudro pavēstītā Viņš piedzima, vai sastopams kādā citā reiz tik lielas un varenas jūdu valsts pilsētā, un kā un kad, lai mēs jau rīt varam doties Viņu uzmeklēt?"

13] ES teicu: "Draugs, tu patiesi nedevies savā ceļā veltīgi,- bet tu savu jauno jūdu Ķēniņu, kā apmetušos uz dzīvi neatradīsi ne Jeruzalmē, ne Bētlemē, ne kādā citā lepnā pilsētā, tā kā Viņš ir nabadzīgs un bez kāda ārēja pasaules spožuma vienmēr dodas no vienas vietas uz otru, un cilvēkiem māca pazīt Dieva Valstību un tās taisnīgumu. Lai kur jūs Viņu nesastaptu, Viņš jūs uzņems ar atplestām rokām un atvērtu sirdi!

14] Bet goda upuris, kuru jūs gribat Viņam pasniegt, un īstenībā jau pasniedzat, Viņam patiesi būs mīļāks kā viss, ko cilvēki šajā pasaulē atzīst kā ļoti vērtīgus dārgumus un dedzīgi pielieto visas pūles sev iegūt. Jo Viņam ir patīkama tikai tīra, mīlestības pilna, pazemīga un lēnprātīga sirds; bet pasaules dārgumi Viņa priekšā ir pretīgums un vērtību iegūst tikai tad, ja tie pielietoti patiesa tuvākā mīlestības mērķim. Bet kur tie kalpo kā barība cilvēciskam skopumam un cilvēkus noved slinkumā, rijībā, plītēšanā, netiklībā, laupīšanā, slepkavībā un daudzos citos netikumos, tad tie Viņa priekšā, kas ir Kungs pār visu debesīs, tāpat kā uz zemes, arī ir visu lāstu vērta negantība.

15] Viņa tronis ir tīra mīlestība un Viņa visu apgaismojošais spožums ir mūžīga un dzīva patiesība, kas Viņam tic, Viņu pār visu mīl un tur Viņa baušļus, tam Viņš no Sevis dos mūžīgu dzīvību.

16] Redziet, tāds ir jaunais jūdu un arī visu pagānu Ķēniņš un vienmēr labprāt un noteikti ļauj Sevi atrast tiem cilvēkiem, kas Viņu meklē ar patiesu mīlestību savās sirdīs! Un tā ka jūs Viņu tā meklējiet, tad jūs Viņu arī noteikti atradīsiet; jo Viņš Pats negaidīti nāks jums pretī!"

17] PRECĒTAIS teica: "Ak, tu mīļais un ļoti gudrais draugs, mūsu sejās tu vari lasīt, kādu lielu prieku ar taviem izteicieniem un aprakstu attiecībā uz lielo Ķēniņu tu mums sagādāji! Jo pēc seno gudro pravietojumiem Viņam tādam vajag būt! Bet tev Viņu jau ļoti bieži un daudz vajag būt sastapušam, tādēļ ka tu šķiet Viņu caur un curi pazīsti! Kā tad Viņš izskatās kā persona? Vai tu nevēlies mums to nedaudz aprakstīt?"

18] ES teicu: "Redziet, pa šo laiku saimnieks lika jums pagatavot dažas labas zivis. Iepriekš ejiet pie jūsu galda un apēdiet tās; tikai pēc tam atkal runājam tālāk!"

19] Pēc tam tie četri priecīgie darīja to, ko Es viņiem ieteicu.

106. Meitenes sapnis.

1] Kad zivis bija apēstas, tas SARUNAS VEDĒJS saimniekam teica: "Ak, mīļais draugs, tu mūsu miesām nu devi labu spēcinājumu; bet ar samaksu ies slikti!"

2] SAIMNIEKS teica: "Mani mīļie cilts radinieki, par to jums nav ko raizēties, un kad jūs atkal griezīsieties atpakaļ uz dzimteni, tad jau arī tiks gādāts, lai jūs neceļojiet atpakaļ ar tukšiem maisiem, tādēļ esiet labā omā, nebīstieties un nevajadzīgi neraizējieties!"

3] Pēc tam divpadsmitgadīgā meitene, kas nu ar ēdienu un dzērienu labi spēcinājusies, arī ieguva drosmi runāt un teica savam tēvam: "Klausies, mans tēvs, pirms trim dienām, kur mums arī bija tā lai-

me kādā viesnīcā sastapt cilvēku draugu, es sapnī redzēju īstenību! Tu kā vienmēr man protams teici, ka bērna sapņi neko nenozīmē; bet es sapnī redzēju šo istabu un tā arī ļoti draudzīgo uzņemšanu šajā viesnīcā. Bet es sapnī redzēju vēl daudz vairāk, ko tu, kad es gribēju tev to atstāstīt, negribēji mani uzklausīt un spiedi klusēt, bet man šeit nu liekas, ka mans sapnis pilnīgi piepildīsies!"

4] Uz to TĒVS meitai teica: "Ak, ko tad tu tālāk sapņoji, kam šeit nu jāpiepildās? Šeit es tev jau atļauju savu sapni mums pilnīgi atstāstīt!"

5] Pēc tam MEITENE teica: "Gaišo sapni es tev pilnīgi neatstāstīšu, bet gan pieskaršos tikai galvenajai lietai, un tā pastāv tajā: Sapņa vīzijā es redzēju arī to lielo galdu un tos pašus vīrus sēžam ap to. Un redzi, viens no viņiem bija tieši tas debesu Ķēniņš, kura dēļ mēs uzsākām savu ceļojumu uz šejieni! Es varētu tev Viņu arī parādīt, bet es sevī dzirdu kādu balsi, kas man aizliedz to darīt, un tai balsij man vajag paklausīt! Bet tādēļ, ka viss mans sapnis šeit piepildās, tad varbūt piepildīsies arī tas, ka mēs tieši šeit atradīsim To, ko mēs labprātāk par visu vēlamies atrast!"

6] Pavisam pārsteigts TĒVS pēc tam teica: "Mans mīļais bērns, tavā sapnī gan var slēpties kas patiess,- bet tavam sapnim tūlīt dāvāt pilnīgu ticību kādā tik ļoti svarīgā un svētā lietā tomēr būtu kaut kas pārāk pārdrošs; tādēļ es atkal vērsīšos pie tā ļoti gudrā vīra, ar kuru es jau runāju, un kas acīmredzami ir kāds pravietis. No viņa es visdrīzāk kaut ko uzzināšu par to visu jūdu debesu Ķēniņu! Es jau iepriekš lūdzu viņam aprakstīt minētā svētā Ķēniņa personu; ja viņš man to dotu, tad nebūs pārāk grūti Viņu atrast un arī pazīt!"

7] Tad arī SIEVA vīram teica: "Kausies, tu mans vīrs, kāda bērna nevainīga un tīra daba Dievam bieži ir tuvāka kā mūsējās, kas caur dažu labu kaislību jau ir kļuvušas netīras. Meklējot un atrodot bērni ar savām asām acīm bieži ir daudz izveicīgāki kā mēs vecie. Bet tu dažā labā lietā esi pārāk stingri pārbaudošs, un es pie tevis jau vairākas reizes piedzīvoju, ka ar laiku arī tu kā īstu un labu atzīsti to, ko mēs tev tūlīt sākumā norādījām kā īstu un labu; kas zina, vai arī šoreiz tev tā neiznāk!"

8] VĪRS teica: "Šoreiz gan es vēlētos, ka jums būtu taisnība. Bet tagad mēs abi vīri pieiesim pie tā gudrā un vēlreiz lūgsim viņu aprakstīt lielā Ķēniņa personu, kuram ir dota visa vara debesīs un uz šīs zemes!"

9] Pēc šīs sarunas, kas vienmēr notika paklusā balsī, abi vīri piecēlās un godbijības pilni atkal devās pie Manis un lūdza Man lielā Ķēniņa personas aprakstu.

10] Bet Es draudzīgu seju precētajam teicu: "Jūs par Ķēniņu un tavas meitenītes sapni spriedāt gan pavisam klusā balsī, un tomēr Es labi dzirdēju katru zilbi. Jūs vēlaties no Manis dzirdēt ķēniņa personas aprakstu, tādēļ ka jūs domājat caur to Ķēniņu, ja jūs ar viņu sastaptos, tūlīt pazīt un dot Viņam godu.

11] Bet Es jums saku, ka jauno jūdu Ķēniņu tiem, kas Viņu patiesi vēlas iepazīt, vispirms vajag iepazīt garā un visā patiesībā, tad arī Viņa persona drīz un viegli būs saskatāma. Bet tava meita pirms trim dienām netālu no Damaskas no sava sapņa gribēja tev aprakstīt Ķēniņa izskatu, kādēļ tad tu negribēji viņu uzklausīt?"

12] VĪRS teica: "Mīļais un ļoti gudrais draugs, tādēļ ka pie manis, tāpat kā pie maniem vecākiem un vecvecākiem, vienmēr bija gudrs audzināšanas pamatprincips, pēc kura bērni gan dzird daudz laba un patiesa, bet jārunā tikai tad, kad viņiem kaut kas tiek jautāts, lai viņi nekļūst tukšas pļāpas, jo daudz domāt un pēc tā rīkoties ir gudrāk nekā daudz pļāpāt un pie tam maz darīt. Un tā es tad arī negribēju manam bērnam ļaut sapni tūlīt atstāstīt, lai vingrinās un kļūst stiprāka pacietībā un pašaizliedzībā, kas visvairāk vajadzīgs sieviešu dzimumam, kas jau tāpat grūti spēj valdīt savu mēli."

13] ES teicu: "Tev gan ir pilnīga taisnība, bet tādēļ, ka tava meitenīte ir reti mazrunīga, tad tu sava stingrā likuma reiz jau varētu darīt nelielu izņēmumu; jo tik tikumīgi un labi audzināti bērni iekšējai dzīvības patiesībai parasti stāv daudz tuvāk kā tie pieaugušie ļaudis, kuri caur viņu nenogurstošo pētīšanu savas smadzenes tā piepildījuši ar daudzām gudrībām, ka beidzot aiz kokiem vairs neredz mežu. To esmu novērojis arī pie tevis; jo tu negribēji kaitēt savas dzimtas senai slavai,- kas tev arī nav pierēķināms par ļaunumu. Bet to jau arī tu pats pamani, ka pārāk asi noasināts nazis ātrāk kļūst robains, kā kāds mazāk ass, bet tomēr vēl pietiekami asi noasināts.- Bet lai nu ir kā ir! Liec nu savai meitenītei nākt šeit un no mums uzmeklēt to, ko viņa savā sapnī ieraudzīja kā jauno jūdu Ķēniņu!'"

14] VĪRS, kas par šiem Maniem vārdiem pavisam apmulsa, kā arī viņa sievas brālis teica: "Ak, tu mīļais un neaptverami augsti gudrais draugs, vai tad svēti lielajam Ķēniņam tad it kā nopietnībā jābūt starp jums?"

15] ES teicu: "Tas pēc tam jau būs redzams, bet tagad dari to ko Es tev lieku!"

16] Pēc šiem vārdiem vīrs gāja un savu meitenīti pieveda pie Manis.

107. Meitenīte atpazīst Kungu.

1] Kad meitenīte godbijības pilnāko seju stāvēja Manā priekšā, ES visā draudzībā viņai jautāju teikdams: "Nu, Mana mīļā meita, saki Man, kurš no mums pie šī galda visvairāk izskatās līdzīgs Tam, kuru pirms trim dienām savā sapnī tu ieraudzīji kā visu jūdu lielo Ķēniņu un kā debess un zemes Kungu?"

2] MEITENE teica: "Ak, Kungs, Tu mani, nabago meiteni, tagad gan liec grūtā pārbaidījumā!"

3] ES teicu: "Kāpēc tu, Mana mīļā meitenīte, to dēvē par pārbaudījumu?"

4] MEITENĪTE teica: "Ak, Kungs, ja kāds cits man par to jautātu, tad man būtu viegli viņam atbildēt; bet tādēļ, ka tieši Tu Pats esi Tas, ko savā sapnī redzēju kā, ne tikai visu jūdu, bet gan visu cilvēku lielo un pār visu vareno Ķēniņu, tad man ir grūti to teikt.

5] Bet, tā kā tagad man vajag runāt Tavā priekšā, Tu, visvarenais Kungs un Valdniek no mūžības uz mūžību pār visām debesīm un pasaulēm, tad es nu arī atklāti saku: Tu, ak Kungs, Pats tas esi! Es Tevi redzēju saules spožumā! Neskaitāmi pulki svētlaimīgāko eņģeļu ietvēra Tevi un augsti cildināja Tavu visdiženāko vārdu.

6] Un es vienam gudram, kas stāvēja manā tuvumā, jautāju: Kā gan skan Tavs vārds?

7] Un gudrais teica: Visaugstākā vārdu kopš mūžīgā pirmsākuma nevarēja izteikt neviens eņģelis; jo Viņa vārds ir tik bezgala liels kā Viņa radības bezgalīgā telpa, no kuras zeme, kuru tu apdzīvo, ir tikko tas, kas ir niecīgākais puteklītis pret pašu visu lielo zemi. Bet mūžīgais Dievs, Radītājs un Tēvs aiz Savas lielās mīlestības uz jums, saviem bērniem, lai jūs varat Viņam pilnīgi tuvoties, Pats ietērpa miesu un ar to arī deva Sev vārdu, kuru katrs šīs zemes cilvēks un arī katrs eņģelis var sajust un izteikt,- un šis svētākais vārds skan: Tēvs, Mīlestība, Patiesība un Dzīvība, bet kā cilvēka dēls Viņš saucas- Jēzus!

8] Es redzēju Tavā priekšā garām lidināmies bez skaita un mēra lielās rindās Saules un Zemes, un tajās visās bija mums līdzīgas brīnišķas būtnes un arī citas brīnumainākās lietas, un, lai kur Tu vērsi savas acis bezgalīgās telpas dziļumos, es tūlīt ieraudzīju rodamies lielas un brīnumainākās pasaules! Ak, Kungs, ak Mīlestība, ak Tēvs, ak tagad mans ķēniņš Jēzu, cik bezgala liels, varens un pār visu svēts un dižens Tu no mūžības uz mūžību esi Sevī Pašā! Tev mūžam neviens nav līdzīgs! Ak, piedod manas mēles vājumu, ka tā nespēja cienīgāk izteikt Tavu slavu un Tavu godu!"

9] Pēc tam meitenīte noslīga uz ceļiem un aiz tīras mīlestības raudādama klusi sirdī Mani slavēja un cildināja.

10] Kad viņas tēvs, viņas tēvocis un arī viņas māte to dzirdēja, tad arī viņi noslīga uz ceļiem un sāka skaļi Mani pielūgt.

11] Bet ES teicu: "Pieceļaties, jūs, Mani mīļie bērni, jo Tēvs negrib no jums tikt pielūgts, it kā no pagāniem kāds elku dievs, bet gan vienīgi tikt mīlēts! Jūsu mīlestības dēļ uz Viņu, Viņš arī jums ļāva Sevi šeit atrast! Es esmu tas, kuru jūs meklējāt. Bet tagad pieceļaties no zemes un esat priecīgi un līksmi! Sēžaties nu pie šī galda un spirdzinieties ar vīnu, ar kuru Es pildīšu jūsu kausus! Tu, meitenīte mīļākā veida, kopā ar savu māti sēdies pie Manas labās rokas, bet jūs abi vīri sēžaties pie Manas kreisās rokas! Līdz pusnaktij vēl ir stunda laika, un mums vēl ir pārrunājams par ļoti svarīgām lietām."

12] Kad Es to izteicu, tad TIE ČETRI augstākās godbijības pilni piecēlās no zemes un teica: "Ak, Tu, neaptverami lielākā mīlestība, ak Kungs, Ķēniņ un Tēvs Jēzu, ļauj mums atkal ieņemt mūsu iepriekšējās vietas tur pie tā mazā galda, jo mēs sevi jūtam pārāk niecīgus būt Tavā pilnīgākajā tuvumā!"

13] ES teicu: "Ko Es reiz teicu, pie tā arī jāpaliek! Vai tad Garā Es visur neesmu klātesošs?! Kur jūs gribat no Manis paslēpties, lai Manu acu gaišums jūs neatrastu?! Tādēļ esat nu priecīgi un līksmi, ka Es jums ļāvu Sevi atrast, jo tagad arī Es līdzīgi jums esmu uz šīs zemes cilvēks ar miesu un asinīm un starp jums esmu kā draugs un brālis."

14] Pēc šīs Manas uzrunas tie četri beidzot piesēdās pie Manis, un meitenīte nenovērsta savas acis no Manis un aiz mīlestības uz Mani gandrīz mirdzēja,- kas iekrita acīs pat Maniem mācekļiem.

15] Bet ES saimniekam teicu: "Atnes četrus tīrus un pilnīgi tukšus kausus; jo Es šiem Maniem četriem draugiem gribu no Mana vīna sniegt patiesu spēcinājumu! Jo viņi, nabaga cilvēki, Man par prieku daudzas dienas tik tālā ceļā ar visu pacietību pacieta tik daudzas grūtības un pie tam parādīja varoņa drosmi, un tā viņiem te par to jātiek atlīdzinātam un atalgotam!"

16] Pēc tam saimnieks gāja un atnesa četrus tīrus un tukšus kausus un tos nolika to četru nabaga

viesu priekšā.

17] Kad kausi stāvēja viņu priekšā, ES meitenīti uzlūkodams teicu: "Tu, Mana vismīļākā meitenīte, savā sapnī redzēji, kā tur bezgalīgajā telpā radās jaunas pasaules, uz kurieni vērsās Manas acis,- un nu redzi, Es Savai acu gaismai likšu spiesties jūsu vēl tukšajos kausos, un tad tie būs tūlīt pilni tīrākā vīna no debesīm! Aiz mīlestības uz Mani tad dzerat tādu vīnu, un ar to jūs sasniegsit to spēku un spēcinājumu, kas jums dos īstu drosmi runāt ar Mani,- un ko Es jums teikšu, to jūs tad viegli panesīsiet un patversiet, un tad arī spēsiet jūsu zemē pasludināt Manu Vārdu."

18] Pēc tam Es uzlūkoju tukšos kausus un tie acumirklī bija pilni labākā un tīrākā vīna, par ko tie četri iesāka ļoti brīnīties.

19] Kad to četru priekšā stāvēja četri kausi pilni labākā vīna, tad Es viņiem teicu: "Nebaidieties un nekautrējieties, un dzeriet jauno, tagad jums radīto vīnu! Jo tāpat kā Mans Vārds modina un atdzīvina visu cilvēku, tāpat arī šis vīns, kas arī ir līdzīgs Manam Vārdam un gribai,- tas jūs atmodinās un atdzīvinās jūsu dvēseli mūžīgai dzīvībai! Un tā tad dzerat!"

20] Pēc šiem Maniem vārdiem tie četri godbijības pilni ņēma rokās kausus, un tā ka tas viņiem tik labi garšoja, izdzēra vīnu līdz pēdējam pilienam. Kad vīns bija viņu miesā, tad pārspīlētā godbijība Manā priekšā viņus atstāja un pārvērtās mīlestībā. Un tikai tā viņiem deva īstu drosmi ar Mani runāt tik atklāti, cik atklāti un paļāvīgi bērni runā ar saviem vecākiem.

108. Par Gara spēku.

1] Un tā vispirms Man jautāja MEITENE teikdama: "Ak, Kungs un Meistar un augstākais Ķēniņ pilns varas un spēka, kā Tev tas bija iespējams, tīri ne no kā kausos radīt šo patieso debesu vīnu, un tik pēkšņi, ka nevarēja saskatīt kā tas nonāca kausos? Es gan zinu, ka dievišķam spēkam nekas nav neiespējams un ka Dievs ir radījis visu, kas te ir un vēl nepārtraukti rodas; bet radot Dievs vienmēr ievēro zināmu kārtību, ka tad, lai realizētu kādu nobeigtu lietu, vienmēr viens iet otram pa priekšu, un galvenā lieta tad arī vienmēr parādās kā bieži ļoti daudzu norišu sekas un visā patiesībā arī šī.

2] Jā, vīns, ko dod vīnogas, ne mazāk ir brīnums! Bet pie vīna tapšanas no vīnogulājiem līdz pilnīgi gatavām vīnogām ir ļoti daudzi procesi, bet šeit, pie patiesi vislabākā vīna radīšanas kausos, nebija nekādi procesi, bet gan Tu gribēji,- un kausi jau bija pilni vīna! Kā tas tomēr ir iespējams?"

3] ES teicu: "Klausies, tu Mana mīļā meitenīte, tev gan ir tikai divpadsmit gadi, bet tavs prāts sniedzas pāri četrdesmit gadu labi izglītotam vecumam! Ar tādu jautājumu Man vēl tikko kāds ir parādījies. Jā, tu, Mana mīļā meitenīte, ko tu šeit uzskaitīji, gan ir pavisam skaidrs un saprotams, bet uz to dotā atbilde jums acīmredzot neparādīsies tikpat skaidra un saprotama; bet tādēļ, ka tu jautāji, tad tev no Manis arī jāsaņem atbilde.

4] Redzi, vīns, kas caur vīnogulāju pamazām tiek izgatavots ir tieši tāds pats brīnums kā šis, kuru Es jums šeit pēkšņi rādīju. Es vienmēr varētu vīnu un arī visu citu tā radīt, kā līdzīgi gaisā tiek radīti mākoņi un lietus, un kā Es arī jums nu radīju spēcinošo vīnu no gaisa, kurā jau ir atrodamas visas sastāvdaļas, kas piederas vīnam, līdzīgi kā arī tas, kas nepieciešams visas citas radības radīšanai; bet cilvēks ar savas miesas acīm to nevar redzēt, bet gan to var redzēt un apvienot tikai Gars, un tā tad vai un pēkšņi vai- cilvēciska saprāta, mīlestības un pacietības pārbaudījuma aizkavēšanas dēļ- tikai pamazām jums kā dabīgā zināmā veidā. Bet vienmēr ir viens un tas pats Gars, kas tikai vienīgais ir spējīgs visu tā vai tā izdarīt, tādēļ ka viņš pirmsākumā ir un arī mūžam paliks visa cēlonis; jo viss, kas te ir , pamatu pamatā ir tikai tā Gara vara, spēks, mīlestība, gudrība un griba.

3] Arī katram cilvēkam pieder tāds gars, bet kas cilvēkā tikai tad darbodamies parādās, kad viņš kļūst pilnīgi darbīgs pēc zināmās Dieva gribas un viņa gara tīrākās mīlestības uz Dievu un no tā uz tuvāko ceļā, cilvēkā apvienojas ar dvēseli un ar to pats kļūst tīra Dieva mīlestība un griba. Ja tas cilvēkā ir noticis, tad viņš arī ir līdzīgs Dievam un arī var veikt lietas, kuru pamatojumu ārējs cilvēka prāts nevar iedomāties.

6] Bet jūs tagad esat pie avota dzirdēt un savai dzīvībai atzīt Dieva gribu, ja jūs pēc tās būsiet darbīgi- kas ir pilnīgi atkarīgs no jūsu brīvās gribas-, tad ar to jūs Dieva visvareno gribu padarīsiet par savējo un caur to visu spēsiet.

7] Bet Dieva gribā mājo arī augstākā gudrība, tādēļ arī tā neko nevar un negrib darīt, kas būtu pret Dieva gudrību. Kas tātad caur darbiem pēc tās sev piesavinās Dieva gribu, tas sev ir piesavinājies Dieva

gudrību, bez kuras griba neko nespētu paveikt. Un tā cilvēks, kas darbojas pēc Dieva gribas mēra, ir pilns patiesas dzīvības gaismas, un caur mīlestību uz Dievu un tuvāko ir pilns dzīvības gudrības. Un redzi nu, tu Mana vismīļākā meitenīte, te tev nu ir pilnvērtīga, patiesa un visu izskaidrojoša patiesība uz tavu Man uz doto jautājumu. Un nu saki Man, vai tu to arī saprati?"

8] Ļoti labi audzinātā un labi izglītotā MEITENĪTE teica: "Ak, Tu, pār visu lielais un varenais Ķēniņ, Kungs un Meistar, man gan liekas, ka es Tavu vārdu pareizo nozīmi aptvēru; bet šīs tikai kādam tītākam garam labi aptveramas gudrības skaidros dziļumos es noteikti tikai tad spēšu iespiesties, kad arī es nonākšu līdz tam, ka pēc Taviem vārdiem mana dvēsele kļūs viena ar garu. Pateicos Tev, ak Kungs un Meistar, par Tavu visaugstāko pamācību!"

9] ES teicu: "Tu nu runāji pavisam labi, un Es tev saku, ka tu ātrāk kā tu domā sasniegsi stāvokli, kuru Es tev rādīju kā pilnīgu un Dievam līdzīgu; jo tev jau ir patiesa mīlestība uz Mani un tā arī pareiza mīlestība uz tuvāko. Šī mīlestība ir tas vienīgais un noteikti iedarbīgākais gara ar dvēseli apvienošanas līdzeklis, tādēļ ka tāda mīlestība dvēselē jau ir īstenais Dieva Gars, liec tam caur labiem darbiem kļūt stipram, un tad tu drīz ļoti labi pārliecināsies par brīnumaino varu un spēku sevī un arī ārpus sevis.

10] Kas Dievu tiecas meklēt un izpētīt ar savu prātu, tam ir pūļu pilns darbs un grūti arī tikai soli likt tālāk, bet kas Dievu meklē ar mīlestību sirdī, tas Viņu drīz atrod un viegli sasniedz patieso dzīvības mērķi.- Vai tu to saproti?"

11] MEITENĪTE teica: "Ak, Tu lielais Kungs un Meistar, es to nu gan saprotu, jo manī pēkšņi ir kļuvis gaišs, un tagad es jau aptveru daudz gaišāk kā iepriekš Tavu man doto atbildi uz manu jautājumu. Tāpat Es nu arī aptveru manu sapni un saprotu, ka to manā dvēselē radīja Tavs Gars, citādi pati no sevis noteikti nekad nespētu tik gaiši ieskatīties Tavas radības nekad neizmērojamajos dziļumos!"

12] Tad ES meitenes vecākiem teicu: "Šis bērns jums vēl kļūs par gaismu. Bet ja viņa no Mana Gara viņā jums dažu ko pavēstīs, tad nedariet tāpat, kā pirms trim dienām Damaskas tuvumā. Bet nu jūsu kausiem vēlreiz jātiek pildītiem, un jums tos otro reizi jāiztukšo!"

13] Uz to SIEVA teica: "Ak, Kungs, atstāj to, jo mēs pārpilnam nu esam paēdināti un spēcināti!"

14] ES teicu: "Sieva, kāda tev daļa ko Es daru! Vīnā, ko jūs pērkat pasaulē, ir piesārņojošs gars, kas dvēseli neapgaismo, bet gan aptumšo. Bet vīnā, ko Es jums šeit devu no debesīm ir patiesas un dzīvas mīlestības un gudrības gars, jo tas īstenībā ir Mans Vārds un Mana Griba. Tādēļ arī tas jums jādzer bez bailēm un kautrēšanās, lai tas jūs spēcina jūsu zemē citiem cilvēkiem Manā vārdā pavēstīt Manu Vārdu un Manu Gribu!"

15] Kad Es to pateica, tad visi četri lūdza Mani, lai Es kausus tomēr vēl vienu reizi vēlētos piepildīt ar brīnumvīnu. Un Es tāpat kā iepriekš uzlūkoju kausus, un tie tūlīt bija pilni labākā un tīrākā vīna. Pēc tam Es tos četrus uzaicināju, ka viņiem kausi jāiztukšo, un viņi ar visu prieku to darīja.

16] Kad viņi arī šoreiz vīnu izdzēra, tad viņiem sirdīs sāka kļūt gaišāk un atvērtāk, un precētais pavisam gudri sāka runāt, tā ka arī Mani mācekļi sāka par to ļoti brīnīties, un daži(MĀCEKĻI) savā starpā izteica piezīmes teikdami: "Redzi, ar pāris malkiem brīnumvīna Viņš indieti padarījis gudru un iesvaidītu visā mācībā, kāpēc Viņš to nedara arī citiem cilvēkiem?"

17] ES teicu: "Ko jums tas rūp, ja Es daru, ko Es gribu? Ja Es katram stādam tomēr zinu saglabāt piemērotu uzturu un katram dzīvniekam atbilstošu barību, tad Es arī pratīšu vienam vai otram cilvēkam sagādāt un pasniegt garīgu barību. Jūs vienmēr esat ap Mani, dzirdat un redzat visu, bet sev arī ievērojat, kā Es apejos ar cilvēkiem, un kā Es viņus pamācu pēc viņu dvēseļu veida, un darāt tāpat, un jums būs labs rezultāts! Bet šie četri pie Manis ir tikai līdz rītdienas pusdienlaikam, un tomēr viņiem jākļūst Maniem darba rīkiem; tādēļ ka viņu dvēseles tam ir piemērotas. Es tad arī ātrāk daru viņus spējīgus tādam amatam, kā Es arī jūs, 72 mācekļus, Emmā tam darīju spējīgus. Ja jūs to nu saprotat, tad esat apmierināti!"

18] Pēc tam visi mācekļi atkal kļuva mierīgi. Bet tos četrus Es vēl tālāk pamācīju par Dieva Valstību.

19] Pēc tam, kad Es tos četrus pamācīju par Dieva Valstību cilvēkā un runāju viņiem arī tā rezultātu, kā arī, ka Mana karaliste un valstība nav no šīs pasaules, tad Es saimniekam teicu, ka viņam tiem četriem jāparāda dusas vietas, tā kā jau bija stunda pāri pusnaktij. Saimnieks to tūlīt darīja, un tie četri devās pie miera. Bet mēs kā bieži palikām pie mūsu galdiem un tur atpūtāmies līdz saules lēktam, arī saimnieks gulēja līdzās mums pie kāda maza galda.

20] No rīta saimnieks pēc sava ieraduma jau stundu pirms saules lēkta bija kājās un savā saimniecībā par visu parūpējās pirms saules lēkta; jo bija sabats, kurā ar saules uzlēkšanu līdz saules rietam ne-

darīja nekādu verdzisku darbu. Tāpat arī brokastis lika pagatavot pirms saules lēkta, lai arī tās var apēst pirms tam; jo šajā ziņā viņš bija stingrs jūds.

109. Patiesa sabata svētīšana.

1] Bet tā kā ES tādu viņa vājību labi zināju, tad Es viņu caur to noliku grūtā pārbaudījumā, ka Es kopā ar mācekļiem gulējām līdz pilnīgam saules lēktam, kas saimniekam viņa sabata sirdsapziņu sāka padarīt ļoti nemierīgu.

2] Kad saule bija pilnīgi uzlēkusi, Es kopā ar mācekļiem piecēlos un, kā parasti visās vietās, arī šoreiz gāju brīvā dabā.

3] Bet saimnieks tūlīt Man sekoja, godbijīgi sveicināja Mani un arī mācekļus, un jautāja Man teikdams: "Ak, Kungs un Meistar, kam nu jānotiek? Šodien ir sabats. Bet brokastis tika pagatavotas jau pirms saules lēkta. Vai Tu nu arī pēc lēkta gribēsi tās baudīt, un vai arī tiem četriem no Indijas man jāpasniedz ēdiens?"

4] ES teicu: "Ak, tu mans mīļais draugs, citādi visās lietās tu esi īsti gudrs vīrs,- bet kas attiecas uz sabata svētīšanu, te tu vēl līdzinies aklam farizejam, kas vadās pēc likuma burta, bet nekad nav pazinis tā garu. Ja tu sabatā, līdzīgi kā kādā citā darba dienā, pabaro savas aitas, vēršus, govis, teļus, ēzeļus un kazas- kas tomēr arī ir verdzisks darbs-, kāpēc tad cilvēkiem jāgavē?! Vai tad cilvēki Dieva priekšā ir kas mazāks kā tev tavi mājdzīvnieki? Pie tam Es šodien, tāpat kā kopš mūžības, esmu arī sabata, kā katras citas dienas Kungs, līdzīgi kā sabats arī ir Kunga diena. Vai tad sabatā nebūtu jādara līdzīgi kā katrā citā dienā?

5] Kas liek saulei uzlēkt, kas zālei augt, kas vējam pūst un mākoņiem slīdēt? Kas avotos, dīķos, upēs un straumēs dzen ūdeni? Kas kustina jūru no vienas zemes malas līdz otrai? Kas āderēs dzen asinis un krūtīs mudina sirdi- ievēro labi- arī sabatā?

6] Ja Es kādā sabatā arī tikai vienu mirkli dusētu, vai tad visa radība neietu bojā?!

7] Redzi, darīt patiesus tuvākā mīlestības darbus pie Manis nozīmē patiesi kalpot Dievam un cilvēkiem, kas noteikti stāv augstāk kā slinkojot svinēt sabatu! Tādēļ dari labus darbus arī sabatā un ar to tu sabatu svētīsi Man, tavam Kungam, vispatīkamāk.

8] Un nu atkal ejam ēdamzālē un baudām brokastis, un to pašu jādara arī tiem četriem Indijas jūdiem, kuriem viņu sabats ir tikai parīt!"

9] Kad saimnieks Manus vārdus dzirdēja, viņš arī tūlīt saprata sava ārējā sabata svētīšanas lielo muļķību un gāja un lika uz galda likt brokastis, un mēs tad arī gājām ēdamzālē, sēdāmies pie galda un pavisam labā garastāvoklī ēdām brokastis.

10] Bet nāca arī tie četri Indijas jūdi, un Es viņiem liku sēsties pie mūsu galda un kopā ar mums ēst brokastis, ko viņi arī tūlīt ar prieku darīja, jo viņi nezināja, ka Galilejā tāpat kā visā jūdu zemē šajā dienā tika svinēts sabats.

11] Kad mēs ēdām brokastis, tad pa Kānas pilsētiņas ielām gāja sabata atgādinātājs un lika cilvēkiem- lieliem un maziem, jauniem un veciem- doties uz sinagogu. Te tie četri izbijās, tādēļ ka viņi nu uzzināja, ka šī diena esot patiesais, senais jūdu sabats, un viņi pēc saules lēkta ir baudījuši brokastis.

12] Bet Es teicu: "Es esmu arī sabata Kungs! Ja Es jums to patiesi nepierēķinu par grēku, kāpēc tad jums jāapgrūtina sava sirdsapziņa?"

13] VĪRS teica: "Mēs pateicamies Tev, ak Kungs, par šiem Taviem mūsu sirdī ļoti nomierinošajiem žēlastības vārdiem; jo ja mēs Tavā priekšā nu būtu grēkojuši, tad Tu mums to noteikti pateiktu un aizrādītu. Bet kā nu Tavā priekšā tas nav nekāds grēks, kas pēc Mozus likumiem tika apzīmēts kā grēks? Kāpēc tad Mozus tautai deva tādu likumu kā izejošu no Dieva?"

14] ES teicu: "Parasti tu esi ļoti gudrs un Mozus rakstus labi pārzinošs vīrs, tu labi pazīsti burtus un tas vārds tev nav svešs, bet patiesais, visu dzīvu darošais gars, kas ir slēpts vārdā, tev vēl ir svešs, līdzīgi kā visiem jūdiem tas ir kļuvis svešs jau ilgi pirms Babilonijas kundzības. Tādēļ tu arī vēl turies pie mirušā koka mizas; bet dzīvā serde koka iekšienē tās būtībā un darbībā tev ir sveša. Ja tu ievaino kāda koka vecu mizu, tad tas koka dzīvībai jūtami nekaitēs, bet ja tu ievaino kāda koka serdi, tad tas kļūst grēks pret koka dzīvību, tādēļ ka pēc tam koks nokaltīs un mirs.

15] Redzi, izraēlieši Ēģiptē zem faraoniem kļuva slinki un līdzīgi dzīvniekiem rijīgi un sāka ļoti aizmirst Ābrama, Īzaka un Jēkaba Dievu, un jau turēja lielas lietas no ēģiptiešu elku dieviem. Tikai ne-

daudzi vēl palika uzticīgi vienam patiesam Dievam, ka Viņš varētu Savu tautu izglābt no Ēģiptes baigās kundzības un negodīgās tirānijas. Un Dievs, kā tas tev ir labi zināms, caur Mozu to arī darīja.

16] Bet Mozum tad tuksnesī, ar ik dienas saredzamu Jehovas palīdzību, 40 gadus bija ko darīt, lai ar pareizu mācību, un ar piemērotiem likumiem izvirtušo tautu paceltu stāvoklī, kurā pēc Dieva kārtības cilvēkam jāatrodas. Tam nolūkam tad izvirtušajai tautai arī bija nepieciešami likumi, kas cilvēkam rakstīja priekšā, kad, ko, cik daudz un cik bieži viņiem vienā dienā jāēd un jādzer, un kā jāģērējas un jāmazgā miesu.

17] Tāpat caur Mozu uz slinkumu ļoti sliecošās tautai, kas katrā dienā neko negribēja darīt, tikai septītā diena tika dota svinēšanai un atpūtai, kurā tā no vadoņiem tik pamācīta par Dievu, Viņa kārtību, par Viņa gribu un Viņa vadību un uz nopietnāko brīdināta, kas notiks ar tiem, kas spītē likumam.

18] Bet ja kāds cilvēks piesavinājies sev Dieva kārtību un visā, kas ir patiess un labs, no brīvas gribas kļuvis darbīgs, tad viņam nevar būt nekāds grēks, ja viņš kā pilnīgi vesels cilvēks vairs nelieto zāles, kuras lieto tikai kāds slimnieks. Tādēļ tu kā dievbijīgs un taisnīgs vīrs negrēko pret sabata svētīšanu, ja tu arī pēc saules lēkta un arī- ja tu esi izsalcis- pirms saules rieta mēreni baudi ēdienu un dzērienu, un savam tuvākam, kā kādā darba dienā, dari labu. Kā Es daru, tā dari arī tu, un tu darīsi un dzīvosi labi!

19] Ko sabats iegūst no tā, ja jūdi bieži jau trīs stundas pirms saules lēkta sāk pamatīgi ēst un dzert, ka viņi visu sabatu tikko var paiet un stāvēt, un pēc saules rieta līdz pusnaktij atkal rij un dzīro, ka pēc tam arī nākamā darbdienā nav nekāda darba spējīgi?! Redzi, tāda sabata svinēšana Manā priekšā ir pretīga, bet tāda, kā Es tev nu rādīju, ir Mana griba, tādēļ tad arī Man ir noteikti patīkama. Tādēļ vienmēr domā: Likuma burts nonāvē, bet mīlestības un patiesības iekšējais gars dara dzīvu."

20] Kad saimnieks no Manis to dzirdēja, viņš kopā ar tiem trim citiem pateicās Man par šo pamācību un visi kļuva pavisam priecīgi.

21] Bet pēc tam SAIMNIEKS Man jautāja, vai viņam kopā ar savējiem jāiet sinagogā, jeb vai viņš var arī palikt mājās.

22] ES teica: "Kas tad ir vairāk, Es vai sinagoga?! Liec iet kalpiem un nosūti rabīnam kādu upuri, tas viņam būs daudz mīļāk kā tava klātbūtne,- bet tu paliec mājās, jo no Persijas šeit drīz ieradīsies karavāna, un tev būs daudz ko darīt!"

23] SAIMNIEKS teica: "Ak, Kungs un Meistar, viņi man šodien kā jauna mēness sabatā nāk ļoti nelaikā; jo mums saimniekiem ir stingrs likums tādā sabatā neuzņemt pat jūdus, nerunājot nemaz par svešiniekiem!"

24] ES teicu: "Darīt labu sabatā Manā priekšā ir pareizi, kā Es tev un arī indiešiem tikko teicu; bet ja tev ir tukšas bailes no sinagogas priekšnieka, tad ar tavu galveno kalpu priekšniekam aizsūti atbrīvošanas upuri, un viņš labprāt dos tev atļauju."

25] Saimnieks tā darīja, un galvenais kalps tūlīt viņam atnesa atbrīvošanas karti derīgu trim sabatiem, par ko saimnieks bija ļoti priecīgs, jo karavāna viņam atnesa simtkārtīgu peļņu no tā, ko viņam maksāja karte.

26] Bet pēc tam SAIMNIEKS Man jautāja teikdams: "Kungs un Meistar! Bet vai tas no sinagogas priekšnieka puses ir pareizi pret atbrīvošanas upuri man atļaut sabata apgānīšanu- kas viņa priekšā ir ļoti liels un sodāms grēks, un to bez kādām raizēm, ka man par to būtu jābīstas kāda soda?"

27] ES teicu: "Draugs, ja priekšnieks sabata apgānīšanu nopietnībā pēc savas sirdsapziņas un savas ticības uzskata par grēku, tad grēks krīt uz viņa rēķina, tā ka par naudu viņš to ļauj darīt citam; bet ja viņš netic, bet tautas priekšā tomēr izliekas, ka stingri un nešaubīgi ticētu, ko viņš pēc rakstiem uzdod kā šķietami ļoti sodāmu grēku un par to tur asu soda spredīķi, un tad par naudu dod atļauju grēkot, tad viņš ir ne tikai biežs sabata apgānītājs, ka par naudu piešķīra sabata apgānīšanas atļauju, bet gan viņš izdara vēl lielāku melu, lišķības un skopuma grēku caur to tādēļ, ka mantkārības dēļ nodod savu ticību.

28] Bet kurš līdzīgi tev ir saņēmis atļauju tā dēvētai sabata apgānīšanai, tas jo mierinātāks sabatā var darīt labus darbus tādēļ, ka tieši tādā veidā svinēt sabatu ir Mana griba."

29] Kad saimnieks no Manis to dzirdēja, tad viņš saviem mājas ļaudīm tūlīt teica, ka viņiem jāsagatavo viss, kas vajadzīgs lielas karavānas uzņemšanai.

30] Un visi ķērās pie darba, un to darīja ar jo lielāku dedzību tādēļ, ka karavāna jau tuvojās viesnīcai.

110. No Persijas ieradusies karavāna viesnīcā.

1] Bet daži sabatu ļoti ievērojošie kaimiņi manīja, ka saimnieka ļaudis kļuvuši darbīgi līdzīgi kā kādā darba dienā, un tādēļ nāca pie saimnieka un teica: "Šķiet tu nezini, ka šodien ir jauna mēness sabats?!"

2] Bet SAIMNIEKS teica: "Noslaukiet jūsu durvju priekšu, es savējo jau noslaucīju! Te ir no priekšnieka pret upuri dota atļauja, un tālāk jums par mani nav jāraizējas."

3] Pēc šiem vārdiem kaimiņi atkal gāja prom, un mājas ļaudis gaidīja jau caur pilsētu šurp ceļojošo karavānu. Kad tā ar tās kamieļiem un precēm pilnīgi nonāca lielajā pagalmā, un saimnieka kalpi nastu nesējiem dzīvniekiem atgādāja pietiekošā daudzumā barību, tad nāca tulks un saimniekam teica kādus ēdienus viņam jāpagatavo atnākušajiem tirgotājiem no Persijas.

4] Bet SAIMNIEKS teica: "Kas ir manos spēkos, es jums noteikti pakalpošu! Bet tu prasīji dažus dzērienus un dažus sevišķus ēdienus, kas man kā jūdam līdz šim bija pilnīgi sveši, un tādas lietas man nav. Bet jūs varat dabūt gaļu pēc mūsu parašas, ļoti tīri un garšīgi pagatavotu labu kviešu maizi, medu, pienu un sieru, un arī ļoti cēlas zivis no netālās Galilejas jūras."

5] Pēc šiem vārdiem tulks attālinājās, gāja ārā pie saviem kungiem un viņiem darīja zināmu, ar ko viņi šajā viesnīcā var tikt apkalpoti; un viņi bija ar to mierā.

6] Drīz pēc tam viņi ienāca kādā otrā lielākā ēdamzālē, kurā labākajā kārtībā pietiekamā skaitā jau bija novietoti galdi, krēsli un soli. Visi tūlīt apsēdās un lika pasniegt maizi, vīnu un sāli, kas tad arī steidzīgi tika atgādāts; un visi slavēja vīnu un maizi un atzina, ka vēl nekad nav ēduši tik labu maizi un dzēruši tik brīnišķīgu vīnu.

7] Bet SAIMNIEKS sākumā neaptvēra tādu daudzo persiešu tirgotāju vienbalsīgas uzslavas un Man teica: "Kungs un Meistar, tāda veida karavānas no rīta zemes šeit jau nāca bieži, un visu gan atrada labu un lētu; bet ka viņi manu maizi un vīnu būtu tik ārkārtīgi slavējuši, to es patiesi nevaru atcerēties. Vai Tu, ak Kungs un Meistar, tad atkal nedarīji kādu jaunu brīnumu?"

8] ES, kas pa to laiku par dažu ko pamācīdams nodarbojos ar tiem četriem indiešiem, teicu: "Ej savā maizes kambarī un vīna pagrabā un palūkojies!"

9] Tad SAIMNIEKS gāja paskatīties un maizes kambarī, tāpat kā vīna pagrabā, atrada lielus krājumus, un tāpat viņa sieva ēdienu kambarī un lielajā zivju rezervuārā. Saimnieks atkal nāca, no visas sirds Man pateicās un tad teica: "Bet, Kungs un Meistar, kādi lieli nopelni man ir Tavā priekšā, ka Tu mani jau otro reizi atrodi par cienīgu tik lielas žēlastības?"

10] ES teicu: "Kas vienmēr līdzīgi tev pret svešiniekiem izturas labi, taisnīgi un līdzcietīgi, uzņem nabagos un neviena priekšā neaizslēdz savu sirdi un savas mājas durvis, tā priekšā arī Es neaizslēdzu arī Savu sirdi, kas tad ir patiesas ieejas durvis Debesu Valstībā, kas tad ir dvēseles mūžīga un svētlaimīga dzīvība. Un Es zinu, ka tu vienmēr tā rīkojies. Un tā tad arī zini, ka arī Es iepretī tev vienmēr tā rīkošos, kā tu Manā vārdā rīkosies pret saviem līdzbrāļiem! Un kas ir spēkā priekš tevis, no Manas mutes un sirds apsolīts, tas visos zemes laikos ir spēkā katram, kas tev visā būs līdzīgs.

11] Ak, Es ļoti labi zinu, kā tev, kā viesnīcas saimniekam, ar visiem taviem krājumiem bieži bija ļoti trūcīgi, un tava citādi īsti godīgā sieva tev tādēļ rūgti pārmeta, ka tu biji pārāk lēts pret svešiniekiem un pārāk labs un līdzcietīgs pret nabagiem! Bet tu teici: Kas taisnīgi domā un rīkojas pret saviem līdzcilvēkiem, to Dievs nekad nepamet, un kas patiesi nabagiem parāda līdzcietību, tam arī Dievs vienmēr uzklausīs viņa lūgšanas, un tāds arī atradīs pie Dieva līdzcietību.

12] Un redzi, tādēļ ka tu savā sirdī jau ilgi iepriekš tā domāji un pēc saviem spēkiem arī to darīji, pirms tu Mani iepazini Manā personā, tad Es jau otro reizi nācu pie tevis un izdarīju tev to, ko tu pie daudziem līdzcilvēkiem izdarīji Man; jo ko kāds Manā vārdā dara nabagiem, un arī ir taisnīgs pret svešiniekiem, to viņš ir darījis Man, un Es viņu atalgošu jau šeit un daudzējādi citā dzīvībā. Un tā tu tagad viegli aptver, kāpēc Viņš tik bagātīgi svētīja tavus krājumus!"

13] Kad saimnieks no Manas mutes to uzzināja, viņš Man vēlreiz pateicās, gāja ārā virtuvē un to visu teica arī savai nodarbinātajai sievai, kas tad arī tūlīt nāca pie Manis zālē un pateicās Man par lielo parādīto žēlastību un līdzcietību.

14] Bet Es sievai teicu: "Lai arī tev vienmēr ir tava vīra sirds, un tu miesā un dvēselē turpmāk paliksi vesela. Nākotnē nekādam postam jūs vairs nav jānomāc. Bet tagad atkal ej pie sava darba."

15] Sieva Man vēlreiz pateicās un pēc tam steidzīgi devās virtuvē, kur bija daudz kas darāms.

111. Kungs dziedina tirgotāju saslimušo darījumu vadītāju.

1] Pēc tam pie mums ienāca pāris persiešu kopā ar tulku un gribēja runāt ar saimnieku.

2] Saimnieks viņam ļoti draudzīgi jautāja, ko viņš vēloties.

3] Un TULKS teica: "Mīļais draugs, mēs jau dažas reizes iegriezāmies šeit un tevi vienmēr atradām labu un taisnīgu un tātad arī retu cilvēku draugu, tādēļ tad arī šoreiz mūsu tirdzniecības ceļojumā uz Tiru tevi apmeklējām, un tev arī nekad nebūs iemesls par mums žēloties. Bet šoreiz mūsu ceļojumā uz šejieni pēc kāda Dieva nekad neizdibināma lēmuma mūs piemeklēja nepatikšanas, kas darījumos mūsu mājinieku labumam ir ļoti traucējošas.

4] Mēs gan neko nepazaudējām no mūsu līdzpaņemtajiem dārgumiem un precēm, bet kas pamatā ir vēl sliktāk kā iepriekš minēto zaudēšana, ir mūsu pirmā un labākā darījumu vadītāja saslimšana. Viņš jau pāris dienas žēlojas, ka laiku pa laikam māgā un arī galvā uznāk neparastas sāpes. Kad mēs nu spirdzinājāmies ar tavu maizi un vīnu, tad sāpes viņu atkal sagrāba un šoreiz ļoti uztraucoši spēcīgi. Vai šeit ir kāds ārsts, kas mūsu darījumu vadītājam varētu palīdzēt? Patiesi, viņam no mums jātiek ķēnišķīgi atalgotam! Bet ja labajam vīram- kā tas pie tādām slimībām ļoti bieži ir, nevar tikt tūlīt palīdzēts, tad mēs tevi lūgtu mūsu slimo draugu paturēt šeit tavā kopšanā; un ja mēs dažās dienās atkal šeit atnāktuko tu vari pieņemt kā drošu un patiesu-, tad mēs tev desmitkārt atlīdzināsim visu, ko tu izmantoji mūsu drauga kopšanai."

5] SAIMNIEKS teica: "Mīļie draugi, tam patiesi nebūtu vajadzīgi tik daudzi vārdi; jo no manis tūlīt par visu jātiek gādātam. Manā mājā nu gan atrodas vispirmais un labākais ārsts, kas slimam vīram pēkšņi uz visiem laikiem varētu palīdzēt; bet Viņš no tiem, kas pie Viņa meklē palīdzību, prasa pilnīgu un nešaubīgu ticību pēc mūsu senā jūdu veida. Bet jūs ticat tikai zināmiem cilvēku izdomātiem dieviem, kas nevienam nekad nevar palīdzēt, un nevis tam vienam patiesam jūdu Dievam, kas vienīgais ir visvarens, un arī var un grib palīdzēt katram, kas Viņam to lūdz, un tā es tad arī nezinu, vai minētais ārsts manā mājā jūsu draugam gan gribēs palīdzēt."

6] TULKS teica: "Draugs tu par mums ļoti maldies, ja tu domā, ka mēs vēl esam tādi paši elku kalpi, kādi bija mūsu senie senči Babilonijas kundzības laikā. Jo arī mēs pazīstam vienīgi patieso jūdu Dievu un savās sirdīs arī klusi Viņu godinām; tikai izskata pēc aklās pasaules dēļ mēs šad un tad apmeklējam arī kādu senu elku dievu templi un tajā apbrīnojam cilvēku tikko iedomājamu dumjību un aklumu. Un mēs jau arī bieži klusi savās sirdīs lūdzam, ka tas viens, vienīgi patiesais Dievs tad reiz Rīta zemēm liktu atdzimt patiesai dzīvības gaismai, tā ka mēs jau pietiekami ilgi esam smalki dziļākā dzīvības naktī- bet ko protams zinām tikai mēs, kas caur tirdzniecību satiekamies ar ļoti daudzām tautām esam ieguvuši dažu labu un mierinošu patiesību,- bet mūsu lūgšanas bija veltīgas.

7] Kādu aklu dzimušu paša mūžīgā nakts noteikti neapgrūtina, un viņš neilgojas pēc gaismas, kuras vērtību viņš nepazīst, bet kas bija redzīgs un zaudēja acu gaismu, tam gaisma noteikti sāpīgi pietrūkst. Un tā arī mums, kuri jau sen esam kļuvuši redzīgi, mājās vajag staigāt kā ar aizsietām acīm.

8] No tā tu gan vari secināt, ka jūsu gaisma mums nav sveša. Un tā tu nu vari labi aprēķināt to, ka arī mēs persieši esam spējīgi jūsu ticības, un tavs tikai ticības ceļā mūsu slimajam draugam palīdzēt varošais ārsts tādēļ var par mums nešaubīties; tad tu gan mūsu vietā varētu viņu lūgt apžēloties par mūsu slimo draugu!"

9] SAIMNIEKS teica: "Tā jau būs, kā tu man saki! Bet manis ieteiktais ārsts ir brīnumaini asredzīgs vīrs. Viņš redz cilvēka iekšienē, zina pat viņa slepenākās domas un precīzi zina, kāda ir cilvēka sirds un daba. Bet Savā gribā Viņš ir tik varens, ka tai vajag paklausīt pat visiem elementiem un dabas spēkiem. Ja ar tādām Savām īpašībām Viņš jums ir pieņemams, tad es gribu Viņu jums stādīt priekšā?!"

10] TULKS teica: "Ar tādām īpašībām viņš mums visiem noteikti ir vispieņemamākais un vienlaicīgi arī visvēlamākais, un tu mierīgi vari viņu mums stādīt priekšā apliecinot, ka mūsu tirdzniecības un ceļojumu dēļ mums viņa priekšā nav baiļu, un ka mēs arī darīsim visu, ko viņš no mums prasīs."

11] Tagad Es Pats tulkam teicu: "Draugs, lai saimnieks ietaupa pūles stādīt jums priekšā visu spējošo ārstu! Es Pats tas esmu un jūsu dēļ šeit vēl uzkavējos. Jo Es jau sen iepriekš zināju, ka Es jums būšu vajadzīgs. Es arī jau pirms stundas saimniekam pavēstīju jūsu ierašanos, lai jūs šodien pat kā jauna mēness sabatā, kurā bez priestera atļaujas neviens jūds nedrīkst kaut ko darīt, varat tikt apkalpoti.

12] Un Es arī zinu, ka jūsu uzticamais un pieredzējušākais darījumu vadītājs jau pirms trim dienām kāda sliktā viesnīcā Eifratas tuvumā ar sliktu zivi un vēl sliktāku vīnu ļoti samaitāja savu māgu, un ja Es

to nezinātu, tā kā Es tagad to zinu, tad arī viņš drīz pēc tam būtu nomiris. Līdz šai stundai viņu uzturēja tikai Mans jums vēl pilnīgi nepazīstamais spēks un vara, un, ja jūs Manī ticat tā viena vienīgi patiesā jūdu Dieva spēkam un varai, darīšu viņu pavisam veselu."

13] TULKS teica: "Ak, tu uz zemes augstākās un pirmās mākslas un zinātnes brīnumainais meistar! No taviem vārdiem mēs pilnīgi pārliecinājāmies, ka diezin vai tev kas varētu būt neiespējams,- un tā mēs tad arī stingri un nešaubīgi ticam, ka tu mūsu draugam noteikti nekļūdīgi palīdzēsi, ja tikai tu to gribi. Bet tādēļ arī mūsu iepriecinošā pārliecībā, ka tu mūsu draugam palīdzēsi, iepriekš laipni lūdzam noteikt, kādu upuri mums tev par to būs jāmaksā."

14] ES teicu: "Lai tas ir tālu no Manis; jo Man un Manu mācekļu dzīvības iztikai nekad nav vajadzīgi cilvēciski upuri! Bet nu ejam pie jūsu slimā drauga un raugam, vai un kā viņam ir līdzams!"

15] Tas tiem trim persiešiem bija visvēlamākais, un viņi veda Mani pie slimnieka, kas no sāpēm locījās kā pussamīts tārps un lūdza palīdzību vai nāvi.

16] Kad Es pie viņa piegāju, Es tūlīt uzliku viņam uz pakrūts labo roku, un ļaunie krampji viņu atstāja uz visiem laikiem. Tajā pat acumirklī viņš kļuva tik pilnīgi vesels, kāds viņš iepriekš nekad nebija bijis, tā kā viņam jau kopš dzimšanas bija slimīga māga, bet tagad viņa māga no tās senā vājuma tika izārstēta, un tā slimais vīrs bija pilnīgi izdziedināts.

112. Kunga uzdevums persiešiem.

1] Kad viņš nu pilnīgi vesels piecēlās no sava atpūtas krēsla tad pilns draudzības viņš pienāca pie Manis un teica (IZDZIEDINĀTAIS): "Ak, tu uz visas zemes brīnumainais ārst, vispirms mana lielākā pateicība tev un jūsu Dievam, kas tavās rokās lika tādu brīnumainako dziedināšanas spēku, ar kuru tu tik pēkšņi mani atbrīvoji no manām visizmisīgākajām sāpēm! Un nu prasi no manis manu daudzo zeltu un vēl citus dārgumus par algu tavai mākslai un pūlēm, un tam jābūt tavam."

2] ES teicu: "Tas viss Man nekad nav vajadzīgs; jo ja Es godātu zeltu, tad Es tev arī nevarētu palīdzēt. Es skatos tikai uz uzticīgu, Dievu pār visu un savus tuvākos kā sevi pašu mīlošu sirdi; kur Es to atrodu arī kādā pagānā, tad Es arī palīdzu katram, kam ir vajadzīga Mana palīdzība. Un tā tu savu zeltu vari izlietot jau kādiem citiem un Dievam patīkamiem mērķiem, un proti- patiesai tuvākā mīlestībai.

3] Bet ja tu dodies kādā ceļojumā, tad tomēr sargies no sapuvušām zivīm un liec ēdienam sev pagatavot tikai tādas, kuras tu iepriekš vēl svaigas un dzīvas redzi peldam tīrā ūdenī; jo visa sapuvusi gaļa un īpaši puvušas zivis ir kaitīgas cilvēka miesas veselībai. To ievēro savas miesas labumam!

4] Bet tagad Es jums visiem vēl kaut ko teikšu, kas ir daudz svarīgāks kā jūsu miesas pilnīgākā veselība, un tā ir jūsu dvēseļu pilnīgākā veselība. Bet jūs to varat saņemt un saglabāt mūžīgai dzīvībai, ja jūs precīzi sekojat jums vairākiem labi zināmiem likumiem, kaut arī jūs neesat apgraizīti. Ar to jūsu sirdis garīgi tiks apgraizītas, kas Dieva priekšā ir daudz vērtīgāk kā zināmā jūdu apgraizīšana, bet kuri (jūdi) pa lielākai daļai ir neapgraizītām sirdīm.

5] No šī laika rēķinot, apmēram pēc trīs gadiem, pie jums jūsu zemē Manis sūtīti nāks Mani mācekļi un jums sludinās Dieva Valstības un tās taisnīguma atnākšanu pie visiem cilvēkiem uz šīs zemes. Uzņemiet viņus Manā vietā un ticat viņu vārdiem, un ar to jūs iemantosiet jūsu jau ilgi ilgoto gaismu par vienu vienīgi patieso jūdu un arī visu jūsu dvēseļu mūžīgu dzīvību. To vienīgo Es nu prasu Sev par algu par jūsu uzticamam darījumu vadītājam parādīto mīlestību.

6] Bet kad pēc dažām dienām nonāksiet Tirā un Sidonā, tad cenšaties satikties ar veco Valsts pārvaldnieku Ķirēniju, kuru jūs jau arī labi pazīstat! Izstāstiet viņam, kas jums šeit atgadījās un nododiet viņam sveicienus no Manis! Tad viņš jums par Mani dažu ko atklās; jo viņš Mani pazīst jau kopš Manas bērnības un Mani mīl vairāk kā savu dzīvību.

7] Tur jūs sastapsiet arī kādu brīnumainu jaunekli, ja jūs viņu ievērosit, viņš jūs pacels lielā gudrībā! (Tas šeit ir domāts Rafaels, kas laiku pa laikam ir redzams Ķirēnija galmā)

8] Un tagad esiet priecīgi un līksmi un sirdī Jehovas vārdā padomājiet par Mani, un jums miesā un dvēselē jātiek pasargātiem no katras nelaimes."

9] Pēc tam, kad viņi Man iepriekš vēl visā uzticībā apsolīja, ka viņi izpildīs visu, ko Es no viņiem ar mīlestības pilniem vārdiem acīmredzami prasīju tikai viņu pašu dzīvības labumam, Es persiešus atstāju.

10] Bet tulks un izdziedinātais Mani un saimnieku vēl pavadīja mūsu mazajā ēdamzālē un vēlreiz Man pateicās par viņiem parādīto mīlestību un žēlastību.

11] Bet Es viņiem atbildēju: "Kā tad jūs šeit runājat par kādu jums parādītu žēlastību? Vai tad jūs nezināt, ka pēc savas patikas to var izdarīt tikai zemes ķēniņi?"

12] TULKS teica: "Ak, tu mīļais draugs, nerunā par kāda ķēniņa žēlastību! Kāda ķēniņa lielākā žēlastība, kuru viņš savā augstprātībā tad šad un tad piešķir kādam aklam troņa favorītam, nav rasas piliens pret tavas žēlastības visu jūru! Jo tu ar savu gribu un vārdu vari slimniekam atkal atdot pilnīgu veselību, bet ķēniņi, kad viņi saslimst, nevar palīdzēt ne sev un vēl mazāk kādam citam slimniekam. Ievainot un nonāvēt gan viņi var, bet ievainotos atkal izdziedināt un pat nonāvētos atkal atdzīvināt, nē, to viņi nevar! Tādēļ arī kāda ķēniņa cilvēkiem parādīta žēlastība nav pieminēšanas vērta pret šo vienīgi patieso žēlastību, kuru tu mums parādīji, jo tavā žēlastībā piedalās tava mīlestība un patiesa līdzcietība, bet kāda zemes ķēniņa mīlestībai pa priekšu parasti iet lielākā augstprātība un iekšēja nabaga cilvēces nicināšana. Bēdas tam, kuram no ķēniņa tiek piešķirta liela žēlastība. Jo, ja viņš pēc tam majestātes priekšā pastāvīgi nelokās kā paklausīgākais tārps, tad viņa žēlastība viņam kļūst par lielāko nelaimi. Tādēļ mēs arī vēl nekad nevēlējāmies neko no kāda ķēniņa žēlastības, bet tevi mēs lūdzam, lai tu mūs nekad neatstāj ar savu patiesāko žēlastību!"

13] Es teicu: "Ja jūs savās sirdīs to tā uzlūkojat, tad arī tāda no jums atzīta Mana žēlastība nekad no jums nešķirsies. Kas ar savu mīlestību paliek Manā mīlestībā, tajā caur viņa mīlestību uz Mani paliek arī Mana mīlestība, un tātad arī Mana žēlastība, kas pastāv tikai Manā mīlestībā."

14] Par šo Manu apgalvojumu abi Man vēlreiz pateicās, dziļi Manā priekšā paklanījās un tad priecīgi gāja pie saviem biedriem, kuri pa to laiku nevarēja pietiekami beigt brīnīties par Manu dziedināšanas veidu.

113. Kungs aizceļo no Kānas.

1] Kad abi atkal atradās pie saviem biedriem, tad tika daudz par Mani runāts un spriests, bet visvairāk vienam no viņiem uzkrita Mana nesavtība.

2] Bet TULKS teica: "Draugi, ja šim brīnumārstam viss ir iespējams, tad viņam patiesi nav vajadzīgi šīs pasaules dārgumi, tā ka viņam viņa Dievam līdzīgas īpašības ir bezgala cēlākas! Visu uz šīs zemes patiesi lielo un gudro cilvēku zināma īpašība ir, ka viņi nicina šīs pasaules iznīcīgos labumus, un arī šeit nav ko brīnīties, ja šim vīram nav nekāda mīlestība uz šīs pasaules dārgumiem. Ja man būtu viņa pilnīgi Dievam līdzīgās īpašības, man arī tā nebūtu! Bet mūsu parasti vienmēr ļoti labajam un lētajam saimniekam, kuram vispirms mums jāpateicas par iepazīšanos ar brīnumārstu, jātiek no mums atlīdzinātam ļoti nesavtīgā ārsta vieta."

3] Ar to visi bija mierā un saimniekam noteica 10 pfundus zelta un 100 pfundus sudraba.

4] Bet karavāna palika tikai līdz pusdienām un tad priecīga un lielāko cerību pilna turpināja ceļojumu uz savas tirdzniecības gala mērķi.

5] Bet ES saimniekam teicu: "Es pie tevis nu uzkavējos labu laiku, kas Man un arī tev bija auglīgs. Tu Manā vietā no persiešiem tiksi labi apveltīts, bet tad Manā Vārdā atceries arī patiesi nabagos, kā tu to vienmēr darīji arī bez kādiem sevišķiem laicīgiem līdzekļiem, un Mana svētība no tevis nenovērsīsies.

6] Bet kad vietējā priesterība vakarā pēc saules rieta tev jautās, kādiem cilvēkiem tu devi naktsmītnes, tad tu viņiem gan vari nosaukt Manu vārdu, un, ja tu tiktu izjautāts, ko Es runāju un darīju, tad saki viņiem: "Neko citu kā tikai labu!", ja viņi tev tālāk jautās, tad neko viņiem nepaskaidro, jo šie laulības pārkāpēji nepelna daļu no Dieva Valstības! To tu paturi sev, saviem mājiniekiem un garā nabagiem, pie labas izdevības tu vari viņiem spredīkot Manu tev uzticēto Evaņģēliju, un tā Manā Vārdā tu pilnīgi pabarosi izsalkušos, padzirdīsi izslāpušos un apģērbsi kailos un atbrīvosi sagūstītos, par ko reiz Manā Valstībā citā dzīvībā atradīsi labu algu.

7] Bet tagad Es kopā ar Maniem mācekļiem tūlīt aizceļošu, tādēļ neliec mums pagatavot pusdienas! Bet persiešiem tūlīt nesaki, ka Es esmu aizceļojis, bet gan, kad viņi pie tevis par Mani apjautāsies, tad saki viņiem, ka Es aizgāju citur pie saviem cilvēkiem! Bet kur, to tu nevari pateikt, tādēļ ka Es arī tev to nesaku, jo Man tam ir iemesls. Dari to, ko Es tev nu teicu! Bet garā Es jau tāpat palikšu pie tevis, kā svētīgi darbīgi palikšu pie katra, kas darbojas pēc Manas Mācības, Man tic un Tēvu Manī mīl pār visu."

8] Kad Es saimniekam to pateicu, viņš gribēja sasaukt kopā visu savu ģimeni, lai viņi tiek no Manis svētīti un pateicās par izdziedināšanu.

9] Bet ES viņam to neļāvu un teicu: "Kā reiz Ābramā tika svētīta visa izraēliešu tauta, tā arī caur tevi

tava ģimene,- un tā atstāj to, kas tagad tikai izsauktu nevajadzīgu ievērību!"

10] Kad saimnieks no Manis to dzirdēja, viņš bija pilnīgi apmierināts, par visu vēlreiz pateicās, un Es mācekļiem devu mājienu aizceļot.

11] Mēs tad arī tūlīt caur kādām aizmugures durvīm- lai nesaceltu ievērību- pavisam klusi devāmies ārā un pa kādu taku ātri devāmies uz priekšu Kisas virzienā.

Kungs Kisā pie Galilejas jūras.

114. Kungs satiekas ar Filopoldu.

1] Kad mēs Kānu atstājām, tad līdz pusdienas laikam vēl trūka pusotras stundas laika, un ar mūsu šad un tad ātrās ceļošanas palīdzību mēs tieši līdz pusdienas laikam nonācām pie Galilejas jūras, protams, pie lielā muitas nama, kurā mūsu Matejs, iepriekš rakstītājs, bija Romas dienestā. No turienes tad arī vairs nebija tālu līdz Kisai, kur, kā zināms, arī bija viens liels muitas nams.

2] Kad mēs nonācām pie jūras, mēs apgūlāmies un kādu stundu atpūtāmies un aplūkojām spēcīgos viļņus, un mācekļiem uznāca vēlēšanās zvejot.

3] Un PĒTERIS teica: "Žēl, ka mums nav līdz neviena tīkla! Tad mēs drīz varētu iegūt labu lomu!"

4] ES teicu: "Vai tad tu vairs neatceries, ka šodien ir sabats?! Ja ir izsalcis, tad var zvejot arī sabatā, ja priekšsabatā nevar sev sagādāt krājumus; tomēr bez vajadzības katram jūdam jāpaliek pie senā likuma, lai par viņu nedusmojas.

5] Darīt labu sabatā ir Mana Mācība un Mana griba; bet bez vajadzības sabatā jūrā zvejot zivis nav pareizi ne pret likumu, ne pēc Manas Mācības; tādēļ pārstājiet vēlēties zvejot. Bet Es jūs padarīju par cilvēku zvejniekiem, un, ja drīz nāks jūsu laiks, jūs jau arī sabatā varēsiet strādāt."

6] Kad Es tā runāju, tad nāca daži grieķi un no neliela attāluma mūs aplūkoja. Bet savā starpā minēja, kas mēs tādi būtu.

7] DAŽI teica: "Tie ir jūdu zvejnieki, kas šodien svin sabatu."

8] Bet DAŽI teica: "Tie var būt arī grieķi, jo mēs starp viņiem redzam arī grieķus, kuriem nav vajadzīgs svinēt jūdu sabatu, ja viņi to brīvi negrib."

9] Tad viņi saņēma drosmi un nāca pie mums.

10] Kad viņi pilnīgi pienāca pie mums, VIENS no viņiem mums tūlīt jautāja teikdams: "Ko tad jūs šeit darāt sabatā, kurā lielākā daļa jūdu tomēr mēdz sapulcēties kādā sinagogā? Jeb vai jūs esat grieķi? Kāpēc tad vairāki no jums nēsā jūdu apģērbus?"

11] Es teicu: "Tas viss uz jums neattiecas, jo jūs vēl neesat nobrieduši no Manis dzirdēt dzīvības vārdus, un Es ar jums daudz nerunāšu.

12] Bet jūs esat Kisjona Kisā kalpotāji, tādēļ pirms mums ejiet uz Kisu un sakāt Kisjonam, ka tas Kungs ar mācekļiem nāk pie viņa! Tad jau Kisjons jums teiks, kas mēs esam. Un nu ejat un netraucējiet mūs mūsu atpūtā un vērošanā!"

13] Tas grieķiem iedvesa bailes un viņi steidzīgi turpināja savu ceļu.

14] Kad viņi izzuda mūsu skatam, tad arī mēs piecēlāmies un gar krastu devāmies uz priekšu. Apmēram divās stundās Kisas tuvumā mēs atstādami krastu stājāmies uz plaša braucamā ceļa, pa kuru netālu no mums, kā dziļās domās iegrimis, lēniem soļiem staigāja viens vīrs. Viņš pavisam nemanīja, ka mēs viņam tuvojamies, un gāja savu ceļu uz priekšu. Kad Es biju viņa pilnīgā tuvumā, tikai tad viņš atskatījās un pilnīgi sabijās, kad mūs tik daudzus pamanīja savā tuvumā.

15] Bet ES viņu uzrunāju un teicu: "Filopold, vai tad tu nu Mani nepazīsti- un tomēr jau agri no rīta savā sirdī nedomāji ne par ko citu, kā tikai par Mani!"

16] Te Filipolds pavisam izbrīnījies paskatījās uz Mani un aiz prieka apkrita Man ap kaklu. Sākumā viņš tikko varēja parunāt; bet Mana mīlestība un draudzība drīz viņam deva pareizu drosmi, un mēs ap stundu ilgi viens ar otru par daudz ko pārrunājām, par ko bija liels prieks arī Maniem mācekļiem, un uz nu pavisam laimīgā Filopolda jautājumiem par dažu ko Filipoldam par Mani pastāstīja un deva uzticamu liecību.

17] Vietā, kur Es Filopoldu pamodināju no viņa sapņošanas, mēs palikām kādu stundu stāvam, un mūsu Filopolds Man vienmēr nāca ar jauniem jautājumiem, uz kuriem Es viņam labprāt atbildēju, un mēs vēl ilgāk minētā vietā būtu palikuši stāvam uz ceļa, ja draugs Kisjons, no grieķiem uzzinādams par

Manu atnākšanu, kopā ar pāris draugiem ar atplestām rokām nebūtu Man steidzies pretī.

18] Bet pats par sevi saprotams, kādu ārkārtīgi lielu prieku caur Savu negaidīto apciemojumu Es Kisjonam sagādāju, un nav vajadzīgs to plaši aprakstīt. Visi mēs to vietu atstājām un labā un priecīgā garastāvoklī vēl labu stundu pirms rieta devāmies drauga lielajā dzīvojamā mājā, un Kisjons saviem ļaudīm tūlīt lika rūpēties par vislabākajām vakariņam.

19] Šajā laikā Kisā dzīvoja arī Manas miesas māte Marija kopā ar Joelu, vienu Jāzepa dēlu, kādā viņai no Kisjona iekārtotā mājā; un Kisjons Man jautāja vai viņam viņai jāpaziņo par Manu klātbūtni.

20] Bet Es viņam teicu: "Atstāj nu to, jo vakarā Es Pats kopā ar tevi, ar Jāni un Jēkabu iešu pie viņas un kopā ar viņas draudzenēm atvedīšu šeit uz vakara mielastu! Bet tagad pagaidām liec mums dot nedaudz maizes un vīna, tā ka Mani mācekļi jau ir izsalkuši un izslāpuši!"

21] Tas tad arī tūlīt notika un mēs spirdzinājāmies un Es apstāstīju par Maniem ceļojumiem un to iedarbību.

22] Kisjons, viņa draugi un arī viņa bērni nevarēja vien pietiekami brīnīties par Manu ceļojumu iedarbību.

23] Un mūsu FILOPOLDS vienmēr teica: "Jā, liels ir tas Kungs, lauva no Jūdas un dižens ir Viņa vārds. To panākt ir iespējams vienīgi tikai Kungam! Debesu patiesībai cilvēkiem sludinātai no Tavas mutes un apliecinātai ar darbiem, kuri iespējami vienīgi tikai Dievam, vajag atgriezt un padarīt redzīgus pat akmeņus!"

24] Visi slavēja Filopolda vārdus un KISJONS Maniem mācekļiem, kas arī ļoti slavēja Filopolda runu, teica: "Jā, mīļie draugi, Filopolds ir visu mūsu skolotājs! Viņš mums dažu ko apgaismoja, kas mums pie visa tā, ko mēs paši dzirdējām un redzējām, likās kā mīkla. Bet tādēļ viņš arī ir visu mūsu mīļotais un augsti cienītais draugs un kā tāds arī paliks uz visiem laikiem!"

25] ES teicu: "Tādēļ Es jums viņu devu un apgaismoju, un jūs darāt labi, ka gudro no Kānas Manā Vārdā paturat Samārijā. Nākamībā viņš spēs darīt vēl lielākas lietas, kā darīja līdz šim."

26] Šīs sarunas laikā PĒTERIS Man teica: "Kungs, kad mēs šodien atstājām Kānu, Tu iepriekš ar vārdu un darbiem svētīji persiešus, bet tos četrus indojūdus šķiet mazākais ārēji tomēr aizmirsi! Viņi tomēr Tev par prieku tik tālu atceļoja!"

27] (KUNGS): "Kāda tev tur daļa? Kad mēs aizceļojām, viņi nebija klāt, pie kam viņi aizgāja uz sinagogu. Bet Es tomēr labi par viņiem parūpējos. Bet pēc pusdienas mielasta viņi no Kānas atkal aizceļoja un stundas laikā ieradīsies šeit, un tad tevis iedomātais nokavētais varbūt tomēr vēl tiks atgūts, un tu par to vari būt pavisam mierīgs. Pie tam viņi no saimnieka, no persiešiem viņu ceļojumam uz dzimteni tika vairāk ka pietiekami bagātīgi apgādāti, un tas viss ar Manu slepenu aizgādniecību, un tas ir vairāk vērts kā kāds ārējs atvadu sveiciens!"

28] Ar to Pēteris bija apmierināts un visi priecājās šo ģimeni redzēt, runāt un uz labāko apkalpot Kisā.

29] Kisjons tūlīt pat izsūtīja viņiem pretī sūtņus un lūdza Man aprakstīt viņu ārieni. Un Es to viņam arī devu ar piezīmi, ka viņi šeit ieradīsies uz četriem zirgiem, kurus saimnieks viņiem dāvināja ērtākam ceļojumam mājup.

30] Ar šo aprakstu Kusjons pa ielu, kuru arī Es viņam parādīju, sūtīja pretim divus sūtņus ar pavēli no šīs ģimenes neņemt nekādu muitas naudu. Un sūtņi pa norādīto ielu tūlīt gāja tiem četriem pretī, un stundas laikā viņi arī pavisam labi Kisā ieradās pie mums. Par ko Kisjonam, Filopoldam, Maniem mācekļiem un arī visiem citiem Kisjona draugiem bija liels prieks.

115. Indojūdu dzimtene.

1] Kad tie četri ienāca pie mums lielajā zālē un ieraudzīja Mani, tad viņi aiz prieka un mīlestības tūlīt nokrita Man pie kājām un ar asarām acīs pateicās Man par visu lielo svētību un labdarībām, kuru viņiem piešķīra Mana mīlestība. Bet Es liku viņiem piecelties un apsēsties pie mūsu galda un atspirdzināties ar maizi un vīnu, ko viņi tad arī darīja.

2] Kisjons un mūsu Filopols tūlīt sāka apjautāties par zemi, kurā viņi dzīvoja un kā tur varētu nokļūt.

3] Un VĪRS draudzīgi teica: "Mūsu zeme gan ir ļoti tālu no šejienes, un to meklēt ir veltīgi. Jo pirms sasniedz tos ļoti augstos kalnus, četru lielo upju dēļ vajag pāriet daudziem citiem augstiem kalniem, lai

sasniegtu tos kalnus, no kuriem mūsu patiesi lielā zeme ir ielenkta no visām pusēm, tā ka pat ērglim nav iespējams pacelties pār to virs mākoņiem sniedzošām virsotnēm. Ja nebūtu upes, pār kurām cilvēki vēl nav uzcēluši tiltus, un tieši pāri tām trim pēdējām, vairāk pa ieplakām gan varētu nonākt mūsu dzimtenes kalnu tuvumā. Tikai pāri Eifratai, kur tā ir šaurāka, ir sava veida tilti. Citām upēm tie diezin vai būs. Mazākais mēs nevienu nezinām, tā ka mēs arī vēl nekad to plūsmu neesam pārāk tālu izpētījuši. Tikko pienāc pie kādas upes, tad vajag tai tik ilgi sekot gandrīz līdz tās pirmsākumiem, lai tad varētu tikt tai pāri, un, draugi, tas mūsu zemē ceļošanu padara apgrūtinošu, tālu un ilgu.

4] Un kad tad beidzot ar lielām pūlēm un grūtībām nonāk mūsu zemes tuvumā, tad tu veselu gadu un vēl daudz ilgāk vari maldīties apkārt un tomēr neatradīsi nekādu ieeju! To zina vienīgi tikai Jehova un tad tie, kam Jehovas Gars to grib atklāt. Un tā arī mēs līdz šim ne no viena cilvēka, cik daudz viņu uz lielās zemes var būt, netiekam atrasti,- par ko mums jāpateicas Jehovas aizsardzībai. Bet mēs paši,- ja mēs to gribam- varam iet pie cilvēkiem, kuri mīt ieplakās, un šad un tad ar viņiem arī nodarboties ar maiņas tirdzniecību; bet viņi pie mums nevar atnākt, izņemot ja mēs paši viņus vestu pie sevis, bet ko mēs nedarām un arī nekad nedarīsim.

5] Mūsu zeme tātad uz Zemes arī ir noslēpums, un Tu, ak Kungs un Meistar, to žēlīgi arī turpmāk aizsargāsi, ka tā no visiem bezdievīgiem ienaidniekiem nekad netiek atrasta, un mēs nekad nekļūsim svārstīgi mūsu senā ticībā."

6] ES teicu: "Saglabājiet Manu mīlestību, un tā pasargās jūs un jūsu zemi! Bet lai jūs arī ziniet, kādu zemi jūs apdzīvojat, tad Es jums to gribu pateikt.- Un tā uzklausiet Mani!

7] Redzat, jūsu zeme ir tā senā Ēdene, kurā tika radīts Ādams un Ieva, bet kuriem pēc grēkā krišanas vajadzēja to atstāt, un līdz jums tā nekad no kāda cilvēka netika atrasta un apdzīvota. Un tā arī vēl turpmāk ne no viena netiks atrasta, ja jūs paliksiet Manā mīlestībā!"

8] Pēc šī Mana izskaidrojuma izcēlās pilnīgas gaviles, un tie četri no tīra prieka sāka raudāt.

9] Bet Es viņus nomierināju un teicu: "Tādēļ nekļūstiet iedomīgi, jo zeme paliek zeme un valsts paliek valsts. No šī laika vairs nebūs nekāda laicīga Ēdene, bet tikai Ēdene cilvēku sirdīs. Visi tiecieties pēc tās un pasargājiet to no ienaidniekiem, kas saucas pasaulīgums. Jo tas ir visu netikumu avots un visas cilvēciskās svētlaimes noriets."

10] Visi Man piekrita un Slavēja Dieva gudrību Manī.

116. Prieka mielasts pie Kisjona.

1] Pēc tam ES Kisjonam teicu: "Draugs, tagad ejam pie Marijas. Kurus Es pirmīt nosaucu, nākat līdzi!"

2] Mēs piecēlāmies un gājām pie Marijas.

3] Kad mēs pie viņas nonācām, viņa ļoti priecājās, tikai nevarēja Man nežēloties par bēdām un viņas bieži ļoti lielajām raizēm, ko viņa pārcieta Manis dēļ.

4] Bet ES viņu mierināju un viņai teicu: "Ja tu kopš Manas ieņemšanas zini, kāpēc caur tavu miesu Es ķermenī nācu šajā pasaulē, kā tu vari baidīties, jo Es daru Tēva, kas ir debesīs, gribu? Bet tagad nāc kopā ar visiem, kas ir ap tevi, drauga Kisjona mājā; tev daudz kas jāuzzina, ko Es darīju starp cilvēkiem!"

5] Tad Marija kopā ar draudzenēm un Joelu piecēlās un Jēkaba un Jāņa pavadīta- kurus viņa ceļā par daudz ko izjautāja un viņi viņai sniedza mierinošas ziņas- sekoja Man.

6] Mēs nonācām Kisjona mājām, kurā pa to laiku lielā ēdamzāle un tajā lielais galds bija ķēnišķīgi izrotāts, un mēs pilnīgi brīnījāmies, kā Kisjona ļaudis to tik īsā laikā spēja paveikt.

7] Tas Marijai sevišķi ļoti uzkrita, un viņa Man jautāja teikdama: "Dēls, kā Tev patīk tāda uzmanība no mīļā drauga Kisjona puses?"

8] ES teicu: "Man ir tikai liels prieks par viņa sirdi, kas ir tīra, laba un cēla,- bet zelta, sudraba un dārgakmeņu spožumam Manā priekšā nav nekāda vērtība; bet tādēļ, ka draugam dara prieku Mani tā godinot, tad viņa priekam arī nav jātiek atņemtam!"

9] Šiem Maniem vārdiem Marija piekrita, un tā kā ēdiens un vīns uz galda jau mūs gaidīja, tad mēs labā kārtībā sēdāmies pie galda un sākām ēst un dzert.

10] Marija sēdēja pie Manas labās rokas un Joels pie kreisās, tūlīt labā pusē Marijai sēdēja Kisjons, Filopolds, Jēkabs un Jānis, un kreisā pusē sēdēja tie četri indojūdi, pēc viņiem Kisjona draugi un Mari-

jas draugi; tad nāca visi Mani mācekļi, un tā, kā jau teikts, lielais galds bija aizņemts labā kārtībā.

11] Sākumā bija labi pagatavotas cēlzivis no Galilejas jūras, no kurām Es dažas apēdu, un tā arī Marija, kura pati kā labi pieredzējusi zivju pagatavotāja nevarēja vien pietiekami slavējoši izteikties par zivju labo pagatavošanu, bet uz galda bija vēl labi pagatavotas vistas, divi trekni jēri un vesels teļš, un vislabākā veida un sugas saknes, no kurām mācekļi un arī citi viesi sev neko neliedza. Bet Es paliku pie zivīm, kaut gan Marija domāja, ka Man no visa kaut kas jānogaršo.

12] Bet ES teicu: "Katrs lai ēd pēc savas māgas vajadzības. Es paēdu ar zivīm, un kas cits Manai miesai uz šīs pasaules nav vajadzīgs. Bet tu neskaties uz Mani, bet gan ēd kas tev garšo!"

13] Pēc tam tad arī Marija kopā ar Mani ņēma zivis un ar maizi un vīnu to apēda. Bet tie četri svešinieki, kā arī Mani mācekļi, ar lielu apetīti ēda no visa; tikai daži kopā ar Mani ceļojoši Jāņa mācekļi darīja līdzīgi Man.

14] Beidzot pats KISJONS Man jautāja: "Kungs un Meistar, bet kāpēc Tu kaut ko nedaudz neņem arī no citiem ēdieniem?! Tu zini, ka pie manis viss ir svaigs, tīrs un labi pagatavots!"

15] ES teicu: "Mans mīļais draugs, nerūpējies tikai par Mani; pietiek, ka Es par jums visiem rūpējos un esmu nomodā! Esat tagad priecīgi, tādēļ ka starp jums staigāju vēl redzams; bet drīz nāks laiks, kurā Es starp jums būšu tikai ticības un mīlestības Garā,- tad jūs uz šīs zemes arī vairs nebūsiet tik priecīgi un līksmi, un Mana Vārda dēļ daudz pārcietīsiet. Tagad Manī pie jums ir visa Dieva Valstība, bet tad jums to vajadzēs meklēt, atrast un saglabāt. Tādēļ tagad priecājieties un līksmojat! Es nu ēdu tikai zivis tādēļ, ka tās visvairāk līdzinās tagadējai cilvēcei tās izpratnē, tai Manī ir jāsasniedz gara dzīvība un gaisma!"

16] VIENS KISJONA DRAUGS TEICA: "Bet, Kungs un Meistar, kā zivis var salīdzināt ar cilvēkiem. Zivs tomēr ir un paliek dumjākā no visiem dzīvniekiem, tārpam, kas lokās uz zemes, šķiet ir tomēr vairāk prāta kā cēlākai zivij."

17] ES teicu: "Te tev pilnīgi nav netaisnība; tomēr cilvēki pa lielākai daļai ir dumjāki kā zivis ūdenī.

18] Ja tu gribi labu lomu, tad zvejo naktī lāpu gaismā, un no tā tu- mazākais dabīgā ziņā- pamanīsi, ka zivis noteikti nevairās gaismas, tā kā tās tajā vietā, kur pamana gaismu, sapulcējās lielā skaitā.

19] Bet Es esmu visas gaismas Gaisma un esmu visas dzīvības Dzīvība. Bet uzlūko nu cilvēkus, un tu brīnies par to nelielo skaitu, kuri, savās sirdīs ticēdami un mīlēdami Mani, piepeld un ļauj sevi Man saķert Dieva Valstībā! Tādēļ Es ar zivīm salīdzinu tos nedaudzos cilvēkus, kuri Mani atzīst kā pasaules patiesu gaismu un kā debesu sauli, Man piepeld un ļauj Man sevi saķert mūžīgai dzīvībai.- Vai tu šo ainu saproti?"

20] DRAUGS teica: "Jā, Kungs un Meistar, tagad es to labi saprotu, un Tu visu dari pēc Savas nemainīgās kārtības, kas katram, kam vairāk kā mums ir izdevība Tevi vērot, arī ir Evaņģēlijs, bet tam jau piederas ļoti modināts gars, lai tādu Evaņģēliju aptvertu!"

21] ES teicu: "Bet viss ir viegli un noteikti panākams, ja tikai ir pareizs līdzeklis un to arī pareizi pielieto! Tāpat arī katrs cilvēks tad sevi drīz un viegli var atmodināt garam, ja viņam priekš tā ir pareizs līdzeklis un viņš to pareizi pielieto. Bet pareizs līdzeklis ir patiesa, tīra un darbīga mīlestība uz Dievu un tā arī uz savu tuvāko.

22] Bet, kas grib Dievu mīlēt, tam vispirms vajag ticēt, ka ir Dievs, kas Pats kā pilnīga Mīlestība ir visu lietu visā bezgalībā mūžīgais pamatu pamats.

23] Bet kā cilvēks var nonākt pie tādas ticības? Visnoteiktāk caur atklāsmēm, caur Dieva Vārda uzklausīšanu un caur mūžīgas mīlestības gribas izpratni.

24] Ja cilvēks tādu gribu atzīst, tad lai viņš savu gribu pilnīgi pakārto mūžīgās mīlestības un augstākās gudrības Dieva gribai. Un līdzīgi šīm zivīm ļauj sevi Dieva gribai apēst kā labi pagatavotu ēdienu. Tad caur to viņš tiek no Dieva Gara pilnīgi caurstrāvots un no tā mūžīgai dzīvībai iziet kā jauna radība.

25] Kas to sevī panāk, tas arī ir uz pareiza ceļa un caur pareizu līdzekli sevī atmodina dzīvības un gudrības garu, un tad arī zemes dabā un visās būtnēs uz tās, tāpat kā mēnesī, saulē un zvaigznēs atradīs labi sagatavotu Evaņģēliju.

26] Ja tu, draugs, gribi pilnīgi atmodināt garu, tad seko Manam padomam, un tad tev drīz kļūs skaidrs viss, kas līdz šim tev vēl šur un tur likās aizdomīgs un apšaubāms."

27] Pēc tam MARIJA teica: "Mans Dēls, kādas brīnišķas mācības Tu esi devis cilvēkiem svešumā,- bet mūs, vietējos, Tu esi maz apveltījis!"

28] ES teicu: "Marija, vai tad kopš bērnības līdz Manam 30. Gadam Es nebiju starp jums Vietējais?

Vai Es ļoti bieži jūs neinformēju par Sevi un Savus vārdus neapstiprināju ar visādām zīmēm? Vai Es nenācu arī Nāceretē, nemācīju un nedarīju zīmes? Bet ko tie aklie vietējie Nāceretē un tās apkaimē teica?

29] Redzi, viņi runāja: "No kurienes viņam nāk tā gudrība?! Viņš tak tomēr ir namdara dēls, kuru mēs pazīstam; kā no viņa var celties pravietis?"

30] Un redzi, tā ka vietējie tā par Mani domāja, sprieda un arī Man neticēja, tad Es arī nepaliku starp vietējiem un gāju pie svešiniekiem! Jo Es teicu toreiz un tagad saku vēlreiz: Pravietis nekur netiek mazāk cienīts kā savā Tēvzemē, un vismazāk vietā, kas viņam sākot no bērna gadiem kalpoja kā mājvieta.

31] Bet tie vietējie, kas Man ticēja, vēl ir pie Manis un arī itin visur paliks pie Manis. Bet Nāceretē Es tomēr vairs nemācīšu un nedarīšu brīnumus; to vēlāk Manā Vārdā jau darīs Mani mācekļi!

32] Bet par tevi Es jau esmu rūpējies laikam un mūžībai. Ja Es atkal atgriezīšos tur, no kurienes Es atnācu, tad Es arī jums visiem sagādāšu mājvietu, kurā jūs vairs mūžam nemocīs kādas bēdas un kādas tukšas rūpes; jo kur būšu Es, tur arī jūs būsiet pie Manis, ja jūs nebūsiet ļāvuši šai pasaulei sevi sagūstīt."

33] Pēc šiem Maniem vārdiem Marija neko vairs neteica, bet gan paturēja to savā sirdī.

117. Templieši no Jeruzalmes meklē Kungu.

1] Pēc tam zālē ienāca viens KALPOTĀJS un Kisjonam teica: "Ir atnākuši daži templieši no Jeruzalmes un prasa šeit pajumti. Ko mums darīt?"

2] Kad mūsu Kisjons to dzirdēja, tad viņš kļuva pavisam neapmierināts un teica: "No šiem mani ļoti apgrūtinošajiem cilvēkiem tomēr nav miera ne dienu, ne nakti. Viņiem nekas cits nav ko darīt, kā ceļot nepārtraukti no vienas vietas uz otru, lai ar savu augstprātību, uzpūtību un ar savu nekad nepiesātināmo mantkārību cilvēkiem pārāk bieži kļūtu par nepanesamu nastu. Kungs un Meistar, vai tad Tev nav neviena varena vētra, kas šos apgrūtinošos viesus aizgādātu kādā citā vietā?"

3] ES teicu: "Neuztraucieties par tiem pieciem templiešiem un uzņem viņus! Ja viņi grib ienākt pie mums, tad arī to viņiem neliedziet, jo Es un mēs visi no viņiem nebaidāmies! Dod tiem, ko viņi prasa, lai viņiem nebūtu iemesla par mums ķengāties! Viņi Mani nepazīst, un mēs no viņiem drīz dzirdēsim dažu ko par Mani runājam. Viņiem ir jādzird patiesība!"

4] Kad Kisjons no Manis to dzirdēja, tad viņš kļuva piekāpīgāks un kalpotājiem teica, ka viņiem templiešus jāuzņem un mājā jādod pajumti un pēc viņu vēlēšanās jāapkalpo.

5] Tad kalpotāji gāja ārā un viņiem pateica to, ko bija licis teikt saimnieks.

6] Kad templieši to dzirdēja, tad viņi sāka kurnēt un kalpotājam jautāja, kas tad saimniekam mājā tik svarīgs darāms, ka viņš var aizmirst, ko viņš ir parādā Dieva priesteriem.

7] Bet KALPOTĀJS teica: "Viņam jau tāpat viesnīcā ir daudz svešu viesu, starp kuriem arī grieķi, un saimniekam tomēr jādod gods vispirms atnākušajiem viesiem, nevis jāgaida uz tiem, par kuru ierašanos nav iepriekš zinājis. Īsi, kopš saimnieks ir romiešu pilsonis, starp viesiem vairs nav nekādas atšķirības! Kuram tas nepatīk, tas var uzmeklēt citu viesnīcu. Bet ja gribiet palikt šeit, tad jūs pēc vajadzības arī tiksiet krietni apkalpoti!"

8] Pēc tam pavisam saīdzis viens no FARIZEJIEM teica: "Nu, nu, tava romiešu muitas viesnīcas kunga romiski noskaņotais kalp, ved tad mūs galvenajā viesistabā!"

9] Pēc tam kalpotājs veda viņus pie mums galvenajā viesistabā, kur pretējā pusē viņiem tika klāts galds.

10] Kad viņi ienāca viesistabā, tad mūsu Kisjons gan piecēlās, sveicināja viņus un veda viņus pie viņiem klātā galda.

11] Kad viņi apsēdās, tad viņi(farizeji) mūsu draugam jautāja, kas tad mēs būtu.

12] KISJONS teica: "Es šeit izpildu romiešu policijas pienākumus; pietiek, ka es tos viesus pazīstu un galvoju par viņu godīgumu! Bet, ja jūs šos manus mīļos viesus gribat iepazīt tuvāk, tad vēršaties paši pie viņiem!"

13] Kad templieši no Kisjona saņēma tādu atbildi, tad pēc tam viņi neko tālāk neteica, un lika sev dot maizi, vīnu un zivis, jo viņi jau bija izsalkuši un izslāpuši, tādēļ ka viņi tautas dēļ kā sabatā ceļoja kopš saules lēkta, nebija ne ēduši, ne dzēruši, toties mājās gan jauna mēness sabatā viņi tā nebūtu darījuši.

14] Bet MARIJA te ar zināmām bailēm Man teica: "Mans mīļotais Dēls Jēzu, kaut lai šie Tavi lielākie

ienaidnieki Tevi nepazītu, jo Nāceretē no turienes priekšnieka Tevis dēļ es pārcietu daudzas ļaunas runas un spriedumus, un galvenokārt tādēļ es devos šurp šajā vientulībā, lai būtu miers no priekšnieka un viņa piekritējiem! Viņi noteikti arī tādēļ ceļo mūsu zemē, lai atkal no jauna apjautātos par Tevi un Tavu darbību! Divi no viņiem man liekas ļoti pazīstami, un Tevis dēļ es viņus jau pāris reizes esmu redzējusi Nāceretē."

15] ES teicu: "Esi pilnīgi bez raizēm,- vai viņi Mani personīgi pazīst vai nē; garā viņi Mani pazīs tikai tad, kad Es pār viņiem turēšu tiesu. Bet tad viņu pazīšana būs par vēlu un viņiem sagādās pilnīgu bojā eju. Bet tagad mēs vēl ēdīsim un dzersim, jo mums vēl ir zivis, maize un vīns."

16] Ar to Marija nomierinājās un vēl nedaudz baudīja maizi un vīnu.

17] Kad templieši savus resnos vēderus bija piepildījuši, tad tie divi farizeji piecēlās no sava galda un pavisam nekaunīgi pienāca pie mums.

18] Un viens, kas bija PRIEKŠNIEKS un arī rakstu mācītājs mums teica: "Jūs mums, Dieva kalpiem, jau neliegsiet, ja mēs pēc mūsu sena paraduma nākam pie jums, lai no jums noteikti dažu ko jaunu uzzinātu. Kas mēs esam, to viegli pazīst katrs no jums; bet mēs vēlētos arī no jums uzzināt, no kurienes esat atnākuši un ko jūs te darāt!?"

19] ES nu teicu: "Kaut gan jūsu prasība ir ļoti augstprātīga un ignorē katras labas manieres, mēs jūsu prasību tomēr izpildīsim, ja jūs mums iepriekš pasakāt, kas tad jums pat jauna mēness sabatā spieda uzsākt ceļojumu,- tā ka katram citam jūdam, kas pie jums par lielu naudu tam nebūtu nopircis atļauju, to pierēķinātu par tikko piedodamu grēku! Kāds ļoti svarīgs iemesls varēja jūs noskaņot lauzt sabatu? Vispirms jūs to mums pasakāt, tad arī mēs dosim jums sevi pazīt tuvāk!"

20] RAKSTU MĀCĪTĀJS nedaudz aizskārts teica: "Draugs, mēs esam priesteri un pēc Dieva padoma mums arī sabatā ir pilnas tiesības tempļa vārdā darboties Jeruzalmē, tā kā īstenībā mēs paši esam tas dzīvais Mozus likums. Pie tam jums arī nebūs nezināms, ka jau labu laiku tas zināmais nācerietis, kas sevi uzdod par apsolīto Mesiju, pie tam tempļa vajāts dibina kādu jaunu sektu un caur savām zīmēm pavedina ļaudis lielus un mazus un novērš no mums. Mēs par to saņēmām jaunas ziņas, ka viņš drīz šur un drīz tur uzstājās un māca, it kā pat dara ārkārtējus brīnumus, un tautu visur kūda pret mums, un tā pēc Dieva padoma mums templī vajadzēja izmantot arī sabatu, lai uzzinātu, kur tas tautas pavedinātājs uzturas. Tagad jūs zināt, kāpēc mēs arī sabatā uzņēmāmies ceļojumu,- un tā nu arī jūs esat ceļinieki, ko mēs labi redzam pēc jūsu iedegušajām sejām un rokām."

21] ES teicu: "Un ja jūs viņu kaut kur sastaptu, kas jums ar Nācerieti jādara?"

22] RAKSTU MĀCĪTJS teica: "Ko darīt? Pirmkārt viņu novērot, tad viņu satvert un nodot tiesai!"

23] Nu KISJONS teica: "Tā! Un vairāk neko?! Bet vai jūs gan zināt, ka Nācerietis ir arī romiešu draugs un ka arī pagāni Viņam tic? Jūs zināt, ka tikai ar Savas gribas varu Viņš dziedina visus slimniekus, pavēl elementiem un pamodina mirušos? Ja visa tauta Viņā atzīst apsolīto Mesiju un Viņu mīl un godā, kāpēc tad jūs nē? Vai tad jūs esat gudrāki kā Viņš un varenāki kā Viņa griba?"

24] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Vai tad arī tu esi ticis nācerieša apmuļķots?"

25] KISJONS teica: "Es patiesi nē; jo caur Viņu es tikai esmu kļuvis gudrs, tā ka tikai caur Viņu iepazinu patiesību un dzīvību! Bet jūs esat apmuļķoti no jūsu nepiesātināmās mantkārības un varas kāres un esat akli un kurli, tādēļ jūs Nācerieti neatzīstat un savā nevarībā vajājat to, kas ir visvarens.

26] Viņš gan ir augstākā mērā pacietīgs un lēnprātīgs un no jums daudz ko pacieš, bet līdz Viņa pacietības beigām ar jums ir palicis vairs tikai pavisam īss laiks! Kad tas aiztecēs, tad bēda jums, jūs cilvēku lielākā Drauga stūrgalvīgie vajātāji! Tad pār jums sāksies tiesa, par kuru pirms laika jūs pie debesīm naktī redzējāt neapstrīdamas zīmes! Es, Kisjons, tagad romietis, kas nebaidās no jums, saku jums to pilnīgi atklāti!"

27] Pēc tam tie abi farizeji pavisam apmulsa un RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Nu labi, tev arī jābūt taisnībai! Tev ir viegli runāt par Nācerieša vērtību, godu un raksturu, jo tu viņu noteikti personīgi pazīsti un noteikti ar viņu jau bieži satiecies, bet mēs viņu pavisam nepazīstam un līdz šim ar viņu mums nav bijis nekāds sakars. Ko mēs par viņu zinām, to mēs zinām tikai no mūsu pēc viņa izsūtītiem izlūkiem un informācijas no visām vietām, kas pilnīgi saskan tajā, ka viņš vienmēr naidīgi izturas pret templi. Bet pasaki, kur mēs lai viņu atrodam, un tad mēs paši ar viņu runāsim, smalki pārbaudīsim un redzēsim, kas ir ar viņu!"

28] KISJONS teica: "Jūs melojat, ja jūs sakāt, ka jūs Viņu personīgi nepazīstat, jo es pats pārāk noteikti zinu, ka Viņš Jeruzalmē templī jau vairākkārt atklāti mācīja tautu un Savu Mācību arī apstiprināja

ar brīnumiem kā tīri dievišķu. Tad pagāni tika atgriezti,- bet jūs templieši pacēlāt akmeņus un gribējāt Viņu ar tiem nomētāt! Ja tā- kā tad jūs varat teikt, ka jūs Viņu personīgi nepazīstat?"

29] ABI teica: "Mēs par to gan dzirdējām runājam, kad mēs atgriezāmies mājās no Damaskas, kur mēs darbojāmies, bet tādēļ mums nekad nebija izdevība personīgi iepazīt tik ļoti slaveno, bet templī arī par mēru kā ļaunu izdaudzināto nācerieti. Bet tā kā mēs cvaur saviem ceļojumiem noteikti esam kļuvuši gudrāki kā visi, kas pastāvīgi sēž templī, tad lielā Padome templī pret labu algu mūs drīz izvēlējās kā derīgākos izlūkus tam nolūkam, lai nācerieti izpētītu un templim steidzami paziņotu par viņa uzturēšanos vietu un par viņa darbību. Šajā vienmēr apgrūtinošajā lietā mēs jau gan vairākas reizes tikām no tempļa sūtīti, dažas reizes bijām pat Nāceretē un tur iepazinām viņa māti un brāli,- bet to, ko mēs meklējām, mēs līdz šim vēl neesam redzējuši! Un tā mēs neteicām nepatiesību, ja mēs tev atzinām, ka personīgi mēs viņu nepazīstam un vēl nekad nesagājāmies.

30] Tādēļ dari mums zināmu, kur mēs varam Viņu sastapt, viņu dzirdēt un novērot, tad mēs jau pēc mūsu pašu pieredzes varēsim novērtēt, cik tālu lielie apvainojumi no tempļa puses pret viņu ir neīsti vai ļauni sadzejoti! Mēs esam rakstu mācītāji un zinām visu, kas praviešos ir rakstīts par nākošo Mesiju, tādēļ mēs kādu jaunu mācību protams tik viegli nepieņemam kā pa lielāko daļu rakstus nezinošā un caur pagāniem jau ļoti samaitātā tauta."

31] ES atkal teicu: "Bet kas pie tā vainīgs, ka tauta rakstos ir tik slikti apmācīta? Redzat, jūs paši! Jūs tautai slēpjat Dieva Vārdu un tā vietā melojat caur saviem statūtiem, kurus tautai vajag pieņemt kā Dieva Vārdu. Vai tad ir brīnums, ka tauta aizsardzību no jums meklē un arī atrod pie pagāniem?!

32] Kad nu Dievs izpildīja Savu apsolījumu, un Viņa Svaidītais atkal cilvēkiem māca tīru Vārdu un ar tā spēku dara brīnumus, kā to darīja arī pravieši,- vai tad tas ir pret templi, ja templis būtu tāds, kādam tam pēc rīkojuma jābūt?! Ja jūs esat rakstu mācītāji, tad spriežiet paši, cik tālu templis savā darbībā ir attālinājies no tīrā Dieva Vārda!

33] Es jums saku: Pagāni tagad Dieva tronim stāv daudz tuvāk kā templis ar saviem ļoti savtīgiem un varas kāriem statūtiem! Kur nu ir senais Derības šķirsts, kur vienmēr zaļojošais Ārona zizlis, kur ir manna un kur jau sen kožu saēstā svētītā maize?

34] Jūs tautai tāda vaida lietas gan rādāt, un gari par tām runājat, bet jūsu iekšiene jums skaļi saka: "Mēs apkrāpjam tautu un esam spiesti to apkrāpt, lai tā nesaceļas, mums neuzbrūk un mūs nepazudina!"

35] Un redzat, tajā arī ir galvenais iemesls, kādēļ jūs ar kvēlojošu dedzību vajājat šajā pasaulē no Dieva sūtīto un Viņu bīstaties, un ienīstat vairāk kā nāvi, kas arī jūs nesaudzēs!"

118. Saruna starp templiešiem un Kungu.

1] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Draugs, kā tu to vari zināt?"

2] ES teicu: "Tu pirmīt teici, ka jūs esat ļoti pieredzējuši un pasauli zinoši cilvēki; kur tad stāv rakstīts, ka arī mums līdzi nav jābūt pieredzējušiem un pasauli zinošiem? Cik bieži jūs par naudu svešiniekiem rādījāt visu tempļa iekārtojumu- kā tad tam visam būtu jāpaliek apslēptam?!

3] Pirmkārt vissvētākā vietā tikai pēc ārkārtīgākās nepieciešamības drīkstēja ieiet augstais priesteris, un parasti divas, augstākais četras reizes gadā,- bet tagad Vissvētākais ir par naudu kļuvis balagāns svešiniekiem, un templī tirgojas un visādi krāpjas, ko tagad jau zina visa pasaule! Kā jūs varat brīnīties, ka to zina arī kāds no mums, un ka pa visām tādām Dieva apgānošām lietām un krāpšanām pilnīgi un gaiši zina Dieva Svaidītais?

4] Vai templis, pret kuru nu dedzīgi cīnās no patiesas Dieva mutes, gan vēl ir tas, kas tas bija Zālamana laikā? Ak, pavisam nē! Senais Dieva svaidītais lūgšanas nams ir kļuvis laupītāju ala un slepkavu bedre!

5] Redzat, tādas nu jau katram zināmas ir tempļa lietas, un Dieva Svaidītajam nu pavisam vairs nav vajadzīgs tautai runāt par to neslavu un ar to turēt templi aizdomās un mazināt tā vērtību, bet gan visa labākā tauta to jau sen zina, un tālab Dieva Svaidītajam rūgti žēlojas! Vai tad jūs domājat, ka pie tādiem apstākļiem Viņam būtu templi jāslavē un jāatstumj tautu, kas žēlojas un raud? Nē, patiesi nē, to Viņš kā taisnīgāko Taisnīgākais mūžam nekad nedarīs!

6] Ja jūs sastaptos ar tik ļoti nīsto Nācerieti, un Viņš ar jums runātu tieši tā, kā Es nu ar jums runāju,- ko jūs Viņam gan atbildētu?"

7] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Jā, draugs, ja ir spiests palikt pie patiesības, tad par labu templim būtu maz ko atbildēt; tikai te jāpadomā, ka ne mēs un daudzi mums līdzīgie ir tie, kas tā sagrozīja un izkropļoja tempļa seno labo un patieso iekārtojumu, bet gan tikai jau pirms ilga laika templī pirmie, priekšnieki un varenie. Ko mēs padotie gan varam darīt citu, kā pašiem pakļauties tam, ko templis, no kā mēs dzīvojam, mums raksta priekšā?! Mums kā jauniem vilkiem vajag gaudot kopā ar vecajiem, ja negribam tikt no viņiem saplosītiem un aprītiem!

8] Spredīkot tīru patiesību un arī pēc tās rīkoties, tas starp zemes cilvēkiem būtu tas labākais, skaistākais un brīnišķīgākais. Bet ko nu var darīt, kur patiesības dēļ var sev sagatavot visas iedomājamās vajāšanas, sodus un pat nāvi pie krusta? Pie tādiem ļauniem apstākļiem pašam vajag kļūt par patiesības vajātāju, lai var dzīvot, ja jau reiz ir jādzīvo.

9] Bet Dievs ir visvarens un tāpat arī augsti gudrs; Viņš kopš pirmsākumiem visu iekārtoja labi un gudri. Kāpēc laiku gaitā Viņš pieļāva, ka tieši cilvēki, kā Viņa noteikti izcila radība, tagad no viņu sākotnējās tīrības un goda ir tik dziļi noslīdējuši lejā?

10] Ja Dieva Svaidītais Vārdā, Gribā un Rīcībā ir tik varens un Viņam paklausa visi elementi, tad ar visu Viņā mītošo varu un spēku var uzstāties pret tagadējo piedauzīgo tempļa rīcību un to pilnīgi iznīcināt."

11] ES teicu: "Tu esi rakstu mācītājs un par dievišķām lietām un iekārtojumiem spried vēl daudz tumšāk kā kāds aklais par krāsām, kas caur gaismu ir acīm saskatāmas.

12] Cilvēks protams šajā pasaulē ir likts ne caur sava paša, bet gan caur visvarenā Dieva gribu. Bet Dievs Pats, kā mūžīgā un tīrākā Mīlestība, ir augsti labs un gudrs un zina, kāpēc Viņš cilvēkus radīja un tiem dotās brīvās gribas pārbaudījumam un spēcinājumam tikai īsu laiku lika šajā pasaulē.

13] Bet lai arī cilvēks labi pamana, kāpēc viņš ir radīts un likts šajā pasaulē, tad Dievs visos laikos to visu uzticami atklāja un arī deva viņam tādus gudrības likumus, caur kuru viegli iespējamo ievērošanu viņam nekļūdīgi vajag sasniegt viņam uzstādīto mērķi.

14] Bet kad Dievs cilvēkam jebkad pavēlēja iespējami ļauni izmantot savu brīvo gribu un ar to pašam sev kaitēt?!

15] Ja Dievam ar cilvēku ir pilnīgi labākie nodomi, lai viņam sagatavotu mūžam brīvāko un Viņam līdzīgu svētlaimīgāko dzīvības baudu- kāpēc tad nevarīgais cilvēks, kas Dievam tam Kungam nevar aizliegt radīt, pretojas Dieva cēlākam nodomam, it kā viņš būtu pār Jehovas labāko un gudrāko gribu? Ja tu sevī jūti, ka tev šajā pasaulē vajag dzīvot, kāpēc tad tu ar pateicīgu sirdi arī nejūti, kādēļ Dievs tevi lika šajā pasaulē, tā ka Viņš Savu gribu tev tomēr uzticami atklāja?!

16] Ja cilvēks nu jūt, kādu ļaunumu viņš pats sev nodara ar savu augstprātīgo spītību pret viņam atklāto un labi zināmo Dieva gribu, un Dievs pēc Sava pareģojuma visā patiesībā kā Cilvēka Dēls Pats ir atnācis pie izvirtušās cilvēces, lai ar visu mīlestību un lielāko pacietību to vestu un nestu uz senā dzīvības ceļa,- ko Viņš pierāda ar mācību un darbiem, kāpēc tad jūs Viņam pretojaties un neļaujat Viņam sev palīdzēt?!

17] Pie tā noteikti nav vainīgs Dievs, bet gan tikai jūs paši ar jūsu patiesi sātanisko valdītkāri pat pār Dievu! Jā, ja Dievs būtu tikpat stingrs, cietsirdīgs un nepacietīgs, kādi esat jūs, tad Viņš pilnīgi iznīcinātu ne tikai templi un tā ļaunos kalpotājus, bet gan arī visu šo zemi. Bet viņš pacieš jūsu aklumu un jūsu no tā izrietošo ļaunumu un jūs visus mudina atgriezties uz gaismas pilnā dzīvības ceļa.

18] Bet jūs to negribat un nocietinieties ne tikai jūsu senos visa veida netikumos, bet gan dienu no dienas tos vēl vairojat un vajājat Pašu Dievu, kas nu katram labi sasniedzams un pazīstams grib jums palīdzēt. Vai tad Dievs varbūt atkal ir vainīgs pie tā, ka caur jūsu aklumu un sodāmo ļaunumu Viņa mūžīgā mīlestība un patiesība jums ir kļuvusi pretīga?!

19] Jā, jā, ar jūsu melu likumiem jūs mūžīgo patiesību vēl piesitīsiet pie krusta, bet tad jūsu ļaunuma un stūrgalvības mērs būs pilns, un tad pār jums nāks tiesa un dos jums algu, kuru sava ļaunuma dēļ jūs paši no Dieva prasāt un kuru Savas mīlestības, pacietības un līdzcietības dēļ vēl vienmēr aiztur, tādēļ ka Viņš šajā pasaulē nevienu dvēseli, arī ne ļaunā augstā priestera, nav licis bojā ejai.

20] Redziet, tā mēs visi šeit domājam! Kāpēc tad patiesā Dieva dzīvības kārtībā arī jūs tā nedomājat?!"

21] Uz šo Manu runu nu RAKSTU MĀCĪTĀJS vairs nezināja, ko viņš pret to varētu iebilst. Pēc kāda laika viņš teica: "Jā, jā, draugs, kas tu pēc dzimšanas noteikti esi galilejietis, šķiet esi pilnīgi pārņemts no slavenā nācerieša. Tev gan protams ir pilnīga taisnība, bet ko mēs, atkarīgi no visa veida pa-

saules likumiem, te varam darīt?

22] Ja mēs templi atstājam, tad līdzīgi putniem dzīvei nepieciešamo uzturu varam meklēt visā pasaulē; un ja mēs paliekam templī, tad mums vajag pakļauties tā statūtiem un noteikumiem un mazākais ārēji darīt to, ko mums pavēl darīt. Pravieši noteikti vienmēr pildīja viņu labi zināmo Dieva gribu, bet viņu dzīve šajā pasaulē patiesi nebija apskaužama, un pie tam viņi visbiežāk savu dzīvi uz šīs zemes beidza visādi ļauni vajāti.

23] Bet ja cilvēkam pat laimīgākajos dzīves apstākļos ir daudz sliktāk kā putnam gaisā,- kā tad izskatās ar to cilvēku šīszemes laimi, kuri no pasaules cilvēkiem tiek nicināti un vajāti?!"

24] ES teicu: "Ar no Dieva apgarotu cilvēku dzīvības laimi vienmēr izskatās vieglāk, jo viņi sevī zina, kāpēc viņi ir likti šajā pasaulē, un ja viņi cieš, tad viņi skaidri zina, kāpēc. Tad viņiem nav bailes no miesas nāves, tādēļ ka viņi jau visā skaidrībā jūt un redz dvēseles mūžīgo dzīvību, un šajā dzīvē viņos arī ir Dieva Gara spēks un vara, caur ko viņiem ir mūžīga dzīvība un dievišķā gudrība.

25] Bet kas turpretī sevī ir visās pasaules baudās dzīvojošam cilvēkam? Ko viņš beigās pamanīs? Nāvi, aiz kuras viņam neparādās nekāda dzīvība,- un beigās viņa liktenis ir izmisums! Kas beigās ir Dieva apgarota cilvēka šīszemes ciešanas pret viņa svētlaimīgāko šķiršanos no šīs pasaules; un kas ir kāda pasaules cilvēka īslaicīga labklājība pret nelaimīgāko šķiršanos no šīs pasaules? Spried nu pats, kurš no šiem diviem cilvēkiem pasaulē ir laimīgāks!

26] Ko no Dieva gudrs cilvēks tad pazaudē, ja viņš no akliem pasaules nelgām tiek nicināts un vajāts un beigās pat nonāvēts? Viņš ne tikai neko nezaudē, bet gan pie tam tikai iegūst, tādēļ ka ar savu pacietību ar Dieva Garu tiek tikai vienmēr ciešāk savienots un ar to arī sevī vēl apzinās visas patiesības svētlaimīgāko mūžīgo dzīvību!

27] Bet ko iegūst no Dieva gudro nicinošie un vajājošie pasaulīgie? Mūžīgu nāvi un tās tiesu! Ja tad templis jums neko labāku nevar piedāvāt par jūsu kalpošanu tā ļauniem mērķiem, kā tikai jūsu miesas apmierinājumu, tad jūs patiesi esat ļoti nožēlojami cilvēki un kādam aklam nelgam uz ielas tad ir labāk kā jums!"

28] Kad tie abi no Manis to dzirdēja, viņi vēl vairāk apmulsa un neviens vairs nezināja, ko viņi Man uz to varētu atbildēt.

29] RAKSTU MACĪTĀJS ļoti slavēja Manu prātu, visā Man piekrita un beigās Man teica: "Draugs, šajā naktī es apspriedīšos ar citiem, saskaņā ar ko mēs noteikti atteiksimies no nācerieša vajāšanas, bet mēs tomēr centīsimies ar viņu personīgi iepazīties, un, ko viņš mums ieteiks, to mēs arī darīsim! Jo nu mēs arī no jums baudījām patiesi dievišķu gudrību un jau tagad esam kļuvuši pavisam citi cilvēki; kādu iespaidu tad uz mums atstās viņš pats! Rīt tālāk par to! "

30] Ar šo tad tie abi atvadījās, devās atkal pie sava galda un drīz pēc tam pie miera. Bet mēs vēl labu stundu palikām nomodā un pārrunājām par šiem Maniem vajātājiem un Kisjons un Marija ļoti priecājās par to, ka šie templieši Mani nepazina un nu domā citādi.

31] Kad farizeji nonāca savā guļamistabā, viņi pavisam nopietni sāka apspriest, kas viņiem nākamībā būtu jādara. Viņi visi vienojās kaut kur Mani sastapt un pieņemt Manu padomu, kādu dzīves virzienu viņiem nākamībā izraudzīties.

32] Bet arī mēs devāmies pie miera, tomēr ne kādā īpašā guļamistabā- izņemot Mariju, par kuru Kisjons īpaši rūpējās-, bet, kā bieži esam darījuši, arī šoreiz palikām pie mūsu galdiem, kuri dabīgi iepriekš tika nokopti.

119. Kungs pasauc trīs ercenģeļus: Miķeli, Gabrielu un Rafaelu.

1] Agri no rīta, kas bija pavisam skaidrs, mēs piecēlāmies no labajiem atpūtas krēsliem un devāmies ārā brīvā dabā, un proti uz ļoti tuvo jūras krastu. Pie mums bija Kisjons, Filopols un arī tie četri indojūdi. Bet Marija vēl atpūzdamās palika mājā un Joela pavadīta nāca pie mums ārā tikai pēc pilnīga saules lēkta.

2] Pie šīs izdevības ES teicu: "Tā kā šoreiz, miesīgi kā tagad, Es šeit vairs nesperšu kāju, tad jums ar jūsu acīm jāredz piepildāmies, kā par Mani ir rakstīts: "Un jūs redzēsiet starp debesīm un zemi uzkāpjam un nokāpjam eņģeļus un viņi jums kalpos!"

3] Mani mācekļi to gan jau vairākas reizes redzēja, bet šeit Es tam liku notikt vairāk to četru indojūdu dēļ.

4] Vispirms Es Garā pasaucu Miķeli, kas kā gaišākais zibens nobrauca lejā no redzamām debesīm, tā ka klātesoši par to ļoti izbijās. Bet Miķelis visā majestātiskumā stāvēja mūsu priekšā mirdzēdams vairāk kā Saule, un izņemot Mani neviens viņa gaismas spožumu nevarēja panest.

5] Bet ES viņam teicu: "Jāni, apēno sevi, lai Mani draugi spēj tevi uzskatīt, pazīt un ar tevi runāt!"

6] Tad viņš apēnoja sevi un pilns mīlestības un godbijības stāvēja Manā priekšā un teica (MIĶELIS): "Redzat, brāļi, šis ir tas Jērs, kas no jums noņem pasaules grēkus un jums brīvē ceļu mūžīgai dzīvībai! Ticiet Viņam un mīliet Viņu pār visu, jo Viņš ir tas pirmmūžīgais sākums un pirmmūžīgās beigas, tas Alfa un tas Omega, tas Pirmais un Pēdējais — ārpus Viņa nav neviens Dievs!"

7] Kad eņģelis to mīlīgā balsī pateica, tad viņš dziļi paklanījās Manā priekšā un augsti cildināja Manu Vārdu.

8] Tad arī visi citi nokrita Manā priekšā un līdzīgi eņģelim Mani cildināja.

9] Bet ES liku visiem piecelties un viņiem teicu: "Palieciet savā dabīgumā; jo tagad Es esmu Cilvēks kā jūs, un caur jūsu ticību Man un caur jūsu mīlestību uz Mani, esmu jūsos kā jūs Manī! Tādēļ palieciet savā dabiskumā!"

10] Tad visi atkal piecēlās, un Jānis gāja pie saviem iepriekšējiem mācekļiem un runāja ar viņiem par lietām, kas pēc Manis viņu neticības dēļ nāks pār jūdiem un pār zemes cilvēkiem, un viņš redzamā cilvēka stāvā kā visiem pazīstamais Jānis visu dienu palika pie mums.

11] Pēc tam Es pasaucu erceņģeli Gabrielu. Viņš nāca līdzīgi Miķelim — Jānim, bet tūlīt apēnots, deva Man godu, tad piegāja pie Marijas un ar viņu pārrunāja viņas sūtību, un viņa pie tam sajuta pazemības pilnāko svētlaimi. Pēc tam Gabriels parādījās pirmtēva Jareda izskatā un personā, viņš gāja arī starp Maniem mācekļiem un runāja par Ādamiskajiem pirmlaikiem un par toreizējām atklāsmēm Hioba bērniem un arī pasaules bērniem; un arī viņš līdz vakaram redzams palika pie mums.

12] Pēc viņa Es pasaucu Rafaelu. Un arī viņš ieradās līdzīgi kā tie divi pirmie, apēnoja sevi, deva Man godu un pēc tam piegāja pie tiem četriem indojūdiem Ēnoka personas izskatā, un ar viņiem ļoti draudzīgi runāja par Mani, un, ka tas bija viņš, kas pēc Mana lēmuma viņus atbrīvoja no Babilonijas kundzības un veda viņus zemē, kas izņemot Ādamu un Ievu ne no viena cilvēka nebija apdzīvota.

13] Un MEITENĪTE pavisam pārsteigta par Rafaela izskatu teica: "Ak, tu mīļotais sūtni no Dieva gaišākajiem augstumiem, manos gaišos sapņos es tevi jau bieži redzēju un arī sarunājos, bet kad par to gribēju runāt ar maniem vecākiem, tad viņi negribēja man piekrist un sauca mani par jūsmīgu sapņotāju. Bet tagad viņi tevi redz ar pašu acīm un tagad gan man ticēs, ko es sapņos redzēju kā pilnīgu un gaišu patiesību!"

14] Un vecāki slavēja Mani, ka Es viņiem devu tik dievbijīgu meitu.

15] Šī to trīs eņģeļu ierašanās scēna turpinājās ap stundu ilgi.

16] Un KISJONS, gandrīz samulsis no prieka, Man jautāja teikdams: "Ak, Kungs un Meistar, cik daudzi tādi gari gan var dzīvot Tavās debesīs?"

17] Un ES viņam teicu: "Ak tu, Mans mīļais draugs, tādu garu skaits Manās debesīs ir bezgalīgs; jo kas būtu kāds galējs skaits kādam mūžīgam un Savā mīlestības un gudrības Garā bezgalīgam Dievam?! Kādā gaiša naktī aplūko bezgalīgi daudzās zvaigznes — tu jau zini, kas tās ir — ; arī uz tām tiek dzemdēti un dzimst cilvēki. Bet arī no viņiem tiek modināti gari mūžīgai dzīvībai un darbībai. Kad tu pats kā pilnīgs gars atradīsies Manā Valstībā, tad tu pats visu redzēsi un tavai svētlaimei par to nekad nebūs beigu!

18] Es tev saku, ka neviena acs to nekad nav redzējusi, neviena auss dzirdējusi un neviena maņa sajutusi, kas debesīs sagaida tos, kas Dievu mīl pār visu un tur Viņa baušļus!

19] Ir gan taisnība, ka cilvēka miesa no dzimšanas līdz tās atkrišanai pārcieš visa veida lielas bēdas un mokas; bet ja viņš dzīvo pēc viņam zināmās Dieva kārtības un ar to jau uz šīs zemes sevī iemanto dzīvības gaišu apziņu, kas viņu sagaida citā patiesā dzīvē, tad viņš visus bieži lai cik grūtus pārbaudījumus, kas visi tiek sūtīti tikai Dieva Gara viņa dvēselē atmodināšanai, panesīs ar visu pacietību un stingrību un pie tam būs pilnīgi priecīgs.

20] Ņem piemēru pie Manis Paša! Es zinu, kādas ciešanas dzīves laikā Mani uz šīs zemes sagaida. Bet Mana ārkārtīgi lielā mīlestība uz jums, cilvēkiem, jā, uz jums, Maniem bērniem, tās Man dara saldas. Tātad, jūs bērni, dažas labas ciešanas un dažas labas sāpes, ko jūs pārciešat šajā dzīvē, arī darāt saldas caur mīlestību uz To, kas mājo Manī, un ar to arī jūs līdzīgi Man varat būt labā un priecīgā garastāvoklī un līksmi.

21] Redziet, šie trīs eņģeļu gari, kas šodien līdz saules rietam uzkavēsies starp jums, uz šīs zemes daudz ir pārcietuši; bet tagad viņi tādēļ ir ļoti svētlaimīgi un mūžam nekad vairs necietīs! Bet viņu lielākā svētlaime tomēr pastāv tajā, ja jūs šīs zemes cilvēkiem Manā Vārdā varat parādīt patiesu mīlestības pakalpojumu, kaut gan viņi pie tam bezgalīgajā telpā pavēl bezgala daudzām saulēm un zemēm.

22] Tad arī jūs jau tagad uz šīs zemes Mana Vārda dēļ cilvēkiem parādiet mīlestību, un par to arī jūs jau baudīsiet daudzas svētlaimes, jo dot ir daudz svētlaimīgāk kā ņemt!"

23] Kad Kisjons no Manas mutes to dzirdēja, tad viņš Man pateicās par šo mācību un uz siltāko apsolīja, ka viņš šos Manus vārdus visā patiesībā ņems vērā.

24] Bet tad no mājas pie mums jūras krastā nāca viens kalpotājs un teica mums, ka brokastis esot pagatavotas.

120. Templiešu domas par tiem trim ercenģeļiem.

1] Bet KISJONS kalpotājam jautāja, ko darot tie vakar vēl vēlu atnākušie templieši.

2] Un KALPOTĀJS atbildēja: "Viņi jau zālē gaida uz tevi un uz Kungu un Meistaru, par kura uzturēšanās vietu viņi grib pie tevis tuvāk apvaicāties un tāpat arī pie Paša Kunga un Meistara, kuru viņi nepazīst. Viņi apvaicājās arī pie mums, bet atbildi nesaņēmuši tālāk mums neko vairs nejautāja."

3] Kisjons kalpotāju par to uzslavēja, un mēs devāmies brokastīs un kopā ar mums arī tie trīs gari.

4] Kad mēs ienācām zālē, tad templieši tūlīt nāca mums pretī, sveicināja Mani un Kisjonu un tūlīt gribēja sākt apvaicāties par Nācerieša uzturēšanās vietu.

5] Bet KISJONS teica: "Tagad ir brokastu mielasta laiks; pēc tam vēlāk par to parunāsim! Bet ja jūs neesat pārāk akli un kurli, tad no mūsu runām jūs varēsiet secināt, kur atrodas lielais Kungs un Meistars!"

6] Ar to templieši bija mierā un mēs labā kārtībā sēdāmies pie galda tā, ka Gabriels — Jareds apsēdās līdzās Marijai, Miķelis — Jānis savu mācekļu vidū un Rafaels — Ēnoks četru indojūdu vidū. Mēs sākām ēst un arī dzert, un svešiniekiem atkal ļoti uzkrita, ka tie trīs gari apēda desmitreiz tik daudz, kā kāds cits viesis pie galda, bet visvairāk tas uzkrita templiešiem, kuri no sava galda mūs uzmanīgi novēroja.

7] Viens no viņiem nevarēja nepienākt pie mūsu galda un Kisjonam nejautāt, kas tie būtu par jaunekļiem, kas ar tik lielu apetīti var tik daudz apēst.

8] KISJONS teica: "Pieejiet un pajautājiet viņiem paši! Bet man viņu lielā apetīte sagādā tikai prieku; jo tas man kalpo kā pierādījums, ka zivis ir labi pagatavotas un ka arī mans vīns ir tīrs un labs, kā arī mana mājas maize. Kā teikts, jautājiet mīļajiem viesiem paši!"

9] Tad RAKSTU MĀCĪTĀJS piegāja pie Rafaela un jautāja, kādas zemes bērns viņš esot, un vai zemē, kur viņš dzimis arī visi cilvēki esot tik lieli ēdāji.

10] RAFAELS teica: "Mūsu ēšana jums gan krīt acīs, — kāpēc tad mūsu atnākšana jums nelikās tik uzkrītoša?"

11] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kā mums tam būtu jāuzkrīt? Jūs tomēr zālē ienācāt tāpat kā visi citi?"

12] RAFAELS teica: "Kad mēs atnācām, jūs bijāt uz terases un savas acis vērsāt uz jūru, kad no debesīm uz zemi starp cilvēkiem, kas stāvēja krastā, izšāvās kāds gaišākais zibens, un jūs domājāt: "Ak, tiem Dieva priekšā vajag būt lieliem grēciniekiem, ka Dievs no tīrākām debesīm neparastā gadalaikā starp viņiem pat lika izšauties zibenim!" Redziet, ar pirmo zibeni, kas jūs pārsteidza un lika apsvērt, atnāca tas jauneklis, kas nu tur tik ļoti draudzīgi sēž līdzās ļoti cienījamajai sievai! Drīz no debesīm starp jūsu iedomātajiem grēciniekiem izšāvās arī otrs zibens, vēlreiz nevienam nekaitējot, un jūs teicāt: "Dievs brīdina grēciniekus!" Un redziet, ar otru zibeni atnāca tas jauneklis, kas nu tur sēž starp tiem septiņiem vīriem, kas vēl pirms neilga laika bija viņa mācekļi! Un ar trešo zibeni atnācu es.

13] Mūsu daba tātad ir tīra uguns no debesīm; bet uguns apēd vairāk kā cilvēks, — un tā arī tas jūs nevar tik ļoti izbrīnīt, ka mēs trīs viesi no debesīm varam vairāk apēst kā kāds vājš šīs pasaules cilvēks!"

14] Kad rakstu mācītājs to no Rafaela mutes dzirdēja, tad viņš nezināja, kas viņam uz to būtu jāatbild, — jo viņš domāja, ka jauneklis grib viņu izzobot, jo viņš nevarēja noticēt tam, ko Rafaels viņam teica. Bet pēc tam viņus, tos trīs, aplūkoja pamatīgāk, atkal gāja pie savējiem un viņiem atstāstīja, ko no viena tiem trim jaunekļiem bija dzirdējis.

15] Bet VIENS no viņiem teica: "Nogaidīsim, līdz Kisjona draudzīgā sabiedrība beigs brokastot, tad mēs viņus nopietnāk izvaicāsim par slavenā nācerieša atrašanos vietu. Ja viņš grib to darīt mums zināmu, tad mēs nekavējoties dosimies uz turieni, kur viņš būs sastopams, un tad mēs šiem pusromiešiem, kuriem esam kļuvuši kā dadzis acī, pagriezīsim muguru!"

16] Bet kāds CITS teica: "Jūs gan kā mēs esiet rakstu mācītāji, — bet es ar savu aso skatu ticu, ka esmu atklājis vairāk kā jūs! Man nu liekas, ka slavenais nācerietis atrodas šajā sabiedrībā.

17] Un vienam no tiem trim jaunekļiem ir liela līdzība ar spredīkotāju tuksnesī, kuram apmēram pirms diviem gadiem Eroda cietumā esot nocirsta galva, ko mēs tomēr nevaram precīzi zināt, tādēļ ka toreiz atradāmies Damaskā. Bet pirms mēs devāmies uz minēto pilsētu, es mazajā tuksnesī pie Jordānas viņu redzēju, kur viņš mācīja savus piekritējus, kristīja ar upes ūdeni un no viņa nokristītiem deva jaunu vārdu.

18] Toreiz, protams, viņš izskatījās vecāks un bija ļoti vājš; bet viņam var arī nebūt nocirsta galva — kā to lietu atstāsta -, un Erods, lai izpildītu Erodijas gribu, varbūt lika nocirst galvu kādam kristītajam līdzīgajam vergam, un Jāni norīkoja svešā tērpā kopā ar saviem mācekļiem doties pie pagāniem. Viņš savu askētisko dzīvi tur droši vien būs atmetis un labāk ēdis un kļuvis pavisam jauneklīgs.

19] Bet, ja tā ir, tad arī nācerietis nebūs tālu no viņa, jo viņš nepārtraukti spredīkoja par Mesijas atnākšanu. Pie savas patiesi pagāniskās apetītes viņš tagad var izskatīties kādus gadus jaunāks kā izskatījās tuksnesī, kur neēda neko citu kā siseņus un savvaļas medu!"

20] RAKSTU MĀCĪTĀJS runātājam teica: "Tava piezīme patiesi ir ļoti ievērības cienīga; bet ko tad tu saki par tiem trim zibeņiem, kurus mēs no terases redzējām no debesīm izšaujamies lejā tieši šajā sabiedrībā, kas toreiz atradās pie krasta un tagad pie brokastīm ir tieši par trim jaunekļiem skaitā bagātāka? Bet mēs neredzējām nevienu pie sabiedrības pienākam, izņemot pašās beigās vienu vienīgu mājas kalpotāju, kas pasauca sabiedrību brokastīs. Arī vakar vakarā mēs nevienu no šiem trim jaunekļiem neredzējām! No kurienes viņi pie sabiedrības atnāca?"

21] RUNĀTĀJS teica: "Viņi varēja būt atnākuši pie viņiem agri no rīta!"

22] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Ja tas tā būtu, tad mūsu nomodā esošie kalpi mums to noteikti pateiktu, tādēļ ka pēc mūsu rīkojuma viņi uzmanīja visus, kas te atnāk, no kuras puses un kas no mājas iziet, ar ko un uz kuru pusi pagriežas. Bet mūsu kalpi mums neko nezināja teikt, ka kāds agri no rīta būtu atnācis. Tāpat viņi nevienu no tiem trim jaunekļiem neredzēja ne izejam no mājas, ne kopā ar to sabiedrību dodamies jūras krastā virzienā. Gandrīz stundu vēlāk viņi redzēja to sievu kopā ar kādu vīru un, kā jau teikts, kā pēdējo vēl mājas kalpotāju dodamies pie sabiedrības. Un tas tātad ir ļoti aizdomīgs jautājums, no kurienes tad šie trīs jaunekļi uzradās!"

23] RUNĀTĀJS, kas šos trīs jaunekļus gribēja padarīt dabīgākus, teica: "Vai tad nav iespējams, ka tie jaunekļi varbūt nakti pavadīja pie jūras un tikai no rīta tur sastapa sabiedrību un tika pieņemti?"

24] Pēc tam RAKSTU MĀCĪTĀJS vēlreiz teica: "Arī tad mūsu kalpotāji kaut ko būtu manījuši un mums to norādījuši, jo, kā jūs labi ziniet, trīs mūsu kalpotāji uzraudzīja krastu, līdz šī sabiedrība agri no rīta no mājas devās uz krastmalu, kur mūsu kalpotāji viņus vēl satika un ko mēs no terases pašu acīm redzējām. Un tā mēs nu varam domāt un runāt, ko mēs nu gribam, tad tie trīs jaunekļi katrā ziņā ir ārkārtēja un brīnumaini neticama parādība! Jo arī es noteikti neesmu kāds lētticīgs, brīnumiem ticošs cilvēks, bet tie trīs tajā diezgan mīklainajā sabiedrībā man šķiet esam skaidrs brīnums! Kas aiz viņiem slēpjas, tas protams ir pavisam cits jautājums. Gan mēs pēc mielasta to izdibināsim!"

25] Arī pārējie piekrita rakstu mācītāja teiktajam un ar lielām ilgām gaidīja mūsu brokastu beigas, kas tad drīz arī sekoja.

121. Kunga izskaidrojums Ecehiēla grāmatas 13. nodaļai.

1] Kad mēs piecēlāmies no galda, tad RAKSTU MĀCĪTĀJS arī tūlīt nāca pie mums un Man teica: "Gudrais draugs, atceries vakar vakarā man doto solījumu!"

2] ES teicu: "Tu gan esi uz pareiza ceļa — bet tomēr ir brīnums, ka jau pie tik daudz saņemtas gaismas tu vēl vienmēr esi akls! Vakar vakarā tu gan daļēji biji pārliecināts par to ziņu patiesumu, ko Es tev izstāstīju par Nācerieti, bet tu un tavi draugi pie tam sirdī tomēr domājāt: Mēs par katru cenu gribam sastapties ar nācerieti un gribam viņu sīki pārbaudīt. Ja mēs viņā atrodam to, ko mēs Kisā par viņu dzirdējām, tad mēs gribam turēties pie viņa; bet ja mēs to tā pilnīgi neatrodam, tad nekavējoties izpil-

dot savu pienākumu liekam rokas pie viņa un nododam tiesai!

3] Tātad jūs kopā ar augsto priesteri un kopā ar visiem jūsu neīstiem praviešiem, kas ir vecajie, rakstu mācītāji, farizeji un levīti Jeruzalmē — un tā arī visas jūdu zemes visās vietās sinagogās, tieši piederat pie tiem neīstiem praviešiem, par kuriem Kungs caur pravieti saka tā:

4] Tu, cilvēka bērns, pravieto pret Izraēlas praviešiem un saki tiem, kuri runā pēc viņu pašu sirds un prāta: Uzklausiet Kunga vārdu! Tas Kungs saka: Bēda tiem neprātīgajiem praviešiem, kuri seko viņu pašu prātam, tā ka viņi tomēr nekad nav redzējuši kādu parādību un dzirdējuši kādu aicinājumu.

5] Ak, Izraēl, tavi pravieši, pie kuriem tu turies, līdzinās lapsām tuksnesī. Viņi nestājas viņu alu priekšā(aiz bailēm tikt notvertiem) un tā arī ap(nomākto) Izraēla namu neceļ mūrus un Kunga dienā(pārbaudījuma laiks patiesai ticībai) nestrīdas. Viņu veltīgās vīzijas nav nekas, un viņu pravietojumi ir tukši meli! Viņi gan pavisam pārdroši saka: Kungs teica! Un tomēr sevī skaidri zina, ka Viņš viņus nekad nav aicinājis un sūtījis, un viņi tikai tādēļ mežonīgā dedzībā pūlas, lai viņi saglabātu savas lietas(pasaules dzīves labumus).

6] Sakiet, jūs visi neīstie pravieši, vai varbūt nav tā, kā jūs veltēs nekā nav un jūsu pravietojumi ir tukši meli?! Un tomēr jūs tautai sakāt: Kungs tā teica! — ja jūs labi zināt, ka Es ar jums tomēr nekad neesmu runājis!

7] Tādēļ Kungs tālāk saka tā: Tādēļ ka jūs tautai sakāt to, kā nav, un tautai pravietojiet melus, tad Es Pats gribu tautai atklāt jūsu viltību. Un Manai rokai jātiek paceltai pār tiem, kuri maldina Manu tautu un tai saka: Miers(lai ir ar tevi)! Un tomēr miera nav.

8] Ja tauta(Manā Vārdā) vēl uzceļ sienu, tad tie nāk un to pārbalsina ar saviem nederīgajiem kaļķiem(ārēju dievbijību laicīga labuma dēļ). Saki tiem balsinātājiem, kas balsina ar saviem nederīgajiem kaļķiem: Jūsu balsinājums no sienas drīz nokritīs — jo nāks lietus gāzes un būs liela krusa, kas balsinājumam liks izzust, un varena viesuļvētra to sagraus(ar "lietus gāzi" saprotams tīrais Dieva Vārds, ar "lielo krusu" — Vārda stingrā patiesība un ar "vareno viesuļvētru" — patiesības vara). Redzi, kopā ar balsinājumu sabruks arī samaitātā siena! Tad jums teiks: Kur nu ir tas, ko jūs pārbalsinājāt?

9] Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: Es sūtīšu dusmās viesuli un Savā bardzībā stipru lietu, un Savā dusmu karstumā krusas gabalus, lai tie visu iznīcina. Tā Es gribu to sienu, kuru jūs pārbalsinājāt ar nederīgiem kaļķiem, sagraut un nogāzt lejā, un tai jātiek nogāztai lejā, lai atsedzās tās neīstie pamati, un jums neīstiem praviešiem pie tam jāiet bojā un jāatzīst, ka Es esmu Dievs Tas Kungs. Es gribu Savas dusmas izliet pār sienu un tiem, kas to balsināja ar savu nederīgo kaļķi un gribu jums teikt: Šeit vairs nav ne tā siena, ne balsinātāji! Tie ir tie Jeruzalmes pravieši, kas pravieto Jeruzalmē un spredīko par mieru, tomēr(starp viņiem pašiem) nav miera, saka Tas Kungs.

10] Un tu, cilvēka bērns(Ecēhiēl), griez savu vaigu arī pret meitām savā tautā, kas savās sirdīs arī pravieto, un pravieto pret viņām un saki: Tā saka Dievs Tas Kungs: Bēda jums, kas šujat spilvenus roku balstam un pēļus zem galvām, abus gan jauniem gan veciem, lai gūstītu viņu dvēseles! Jūs gūstāt dvēseles, kas pieder Manai tautai; un savas dvēseles jūs gribat paturēt dzīvas? Un tā par sauju miežu un maizes kumosu jūs tautai laupāt Manu svētumu ar to, ka dzīvības vietā jūs dvēseles notiesājiet nāvei, kurām tomēr nav jāmirst, un paturat dzīvas tās dvēseles, kurām(pēc viņu bezdievīgā dzīves veida) tomēr nebūtu jādzīvo, stāstīdamas melus Manai tautai, kura melus labprāt uzklausa.

11] Tādēļ Dievs Tas Kungs saka tā: Redziet, Es uzbrukšu(kā lauva) jūsu saitēm, ar kurām jūs gūstāt dvēseles un nepareizi mierināt! Es gribu jums tās no rokām izraut un atbrīvot dvēseles, kuras jūs aplami mierināt un sagūstāt nāvei. Tāpat Es gribu saplosīt arī jūsu pēļus un Manu tautu izglābt no jūsu rokām tā, ka jums tā vairs nav jāsagūsta,- un tā jums jāatzīst, ka Es esmu Tas Kungs. Es to gribu un tādēļ darīšu, ka jūs taisnīgas sirdis nepareizi skumdināt, kuras Es Pats tomēr nekad neskumdināju, bet tā vietā spēcināt bezdievīgo rokas, lai viņi neatgriežas no viņu ļaunā ceļa un ar to nespēj palikt dzīvi. Tādēļ jums nekad nebūs spredīkot un pravietot nepareizas mācības! Tādēļ Es Savu tautu gribu izraut no jūsu rokām un jums jāatzīst, ka vienīgi Es esmu Tas Kungs!(Ecēhiēla 13. nod. izd.)

12] Redzi, Mans draugs, tā ar pravieša muti Kungs runāja uz neīstiem praviešiem, un ko Viņš runāja, tas tagad jūsu acu priekšā pilnīgi piepildās. Bet, kas šajā laikā ir ļaunāki kā iepriekš neīstie pravieši, to Man nav vajadzīgs jums vēlreiz teikt, tā kā Es to jau esmu vairāk kā pietiekami aprakstījis.

13] "Bet kas" jūs sevī jautājiet, "tad ir tās zināmās Izraēla meitas, kuras arī nepareizi pravieto un cilvēkiem šuj spilvenus un pēļus?" Tie ir jūsu statūti, kas jūs nu vairs neapgādā tikai vienīgi ar miežiem un maizi, bet gan bagātīgi ar visiem iedomājamiem dārgumiem.

14] Lai cilvēki paši neievēro dzīvības likumus, caur saviem statūtiem jūs tos viņiem padarījāt ērtākus, pie kam jūs viņiem melojat, ka Dievs Tas Kungs jums atklāja, ka cilvēkiem jums jānes lielus upurus, kas Dievam būtu patīkamāk, kā pašu neērto likumu ievērošana, — kam arī no jums akla padarītā un patstāvīgai darbībai jau tāpat vienmēr laiskā tauta labprāt ticēja.

15] Bet ar to jūs tautu novērsāt no Dieva un tā arī no dvēseļu, kas ir no Dieva, dzīvības un aizslēdzāt durvis uz Dieva Valstību, lai neviens cilvēks vairs nesasniegtu savas dvēseles mūžīgu dzīvību!

16] Jo, vai pie jums tagad nepastāv statūti, pēc kuriem kāds cilvēks, nesot templim lielu upuri, nākotnē uz noteiktu gadu skaitu var atpirkties no baušļu ievērošanas?! Tad viņš var melot, zagt, laupīt, slepkavot, dzīt netiklību, pārkāpt laulību un apgānīt sabatu, kā viņš tikai spēj un var, un pie tam negrēko!

17] Vai tad tā nav visnožēlojamākā un visizlaidīgākā Dieva uzceltās sienas, Savas tautas aizsardzībai, ar kaļķiem balsināšana, caur kādu pārbalsināšanu beigās pati Siena ir kļuvusi nederīga un kopā ar balsinājumu tai vajag tikt nojauktai un no jauna uzceltai?!

18] Vai tāda jūsu mācība un nepatiesi pravietojumi nav salīdzināmi ar tādām no viņu ļaunām sirdīm pravietojošām meitām, kuras saka: Te tev ir mīksts spilvens ērtai atbalstīšanai tavām rokām, kuras tagad var labi atpūsties, un pie tam mīksti pēļi tavai galvai, uz kuriem tā vietā, lai tu nogurdinoši domātu un pētītu apgrūtinošus likumus, kas Dieva un cilvēku priekšā ir pareizi, vari gulēt bez raizēm?!

19] Vai tu gan domā, ka Dievs pār Savu tautu to jebkad būtu pielaidis, ka tā tiek no pagāniem pārvaldīta, jo tā caur pilnīgi nepareiziem pravietojumiem, mācībām un statūtiem nebūtu kļuvusi tik bezdievīga, ka tā jau sen līdz pēdējam cilvēkam būtu iznīcināta, ja pagāni ar saviem stingriem un gudriem valsts likumiem to nenovērstu?!

20] Bet Dievs redzēja nabaga un šur un tur tomēr Viņu vēl pilnīgi neaizmirsušo tautu un Apsolītajā zemē tās apsardzībai sūtīja pagānus, citādi tā būtu kļuvusi savas savtīgās ļaunās patvaļas upuris.

21] Kā jūs tautai variet teikt, ka Dievs esot pārāk svēts un dižens, lai Viņš vēl vēlētos raizēties par cilvēka rīcību. Tādēļ Viņš Savu gribu pavēstot tikai augstākajiem ercenģeļiem, un tad viņi visādu parādību un iekšēju pravietojumu ceļā to dod tikai jums, un tauta Viņa gribu tātad var dzirdēt tikai no jums, kā no Dieva ieceltiem praviešiem.

22] Es jums saku: Jūs kā Ciānas ciedri esiet sapuvuši; tādēļ tagad jums pie saknēm ir pielikts cirvis. Jūs kritīsiet un Manas bardzības un dusmu ugunīs tiksiet pelnos sadedzināti, saka Dievs Tas Kungs, kas tagad grib un glābs Savu tautu.

23] Bet, ko Kungs aiz Savas personīgās varas dara tagad, to Viņš darīs vienmēr, kur kāds farizejiskums uzplaukst tādā pat veidā, kā uzplauka Jeruzalmē.

24] Cik bieži Jeruzalmē no Dieva ar patiesu praviešu mutēm nav nākuši brīdinājumi! Bet ko templieši darīja? Tā vietā, lai brīdināti atgrieztos, viņi praviešus nomētāja ar akmeņiem un nožņaudza un tautai paskaidroja, ka tādi pravieši, kas spredīķo pret templi, ir velnu velna sūtīti, un tādēļ viņiem vajag tikt no zemes iznīdētiem.

25] Un tā jūs līdz Caharijam nonāvējāt ļoti daudzus praviešus, un kā pēdējo, ar jūsu starpniecību, Jāni, un viņa nevainīgi izlietās asinis sodīdamas nāks pār jums un jūsu bērniem līdz laiku beigām.

26] Kā pelavas jūs tiksiet izpūsti visās pasaules malās! Jums vairs nebūs nekāda tauta, un jums kā zemiem kalpiem vajadzēs kalpot pagāniem, kuriem tiek dota no jums atņemtā gaisma; un kā jūdi reiz bija pirmā tauta pasaulē, tāpat tā drīz būs pēdējā un visur nicināta! Jo daudzus praviešus, kuru kapus tautas dēļ pārbalsinājāt ar saviem nederīgajiem kaļķiem, vēl neesat pietiekami nonāvējuši, — tagad jūs to gribiet darīt arī pie Kunga, Viņu sagūstīt un nonāvēt! Bet Kungs arī to pielaidīs, bet ne neīsto praviešu svētībai, bet gan viņu tiesai; un tā Viņš Pats kļūs tā varenā viesuļvētra, kas viņus visus saplosīs un iemetīs visās zemes peļķēs!

27] Un, ko Kungs darīs ar farizejiem, to uz visas zemes darīs ar visu līdzīgi jums plaukstošu farizejiskumu.

28] Es nu pietiekami esmu runājis, un tagad jūs variet runāt un teikt, kā jums garšoja patiesība.

29] Pēc tam RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Tu mans ļoti taisnīgais un gudrais draugs, es un arī visi mani biedri un kalpotāji ne mazākā mērā nevaram tev nepiekrist, jo ar templi burtiski ir tā, kā tu to mūsu priekšā nu attēloji. Bet ko mēs pret to varam darīt? Pār to nāks tikai tas, ko pravietis Ecēhiēls par to pravietoja. Bet mēs, kaut gan tāpēc esam no tempļa sūtīti, savas rokas nekad nepieliksim pie Dieva Svaidītā, jo tagad mēs no Tavas mutes Viņu labi iepazīnām, gribam pilnīgi atteikties no pasaules goda

un sekot Viņa mācībai, ko mēs Tev un visiem Taviem biedriem varam patiesībai uzticami apgalvot.

30] Bet nu atļauj man Tavā priekšā nabaga grēciniekam izteikt vēl vienu pavisam vienkāršu, bet mums tomēr ļoti nozīmīgu piezīmi, — un tā pastāv tajā: Redzi, Tavā mums patiesā grēku nožēlošanas spredīķa laikā, no Tavas dedzības es vienmēr vairāk un vairāk sāku nomanīt, ka Tu vai nu esi Tā, kas kā Dievs Tas Kungs runāja uz Ecēhiēlu kāds pirmais māceklis, jeb Tu pats esi Tas, kuru tikām sūtīti meklēt; un ja Tu pats tas esi, tad atļauj mums, ka mēs pārģērbjamies un sekojam Tev!"

31] ES teicu: "Ja jūs ticat, tad jūs varat palikt; bet sekas jums jau rādīs, vai jūs gan esiet Manī atraduši pareizo! Bet no ārēja cilvēka nav atkarīga svētība, tā nāk no mūžīgas mīlestības un patiesības gara, kas mājo cilvēkā.

32] Ārējais cilvēks arī līdzīgi katram citam cilvēkam atstās šo zemi un nepaliks starp cilvēkiem, bet viņa gars paliks līdz laiku beigām.

33] Ja jūs gribiet turēties pie Mana Gara, tad palieciet, bet ja jūs gribat turēties pie Manas personas, tad jūs, kā atnācāt, tā atkal varat doties projām!"

34] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kungu Kungs un Meistar, Tavā Garā mēs gribam turēties, ne pie Tavas personas, bet gan tikai pie Tava Gara, jo Tava persona pirmkārt kalpo Tev kā katram viņējā, — bet Tavs Gars var kalpot katram cilvēkam, kurš pēc tā vadās!"

35] ES teicu: "Tad palieciet un ticiet; jo svētīts ir tas, kas te tic un dzīvo un darbojās pēc atzītās patiesības."

122. Grieķu tērpu sagāde templiešiem.

1] Par šiem Maniem vārdiem pilnīgi atgrieztie templieši kļuva pārmēru priecīgi un līksmi, un nu vērsās pie Kisjona ar lūgumu, vai viņš viņiem nevar sagādāt grieķu tērpus.

2] Bet KISJON teica: "Tas, mīļie draugi, būs nu diezgan grūti, tā ka mums šajā vietā nav neviena tērpu šuvēja. Kānā gan ir, — bet jūs nu negribēsiet uz turieni doties?!"

3] ES Rafaelam teicu: "Sagādā šiem septiņiem un tāpat arī viņu kalpotājiem grieķu tērpus; jo atgriežoties tiem jābūt stērķelētiem kā grieķiem Āfrikā!"

4] Kad Es Rafaelam to skaļi pateicu, tad viņš piegāja pie templiešiem un teica: "Ko grib Tas, kurš man pavēlēja jums sagādāt tērpus pēc grieķu Āfrikā parašas, to es arī darīšu. Tad es gribu doties uz kādu Ēģiptes pilsētu, kur pārdošanā ir daudz gatavu apģērbu, un tad jūs varat tos apģērbt."

5] TEMPLIEŠI teica: "Ak, tu cēlākais un vispaklausīgākais jaunekli, tad jau mums šeit būs ilgi jāgaida, līdz tu mums tērpus atnesīsi no Ēģiptes!"

6] RAFAELS teica: "Pēc šīs zemes — cilvēciskā veida, tas tā gan būtu, bet tā ka es vairs neesmu šīs zemes cilvēks, tad mana doma ir šeit un tur, un tā, ka es pats esmu mana doma, tad arī es pats esmu tikpat ātrs kā mana doma! Un redzi, es manu no Kunga uzdoto darbu jau esmu pabeidzis, tikko biju tur un nu atkal esmu šeit. Ejiet savā istabā un pārģērbieties!"

7] RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kā tu varēji būt Ēģiptē, tā ka tu tomēr nevienu acumirkli nebiji promesošs? Tas tomēr ir brīnumu brīnums!"

8] RAFAELS teica: "Jums noteikti, bet ne tā arī man! Bet ejiet un pārliecinieties, tikai tad mēs par šo to varam pārrunāt!"

9] Pēc tam viņi gāja savā istabā un visu atrada kā mūsu Rafaels viņiem teica, par ko viņi sāka pār mēru brīnīties.

10] Drīz pēc tam tērpti kā ēģiptieši viņi nāca atkal pie mums, un tā arī viņu kalpotāji; slavēja un cildināja Mani un RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Ka Tu, ak Kungs un Meistar, esi tieši Tas, uz kuru mēs visi jūdi nu ceram, tam mums vairs nav vajadzīgs ticēt; jo tagad mēs par to esam uz dzīvāko pārliecināti! Bet tagad mēs vēlētos arī kādu gaismu par tiem trim jaunekļiem, no kuriem viens tik ārkārtīgi brīnumainā veidā mūs apgādāja ar Ēģiptiešu apģērbiem! Jo ja viņi ir svētlaimīgi gari, kā tad viņiem ir mums saredzama un sajūtama miesa, — un vai viņu miesa ir līdzīga mūsu, kā var izdarīt tik neaptverami ātru kustību un no tālās Hama(viens Noasa dēls) zemes mums un mūsu kalpotājiem atgādāt tik daudzus apģērbus?"

11] ES teicu: "Mani mīļie draugi, vai tad jūs nelasījāt — kā tas stāv rakstītos — , ka tajā laikā eņģeļi uzkāps un nokāps no debesīm un saskatāmi kalpos Man un cilvēkiem? Un redzat, tā jūsu acu priekšā raksti šajā lietā piepildījās!

12] Bet ja arī tempļa Augstā Padome to redzētu, tad lai varētu kļūt svētlaimīgi, tomēr tam neticētu. Tādēļ arī pār viņiem nāks tas, ko Ecēhiēls pareģoja.

13] Bet tagad parunājam ar eņģeli, kas jūs apgādāja ar jauniem apģērbiem; bet tagad uz neilgu laiku kopā ar saimnieku un viņa draugu Filopoldu došos ārā un Manā darbā Sev atvēlēšu nelielu atpūtu!"

14] Ar to templieši bija pilnīgi mierā, pievienojās Rafaelam, kas viņiem, kā reiz agrāk Eļļas kalnā, rādīja un izskaidroja daudzas lietas.

15] Bet pirms kopā ar augšā minētiem Es atstāju zāli, vēl pie Manis pienāca Marija un Man jautāja, vai arī viņai jāiet kopā ar mums.

16] Bet Es viņai teicu, ka tagad viņa var uzkavēties zālē pie brāļiem, kur viņa dzirdēs un redzēs.

17] Un viņa palika un sarunājās ar eņģeli Gabrielu par debesu dzīves noslēpumiem.

18] Bet pēc tam pie Manis pienāca vēl Jūda Izkariots un Man jautāja, cik ilgi Es uzturēšos Kisā.

19] Un ES teicu: "Pilnas septiņas dienas, un tā ka tu Man jautāji tādēļ, lai vari apmeklēt savu ģimeni, tad tu jau vari doties ceļā!"

20] Kad Jūda Izkariots to no Manis dzirdēja, tad viņš arī tūlīt devās ceļā.

21] Kad šis māceklis bija prom, tad CITI MĀCEKĻI teica: "Tas bija gudrs gars, kas viņam to iedvesa; un mēs priecājamies uz dažām dienām būt brīvi no viņa."

22] Bet Es jautāju arī citiem mācekļiem, vai arī viņi varbūt grib apciemot savas sievas un bērnus.

23] Bet viņi (CITI MĀCEKĻI) teica: "Kungs, mūsu sievas un bērni no Tevis jau ir uz labāko apgādāti, un tā mēs paliekam šeit, kur mēs katru acumirkli varam daudz iegūt garam un dvēselei."

24] ES teicu: "Tātad palieciet, un ja kāds nāks un pēc Manis jautās, tad pamāciet viņu un lieciet gaidīt, līdz Es kopā ar Maniem draugiem atgriežos.

25] Bet pēc tam arī tie četri indojūdi Man jautāja, vai viņi Manis dēļ drīkstētu vēl ilgāk uzturēties Kisā."

26] Un ES teicu: "Cik ilgi jūs gribiet; ja to prasa jūsu sirds, tad jūs darāt labi, ka palieciet šeit!"

27] Tikai pēc tam Es kopā ar draugiem devos ārā, un mēs uz kāda neliela kalna pavisam tuvu pie Galilejas jūras pārrunājām par dažādām lietām uz zemes un arī zvaigznājos un arī par zemes iekšējo iekārtojumu, un tāpat arī par vienu citu zvaigznāju, par ko abiem draugiem bija liels prieks.

123. Samārieši meklē Kungu.

1] Bet kad mēs ap stundu ilgi uz mūsu pakalna sarunājāmies, tad Kisā ieradās daži samārieši un pie vairākiem cilvēkiem apjautājās, vai viņi par Mani neko nezinot, kur Es uzturētos.

2] Un viens no Kisjona kalpotājiem teica, ka Es kopā ar mācekļiem kopš vakar vakara atrodoties tieši šajā vietā un domājams varētu uzturēties lielajā kungu mājā.

3] Tas samāriešus ļoti iepriecināja, jo viņi par Mani jau bija daudz dzirdējuši, kā arī, ka Es tikai pirms nedaudz dienām esmu devies cauri Samārijai. Bet viņiem tomēr neesot bijusi tā laime Mani kaut kur redzēt un runāt. Viņi kalpotājiem tūlīt lika sevi vest mājā un dega aiz nepacietības Mani beidzot reiz redzēt, runāt un dzirdēt.

4] Kad viņi ienāca lielajā zālē, sveicināja visus klātesošos un tūlīt tuvāk stāvošiem jautāja, kur Es būtu, vai kurš starp viņiem būtu visā pilnībā dievišķās varas un spēka lielais Meistars.

5] Bet TOMS, kuram jautāja, teica: "Draugi, šajā acu mirklī Kungs un Meistars miesīgi neatrodas starp mums, bet gan Garā. Ko tad jūs gribat, kas Viņam jums jādara?"

6] SAMĀRIEŠI teica: "Draugi, mums ir Viņa Mācība un mēs dzīvojam un darbojamies stingri pēc tās, un vairāki starp mums jau sevī ir atraduši šīs Mācības visu atdzīvinošo spēku un tādēļ slavē un cildina Dievu, ka Viņš nu tik acīmredzami ir apžēlojies par Savu tautu. Bet starp mums ir daudzi, kuri līdzīgi mums, kas lielo Meistaru, kamēr Viņš vēl staigā uz šīs zemes, vēlētos personīgi redzēt un dzirdēt. Bet viņiem nav izdevības un arī līdzekļi ceļot Viņam līdz. Tādēļ viņi mums uzdeva visu vārdā Viņu uzmeklēt, dot Viņam pienākošos pateicību un vienīgi Viņam pienākošos godu. Tādēļ mēs šeit atceļojām un šo vietu drīzāk neatstāsim, līdz mēs Viņā Pašā apsveiksim Kungu un visu Meistaru Meistaru!"

7] TOMS teica: "Tad paciešaties, nepaies ilgs laiks, līdz Viņš atnāks!"

8] Pēc tam viņi apsēdās pie galda, lika sev padot nedaudz maizes un vīna un noklausījās sarunā, kuras Rafaels veda ar tiem septiņiem templiešiem un arī ar tiem četriem indojūdiem, un brīnījās par iedomātā jaunekļa lielo gudrību.

9] Bet Gabriels nu Jānis vairāk klusu sarunājās ar mācekļiem. Samāriešiem par spīti viņu vienmēr ļoti mērenam dzīvesveidam, maize un vīns ļoti garšoja, un tādēļ tie lika pasniegt vairāk maizes un vīna, ēda un dzēra un pie tam bija priecīgā garastāvoklī.

10] Bet pie tam viņi ieraudzīja, kā Rafaels tiem septiņiem templiešiem un četriem indojūdiem dažu ko izskaidrojot pie izdevības arī rādīja dažus brīnumus, kā iepriekš reiz Jeruzālemē pagānu un jūdu priekšā Eļļas kalnā. Kaut gan ne tik lielā mērā, un viņi savstarpēji viens otram sāka jautāt, kas tad tomēr ir tas jauneklis, kas runā tik gudri kā Zālamans un veic brīnumus kā Mozus. Daži domāja, ka viņš būs kāds Mans radinieks, bet citi, ka viņš būs kāds Mans labākais māceklis. Ar šīm dalītām domām viņi pagaidām apmierinājās.

11] Bet Rafaels iepriekš minētiem klausītājiem viegli saprotami ar nedaudz vārdiem sāka izskaidrot visu Zemi, Mēnesi, Sauli, citas planētas un beigās arī komētas, stāvzvaigznes ar to planētām un centrālsauļu būtību un beigās telpā lielo Radības Cilvēku un savus izskaidrojumus.

12] Bet tas mūsu samāriešiem kādam iedomātam Manam labākam māceklim tad tomēr bija par daudz, un VIENS piecēlās no sava galda, piegāja pie Toma un viņam jautāja teikdams: "Draugs, piedod man, ja es atļaujos tev jautāt, kas tad ir ar šo jaunekli! Kas un no kurienes viņš tad ir? Viņa runa ir gudrāka kā Zālamanam, un pie tam viņš dara brīnumus kā reiz Mozus Ēģiptē un tuksnesī!"

13] Uz to TOMS teica: "Draugs, paciešaties tikai, līdz nāks Pats Kungs, tad jūs ne tikai tiksiet skaidrībā par šo jaunekli, bet gan pieredzēsiet vēl daudz ko lielāku. Bet to varat sev stādīties priekšā, ka ap Kungu sapulcējas debesu pirmās varas un spēki un pamācoši un atdzīvinoši iedarbojas uz mums cilvēkiem, jo Kungs ir visas esamības un gudrības Viduspunkts!

14] Ja jūs Kungam ticiet, tad jūs arī sapratīsiet, ko tāda veida būtnes nemitīgi, vai nu laiku pa laikam redzamas, lai arī jutekliskiem cilvēkiem ne vienmēr redzamas, tomēr sajūtamas vienmēr ir ap Viņu un klausa Viņa gribai; jo tās pašas vienmēr un mūžīgi ir Viņa darbojošās griba.

15] Bet pie tam stāv rakstīts: Bet tajā laikā jūs redzēsiet debesu varas nonākam uz zemes, tās kalpos Viņam un cilvēkiem, kam ir laba griba. Saule, Mēness un visas zvaigznes nolieksies Viņa diženības priekšā! Jā, draugs, ja šīs debesu būtnes mums cilvēkiem neatver acis par Dieva debesu neskaitāmajiem brīnumiem, — kas gan tad mums varētu atvērt acis?!

16] Kas Dievu grib patiesi mīlēt, tam vajag Viņu arī atzīt, cik brīnumains Viņš ir arī Savos darbos. Mēs cilvēki gan stāvam skaidru Dieva brīnumu vidū; bet ja mēs sevi aplūkojam kopš dzimšanas, tad mēs sevi atrodam vājus, bezpalīdzīgus, bez valodas un bez kādām domām. Ja bērns ilgi netiktu rūpīgi kopts, tad ar viņu būtu daudz sliktāk kā pat ar nožēlojamāko dzīvnieku. Tikai ar vecāku mīlestības pilnām rūpēm viņš no bērna kļūst cilvēks.

17] Bet nu ej atpakaļ pie kāda pirmā cilvēka! Kā gan viņam jebkad būtu iespējams kļūt saprātīgam un gudram un tapt arī ar augstāku izpratni, ja Dievs caur augstākām debesu būtnēm nebūtu viņu audzinājis un Sevi atklājis?! Ja Dievs Tas Kungs tagad Pats nevēlētos mūs visādās lietās pamācīt un mums rādīt, cik tālu mēs nu esam attālinājušies no patiesības, tad cilvēki kļūtu tik mežonīgi, ka viņi stāvētu dziļi zem dzīvniekiem.

18] Aplūko zināmos tempļa jūdus, farizejus un rakstu mācītājus! Kādi viņi bija pirmo tiesnešu laikā un arī vēl pirmo ķēniņu laikā — un kādi viņi ir šajā laikā? Viņi visās lietā ir akli, dumji un pie tam pilni augstprātības un ļaunuma un ienīst tos, kas no debesīm atkal nes patiesas dzīvības gaismu, un neviens no viņiem netic Kungam, bet gan Viņu tikai ienīst un vajā, kur un kā vien tikai vienmēr spēj un var.

19] Un redzi, tā jau ir cilvēku ļaunas izviršanas un mežonīguma augstākā pakāpe! Bet ja tagad tautas skolotāji stāv uz mežonīguma tik zema pakāpiena, no kurienes tad tautai jāņem augstāka gudrība, ja Pats Kungs par to neapžēltos un ar mācību un zīmēm visās lietās neapgaismotu?!

20] Un tā tu šo jaunekli arī redzi aklajiem cilvēkiem ar vārdiem un brīnumiem, kas Kunga Vārdā viņiem gan ir ļoti viegli iespējams, izskaidrojam zvaigžņotās debesis, lai no viņu sirdīm pazūd tumšā un ļaunā māņticība, un tās apgaismo patiesības gaisma! Un ja tu to tā īsti pārdomā, tad tu arī drīz būsi skaidrībā par šī jaunekļa būtību."

124. Tautas izglītošanas grūtības.

1] Kad samārietis no Toma to dzirdēja, viņš viņam pateicās par šo pamācību un gāja atkal pie sava galda pie saviem biedriem, kas pa to laiku uzmanīgi skatījās un klausījās, ko mūsu Rafaels runāja un

darīja, un nevarēja pietiekami brīnīties par cilvēku tumšo māņticību, par ko viņi uzskatīja Mēnesi, Sauli un citas zvaigznes un savu neprātu pārnesa arī citiem cilvēkiem.

2] Un tas VIENS Toma pamācītais teica: "Ak, jūs mani mīļie draugi! Mēs tomēr palikām pie Mozus senās mācības, ar pilnu pamatu nicinājām tempļa pārāk ļaunas kļuvušās muļķības un tādēļ no tā pilnīgi atbrīvojāmies; bet šajās lietās, kuras viegli saprotamos vārdos visiem izskaidroja šis jauneklis, arī mēs līdz šim bijām ne mazāk akli kā templieši Jeruzālemē, un tādēļ mēs Kungam nevaram vien pietiekami pateikties, ka noteikti Viņš tā pielaida, ka mēs šeit nonācām īstā laikā un varam un drīkstam piedzīvot šo patiesi debesu apmācīšanu.

3] Lai gan arī Mozus tuksnesī labi saprotamos vārdos uzrakstīja īpašu grāmatu, bet ja Babilonijas kundzības laikā tā pazuda, un kad vēlāk grieķi un romieši iekaroja un izpostīja babiloniešu valsti, arī tām ievērojamām bija jābūt nonākušām uzvarētāju rokās. Un tā mums vairs nepieder nekas cits kā senās mozaiskās gudrības drupatas.

4] Bet es ar mūsu rabīnu tomēr vairākas reizes pārrunājām par zvaigžņotām debesīm, un viņš man dažu ko pateica, ko viņš sev bija piesavinājies mutisku nostāstu ceļā. Un es viņu tad arī vairākas reizes aicināju, ka viņam par tāda veida lietām jārunā arī tautai. Bet viņš tad domāja, ka tauta vēl ir pārāk māņticīga, un tad vajadzētu nākt spēcīgākiem un varenākiem skolotājiem, kas tautā iznīdētu seno māņticību. Bet tagad mēs redzam spēcīgāko Skolotāju arī šajās lietās un tagad jau pavisam labi aptveram, kas ir tie bezgala plašās radības telpas mirdzošie ķermeņi un kādam nolūkam tie tika radīti. Kad mēs nonāksim mājās, tad bez bailēm un kurnēšanas mēs par to varēsim sākt runāt mūsu kaimiņiem, un šādā veidā arī senajai māņticībai jāzūd."

5] Pēc tam KĀDS CITS teica: "Brāļi, tavs nodoms katrā ziņā ir labs, un tā starp cilvēkiem būtu paradīziska dzīve, ja tālu no māņticības viņi visās lietās stāvētu patiesībā; bet nekas nav grūtāk aizmēžams no cilvēku dabas, kā tieši jau kopš bērnības iesūkusies māņticība, no kuras viņa fantāzija ar vieglām pūlēm rada visādas pasakainas skanošas maldu ainas, — un tādēļ mums ar mūsu kaimiņiem nebūs viegli tikt galā. Mēs tad neko nopietnu neuzsāksim ātrāk, pirms par to neparunāsim ar Kungu, Viņš mums jau pateiks, kas mums būs darāms. Bet tagad ar lielāko uzmanību klausāmies un ievērojam, ko runā un dara tas brīnumainais jauneklis, jo tā patiesi ir ārkārtēja lieta, kā uz jaunekļa mājienu zāles gaisa telpā rodas visādas mirdzošas lodītes un visos virzienos griežas un kustās."

6] Pēc šiem gudriem vārdiem Rafaels ļāva notikt, ka pilnīgi mūsu samāriešu tuvumā nāca plastisks Zemes attēls ar labi pazīstamo Mēnesi, un viņi visu aplūkoja ar lielāko uzmanību.

7] Un GALVENAIS RUNĀTĀJS teica: "Tātad, tas ir mūsu Zemes patiess attēls un tas mazākais — Mēneša! Nu, tas Mēneša ir aptveramāks kā Zemes, jo ja zeme arī ir visapkārt apdzīvota — tātad kā lejas galā, tā augšgalā, — kā tad ūdens var stingri turēties pie Zemes un kā Zemes lejpusē cilvēki un dzīvnieki nenokrīt mūžam dziļajā telpā? Pie tam Zeme apm. 25 stundās apgriežas ap sevi, caur ko rodas diena un nakts, tad augšpuse un lejpuse nepārtraukti viena ar otru mainās, un tad ir jo grūtāk aptverams, kā ūdens un visi citi brīvie ķermeņi nenokrīt no zemes.

8] Tev, draugs, iepriekš jau bija taisnība par grūtībām tautā iznīdējot seno māņticību, jo kamēr tauta neaptvers, ka mūsu zeme ir un pastāv tāda, kādu mēs to nu redzam savā priekšā, būs vēl daudzas cīņas, un es nu pavisam labi saprotu iemeslu, kāpēc mūsu vecais rabīns — kaut gan viņam bija dažas labas slepenas zināšanas attiecībā uz Zemes patieso veidu un būtību, negribēja ar tautu par tādām lietām runāt un vienmēr teica, ka tikai aiz kapa cienīgām dvēselēm par visu tiks dota patiesa gaisma.

9] Bet tagad es no paša jaunekļa vēlētos dzirdēt, kā Zemes ūdeņi un visi brīvie ķermeņi Zemes lejas pusē var pie tās stingri turēties un nenokrist?"

125. Pareizu dabas zināšanu svarīgums.

1] Pēc tam RAFAELS kopā ar farizejiem un tiem četriem indojūdiem pienāca pie mūsu ziņkārīgajiem samāriešiem un teica: "Jūs kārojat aptvert, kā ūdeņi un ķermeņi pēc jūsu izpratnes no Zemes lejpuses var nenokrist no Zemes, bet gan palikt stingri pie tās karājamies?

2] Apskatiet reiz tikai kādu ābolu, kas karājas pie koka un pavērojiet, kā pa to uz leju un uz augšu rāpo visādi insekti un kā tas no rīta no visām pusēm ir apņemts ar daudz tūkstošiem maziem rasas pilieniem! Kas tad visu pie ābola notur tā, ka ne dzīvnieciņš ne rasas piliens no tā nenokrīt, izņemot, ja dzīvnieciņš pats attālinās un pilieniņi dienā tiek no siltā gaisa apēsti.

3] Jeb vai ņem ābolu un to apputini, un putekļi, kas pastāv tavām acīm kā ļoti mazi brīvi ķermeņi, augšup un lejup tāpat tiek ābola paturēti un paši no sevis no ābola neattālinās. Ja tu gribi ābolu baudīt, tad ar nelielām pūlēm tev to vajag no putekļiem notīrīt.

4] Redzi, ābolam kā samērā lielākam un pamatīgākam ķermenim sevī ir kāds spēks, kas daudz mazāku un vieglāku ķermeni sevī tā pievelk, ka tie nevar no tā attālināties, — izņemot, ja tie tiek attālināti caur kādu relatīvu ārēju spēku.

5] Bet kas ābols kā ķermenis ir pret lielo Zemes ķermeni? Redzi, tam tad sevī arī ir tāds spēks, kura dēļ tas spēj ūdens un arī visus citus ķermeņus tā pie sevis pievilkt un stingri noturēt, ka pat saules puteklītis nevar no tā attālināties! Un šis spēks pieaug kopā ar ķermeņa lielumu un smagumu un darbojas vēl tālu pāri tās virsmai, ka arī vēl Mēness no šīs Zemes tā tiek turēts ciet, ka tas uz tās nekristu, ja tas no sava relatīvā spēka, kas to ved ap Zemi, netiktu kavēts.

6] Saproti labi, ko es jums nu par Zemi izskaidroju; jo kas Dievu patiesi grib pazīt, tam Viņu vajag pazīt arī Viņa darbu ļoti gudro iekārtojumu.

7] Bet kam par Dieva darbu iekārtojumu ir nepareizi, pavisam aplami un neīsti uzskati un jēdzieni, tas pie tam nespēj sasniegt skaidru, pareizu un patiesu Dieva izpratni; bet kas Dievu pēc patiesības nepazīst, tas Viņu arī nevar patiesi mīlēt, godāt un pilnīgi izpildīt Viņa gribu, un viņa dvēselē kļūst tumšs, kas tādēļ sāk pieķerties un turēties pie matērijas, ka viņa ir zaudējusi iekšējo patiesības gaismu. Tādēļ Dieva darbu patiesības pilna nezināšana arī vienmēr ir bijis iemesls elkdievībai, elkiem un pagānismam un beigās pilnīgai bezdievībai, kā tas nu pastāv starp lielāko daļu jūdiem, farizejiem un starp pagāniem.

8] Nabaga tauta visādā aklā māņticībā no vienas puses tiek turēta ar varu un no otras puses ar visādām krāpšanām nu dzīvo, un rīkojas pēc visādām neīstām mācībām un statūtiem, lai laiskie un pie sevis pilnīgi neticīgie varenie jo vairāk varētu līksmot un baroties uz viņu rēķina.

9] Bet Dievs Tas Kungs tādā piedauzīgā rīcībā noskatās tikai kādu laiku un pēc tam tomēr īpaši modinātiem gaišreģiem un praviešiem liek cilvēkus modināt; bet ja tauta kopā ar tās pārstāvjiem neatlaižas, tad Viņš nāk ar Savu tiesu un netīrumus no Zemes aizslauka. Un tas notiek vienmēr, ja rupjākā dumjība ir pilnīgi un gandrīz vispārīgi apvienojusies ar visu tuvāko mīlestību pilnīgi ignorējošu ļaunumu. Jo cik ilgi vēl valda vienīgi dumjība, tad tā caur gudriem skolotājiem ļauj vēl sevi viegli, ja arī ne pilnīgi vispārīgi, pārvērst gaismā, un Dievs ir pacietīgs ar tīru muļķību.

10] Bet ja reiz pilnīgs iepriekš nosauktais ļaunums ir nostājies rupjākās dumjības virsotnē un ar visu spītību un ar visu varu pretojas mūžīgas patiesības gaismas ienākšanai, tad arī ar Dieva pacietību ir beigas, un Viņš nāk ar Savu tiesu, — un tad bēda atkritējiem!

11] Tādēļ arī vienmēr mācieties pēc pilnas patiesības Dieva Viņa darbos pazīt to, kādi tie ir nu to ļoti gudros iekārtojumos, tad starp jums vietu nevarēs atrast nekāda dumjība un vēl mazāk tās ļaunums. Un es tādēļ jums izskaidroju nu arī jums redzamos Dieva brīnumus, lai jums visā būtu pilnīga gaismā. To uztverami paturiet un saglabājiet un lieciet tai mirdzēt jūsu noskumušo brāļu un māsu priekšā, jo, ja reiz šī gaisma starp cilvēkiem atkal vājināsies, tad senais pagānisms atdzims vēl ļaunāk kā jebkad iepriekš! To visi labi ievērojiet!"

12] Pēc tam visi Rafaelam pateicās par viņa pamācību, bet viņš atkal devās savā iepriekšējā vietā un izskaidroja visādas lietas un parādības zemē, uz un pāri tai.

13] Bet arī samārieši ar lielāko uzmanību noklausījās viņa pamācības un ļoti priecājās par to, ka viņi nu sāka saprast un labi aptvert lietas, kas iepriekš viņiem bija tik neaptveramas kā viņu pašu dzīvības iemesls.

14] Un arī Marija ar visu uzmanību klausījās Rafaela pamācībās un bija ļoti iepriecināta par viņa gudrību; bet Gabriels un Jānis — Miķelis viņai un mācekļiem visu izskaidroja vēl dziļāk un garīgāk kā Rafaels darīja un arī varēja darīt saviem klausītājiem, tādēļ ka viņi gara lietās vēl nebija apgaismoti.

15] Kad Rafaels līdz pusdienas laikam savas pamācības beidza, tad arī Es, Kisjons un Filopols nācām atkal uz mājām, un tie septiņi farizeji kopā ar viņu kalpotājiem, tie četri indojūdi un arī Mani mācekļi Man priecīgi pateicās, ka Es pieļāvu, ka viņi no tiem trim eņģeļiem tika pamācīti par tik lielām un svarīgām lietām.

126. Samārieši apbrīno Kunga parādīšanos.

1] Kad samārieši pie sava galda ar lielu uzmanību to visu dzirdēja, tad GALVENAIS RUNĀTĀJS

teica: "Draugi, tātad tas ir Pats Kungs, kā redzams Cilvēks starp cilvēkiem?! Kāds dižens stāvs! Kāda debešķīgi maiga mīlestības uguns mirdz no Viņa acīm, kāda gudrība staro no Viņa augstās pieres, un kādiem vārdiem vajag būt spējīgiem Viņa brīnišķai mutei!

2] Ja īsti uzmanīgi aplūko tikai Viņa diženi brīnišķo Cilvēka stāvu, tad ne acumirkli vairs nevar šaubīties par to, ka kādā tāda vēl nekad nebijuša cēlākā cilvēka formā vajag mājot garam, kuram viss vajag būt iespējams, ko vien Viņš vienmēr tikai grib. Kuram no mums gan ir drosme Viņam tuvoties un Viņu uzrunāt? Man kā grēcīgam cilvēkam tās nav — un jums citiem noteikti vēl mazāk!"

3] Kāds CITS teica: "Te tu spriedi pilnīgi pareizi! Ja es arī nezinātu, ka Viņš ir Tas Kungs, tad jau Viņa diženi cēlais stāvs man iedvestu tik lielu godbijību, ka tā nolēmētu manu drosmi un manu mēli padarītu nekustīgu. Tādēļ paliekam arī pavisam mierīgi pie mūsu galda un klusi klausāmies, ko Viņš kādam teiks. Vienīgi Viņam visa mūsu mīlestība, viss gods un visa slava!

4] Mēs jau arī gribējām Viņu tikai redzēt, un — ja iespējams — arī dzirdēt, tādēļ mēs šeit arī atnācām! Mūsu visu tik ilgotā žēlastība acīmredzami mums ir piešķirta caur Viņa pieļāvumu. Ko vairāk mums vēl būtu jāgrib?! Ja mēs Viņu dzirdēsim arī runājam, tad mēs pavisam klusi pie mūsu galda kādam kalpotājam samaksāsim mūsu rēķinu un pēc tam pavisam priecīgām sirdīm dosimies atpakaļceļā. Jo šeit, mazākais man, tīra diženuma un svētuma priekšā kļūst pilnīgi baisi. Es tikai neaptveru, kā tie citi cilvēki pilnīgi bez kādām bailēm iedrošinās Viņam tuvoties un pat ar Viņu runāt kā ar kādu citu cilvēku. Tam piederas vairāk kā cilvēciska drosme! Un cik daudz es dzirdu, viņi ar Viņu runā arī par šīs pasaules pavisam vienaldzīgām lietām un attiecībām!"

5] PIRMAIS atkal teica: "Draugs, bet tas arī ir patiess brīnums! Ko Viņam gan rūp zivis un jēri, kā tie pusdienām tiek pagatavoti? Un tomēr viņi visi runā par to! Dīvaini! Jauneklis mūs pirmīt pamācīja par tik svarīgām lietām, bet tā, ka tagad klātesošs ir Pats Kungs, viņi visi par pusdienu pagatavošanu runā tā, it kā tagad nebūtu nekas lielāks un svarīgāks, un Kungs redzami ar patiku par to sarunājas ar mums pārāk labi zināmo saimnieku un viņa sievu un ar to otro sievu, kas iepriekš sēdēja kopā ar mācekļiem! Nu, nu, bet arī ne vienmēr vajag runāt par tīri dievišķi diženām lietām! Kad viņi būs galā ar pusdienu pasūtīšanu, tad noteikti būs runa arī par citām lietām!"

6] Bet, kad mēs bijām galā par pusdienu pagatavošanas kvalitāti un arī kvantitāti, tad Kisjons Man jautāja, kad un kā jāzvejo ar drošiem panākumiem.

7] Mēs sēdāmies pie galda, pagaidām likām pasniegt nedaudz maizes un vīna un Es Kisjonam pamācīju kad un kā visdrīzāk vienā vai otrā laikā var zvejot šo vai citu dažādu sugu zivis, kā tās ir uzglabājamas un miesas veselībai derīgāk pagatavojamas, un tātad baudāmas, par ko Kisjonam bija liels prieks.

8] Bet mūsu samārieši pie sava kādā zāles stūrī atrodoša galda savā starpā par to uz Kisjonu pilnīgi dusmojās, un VIENS no viņiem teica: "Bet šis jau tāpat pār mēru bagātais muitnieks un saimnieks nerunā ne par ko citu, kā viņš vēl vieglākā un noteiktākā veidā varētu kļūt vēl bagātāks?! Un Kungs viņam to izskaidro arī pavisam vēl draudzīgā un detalizētā veidā. Bet ko mēs tur varam darīt? Kas patīk Kungam, tas arī mums nedrīkst būt pretīgi. Tas tomēr ir neaprakstāmi labāk, ka ja Viņam patīk vienu vai otru cilvēku ne reti mocīt ar visādām ļaunām slimībām, par ko patiesam jūdam arī nekad nav jākurn, bet gan visā iespējamā pacietībā un pilnīgā padevībā Dieva gribai tas jāpanes. Īsi, Tas Kungs reiz ir un paliek Tas Kungs, un visi cilvēki nav nekas pret Viņu!"

9] Visi viņa biedri viņam piekrita un savā kaktā atkal izturējās pavisam mierīgi un godbijības pilni.

127. Par visādas gaļas un augļu baudīšanu.

1] Pēc tam indojūds Man jautāja, vai, kā tas ir viņu zemē, vajadzības gadījumā arī kādam jūdam nebūtu atļauts ēst labi pagatavotu arī kāda cita, tieši ne netīra dzīvnieka gaļu, kas Mozus grāmatā parādās kā cilvēkiem nebaudāma.

2] Un Es viņiem to izskaidroju un teicu, ka vajadzības gadījumā var ēst gandrīz visu dzīvnieku gaļu, bet bez asinīm, un tā katru pēc sava veida pagatavotu, kā Es jau pie citām izdevībām sīki rādīju.

3] Un Kisjons un indojūdi par to ļoti pateicās, ka Es attiecībā uz gaļas ēšanu zināmā mērā atcēlu Mozus senos statūtus.

4] Bet tiem septiņiem farizejiem tas tomēr likās nedaudz dīvaini un RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kungs un Meistar, noteikti gan vienīgi Tev ir neapstrīdamas tiesības cilvēkiem dot likumus, bet pēc Tavas patikas tos arī atkal atcelt! Bet tomēr stāv rakstīts, ka tas, kurš pieskaras vienam likumam, ķeras

pie visiem likumiem, jo viens likums ir citu likumu pamats, un tātad arī visu likumu, — kā pēc tam tas jāsaprot?"

5] ES teicu: "Ja jums sirdsapziņa atļauj atcelt gandrīz visus Mozus statūtus un to vietā likt jūsu pasaulīgos un savtīgos likumus, — tā ka jūs tomēr nekad nebijāt Kungs un Meistars, kurā ir visa vara debesīs un uz zemes — , kā jūs Man nu jautājat, vai ar to netiek aizskarts likums, ja Es jums iesaku un atļauju ēst arī citu dzīvnieku gaļu, kuru Mozus neieteica jūdiem ēst?!

6] Kas caur muti pareizi un mērķtiecīgi pagatavots nāk cilvēkā viņa izsalkuma remdināšanai, tas viņu nekad nepadara netīru; bet kas no sirds iznāk no mutes ietērpts vārds vai domās — kā meli, aprunāšana, nepatiess zvērests, netīra un neķītra runa, lāsti, nolādējumi, goda laupīšana, vilināšana uz netiklību un laulības pārkāpšanu, pavedinošas runas uz visādiem grēkiem un netikumiem — , tas patiesi padara netīru visu cilvēku. Bet kas labi un mērķtiecīgi pagatavots kā miesas barība nāk cilvēkā un dabīgā ceļā no miesas atkal tiek izvadīts, tas — kā jau teikts — cilvēku nepadara netīru.

7] Bet Es neteicu, ka jums tas jādara, bet gan tikai, ka vajadzības gadījumā jūs to un to varat darīt, un ar to neesmu atcēlis nevienu Mozus statūtu.

8] Vai Dāvids, vīrs pēc Dieva sirds, kad viņš bija izsalcis, baudīja un apmierināja izsalkumu ar apskatīšanai izlikto maizi, kuru izņemot augsto priesteri neviens nedrīkstēja ēst? Vai ar to viņš atcēla Mozu?!

9] Ja jūs gribat būt Mani mācekļi, tad nākamībā savās sirdīs vairs neļaujat iezagties tādām bezjēdzīgām domām un beigās pilnīgi sagūstīti!"

10] Kad tie septiņi no Manis to dzirdēja, tad viņi saprata savu aklumu, pateicās Man par šo izskaidrojumu un turpmāk par tādām lietām Man atkal nejautāja.

11] Mūsu samārieši, kas arī to visu ar lielāko uzmanību noklausījās, kā stingri Mozaisti sākumā savā starpā tam nepiekrita, ka Es indojūdiem tā un tā pagatavotu atļāvu ēst arī citu dzīvnieku gaļu; bet kad viņi uz to septiņu pārģērbto templiešu aklo jautājumu dzirdēja Manu atbildi, tad viņi savā starpā Man piekrita un slavēja Manu gudrību.

12] Pēc tam GALVENAIS RUNĀTĀJS teica: "Tagad mēs no Viņa mutes dzirdējām, ko vajadzības gadījumā var darīt, bez kā ar to grēkotu; bet ko Viņš saka šiem un tiem cilvēkiem, tas ir spēkā arī mums līdzīgi kā Mozus likumi, kas īstenībā arī nav doti tikai izraēliešiem. Bet gan visiem Zemes cilvēkiem, un pēc tiem jāvadās arī katram cilvēkam, ja viņiem tie ir pavēstīti. Bet mēs no Viņa mutes dzirdējām, ko cilvēks attiecībā uz viņa miesas barību nepieciešamības gadījumā var un drīkst darīt, un tā mēs tad arī, ja vajadzēs, pēc tā vadīsimies.

13] Protams mūsu rabīniem tas sevišķi negaršos, un viņi pie tam kratīs galvas, tādēļ ka viņi māca, ka patiesam senjūdam drīzāk jānomirst badā, nekā jāēd netīrs ēdiens, kas pēc Mozus neesot Dieva svētīts. Bet pēc šīs Kunga runas senajam neprātam vajag griezt ceļu tīram saprātam, kas tieši no šīs runas atmirdz kā rīta saule, un tādēļ katrs saprātīgs samārietis visu savu dzīvi slavēs Kunga mīlestību un gudrību.

14] Bet ja nu tikai kāds vēl Kungam jautātu, vai posta laikā pareizi sagatavojot drīkst ēst arī dažādus augļus, stādus un saknes, ko zeme bieži savā bagātībā mēra, un ar to apklusināt izsalkumu?"

15] Kad samārietis izteica savu vēlēšanos, tad arī Kisjonam ienāca prātā Man jautāt par dažādiem stādiem un kokiem un zemes augļiem, kāda veida augļi, izņemot līdz šim parastos, un kā pagatavoti nepieciešamības gadījumā var tikt izmantoti cilvēku barībai.

16] Un Es noteicu stādus, saknes un tāpat arī koku un dažādu labu krūmu augļus, un tāpat arī vairākus pākšaugus un pie tam skaidriem vārdiem rādīju, kā tas viss ir iestādams, savācams un uzglabājams un nobeidzot, kā to visu var pagatavot un cilvēkiem baudīt, — par ko visi nevarēja vien pietiekami Man pateikties.

128. Mielasts pie Kisjona.

1] Bet tā ka šie izskaidrojumi un pamācības turpinājās gandrīz stundu ilgi, tad pa to laiku bija arī pagatavotas pusdienas un liktas galdā, un mēs priecīgā garastāvoklī tās baudījām.

2] Bet tajā pat laikā līdzīgi labi pagatavoti ēdieni tika likti uz samāriešu galda, un pie tam pareizā daudzumā maize un vīns.

3] Kad samārieši to redzēja, viņi galda apkalpotājiem jautāja, kas to ir iegādājies, iepriekš viņiem

nejautājot, vai viņi mielastu grib un par kādu cenu, jo viņiem tikko varētu būt klāt tik daudz naudas, lai varētu samaksāt tik dārgu mielastu.

4] Kalpotājs teica: "Mēs to darījām pēc mūsu dienesta kunga rīkojuma, un jūs varat baudīt mielastu bez kādām tālākām rūpēm, jo jūs šeit tiksiet viesmīlīgi apkalpoti kā no maksas brīvi viesi."

5] Uz to samārieši skaļi pateicās Man un Kisjonam.

6] Un viņš visā draudzībā viņiem atbildēja (KISJONS): "Mani mīļie viesi, labā garastāvoklī spēcinieties un atspirdzinieties bez kādām raizēm!"

7] Pēc tam visi Man un Kisjonam vēlreiz pateicās par tādu lielu draudzību, tad sāka ēst un dzīrot un drīz bija pavisam priecīgā un labā omā.

8] Mielasta laikā tika maz runāts, bet kad mielasts tuvojās beigām un samārieši pie mūsu galda nevarēja pietiekami brīnīties, kā tie trīs jaunekļi apēda ēdienu ievērojami vairāk kā mēs, tad viņu RUNĀTĀJS teica: "Jūs kopā ar mani ļoti brīnieties par to triju jaunekļu pie Kunga galda lielo apetīti. Bet pie tam es tomēr kaut ko ievēroju, kas jums visiem varbūt tā neuzkrīt. Un redziet, tas, kas man ļoti uzkrīt, pastāv tajā: Es redzēju, ka katrs ēdiens, kas no tiem trim tika likts pie mutes, jau pirms mutes izbeidzās un pazuda, ka to triju jaunekļu mutē nenonāca mazākā drupatiņa!

9] Es to skaidri un gaiši redzēju un pieņemu, ka tie trīs jaunekļi, kā pavisam ārkārtējākā gara cilvēki ar viņiem piemītošo varu materiālo miesas ēdienu vispirms pārvērš garīgā elementā, un to tikai tad sevī uzņem un kādā viņiem īpatnējā veidā apvieno ar savu būtību. Jo paskatieties tikai, ka citu viesu priekšā viņu ēdamšķīvjos, kā apskrubināti ir neapēsti jēru un teļu kauli, bet to triju šķīvjos jūs no tiem neko nemanāt, kaut gan viņi vairākas reizes lika pie savas mutes lielus, kā jēru, tā labi izcepto teļu gaļas gabalus ar kauliem.

10] Pie tiem trim pamanītais man galvo, ka viņiem vajag būt ne miesīgām, bet gan tīri garīgām būtnēm, un viņu iepretim mūsu acīm redzamie ķermeņi ir tikai tik ilgi, cik noteikti cilvēku dēļ Kungs to pielaiž un to tā grib. — Vai man ir taisnība, vai nē?"

11] Kāds CITS teica: "Jā, jā, te tu patiesi izteici pavisam pareizu piezīmi, un tavs spriedums to lietu pilnīgi apstiprina! Bet tādēļ, ka šī lieta noteikti ir tāda un ne citāda, tad arī ir skaidrs, ka šim pirmajam jauneklim, kas mums pirmīt kā no gaisa stādīdams izskaidroja zvaigžņotās debesis un mūsu Zemi, un rādīja tās ārējo un iekšējo formu un dabu, savas nemirstīgās miesas uzturēšanai nevajag nekādu materiālu ēdienu; bet ja mūsu acu priekšā viņš jau šķietami to sev ņem, tad viņš to tūlīt pārvērš savā garīgajā, kas viņam katrā ziņā var kalpot tam, lai mums sevi var parādīt materiālā miesā.

12] Jo es pie sevis jau ilgi domāju, ka visa matērija sevī arī ir pavisam garīga un caur Kunga gudrību un visvarenību kļūst saskatāma visādās formās, un mūsu ārējiem jutekļiem sajūtama, un tīri nu no Dieva vareni gari matēriju noteikti arī redzēs pēc tās pilnīgi iekšējās patiesības, kā un kas tā ir, un nevis kas tā šķiet pēc mūsu jutekļu muļķības.

13] Jā, jā, mēs nu dzīvojam ar tīriem brīnumu brīnumiem, un tomēr dvēseles aklums negrib cilvēkus atstāt; līdzās lielākai un dzīvākai debesu gaismai staigā tumšākā māņticībā un arī pilnīgākā neticībā, un debesu vara nespēj to iznīcināt! Bet ja tagad cilvēki negrib kļūt gaiši, kur viņi no pirmavota redz un var pārbaudīt augstākās patiesības un tās brīnumus, cik tumšs tikai tad atkal kļūs starp cilvēkiem, kad viņi par šīm lietām, kas tagad notiek mūsu acu priekšā saņems ziņas tikai no mutes mutē. Vai viņi gan dāvās stingru ticību tikai atstāstītam, tā ka viņi nu netic tam, kas ir un notiek viņu acu priekšā? Tam es ļoti vāji ticu!

14] Jo katrā laikā gan būs Dieva doti apgaismoti cilvēki, kas kā gaisma staigās citu cilvēku priekšā. Bet vai daudzie aklie un pasaules gudrie viņus cienīs? Viņi tiks paļāti par nelgām un iespējams ar visu dedzību vajāti!

15] Ak, šīs mācības izplatītājiem, kas no debesīm nu patiesi mums miesīgi sludina, nebūs viegls darbs, arī tad ne, ja viņi būtu apdāvināti ar šo triju jaunekļu varu! Jo viņus izskaidros par ekscentriskiem krāpniekiem, pie tam par magiem no esejiešu skolas, tāpat arī par meļiem un blēžiem un tautas musinātājiem un viņus vajās un spīdzinās.

16] Tāds ir mans uzskats; jo gaišāk dienā bieži mirdz saule, jo jūtami tumšāka kļūst pēc tam sekojošā nakts, kurā tumšie negaisa mākoņi aizsedz debesu zvaigznes. Tomēr visa slava Tam Kungam, kas mūs pagodināja piedzīvot gaišāko dienu un Kunga acu priekšā tajā staigāt!"

17] VISI teica: "Jā, par to vienīgi Kungam visa slava un viss gods un Viņa mīlestība un žēlastība lai turpmāk paliek pie visiem cilvēkiem, kam ir laba sirds un griba!"

129. Godbijība un Dieva mīlestība.

1] Pēc tam Es piecēlos no Sava krēsla un devos pie samāriešu galda, tie arī steidzīgi piecēlās no saviem sēdekļiem un dziļākā godbijībā Man teica (SAMĀRIEŠI): "Ak, Kungs, Kungs, mēs esam grēcinieki un neesam cienīgi, ka Tu nāc pie mūsu galda, bet saki tikai vienu vārdu mums, lai mēs kļūstam spēcīgi Tavā gaismā!"

2] ES teicu: "Atmetiet pārāk lielo godbijību Manā priekšā un tā vietā pieaudziet pareizā un patiesā mīlestībā uz Mani! Jo Dievu pār visu mīlēt ir un noder daudz vairāk kā Dievu pār visu bīties. Pārspīlētas bailes Dieva priekšā cilvēku arvien vairāk un vairāk attālina no Dieva, un beigās tas ir ļaunās sēklas grauds, no kura ar laiku izaug pagānisms ar tā elkdievību, māņticību un beigās pilnīgu neticību.

3] Bet ar pilnīgu mīlestību cilvēks arvien vairāk un vairāk Dievam tuvojās, kļūst draudzīgāks ar Viņu un ilgojas pēc Viņa, un ar to kļūstot vienmēr pilnīgāks Dieva Garā. Jo vienmēr pieaugoša un draudzīga topoša mīlestība uz Dievu tieši ir tas patiesais un dzīvais Dieva Gars cilvēkā un mūžīgas dzīvības gars dvēselē. Tādēļ tad arī kāds grēcinieks, kurš aiz mīlestības uz Dievu atgriežas, Dievam ir tuvāks kā 99 ļoti dievbijīgi cilvēki, kuri vēl nekad nav grēkojuši pret kādu likumu un ar to kā taisnīgiem nekad nevajadzēja nožēlot grēkus.

4] Aplūkojiet kādu bērnu, kuram no saviem vecākiem varbūt tādēļ ir pārāk lielas bailes, ka savas bērnišķīgās nerātnības dēļ ir pāris reizes sodīts! Tāds bērns saviem vecākiem gan paklausīs, bet ne tik daudz aiz mīlestības, kā daudz vairāk aiz bailēm no soda, kas viņu sagaidītu, ja viņš reiz atkal pret vecāku gribu ko izdarītu. Ar laiku vecāku tuvums tādam bērnam kļūst pretīgs, un viņš tiecas atbrīvoties no tāda viņam nepatīkama stāvokļa ar to, ka pamet vecāku mājas un savu laimi, un savu mieru, un mājīgumu meklē svešumā, un tikai tad, bailēs un drebot nožēlojot grēkus, atgriežas atpakaļ pie vecākiem, jo svešumā viņš atrada pretējo no tā, kas viņu mudināja meklēt.

5] Bet šiem pašiem vecākiem ir vēl viens bērns, kas viņus mazāk bīstas, bet tā vietā vienmēr vairāk un vairāk mīl, maz ņem pie sirds dažus rājienus un savas kļūdas atmet ne aiz vienmēr pieaugošām bailēm no vecākiem, bet gan aiz vienmēr pieaugošās mīlestības uz viņiem un izpilda viņu gribu.

6] Kā jūs domājat, kurš no abiem bērniem būs vecākiem lielāks mīlulis?"

7] RUNU VADĪTĀJS teica: "Acīmredzot tas, kas mazāk baidās no vecākiem, bet kuram uz viņiem ir mīlestība un paļāvība."

8] ES teicu: "Te tu spriedi labi un devi Man pareizu atbildi; bet tādēļ arī jūs esiet līdzīgi tam bērnam, kas savus vecākus vairāk mīl kā bīstas, un Dievu kā visu cilvēku mūžīgu Tēvu mīliet vairāk kā bīstaties Viņu kā kādu nepielūdzamu tiesnesi, un tad jums arī Manā klātbūtnē vairs nebūs tādas bailes, kā tas pie jums bija līdz šim!

9] Ticiet Man, ka Dievs mīl arī ļoti bailīgus bērnus, bet ar bērnišķi bezbailīgu uzticēšanos Dievam viņiem bieži ir ļoti līkumains ceļš. Bet bez uzticēšanās kāda dvēsele nekad nevar kļūt pilnīgi Dievam līdzīga un brīvi patstāvīga Dievā un pa minēto līkumoto ceļu arī grūti to var sasniegt. Tādus bērnus tikai liels posts var likt uz pareiza atpakaļceļa savu vecāku mīlestības namā.

10] Bet tādēļ, ka ar augstāk minēto pārmācību tā vietā, lai kļūtu labāki bērni, kļūst tikai sliktāki, tad tā arī reti nāk, un tikai tad, kad visi mīlestības mēģinājumi pret cilvēku aklo augstprātību piedzīvo neveiksmi. Un tieši tādēļ Dievs ir tik ļoti pacietīgs ar cilvēku augstprātību, lai ar pastāvīgiem sodiem viņu vēl vairāk no Sevis neatsvešina, kā viņi paši no viņa attālinās.

11] Bet, ja reiz Dievam piemeklēt ar soda rīksti Viņa rokā, tad pie tam otrā rokā, ja arī nedaudz aizklātu, Viņš nes pretī Savu sirdi, lai viņi spēj atzīt, ka Dievs, Tas Tēvs, arī ar soda rīksti rokā tomēr nāk viņiem pretī visā mīlestībā līdzīgi, kā tas nu ir jums acu priekšā.

12] Bet Es jums vēl ko piemetinu, un to visi labi ievērojiet! Kas pie kāda darba viegli iespējamas kļūdas dēļ attiecībā uz tā mērķi, ja var rasties kāds zaudējums, ir pārāk bailīgs, tas arī ne reti izdara rupju kļūdu, bet kas, pārāk nebaidīdamies no kādas iespējamas kļūdas, strādā ar prieku, tam arī darbs viegli sokas, un diezin vai pie tā atklās kādu nozīmīgu kļūdu. Jo pareiza mīlestība un dzīva uzticība nav akla, kā to domā pagāniskie pasaules gudrie, bet gan tā ir daudz asāk redzoša kā asākais pasaules prāts ar savu pārāk bailīgo sirdsapziņu.

13] Ja arī mīlestībai šad un tad atgadījusies kāda kļūda, tad tā caur sevi to drīz un viegli atkal izlabo; bet, ja kļūda atgadījusies prātam ar tā bailīgumu, tad tas zaudē visu uzticību un bieži ilgi neatrod nekā-

du līdzekli, ar ko kļūdu atkal pilnīgi vērstu par labu.

14] Bet tādēļ Es jums negribu teikt, ka cilvēkam savu prātu un sirdsapziņu pilnīgi jāliek malā — lai tas ir tālu; bet pirms sākt kādu darbu ļaut sevi pilnīgi pārvaldīt prātam un no tā bailēm kļūdīties un pilnīgi apšaubīt mīlestības, un tās uzticēšanās daudz labākai iedarbībai, tomēr ir augstākā mērā akli un muļķīgi!

15] Ja jūs to pareizi aptvērāt, tad Mana klātbūtne jums būs viegli aptverama un jūsos vairs nebūs vēlēšanās aiz tīrām bailēm no Manis cik ātri iespējams no šejienes atkal attālināties!"

16] Pēc šīs Manas draudzīgās pamācības samārieši pavisam izmainījās, pateicās Man par šo mācību un kļuva ļoti uzticības pilni.

17] Un GALVENAIS RUNĀTĀJS teica: "Ak, visu lietu un visas dzīvības Kungs un Meistar! Mūs gan šeit pie Tevis veda tikai liela mīlestība, tā kā mēs dzirdējām, ka par Tavu iespējamo uzturēšanās vietu mēs visdrīzāk varētu uzzināt šeit vai Nāceretē, mēs labā paļāvībā ceļojām šeit. Tad, gaidot drošākas ziņas, mums par lielāko pārsteigumu mēs tūlīt sastapām Tevi Pašu, šis pārsteigums mums tad arī iedvesa lielas bailes Tavas bezgalīgākās diženības priekšā. Tomēr šīs mūsu noteikti ne netaisnīgās un arī ne nepamatotās bailes Tu nu pēkšņi pārvērti paļāvīgā mīlestībā, un tāpēc mēs uzkavēsimies šeit, cik ilgi Tu šeit uzkavēsies, un, ja Tu to gribi, arī Tev sekosim visur, kut Tu ceļosi; jo arī mēs gribam kļūt Tavi mācekļi un Tava dzīvā Vārda izpildītāji."

18] ES teicu: "Tādēļ tagad vēl ēdiet un dzeriet, nekautrējieties, un tad mēs parunāsim tālāk!"

19] Ar to visi bija apmierināti, tagad bez kautrēšanās ēda un dzēra tālāk, un Es atkal devos Savā vietā.

130. Gabriela liecība par Mariju.

1] Kad Es nu atkal atrados savā vietā starp Maniem mācekļiem, tad viņi slavēja samāriešus un viņu dedzību.

2] Arī MARIJA, kas līdzīgi Jāzepam bija stingra jūdiete un vēl turējās pie tempļa — kaut arī Manā laikā ne vairs tik daudz kā iepriekš — , brīnījās par uzticamajiem senjūdiem un par samāriešu ticības spēku un beigās teica: "Ja viņi uzraudzītu un vadītu templi, kas diemžēl tā nav, tad senais šķirsts atkal būtu piepildīts Kunga Gara par svētību Jeruzālemei un visiem jūdiem, un eņģeļi templī ēdinātu jaunavas ar debesu ēdienu, kā tas vēl notika pirms kādiem 30 gadiem zem dievbijīgā Simona un sirmgalves Annas, kura aprūpēja tempļa jaunavas. Bet kopš farizeju nenovīdība templī nožņaudza dievbijīgo Cahariju, kad viņš nāca ar lūgšanām un vīraku iesvaidīt upurus, senais šķirsts sabruka un Kunga Gars atkāpās. Izgatavoja gan jaunu šķirstu, bet Kunga Gars tajā neatgriezās atpakaļ, tajā mājo melu, krāpšanas, skaudības, slepkavības un negoda, augstprātības un nievājošs varaskāres gars!

3] Bet samāriešos, kas no tempļa ir aplikti ar daudziem tūkstošiem briesmīgākiem lāstiem, mājo Kunga Gars, kā tas nu skaidri pierādījās, un, cik ilgi viņi paliks tādi kā ir tagad, viņus neatstās. Iepriekš es pati ar viņiem nevarēju samierināties, tādēļ ka viņi atbrīvojās no tempļa, bet tagad es gribu viņus pieskaitīt pie saviem draugiem un viņu Garicima stāv augstu pāri Zālamana templim."

4] Visi uzslavēja šos Marijas vārdus, un viens SAMĀRIETIS pārnāca pāri pie mums un teica: "Klausieties, jūs Kunga draugi, kas gan ir šī piemīlīgā sieva, kas nu augstā garīgumā pravietoja?"

5] Un līdzās Marijai atrodošais GABRIELS teica: "Šī ir tā sieva, par kuru stāv rakstīts: "Redzi, viena jaunava mums dzemdēs Dēlu! Tā vārds būs Emanuels, un Viņa Dievs patiesi būs kopā ar mums!"

6] Skati nu starp mums Kungu! Viņš ir tas Emanuels, tātad kopā ar mums tas viens un vienīgi patiesais Dievs! Un tagad tu arī zini, kas ir šī sieva; ej un saki to arī saviem draugiem!"

7] Tad samārietis paklanījās, gāja pie saviem draugiem un viņiem to pateica. Un viņi visi piecēlās, pārnāca pāri pie mums un sveica Mariju.

8] Bet MARIJA viņiem teica: "Es biju un esmu tikai Kunga izraudzīta kalpone, un tā kas es biju, bija Viņa griba. Tādēļ cildiniet ne mani, bet gan vienmēr dodiet godu vienīgi Dievam! Ko teiks Visuaugstā Dēls, kas ir viens ar Viņu, to dariet!"

9] Pēc tam viņi vēlreiz sveica Mariju un Man, un Kisjonam pateicās par labo mielastu. Tikai pēc pateicības runas viņi Man jautāja, kas viņiem nu būtu jādara.

10] Un ES teicu: "Līdzīgi mums vēl kādu neilgu laiku vēl atpūtieties, tad jūs dzirdēsiet, kas līdz vakaram būs darāms!"

11] Pēc tam viņi atkal devās pie sava galda un pārrunāju dažu labu vietu no praviešiem, kur tika pieminēta sieva, kas dzemdēs Dēlu, kura vārda un varas priekšā visi lieks ceļus.

12] Pēc mūsu atpūtas laika ES piecēlos un teicu: "Tas nav pareizi, ka cilvēks dienu svin bezdarbīgi, tādēļ arī mēs savu mieru līdz vakaram pārvērtīsim pareizā darbībā.

13] Redzat, mūsu drauga Kisjona zivju rezervuārs nu ir kļuvis patukšs, tādēļ dosimies zvejot un viņa rezervuāru piepildīsim ar zivīm! Visi piedalāmies šajā darbā!"

131. Bagātais zivju loms.

1] Šis priekšlikums Kisjonam bija pavisam patīkams, tā kā viņam jau patiesi bija sevišķi cēlo zivju trūkums.

2] Bet daži viņa klātesošie KALPOTĀJI UN KALPI teica: "Šodien dienā ar zivīm būs ļoti slikti; jo, pirmkārt, lielākā daļa vēl lietojamā stāvoklī esošie zvejas kuģi un laivas jau pirms trim dienām kaut kur izbrauca jūrā zvejot un paņēma līdzi gandrīz visus nepieciešamos darba rīkus zvejai, un līdz šai stundai vēl nav atgriezušies, kas ir labi saprotams, tā ka šajā laikā ir slikta zvejošana, un, otrkārt, jūrā nu ir lieli viļņi un tad zivis nogrimst dziļumā un izvairās no krasta sēkļiem; kur mēs dabūsim noderīgus kuģus, lai ar tiem dotos ļoti viļņojošā, atklātā jūrā?"

3] ES teicu: "Dariet to, ko Es jums saku, un jūs neuzsāksiet veltu darbu!"

4] Un mēs visi piecēlāmies un devāmies ārā uz jūras netālo krastu.

5] Kad mēs ieradāmies krastā, pie kura sitās spēcīgi viļņi, tad KISJONS un arī FILOPOLDS Man teica: "Kungs un Meistar, dabīgā ziņā mani kalpi tomēr izteica pavisam pareizu piezīmi! Bez labiem kuģiem un bez derīgiem un spēcīgiem tīkliem dabīgā veidā te nekas nebūs darāms. Tev, ak Kungs, protams gan nekas nav neiespējams, — bet mums cilvēkiem ar lielām pūlēm tikai tad ir iespējams ko panākt, kad izdevība un apstākļi ir labvēlīgi un piemēroti."

6] ES teicu: "Tieši tādēļ Es jūs izvedu zvejot pie nelabvēlīgiem apstākļiem, lai jums rādītu dzīvas ticības varu! Ņemiet vecos tīklus, kas tur karājās pie krasta žoga un iekāpiet divās vecās laivās, kas atrodas šeit pie krasta, iemetiet tīklus ūdenī, un ticiet, un īsā laikā mēs iegūsim ļoti daudz labākas zivis!"

7] Bet tās vecās laivas pa pusei bija pilnas ar ūdeni un kalpi, un arī Mani mācekļi smēla ārā ūdeni un dažas sūces aizbāza ar lupatām, lai laivas būtu izmantojamas. Bet samārieši ķērās pie labotiem tīkliem un tos salaboja, cik labi vien tas bija iespējams, un tādā veidā zvejas rīki bija atjaunoti. Bet daļa kalpu atgādāja pareizā daudzumā mucas, kurās ielikt saķertās zivis un tās pārnest lielajā rezervuārā.

8] Kad viss atradās nepieciešamā kārtībā, tad daži Mani mācekļi kopā ar kalpiem iekāpa citādi diezgan lielajās laivās, tās nedaudz atgrūda no krasta un starp abām laivām iegremdēja ūdenī tīklus, kas jau pēc nedaudz acumirkļiem bija pilni ar cēlākām zivīm, ka kalpi izbijās, jo viņi smagos tīklus nevarēja izvilkt krastā un sāka saukt palīgā. Tad samārieši iekāpa ūdenī, kas vietā, kur stāvēja laivas, bija tikko pusvīra dziļš, un palīdzēja mācekļiem un kalpiem zivis nogādāt krastā. Lai visas nogādātu tām nozīmētā rezervuārā, 100 vīriem būtu ko darīt vairāk kā stundu ilgi.

9] Kad zivis bija novietotas, tad ES Kisjonam, kas kopā ar Filopoldu nevarēja vien pietiekami brīnīties par šo ārkārtīgi lielo lomu, teicu: "Ja tu vēlreiz gribi veco tīklu pilnu ar visa veida un sugu zivīm, kas dzīvo šīs jūras ūdenī, tad liec tīklu kā pirmo reizi iegremdēt ūdenī! Tagad ir labākais laiks zvejot, jo, ja saule sāk tuvoties rietam, tad šajā laikā un šīs jūras ūdenī zivis sāk tuvoties krastam."

10] KISJONS teica: "Ak, Kungs un Meistar, es jau ar vienu lomu esmu vairāk kā ārkārtīgi apmierināts; bet, ja Tu to tā gribi un ar Tavu žēlastību cilvēkiem darbs nekļūst pārāk apgrūtinošs, tad jau tīkls var tikt vēlreiz izmests!"

11] KALPI, MĀCEKĻI UN ARĪ SAMĀRIEŠI Kisjonam sacīja: "Ak, mīļais draugs, ne tikai vēlreiz, bet gan vairākas reizes, ja Kungam un tev tas ir patīkami, mēs tīklu liekam ūdenī, jo tādam ieguvumam darbs ir nelielu pūļu vērts!"

12] ES teicu: "Nu, tad darāt vēlreiz, ko jūs jau darījāt! Bet kad jūs izvilksiet, tad sugas šķirojiet tā, ka laupītājas zivis, kas šoreiz arī nāks tīklā, atlasiet no cēlajām zivīm un tad lieciet atsevišķā rezervuārā; jo laupītājas zivis ir ļaunums cēlzivīm, līdzīgi kā vilki ir ļaunums aitām!"

13] KISJONS teica: "Kungs, es pateicos Tev par šo padomu! Līdz šim mani kalpi un zvejnieki neko neatdalīja un teica: Kas jūrā dzīvo kopā, tas var dzīvot kopā arī rezervuārā! Es gan jau vairākas reizes pārliecinājos, ka laupītājas zivis slikti sadzīvo ar maigākām cēlzivīm, bet mani ļaudis tomēr negribēja

man piekrist, bet tā kā viņi no Tavas mutes to nu dzirdēja, tad turpmāk viņi savam un manam labumam būs gudrāki!"

14] VISI teica: "Jā, ko Kungs saka, to mēs arī gribam darīt; jo vienīgi Viņš no pamatiem visu pazīst un zina!"

15] Pēc tam mācekļi un kalpi vēlreiz iekāpa abās laivās un kā iepriekš meta tīklus ūdenī. Nedaudz acumirkļos tas atkal bija tik pat pilns, bet šoreiz ar dažādu sugu zivīm, un mūsu samāriešiem vēlreiz vajadzēja kāpt ūdenī un zvejniekiem palīdzēt pilno tīklu atgādāt krastā.

16] Kad zivis atkal bija nogādātas krastā, tad tās izcēla un atdalīja. To lielākā daļa nu sastāvēja no laupītājām zivīm, un ar tām tika piepildīts liels rezervuārs; bet arī dažādas cēlo zivju sugas tika atšķirtas, un katra suga nogādāta atsevišķā rezervuārā.

17] Pēc tam tīkls tika izņemts no ūdens un žāvēšanai pakārts pie žoga, un abas laivas tika nostiprinātas krastā. Zvejojot saule bija sasniegusi horizontu, un Kisjons domāja, ka tagad nu varbūt atkal varētu doties mājā, tā ka šajā rudens laikā pēc saules rieta spēcīgā vēja dēļ ūdens bieži kļūst jūtami vēss.

18] ES teicu: "Draugs, nerūpējies par to, jo kā viss, arī siltums un aukstums ir Manā rokā! Nogaidīsim šeit tavu kuģu atgriešanos un redzēsim, kādu ieguvumu viņi tev nesīs!"

19] KISJONS teica: "Kungs un Meistar, te es sagaidu maz, jo viņi aizbrauca Jesairas virzienā priekšsabatā, tad viņi maz strādās. Vakar bija sabats, tātad pilnīga atpūtas diena; šodien ir pēcsabats — arī diena, kurā daudz nestrādā. Tādēļ vajadzētu notikt brīnumam, ja mani 14 kuģi man atnestu kādu ieguvumu; pie tam ne no vienas puses es vēl neredzu šim krastam tuvojamies nevienu man zināmu kuģi."

20] ES teicu: "Draugs, tu gan domā pavisam secīgi, bet tava domāšana laiku pa laikam vēl ir spēcīgāka kā tava ticība. Skaties tur, kur mūsu zvejošanas laikā atradās tie trīs eņģeļi Manas miesas dzemdētājas sabiedrībā. Redzi, viņi ar saules pilnīgu norietu kļuva neredzami un palīdz tavus kuģus piepildīt ar visādām labām zivīm. Un pirms tu septiņas reizes palūkosies visapkārt, tavi 14 kuģi būs saskatāmi! Katrs kuģis atvedīs 100 zivis."

21] Kad Es to Kisjonam teicu, tad arī pirmā krēslā kuģi bija saskatāmi, un pagāja tikko pusstunda, tad kuģi jau bija pie krasta.

22] Un GALVENAIS KUĢA MEISTARS tūlīt iznāca no kuģa, mūs sveicināja un pār mēru priecājās, kad sabiedrībā ieraudzīja arī Mani; jo viņš Mani pirms tam pazina, un teica: "Jā, tagad man viss ir skaidrs! Kad mēs aizvakar pārmeklējām kā vienmēr zivīm bagāto līci aiz Jesairas, mēs neatradām nevienu vienīgu zivi; jo spēcīgs dienvidu vējš tās dzina dzelmē. Īsi, mēs ar lāpām strādājām līdz vēlai naktij, bet visas pūles bija gluži veltas. Vakar bija sabats, tad mēs nedrīkstējām strādāt. Bet šodien mēs jau agri no rīta bijām pie darba un ap 9 stundām ilgi nepārtraukti strādājām un zvejojām, bet arī pilnīgi bez panākumiem. Kad es redzēju, ka visas mūsu pūles ir veltīgas, es devu zīmi braukt mājup.

23] Bet kad pēc manis dotās zīmes mēs sākām gatavoties doties mājup, tad pie krasta pienāca trīs brīnišķi jaunekļi un lūdza man, lai es viņus uzņemtu manā kuģī. Es tad arī viņus nekavējoties uzņēmu. Kad es viņiem jautāju, uz kurieni viņi vēlas doties, tad viņi teica: "Mēs neatnācām, lai ar tevi brauktu pāri šai jūrai, bet gan lai jums palīdzētu zvejot; jo jūs gandrīz divas dienas zvejojat un nenoķērāt nevienu zivi. Tādēļ vēlreiz savus tīklus iegremdējiet ūdenī un jūs gūsiet labu lomu!" Mēs tā darījām, mūsu darbs veicās labi, un nedaudz acumirkļos mūsu tīkli bija pilni visādu sugu skaistākajām zivīm

24] Bet tik daudz zivis nu nogādāt mucās? Tie trīs jaunekļi mums to palīdzēja, un pirms mēs paspējām apskatīties, visas zivis bija sanestas mucās. Bet pēc tam tie trīs pazuda, un nāca spēcīgs vējš un mūsu kuģus dzina virzienā uz šejieni.

25] Kad es ieraudzīju man zināmo krastu un arī jau varēju saskatīt, ka tajā atrodas daudz dažādu cilvēku, tad maniem kuģiniekiem teicu: "Tur vajag atrasties lielajam Dziedniekam no Nāceretes, jo tie trīs jaunekļi, kas brīnumainā veidā mums palīdzēja zvejot, acīmredzami bija trīs vareni gari, kas vienmēr ir Viņa dienestā. Bet lielajam Dziedniekam un Meistaram mūsu kungs ir patīkams, un ar Saviem pakalpīgajiem gariem uz viņa kuģiem viņa labumam darīja brīnumus."

26] Kad es nu nonācu krastā, tad es drīz ieraudzīju, ka mans pieņēmums ir patiesība. Un tikai tagad es pateicos Tev, ak, Tu lielais Dieva Dēls un visu meistaru Meistar, par mums parādīto nenovērtējamo labdarību, Tev lai ir mūsu un visu gods Dievam augstību augstībā!

27] Bet tagad, tādēļ ka vēl ir diezgan gaišs, ir nozīme parūpēties par zivīm!"

28] ES teicu: "Dariet to, pēc sugām nesat zivis rezervuāros, bet tās dažas laupītājas zivis nelaidiet starp cēlzivīm, bet gan lieciet rezervuārā, kas tām nozīmēts! Tad jūs varat atpūsties!"

29] Pēc tam, kad kalpotāji mucas pilnas ar zivīm nonesa no kuģiem, Kisjons tās apskatīja un ļoti brīnījās par cēlo zivju lielo skaitu, un starp tām nebija neviena, kas svērtu mazāk par pieciem pfundiem.

30] Pēc tam ES teicu: "Tā ka mēs šo dienu labi pavadījām cilvēku labumam, tad arī atkal dodamies mājā un tu, draugs Kisjon, liec mums pagatavot mērenas vakariņas!"

31] Pēc tam mēs tad arī tūlīt devāmies mājā, un tika daudz runāts par dienas notikumiem.

130. Kungs dod misijas padomus.

1] Bet Es ar indojūdiem vēl par dažu ko runāju, devu viņiem norādījumus, kā viņiem tas, ko viņi pie Manis redzēja un dzirdēja, auglīgi jādara zināms arī viņu zemes biedriem dvēseles mūžīgas dzīvības sasniegšanai! Tad Es abiem vīriem uzliku rokas un piešķīru viņiem spēku, Manā Vārdā uzliekot rokas, dziedināt slimniekus un apsēstos atbrīvot no ļauniem gariem. Tie četri Man no sirds pateicās par šo žēlastību un slavēja Manu labsirdību.

2] Bet arī tie SEPTIŅI TEMPLIEŠI Man lūdza, ka Es arī viņiem vēlētos piešķirt tādu žēlastību, lai viņi ar Manu palīdzību vēlāk varētu cilvēkus aicināt atzīt vienu vienīgu Dievu un ticēt Man un Manam Vārdam.

3] Un ES teicu: "Jums tam vēl ir laiks; bet šie no šejienes aizbrauks jau rīt no rīta, un tādēļ Es viņiem jau šovakar piešķiru spēku dziedināt slimniekus. Pie tam viņi pie Manis ir jau ilgāk kā jūs un ir visā labi apmācīti, ka viņi nu sīki zina, kas viņiem darāms un viņu dvēseles ir tīras un bez grēka, un viņiem piešķirtais spēks paliek viņos, bet jūsu dvēseles vēl slimo ar dažām labām vājībām, no kurām jums vajadzēs tikt brīviem tikai ar patiesu pašaizliedzību, citādi Mans jums piešķirtais spēks nepaliktu jūsos, — jo traukam, kurā jāpaliek Manai žēlastībai, vajag būt izturīgam, stipram, labam un tīram. Bet jūs to drīz vēl sasniegsiet, ja arī jūsos un jums tas būs īstā laikā!

4] Ar to tie septiņi apmierinājās un pateicās Man par šo pamācību un apsolījumu. Pēc tam viņi devās savās vietās un baudīja nedaudz maizes un vīna. Bet nu arī samārieši pienāca pie Manis un Man jautāja, vai šajā ļoti mānticības pilnajā laikā būtu ieteicams cilvēkiem līdzās Evaņģēlijam dvēselei un garam saviem brāļiem sludināt arī no jaunekļa dzirdēto un labi aptverto Evaņģēliju par visām lietām un parādībām lielajā dabas pasaulē, un dot viņiem pareizu gaismu par visām muļķībām, kurās cilvēki laiku pa laikam vienmēr vairāk un vairāk stāvēja, un tieši caur savtīgo un mantkārīgo priesterību, kas ar visādām no jauna atklātām maldu mākslām un tukši fantastiskām runām un mācībām prata novest no patiesības."

5] ES teicu: "Mani mīļie draugi, ja jūs Manā Vārdā iesākat cilvēkus mācīt un izglītot, tad vispirms sakāt: "Patiess miers lai ir ar jums, jo Dieva Valstība ir tuvu pie jums atnākusi!"

6] Tad māciet viņus, iekš kā pastāv Dieva Valstība un kas cilvēkam darāms, lai iegūtu Dieva Valstību jau šajā pusē, un jo vairāk tajā pusē, kas jums visiem ir zināms, tā kā vispirms Es Pats, un tad arī vairāki Manis sūtīti mācekļi ar skaidriem vārdiem jums pasludināja Manu mācību.

7] Ja šādā veidā jūs esiet apgaismojuši un attīrījuši cilvēku sirdis un dvēseles, tad jūs viņiem varat izskaidrot arī lietas dabas pasaulē, lai viņu prāts atvestu atpakaļ pirmatnības stāvoklī un viņu dabu attīrītu no visas mānticības. Jo tas ir jo nepieciešamāk, tādēļ ka cilvēks, kas maldīgi pazīst Dieva radītos darbus, arī Dievu nekad nevar pilnīgi pazīt, tātad arī ne pats sevi un tikpat maz savu tuvāko.

8] Bet kur trūkst šī izpratne, tur tad trūkst arī prasītā patiesā mīlestība uz Dievu un līdzīgi mīlestība uz tuvāko. Jo kas nemīl tuvāko, kuru viņš tomēr redz kā sev līdzīgu būtni, kā viņš mīlēs Dievu, kuru ar savas miesas acīm nevar redzēt?!

9] Tātad cilvēks var Dievu skatīt ar savām gara acīm tikai radīto lietu un Viņa mīlestības pilnā un gudrākā kārtībā tajās, bet tad arī pār visu mīlēt, un kas Dievu pār visu mīl, tas no tādas mīlestības arī pazīst sevi un savu tuvāko un viņā tāpat mīlēs Dieva līdzību kā sevī pašā.

10] Bet tas no jums ir pareizi un patiesi, ka jūs pieņemat, ka rūpīgi jādarbojas, lai no cilvēkiem beigās atkāpjas visa mānticība, jo cik ilgi cilvēka dabu vēl apgrūtina kāda dzirkstelīte maldīgas ticības, cilvēks vēl nav brīvs un no šīs dzirkstelītes var iekrist daudzos un rupjos maldos. Tādēļ tikai pilnīgi tīrākā patiesība cilvēku var padarīt pilnīgi brīvu gan šeit, gan viņā pusē pilnīgi laimīgu un svētlaimīgu.

11] Bet Dieva Valstība, ka Manī atnāca šajā pasaulē, tieši ir tā tīrākā un pilnīgākā patiesība, kā arī Es Pats esmu tas Ceļš, Patiesība un dzīvība, par ko Es jums tomēr noteikti visur jau devu pietiekamākos pierādījumus, un ko nu jau zin un arī stingri tic daudzi tūkstoši cilvēki no visiem pasaules apvidiem.

12] Bet ievērojiet arī to, ka vienmēr ir vieglāk cilvēkam sagādāt zināšanas zinātnes spēkā, kā viņa dabu pamudināt stiprai un nešaubīgai ticībai! Tādēļ dzīvas ticības nodibināšanai pievērsiet daudz lielāku uzmanību kā tīrām zināšanām. Jo vienīgi zināšanā nav dzīvības, bet gan tīrā un caur mīlestības darbiem tīrā ticībā!

13] Lai cik tīras zināšanas ir par lietām un to kārtību uz šīs pasaules, kas tā kā tā tagad ir iznīcīgas kā visas lietas tajā, uz un pāri tanī ir nedzīva gaisma. Bet ticības lietas ir patiesa gaisma no debesīm, ir dabas, dvēseles un tās gara dzīvs piederums, un ir nemirstīga un neiznīcīga.

14] Es jums visiem saku: Šīs jums redzamās debesis sastāvošas no Mēness, Saules un visām zvaigznēm arī reiz izzudīs, bet Mani Vārdi un tas, kas tiem tic, nezudīs, bet gan pastāvēs mūžīgi!

15] Bet ar to Es negribu teikt, ka dzīvas ticības dēļ jums pie cilvēkiem jāatstāj neievērotu to, ko dēvē par tīru zinātni. Jo cilvēks kaut kam nevar ātrāk ticēt, līdz viņš par to nav saņēmis kādas vēstis vai zināšanas. Ja cilvēks reiz par kādu labu un patiesu lietu reiz saņem arī kādu tīru un uzticami patiesu vēsti un labi pārbaudītu zinātni, tad viņam nav jāapmierinās tikai ar zinātni, bet gan to jāuzņem dzīvā ticībā un jādarbojas pēc tās principiem. Ja viņā tā dara, tad arī tīra zinātne viņam sagādās patiesu, dzīvu un nepārejošu labumu. Tādēļ jūs, kas ar visu uzmanību uzklausiet Manus vārdus, tikai tad pilnīgi atzīsiet kā Dieva vārdus, ja jūs pēc tiem pilnīgi dzīvosiet un darbosieties.

16] Es labi pazīstu samāriešus un Man nav nezināmas viņu daudzpusīgās priekšrocības, — bet arī starp viņiem ir daži labi maldi, kuros viņi bieži paliek vēl stūrgalvīgāk kā pagāni savējos. Tādēļ Mana Vārda un Manas Mācības dēļ jums nāksies izturēt dažu labu rūgtu cīņu. Jo cilvēka pasaules parāts neaptver gara un dzīvības patiesības iekšējās lietas un tur par nelgām tos, kas viņiem par tām sludina, un tad viņus arī vajā, kur tikai vienmēr var, bet jums tas nav jāņem vērā un mutē. Tad jūs beigās Manai Valstībai sakrāsiet daudzus un labus augļus, un jūsu alga Manā Valstībā reiz nebūs maza.

17] Bet jūs paši neklausieties uz jūsu rabīnu draudošiem un tumšiem vārdiem, kuri ir iedomīgi uz viņu slēpto gudrību, kurā ir maz patiesības, bet gan stingri turieties pie tā, ko dzirdat no Manis, un tā jūs dažu labu rabīnu pievērsīsiet Man.

18] Bet ja jūs tikai kaut kur ļausiet viņiem sevi iebaidīt, tad ar jūsu labāko gribu darīsit maz nozīmīgi laba, ar to Es jums nu pateicu visu, kas jums Manā Vārdā darāms, lai arī jūs svētības pilni izplatiet Manu Valstību.

19] Bet jūs no pasaules drīz dzirdēsiet dažu labu lietu. Gans tiks nogalināts, un avis bailēs izklīdīs. Bet tad nedusmojieties uz Mani un nekļūstiet mazdūšīgi un ticībā svārstīgi. Jo, ja arī miesīgi Es šo pasauli atstāšu, tad Garā Es tomēr palikšu pie manējiem līdz pasaules beigām, un tiem, kas Mani mīlēs un turēs Manus baušļus, Pats Sevi vienmēr uzticami atklāšu.

20] Es jūs šajā pasaulē neatstāšu kā bāreņus, bet gan, kur arī tikai divi vai trīs sapulcēsies Manā Vārdā, tur arī Es būšu starp viņiem, un ko tad viņi Tēvam, kas ir Manī, kā arī Es Viņā, Manā Vārdā lūgs, tas jums arī tiks dots.

21] Un lai jūsu sirdis neskumst un nebaidās, jo jūs dzirdēsit, ka Es, kā Pats Kungs, esmu ļāvis pasaulei Sevi pazemot un no šīs pasaules šaurā un ērkšķainā ceļa esmu pārgājis Manās debesīs; jo redziet, tam visam tā vajag notikt, lai ļaunās pasaules mērs kļūst pilns un pār to nāk tiesa, kas tai ir pareģota.

22] Bet Es jums nu arī to iepriekš saku, lai jūs, kad jūs šo ziņu saņemsiet, par to neizsamistat vai pat uz Mani nedusmojieties. Jo, ja jūs gribat būt Mani patiesi mācekļi un Manas Valstības uz zemes izplatītāji, tad jums arī visā vajag būt stipriem un nekad svārstīgiem."

133. Kungs atlaiž indojūdus uz savu dzimteni.

1] Kad Es šo runu samāriešiem beidzu, tad jau arī pagatavotās vakariņas šķīvjos bija liktas galdā. Tad tie septiņi templieši apsēdās pie galda, kas bija sagatavots viņiem, un samārieši pie viņiem klātā kādā zāles kaktā, un mēs visi visvairāk baudījām labi pagatavotās zivis un dzērām vīnu.

2] Pēc kādas stundas, kad mielasts bija apēsts un vīns atkal mēles padarīja darbīgākas, tad arī pāris samārieši pienāca pie Manis un visu vārdā skaļā un izmeklētā runā Man pateicās par viņiem sniegto mācību. Un viens Man arī jautāja, vai viņi kā Mani mācekļi vajadzības gadījumā arī varētu darīt kādus brīnumus.

3] Un ES viņiem teicu: "Pirmkārt, tas būs atkarīgs no jūsu ticības un, otrkārt, Es jums jau tāpat vairāk kā rokām aptverami skaidri un pilnīgi apliecināju, ka jums tiks dots viss, ko jūs Tēvam Manā Vārdā

lūgsiet. Ko Man nu jums jādod vēl kādu citu apliecinājumu?"

4] Kad abi to no Manis dzirdēja, viņi Manā priekšā paklanījās un atkal gāja pie saviem biedriem.

5] Drīz pēc šīs sarunas, pēc kuras nenotika nekas ievērojams, mēs devāmies pie miera un šoreiz labās gultās gulējām līdz rītam.

6] Es kopā ar Mācekļiem Kisā paliku vēl septiņas dienas. Palika arī tie septiņi templieši kopā ar saviem kalpotājiem un līdzās viņiem arī samārieši; un viņi no Maniem mācekļiem tika pilnīgi apmācīti Manā Mācībā, tikai tie četri indojūdi pa citu ceļu, kas bija daudz tuvāks, atkal devās uz savu dzimteni.

7] Bet, lai viņi ceļā nevarētu nomaldīties, Es atmodināju meitenītes iekšējo redzi un teicu, ka viņai tiem trim jākalpo par vedēju, kam viņa arī pilnīgi piekrita. Un pēc baudītām brokastīm viņi vēl pirms Saules lēkta aizceļoja, iepriekš Man vissilti pateikdamies par viņiem piešķirto žēlastību, un no Kisjona un arī no tiem septiņiem templiešiem, kuri bija ļoti bagāti, tika apdāvināti.

8] Bet ko Es tad tās septiņas dienas Kisā darīju(?), Es gribu tikai pavisam īsi pieskarties, lai atstāstot Manu darbību uz Zemes nepaliek nekādas tukšas vietas.

9] Sešas dienas Es kopā ar Kisjonu un Filopoldu pārmaiņus pavadīju Kānā Samārijā (robežvieta) un Kisā. Pie izdevības Es arī pamācīju cilvēkus, kuri pie mums nāca, izdziedināju vairākus cilvēkus, un ar abiem pavadoņiem, viņus pamācīdams, arī dažu ko pārrunājām par dabīgām lietām.

10] Bet septītā dienā Es vispirms spēcināju tos septiņus farizejus kopā ar viņu kalpotājiem, kuri katram farizejam bija septiņi, un nosūtīju viņus uz Augšēģipti pāri Tirai, kur visi Manā Vārdā pieteicās pie Ķirēnija, kurš viņiem deva aizsargvēstuli un sagādāja izdevību uz Ēģipti ceļot pa ūdeni.

11] Pēc tam, kad ar farizejiem viss tik viegli tika nokārtots, Es vērsos pie samāriešiem, kuru skaits sasniedza 30, spēcināju viņus un nosūtīju viņus viņu zemē, ka viņiem visiem vēl akliem un kurliem jāatver acis un ausis. Un pēc tam viņi aizceļoja.

12] Kad Es pret pusdienlaiku sāku gatavoties ceļam, tad Kisjons un Filopolds un arī Marija lūdza Mani, lai Es vēl palieku līdz nākamam rītam.

13] Un ES teicu: "Nekad nav jāpretojas mīlestībai, bet Es gan nepalikšu līdz rītam pie jums — tā ka pirmām kārtām Man vajag pildīt Tā gribu, kas Mani šajā pasaulē sūtīja -, bet Es tomēr vēl uzkavēšos pie jums līdz pusdienai, un tā tu, draugs Kisjon, vari likt pagatavot pusdienas!"

14] Kisjons ar lielāko prieku pasaulē to darīja.

15] Bet mēs sēdāmies pie galda, ņēmām maizi un vīnu un spēcinājāmies.

134. Kungs atstāsta Viņa kārdināšanu tuksnesī.

1] Te gudrais Filopolds Man jautāja teikdams: "Kungs un Meistar, pilns mīlestības, gudrības un spēka! Mēs no Tevis patiesi dievišķās mutes daudz dzirdējām par Taviem darbiem, — bet par pirmajiem darbiem, kad Tu atstāji laicīgo vecāku mājas, mēs neko nezinām! Es par visu Tavas jaunības laiku uzticami pārrunāju ar Mariju, Tavas miesas māti, un tāpat ar Joelu un citiem Taviem miesas brāļiem, un, ko es dzirdēju sākot ar tavu brīnumaino nonākšanu Marijas miesā līdz Tavam 30. Zemes dzīves gadam, es uzticami neko nepieliekot un neko neizlaižot grieķu valodā un rakstā pierakstīju kopā atmiņu grāmatā.

2] Un tā es, protams, tīri fragmentāros teikumos īpašā grāmatā pierakstīju visu, ko Tev līdzās pats pieredzēju un ko es no daudziem citiem uzticamiem acu un ausu lieciniekiem no daudzām citām pusēm un vietām uzzināju. Bet no Taviem 30 gadiem un no Tavas aiziešanas dienas no Nāceretes, es gandrīz par trim mēnešiem ne no viena neko nevaru uzzināt. Kur Tu uzturējies tajā pavisam pirmajā laikā un ko Tu darīji?

3] No tā momenta, kurā Tu Jordānas upē liki Jānim Sevi ar ūdeni kristīt, es gan dažu ko zinu, kā arī par Tavu pirmo mācekļu aicināšanu, bet, kā teikts, par minēto visupirmo laiku par spīti visām manām pūlēm es nevaru uzzināt ne zilbi.

4] Bet man kā visas Tavas zemes dzīves un darbības klusam pierakstītājam ir ļoti svarīgi, ja man kaut kas būtu zināms arī no tā pirmā mācības laika, par kuru arī Tavi pirmie mācekļi neko nezina teikt. Un tas ne no viena cita nav iespējams kā vienīgi no Tevis, ak Kungs un Meistar. Ja tas Tev būtu patīkami man par to dažu ko atklāt, tad tā no Tevis man būtu liela un ārkārtīgi vērtīga žēlastība."

5] ES teicu: "Es pazīstu tavu labo dedzību par Mani un slavēju tevi kā Manas sirds patiesu draugu. Tomēr par to laiku, kurā Es no Tēva Gara Manī tiku vests tuksnesī pie Jordānas, pilnas 40 dienas gavēju un tikai nepieciešamības spiests pārtiku no saknēm un savvaļas medus, un kad pēc 40 dienu gavēšanas

sāku sajust lielu izsalkumu, tādēļ no kāda ļauna pirmā ranga gara trīs reizes tiku kārdināts, Es patiesi labprāt tuvāk nerunāju, kā Es nu jau runāju! Un ja arī cilvēki par to zinātu ko tuvāk, tad tādas zināšanas viņiem viņu dvēsels svētībai nedotu ne pa mata platumu vairāk, nekā ja viņi par to tuvāk neko nezina."

6] FILOPOLDS teica: "Bet, ak Kungs un Meistar, ka Tu no kāda ercvelna varēji ļaut Sevi kārdināt, un kā viņš jebkad varēja Tev tikai niecīgākā mērā tuvoties; jo ar Tavu gudrību un varu starp Tevi un kādu velnu ir likta tāda aiza, pār kuru nevienam ļaunam garam mūžam nav jātiek pāri! Kas tad būtu šis pārdrošais ļaunais gars? Ak, Kungs un Meistar, tādēļ ka Tu nu man tik daudz pateici, tad saki man par to vēl kaut ko vairāk un tuvāk!"

7] ES teicu: "Nav gan neviena pirmradīta tāda veida ercvelna, kā jūs sev stādāties priekšā, — tomēr visa materiālā pasaule tās pirmelementā ir tik pat daudz kā pirmradīts ercvelns, un tādēļ ir vienalga, vai saka, ka tiek kārdināts no pasaules vai no materiālās miesas iekārēm, vai tiek kārdināts no šī un tā ercvelna. Un kas no pasaules un savas miesas ļaujas pārāk sagūstīties, tā dvēsele arī ir personīgs velns un pēc miesas nāves dzīvo pastāvīgā apvienībā ar ļauniem vēl nenorūgušiem matērijas gariem, un viņos tieksmes turpmāk līdzīgi kā viņos mīlestība ir ļaunas un tātad arī turpmāk cenšas apmierināt savu ļaunuma mīlestību.

8] Tāda veida velni, protams, gan pārnākt pāri neizmērojamai aizai starp Mani un sevi. Bet tā ka nu Es Pats esmu nācis šajā pasaulē, kas ir pilna tiesas un tātad arī pilna velnu, tad Es uz kādu laiku caur miesas pieņemšanu no Manas līdzcietības dziļākiem dziļumiem pāri iepriekš minētai aizai uzcēlu tiltu, bez kura neviens šīs zemes cilvēks nekad nevarētu sasniegt pilnīgu svētlaimi, un pats par sevi saprotams, ka uz šī tilta līdzīgi cilvēkam Man var tuvoties arī velns, lai arī cik viņš ir ļauns, un savā pilnīgā aklumā Mani arī kārdināt un uz niknāko vajāt, kaut gan bez iedarbības pret Manu varu, bet gan tikai arvien sava paša bojā ejai. To tu gan sapratīsi?

9] Un redzi, draugs, un tā tajā tevis izvirzītā jautājuma laikā velnam bija iespējam Mani kārdināt.

10] Bet lai tu uzzinātu vēl tuvāk par šo, protams, gan diezgan dīvaini skanošo aktu, tad Es arī gribu īsumā vēl tev pavēstīt par šo kārdināšanas veidu.

11] Kad Es pie trim nedēļām ilgi tuksnesī gavēju, lai Sevi pilnīgi novērstu no pasaules un Savu miesu visā darītu vienbalsīgāku ar Sevi, kā tas varēja būt laikā, kur Es ar Manu audžu tēvu Jāzepu un viņa dēliem no viņa pirmās laulības daudz uzturēju satiksmi kā namdaris. Tuksnesī pārtiekot no saknēm un savvaļas medus Mani sāka ļoti pārņemt izsalkums un Es Manā miesā pamanīju lielu vēlēšanos ēst maizi, tad Manā priekšā pienāca kārdinātājs kāda nopietna un pasaules gudra maga izskatā un teica: "Kungs un Meistar, es pazīstu Tevi, kas Tu miesā esi Dieva Dēls! Kāpēc Tu šajā tuksnesī mokies izsalkumā, kur Tev Tavā rīcībā tomēr ir visu pasauļu un debesu bagātības?! Bet ja Tu tās negribi izmantot, tādēļ ka nožēlojamo cilvēku dēļ Tu arī gribēji kļūt cilvēks, lai kā augstākais atturības piemērs viņus apgaismotu un ar to darītu Sev līdzīgākus, tad tādēļ te, kur neviens nevar Tevi novērot, daudzos akmeņus pārvērt maizē — kas Tev gan ir iespējams — un reiz apmierini Savu izsalkumu!"

12] Bet ES pavisam nopietnu seju teicu: Klausies, kas tu iedrošinies Mani, tavu Kungu kopš mūžības, kārdināt! Mana miesa tagad arī ir Cilvēks ar katra cilvēka šajā pasaulē vajadzībām; bet zini un aptver, cilvēks tik daudz nedzīvo no šīs zemes maizes, bet gan daudz vairāk no katra vārda, kas nāk no Dieva mutes! Arī jums tagad būtu uzcelts pārejas tilts mūžīgai dzīvībai; bet jums mīļāk būtu pašiem jāpazemojas un Man jālūdz jūsu grēku piedošanu, un jums tiks palīdzēts!

13] Pēc šiem Maniem Vārdiem kārdinātājs tuksnesī uz dažām dienām attālinājās no Manis, it kā šos vārdus gribētu likt pie sirds un pēc tiem vadīties. Bet tas tā nebija; drīz viņš vēlreiz nāca pie Manis un teica: "Kungs un Meistar, Tu zini, ka es esmu augstprātīgs un varas kārs, bet es no Tevis, kas Tu nu šajā tuksnesī Pats pazemojies, gribu mācīties pareizu pazemību. Tādēļ tagad, — kas Tev ir viegli — nostājies uz tempļa mūra augstākās dzegas, un tur es ar Tevi gribu runāt tālāk!"

14] Bet Es teicu: Tava nevarība Mani tur nenoliks, bet, ja Es Pats to nu gribu, mēs tur jau atrodamies! Un tu tad nu vari runāt tālāk!

15] Kad es kārdinātājam to teicu, tad viņš runāja uz Mani: "Kungs un Meistar! Ja Tu miesā patiesi esi Dieva Dēls, tad no šī augstuma meties lejā dziļumā, un tad Dievs jau tāpat Saviem eņģeļiem pavēlēs, ka viņi Tevi nesīs uz savām spēcīgām rokām, lai Tu ne ar vienu locekli nepiedurtos pie akmens!"

16] Tad Es kārdinātājam teicu: Tev gan jāpazeminājas Man, tavam Kungam, bet ne Man tavā priekšā jālec lejā! Šis tavs kārdinājums tev patiesi neko nedeva; tādēļ attālinies!

17] Pēc tam kārdinātājs Mani atstāja un Es, Manas varas nests, atkal atrados Manā tuksnesī, kurā,

protams, gan nebija patīkami dzīvot.

18] Bet pēc dažām dienām kārdinātājs tomēr vēlreiz parādījās Manā priekšā, un ES viņam jautāju: Ko tu, nelabojamais velns, nu trešo reizi gribi no Manis?

19] Kārdinātājs teica: "Kungs un Meistar! Nāc un kopā ar mani uz kāda augsta kalna! Tur es gribu no Tevis mācīties pazemību un laboties!"

20] Un Es kopā ar viņu gāju augstā kalnā un teicu: Ko tu nu šeit gribi no Manis?

21] Un kārdinātājs teica: "Kungs un Meistar, vispirms pazemo Sevi manā priekšā, un tad es gribu sevi pazemot Tavā priekšā! Redzi, es Tev gribu dot visas skaistās un bagātās zemes, ja Tu vispirms manā priekšā nometīsies uz ceļiem un mani pielūdz!"

22] Tad Es teicu: Nu tagad Man pietiek no tevis! Pazūdi no Manis, Sātan; jo stāv rakstīts: Tev vienīgi Dievu, tavu Kungu jāpielūdz, Viņam jākalpo un nav Viņu jākārdina!

23] Pēc tam kārdinātājs uz visiem laikiem atkāpās no Manis, bet tā vietā no debesīm pie Manis pienāca daudzi leģioni eņģeļu un Mani apkalpoja.

24] Ar to Es tad arī atvadījos no tuksneša, vispirms pie Sevis jau ņēmu dažus mācekļus un pēc tam Jānim liku Mani Jordānas upē kristīt. No tā laika Es tad arī ņemu citus mācekļus, kas pa lielākai daļai bija zvejnieki un kopā ar viņiem ceļoju no vienas vietas uz otru.

25] Un ar to tev, draugs Filopold, tad tagad arī ir tas, kas tev pietrūka! Ja Mani vecie mācekļi arī to grib pierakstīt, tad viņi arī to var darīt." —

26] Mans Matejs to arī vēl Kisā pierakstīja, tādēļ ka viņš rakstos bija veiklāks kā citi mācekļi, kuri prata rakstīt.

Kungs Jesairā

135. Aizceļošanas no Kisas uz Jeasairu.

1] Kad tas viss drīz un viegli bija galā, bija arī pagatavotas pusdienas, mēs tās baudījām un tūlīt pēc tam gatavojāmies aizceļot. Bet Kisjons, Marija un Filopolds gribēja Mani pavadīt līdz vietai, kuru Es vispirms gribēju apciemot.

2] Un ES teicu: "Mēs kuģī stūrēsim uz Jesairu! Kas tur notiks, to mēs redzēsim no turienes cilvēku brīvās gribas. Un nu dodamies ceļā!"

3] Pēc tam, visu Kisjona mājinieku pavadīti, devāmies krastā, iekāpām divos kuģos un ar labu vēju, kas kuģiniekiem ļoti atviegloja nogurdinošo airēšanu, braucām uz Jesairu, kuru mēs pēc pāris stundām sasniedzām.

4] Kad mēs izkāpām krastā, tad Kisjons Man teica: "Kungs un Meistar, kā man liekas, pie šīs izdevības Tu pazaudēji pasaulīgi nosaukto mācekli Jūdu Iskariotu! Jo, kad viņš gāja prom, viņš Tev jautāja, cik ilgi Tu pie manis uzkavēsies, lai viņš īstā laikā atkal atnāktu; bet viņš neatnāca, tādēļ ka viņš varbūt deva piekrišanu kādiem izdevīgākiem naudas darījumiem, ne Tev."

5] ES teicu: "Pēdējais gan tā ir, — bet viņš mums drīz sekos! Jo viņš Kisā atnāca gandrīz stundu vēlāk, kā mēs aizbraucām, un uzzinājis, kur mēs devāmies, tūlīt noīrēja kuģi un, pirms aiztecēs stunda, būs šeit. Bet, kad viņš nāks, tad viņu daudz neievērojiet, kaut gan arī viņš gribēs daudz ko pastāstīt! Sakiet viņam: "Ietaupi tavu nevajadzīgo runu, jo Kungs visu zina!" Un tad viņš drīz apklusīs."

6] Kad Es Kisjonam to teicu, tad visi Mani mācekļi gandrīz saīga un teica: "Bet tā mēs no tā apgrūtinošā cilvēka tomēr nekad nevarēsim atbrīvoties!"

7] ES teicu: "Ko Es panesu, to panesiet arī jūs! Šajā pasaulē reiz citādi neiet! Miesa dvēselei arī ir liela un bieži ļoti nospiedoša nasta; bet to tomēr vajag panest, ja tā sevišķi lielā vecumā kļūst tik vārga.

8] Aplūkojiet kādu lai cik rūpīgi koptu kviešu druvu, vai jūs zem kviešiem pavisam neatradīsiet nevienu nezāli? Ja tuksnesī Man vajadzēja pārciest pirmo kārdinātāju, un tikai tad, kad viņš Mani pilnīgi atstāja, eņģeļi nāca pie Manis un spēcināja Manu miesu, tāpat Manas zemes dzīves beigās vajag pārciest otro kārdinātāju!

9] Pie kādas izdevības Es jums reiz jau skaidri teicu, ka viens no jums ir velns, un jūs sevī labi aptvērāt, kuru Es domāju. Bet tādēļ Es viņam tomēr nekad neteicu, ka viņam jāiet; jo arī velnam ir viņa brīvā griba, kas viņam netiek atņemta. Ja viņš grib doties kopā ar mums, tad lai viņš iet ar mums; bet, ja viņš negrib būt klāt, tad lai arī nav klāt! Bet mēs, vai viņš iet vai paliek, neuzlūkojam viņu ar šķībām acīm."

10] Visi mācekļi Manus vārdus iegaumēja, un mēs devāmies ciemā, proti, pie tā saimnieka, pie kura Es jau reiz iegriezos.

11] Kad mēs tuvojāmies mājai, saimnieks, viņa sieva un bērni mūs ieraudzīja un pazina, un ar lielu prieku steidzās mums pretī.

12] Kad saimnieks pilnīgi pienāca pie Manis, viņš dziļi Manā priekšā paklanījās un teica: "Ak, Tu mīļais Kungs un Meistar, cik bieži es tomēr pēc Tevis jautāju un nopūtos, un cik bieži ilgojos tikai vēl reizi Tevi redzēt, runāt un dot pajumti manā mājā; bet tāda augstākā žēlastība no Tevis man negribēja tikt piešķirta! Cik liels nu ir mans prieks par to, ka Tu tomēr beidzot reiz mani pagodināji ar šo žēlastību, to ar vārdiem nevar izteikt. Bet tā kā Tu, ak, mīļais Kungs un Meistar, pie manis atnāci, tad Tu arī dažas dienas gribēsi pie manis uzkavēties? Es labprāt darīšu visu, lai Tev un visiem Taviem noteikti ļoti laimīgajiem draugiem uzturēšanos padarītu cik iespējams patīkamāku."

13] ES teicu: "Draugs, kur Es atrodu sirdis kā pie tevis, tur Es labprāt uzkavējos — par to tu vari būt pilnīgi drošs, bet, ja Es tomēr miesā jau kādā vietā nevaru vienmēr uzturēties, tad ar Manu Garu Es tomēr vienmēr palieku pie tādiem cilvēkiem, kuri tāpat kā tu Mani mīl! Bet šodien un rīt Es tomēr arī ar miesu palikšu pie tevis. Bet parīt agri Man tomēr vajag doties tālāk, jo ir vēl daudzi, kas gaida uz Mani, lai Es viņiem palīdzu. Bet tagad liec mums visiem pasniegt pavisam vienkāršas vakariņas, bet tas vēl nav steidzami, tā ka saule stāv vēl diezgan augstu virs horizonta."

14] Pēc šiem Maniem vārdiem saimnieks sievai tūlīt teica, kas viņai darāms.

15] Un tā sieva Man pateicās par šo uzdevumu, un lūdza Mani, vai viņa Mariju, kura sievu jau ilgi labi pazina, drīkstētu tūlīt vest mājā, tādēļ ka viņa labprāt gribētu ar viņu par dažu ko parunāt, pie tam viņai jau nebija ilgi tas gods redzēt un runāt ar cienīgāko no mātēm.

16] ES teicu: "Mīļā sieva, arī mātei ir viņas brīvā griba, un Es nevaru viņai teikt: Dari to vai dari šo! — Ja viņa grib, viņa jau var tev sagādāt prieku; jo, ko viņa dara, vienmēr ir labi darīts, un Man vienmēr ir lielākais prieks par to, ko viņa grib un ko viņa dara."

17] Pēc tam sieva piegāja pie Marijas un lūdza viņu sagādāt viņai prieku, un Marija tūlīt kopā ar sievu gāja mājā un palīdzēja viņai rūpēties par labu vakariņu pagatavošanu.

18] Bet mēs vēl apmetāmies krasta tuvumā zālē un noskatījāmies, kā daži zvejnieki pūlējās zvejot zivis, bet viņu tīklā gandrīz neviena neienāca.

19] Arī KISJONS to pamanīja un Man teica: "Ak, Kungs un Meistar, tieši tā varētu aizaizvakar vai īstenībā priekšsabatā un vakar kā pēcsabatā klāties mūsu zvejniekiem, ja beidzot pie viņiem neatnāktu Tava žēlastība un viņu tīklus nepildītu ar zivīm!"

20] SAIMNIEKS teica: "Mīļais, vecais draugs, es noskatījos tavos zvejniekos un arī no visas sirds viņus nožēloju. Bet beidzot pie krasta pienāca trīs brīnumaini jaunekļi un prasīja kuģi. Tad viens krastam tuvāk stāvošais kuģis piebrauca krastā, uzņēma jaunekļus un atkal brauca pie citiem kuģiem. Bet tad tie trīs jaunekļi zvejniekiem lika viņu tīklus vēlreiz iegremdēt ūdenī, un tā sekas bija brīnumainas. Tagad šiem zvejniekiem tādi dīvaini jaunekļi būtu ļoti vēlama parādība. Bet vai tie jaunekļi kopā ar taviem zvejniekiem, draugs Kisjon, aizbrauca uz Kisu, jeb vai pazuda kā sapnī, to es nezinu teikt, mazākais es pēc zvejas nevienu uz viena vai otra kuģa vairs neredzēju. Kas gan varēja būt tie trīs jaunekļi?"

21] KISJONS teica: "Mans draugs, kur Kungs ir personīgi klātesošs, tur tālu nav Viņa debesu ar visu varu apbruņotie kalpotāji! Arī tie trīs jaunekļi vakar agri no rīta līdz saules rietam bija pie manis mājā un Kunga mācekļus un arī citus cilvēkus, kas bija atnākuši pie manis un kam bija liela griba, pamācīja visādās lietās. Bet kad viņi vakarā pēkšņi no mums attālinājās, tad tu tajā pat acu mirklī viņus noteikti redzēji šeit, kā viņi maniem zvejniekiem palīdzēja gūt bagātu lomu. Un to visu Kungs tā gribēja, jo bez Viņa gribas tev ne mats nevar tikt aiztikts un no jumta neviens zvirbulis pacelties un aizlidot."

22] SAIMNIEKS teica: "Tu nu runāji no manas dvēseles! Kad vakar saviem ļaudīm pastāstīju par tiem trim jaunekļiem, tad gandrīz visi vienbalsīgi teica: Ja šur un tur sāk notikt un atgadīsies dīvainas lietas, tad mums drīz stāv priekšā Kunga apmeklējums. Lai Viņš mums izrāda žēlastību, ka Viņš arī mūs uzskatītu par apmeklējuma cienīgiem! Lai Viņš nāk, nāk drīz un atbrīvo mūs no visa ļauna! Un redzi, te Viņš nu ir starp mums!"

23] Tad saimnieks no prieka sāka raudāt un kādu laiku nevarēja parunāt. Bet Es viņu spēcināju, pēc tam viņš atkal nomierinājās un atkal varēja runāt.

136. Kungs un nabaga zvejnieks.

1] Bet mūs pamanīja arī tie nabaga zvejnieki, no kuriem viens iekāpa laivā un brauca šurp, aplūkoja mūs, lai uzzinātu, kas mēs esam. Kad viņš starp mums atklāja saimnieku, tad viņš padomāja, ka mēs esam viņa paziņas, tālāk vairs nepētīja un gribēja atkal atgriezties pie zvejniekiem.

2] Bet ES viņam teicu: "Draugs, draugs, nāc nu tikai pilnīgi pie mums augšā krastā un ES tev pateikšu ko pavisam sevišķu!"

3] Tad LAIVĀ SĒDOŠAIS atkal atgriezās, izkāpa krastā, ar virvi laivu piesēja pie kāda krasta baļķa, drosmīgi nāca pie Manis un Man jautāja teikdams: "Labais vīrs, te es esmu! Kas tad ir tas, ko tu man kā ko sevišķu gribēji pavēstīt? Runā, jo man nav daudz laika gaidīt, tā kā diena jau tuvojas vakaram un mēs visu dienu vēl esam noķēruši maz zivju!"

4] ES teicu: "Ja tu Man ticētu, tad Es tev un taviem biedriem varētu palīdzēt pie bagāta loma! Bet tad tev rīt būtu jānāk pie Manis un Man jāseko!"

5] VĪRS teica: "Labais vīrs, kā man būtu nu tev un kas no tevis jātic? Es tomēr nevaru atcerēties, ka jebkad kaut kur esmu tevi redzējis, tādēļ arī nezinu, kas tu esi! Vispirms dod man sevi pazīt, un es tev ticēšu! Vai es rīt pie tevis nākšu un tad tev sekošu, uz kurieni tu dosies, tas nav atkarīgs no manis, bet gan no tiem, par kuru dzīves iztiku es rūpējos. Tātad, kas tas nu ir, — kas man tev jātic?"

6] ES teicu: "Vai tu neesi dzirdējis par Vīru, kurš ir cēlies Nāceretē un tagad visiem cilvēkiem nodod Dieva Valstību un ar paša varu dod visiem tiem, kas Viņam tic un grib pieņemt Viņa Mācību kā tīrāko un dzīvāko Dieva Vārdu?"

7] LAIVINIEKS teica: "Labais vīrs, par lielo dziednieku no Nāceretes es gan jau ļoti daudz dzirdēju un arī ticu Viņam, kaut gan es Viņu vēl nekad kaut kur neesmu redzējis! Varbūt tu Tas esi, tad saki man to un es gribu tavā priekšā nokrist uz ceļiem un pielūgt tevi; jo ar to Dziednieku Dievs Tas Kungs ir redzami apvienojies vienā personā, kā es to dzirdēju no cilvēkiem, kas ar Viņu sastapās un arī kļuva Viņa mācekļi."

8] ES teicu: "Ja tu tātad tici Jēzum no Nāceretes, ka Viņā miesīgs pilnībā mājo Dieva Gars, tad mierināts atgriezies nu atpakaļ pie saviem zvejniekiem un tīklu vēlreiz iemetiet ūdenī, un, ja jūs gūsiet bagātīgu lomu, tad tev jau uzausīs gaisma, no kuras tu pazīsi, kas Es esmu, un tu vēl šodien nāksi pie Manis un Man ļausi sevi kristīt ar patiesības un dzīvības Garu. Bet tagad nepēti tālāk, bet gan dari, ko Es tev ieteicu!"

9] Pēc tam zvejnieks paklanījās Manā priekšā, ātri iekāpa savā laivā un ātri brauca pie saviem biedriem, kas jau sāka gatavoties ievilkt tīklus atpakaļ, un teica viņiem, ko es viņam ieteicu.

10] Tad VISI skaļi sauca, tā ka mēs krastā to labi varējām dzirdēt: "Sveiks Tam, kas tev deva padomu! Viņš ir Tas Pats, kam mēs ticam! Ko Viņš tev iesaka, to mēs darām! Ozianna, augstam Dāvida Dēlam, kas Kunga Vārdā ir nācis mūs glābt! Un tagad uz laimi, Viņa Vārdā izmetam tīklus!"

11] Tad viņi izmeta tīklus, un tie nedaudz acumirkļos pildījās ar tik daudz zivīm, ka tīkli tās tikko varēja saņemt, un zvejniekiem skaitā pie divdesmit bija vairāk kā stundu ko darīt, līdz visas zivis no tīkliem varēja ielikt mucās.

12] Kad viņi ar darbu bija galā, tad viņi sāka gavilēt un cildināt Dievu, kas Dāvida Dēlā Savu Vārdu tik ļoti glorificēja, un ar bagātu lomu brauca uz Jesairas novada tuvu esošo nelielo ciemu.

13] Kad viņi ar savu bagāto lomu sasniedza mājas un viņu piederīgie redzēja, ar cik daudz zivīm viņi atnākuši, tad izbrīnam nebija beigas. Un PIEDERĪGIE teica: "Klausieties, tik daudzas un pa lielākai daļai cēlas zivis jūs pat vispiemērotākajā laikā vēl nekad neesat saķēruši! To brīnumu jums vajadzēja izdarīt kādiem dievbijīgiem, Dievam ļoti patīkamiem cilvēkiem, kādiem nu jābūt vairākiem, kopš lielais Dziednieks no Nāceretes staigā apkārt un ar dievišķu spēku un balsi cilvēkiem māca patiesību!"

14] Un zvejnieki saviem piederīgajiem piekrita un pastāstīja, kā viņiem gājis, un piederīgie pēc tam sāka slavēt un cildināt Dievu, ka Viņš kādam cilvēkam deva tādu varu.

15] Bet ZVEJNIEKS, kas iepriekš laikā atbrauca pie mums krastā, teica: "Bet šis cilvēks Jēzus no Nācerestes nav kā kāds pravietis, kas var tikai to runāt un darīt, kas viņam tiek dots un pieļauts no Dieva Gara, bet gan Viņš ir viens, kurā miesīgi pilnībā mājo Dieva Gars un spēks, un vara, jo Viņš nerunā līdzīgi praviešiem: "Dievs uz mani runāja: Atver tavu muti, sludini tautai Manu gribu un runā uz tiem, kas Mani ir aizmirsuši. Un tad dariet šo un to!" Bet mūsu Jēzus saka: "Es esmu Tas Kungs, un jūs visi esat brāļi, un nevienam sevi nav jāpaceļ pāri citam!" un uz slimajiem Viņš saka: "Es tā gribu — esi izdziedināts!", un slimnieki acumirklī tiek izdziedināti. Kas bija akls, tas redz skaidrāk kā ērglis, un, kas

bija nolēmēts, lēkā kā briedis. Un, ja Viņš kādam mirušam saka: "Piecelies un staigā!", tad mirušais pilns jaunas dzīvības pieceļas un priecīgs un līksms staigā.

16] Un redziet, to un vēl daudz vairāk apliecina tūkstoši, kas to redzēja pašu acīm un dzirdēja pašu ausīm, un tādēļ es ticu, ka Cilvēkā Jēzū no Nāceretes miesīgi mājo Dieva Gars. Bet daudzi tūkstoši un vēlreiz tūkstoši piedauzās pie Viņa redzamās cilvēcības un dēvē Viņu par lielu pravieti no Dāvida cilts, kas Viņu Garā tomēr pats dēvēja par Kungu!

17] Bet ja rakstos teikts, ka Dievs cilvēkus radīja pēc Savas līdzības un Ābrams Dievu redzēja kāda vīra izskatā, kā arī Jēkabs Izraēls, kā tad nu kādam cilvēkam būtu jāpiedauzas pie Kunga Jēzus no Nāceretes pilnīga vīra formu un nav pilnīgi jātic, ka Viņā mājo Tas pats Kungs, kas uz Sinaja pasauca Mozu un viņam deva likumus izraēliešiem?!

18] Bet tā ka es pilnīgi nešaubīgi ticu, ka ar Jēzu no Nāceretes tā ir, tad es nekavējoties posīšos ceļā un steidzīgiem soļiem iešu uz Jesairu, kur Viņš nu personīgi uzturas pie saimnieka, kas viņa taisnīguma dēļ jums visiem ir pārāk labi pazīstams. Tur es gribu pirmo reizi Viņu tuvāk iepazīt un, kad es atgriezīšos, es jums neko neslēpšu."

19] Vēl daži ZVEJNIEKI teica: "Arī mēs gribam Viņu personīgi iepazīt, — un tā ka mēs no kuģa ar skaļiem saucieniem devām vārdu vēl šovakar arī nākt pie Viņa, tad arī mēs kopā ar tevi ejam uz Jesairu! Bet ņemam līdzi dažas skaistākās un labākās cēlzivis, kuras saimniekam jāpagatavo Kungam!"

20] Tas visiem patika, un 12 zvejnieki katrs ar 3 zivīm tūlīt pēc pilnīga saules rieta devās ceļā un tad arī viegli un drīz atnāca Jesairā pie mums.

137. Vakara vērošana.

1] Kad viņi pie mums atnāca, mēs vēl bijām ārā un pārrunājām par dažām lietām.

2] LAIVINIEKS vispirms pienāca pie Manis, dziļi paklanījās un teica: "Ak, Kungs un Meistar, piedod man manu lielo aklumu, kad es Tevi, kad Tu krastā mani žēlīgi pasauci nākt pie Tevis, kad es gribēju griezties atpakaļ, tūlīt nepazinu! Tad piedod man arī, ka es kopā ar dažiem maniem biedriem atnācu jau šovakar un ne tikai rīt no rīta, kā Tu mani aicināji! Un beidzot neņem mums nabaga zvejniekiem ļaunā, ka mēs pēc mūsu siržu tieksmes atļāvāmies no Tavas lielās svētības, kuru Tu mums redzami piešķīri bagātā zivju lomā, Tev atnesām pavisam mazu upuri! Redzi, šeit šīs vērtīgākās šīs jūras zivis!"

3] ES teicu: "Man gan ir daudz lielāks prieks par jūsu sirdīm kā jūsu zivīm, kuras jūs Man atnesāt kā upuri; bet, kur sirds ir apvienota ar upuri, tad Man arī upuris ir patīkams — un tā mēs šīs zivis šajā vakarā kopā apēdīsim! Ejiet pie saimnieka, un viņš jau zinās, kā tās ir pagatavojamas."

4] Pēc tam saimnieks tūlīt pasauca dažus savus kalpotājus, lika zivis nest virtuvē, par ko saimnieka sieva nevarēja vien pietiekami nobrīnīties. Šīs 36 zivis viņam arī tādēļ nāca ļoti vēlamas, tādēļ ka viņai rezervuārā nebija neviena tik liela un cēla zivs.

5] Bet mēs tad arī piecēlāmies no zālāja un devāmies kādā skaistā un plašā terasē, kas atradās uz neliela pakalna pie jūras, no kura baudījām brīnišķīgu skatu pār jūru un arī pār apkārtējo ainavu.

6] Protams, nu jau bija diezgan vēls vakars — bet tas nebija nekas, jo mēness pa trim ceturtdaļām jau bija pilnmēness, un vēlā krēsla tomēr vēl arī ietekmēja, tā vairāk miera pilnā ainava vēl vienmēr bija dēvējama par brīnumskaistu, un visi slavēja saimnieka labo ieceri uz mūsu nelielā pakalna uzcelt skaistu un plašu terasi.

7] Uz šīs terases visi kādu laiku vēroja vienmēr mierīgāku topošo dabu un LAIVINIEKS izteica pavisam labu piezīmi teikdams: "Ja arī dvēseles vakars pie cilvēka, kas reiz jau ir sasniedzis dzīvības gadus, par kuriem viņš saka, ka tie viņam nepatīk, arī līdzinātos šim dabas vakaram, tad tas viņam noteikti būtu patīkams! Bet tas jau gandrīz nekad tā nav, jo cilvēks savas vecumdienas pavada rūpēs, raizēs, nespēkā un slimībās, un vienmēr pieaugošās bailēs no miesas noteiktās nāves, tādās bailēs viņa vājā ticība un vēl vājākās cerības sniedz vāju galvojumu par dvēseles turpmāko dzīvi kādā viņpasaulē, kuru pēc patiesības neviens nepazīst. Vai kāds cilvēks, kuram viņa manta to atļauj, savās vecumdienās ar visu dedzību tā īsti metas visās pasaulīgās izpriecās, lai tikai padzītu savas pār visu apgrūtinošās bailes no nāves. Bet, ja viņu tad tomēr sagrābj slimības, pret kurām nav izaugusi neviena dziedinoša zālīte, un viņa tuvās beigas ir skaidri aptveramas, tad viņa dvēselē saceļas varens negaiss, un tā veca cilvēka dvēseles vakars gan ļoti reti (mūsu laikos jau pavisam nē) ir salīdzināms ar šo patiesi brīnumskaistāko dabas vakaru. Ak, Tu mīļais Kungs un Meistar, saki mums tomēr, vai pie cilvēkiem tas vienmēr tā paliks!"

8] ES teicu: "Es Pats kā Kungs pār dzīvību un nāvi nācu šajā pasaulē, lai cilvēkiem sagādātu mierīgu dvēseles vakaru. Kas Man tic un vienmēr dzīvo un rīkojās pēc Manas Mācības, un ar to sevī meklē patieso Dieva Valstību, kuru viņš nešaubīgi noteikti arī atradīs, tam uz šīs Zemes viņa dvēseles vakars arī būs daudz mierīgāks, kā te mūsu priekšā mums ir redzams un sajūtams šīs dienas dabas vakars.

9] Kāpēc cilvēkiem viņu dvēseles vakars bieži ir ļoti vētrains un nožēlojams? Tādēļ ka cilvēki gandrīz pilnīgi ir attālinājušies no Dieva, visas esamības un dzīvības un visas gaismas un visas patiesības pirmavota, un tā vietā visas viņa domas un tieksmes ir pievērstas pasaulei un tās tiesā un nāvē turētai matērijai.

10] Ja cilvēki līdzīgi jums pilnīgi novērsīsies no pasaules un pilnā ticībā un visā mīlestībā atkal atgriezīsies pie Manis, tad viņi Manī atradīs mieru un svētības pilnu dvēseles vakaru; bet bez tā nākamībā cilvēku dvēseles vakars kļūs vēl vētraināks un briesmīgāks, kādu līdz šim kāds piedzīvoja un sajuta. Jo no šī laika cilvēki vairs nevarēs teikt: "Kas Dievu jebkad ir redzējis un ar Viņu runājis, un kas mums galvo par tā pilnīgu patiesību, kas ir rakstīts rakstos?" Jo tagad Es pats kā Kungs runāju uz cilvēkiem, katram esmu labi saprotams un saskatāms, un kā mūžīga Pirmpatiesība visiem rādu visas dzīvības patiesību patiesības. Kas to sevī uzņem, tas patiesi vairs nebaidīsies no miesas nāves; jo viņš nāvi neredzēs un nejutīs, pat tad, ja viņam miesā vajadzētu nomirt simts reizes."

11] Ļoti gudrais LAIVINIEKS teica: "Ak, Tu, mīļais Kungs un Meistar, mēs no dziļākiem dzīvības pamatiem pateicamies Tev par šo Tavu mūsu sirdis ļoti nomierinošo pamācību! Mēs ticam uz Tevi, mēs ceram uz Tevi un gribam mīlēt Tevi pār visu. Bet, tā kā es nu reiz jau runāju, tad atļauj, ak, Kungs un Meistar, žēlīgi Tevi apgrūtināt ar vēl vienu jautājumu!"

12] ES teicu: "Draugs, Es labi zinu, kas ir tas, ko tu gribi Man jautāt. Bet, neskatoties uz to, citu dēļ saki atklāti un brīvi uzstādi Man savu jautājumu, lai arī viņi to dzird un arī spēj atdzīt par ko ir runa!"

138. Par satiksmi ar labiem gariem.

1] Uz to LAIVINIEKS teica: "Ak, mīļais Kungs un Meistar, kāpēc tad netiek pielaists, ka mirušo dvēseles saskatāmas nenāktu mazākais pie saviem tuviniekiem — sevišķi tad, ja viņiem draud briesmas tikt no pasaules aprītiem, un brīdinātu viņus no pasaules un viņiem rādītu viņpasauli, caur ko tad ticība dvēseles turpmākajai dzīvei pēc miesas nāves tomēr paliktu patiesāka, stiprāka un pamatota uz paša pieredzi, un ar to tad arī vieglāk un noteiktāk vienam Dievam, kuru tomēr tā kā mēs tagad katrs cilvēks katrā laikā nevar redzēt un ar Viņu runāt.

2] Ko beigās līdz cilvēkam spredīkot par kādu turpmāko dvēseles dzīvi pēc miesas nāves, ja viņam par to nevar sagādāt nekādu īstenu pārliecību?

3] Priesteri, kas paši ļoti maz vai arī pa lielākai daļai pavisam netic, tādēļ jau sen paglābušies pie visādām maldu mācībām, lai vienkāršo, aklo tautu uzturētu patiesā māņticībā, lai tā strādātu tikai viņiem un nestu viņiem visādus upurus, lai viņi var baroties bez kādām apgrūtinošām pūlēm. Ja tautā vienmēr parādītos kāds jau tajā pusē aizgājušais un to pamācītu par patieso situāciju, tad priesterība ar savām krāpšanām tautā noteikti nevarētu nodibināt un uzturēt māņticību!"

4] ES teicu: "Draugs, tas, ko tu tavās domās vēlies kā spēkā esošu, pie katras tautas, cik ilgi tā dzīvoja pēc tai vienmēr uzticami atklātās Dieva gribas, vienmēr tā bija. Bet kad cilvēki pamazām pārāk ļāva sevi sagūstīt pasaules un savas miesas priekiem, tad viņu garīgā redze arī aptumšojās, un cilvēki sāka pārāk nicināt, bīties un bēgt, un pazaudēja viņpasaules pamācības, tad arī pazaudēja spējas nomoda stāvoklī satikties ar lielajā viņpasaulē dzīvot un darboties turpinošiem gariem. Labākie cilvēki tikai kādā gaišā sapnī tiek apmeklēti un pamācīti no viņpasaules svētlaimīgajiem cilvēkiem, un tas pa daļai viņu pašu personai un pa daļai arī citiem cilvēkiem, kas atrodas pārāk dziļas bojāejas malā un ar to arī visbiežāk tiek glābti.

5] Bet ej pie kāda īsta pasaules cilvēka un saki viņam, ka tev ir parādījies šis vai tas gars un ar tevi šo un to runāja, — vai tu gan domā, ka tas pasaules cilvēks tev ticēs? Ak, pavisam nē, viņš tevi izsmies un nosauks par nelgu un dumju jūsmotāju!

6] Kad uz Sinaja zem visām Manas pilnīgās klātbūtnes zīmēm Mozum tika doti likumi, tauta ielejā dejoja ap zelta teļu. Kādēļ tad tā Mani neievēroja? Redzi, to panāca pasaules prāts! Tagad Es Pats redzams staigāju šajā pasaulē, kāpēc tad pasaules tauta Man netic? Redzi to atkal panāk pasaules prāts! Un šis ļaunais pasaules prāts panāk pat to, ka priesteri Mani vajā, jā, kā zemisku noziedznieku grib Mani arī

sagūstīt un nonāvēt, kā viņi jau vairākas reizes to mēģināja!

7] Vai tad Caharijam kā visiem, kas bija templī, redzams un sadzirdams neparādījās eņģelis, kad Caharija tieši templī upurēja un lūdza? Un tādēļ viņš tika pasaulīgo priesteru nožņaugts! Un tā gāja daudziem gudriem un praviešiem, kuri ar gaišāko patiesību stājās pretī cilvēku pasaulīgumam.

8] Ko tu savā jautājumā izteici kā uzslavas vērtu vēlēšanos, tas vienmēr arī tika pielaists, un pirmlaiku vienkāršie un savos tikumos vēl tīrie un nesamaitātie cilvēki visās lietās tika pamācīti tikai no tīriem gariem, tā ka viņi ar tiem stāvēja pastāvīgā saskarsmē. Gari cilvēkiem rādīja no zemes rakt metālus, un ar uguns palīdzību gari viņus arī mācīja no tiem pagatavot visādus derīgus darba rīkus. Jo no kā citādi saprātā pilnīgi bērniem līdzīgiem pirmajiem cilvēkiem viss tas būtu jāiemācās kā no tām gudrības pilnām būtnēm, kam no Dieva gaismas viņos viss ir skaidrs?!

9] Kam tas nav skaidrs, tas lai tikai stādās sev priekšā kādu jaunpiedzimušu bērnu, kas no saviem vecākiem saņemtu tikai miesas kopšanu, bet ne niecīgāko audzināšanu ne no vecākiem, ne no kādiem citiem cilvēkiem! Viņš gan izaugs, bet savu locekļu izmantošanā būs vēl daudz dumjāks kā kāds dabas truls dzīvnieks.

10] Bet nu iedomājieties uz šīs Zemes kādu nomaļu zemi, kas būtu apdzīvota ar tāda veida neapmācītiem un neaudzinātiem cilvēkiem! Tūkstoš gados viņi paši no sevis nesasniegs kādu saprātu un pat tādu citu valodu kā mežu un tuksnešu dzīvnieki, tādi cilvēki šajā laikā uz Zemes arī ir un vēl ilgi būs kā pierādījums, ka bez audzināšanas un apmācības cilvēks neko nevar izprast un izdomāt.

11] Bet ja cilvēki tagad ir apgādāti ar visāda veida zināšanām un mākslām, kuras tagad, protams, viens no otra iemācās, tad tomēr arī ar prātu vajag secināt, ka viņiem mazākais sākuma pamatā visā vajadzēja būt garu pamācītiem.

12] Jā, pirmie cilvēki, kas arī bija dēvēti "Dieva bērni" sākumā visā tika apmācīti no debesīm. Bet cilvēki pamanīja, ka viņi ir kļuvuši gudri un saprātīgi, tādēļ kļuva iedomīgi un augstprātīgi, un ar to arī vienmēr pasaulīgi un savtīgi. Viņiem vairs nevajadzēja apmācību no debesīm un tie sāka pat no tās kaunēties un kļuva naidīgi tiem, kas viņiem to atgādāja.

13] Viņi paši iekārtoja skolas un apgādāja tās ar visādiem skolotājiem, kuri pamazām arvien vairāk un vairāk sāka domāt par viņu pasaules nekā par tautas priekšrocībām, kas savā aklumā viņus tur par sava veida dieviem un sāk godāt, un vēl tagad tā bieži godā.

14] Tā tas nu notiek visas pasaules acu priekšā, un pasaules cilvēks vairs netic nekam tīri garīgam, vai tad brīnums, ka tīrie gari arvien retāk ierodas pie pasaulīgiem cilvēkiem?! Ak , draugs, pieļāvums vēl vienmēr ir senais, tikai cilvēki vairs nav tie senie, kas vienmēr bija saskarsmē ar tīriem gariem un debesīm!

15] Ja pēc Manas Mācības cilvēki atkal kļūs tīri un garīgi, tad viņi atkal būs tuvākā savienībā ar no šīs Zemes aizgājušo cilvēku gariem un dvēselēm. Bet pasaulīgiem cilvēkiem tāda satiksme jau tāpat nevar neko līdzēt, tā kā viņi nekam netic, un to izskaidro par kāda cilvēka muļķību, kas iedrošinās atgādināt par tā iespējamību.

16] Tāda veida vīzijas un parādības tev jau pašam bija vairākas reizes; bet vai tev tās ko līdzēja? Tu sevī saki: "Ļoti maz, jo es pats neticēju, ka tajā būtu kas īstens un patiess, un līdzīgi citiem pasaules cilvēkiem tās turēju par dzīvas iztēles iedarbību un manas fantāzijas augli."

17] Bet, ja tu pats tā spried par tāda veida atgadījumiem, tad tu tomēr esi tīrāks cilvēks, ko tad par to jādomā pavisam ačgārniem un caur un cauri pasaulīgiem cilvēkiem?!

18] Tālab par tādiem cilvēkiem ir ļoti nesaprātīgi teikt: "Ja, piemēram, kā saredzams gars atgrieztos mans tēvs un man teiktu: "Redzi, tas ir tā un tā", tad es tam ticētu!" bet nu tēva gars nāk dienā vai naktī gaišā sapnī un pamāca dēlu. Bet dēls tad savu vīziju tur par sava paša fantāzijas produktu un tad bieži tic vēl mazāk kā iepriekš. Kādam nolūkam tad prasītā tēva parādība no viņpasaules bija laba un derīga?

19] Ja šķiroties no šīs pasaules cilvēki pa lielākai daļai pārcieš ļoti vētrainu un ar visādām šaubām saistītu dvēseles vakaru, tad pie tā nav vainīgs neviens cits kā tikai viņi paši. — Ja tu, draugs, to saproti, tad tu Man arī noteikti vairs nenāksi ar tādiem jautājumiem!"

20] Pēc šīs Manas runas visi Man pateicās par šo augstāko patieso un visiem viegli aptveramo izskaidrojumu.

139. Marsa aplūkošana.

1] Kādu laiku pēc tam mēs vēl aplūkojām apvidu un MŪSU LAIVINIEKS, kuram bija sevišķi asa redze, pamanīja uz mūsu pusi stūrējam kuģi un jautāja Man teikdams: "Ak, Kungs un Meistar, ko šīs kuģis vēlu vakarā šeit vedīs?"

2] ES teicu: "Tas ved vienu Manu mācekli. Bet, ja viņš nāks pie mums, nerunājiet daudz ar viņu; jo viņš arī ir viens, kam pfunds dzeltenas zemes, ko dēvē par zeltu, ir mīļāks kā visas debesis ar gara un mūžīgas dzīvības dārgumiem."

3] Mācekļi Mani saprata, arī Kisjons un Filopolds, tomēr saimnieks un tie divpadsmit zvejnieki pilnīgi nesaprata ko teikt. Bet neviens ko tālāk Man nejautāja.

4] Tā ka nu nāca viens kalpotājs un atnesa mums ziņu, ka vakariņas esot pagatavotas, tad mēs tūlīt arī piecēlāmies no mūsu sēdekļiem, kas bija atnesti terasē, un devāmies mājā, kur kādā ļoti plašā zālē mūs gaidīja ēdamgalds ar maizi, vīnu un labi pagatavotām zivīm.

5] Kad mēs ar ēdienu un dzērienu tā spēcinājāmies un savstarpēji pārrunājām par dažādām lietām, pie kurām arī Marija ņēma ļoti dzīvu dalību, tad pie mums zālē ienāca arī mūsu Jūda Izkariots un sāka Manā priekšā atvainoties, ka viņš nevarēja atnākt ātrāk.

6] ES teicu: "Ko Man rūp tavi pasaules darījumi! Vai tad tu vēl vienmēr nezini, kāpēc Es nācu šajā pasaulē? Kas turas pie pasaules un to mīl, tas agrāk vai arī bieži nedaudz vēlāk tomēr vienmēr noteikti atrod algu, kas pasaulei ir gatavībā saviem draugiem, un šī alga saucas — nāve!

7] Bet Mana Valstība nav no šīs pasaules, un, kas turas ar Mani, tam Manā Valstībā alga būs ne nāve, bet gan mūžīga dzīvība. Vai citiem Maniem mācekļiem, izņemot dažiem nedaudziem, arī mājā nav sieva un bērni, un viņi Dieva Valstības dēļ tomēr paliek pie Manis! Kādēļ tad tu gāji pie savas ģimenes, it kā tavas rūpes par viņiem būtu lielākas kā Manējās. Ieraksti to savā pasaules sirdī!"

8] Šie Mani vārdi pasaulīgajam māceklim gan nebija patīkami, bet viņš tomēr sadūšojās un Man pateicās par šo aizrādījumu, un Es saimniekam liku, ka viņam pie kāda cita galda jādod māceklim kaut ko ēst un dzert. Saimnieks to tūlīt darīja, un māceklis apsēdās un baudīja maizi un vīnu, bet zivis viņš vairs nevienu nedabūja, tādēļ ka zivis krājumā vairs nebija, un māceklis Kisā jau bija zivis ēdis.

9] Pēc tam mēs pavisam labā garastāvoklī sēdējām pie mūsu galda, un Es Pats tos 12 zvejniekus pamācīju Manā mācībā par Dieva Valstību cilvēkā un no rakstiem to visu padarīju skaidru un labi aptveramu.

10] Kad Es tā ap divām stundām ilgi nodarbojos ar tiem 12 zvejniekiem un šai dienai un vakaram Manas pamācības beidzu, tad gandrīz bez elpas pie mums zālē nāca viens mājas KALPOTĀJS un teica: "Mīļais Kungs, man bija terasē kas darāms, un es paskatījos uz austrumu apvidu, un tur es atklāju kādu ļoti lielu zvaigzni, kas atradās pavisam tuvu horizontam. Tās gaisma bija sarkana kā asinis, bet pie tam tik spēcīga, ka to daudzus acumirkļus nevarēja aplūkot. Es vēl nekad neesmu redzējis tādu zvaigzni. Ko gan šī zvaigzne nozīmēs? Kungs Dziednieks no Nāceretes, kura gudrība pārsniedz Zālamana, zvaigznes nozīmi, noteikti vislabāk spēs saprast."

11] ES teicu: "Mans mīļotais draugs, tu vēl neesi ilgi šīs mājas kalpotājs, tā ka tu Kungu Dziednieku no Nāceretes vēl dziļāk nepazīsti. Bet tā ka tu iepriekš ilgāku laiku kalpoji pie kāda farizeja Kapernaumā, tad ir arī saprotams, ka tu tavu Kungu Dziednieku no Nāceretes vēl dziļāk nepazīsti. Kur tad ir tava zvaigzne, kas tev iedvesa tik lielas bailes?"

12] Kalpotājs nu nedaudz apmulsis teica: "Jā, te Kungam vajadzētu papūlēties mazliet iziet ārā, jo no šīs zāles to nevar redzēt, tā ka tās logi atrodas tieši pretēji austrumiem."

13] ES teicu: "Tad ejam vēl nedaudz ārā un paskatāmies, kura zvaigzne tevi tik ļoti sabaidīja!"

14] Pēc tam mēs gājām ārā un austrumos tūlīt arī ieraudzījām lielu zvaigzni, bet tagad tādēļ, ka tā jau atradās augstāk virs horizonta, tās sārtā gaisma bija ievērojami mainījusies, kaut gan tās gaisma bija sevišķi spēcīga.

15] ES nu visiem klātesošajiem, kuri arī zvaigznes aplūkoja nedaudz bailīgām acīm, jautāju: "Nu, ko jūs domājat par šo zvaigzni? Vai jūs to pazīstat vai nepazīstat? Tev, Mans mācekli Andrej, šai zvaigznei tomēr patiesi nebūtu jābūt svešai, tā kā tu esi zvaigžņu zinātājs!"

16] ANDREJS teica: "Patiesi, Kungs un Meistar, es gan labi pazīstu zvaigznāju, kurā tā ir, tā ir lauva, kā šis zvaigznājs jau kopš senatnes tiek dēvēts -, bet zvaigzni es nepazīstu. Krāsa gan būtu līdzīga ar Marsa planētu, kā to dēvē pagāni, bet lielums nesaskan ar mīnēto planētu."

17] ES teicu: "Un tomēr tā tieši ir tā planēta, kuru tu tikko nosauci. Tas, ka šajā gadā tā parādās daudz lielāka kā parasti, tas ir tādēļ, ka tā nu atrodas zemes iespējami lielākā tuvumā. Bet pie piemē-

rotas izdevības visu planētu pret sauli un arī savā starpā mainīgais stāvoklis jums tika daudzas reizes sīki parādīts un izskaidrots un tika arī jums rādīts, kā planētas, pēc tam kad tās atrodas vienā vai otrā stāvoklī, pateicoties to apgriezieniem ap Sauli, var ievērojami savstarpēji tuvoties, tāpat arī viena no otras attālināties, un jūs vēl neaptverat tāda veida pavisam dabīgas parādības un pie tam tā nobīstaties, ka savās bailēs pavisam viegli spējat uzņemt visādas pagānu māņticības.

18] Redziet, šī planēta jums zināmu darīto iemeslu dēļ tagad tieši atrodas, kā jau teikts, lielā Zemes un Saules tuvumā un tieši aiz šī iemesla izskatās ievērojami lielāka kā attālāk no Zemes; kā katrs priekšmets lielākā tuvumā noteikti arī izskatās lielāks! Vai jūs to nu sapratāt?"

19] ANDREJS nu teica: "Kungs un Meistar, tagad man un noteikti arī visiem citiem šī lieta jau atkal ir pavisam skaidra, un turpmāk pie līdzīgiem notikumiem mēs vairs bailīgi nelauzīsim galvas.

20] Bet tādēļ, ka tieši šis zvaigznājs mūs izvilināja ārā, tad Es tomēr arī no Tavas mutes tikai pavisam īsi vēlētos dzirdēt, kā tad lielākā daļa mums zināmās tautas ir nonākušas pie ticības, ka tā sevišķi kā tagad sava tuvuma dēļ cilvēku acīm sevi parāda lielāku, starp tautām izraisa karus un tādēļ arī ir nosaukta pagānu kara dieva vārdā, un daudzi pagāni arī paši to tur par kara dievu un tādēļ arī to bīstas."

21] ES teicu: "Vai tad tu vēl nezini, ka to tautu pārmēru viltīgie priesteri, kurus savā aklumā, kas arī ir tādu priesteru darbs, tautas uzskata par dievu kalpotājiem un draugiem, visas ārkārtējas parādības sevišķi pie debesīm prot izmantot, lai daļēji ar savām runām un daļēji ar citām maldu mākslām cilvēkos izraisītu lielas bailes, lai caur tām viņus piespiestu dot lielākus upurus un pievērstu citiem grēku nožēlošanas darbiem? Redzi, arī tas ir priesteru darbs, no kā ar laiku visbiežāk ir cēlušies zemes ķēniņi!

22] Šim zvaigznājam, pateicoties tās spēcīgajai atmosfērai, kā Zemes ķermenim ir nedaudz sārtāka nokrāsa kā kādai citai planētai ar mazāk spēcīgu atmosfēru, un tās vienmēr sārtās gaismas drīz lielāka, drīz mazāk spēcīgā gaisma priesterus pārāk drīz noveda pie idejas tautas priekšā to noteikt kā kara zvaigzni. Kad tā bija redzama lielāka, tad tautai spredīkoja par gaidāmiem kariem un tauta sāka upurēt.

22] Bet, ja starp tautām šur un tur arī bija kāds cilvēks, kas tautai teica, ka pie šīs izdevības priesteri grib tikai to izmantot un zvaigzne pati par sevi esot tikai nekaitīga planēta, un tauta gudrajam vīram ticēja, priesteriem nesa maz vai pat nekādus upurus, tad priesteri labi prata starp tautām sēt naidīgumu un tās uzkurināt karam.

23] Tie tad arī ar lielāko niknumu un nežēlību tika vesti. Tad tauta masām skrēja tempļos pie priesteriem un upurēja dieviem, lai viņus nomierinātu, un tad karam drīz atkal bija beigas.

24] Ja tu to nu saproti, tad tu arī sapratīsi, kā mūsu planēta nonāca pie kara dieva goda. — Atstājam nu šo zvaigznāju un dodamies atkal mājā un arī pie miera!"

140. Drosmīgais laivinieks.

1] Kad mēs nu atkal atradāmies mūsu zālē, tad saimnieks Man jautāja, kur viņam Man jāsagatavo labs dīvāna.

2] Bet ES teicu: "Redzi, draugs, kas grib gulēt, tam to arī dod, bet Es naktī gulēšu uz Mana krēsla! Tavi krēsli Man gulēšanai der labāk kā tava gulta."

3] Bet, tā kā Es naktsmieram izvēlējos savu krēslu, tad arī Mani mācekļi negribēja gultas, bet gan kā bieži palika līdzās Man sēžot uz krēsliem. Tikai Marija un Joels kādā blakus istabā izmantoja gultas.

4] Tikai tie 12 zvejnieki atkal gāja uz savu tuvējo ciematiņu apņēmības pilni Man un Maniem mācekļiem no rīta atkal atnest zivis, bet lielākā daudzumā, jo viņi bija pār mēru iepriecināti no Manām runām un mācībām un aiz tīras pateicības sajūtas gandrīz nezināja, kā sev palīdzēt. Jo visu ceļu līdz ciematiņam viņi skaļi gavilēja par Mani un mājās saviem biedriem nevarēja vien pietiekami atstāstīt, kādas dziļas un tīras dievišķas patiesības viņi no Manas mutes dzirdēja. Bet viņu biedri un piederīgie jautāja, vai Es būtu arī veicis kādas zīmes un brīnumus.

5] Bet LAIVINIEKS teica: "Kādas zīmes, kādus brīnumus! Kunga Vārds un Mācība, kā mūžīga, gaismas pilnākā patiesība no Viņa mūžīgām debesīm jau pati par sevi ir lielākā zīme un brīnums; jo kā Viņš runā un māca, tā vēl nekad pirms Viņa kāds cilvēks nav runājis un mācījis. Rīt es no Viņa iemācīšos vēl daudz ko, kas līdz šim man vēl bija pilnīgi nezināms, jo kas līdzās Viņam nekļūst gudrs un pilns mūžīgas dvēseles dzīvības, tas mūžam paliek miris kā mūra akmens.

6] Bet es to nu padarīšu par savas dzīves galveno uzdevumu visas pasaules priekšā skaļi atzīt Viņa godu, Viņa dievišķību un Viņa patiesi svētāko Vārdu, jo tagad mani ir pilnīgi atstājušas bailes no mūsu

pasaules cilvēku dumjības un ļaunuma. Kas manā priekšā uzstāsies ar meliem, ja es viņam kā degošu ērkšķu krūmu metīšu sejā patiesību, tāpat kā reiz gans Dāvids milzim Goliātam viņa lepnā pierē meta akmeni un nometa viņu zemē?!

7] Bēda tam lišķīgajam farizejam, kas apņemas man pamācīt ko citu; es viņam teikšu un rādīšu, uz kādas zemas elles pakāpes viņš stāv, un kāda alga viņam tur gaida!"

8] Visi viņa biedri brīnījās par laivinieka drosmi, bet tomēr teica, ka varētu būt gudrāk, sākumā tūlīt nesacelt tik skaļu brēku, lai ļaunos farizejus nepadarītu vēl naidīgākus Dziedniekam un Viņa mācekļiem, kā viņi jau tagad esot.

9] Bet LAIVINIEKS teica: "Ja ar šiem lielākiem cilvēku un patiesības ienaidniekiem aiz tīrām bailēm no viņu dusmām vēl turpmāk rēķināsies, tad starp cilvēkiem nekad nebūs gaismas. Tādēļ lai ar īstu drosmi met viņiem sejā patiesību un līdzīgi lauvām šiem blēdīgiem gļēvuļiem rāda zobus un nagus, un viņi drīz sāks līst savās tumšajās alās."

10] Un mūsu laivinieks vēl tādā garā kādu laiku turpināja runāt, līdz viņu pievarēja miegs un tad arī viņš sev atvēlēja īsu atpūtu. Bet no rīta pavisam spēcināts viņš kā pirmais bija kājās un viņa pirmā doma biju Es. Viņš no sirds slavēja un cildināja.

11] Bet, tā ka viņš redzēja, ka viņa biedri vēl guļ, tad viņš viņus pamodināja un viņiem teica (LAIVINIEKS): "Draugi, pasteidzamies, lai mēs ar savām zivīm ierodamies vēl pirms saules lēkta, jo šī diena ir mūsu un arī daudzu citu cilvēku dvēseļu mūžīgais dzīvības ieguvums!"

12] Visi tad ātri piecēlās no savām gultas vietām un gāja pie zivju rezervuāra, izcēla ārā 100 skaistākās un lielākās zivis un nesa tās uz Jesairu.

13] Šoreiz nāca līdzi arī tie mājās palikušie 8 zvejnieki un palīdzēja mucās, kuras uzlika uz ratiem, kurus paši vilka un grūda, zivis nogādāt Jesairā.

14] Kad viņi viegli un drīz nonāca Jesairā, tad lielākā daļa mācekļu vēl gulēja, tikai Es, Pēteris, Andrejs, Jēkabs, Kisjons, Filopolds un saimnieks ar vairākiem saviem kalpotājiem bijām uz kājām un ārā vērojām agrā rīta rosīgās scēnas.

15] Kad zvejnieki Mani ieraudzīja, viņi tūlīt sāka gavilēt un jau pa nelielu gabalu Man pateicās, ka Es viņus pagodināju, ka viņi šajā dienā var Mani redzēt un ar Mani runāt.

16] Kad viņi ar saviem ratiem pilnīgi pienāca pie mums, viņi Man vēlreiz lūdza, lai Es žēlīgi un laipni pieņemtu viņu nelielo upuri.

17] Un ES viņiem teicu: "Mani jums jau vakar pie līdzīgas izdevības teiktie vārdi ir spēkā arī šodien un turpmāk visā mūžībā. Nododiet zivis saimniekam, viņš jau zinās, kā tās izlietot."

18] Tad viņi zivis nodeva saimniekam un laivinieks saimniekam teica, ka viņam ar zivīm nav jāskopojas, jo viņu rezervuāri vēl esot tik pārpilni ar labākām zivīm, ka viņiem 100 dienas nevajadzētu iet no jauna zvejot.

19] Saimnieka kalpotāji zivis pārņēma un nogādāja lielajā viesu virtuvē, kurā atradās diezgan liels no ciedru koka izgatavots zivju rezervuārs, kuru jau pirms Manas piedzimšanas bija izgatavojis Mans audžu tēvs Jāzeps, kuru saimnieks augsti cienīja, tādēļ ka viņa tēvs to lika pagatavot gadā, kad viņš drīz pēc tam nomira.

20] Bet saimnieka tēvs bija dievbijīgs un ļoti krietns vīrs un tādēļ tad arī bija Jāzepa tuvs draugs, un viņam pie saimnieka tēva bieži bija labs darbs, un, cik ilgi viņš dzīvoja, bija arī saimnieka draugs. Tādēļ arī Mana ģimene saimniekam vienmēr bija ļoti mīļa.

21] Tikai Es Pats šajā mājā biju mazāk zināms un biju maz cienīts, jo Es vienmēr biju ļoti mazrunīgs un no sevis neko nedarīju.

22] Šī ir nedaudz tuvāka iepazīšanās ar šo māju Jesairā, bet no kuras, nota bene, kā par daudzām citām vietām pie Galilejas jūras jau vairāk kā tūkstoš gadus nav atrodamas ne pēdas, jo daudzie kari un tautu pārvietošanās, ar ko šī zeme bija tikko piemeklēta, visu iznīcināja un nopostīja, — un tagad atkal atpakaļ pie mums!

141. Viņpasaules būtība.

1] Kad zivis bija nogādātas, Es kopā ar iepriekš minētiem draugiem un 20 zvejniekiem atkal devos uz mūsu jau zināmo terasi, kurā mēs sagaidījām saules lēktu. Šis rīts bija pilnīgi tīrs un priecīgs, tādēļ ka no dienvidiem pūtošais vējš aizdzina prom miglu no jūras un arī no tās ietverošajiem kalniem un uz

visām pusēm bija brīnišķīgs skats, kuru sevišķi mūsu zvejnieki nevarēja vien pietiekami slavēt.

2] Arī mūsu LAIVINIEKS, ļoti sajūsmināts par apvidus brīnišķo izskatu, teica: "Ak, Kungs un Meistar, cik brīnišķi un brīnumaini tomēr ir visi Tavi darbi! Kas tos godā tīrā izpratnē, tam noteikti par tiem ir liels prieks, un jo vairāk īsti tad, ja viņš sevī dzīvi jūt, ka tie viņa dvēselei, kas dzīvo mūžīgi, nekad nevar pazust. Ko Tu, ak, mīļais Kungs, saki par šo manu varbūt vēl ļoti nenobriedušo uzskatu?"

3] ES teicu: "Tavs uzskats ir pavisam labs un arī patiess, ja kāda Manā mīlestības un patiesības Garā atkal atdzimusi dvēsele ar miesas atkrišanu nezaudē neko citu kā viņas slogu un nastu, bet gan tikai vinnē neizsakāmi daudz. Jo patiesi Es tev saku: Nevienas miesas acs nekad nav skatījušas, nevienas ausis dzirdējušas un neviena cilvēka jutekļi jebkad sajutuši, kādas svētlaimes viņus sagaida lielajā viņpasaulē, kas Mani mīl un dzīvo un rīkojas pēc Manas Mācības! Vairāk Man nav vajadzīgs tev teikt!"

4] LAIVINIEKS vēlreiz teica: "Ak, Tu mīļais Kungs un Meistar! Kur gan atrodas tā lielā tik brīnišķā viņpasaule, kurā pēc miesas nāves tiek uzņemtas pilnīgas dvēseles. Vai tā ir pāri visām zvaigznēm vai zem zvaigznēm, vai brīvajā gaisa telpā, kurā lido gaišie mākoņi?"

5] ES teicu: "Mans draugs, tu vēl jautā šīs pasaules cilvēciskā veidā, bet kas pie tevis arī nevar būt citādi! Redzi, tā lielā, vissvētlaimīgākā viņpasaule, vispirmkārt, kā patiesa Dieva Valstība ir iekšā cilvēkā un, proti, viņa dvēseles iekšienē. Bet no turienes tad arī ir visu pāri zvaigznēm, visu bezgalīgāko telpu visos virzienos aptveroša, tātad arī zvaigznēs un zem zvaigznēm, kur tu tikai tās vari iedomāties. Jo viss, ko tu uz šīs pasaules redzi un jūti, tas atbilstoši ir arī atrodams arī garu pasaulē, bez kā nekas materiāls nevarētu pastāvēt.

6] Jo, redzi, šī Zeme, Mēness, Saule un visas neskaitāmi daudzās zvaigznes, kas arī ir tīri pasaules ķermeņi, uz kuriem kā uz šīs Zemes dzīvo visādas būtnes un radības, pamatā arī ir tikai tīri garīgais, tādēļ ka tās Viņā Pašā ir tikai caur Dieva gribu ciet saturēta Viņa domu, ideju un uzskatu izteiksme. Ja Dievs kādu tādu Savu ideju izstumtu no Savas sfēras un vairs negribētu turēt Savā redzes lokā, tad tā arī vairs nebūtu, ko Dievs gan varētu, ja Viņš Savā mūžīgā kārtībā to gribētu; bet Dievs grib, ka viss kā Viņš Pats pastāv mūžīgi kaut gan ar dažām labām izmaiņām, bet no Dieva nokārtots, ka viss no pirmā ar Dieva gribu ciet saturētā stāvokļa, kurā atrodas visa matērija, pāriet brīvā un kā par sevi pastāvošā, kas tieši ir garīgais un Dievam līdzīgais stāvoklis.

7] Ja tu Dieva Garā savā dvēselē būsi pilnīgs, tad arī tevī pašā tas viss būs saskatāms un pielietojams kādā pamazinātākā mērā, kas Dievam kopš mūžības bezgala lielākā mērā ir Sevī. Tad tu arī šo Zemi, tādu kāda tā ir tagad, kāda bija visos iepriekšējos pastāvēšanas periodos un kā turpmāk mūžam nemainīgā garīgā un tīrākā stāvoklī, un tāpat Mēnesi, Sauli un visas bezgala daudzās citas pasaules ķermeņus skatīsi un tos no mazākā līdz lielākajam sapratīsi neaprakstāmi skaidrāk kā tagad ar taviem neskaidriem un nepilnīgiem jutekļiem, kas cilvēkiem tieši tādēļ miesīgi ir doti neskaidri un nepilnīgi, lai tie viņus nepārtraukti spiež iekšēji darbīgi domāt un meklēt, tādēļ ka dvēselei, kas ir radniecīga Dieva pirmgaismai, nekas nav apgrūtinošāks un nepanesamāks kā neskaidrība un nenoteiktība visā, ko viņa tieši caur miesas neskaidriem un nepilnīgiem jutekļiem tīko pazīt tikai pēc ārējām kontūrām.

8] Dvēsele tātad nepārtraukti ilgojas pēc pilnīgas patiesības un tad arī nemitīgi domā, un jautā, un meklē; un šajā dvēseles darbībā tad arī pastāv iekšējo garīgo jutekļu nepārtraukti pieaugoša atmodināšana kā attieksmē uz skatījumu, dzirdēšanu un uztveri, tā arī uz sajūtām un izjūtām.

9] Bet ja kāda dvēsele šajā pasaulē tūlīt parādītos ar labi atmodinātu iekšējo izpratni, tad viņa arī tūlīt nogrimtu pilnīgā laiskumā un bezdarbībā, kas tad būtu tas pats, ka viņai nebūtu nekāda dzīvība.

10] Bet dvēseles svētlaime galvenokārt pastāv tikai darbībā, un tā dvēselei ir derīgāk, ka viņa visā darbībā vingrinās, nekā viņa visos dzīvības virzienos tūlīt atrastos iekšējās uztveres visā skaidrībā.

11] Ja tu to visu labi pārdomā, tad tu ar to sevī jau sasniegsi lielu skaidrību un aptversi daudz, kas tev līdz šim bija neaptverams."

142. Dvēseles dzīvība.

1] Pēc tam VIENS CITS no zvejnieku skaita teica: "Ak, Kungs un Meistar, Tu teici, ka tas nevienai dvēselei nenestu nekādu labumu, ja viņa tūlīt ienākot šajā pasaulē atrastos visā iekšējā skaidrībā, tādēļ ka viņa mums nu labi aptveramā veidā iekristu visā laiskumā un pilnīgā bezdarbībā, jo, ja kāds kaut ko dārgu pazaudē, tad viņš to noteikti tik ilgi meklē, līdz viņš to iespējamā kārtā atkal atrod; un tā dvēsele ar viņas neskaidriem ārējiem jutekļiem tad meklē viņas pazaudēto iekšējo skaidro gaismu. Bet, ja viņa

šo augstāko dzīvības dārgumu atkal atrod, kā tad izskatīsies ar viņas tālāko dzīvību? Ja kāds cilvēks laimīgā kārtā atrod to, ko viņš pazaudēja, tad viņa meklēšana un ar to darbība tomēr noteikti beidzas! Un tā dvēsele, ja viņa pilnā mērā atrod to, ko viņa meklēja, tad atkal varētu nogrimt visā laiskumā un bezdarbībā; bet, ja tā, tad viņa kā pilnīgi bezdarbīga būtne atkal no jauna būtu kā mirusi un tas viņai patiesi nevarētu kalpot kādai sevišķai svētlaimei! Šajā lietā, ak, Kungs un Meistar, man vēl nav pilnīgas skaidrības."

2] ES teicu: "Draugs, tādēļ ka skaidrākā skatījumā un izpratnē tieši nepastāv patiesa dzīvības svētlaime, bet gan tikai vienmēr pieaugošā mīlestības darbībā, tad arī katrai dvēselei iepriekš vajag piesavināties šo vienīgo dzīvības elementu, bez kā viņa nekad nevar sasniegt iekšējo dzīvības pilnību, jo darbīga mīlestība ir iekšēja dzīvības uguns, kurai caur savu vienmēr pieaugošu rosīgumu vajag kļūt apgaismojošai liesmai.

3] Bet, ja šis dzīvības elements dvēselē ir pilnīgi pamodies, tā ka dvēsele pati pilnīgi kļūst par šo dzīvības elementu, kas pasaka tik daudz, ka viss cilvēks garā ir jaunatdzimis un tātad atkalatdzimis — , tad dvēsele, neskatoties uz viņas iekšējo skaidrību, kas ir līdz iespējami augstākai pakāpei kāpinātas darbīgās mīlestības sekas, vienmēr arī paliek augstākā mērā darbīga, un viņas svētlaime, un viņas skaidrība kāpinās pēc viņas darbīgās mīlestības pakāpes un ne pēc viņas skaidrības pakāpes, kuru viņa jau tāpat nekad nevar sasniegt bez darbīgas mīlestības; jo tas kopš mūžības no Dieva tā ir iekārtots, ka neviens gars un neviena cilvēka dvēsele bez atbilstošas darbības nevar sasniegt gaismu.

4] Bet kā šajā materiālā pasaulē cilvēki ražo gaismu? Redzi, viņi berzē vai nu koku ar koku, vai akmeni ar akmeni tik ilgi, līdz no tiem sāk šķilties uguns dzirksteles! Uguns dzirksteles krīt uz viegli aizdegties spējīgiem priekšmetiem, kas paliekoši kļūst ļoti karsti. Ja lielais karstums reiz ir pietiekamā mērā un nāk saskarsmē ar degošiem priekšmetiem, kā malka, salmi, vai zināmiem ātri aizdegošiem sveķiem sajauktiem ar sēru un naftu, tad tūlīt uzliesmo gaiša liesma un tajā, un ap to kļūs gaišs.

5] Vai bez iepriekšējās darbības gan būtu svelme un no tās mirdzoša liesma, kas ar tās redzami rosīgāko darbību pati parāda darbības augstāko pakāpi.

6] Redzi, tātad jau mirušā matērijas pasaulē parādās, ka uguns un gaismas radīšanai pa priekšu vajag iet zināmai darbībai! Un tātad dvēseles dzīvības gaismai jo vairāk pa priekšu vajag iet zināmai darbībai, ar kuru tiek atmodināta mīlestība, kas tad ir tas dzīvības elements, un no tās kāpinātas darbības dvēselē rodas gaisma, kas ir gudrība, kas pazīst, novērtē un kārto sevi un no sevis visas lietas.

7] Redzi, draugs, tā stāv dvēseles dzīvības lietas un viņas iekšēja izpratnes skaidrība, un tālab tev nav ko baidīties, ka kāda svētlaimīgo dvēsele viņas Dievam līdzīgās gudrības dēļ kādreiz kļūst laiska un bezdarbīga, tādēļ ka tieši kādas dvēseles gudrība jau šeit un vēl vairāk viņpasaulē tieši ir viņas darbības sekas. Bet, ja tā jebkad mitētos, tad dvēselei arī izbeigtos gudrība un iekšēja dzīvības skaidrība. — Vai tu to nu saproti?"

143. Garu darbība.

1] ZVEJNIEKS teica: "Jā, Kungs un Meistar, tagad es tajā jau esmu pilnīgā skaidrībā. Bet es arī gribētu vēl zināt, iekš kā galvenokārt pastāv kādas pilnīgas dvēseles lielajā viņpasaulē darbība. Šajā pasaulē cilvēkam, ja viņš grib dzīvot, ir daudz tūkstoši veidu ko darīt, bet kas viņam jādara lielajā garīgajā viņpasaulē? Vai tur dzīvības uzturēšanas dēļ tiek arts, sēts un novākta raža?"

2] ES teicu: "Jā gan, draugs, arts, sēts un novākts, bet protams citādā veidā un citādā nozīmē, kā tas notiek šajā materiālajā pasaulē!

3] Redzi, bez garu lielās darbības un sevišķi pilnīgu garu uz šīs Zemes nekas nerastos! Ne tikai nekas neaugtu, un uz šīs zemes nestaigātu neviena dzīvojoša būtne, bet gan nekad netaptu arī Saule un Zeme, un noteikti vēl jo mazāk pastāvētu.

4] Cilvēki gan uzar zemi un vagās kaisa sēklu, bet gariem pienākas panākt, ka augļi dzen asnus, aug un nobriest. Un no tā tu gan atdzīsi, ka sevišķi pilnīgiem gariem arī jums redzamā pasaulē kā šeit, uz šīs Zemes, tā arī visos citos pasaules ķermeņos ir daudz ko paveikt un darīt, bet vēl vairāk cilvēka dvēseles izglītošanai un pilnveidošanai jau šajpasaulē un vēl daudz vairāk tad viņpasaulē. Jo lielajā viņpasaulē vienmēr nesalīdzināmi vairāk nāk ļoti nepilnīgas dvēseles kā pilnīgas, sevišķi no šīs Zemes. Bet nepilnīgas un ļaunas dvēseles ar nenorūgušu dabas garu palīdzību visu šo Zemi drīz tā sagandētu, ka uz tās vairs nevarētu augt zāle, krūmi, koki un pastāvēt neviens dzīvnieks un cilvēks.

5] Tikai caur pilnīgu garu mīlestību, gudrību un varu, ļaunas un nepilnīgas dvēseles viņpasaulē tiek aizkavētas darīt ļaunu un pamazām tālāk izglītotas, un iespējamā kārtā nestas tuvāk Dieva Valstībai.

6] Bet kā pilnīgas dvēseles to visu var panākt, tas ar vārdiem nav attēlojams; bet, kad jūs paši būsiet garā jaunatdzimuši un atkalatdzimuši, tad tas jums jau kļūs skaidrs un pašsaprotams, kā gari strādā un kā darbojās. — Vai tu to saproti?"

7] Tas pats ZVEJNIEKS vēlreiz teica: "Jā, Tu mīļais Kungs un Meistar, nu es Tev pateicos par Tavu ļoti lielo pacietību ar mums vājiem un vēl ļoti muļķīgiem cilvēkiem! Ak, noteikti paies vēl ilgs laiks, līdz mēs, dzīvodami starp tīriem brīnumiem, brīnumus sapratīsim! Mēs redzam un baudām ūdeni un pavisam nezinām, kas tas ir. Tāpat mēs redzam uguni un tās gaismu, sajūtam tās svelmi un siltumu un arī pavisam nezinām, kas tas ir, un kāds ir tās izcelšanās īstenais iemesls. Bet lai nu ir, kā ir, mēs tagad jau tādēļ esam pārmēru pacietīgi un līksmi, ka caur Tavu ļoti lielo žēlastību un mīlestību mēs nu iemantojām nemaldīgu ceļu uz pilnīgu un dzīvu patiesību. Ak, Tu mīļais Kungs un Meistar, bet ar Tavu žēlastību palīdzi mums, ka mēs nekad nekļūstam noguruši, vāji un laiski staigājot pa šo ceļu līdz gaismas pilnam mērķim!"

8] ES teicu: "Kas tic un kam ir patiesa griba, tas arī sasniegs to, pēc kā viņš nopietni tiecas, un tā arī jūs mērķi drīz un viegli sasniegsiet, tā kā jūs Man līdzās dedzīgi jau paveicāt vairāk kā pusi ceļa!"

9] Kad Es zvejniekus ar pamācībām pilnīgi apmierināju, tad viņi vēlreiz Man pateicās, atkāpās atpakaļ, par dzirdēto savā starpā pārrunāja un nu to dziļi iespieda savā atmiņā.

144. Kunga nākotnes pareģojumu nozīme.

1] Bet Es ar mūsu saimnieku, ar Filopoldu un ar Kisjonu par dažu ko pārrunājām un arī par visas jūdu valsts nākotni.

2] Bet kad MĀCEKĻI dzirdēja Mani runājam par Zemes ļoti drūmo nākotni, tad viņi savā starpā runāja: "Dažkārt patiesi Viņu tomēr neizprot! Nerunāsim par Viņa līdzībām, kurām vienmēr ir kāda dziļa garīga nozīme, un, ja mēs tās nesaprastu, Viņš mums tās arī vienmēr izskaidro. Bet ja Viņš pie Savas Mācības, kas tomēr jau tikai 10 gadu laikā būs cilvēku kopējs īpašums un kas cilvēkus var pārvērst par jēriem, vēl vienmēr runā par kādu vēl nožēlojamāku nākotni, cik nožēlojama ir tagadne, tad tomēr bieži nezina, ko domāt!

3] Pie tam Viņš arī jau vairākas reizes teica, ka bez Dieva gribas nevienam netiek arī mats aizskārts un neviens zvirbulis nevar nokrist no jumta. Ja bez Viņa gribas nekas nevar notikt, tad bez Viņa gribas arī nevar būt nekāda ļauna nākotne, un tas jo mazāk, ka, kā jau teikts, caur Viņa Mācību, kas ir dzīvs Dieva Vārds, un kas ne par ko citu tik ļoti un neatlaidīgi nerunā, kā par mīlestību uz Dievu un tuvāko, tāpat arī par pazemību, saticību, pašaizliedzību un līdzcietību, cilvēkiem jātiek pārveidotiem par jēriem.

4] Bet, ja caur Viņa Mācību cilvēkiem tiešām tiem vajag būt, kā, cik mēs labi zinām, īsā laikā vairāki tūkstoši arī kļuva, kā tad Viņš vienmēr nepārtraukti var pareģot kādu, kā teikts, vēl nožēlojamāku nākotni, kāda kādā pagājušā laikā kopā ar šo, noteikti jau tāpat pārmēru nožēlojamo tagadni, jebkad bija un ir tagad? Lai to aptver tas, kas to spēj un var; mēs to pavisam neaptveram!

5] Aiz kāda vienīgi tikai Viņam zināma slepena iemesla Viņam Pašam vajadzētu tā gribēt, citādi mums ir neaptverami tādi Viņa pareģojumi par kādu visnožēlojamāko nākotni, ka sekām Viņa mācībai, kas tagad izceļas plašā Āzijā, dziļi Ēģiptē pat starp moriem un arī jau Eiropā starp romiešiem un grieķiem, ir izplatīta daudziem tūkstošiem cilvēku, kas Viņam dzīvi tic un savu gaismas pilnāko patiesību arī vienmēr spēj apstiprināt ar brīnumiem.

6] Jā, ja Viņa pareģotajam ļoti ļaunajam nākotnes stāvoklim jābūt šīs tīri dievišķās Mācības sekām un Dieva Valstība starp cilvēkiem pieņems tādu nožēlojamāko izskatu, tad tomēr būtu daudz labāk tādu mācību cilvēkiem pavisam nesludināt, lai viņi nekļūst vēl ļaunāki velni, kā lielākā pārsvarā viņi jau tagad tāpat ir!"

7] Bet Es labi dzirdēju tādas Manu mācekļu runas un viņiem teicu: "Kā jūs vēl var sadusmot Mani pareģojumi par nākotni? Es jums jūsu priekšā tomēr jau bieži atklāju un arī uzticami patiesi rādīju, ka cilvēku brīvā griba būs cēlonis ļoti ļaunai nākotnei, un jūs to labi aptvērāt un sapratāt, un nedusmojāties. Kā tad jūs tagad par to dusmojaties un kā jūs varat teikt, ka, zinot Manu Evaņģēliju, nākotne tikai tad var būt ļauna, ja kāda tikai Man zināma iemesla dēļ Es Pats to gribēšu? Ak, ak, cik jūs vēl esat tuvredzīgi!

8] Bez Manas gribas gan ne mats nevar tikt aizskārts uz cilvēka galvas un neviens zvirbulis nokrist no jumta, un neviens cilvēks nevar izmainīt sava ķermeņa lielumu un veidu, un dienu padarīt īsāku vai garāku, jo visas šīs lietas tieši ir Manas gribas varā, kas viena un tā pati ir arī visos Manos Manas mūžīgās un nemainīgās debess neskaitāmi daudzos eņģeļos. Bet šeit, uz šīs Zemes, kur katrs cilvēks iziet gribas brīvības pārbaudījumu, ar Manas gribas visvarenību cilvēku tikumiskās un dvēseliskās dzīvības sfērā ir pavisam citādi — kā Es jums to jau bieži rādīju!

9] Vai tad Es neteicu: Kādā pasaulē, kur cilvēks var kļūt par visļaunāko velnu, viņš tad arī var kļūt par patiesu Dieva bērnu?! Jo tādēļ Es jums, cilvēkiem, Pats tieši atklāju Manu gribu, lai jūs to padarat par savu un ar to visā varat kļūt pilnīgi līdzīgi Man.

10] Bet, ja tā un neiespējami citādi, jums nu tomēr pamatcēloniski jāsaprot, kā tad tas jūs var sadusmot, ja Es arī šiem mūsu draugiem daru zināmu, kā cilvēku stūrgalvības un akluma dēļ, kuri līdzīgi farizejiem negrib pievērsties dzīvības Gaismai, bet gan ar visu elles niknumu to vajā, nākotnē izskatīsies?

11] Tad mēs starp ļoti daudziem cilvēkiem tālu un plaši no austrumiem līdz rietumiem un no dienvidiem līdz ziemeļiem izplatījām mācību par Dieva Valstību — bet šī pirmā mācība tomēr ir ļoti izolēta un ir tikai nelielu ģimeņu un draudžu īpašums, tādēļ tā arī pie daudziem pasaules vareniem un pār visu varas kāriem gaismas ienaidniekiem neizsauc pārāk lielu ievērību, un līdz šim gaisma pret viņiem vēl panākusi maz nozīmīga.

12] Bet lieciet šai gaismai tikai kļūt vispārējai, ka priesteri to var labi pamanīt, ka zināmās svētku dienās un lielo upuru dienās viņu tempļi vairs nav cilvēku pilni, bet gan kļūst vienmēr tukšāki un tukšāki, un tad sacelsies pret Manu Mācību un pret tās piekritējiem!

13] Mana Mācība gan ir patiess dvēseles miers, kas pēc tās dzīvo un darbojās, jā, tā ir debesu svētlaimīgs miers visā cilvēkā, bet velniem elle. Kas uz šīs Zemes cilvēku izskatā cauri meliem un krāpšanām valda starp cilvēkiem, tā ir divpusēji ass un liesmojošs zobens, karš un lielākais posts. Tādēļ patiesā Dieva Valstība uz šīs Zemes pārcietīs lielu pretvaru, kā tā daļēji jau arī tagad izcieš. Un, kas to gribēs iegūt, tam to vajadzēs ar varu raut pie sevis.

14] Un redziet, ka cilvēka brīvās gribas, kas ir viņa mīlestības un tātad arī dzīvības roka, sagrābšanas dēļ, Manis iepriekš paredzētās cīņas nav novēršamas, tādēļ ka tagad viltīgus un ļaunus cilvēkus, kuru skaits ir ārkārtīgi liels, debesu mācības dēļ mēs iepriekš vairs negribam likt no Zemes virsmas iznīcināt caur kādiem grēku plūdiem. Tā ka šī mācība tiek dota tieši slimo, kurlo un aklo un ar visādām slimībām slimojošo un ne veselo dēļ, tad arī būs viegli aptverams, ka ar laiku pār Zemes virsu izplatīsies lielas cīņas un kari ar lieliem postījumiem un vispirms pār seno jūdu valsti, no kuras iziet šī mācība, tā ka vairs nespēs pazīt, kur stāvēja viena vai otra pilsēta, kur bija vīna kalni, kur auglīgi lauki un bagāti augļu dārzi, pļavas un ganības. Tas tiks pārvērsts par tuksnesi un turpmāk nekad netiks pārveidots par apsolīto zemei, kurā reiz tecēja medus un piens.

15] Bet, ka Es jums to iepriekš saku, tam ir iemesls, lai jūs laikus varat pret to pietiekami sagatavoties un labi apbruņoties. Jo ja zina, kad nāk zaglis un kas viņam ir prātā, tad ir viegli aizstāvēties. Bet, ja nezina, ka viņš nāk, un kā, vai dienā vai naktī, kad visi ir iegrimuši dziļā miegā, tad zaglim ir viegli ielauzties mājā un paņemt laupījumu. Tādēļ vienmēr staigājiet iekšējas dienas gaismā un palieciet nomodā Manā jums pavēstītā patiesībā, tad jūs labi pārvarēsiet cīņu ar ienaidnieku!

16] Vai jūs arī tagad vēl dusmojaties, ka Es jums to nu saules skaidri parādu?"

145. Strādnieka vīna kalnā pazemība.

1] PĒTERIS teica: "Ak, Kungs un Meistar, mēs jau arī iepriekš nedusmojāmies, un tagad mēs vēl mazāk dusmojamies, tā ka nu mēs pilnīgi skaidri saprotam, ka mēs nekad nevaram aizkavēt to, ko Tu nevari un negribi aizkavēt ar visu Savu varenību. Bet, kas tomēr ar Tavu patstāvīgu līdzpalīdzību būs darāms — tas arī notiks. Jo par patiesību mēs ar savām dzīvībām vienmēr gribam stāties pretī visiem patiesības ienaidniekiem, un, pirms es krītu, vajadzības gadījumā kritīs tūkstotis patiesības un dzīvības ienaidnieki. Jo mēs ne tikai Tavā Vārdā gribam būt skolotāji, bet gan arī varoņi un ar Tavu Vārdu un zobenu cīnīties pret patiesības pretiniekiem un ienaidniekiem. Ar Tavu Vārdu sirdī un vairogā mēs uzvaram visu pasauli! Tikai nekad mūs neatstāj bez Savas žēlastības!"

2] ES teicu: "Ja jūs paliksiet Manī, tad Es arī palikšu jūsos. Bet bez Manis jūs neko nespējat darīt.

3] Bet, ja jūs kopā ar Mani un Manā Vārdā visu darīsiet, tad sevī sakiet: "Redzi, ak Kungs, cik mēs

tomēr strādājam Tavā vīna kalnā, Tavā priekšā vienmēr stāvam kā slinki un nederīgi kalpi!" Jo, patiesi, kas pats sevi paaugstinās, tas tiks pazemināts, bet kas sevi pazeminās, tas tiks paaugstināts!

4] Bet pie tam jums tomēr ne uz vienu nav jāsaka: "Kungs", jo tikai viens ir jūsu Kungs un Meistars, un Tas esmu Es. Tāpat jums ne uz vienu nav jāsaka: "Tēvs", jo tikai viens ir jūsu Tēvs, — proti, Tas debesīs. Tāpat jums nevienu nav jādēvē par labu un svētu, jo vienīgi Dievs ir labs un svēts.

5] Bet jūs visi savā starpā esiet brāļi un māsas. Bet kas starp jums grib būt tas pirmais un visvairāk, tas lai ir visu kalps un kalpotājs. Jo Manā Valstībā pazemīgākais un niecīgākais, un šķietami pēdējais tieši ir pirmais un lielākais visā gudrībā un varā.

6] Tagad jūs zināt, kas jums ir darāms un vienmēr jāievēro, lai sevī paturētu Mani un Manu varu un ar to darbotos. Tad arī vienmēr darāt tā, tad arī jūs paliksiet Manī un Es jūsos!"

7] Šeit pie Manis vēl pienāca mūsu LAIVINIEKS un teica: "Ak, Tu mīļais Kungs un Meistar, Tu teici, ka nevienam cilvēkam nav jāsaka: "Tēvs", tā kā vienīgi tikai Dievs ir visu cilvēku Tēvs! Es labi saprotu, ka Tev arī ir pilnīga taisnība; tikai es nu nezinu, kā Mozus likumā jāizskaidro tas, ja Mozus saka: "Godā tēvu un māti, lai tu ilgi dzīvo uz Zemes un tev klājas labi!" Šeit Mozus lielo un vareno Jehova pravieti, bērnu radītāju, tomēr dēvē par tēvu un tā arī saka: "Mūsu tēvs Ābrams, Īzaks un Jēkabs." Ja mēs kā bērni savu radītāju dēvējam par tēvu, vai pēc Taviem šeit izteiktajiem vārdiem mēs Tavā, ak Kungs, priekšā grēkojam?"

8] ES teicu: "Pats vārds nav svarīgs, tikai tā iekšējā nozīme! Tādēļ bērni viņu radītāju vienmēr var dēvēt par "tēvu" un viņu dzemdētāju par "māti", jo bērni nevar aptvert vārda garu. Bet jūs nu jau aptverat vārda iekšējo garu un nu zināt, ka mūžam visaugstākā un tīrākā mīlestība Manā sirdī uz jums, cilvēkiem, kurus Es uz mūžību audzinu un paceļu par Saviem bērniem, ir vienīgais un vienīgi patiesai Tēvs. Tātad saproti labi, draugs, tikai tādā vārda garīgā nozīmē jums vienmēr nav jāsaka: "Tēvs"!

9] Pie tam vēl ievērojiet, ka katrs tīri ārējs vārds, kā arī kāds burts par sevi ir miris un nevienu nemodina dzīvībai, tikai vārda iekšējais gars, vai izteikts vai ar burtiem rakstīts, ir tas, kas dara dzīvu katru, kas domā, darbojas un dzīvo pēc tā iekšēji dzīvās nozīmes. Bet kas līdzīgi farizejiem tic, darbojās un dzīvo pēc vārda ārējās jēgas, tas paliek miris līdzīgi tā, kā vārda tīrs burts pats par sevi ir miris. — Tas viss ir jūsu nomierināšanai!"

10] Zvejnieki un visi Man pateicās par šo papildināto izskaidrojumu un ļoti pārdomāja par visu, ko Es šeit no rīta vēl pirms saules lēkta darīju zināmu un izskaidroju.

11] Bet tā ka nu Saule stipri rožainā krāsā sāka pacelties virs horizonta, apņemta rožaini mirdzošiem mākonīšiem, kas piedāvāja brīnišķu skatu, tad SAIMNIEK teica: "Skaists un brīnišķīgs ir tāds rīts, tikai žēl, ka tādam rožainam rītam gandrīz nekad neseko arī tikpat rožains vakars! Jau kopš senatnes saka: "Rīta rozes un vakara dubļi!" Kungs un Meistar, vai arī šīs rīta rozes vakaram sagādās dubļus?"

12] ES teicu: "Cik ilgi Es staigāju pie jums un starp jums, atmet seno astrologu izteicienus, kas šad un tad, šur un tur faktiski apstiprinās, jo Tas, kas ir rīta Kungs, ir arī vakara Kungs! Ja tu to saprati, tad tev nav jābaidās no vakara dubļiem."

13] Saimnieks priecājās, kad Es viņam to pateicu, jo viņš nekad nebija dubļaina vakara draugs.

146. Kungs apciemo līča nabaga zvejniekus.

1] Bet nu arī no mājas nāca sūtnis un mums norādīja, ka brokastis gaida. Tad mēs pametām terasi un tūdaļ devāmies mājā. Tur jau mums zināmā kārtībā apsēdāmies pie mūsu galda, un tie 20 zvejnieki pie viņiem klātā, un, skaistā rīta spēcināti, mēs ļoti labā garastāvoklī baudījām ārkārtīgi labi pagatavotās brokastis.

2] Kad mēs pēc kādas pusstundas ar mielastu bijām galā, tad saimnieks Man jautāja, ko Es līdz pusdienām uzsākšu.

3] ES teicu: "Jautāt ir atļauts, bet arī atbildēt! Tas gan ne vienmēr ir Manā kārtībā iepriekš noteikt, ko Es darīšu, jo tas viss atkarīgs no Tā, kas mājo Manī, un Man kā tagad arī tikai cilvēkam ar miesu un asinīm un nemirstīgu dvēseli vajag klausīt Garam Manī. Ja viņš Man saka: "Ej tur un šur un dari šo un to!", tikai tad to zina arī Mana miesa un Manas asinis. Bet šoreiz Tēvs Manī jau runāja, un Es zinu, kas Man darāms un tad arī jums to varu pavēstīt.

4] Redzi, netālu no šejienes Cēzarijas Filipas virzienā lielajai Galilejas jūrai ir liels ieliekums, bet kas ar kādu lielāku kuģi gandrīz nav kuģojams. Bet ar mazākām laivām var sasniegt tev vēl nepazīstamo

diezgan tāli izstiepto krastu. Šajā krastā tuvu pie kāda stāva kalnāja atrodas neliels zvejnieku ciemats, kurā grieķiskie iedzīvotāji visvairāk pārtiek no zivīm un dažu kazu piena. Zivju pārpalikumu viņi vienmēr pārdod Cēzarijā Filipā, un to vietā viņi ņem sāli, maizi un nedaudz viņiem nepieciešamos darba rīkus, kas viņiem vajadzīgi viņu nelielai saimniecībai un amatiem.

5] Es šos zvejniekus reiz jau apciemoju, kur viņi vēl garīgi un fiziski atradās ļoti nožēlojamā stāvoklī! Jo garīgi viņi piederēja pie grieķu ciniķu skolas, kuras viņi cēla no akmens atlūzām. Bet Mana apciemojuma laikā viņi kā fiziskos apstākļos, bet sevišķi viņu garīgajā sfērā ļoti progresēja.

6] Un redzi, šos tev aprakstītos zvejniekus mēs apmeklēsim! Tādēļ pareizā skaitā sagādā mums mazākus un lielākus transportlīdzekļus, ar kuriem mēs tad varam iebraukt līcī. Nedaudz vairāk par stundu mēs minēto ciematu viegli varam sasniegt. Ja tev tas ir pa prātam, tad gādā, ka mēs drīz aizbraucam! Jums par tiem līdz šim jums vēl nezināmiem zvejniekiem būs liels prieks. Dažas stundas pēc pusdienām mēs tad atkal atradīsimies šeit, Jesairā."

7] Kad Es saimniekam to pateicu, KISJONS Man teica: "Kungs un Meistar, Man krastā stāv trīs labi kuģi, vai mēs nevaram tos izmantot un mūsu saimniekam, kas nav pietiekami apgādāts ar jūras transportu, ietaupām pūles pie saviem kaimiņiem dabūt piemērotu skaitu nelielus braucamrīkus?"

8] ES teicu: "Draugs, tur kur jūra ir dziļa, mēs jau tāpat izmantosim tavus kuģus, bet kad tad nāk ar daudz niedrēm ļoti aizaugušais līcis, tad tavi kuģi mums vairs nespēs pakalpot!"

9] KISJONS teica: "Pie katra mana kuģa ir pievienotas arī mazas laivas, un vajadzības gadījumā tās var tikt izmantotas. Bet vispār mana ticība Tev un Tavai varai ir tik liela, ka es nemaz nevaru šaubīties, ka Tavā klātbūtnē ar maniem kuģiem nevarētu iebraukt seklajā līcī!"

10] ES teicu: "Jā, ja jūs visi tā ticat, tad nelielo jūras ceļojumu varam pamēģināt ar taviem kuģiem."

11] Kad Es to teicu, tad mēs piecēlāmies un steidzāmies uz Kisjona kuģiem, un viņš saviem klātesošiem kuģiniekiem pavēlēja, kas viņiem darāms. Kad viņi dzirdēja par iebraukšanu meldru līcī, tad viņi paraustīja plecus un ar to deva saprast, ka tur nekas neiznāks.

12] Bet mēs tomēr iekāpām trijos kuģos un ātri aizbraucām. Bet Marija palika Jesairā, tādēļ ka viņa dzirdēja, ka pāris stundas pēc pusdienām mēs atkal atgriezīsimies, un tad par daudz ko pārrunāja ar saimnieka sievu, kas bija tuva paziņa Jāzepa pirmajai sievai.

13] Bet pēc kādas pusstundas mēs jau sasniedzām fatālo līci, un KUĢINIEKI teica: "Te nozīmē ievilkt airus un ķerties pie palīdzības stangām."

14] KISJONS teica: "Klausieties, Kungs ir pie mums, un Viņš ir kopā ar mums! Ko Viņš teiks, to dariet, jo Viņa vara spēj vairāk kā jūsu bīdāmās stangas!"

15] Kad kuģinieki no Kisjona to dzirdēja, tad viņi vērsās pie Manis un jautāja, kas viņiem nu būtu jādara.

16] Un ES teicu: "Tagad pagrieziet airus atmuguriski un redzam, vai pareizs vējš mūs dzīs cauri niedrēm!"

17] Tad zvejnieki darīja, kā Es viņiem pavēlēju, un no austrumiem pēkšņi nāca ļoti spēcīgs vējš, dzina līcī lielus viļņus, un ar tādu viļņu palīdzību arī mūsu kuģus ārkārtīgi ātri pāri un caur niedrēm dzina līcī, un tā mēs tad arī ātri un viegli sasniedzām mūsu mērķi, un visi apbrīnoja šī mazā ciematiņa tagadējo pievilcību, kas bija pazīstama tikai Man un Maniem mācekļiem. Mēs tūlīt izkāpām krastā, lai uzmeklētu iedzīvotājus.

18] Kad mēs nonācām pie pirmās mājas, tajā neviena nebija, un tāpat gāja arī pie citām mājām. Tās bija aizslēgtas, un nevienā mājā vai kādā kazu būdā nebija nevienas dvēseles.

19] Tad vairāki mācekļi savā starpā teica: "Parasti Viņš tomēr zina kāda cilvēka slepenākās domas un bieži mūsu un daudzu citu cilvēku priekšā atklāja tālāko nākotni. Kā tad Viņš šoreiz nezināja, ka šīs nelielās vietiņas iedzīvotāji nebūtu mājās? Dīvaini, un īsti dīvaini! Ja Viņš to patiesi nezināja, tad Viņš mums un arī Sev Pašam šo jūras braucienu būtu varējis aiztaupīt. Bet, ja Viņš to zināja un šo braucienu uzsāka tikai mūsu ticības pārbaudei, tad Viņš jau tāpat zina, ka mēs visi nešaubīgi Viņam ticam, citādi mēs gandrīz divus ar pusi gadus nebūtu Viņam sekojuši. Kādam nolūkam tad tāds jauns ticības pārbaudījums?"

20] Arī mūsu KISJONS Man jautāja teikdams: "Kungs un Meistar! Ko lai mēs šeit darām šajā, no tās iedzīvotājiem varbūt jau sen atstātā vietiņā? Varbūt kāpjam atkal mūsu kuģos un braucam atpakaļ uz Jesairu?"

21] ES teicu: "Nedaudz neuzticīgs ir katrs no jums! Ja Es nezinātu, ka šīs vietiņas iedzīvotāji tieši šo-

dien visi ir mājā, tādēļ ka viņiem, ar Manu viņiem, protams, nezināmu gribu, vakar bija labs zivju loms, un vienu daļu no zivīm viņi rīt grib vest uz tirgu Cēzarijā Filipā, tad Es viņus veltīgi nebūtu apmeklējis. Bet viņi visi ir mājās un mēs arī būtu viņus mājās sastapuši, bet, tā kā viņi pamanīja mūsu kuģus, viņi aiz bailēm steidzīgi pilnīgi ielīda tajā mežā, tur pret ziemeļiem, tādēļ ka viņi bija pārliecināti, ka viņi esot no kāda atklāti un nodoti, un tagad nākot Eroda kuģi, lai viņus iegrūstu postā.

22] Bet viņi tur aiz kādas klints ir uzstādījuši sardzi, nu jau ir pamanījuši, ka mēs neesam ne erodieši, ne kaut kādi farizeji. Un šī sardze nu atstāj savu vietu un drīz pienāks mums tik tuvu, ka viņi noteiktāk varēs pārliecināties, kas mēs esam. Pēc tam viņi šīs vietiņas iedzīvotājiem, kas paslēpās no mums, darīs zināmu, ka mēs neesam nekādi ienaidnieki, un drīz pēc tam iedzīvotāji būs pie mums un izrādīs lielu prieku, ka Es esmu viņus apciemojis."

147. Zvejnieki sveic Kungu.

1] Tad drīz notika tā kā Es teicu. Nepagāja ilgs laiks, ka visi nāca ārā no savām paslēptuvēm un Es skaļā balsī viņus pasaucu pie Sevis.

2] Viņi VISI tūlīt pazina Manu balsi un kliedza: "Tas ir lielais Dziednieks no Nāceretes, pilns ar visu Jehovas varu! Steidzamies pie Viņa!"

3] Viņi steidzīgiem soļiem nāca pie mums un svaidītām runām, ar kurām arī viņu sirdis bija vienotas, sveica Mani un pateicās par visām labdarībām, kuras pēc Mana pirmā apciemojuma viņi bagātīgi baudīja un vēl vienmēr bauda. Pēc tam viņi Man lūdza, lai Es arī turpmāk atcerētos viņus un viņu bērnus, ko Es viņiem arī apsolīju tik ilgi, kamēr viņi ticēdami un darbodamies paliks Manā Mācībā.

4] Pēc tam viņi veda mūs savās mājvietās un mums rādīja to mērķtiecīgo iekārtojumu, savus zvejas piederumus, savus zivju rezervuārus un tā arī savu kazu un aitu ganāmpulkus. Viņi arī audzēja vistas un pīles, un zosis. Abas pēdējās putnu sugas pie viņiem kā grieķu ciltij bija ļoti iemīļotas. Tāpat viņi mums rādīja savus ievērojamos bišu stropus, kas viņiem deva daudz ļoti laba medus. Īsi un labi, šī iepriekš garīgi un fiziski ļoti nabagā tautiņa pusotra gada laikā tā bija atkopusies, ka tagad bija īsti pārtikusi.

5] Viens iedzīvotājs bija kalējs un no dzelzs un citiem metāliem labi prata izgatavot visādus derīgus un izmantojamus darba rīkus. Viņš tad tos, izņemot pāris šķēpus, kas šai tautiņai palika pie Mana pirmā apciemojuma, pie šīs izdevības piedāvāja pārdošanai. Un mūsu Kisjons par pfundu zelta nopirka ieročus un vēl vairākus citus darba rīkus, kurus savā lielā saimniecībā varēja labi izmantot.

6] Kisjons šīs mazās draudzes pārstāvi lūdza Kisā viņu apmeklēt. Kur viņi viens ar otru varētu dažu ko pārrunāt un nokārtot šīs draudzes labumam. Pārstāvis apsolīja to darīt un drīz pēc atgriešanās no Jesairas, kuru šoreiz viņš pirmo reizi iepazina, tā ka saimnieks viņu ielūdza braukt kopā ar mums, to arī darīja. Arī mūsu saimnieks no kalēja nopirka vairākus darbarīkus.

7] Pēc tam pārstāvis Kisjonam, Filopoldam un saimniekam īsi atstāstīja, kāds šis apvidus izskatījās pirms Mana pirmā apciemojuma, un kā caur Manu Vārdu pēkšņi ir kļuvis ziedošs. Tas sevišķi pārsteidza saimnieku, kuram tas vēl likās kas neparastāks kā abiem pirmajiem, kuri bija jau redzējuši Manas jau lielākas zīmes.

8] Pēc tam iedzīvotāji gribēja mūs ar visu ko apkalpot. Bet ES viņiem teicu: "Mani mīļie draugi, mēs tādēļ šeit neieradāmies un drīz arī dosimies atpakaļceļā, tā ka Man Jesairā vēl ir dažs kas nokārtojams. Bet Es kopā ar Maniem mācekļiem un draugiem tādēļ nu nācu pie jums, ka jūs uzticami saglabājāt Manu Mācību un esiet kļuvuši patiesi Manas gribas dārgakmeņi.

9] Bet tādēļ, ka jūs tie esiet, tad ir arī laiks jūs iepazīstināt arī ar citiem cilvēkiem, kuriem no jums jāmācās un jāiegūst patiesa nostiprināšanās ticībā. Bet tā ka jūs esiet arī labi runātāji, tad jūs pie izdevības nu varat citiem cilvēkiem runāt par Mani un par Manu Valstību uz Zemes un viņiem rādīt dzīvības ceļu.

10] Kas tātad kā jūs dzīvojiet un darbojieties pēc Manas Mācības un nesakiet un pie sevis nedomājiet: "Redzi, šoreiz Kungs atkal runāja kā parasts cilvēks, kurā nekas daudz nebija atklāts no Dieva Valstības!", tas arī sasniegs to, ko jūs jau sasniedzāt, un līdzīgi arī jums varēs teikt: "Tagad vairs nedzīvoju es, bet gan Tas Kungs dzīvo manī!"

11] Tādēļ arī savos pēcnācējos vienmēr palieciet Man uzticīgi un Es palikšu jūsos! Pie īstas izdevības, kuru jūs jau ļoti viegli un drīz iepazīsiet, Manā Vārdā dariet, ko Es jums nu ieteicu; tomēr tīri pasaules cilvēku cūkām jūs Manas pērles priekšā gan nemetiet!

12] Bet nu saki Man šīs mazās, bet Man tomēr lielās draudzes pārstāvi, kāpēc tad jūs paslēpāties meža biezoknī, kad jūs šajā līcī pamanījāt mūsu trīs kuģus! Vai tad jūs nepadomājāt par spēku, kas jūsu nelokāmi stiprās ticības dēļ jums ir dots no Manis?"

13] Pārstāvis teica: "Ak, Kungs un Meistar, pilns visaugstākās Dieva varas un spēka, redzi, tā nu bija pavisam dīvaina lieta! Kopš Tu šeit biji pirmo reizi, lielāki un mazāki kuģi mēģināja iebraukt šajā zivju bagātajā niedru līcī; bet nevienam neizdevās ne par sprīdi tālu iespiesties pāri niedru robežai, — jo ar Dzīvā Vārda un gribas varu mūsos, mēs visus tūlīt aizdzinām tālu jūrā. Bet šoreiz, man tagad ļoti saprotama iemesla dēļ, Tavs Vārds un griba mūsu sirdīs mums neko nepalīdzēja!

14] Kad mēs šos trīs kuģus ieraudzījām, mēs Tavā Vārdā tiem tūlīt aizliedzām iebraukt šajā līcī; bet kuģi neapstājās, bet gan dziļāk un dziļāk iespiedās mūsu līcī. Tad mēs visi nopietni izbijāmies, un mums neatlika nekas cits, kā bēgt un paslēpties meža biezoknī un lielajā alā, kurai aiz meža ir nepamanāma ieeja, bet iekšpusē ir tik plaša, ka tajā ļoti ērtu telpu atrastu daudzi tūkstoši cilvēku.

15] Bet mēs tomēr nostādījām sardzi, kas mums norādītu, kas no tiem trim kuģiem, kas negribēja paklausīt Tava Vārda un gribas varai mūsos, izkāpj malā un ko tie darīs. Bet sardze mums tūlīt paziņoja, ka krastā izkāpušie neesot ne romieši, ne erodieši, bet gan pavisam draudzīga izskata cilvēki, jūdi un griķi, un netaisoties ielauzties mūsu mājās.

16] Pēc šīs ziņas mums kļuva vieglāk ap sirdi, un mēs ieteicām sardzei vēl tuvāk pārliecināties, kas ir tie krastā izkāpušie. Mēs saņēmām vēl labāku ziņu, tikai pēc tam mēs paši iedrošinājāmies nākt gaismā, dzirdējām Tavu mums labi pazīstamo aicinājumu un steidzāmies pie Tevis, visas esamības un dzīvības Tēva un Kunga.

17] Tagad mums, protams, kļuva skaidrs, kāpēc tie trīs kuģi mums nepaklausīja; jo kaut gan Tavs Vārds un griba mūsos ir patiesi brīnumaini vareni, tad tas tomēr mūžam nevarēs sasniegt un darboties pretī Tava Paša gribas pirmvarai. Un tas arī ir tas, ko mēs šoreiz noteikti par maz apdomājām un ka mēs iepriekš negriezāmies pie Tevis pēc padoma, vai mums Tavā Vārdā kuģiem jāpavēl vai nē. Ja mēs arī šoreiz kā pie citām izdevībām būtu griezušies pēc padoma, tad mēs jau arī būtu skaidrībā, ko mums nes kuģi. Bet tā kā mēs to nedarījām, tad vajadzēja nožēlot. — Vai tas tā ir, Kungs un Meistar?"

18] ES teicu: "Jā gan, tā tas ir, un caur šo pieredzi jūs atkal kļuvāt daudz gudrāki; tomēr tagad tu, pārstāvi, gatavojies ceļam un kopā ar mums brauc uz Jesairu!"

148. Mīlestība, lēnprātība un pacietība ir labāka kā taisnīga dedzība.

1] Pēc šiem vārdiem pārstāvis devās ceļā, iekāpa kuģī, kurā atrados Es ar vecajiem mācekļiem un tiem trim citiem draugiem, un tad kopā ar mums brauca uz Jesairu. Mēs drīz un viegli nonācām minētajā vietā, kur uz mums jau gaidīja labi pagatavotas pusdienas. Bija pagājušas tikai divas stundas pāri pusdienas laikam, un tā tas vēl bija parastais laiks, kurā mēs mēdzām pusdienot.

2] Mūsu pārstāvis bija pavisam pārsteigts par skaisto kviešu maizi un vēl vairāk par labo vīnu un labi pagatavotajām cēlzivīm. Pēc baudītā mielasta mēs nu atkal devāmies mūsu jau zināmā terasē, no kuras mūsu pārstāvis nevarēja vien pietiekami slavēt skaisto skatu.

3] Kad viņš visu uz visām pusēm bija apskatījis, viņš (PĀRSTĀVIS) teica: "Tas tomēr ir dīvaini! Mūsu nelielais ciems no šejienes ir tikko divu stundu attālumā un ir pie tās pašas jūras, un kāda starpība starp šeit un tur! Šeit apvidus ir pārpilns daiļuma un valdzinoša skaistuma, bet pie manis drīzāk izskatās briesmīgi, nekā pievilcīgi. Ar tavu žēlastību, ak Kungs, ap mūsu ciematu gan izskatās pavisam ciešami, — bet trūkst sirdi atspirdzinošs skats tālumā! Mūsu patiesi ne neievērojamais līcis pie ieejas abās pusēs tā ieslēgts ar diezgan augstiem un ārkārtīgi stāviem zemesragiem, ka mēs no mūsu mājokļa augstuma un arī no kalna, ciktāl tā stāvuma dēļ tajā ar pūlēm var izkāpt, nevaram saskatīt pat selgu, nerunājot par ko citu, tādēļ ka pusapļa formas priekškalns stiepjas tālāk lielajā jūrā un mums pilnīgi aizsedz skatu tālumā.

4] Bet par to mūsu apvidum atkal ir kāda cita priekšrocība kā šeit. Šeit noteikti drīzāk pievēršas pasaules mīlestībai kā mūsu patiesā tuksnesī, un pasaules mīlestība slikti noder dievišķa gara atmodināšanai cilvēkā. Ja tas reiz ir atmodināts, tad cilvēkam noteikti vairs nekaitē arī kāda tāda apvidus izskats kā šis te."

5] Kad līča pārstāvis par šo apvidu patiesi ļoti saprātīgi izteicās, tad viņš apjautājās, kas esot tie 20 vīri, kas kopā ar mums arī apmeklēja līci, bet ne savā starpā, ne ar kādu citu nav runājuši ne vārda. Un

Es viņus viņam aprakstīju, par ko viņam bija liels prieks.

6] Pēc tam Es pasaucu laivinieku. Viņš ar viņu aprunājās un brīnījās par viņa runas spēku un par viņa nopietnību, un lielo drosmi.

7] Pēc tam viņš piecēlās un draudzīgi sniedza roku laiviniekam un arī visiem viņa biedriem, un teica (LAIVINIEKS): "Savienībā ar tādiem vīriem cilvēku svētībai ir paveicamas lielas lietas. Patiesi, kas vēl baidās no šīs pasaules cilvēkiem, tas nav piemērots Dieva Valstības izplatīšanai. Sevišķi šajā laikā, kur pret varu vajag pielietot varu, lai patiesībai atvērtu vārtus un sagādātu tai ieeju!

8] Tad nozīmē vairs nedarboties slepeni, bet ar gaismu no Dieva mūžīgām debesīm drosmīgi stāties pretī arī šīs pasaules ķēniņiem un firstiem un viņiem rādīt, ka arī viņi ir cilvēki, kuri, būdami tādi kā pašlaik, nedzīvos mūžīgi, bet gan lielajā viņpasaulē sagaidīs mūžīgu nāvi! Jā, jā, tev ir taisnība: Pasaulīgajiem patiesību vajag mest sejā kā degošu pagali, un ar degošu zobenu cīnīties pret melu priesteriem, tumšu māņticību un krāpšanu, citādi Zeme paliek ne tikai jūsu miesas, bet gan arī jūsu dvēseļu pastāvīga bēdu ieleja un nāves kaps!"

9] Tagad Es teicu: "Jums ir taisnība, un Es slavēju jūsu dedzību, bet līdzās jūsu taisnīgai dedzībai tomēr paturat prātā arī to, ko nu jums teikšu! Cilvēciska gara gudrībā tās dūrē ir liels spēks, un kuru zināma paveic maz vai neko, tur lai darbojas mīlestība un tās pacietības un lēnprātības brīnums. Jūsu sirdīs lai valda pilna nopietnība un tās drosme, bet jūsu ieroči pret cilvēkiem lai vienmēr pastāv tikai mīlestībā, lēnprātībā un pacietībā, un pa šo ceļu, pa kuru Es Pats staigāju cilvēku priekšā, jūs panāksiet vairāk kā ar degošu pagali un dimantcietu nopietnību!

10] Pasaules cilvēku priekšā, kas savā niknumā gan var nonāvēt jūsu miesu, bet neko tālāk nevar nodarīt jūsu dēselei, jums patiesi nav jābaidās. Jums jābaidās vienīgi To, kas kopš mūžības ir patiess Kungs pār dzīvību un nāvi.

11] Tomēr, kur jūs redzēsiet, ka ar mīlestību un pareizu gudrību jūs pie aptumšotajiem cilvēkiem neko nespējat panākt, tad pagriežiet muguru un ejiet prom no turienes, un jūs jau atkal atradīsiet cilvēkus, ar kuriem Manā Vārdā jūs noslēgsiet labu darījumu.

12] Jums visu cilvēku priekšā Mani jāatzīst kā Es jūs atzīstu Mana Tēva priekšā, bet pasaules cilvēkiem jums Mani nav jāuzspiež un viņiem, kā pasaules cūkām, arī nav jāmet Manas pērles! Jo Es jums saku: Mans Vārds ir pareizs mēslojums tikai vīna kalna cēliem vīnogulājiem; bet zemes nezālēm man nav dzīvības mēslojums, jo tās ir tikai lai tiktu samītas un sadedzinātas un ar saviem pelniem mēslotu zemes virsmu.

13] Kas tad uz zemes ir dzīvībai, tam ar Manu Vārdu jātiek modinātiem dzīvībai; bet kas caur sava paša gribu un stūrgalvību ir nāvei, tam arī ir jāpāriet nāvē. Kas no savas matērijas kapa grib paceties dzīvībā, tas lai paceļas, bet kas grib krist, lai krīt!

14] Velniem spredīkot Evaņģēliju nozīmē liet eļļu ugunī, tādēļ vienmēr esiet gudri līdzīgi čūskām, bet pie tam tomēr tik maigi kā baloži, un jūs kļūsiet ļoti darbīgi strādnieki Manā dzīvības vīna kalnā!"

15] Kad Es uguns dedzīgiem to teicu, tad viņi savās sirdīs noskaņojās pavisam citādi un no sirds Man pateicās par šo pamācību.

149. Kunga pareģojums par Viņa beigām.

1] Pēc tam līdz vakaram tika vēl daudz pārrunāts par zemi, tās izskatu, mēnesi un sauli un par citām parādībām dabas pasaulē, par ko visiem bija liels prieks.

2] Un mūsu PĀRSTĀVIS no līča teica: "Tev, ak Kungs un Meistar, visa slava, viss gods, visa mīlestība un visa pateicība, ka Tu mūsu priekšā arī to atklāji, un mēs tagad zinam, kā izskatās un kāda ir lielā māja — dēvētā zeme — kuru mēs pagaidām apdzīvojam! Jo šo lietu nezināšana visvairāk bija ļaunas māņticības avots un gandrīz neizsmeļams barības avots slinkiem un laiskiem elku priesteriem. Bet ar Tavu palīdzību tagad drīz jāizskatās citādi!"

3] Šeit ienāca viens kalpotājs un lūdza mūs vakariņās, jo saule jau pirms pāris stundām bija norietējusi. Mēs tad arī tūlīt piecēlāmies no savām vietām terasē, devāmies mājās un baudījām vakariņas.

4] Pēc vakariņām mēs līdz pusnaktij vēl palikām nomodā, kurā laikā uz Manu aicinājumu šoreiz Mans Jānis tiem divdesmit zvejniekiem un līča pārtāvim dauz ko izskaidroja. Ap pusnakti mēs devāmies pie miera un pirms saules lēkta tomēr bijām kājās.

5] Bet zvejnieki devās mājās, tomēr jau agri no rīta atkal atnāca Jesairā ar labākajām zivīm, kas arī

tūlīt tika pagatavotas brokastīm.

6] Bet Es — kā parasti — pirms saules lēkta devos ārā pavadīts no visiem, kas šajā vietā bija pie Manis. Skaistajā terasē Es tiem divdesmit zvejniekiem, līča pārstāvim un Kisjonam un Filipoldam uzliku rokas un pildīju viņus ar spēku Manā vārdā dziedināt visādas slimības un devu viņiem tiesības starp cilvēkiem izplatīt Manu Mācību, un to starp akliem jūdiem un pagāniem.

7] Visi no sirds Man pateicās par šo misiju un tad kopā ar Mani devās brokastīs.

8] Pēc brokastīm MARIJA Man teica: "Mans mīļais Dēls, Tu tomēr darīji tik daudz brīnumus, bet šeit tu neko neļāvi manīt no Tavas patiesās Dieva varas. Tomēr pirms Tu dodies tālāk, arī šeit izdari kādu brīnumu."

9] ES teicu: "Sieva, runā ar zvejniekiem, un viņi tev teiks, vai Es šiet neesmu daījis nekādu brīnumu! Bet Es šajā pasaulē neesmu nācis brīnumu dēļ, bet patiesības un dvēseles dzīvības dēļ, lai katram, kas tic Cilvēka Dēlam, sevī ir mūžīga dzīvība.

10] Manu brīnumu dēļ neviens cilvēks nekļūs svētlaimīgs, bet gan katrs, kas Man tic un dzīvo un darbojas pēc Manas Mācības. Pie tam Es Maniem draugiem piešķīru varu nabaga un cietējiem cilvēkiem Manā Vārdā darīt labu, un tas noteikti ir lielāks brīnums, kā ja Es jūsu acu priekšā radītu kādu pasauli!

11] Bet Mana laika uz šīs zemes beigās, kas būs Jeruzālemē nākāmā Lieldienu laikā, Es visiem cilvēkiem veikšu lielu zīmi, caur ko daudzi sasniegs mūžīgu dzīvību, bet ļoti daudzi tiesu un mūžīgu nāvi. Kas tad uz Mani nedusmosies, tas saņems dvēseles dzīvību."

12] MARIJA teica: "Iekš kā tad pastāvēs tā pēdējā lielā zīme, lai tad arī es eju Jeruzālemē un redzu Tevis veikto lielāko zīmi?"

13] ES teicu: "Sieva, tu gan nāksi Jeruzālemē un skatīsi Manu pēdējo un lielāko zīmi, ko Es veikšu, bet par to tev nebūs prieks, bet gan tavā tīrākā sirdī lielas sēras! Es tikšu nodots, farizeju sagūstīts, nodots tiesai un kā zemiskākais noziedznieks miesā nonāvēts pie krusta; bet trešā dienā Es ar Manu Paša spēku un varu atkal augšāmcelšos un nākšu pie visiem Maniem draugiem un brāļiem un piešķiršu viņiem varu Manā Vārdā cilvēkiem piedot grēkus un mirušos modināt dzīvībai. Redzi, sieva, tajā būs Mana pēdējā Manas miesas veikta zīme!"

14] MARIJA un CITI DRAUGI kopā ar viņu teica: "Bet, Kungs un Meistar, Tu tam tomēr nepieļausi nonākt pār Tevi?"

15] ES teicu: "Tēva gribu Manī pazīstu tikai Es, un Mana dvēsele zina, ko Es darīšu! Kas uz Mani nedusmosies, tas līdzīgi Man pārvarēs nāvi un pārņems mūžīgu dzīvību.

16] Kas šo miesas dzīvību mīl pasaules dēļ, tas pazaudēs dvēseles dzīvību, bet kas Manis dēļ to nemīl, tas to uz mūžību mantos Manā Valstībā!"

17] Pēc šiem Maniem vārdiem visi klātesošie noskuma un pie sevis domāja par to, kam ir jānotiek.

18] Un ES teicu: "Ko jūs skumstat par to? Vai tad jūs domājat, ka pēc Manas Miesas nāves Es jūs varbūt pametīšu? Ak, pavisam, nē! Tikai tad Es tā īsti līdz šīs Zemes laiku beigām palikšu pie Manējiem un katram, kas Man ticēs, atvēršu vārtus mūžīgai dzīvībai Manās debesīs. Jo Es kā Gans tikšu nonāvēts, Manas avis gan izklīdīs — bet Es Pats tad viņas atkal savākšu un uz visiem laikiem būs tikai viens ganāmpulks un viens Gans. Bet āži un vilku aitas ādā tiks izstumti un nodoti tiesai un matērijas nāvei."

19] Kad Es šo nelielo ziņu beidzu, tad zāles gaisā atskanēja VIENA balss, un vārdi skanēja: "Šis Jēzus ar miesu un asinīm ir Mans mīļotais Dēls, kuru jāslavē visas zemes dzimumam! Viņš ir Manas mīlestības, Manas gudrības un Manas gribas iemiesota izpausme. Es esmu Viņā un Viņš ir Manī; Mēs esma pilnīgi viens. Kas Viņu redz un dzird, tas redz un dzird arī Mani; un kas dara Manu gribu, tam sevī ir mūžīga dzīvība."

20] Pēc šiem vārdiem visi nokrita Manā priekšā un gribēja Mani pielūgt.

21] Bet ES visiem teicu: "Pieceļieties no zemes, jo tāda veida goda parādīšana Man nav patīkama, bet gan jūsu mīlestība, un ka jūs uzticami un darīgi paliekat Manā Mācībā!

22] Lai miers ir ar jums — tomēr ne tāds miers, kādu dod pasaule, bet gan iekšējs sirds, dvēseles miers Manā mīlestībā, kas ir mūžīga dzīvība! Āmen."

23] Pēc šiem Maniem vārdiem visi piecēlās un pateicās Man par šo mierinājumu un atkal ķluva priecīgi.

Kungs Cezarija Filipas novadā

150. Aizceļošana no Kisas pie Markusa Cezarijas Filipās

1] Pēc tam ES Kisjonam teicu: "Draugs, liec tavus trīs kuģus vēlreiz turēt gatavībā tālākam braucienam, jo Es gribu doties pie vecā Markusa, kas dzīvo netālu no Cezarijas Filipas pilsētas un viņu spēcināt! Viņš jau pusgadu cieš no drudža."

2] Kisons tūlīt lika pateikt saviem kuģiniekiem, kas viņiem jādara. Un kuģi tūlīt tika sakārtoti tālākceļojumam.

3] Arī šie divdesmit zvejnieki Man jautāja, vai viens vai otrs drīkstētu Mani pavadīt līdz minētai vietai, tāpat arī Marija un pārstāvis no līča.

4] Un ES zvejniekiem teicu: "Dariet, kā jums tīk, bet pietiek, ka nedaudzās vietās, kuras Es apmeklēšu pie Galilejas jūras, kā liecinieki brauc līdzi laivinieks un vēl viens biedrs. Tāpat Mani var pavadīt arī Marija un Joels un vēl pārstāvis no līča, un tātad dodamies atpakļceļā!"

5] Bet arī saimnieks Man jautāja, vai viņam kopā ar vecāko dēlu Mani jāpavada.

6] ES teicu: "Arī tev ir pilnīgi brīva griba, dari, kā tava sirds vēlas."

7] Pēc šiem Maniem vārdiem arī saimnieks visā steigā bija gatavs aizceļot.

8] Pēc tam mēs iekāpām kuģos un braucām Cezarijas Filipas virzienā.

9] Ka mēs jau gandrīz vienu ceļa stundu pa ūdeni tikām tālāk, tad mums no Tiberijas apvidus nāca pretī pāris kuģi un bija ļoti piekrauti ar sāli un labību, un tā kā mūs mums izdevīgais vējš pūta viņiem pretī, tad viņiem bija lielas grūtības un viņi baidījās, ka tie varētu nogrimt.

10] Viņi (KUĢINIEKI) mūs sirsnīgi lūdza, vai mēs nevarētu viņiem palīdzēt.

11] Un ES viņiem teicu: "Kāpēc jūs abus kuģus tik ļoti noslogojāt?! Citreiz peļņas kārei neļaujiet sevi tik ļoti apmuļķot, un ļaujiet arī jūsu kaimiņiem ko nopelnīt, tad jums ar jūsu kuģiem nebūs jāpārvar tik lielas briesmas un grūtības. Bet tur nu šeit nāk pāris kuģi, pusi jūsu preces pārkraujiet uz tiem un tad Kapernaumā dalieties ar viņiem peļņā, un jūs veseli nokāksiet tur. Bet ja jūs Kapernaumā būsiet skopi, tad skatieties, kā jūs atkal atgriezīsieties atpakaļ Tiberijā!"

12] Un KUĢINIEKI Man to apsolīja, un tie divi tukšie kuģi pienāca, un Es kuģa apkalpei teicu, kas viņiem pret pusi peļņas Kapernaumā jādara, un tūlīt notika, kā Es kārtoju.

13] Pēc tam visi KUĢINIEKI uz tiem četriem kuģiem Man pateicās, un, neskatoties uz pretvēju, brauca tālāk Kapernaumas virzienā.

14] Bet arī mēs ar labu vēju, kas mūsu kuģiniekiem ļoti atviegloja airēšanu, braucām uz mūsu noteikto vietu, kuru mēs tad drīz sasniedzām.

15] Kad mēs nonācām Markusa apdzīvotā vietā, tad mēs tur atradām daudzus viesus, kuri ar labiem panākumiem te izmantoja dziedonošo avotu.

16] Tad arī Markusa kalpotāji steidzās pie krasta un lika saprast, ka ja varbūt arī mēs vēlētos izmantot dziedinošo avotu, mums būtu grūti atrast kādu pajumti, tā kā visas telpas esot viesu pārpilnas, pie tam kungs guļot slims, un esot grūti ar viņu runāt, tā kā tieši šodien viņu mokot drudzis.

17] ES teicu: "Jūs šajā namā esat jauni kalpotāji un Mani nepazīstat, bet īpašnieks Markuss un visi viņa mājinieki pazīst Mani, tādēļ ejiet pie jūsu kunga un sakiet viņam: "Ir atnācis Kungs un Meistars ar saviem mācekļiem un saviem draugiem! Viņam jāpieceļas no gultas un jānāk ārā pie Manis, un viņa drudzis tūlīt tiks izdziedināts. Ejiet un viņam to paziņojiet!"

18] Tad kalpotāji gāja un to teica Markusam un arī viņa sievai un viņa bērniem. Kad viņi to dzirdēja, tad starp viņiem izcēlās lielas gaviles un visi steidzās cik vien iespējams ātri iznākt ārā pie Manis.

19] Un kad vecais MARKUSS Mani ieraudzīja, tad viņš izstiepa rokas un skaļā balsī runāja: "Ak Kungs un Meistar, pilns dievišķas mīlestības un līdzcietības, cik lielām ilgām mēs visi Tevi gaidījām, ka Tu mūsu nelaimē noteikti mūs reiz apmeklēsi, kā, kad Tu biji šeit, mūsu un daudzu citu cilvēku svētībai apsolīji. Un tā kā manas patiesās ciešanas nu ir sasniegušas gandrīz augstāko punktu, tad Tu arī atnāci, lai palīdzētu man arī manai jau vecai un kopā ar mani jau vājai kļuvušai sievai, un visus manus mājiniekus no jauna spēcinātu ticībā Tev un Tavai Mācībai. Ak, mēs visi iepriekš pateicamies Tev par lielo žēlastību, ka Tu mūs pagodināji ar Tavu apciemojumu!"

20] ES teicu: "Mīļais draugs, tik ļoti nesatraucies, jo tu zini, ka Es labi dzirdu un arī saprotu iekšējo sirds valodu. Bet pirmkārt tu un tava sieva tagad esat pilnīgi izdziedināti!

21] Bet turpmāk vairs neēdiet zivis, kas ūdenī ir mirušas, bet nokautu zivi ne pusstundu neatstājiet bez sāls un timiana un ķimenēm! Tad tās pagatavojiet jums zināmā jūdiskā veidā un jūs paliksiet pasargāti no visa veida drudžiem. To pašu ievērojiet ar pie dzīvnieku gaļas un neēdiet sapuvušus topošus augļus un nekādu sapelējušu maizi!"

22] Pēc šiem Maniem vārdiem vecais Markuss, viņa sieva un viņa bērni kļuva pilnīgi veseli un spēcīgi, un ar daudzām prieka asarām acīs Man pateicās par viņu miesas izdziedināšanu un viņiem piešķirto padomu.

151. Markusa ziņojums par dziedināšanas panākumiem viņa peldētavā.

1] Pēc tam ES Markusam teicu: "Draugs, tavi jaunie, Mani vēl nepazītošie kalpotāji, Man ierodoties lika manīt, ka tavu daudzo peldviesu dēļ mēs šeit grūti atrastu pajumti! Ko tad tu uz to saki?"

2] MARKUSS teica: "Ak Kungs un Meistar! Tu pie manis neatradīsi pajumti?! Kopā ar tevi šeit varētu ierasties vēl simtreiz tik daudz mācekļu un draugu kā tagad, tad es gribētu un varētu veselu gadu uz labāko viņiem dot pajumti. Maniem jauniem kalpotājiem, kuru man ir liels skaits, tikai netīk strādāt, un tā viņi jaunatnkušiem viesiem, attiecībā uz uzņemšanu, vienmēr sagādā grūtības. Bet kad viesi tad viņiem jau iepriekš dod naudu, ta drīz arī nav sevišķa pajumtes trūkuma. Un man škiet tas arī pie Tevis tā bija.

3] Bet par to es slinkajiem kalpotājiem jau izteikšu piemērotu spredķi, ka viņiem jāzina, kā viņiem turpmāk jāapietas ar viesiem, kas šeit šajā iestādē, kuru Tu, ak Kungs un Meistar, radīji vienīgi cilvēku labumam, daudzkārt mēģina atrast viņu miesas dziedināšanu un līdzās ļoti bieži atrod arī viņu dvēseles dziedināšanu, jo es un mani bērni un arī vecākie kalpotāji nekad neatstājam neminētu Tevi kā šīs iestādes brīnumainako Meistaru, tā kā viņi var atrast miesas un dvēseles dziedināšanu tikai caur dzīvu ticību Tev.

4] Pagāni un jūdi tic mūsu vārdiem, bet kas neticēja, tie no iestādes arī aizgāja, kādi bija nākuši. Un pa lielākai daļai tie bija farizeji no Jeruzalemes un arī daudzām citām vietām un apvidiem. Viņi neticēja tam, ko mēs viņiem tomēr tik uzticami darījām zināmu, zākājās par mūsu spredķiem, dusmojās, tādēļ ka viņi mums kā romiešiem neko nevarēj padarīt, un tad arī iestādi atstāja tāpat kā bija atnākuši.

5] Bet tas ar cilvēkiem patiesi ir savādi! Viņi redz simtus, kas šeit ir saņēmuši dzīvu ticību Tev un tādēļ ir pilnīgi izdziedināti no visām slimībām un kaitēm, un tomēr viņi saka, ka tā esot tīra krāpšana un ka tā esot daudzkārtīga Dieva zaimošana, ja šajā iestādē kāda dziedināšana būtu sagaidāma tikai caur ticību Tev. Ja dziedinošais avots ar saviem dabas spēkiem, kas tiem esot no Dieva, nespēj palīdzēt, tad dziedināšana caur ticību Tev esot tīrs sātana darbs, un kas te esot izdziedināts, tas savu dvēseli esot norakstījis velnam.

6] Bet es ar šiem cilvēkiem, sevišķi šajā gadā, daudz neceremonējos. Ja viņi atnāk, es viņus pavisam vairs neuzņemu, un ja viņi jautā tā iemeslu, tad es viņiem teicu to, ko Tev atnākot, mani jaunie kalpotāji teica Tev, un viņiem vajadzējs doties prom.

7] Tādēļ pirms pāris mēnešiem no Kapenaumas pat atnāca pārbaudīt, jo turienes farizeji, rakstu mācītāji un rabīni kopā ar viņu priekšniekiem, ļoti iespējams, bija sūdzējušies romiešu kapteinim. Bet es pie tam — noteikti ar Tavu palīdzību — pavisam labi tiku galā. Jo tajā laikā iestāde bija tik ļoti pārpilna ar romiešiem un grieķiem, ka patiesi būtu bijis grūti iestādē man uzņemt vēl kādu cilvēku.

8] Izmeklēšanu vedošiem romiešiem astoņas dienas ilgi nakts mieru vajadzēja ņemt augšā uz Tev labi zināmā pakalna un proti jaunajā, Tev par godu uzceltā terasē. Tādēļ ka tādā veidā minētie jūdu priesteri pret mani neko nevarēja panākt — pēc romiešu tiesas sprieduma *Ultra posse nemo tenetur* (Nevienam nevar likt ko darīt vairāk kā iespējams), — tad viņi šo iestādi pavisam vairs neapmeklēja, un tādēļ tagad šajā iestādē nav neviens tāds indivīds, kas Tev, ak Kungs un Meistar, noteikti nebūs nepatīkami.

9] Un ar to es Tev, Tavu mācekļu un draugu dēļ, tādēļ ka viņi līdzīgi Tev nav viszinoši, nu atklāti darīju zināmu visu, kas man škita svarīgākais, un tagd Tu, ak Kungs un Meistar, ar Tavu ienākšanu parādi svētības pilnāko žēlastību manai mājai, un tūlīt tiks gādāts par bagātīgu un labu mielastu, bet maize un vīns manā mājā jau tāpat netrūkst."

10] ES teicu: "Tādēļ jau arī Es nācu pie tevis, jo Es dažas dienas gribu uzkavēties tavā mājā. Tomēr šodien un rīt taviem šeit klātesošiem viesiem par Mani neizpaud; ja bez jūs līdzdalības kāds Mani pazī-

tu, tad Es jau ar viņu runāšu!

11] Bet šeit tu redzi arī Manas miesas māti Mariju. Tavai sievai un taviem bērniem jāmācās no viņas pagatavot veselīgus ēdienus. Bet tagad dodamies tavā mājā, kuru tu esi paplašinājis, un baudam nedaudz maizi un vīnu!"

12] Pēc tam mēs gājām mājā, sēdāmies pie galdiem un baudījām nedaudz maizi un vīnu. Marija tūlīt sarunājās ar Markusa ģimeni. Bet Es visus, kas nu bija pie Manis, un kas mūsu Markusu vēl nepazina, iepazīstināju ar viņu, un viņš viņus par dažu ko iztaujāja un no viņu atbildēm atzina, ka viņi bija Mana Gara caurstrāvoti. Par to viņš par viņiem ļoti priecājās un viņiem daudz atstāstīja par brīnumiem un notikumiem, kas atgadījās, Man šeit piro reizi esot.

13] Un tā pāris stundas pagāja kā pāris svētīgi acumirkļi. Šajā laikā mielasts jau arī bija pagatavots, ienests pavisam plašajā ēdamzālē un likts uz galdiem. Mēs to tūlīt arī baudījām, pēc tam devāmies uz jau zināmo pakalnu un iegājām jaunajā terasē, kuru saimnieks no Jesairas nevarēja pietiekami apbrīnot un slavēt. Tā bija pietiekami liela telpa vēl desmitreiz tik daudziem, cik liels bija mūsu skaits, un vēl pāri tam.

14] Šeit Kisjons Markusam jautāja, vai šī terase bieži tiek peldviesu apmeklēta un kurā laikā.

15] Markuss teica: "Tu gan ar svešiniekiem varbūt te nevēlies sastapties? Par to neraizējies! Paskaties tikai lejā ļoti lielajā ļoti krāšņajā dārzā, kā tajā mudž no peldviesiem! Pret jūru tu redzi vairākas lielas terases ar brīnišķu skatu un visur tajās daudzuz cilvēkus. Tādēļ viesi vienmēr uzjautrinās dārzā un tu tikai reti ieraudzīsi kādu ārpus tā. Un šī terasu uz šī tieši ne pārkā zemā kalna, neskatoties uz brīnišķīgo skatu, kuru še bauda visos virzienos, tiek no viesiem vēl mazāk apmeklēta. Jo ja viņi atnāk kā slimnieki, atad viņiem nav nekāda vēlēšanās kāpt šajā kalnā, un ja viņi ir izdziedināti, tad viņi mīļāk tūlīt dodas uz savu dzimteni. Un tā šis punkts vienmēr tikai reti tiek no svešiniekiem apmeklēts un tādēļ tikai man un manējiem kalpo par iepriecinājumu. Tādēļ mēs šeit esam pavisam droši un netiekam no svešiniekiem apgrūtināti."

16] Ar to mūsu Kisjons un arī visi citi bija apmierināti.

17] Visi aplūkoja brīnišķo skatu un Markuss viņiem aprakstīja visas vietas, apvidus un kalnus, un tā sabierība priecājās vairāk kā stundu.

18] Reizēm arī Es viņiem šo to izskaidroju, kas šajā apvidū pirmlaikos notika un kā šeit plaši izstieptais apvidus topogrāfiski un vēsturiski tika sadalīts.

19] Kad saule sāka tuvoties rietam, tad mēs pamanījām uz mūsu vietu stūrējam labi saskatāmu romiešu kuģi, un visi Man jautāja, ko šis kuģis itkā atvedīs.

20] ES teicu: "Lai to noteiktu, tieši nav vajadzīgs būt viszinošam. Kur ir pazīstama dziedniecības vieta, tur arī slimnieki dodas. Tie ir daži grieķi un romieši, lai viņi nāk! Jo kas te ticēdams meklē izdziedināšanu, tam tā arī jāatrod."

21] Pēc kāda laika kuģis arī piestāja krastā un atveda desmit romiešus un septiņus grieķus, kas no kalpotājiem, kuri mūs iepriekš gandrīz negribēja uzņemt, tomēr bez kavēšanās tika uzņemti un tūlīt novietoti dziedināšanas iestādē.

22] Bet mēs vēl stundu pēc saules rieta palikām uz kalna un Mani mācekļi Markusam daudz pastāstīja par Maniem ceļojumiem, mācībām un darbiem, par ko Markusam un arī visiem citiem bija liels prieks. Pēc stāstījuma beigām mēs nu atkal devāmies lejā mājā, paēdām nelielas vakariņas un tad devāmies pie miera.

152. Mācekļi jautā Kungam par iemeslu Viņa priekam par dabu.

1] No rīta pirms saules lēkta mēs jau atkal atradāmies ārā, un proti jūras krastā, kur atradās arī daži jau vairāk izdziedināti peldviesi un priecājās par tāli plašās ūdens virsmas viļņu spēli.

2] Bet DAŽI MĀCEKĻI Man jautāja, teikdami: "Kungs un Meistar, mēs pamanam, ka kopš mēs esam ap Tevi, ka Tu vienmēr labu stundu pirms saules lēkta vienmēr, arī ziemas laikā, dodies ārā un līdzīgi cilvēkiem priecājies par dabas pasaules parādībām. Bet tā kā Tev jau tāpat saskatāmi labi zināms ir viss, kas ir un notiek ne tikai uz un šajā zemē, bet gan arī kas ir un notiek, bija un ir noticis un notiks visā bezgalībā, tad mēs jau bieži par to pārdomājam, ka Tev tomēr vēl var un spēj būt labpatika pie lietām un parādībām kādā šīs zemes nelielā vietā!"

3] ES teicu: "Tas no jums reiz atkal bija īsteni cilvēciski akls jautājums! Ja par lietām un parādībām

arī šajā materiālā dabā Man nebūtu lielāks un sirsnīgāks prieks kā jums, tad no visas šīs zemes ar visu, kas atrodas uz tās, tajā un virs tās, ļoti drīz vairs nebūtu atrodams ne punktiņš.

4] Tomēr viss, kas te ir, jūsu acu priekšā iemieso Manu mūžīgo mīlestību. Kā tad lai Man nepatiktu Mana mīlestība, kas tomēr kopš mūžības ir viss visā.

5] Bet ka Es vienmēr jau agri no rīta, kā bieži arī līdz vēlam vakaram labprāt atrodos ārā, tam ir dubults iemesls: jo pirmkārt jums no tā jāiemācās, ka arī cilvēka dvēselē garīgam rītam līdzīgi šīs zemes rītam jāpamostas agri un tad Es pie kāda tāda agra rīta cilvēkā esmu klātesošs un tieši arī jau iepriekš pirms viņā pilnīgi uzlēks saule un par vienmēr gaišāku topošu dzīvības rītu tāat priecājos, kā Es jusu priekšā saskatāmi un jums par patiesu piemēru priecājos par katru dabas rītu.

6] Bet otrkārt no Mana pastāvīga un agra rīta apmeklējuma jāiepazīst darbīgums un pareiza dedzība un arī tajā jālīdzinās Man; un cilvēkiem, kuriem jūs sludinat Manu Evaņģēliju, tas jāatgādina, jo tikai ar pareizu dedzību un ar agru darbīgumu cilvēks sevī var sasniegt patiesu Dieva Valstību un tad to arī uz mūžību paturēt.

7] Bet ka Es arī vakarus labprāt pavadu ārā, ar to Es jums rādu, pirmkārt, ka cilvēkam arī savas zemes dzīves vakarā jābūt darbīgam, lai spēcinātu iekšējās dzīvības gaismu. Jo kas pārāk agri dodas pie miera un savā mājā nododas bezrūpīgam mieram, tas viegli piedzīvos, ka pie viņa ielauzīsies zagļi un nolaupīs viņa dārgumus, bet kas ilgi paliek nomodā, tam tāda nelaime tik viegli nenotiks.

8] Tas cits un otrs iemesls, kāpēc Es arī vakarus labprāt pavadu ārā, pastāv tajā, lai jūs no tā varat redzēt, ka tieši vakarā brīvs miers kļūst patiesa svētība, ja jau no agra rīta līdz vakaram diena ir bijusi pilnīgi darbīga.

9] Ja jūs Manis teikto labi aptvērāt, tad palieciet šajā gaismā un turpmāk tik viegli atkal nejautājiet par lietām, kurām jums jau pašām par sevi jābūt saprotamām. Ja jūs to saprotat, tad dariet pēc tā, jo vienīgi saprotot jūs sevī nevarat pamodināt patiesu Dieva Valstību!"

10] Kad mācekļi un arī tie citi to dzirdēja, tad viņi Man pateicās par Manu pacietību ar viņiem un lūdza Mani arī turpmāk būt ar viņiem pacietīgam.

11] Un ES teicu: "Katram cilvēkam, kam ir daudz mīlestības, ir arī daudz pacietības; bet Man uz jums ir lielākā, augstāk un tīrākā mīlestība un tā Man ar jums noteikti ir arī lielākā pacietība! Kas ar savu mīlestību paliek Manī, tajā arī Es palieku, jo tad Es Pats esmu viņa mīlestība un viņa pacietība!"

12] Šeit Man tuvojās DIVI PELDVIESI un līdzās Man stāvošam Markusam jautāja, kas Es būtu, jo viņi dzirdēja Mani gudri runājam un turēja Mani par kādu pasaules gudro. Tie bija divi grieķi pēc Pitagora skolas.

13] Bet MARKUSS viņiem teica: "Te ir neizsakāmi vairāk kā grieķa Pitagora gudrība! Pitagors nevienu aklo nevarēja padarīt redzīgu un nevienu kurlo dzirdīgu. Bet Viņš ar Paša varu to var un pat mirušu Viņš var atmodināt dzīvībā! Un tas noteikti ir bezgala vairāk kā Pitagors!"

14] Tad tie abi gribēja sākt runāt ar Mani, bet nāca viens kalpotājs un lūdza mūs brokastīs. Bet abi mums sekoja līdz mājai un gaidīja, līdz Es atkal iznāktu no mājas, jo viņi par katru cenu gribēja Mani tuvāk iepazīt.

15] Šoreiz mēs pie brokastīm uzkavējāmies vairāk kā stundu, un mūsu abiem grieķiem laiks kļuva ilgs. Bet viņi tomēr neiedrošinājās ienākt mājā, tā kā viņi kā pasaules pieklājīgi cilvēki to uzskatīja kā nepiedienīgu. Bet viņi drīz vienam, drīz otram kalpotājam jautāja, vai viņš Mani tuvāk nepazīst.

16] Bet Markus kalpotājiem bija pavēlējis pirms laika, kuru Es, ja tas būtu vajadzīgs, Pats noteiktu, par Mani neizpaust, un tā grieķi, pat piedāvājot kalpotājiem bagātīgu dzeramnaudu, par Mani nevarēja uzzināt neko tālāk, kā Markuss viņiem iepriekš teica.

17] Beidzot mūsu mielasts bija beidzies, bet kas šoreiz tādēļ turpinājās nedaudz ilgāk, ka Marija atstāstīja vairākus notikumus no savas un arī no Manas jaunības laika, ko Matejs arī uzticami pierakstīja atsevišķā grāmatā.

153. Kungs un abi grieķi.

1] Mēs tad nu atkal devāmies ārā, un kad Es tiko spēru kāju pāri durvju slieksnim, tad abi grieķi tūlīt dziļi paklanījās Manā priekšā un lūdza Mani, lai viņiem tomēr nedaudz tuvāk pastāstu par Sevi Pašu.

2] Bet ES viņiem teicu: "Kas man jums par Mani Pašu jārunā? Jo jūs kā stingri Pitagora un daļēji arī Aristoteļa piekritēji vienīgi vārdiem neticēsiet, un ja Es jūsu acu priekšā darīu kādu brīnumu, tad jūs

teiksiet: "Ak, viņš ir viens no essejiešu skolas!" Un tā jūs nu paši varat labi saprast, ka Manai liecībai par Mani Pašu nebūtu nekāda liela un jums noderīga vērtība un tādēļ pagaidām šeit gandrīz būs labāk jūsu priekšā klusēt kā kaut ko runāt."

3] ABI GRIEĶI teica: "Meistar, tu runāji pareizi un patiesi, un mēs jau no tā, kā tu ar nedaudz vārdiem mūs raksturoji, pārāk skaidri sapratām, ka tu ļoti gaiši vari ieskatīties cilvēka iekšienē un ka pat kādam pasaules gudrākam gudriniekam būtu ļoti grūti tavā priekšā tikai niecīgāko varēt noslēpt. Bet tā kā mēs jau no nedaudz taviem vārdiem to dzirdējām un tādēļ mums nav nekāds iemesls taviem cārdiem neticēt, tad tu, ja tā ir tava griba, vari mums par tevi vairāk darīt zināmu, jo viens vārds no patiesi liela gudrā nes vairāk kā daudzu tūkstošu reiz tūkstošu cilvēku dzīvības, kā visi zemes dārgumi, kas viņus beigu beigās nevar spēcināt un mierināt.

4] Bet gudrā vārds kļūst cilvēka sirds paliekošs piederums, un ja viņā iestājas krēsla un dzīvības vakars, un nāk diena, kas viņam vairs nepatīk, tad Vārds kļūst gaisma pilna mierinājuma un patiesa iekšēja dzīvības spēka un tātad ir kāda cilvēka patiesākais un iekšējākais draugs. Un tādēļ mēs tad arī no Tavas mutes vēlamies dzirdēt dažus vārdus par Tevi Pašu, jo mēs jau iepriekš esam pilnīgi pārliecināti, ka tavos vārdos mūsu sirds atradīs lielu mierinājumu un īstu un patiesu spēcinājumu."

5] ES teicu: "Ja jūs tā ticat, tad kopā ar mums nāciet uz kalna terasi, un tur mēs tuvāk aprunāsimies!"

6] ABI GRIEĶI teica: "Meistar, šis klints kalns gan nav ļoti augsts, bet ir ļoti stāvs, un lai bez lielas piepūles nonāktu terasē uz kalna, tam ir vajadzīgas labas plaušas un diezgan spēcīgas kājas. Mēs — lai jūdu Dievam visa slava — gan jau esam ceļā uz atlabšanu, tomēr ar mūsu krūtīm un mūsu kājām tomēr negri būt īsti labi, un tad mums beigās tomēr varētu būt diezgan grūti uzkāpt kalna terasē. Vai tu nevēlētos šeit ieleā ziedot mums tik īsu laiku, par ko mēs tev ar visiem spēkiem noteikti būtu ļoti pateicīgi?"

7] ES teicu: "Mīļie draugi, kāpēc Es ar jums gribu runāt tikai kalnā, to vienīgi Es zinu vislabāk, un tad arī jūs to zināsiet! Tādēļ nebīstietes šī pakalna priekšā, jo jūsu nelielās pūles pārvērtīsies patiesā mierinājumā!"

8] Pēc šiem Maniem vārdiem abi grieķi tomēr izlēma kopā ar mums uzkāpt kalnā, un kad mē nonācām augšā terasē, abi brīnījās, ka viegli elpojot, viņi augstieni sasniedza gandrīz bez kādām jūtamām pūlēm un sasprindzinājuma, un domāja, ka arī šis kalns, kā noteikti no tā izcēlies dziedinošais avots, savos iztvaikojumos ļoti dziedinoši iedarbojas uz cilvēka miesu. Pie viņiem tādam kalnam parādītu sava veida dievišķu godināšanu, un tā galotni greznotu ar vienam vai bieži arī vairākiem dieviem iesvaidītiem tempļiem, jo cilvēki domājot un arī ticot, ka tādi kalni ar saviem dziedinošiem avotiem bieži tiekot nemirstīgu dievu īpaši tādēļ apmeklēti un svētīti, lai tie mirstīgajiem cietējiem cilvēkiem kalpotu viņu dziedināšanai.

9] Tas VIENS teica tālāk: "Ar to lietu noteikti būs citādi, bet lielākā daļa cilvēku, kas ir izstumti pasaulē bez jebkad no kāda pamācīti tajā, kāpēc viņi te ir, sprież citādi. Debess, mēness un neskaitāmu zvaigžņu izskats un visas zemes dabas izskats viņu pašu vienmēr rosīgās fantāzijas ceļā viņus noveda pie pārdabiskiem pieņēmumiem, pie kuriem izšķiroši līdzdarbojas arī dažu cilvēku ļoti dzīvi sapņi, kas protams arī var būt tikai ļoti dzīvas fantāzijas sekas. Un tā no pieņēmumiem un sapņiem izcēlās mācība par augstākām pārdabīgām būtnēm, kuras vēlāk no atjautīgiem dzejiekiem tika pārveidotas visādās personībās un no veikliem tēlniekiem cilvēkiem uzskatāmi atveidotas.

10] Tad veiklie runātāji un magi apvienojās, un no viņiem izcēlās tagadējā, gandrīz neuzvaramā priesterība ar saviem tempļiem un orakuliem, kas tagad vairs ne dievu dēļ, kuriem neviens priesteris vairs netic, bet gan tikai ķēniņu un firstu dēļ vienkāršo tautu uztur aklā ticībā vareniem dieviem, lai tā nesaceļas pret saviem mocītājiem un tos neiznīcina.

11] Bet lai nu ar dievu mācību ir kā ir, tad lai cik akla ticība vienai vai arī varākām augstākām būtnēm man tomēr vienmēr šķiet labāka kā nekāda un tā kāds ar tempļiem rotāts kalns vai pakalns cilvēka dabu vienmēr pacilā vairāk kā kāds tuksnešains līdzenums, kur cilvēka fantāzija noteikti atrod maz barības.

12] Bet ar to es kāda ļoti gudra vīra priekšā, kāds esi tu, augstais meistar, dievu mācību negribu pacelt kā realitāti, bet es to tādēļ nenicinu, ka tā neskaitāmam cilvēku daudzumam rūgtajā dzīvē uz šīs zemes visās ciešanās un beidzot vienmēr mokošā miršanas brīdī piedāvā ilgoto mierinājumu. Un tajā es ar gudro Aristoteli esmu pilnīgi vienis prātis, negribot ar to tikai niecīgākā mērā aizskart daudz diženāko jūdu Dieva mācību.

13] Un tā es un mans draugs jūsu priekšā sevi pilnīgi atklājam, un es nu ticu, ka arī tu, augstais meistar, varētu mūsu priekšā sevi nedaudz tuvāk atklāt. Tomēr lai tevi vada tikai tava griba, kā arī mūs vada mūsējā!

14] Redzi, no mūsu senās grieķiskās gudrības pie jau teiktā gribu vēl ko piemetināt: mēs savā veidā patiesi esam bāreņi, tādēļ, ka mēs vienmēr atceramies, ka mēs drīz nomirsim. Uz šīs zemes mēs meklējam sasniegt tikai vēl to vienīgo laimi, ka mums nāvei nav jābūt, bet gan patiesi sirdi pacilājošai pilnai mierinājuma.

15] Tādēļ, augsti gudrais meistar, sniedz mums abiem tādu vārdu, un tu pats kļūsi laimīgāks, apzinoties, ka divus nelaimīgos esi darījis laimīgus!"

154. Grieķu garīga meklēšana.

1] ES teicu: "Klausieties, Mani mīļie draugi, jūsu vēlēšanās gan ir ļoti slavējama, bet pie tam tomēr nedaudz savtīga, jo kad jūs bijāt jauni, veseli un spēcīgi ļaudis un ne kā nu savā vecumā nedomājāt par kādu rūgtu nāvi, tad pasaule ar tās dārgumiem jums bija viss, un jūs tad arī tiecāties tikai pēc šiem izzūdošiem zemes labumiem, kurus tad jūs ar visādiem tirdzniecības darījumiem sev tad arī daudz sakrājāt. Bet līdzās jūs nenicinājāt arī visādus pasaules priekus un piedalījāties visā un baudījāt visu, ko vien tikai pasaule kā īslaicīgu un baudu bagātu spēja piedāvāt. Tajā laikā jūs maz domājāt par kādu Dievu un par kādu pasaules gudro un tikpat maz par kādu mierinošu un jūsu sirdis spēcinošu un apgaismojošu vārdu.

2] Bet kad jūsu gadu skaits bija tuvu pie 50, jūsu miesas dzīvības spēki sāka kļūt vājāki un jūs redzējāt dažu labu draugu pazūdam no šīs pasaules un dažu labu lielās un rūgtās sāpēs un mokās, ta jūs kļuvāt nopietnāki un jautājāt sev: "Cik ilgi tad tas ar mums vēl var turpināties? Vai pēc mūsu priesteru mācības pēc šīs dzīves gan ir kāda cita vai nu labāka vai arī vēl sliktāka dzīve, jeb nav nekāda? Kas pasaulē mums par to var dot kādu puslīdz drošu pierādījumu?"

3] Citi, kas dzīvi neuzlūko no tik nepatīkamas puses un arī mazāk raizējas par nepatīkamo miršanu kā jūs, jums teica: "Lasiet Platonu, Aristoteli, Pitagoru, tad jūs nonāksiet skaidrībā, kā izskatās ar viņpasaules dzīvību!"

4] Jūs ar lielu dedzību to darījāt, bet tomēr nekāda skaidrība negribēja jūsos nākt. Jūs vērsāties arī pie orākuliem, kas jūs vēl mazāk apmierināja. Pie tam jūs uzzinājāt, ka šajā ziņā patiesība ir atrodama pie gudrajiem essejiešiem un seno jūdu rakstos un grāmatās. Tādēļ jūs ceļojāt uz Esseju un arī meklēto neatradāt tā, kā jūs to cerējāt atrast. Pēc tam jūs sagādājāt sev jūdu rakstus, tos caur un caur lasījāt, bet arī no tā nevarējāt kļūt gudri, tādēļ, ka jūs tos nevarējāt saprast. Tikai to jūs pie tam ieguvāt, ka jūs atgājāt no savas daudzdievības un sākāt kā iespējamu pieņemt tikai viena Dieva esamību.

5] Jums tā meklējot, kas nu jau ilgst gandrīz divdesmit gadus, tā kā jums jau ir pie septiņdesmit gadu, jūs kļuvāt vāji, noguruši un jums uzbruka visādas dvēseles un miesas slimības. Jūs apmeklējāt visādas dziedniecības iestādes un tagad arī šo te, par kuru jūs dzirdējāt daudz slavējama, lai tad atkal tikai tiktāl sasniegtu miesas veselību, lai ar priecīgāku prātu izdibinātu dzīvības būtību.

6] Pēc Mana ieteikuma jūs kopā ar mums uzkāpāt šajā kalnā, un pēc jūsu pašu liecības jūs jūtaties daudz labāk kā iepriekš ielejā. Un tādēļ, ka jums kļuva labāk, tad jūs no Manas mutes vēlaties dzirdēt to, ko jūs savā vienmēr pieaugošā nomāktībā, neskatoties uz visām jūsu pūlēm, nevarējāt skaidri dzirdēt pilnus divdesmit gadus.

7] Jā, kas savā vecumā ar visu nopietnību meklē to, ko savā jaunībā viņš viegli būtu atradis ar daudz niecīgākām pūlēm, ja viņu tam netraucētu prieku pilna pasaule un viņa vieglprātība, tam to arī jāatrod —, bet tikai tad, kad viņš savu dvēseli ir attīrījis no visiem materiāliem sārņiem un traipiem.

8] Ja cilvēks līdz viņa iespējami lielākam vecumam justos tik īsti jauneklīgi svaigs, mundrs un priecīgs, tad tas, ko jūs pirms divdesmit gadiem sākāt meklēt, viņam arī būtu un paliktu tik vienaldzīgs, kā jums tas bija jūsu jaunos gados. Bet vienmēr apgrūtinošāks sākošais vecums un vienmēr tuvākas miesas dzīves beigas dzīvību mīlošo dvēseli spiež sākt raizēties par dzīvības tālāko būtību un šur un tur jautāt, kas ir ar seno tautas ticību.

9] Tumšās un neskaidrās atbildes, kas dvēselei meklējot un pētot tiek piešķirtas, caur viņā pamodušamies bailēm miesas nāves priekšā, viņu attīra no dvēseli sagūstījušās un viņu aklu un kurlu darošās pasaules mīlestības. Viņa sāk nicināt un izvairīties no kādreiz viņai tik patīkamiem pasaules labumiem

un tieši ar to sevi attīra no tā, kas viņu turēja sagūstītu materijas tiesā un nāves nojautā.

10] Bet ja caur kādu brīnumlīdzekli dvēsele viņas miesu atkal vienmēr varētu padarīt jaunu, tad viņa pavisam apmierināta atkal dusētu viņas kapā un nerūpētos par viņas pašas dzīvību. Bet tādēļ Dievs aiz Savas mūžīgās mīlestības šo laicīgo gribas brīvības pārbaudes dzīvi jau tieši tā iekārtoja, ka cilvēkam vajag palikt vecākam, vājākam, un sevišķi tam, kas savā jaunībā pārāk pieķērās šīs laiku pasaules materijai, lai viņa tik ilgi no nāves sagūstītā dvēsele beidzot var droši pacelties mūžīgā dzīvībā.

11] Ja dvēsele ar viņas apslēpo Radītāja un Kunga palīdzību ir sevi no matērijas atbrīvojusi un caur viņas rosīgu cenšanos pati atrodas iekšējā dzīvības gaismā, tad viņa arī ir kungs pār materiju un nāvi, kuru viņa vairs nebaidās kā iepriekš un vairs maz vai nemaz raizējās par miesas vecumu un vājumu, jo viņa pati ir kļuvusi vesela, spēcīga un pilna mierinājuma.

12] Bet tajā arī pastāv tas, ko jūs meklējāt un tad šeit arī atradāt. Jo kas nopietni meklē, tam meklētais arī jāatrod. Kas klauvē pie durvīm, tam īstā laikā arī tiek atvērts, un tam, kas tad lūdz, lūgtais ar tiek dots.

13] Bet ka jūs to, ko tik ilg un bailēs meklējāt, beidzot nu tieši šeit atradāt, tas jums vēlāk kļūs skaidrs. Bet tagad atkal ir jūsu kārta mūsu priekšā atklāti pateikt, kā jūs Manis teikto sapratāt. Jo kādu māju, kuru ceļ no jauna, nevar ātrāk pabeigt, līdz pamati, kas tur māju, nav pilnīgi nostiprināti."

14] Par to abi vecie grieķi bija tik ļoti izbrīnījušies, ka viņi pavisam nezināja, ar ko viņiem runa būtu jāsāk.

155. Grieķu jautājums par Kunga viszināšanu.

1] Tikai pēc kāda laika VIENS sāka runāt tā un teica: "Ak tu ļoti gudrais meistar! Kā tu mums to ļoti pareizi un patiesi attēloji, mēs divdesmit gados daudz ko pieredzējām, — bet pat uzticamākie orākuli neko nezināja par mūsu jaunību un tāpat par mūsu nodarbošanos. Bet tu, kuru mēs pavisam negaidot pirmo reizi savā dzīvē sastapām, pilnīgi uzticami attēloji visu mūsu rīcību, itkā tu jau kopš jaunības būtu bijis pie mums. Kā tev tomēr tas ir iespējams?"

2] ES teicu: "Tagad par to vēl neraizējieties, jo ja Es jums to tieši pateiktu, tad jūs to neaptvertu! Bet kad jūsu gars jūsos būs spēcīgāks, tad jūs to jau tieši sevī pašā sāksiet aptvert, kā Man ir ļoti viegli iespējams katram cilvēkam atklāti attēlot, ko viņš kopš dzimšanas katrā acumirklī domāja, runāja, gribēja un darīja. Jo Manā priekšā neviens near noslēpties. Bet pagaidām par to vairs nē, un nu jūs varat runāt tālāk."

3] Pēc tam tas VIENS GRIEĶIS teica: "Augsti gudrais meistar! Mēs apmeklējām dažu labu skolu. Mēs apmeklējām visu Ēģipti, un tur pilsētās par naudu likām visu rādīt un ļāvām sevi iesvaidīt arī dažā labā senā gudrības noslēpumā. Bet nevienā skolā mēs neatradām meistaru, kas visā patiesībā par sevi varētu teikt to, ko tu nupat teici par sevi, — un tomēr pēc izskata arī tu esi tikai cilvēks, kas reizē ari tikai kādā skolā ir iemācījies savu gudrību un slepeno mākslu.

4] Bet kur šajā pasaulē ir tāda skola? Bet ja uz visas zemes tāda skola nebūtu, tad tev acīmredzami vajadzētu būt Dievam, kam vienīgam — ko mēs pēc dažādām dievu mācībām zinām par esošo dievu spējām un īpašībām — ir iespējamas tādas lietas.

5] Kādam cilvēkam, ko iepriekš nekad nav redzējis un par kuru arī nevar zināt, kā viņu sauc un kurā pilsētā vai uz kādas salas vai kādā cietzemes daļā viņš ir dzimis, pateikt kas viņš ir, kas viņam ir, kā viņš dzīvoja un rīkojās, tas ir bezgala vairāk kā visas lai cik slepenībā turētās maģijas! Vai tu varbūt arī zini, kā mūs sauc un mūsu dzimšanas vietas un sievas un bērnus?"

6] ES teicu: "Ja es zinu to vienu, tad Es noteikti zinu arī to otru! Bet ja Es nosauktu jūsu vārdus un dzimšanas vietas un arī jūsu sievas un bērnus, tad jūs pie tam domātu: "Jā, to viņš viegli var zināt no mūsu ceļojuma rakstiem, tā kā mums atnākot, mums vajadzēja tos uzrādīt, lai tiktu šajā ietādē uzņemti, tādēļ, ka te tiek stingri ievēroti Romas likumi!"

7] Bet tas, ko Es jums teicu, tas jūsu ceļojuma rakstā nav atzīmēts un tādēļ noteikti ir kas daudz ievērības cienīgāks, kā ja Es jūs tūlīt apsveiktu jūsu vārdos Polikarp un Goli, un vēl pateiktu, ka jūsu vēl dzīvojošās sievas ir atēnietes un ka tev, Polikarp, ir astoņi bērni — trīs zēni un piecas meitenes, un Goli — divpadsmit, pieci zēni un septiņas meitenes. Bet tas ir jūsu ceļojuma rakstā, kuru Es tāpat būtu varējis izlasīt. Bet to ko Es jums teicu, tas nav jūsu ceļojuma rakstos un no jūsu rakstiem Es to arī nevarētu zināt — un tomēr Es zinu vēl arī daudz ko citu, bet ko Es jums tagad vēl negribu teikt.

8] Bet skola, kurā pēc jūsu domāšanas veida to var iemācīties, visā pasaulē nekur nepastāv, jo Es Pats esmu tas Meistars un tā Skola.

9] Kas no Manis to iemācās un caur ticību vienam vienīgi patiesam Dievam, caur mīlestību uz Viņu un caur mīlestību uz līdzcilvēkiem nāk pie Manis dzīvības skolā un tad pēc šīs Manas Mācības dzīvo un darbojas, tas ir patiess Manas skolas māceklis. Un tā ir vienīgi pareizā un patiesā dzīvības skola cilvēkam, kas šajā skolā iestājas un līdz savas laicīgās dzīves beigām grib tajā pastāvīgi palikt. Vienīgi šajā skolā viņš atradīs savas dvēseles viņpasaules mūžīgu dzīvību un no viņa atkāpsies nāve un matērijas tiesa.

10] Kas iestājas šajā Manā skolā un dara pēc tās Mācības, tas arī sevī uzzinās, kā un kāpēc tieši tikai Es Pats esmu tas Meistars un Skola.

11] Bet šajā skolā nenozīmē būt pa pusei šurp un pa pusei turp, bet gan nozīmē: Pirmām kārtām tiekties tikai pēc Dieva Valstības un pēc tās taisnīguma, kas viss ir iekšā cilvēkā un nekur citur ārpus cilvēka ar kādu ārēju krāšņumu; un arī neraizēties par nerūpēties par šīs pasaules lietām un dārgumiem, kuriem cilvēka dvēseles dzīvībai nav nekāda vērtība, tādēļ ka tie ir iznīcīgi kā lai cik skaisti mirdzošs rasas piliens, ko jau kāds vājš vējš aizpūš, jo ko kādam Manas Skolas patiesam māceklim vajag savas miesas laicīgam uzturam, viņam jau tiks dāvāts kā brīva piedeva.

12] Skatieties gaisā uz putniem, meža un ūdeņu dzīvniekiem! Viņi nesēj un arī neievāc ražu, un tomēr viņi visi ir apgādāti ar visu, kas viņiem ir vajazīgs. Bet ja Dievs rūpējas par dzīvniekiem, tad Viņš noteikti daudz vairāk rūpēsies par cilvēkiem, kas Viņam tic un Viņu pār visu mīl.

13] Tā arī jūs variet ņemt par piemēru lauka zāli un daudzās puķes! Patiesi, viņas ir brīnišķāk greznotas un tērptas kā ķēniņš Zālamans savā lielāka greznībā!

14] Bet ja jau Dievs kā vienīgi patiesais visu cilvēku Tēvs tā rūpējas par lauka augiem, kas šodien vēl ir, bet nākamā dienā tiek nopļauti, ižžāvēti un tad pa daļai sadedzināti krāsnī un pa daļai izbaroti mājas dzīvniekiem, tad Viņš gan jo vairāk rūpēsies par Saviem bērniem, ka viņi nedrīkst staigāt kaili uz zemes, jo cilvēkam, ka ir Manas skolas patiess māceklis, tomēr jābūt labākam kā zālei un visiem stādiem uz zemes?

15] Tādēļ tad arī patiesam Manas skolas māceklim nav jāraizējas par nākamo dienu, ko viņš ēdīs un dzers un ar ko viņš ietērps savu miesu, jo to gan dara pagāni, kas nav Manas skolas mācekļi —, Maniem patiesiem mācekļiem par to jau tiks gādāts, kas viņiem nepieciešami vajadzīgs.

16] Un tā jūs tad arī zināt, no kādas skolas Es esmu smēlis Manu gudrību. Bet tā kā jūs ap Mani redzat jau diezgan lielā skaitā Manus mācekļus, tad arī viņi var jums teikt, ka ar Manu meistarību un skolu ir tikai tā un ne citādi, kā Es jums nu rādu."

17] Pēc tam abi grieķi izplēta lielas acis, un vērsās pie viena Mana mācekļa, un proti pie Jāņa, kas viņiem šķita draudzīgāks, un jautāja viņam, vai tā lieta, kas viņiem neesot pilnīgi skaidra, gan tā ir.

156. Grieķu pārdomas par vienīgi patieso Dievu.

1] Un JĀNIS teica: "Jā, mīļie draugi, kaut arī jums tas nav pilnīgi skaidrs, tā lieta ir precīzi tā; bet tā jums jau vēl kļūs skaidra, ja jūs caur ticību vienam vienīgi patiesam Dievam un caur mīlestību uz Viņu un uz līdzcilvēkiem paši iestāsieties šajā skolā.

2] Bet šai skolai uz visas zemes nepastāv neviena māja, neviens templis un neviena ēģiptiešu piramīda; jo tā pastāv vienīgi Dieva iekšējas patiesības izpratnē, un līdzās uzticamā darbībā pēc iepazītās patiesības.

3] Bet jūs patiesību ilgi meklējāt un to tad arī atradāt. Jūs nu zināt, kas cilvēkam darāms, lai kļūtu un paliktu iekšējās dzīvības skolas patiess māceklis, bet vienīgi zināt un atzīt — tas vēl ilgi nav pietiekami, lai pats ir šīs iekšējās dzīvības no Dieva cilvēkā skolas māceklis, bet gan tikai atklāta un brīvprātīga darbība pēc atzītās patiesības cilvēku padara par patiesu un īstu mācekli paša iekšējā dzīvības skolā."

4] Kad ABI no Jāņa to dzirdēja, tad viņi pie sevis domāja: "Dīvaini! Mācekļi runā kā meistars un arī saka, ka mēs šeit beidzot esot reiz atraduši ilgi meklēto patiesību. Tas patiesi ir ļoti slavējami — tomēr mēs no šīs patiesības sevī vēl jūtam ļoti maz! Bet mums jādarbojas pēc tās, bet kā tas ir iespējams, ja pati patiesība mums vēl ir ļoti tumša?

5] Mums tikai jātic vienam un vienīgi patiesam Dievam, Viņu pār visu pavisam tīri jāmīl un arī mūsu līdzcilvēkus. Jā, tas tieši nebūtu kāds grūtākais dzīves uzdevums — bet kas un kur ir šis viens vie-

nīgi patiesais Dievs?

6] Kā nejauši sev iedomāties tikai vienu vienīgi patiesu Dievu, bet tad šai iedomātai Dieva būtnei arī jau nešaubīgi stingri ticēt, tūlīt pār visu mīlēt un no tā arī savus līdzcilvēkus — tā ir diezgan dīvaina prasība. Ja katrs cilvēks to dara, tad katram cilvēkam ir arī pašam savs Dievs, un tad vajadzētu būt tikpat dauziem patiesiem Dieviem, cik daudz uz mīļās zemes dzīvo cilvēku, dzīvoja un vēl dzīvos. Un tas tad būtu vēl ļaunāk kā mūsu daudzdievība, jo mēs tomēr zinām, pie kā mēs turamies, un neviens nevar otram teikt: "Redzi, Zevs vai Apollons, kam es ticu un esmu viņa pusē, ir labāks nekā tavs!"

7] Bet pie šīs mācības ar laiku tai vajag pie cilvēkiem radīt tādu nenovēršamu ļaunumu, ka katrs no dabas gudrāks cilvēks savam Dievam acīmredzami piešķirs priekšroku kāda cita no dabas mazāk apdāvināta cilvēka priekšā, un atkal parādīsies senie dievu kari.

8] Tālab to vienu vienīgo patieso Dievu ar lielu noteiktību un skaidrību cilvēkam vajag parādīt kā ārpus sevis esošu, un ka viņam jātic tikai šim visu cilvēku Dievam, citādi ar jūdu Dievu nav ne par matu labāk, kā ar mūsu Zevu, kuru mēs arī vēl nekad neredzējām!"

157. Kunga pamācība par vienu vienīgi patieso Dievu.

1] Kad abi grieķi vēl nodarbojās ar tādām domām, ES viņus pārtraucu un viņiem teicu: "Mani draugi, pēc Mana mācekļa teiktā jūs sevī nu nācāt uz pavisam dīvainām domām! Ja tas tā būtu, kā jūs to domājat, tad jums beigās arī būtu taisnība, bet ticības vienam vienīgi patiesam Dievam lieta ir pavisam citāda, kā jūs to domājat, un tā tieši šajā lietā jūs domājat pavisam nepareizi.

2] Jūs gribat gaismu un pilnīgu skaidrību par jūdu Dievu, un tā no jums ir pavisam taisnīga prasība. Bet jūs lasījāt Mozus grāmatas, kurās par viena vienīgi patiesa Dieva būtni viss ir rakstīts ar visu noteiktību un lielu gaismu, ka ir tas viens vienīgi patiesais Dievs, kam visiem cilvēkiem jātic un līdzās Viņam nav jābūt nevienam svešam dievam.

3] Bet šis viens un vienīgi patiesais Dievs Sinaja kalnā caur Mozu ar lielām, visiem klātesošiem izraeliešiem redzamām zīmēm ne tikai parādīja Sevi kā klātesošu, bet gan deva viņiem arī ļoti gudrus baušļus un pavēles, kurus precīzi ievērojot tā varēja būt pavisam laimīga tauta, tā kā ar to Dievs viņu priekšā ne tikai bija kā pilnīgi saskatāms, kuram kā īsti bērni savam Tēvam brīvi un atklāti varēja un drīkstēja izteikt visas savas rūpes un bēdas, bet gan kas visiem arī vienmēr gaiši apgaismoja ceļu uz dvēseles mūžīgu dzīvību un katram vērojamu turēja vaļā lielo viņpasauli ar tās svētlaimīgiem iedzīvotājiem, par ko vēl šajā tumšā laikā var runāt tūkstošiem liecinieku un par ko runāja un rakstīja daudzi senie pravieši un pareģi.

4] Bet ja tā un ne citādi, kāpēc tad viņi tik laimīgos dzīves apstākļos, kurus viņi kā labi saglabātus bieži paši piedzīvoja, nepalika ticībā un labākā un dzīves pilnīgākā kārtībā Dievu kā labāko Tēvu mīlēt pār visu?

5] Redziet, to pie ļoti daudziem cilvēkiem panāca vienmēr vairāk un vairāk pieaugošais egoisms un pasaules mīlestība, no kā ar visām pamācībām un daudzkārt arī asām pārmācībām beigās nekad pilnīgi nenovēršas.

6] Bet ar to tad viņi arī nogrimst pasaules materijas saldkaislās miesas senā tiesā, tik ļoti pazaudē savas dvēseles iekšējo dzīvības gaismu, ka viņi savas dvēseles vairs nevar atšķirt no savas miesas, vairs nezina, kas ir dvēsele un tā viņiem arī nav skaidrs, ka viņiem ir dvēsele, kurai jādzīvo mūžīgi.

7] Bet kas savā cēlākā miesas daļā sevi tik ļoti ir pazaudējis, ka viņš, kā vēl dzīvojošs un te esošs vairs nespēj pamanīt, ka viņš te ir, kā viņam būtu jāpazīst Dieva būtība un dzīvi tai jātic, ja viņš caur pārmērīgāko mīlestību uz pasauli savai dzīvai jābūtošā daļā ir pilnīgi miris?!

8] Bet kā jums klājās, pirms jūs sākāt meklēt pazaudēto seno patiesību, un kā pa daļai jums vēl tagad iet, cik tūkstošus reizes ļaunāk tagad klājas neskaitāmi daudziem cilvēkiem, un patiesi, ja Es nebūtu nācis šajā pasaulē cilvēkiem no jauna rādīt ceļu uz dvēseles mūžīgu dzīvību, tad šo ceļu vairs nevarētu atrast neviens cilvēks, un arī ne kļūt svētlaimīgs šeit un viņpasaulē!

9] Tādēļ Es Pats esmu tas Ceļš, Patiesība un Dzīvība, un kas Man tic un dzīvo un darbojas pēc Maniem Vārdiem, tas savu dvēseli izglābs no pasaules un tās materijas mūžīgās nāves un tiesas.

10] Bet tā viena, vienīgi patiesā un mūžam no Savas varas dzīvā cilvēku Dieva un Tēva gribu jūs variet iepazīt no Mozus un praviešu grāmatām. Ja jūs precīzi dzīvojiet pēc — saku — tikai desmit Mozus baušļiem, tad Dieva gars jūs caurstrāvos un jūs apgaismos. Tādā gaismā jūs tad ne tikai pilnīgi iepazīsiet

vienīgi patieso Dievu un tad varēsiet Viņu pār visu mīlēt, bet gan tad Viņš Sevi Pašu jums atklās un pacels jūs visā gudrībā un tās varā.

11] Tad jūs nedomāsiet, ka pēc Manas Mācības katram cilvēkam beigās būtu sava paša Dievs, ja viņam pašam vienu jāiedomājas, kuram viņam vajag nešaubīgi ticēt un tad arī pār visu mīlēt, ja viņš grib sasniegt savas dvēseles mūžīgu dzīvību, bet gan tad jūs sevī gaismas pilni redzēsiet, ka Dievs, kas jums Sevi atklāja, viens un nemainīgs ir tas Pats, kas Sevi atklāja vēl visos laikos un visiem tiem cilvēkiem, kas pilnīgi dzīvoja un darbojās pēc Viņa gribas.

12] Ja jūs tagad Mani sapratāt labāk kā sākumā, tad dariet pēc tā, un ja tad jūsos kļūst skaidrs un gaišs, tikai tad jūs pilnīgi sapratīsiet, ka jūs šeit pie Manis atradāt tieši to, ko kopā ar vēl vairākiem jūsu biedriem jūs veltīgi meklējāt divdesmit gadus un nu atradāt tikai šeit.

158. Grieķi atzīst Kungu. Slimības, to mērķi un cēloņi.

1] Pēc tam POLIKARPS teica: "Mēs tev, tu ārkārtīgi gudrais meistar, esam ļoti pateicīgi par šo pamācību un ar visiem spēkiem tavam padomam arī iespējami precīzi sekosim, kaut gan daudzas lietas Mozus rakstos mums ir grūti saprotamas. Bet pēc tava mums dotā apsolījuma, ja mēs iespējami precīzi sekosim tiem desmit vienkāršiem baušļiem, mēs ceram arī iespiesties Mozus un ar to arī citu praviešu visā garā.

2] Tomēr tagad, tu gudrākais meistar, esi vēl pacietīgi laipns mums pateikt, vai arī tu šajā garīgā ceļā esi sasniedzis tādu patiesi dievišķu gudrību un varu!"

3] ES teicu: "Kā cilvēks ar miesu un asinīm noteikti nekādā citā, tādēļ ka pēc dievišķās kārtības mūžam nekāds cits nav un nevar būt! Tomēr Es, ko jūs šeit redzat un ar ko runājat, neesmu tas, kas jums deva tādu padomu, bet gan Manī visā dievišķas mīlestības, gudrības un varas pilnībā mājo kāds Augstāks, un Viņš ir tas, kas uz jums taga tāpat runā, kā reiz uz Mozu un daudziem citiem praviešiem un gudriem, un tas arī ir tieši Viņš, kuram vienīgam jums nešaubīgi jātic un caur jūsu darbību — pēc Viņa jums uzticami atklātās gribas — pār visu jāmīl.

4] Tālab Manī šajā pasaulē saredzams arī atnāca tieši Tas, kuru jūs meklējāt, un tomēr nevienā skolā un nevienā templī nevarējāt atrast.

5] Bet kā Es tagad Manī Pašā te esmu un darbojos caur visu bezgalību, tāpat es arī garā būšu un darbošos visos, kas turēs Manus vieglos baušļus un Mani patiesi pār visu mīlēs.

6] Bet kas Man gan ticēs un teiks: Kungs, Kungs, bet rīcībā būs remdens un nevērīgs mīlestībā uz tuvāko, tajos Es nemājošu un viņiem Pats Sevi neatklāšu, un viņu dvēseles nepildīs Mans spēks un gudrība, jo Es gribu, ka katram cilvēkam, tā kā viņam ir pilnīgi brīva griba, pēc Manas viņam uzticami atklātās gribas vispirms patiesi pavisam brīvi jānāk pie Manis, un pēc tam arī Es iešu pie viņa, Pats Sevi viņam atklāšu un tad caur Manas mūžīgās un visvarenās mīlestības Svēto Garu viņu pildīšu ar visu Manu gudrību un varu. Tā reiz runāja Kungs un arī tagad runā."

7] Kad ABI no Manas mutes šos vārdus dzirdēja, tad viņi rādīja pavisam pārsteigtas lielas acis un pēc kāda dziļu pārdomu laika teica: "Tā pavisam klusu mēs jau vienmēr domājām, ka aiz Tevis ir paslēpts kaut kas pavisam cits, kā tikai ārkārtīgi gudrs cilvēks, jo ar to, ka Tu mums atklāji visu mūsu dzīves gaitu, Tu pats mums to pārāk skaidri liki manīt. Bet tagad caur Taviem pēdējiem vārdiem mums tas kļuva vairāk kā saules gaišs, ka neskatoties uz Tavu miesu Tevī Pašā pilnīgi ir Dievs un proti tieši tas Pats, kuru mēs ilgi meklējām un līdz šim nevarējām atrast.

8] Bet tā kā tagad mēs Tevi atradām, tad arī nekāda vara visā pasaulē mūs nekad vairs nespēs novērst ne tikai no šīs mūsu ticības, bet gan no šīs mūsu pilnīgas pārliecības.

9] Bet tā kā Tu, Kungs, Kungs, Tevī Pašā tieši esi tas Pats vienīgi patiesais, viens Dievs, kuram visiem cilvēkiem pilnīgi jātic un patiesi dzīvi jāpilda Viņa viņiem uzticami pausto gribu, tad mēs savā pilnīgākā ticībā uzdrošināmies Tev lūgt, ka Tu mūsu miesas, cik ilgi mums tās vēl būs vajadzīgas mūsu dvēseļu patiesai pilnībai, vēlētos padarīt iespējami veselas, jo tagad mēs ticam, ka Tev nekas nav neiespējams.

10] Bet mēs to nu neprasām itkā kādu zīmi par tā patiesību, ko mēs par Tevi ticam, bet gan tikai tādēļ, ka mēs ar veselu darba rīku mūsu un arī mūsu biedru dvēseles pilnveidošanai noteikti varam būt darbīgāki kā ar kādu slimu un vāju, jo kopā ar slimu miesu cieš arī dvēsele un tai ir mazāks prieks kādai augstākai darbībai.

11] ES teicu: "Lai jums notiek pēc jūsu ticības, bet līdzās savai ticībai ievērojiet arī to, ka cilvēkam

viņa dvēseles dēļ ne vienmēr ir noderīgi, ka viņš staigā apkārt pilnīgi veselu miesu. Ja viņa miesa ir pārāk vesela, tad viņa ir viegli satraucama visādām jutekliskām alkām, kuras tad dvēsele arī drīzāk līdziekāro, nekā ja viņas miesa ir slima un vāja — un tā kāda miesas slimība zināmā mērā ir sardze dvēseles iekšējās dzīvības durvju priekšā.

12] Bet tagad jūsu miesai jākļūst pilnīgi veselai, bet sargieties, ka jūs pie izdevības, kas grieķiem bieži nāk priekšā, atkal neiekrītiet jūsu vecos grēkos un ar to vēl ļaunākās slimībās. Tādēļ jūsu sirdīs un jūsu gribā arī vienmēr turiet priekšā Mozus baušļus. Noliedziet paši sevi un sekojiet Manas Mācības garam! Tā nav Mana griba, ka kādam šo laicīgo gribas brīvības pārbaudes dzīvi jāiziet ar slimu miesu, bet ja cilvēki neievēro Manas mīlestības un Manas kārtības seno padomu, bet gan dara, kas viņiem nav jādara, tad viņi arī paši ir visu viņu miesas un dvēseles slimību radītāji.

14] Bet Es cilvēku vieglprātības un pašu nopelnīta akluma dēļ nevaru mainīt Manu kārtību, vienīgi caur kuru ir iespējama visu lietu pastāvēšana. Kas tad zina, ka viņa miesa, ja tā tiek sista un durta, sajūt sāpes, un tomēr to sit un dur, tad viņš pats pie tā ir vainīgs, ka viņa miesa pie tam sajūt lielas sāpes, jo cilvēku neprātīgas muļķības dēļ Es nevienu dvēseli neapgādāšu ar nejūtīgu miesu un nedarīšu, ka smaguma dēļ nu jumta nedrīkstētu nokrist lejā. — Tātad arī tas vēl jūsu ievērībai!"

159. Tuvākā mīlestības pildīšana.

1] ABI GRIEĶI teica: "Ak Kungs, Kungs, mēs no savas sirds un dzīvības dziļumiem pateicamies Tev par šo brīnumaino pēkšņo mūsu miesas izdziedināšanu, bet lūdzam Tevi arī, ka Tu mums, ja mēs mūsu miesīgās veselības dēļ, lai kādā veidā varētu kļūt vāji un no pasaules viena vai otra kairinājuma un no savas miesas ļautu sevi savaldzināt, ka tad Tu mums piešķirtu vajadzīgo spēku, lai mēs pavisam varonīgi spējam pretoties visiem kārdinājumiem, kas varētu nākt pār mums. Jo nu mēs jau paši saprotam, ka bez Tavas palīdzības neviens cilvēks nevar uzvarēt visas viņam uzglūnošās briesmas un visa veida ienaidniekus.

2] Ir gan viegli no kāda ienaidnieka, kuru redz, vai nu izvairīties, vai ar ieročiem rokā spēcīgi un drosmīgi stāties viņam pretī un viņu padarīt nekaitīgu. Bet cilvēkam ir neskaitāmi daudzi neredzami ienaidnieki, ar kuriem tikai Tu, ak Kungs, Kungs, vari uzvaroši mēroties spēkiem. Un tādēļ mēs tad arī lūdzam Tavu palīdzību, ja mums tuvotos kāds neredzams ienaidnieks, lai mums nekaitētu, jo tādu ienaidnieku cilvēks var uzvarēt tikai ar Tavu visu spējošo spēku.

3] ES teicu: "Te tu spriedi pavisam patiesi un pareizi: bez Manis neviens neko nevar paveikt savas dzīvības svētībai. Un ja arī darīja visu kā pēc viņam atklātiem likumiem kā ar paša gribas spēku, tad viņam sevī tomēr jāatzīst, ka viņš bija kūtrs un slinks kalps un par visu labo, ko viņš darīja, viņam vienīgi Dievam jādod godu, un Dievs tad viņu vienmēr spēcinās.

4] Kas visā labā Dievam dod godu, tas Viņam ir patīkams un taisnīgs kalps un kalpotājs pēc Viņa sirds. To Dievs neatstās, bet gan ar Savu roku aizsargās to, kas savā sirdī nepamet Dievu. Bet kas savā sirdī Dievu pamet un maz vai bieži pavisam negodā, pats sevi iedomājas par Kungu un rīkojas pēc sava pasaules prāta, un ja viņam kaut kas ir izdevies, par to tikai sevi liek godāt un runā par savu gudrību un saviem cēliem darbiem, tas arī pats sevi atalgo un no Dieva viņam nav sagaidāma nekāda alga. Ko jūs tad vienmēr darat, kas ir labs un patiess, to dariet Manā Vārdā un Es būšu kopā ar jums un jūs spēcināšu!"

5] Pēc tam abi grieķi Man vēlreiz pateicās, arī mūsu Kisjons, Filopolds, saimnieks no Jesairas un zināmā zvejnieku ciematiņa pārstāvis, un visi mācekļi slavēja Mani, ka Es abiem grieķiem to atklāju.

6] Pēc tam ABI Man jautāja, vai viņi to, ko šeit visbrīnumaini piedzīvoja, drīkst pavēstīt arī saviem biedriem, kas kopā ar viņiem esot atnākuši šajā dziedniecības iestādē.

7] ES teicu: "Cik ilgi Es šajā vietā uzkavējos, jums par Mani nav jārunā un par Mani jāizpauž. Bet ko jūs zināt no Mozus un praviešiem, sevišķi no Jesajas un Eseķiela, par to jūs variet runāt ar patiesu dedzību!

8] Bet pirms Es aizceļoju, Es jau Pats vēl apmeklēšu iestādes viesus un aicināšu, vai arī viņi negrib ieiet Dieva Valstībā. Tikai pēc tam jūs variet ar viņiem runāt tālāk. Bet tas jums jādara tikai pēc tam, kad Es iepriekš būšu apmeklējis iestādi. Bet šodien Es iestādi vēl neapciemošu."

9] Pēc tam abi grieķi piecēlās, vēlreiz Man pateicās un devās lejā pie saviem biedriem, kas jau sāka viņus meklēt. Bet mēs līdz pusdienas laikam palikām kalnā un pārrunājām par ticības iedarbību un pa-

tiesu, tīru mīlestību uz Dievu un uz tuvāko.

10] Bet tuvākā mīlestības punktā mūsu MARKUSS Man jautāja, teikdams: "Kungs un Meistar, vai arī zināmiem uzdzīvotājiem un izšķērdētājiem, kas savu īpašumu visbiežām izšķiež un notriec ļauni grēcīgā veidā, man jāparāda tuvākā mīlestību un arī mūsu acīmredzamākiem ienaidniekiem?"

11] ES teicu: "Izrādot tuvākā mīlestību jums nav jādara nekāds izņēmums, bet gan katram jādara labi, jo kas dara kādu izņēmumu, pie tā arī Es darīšu visādus izņēmumus!

12] Ja kāds ir kādā nelaimē un nāk pie jums, tad izrādiet viņam tuvākā mīlestību vai nu garīgi vai materiāli. Bet garīgai tuvākā mīlestībai jāiet pa priekšu materiālai.

13] Ja jūs atgriežat kādu grēcinieku, un viņš ir kādā laicīgā nelaimē, tad palīdziet viņam no tās izkļūt! Ja pēc tam viņš vēlreiz grēko, tad mīlestībā viņu brīdiniet un nekļustiet naidīgi, jo ar kādu mēru jūs Manā Vārdā mērīsiet, ar tādu pat mēru Es jums atkal atmērīšu!

14] Nevienu netiesājiet, tad arī jūs reiz netiksiet tiesāti, tāpat arī nevienu nenolādiet un nenotiesājiet, lai arī jūs reiz netiktu notiesāti un nolādēti.

15] Tiem, kas jums dara ļaunu, parādiet labu un tieši ar to jūs pār viņu galvām izkaisīsiet kvēlojošas ogles un viņus padarīsiet par saviem draugiem! Tāpat svētiet arī tos, kas jūs ienīst un nolād, un viņi nožēlos. Saviem ienaidniekiem piedodiet septiņreiz septiņdesmit septiņas reizes. Ja caur to viņi nelabojas, tad jūs to lietu variet uzrādīt kādam pasaules tiesnesim un nelabojamam ienaidniekam jātiek no draudzes izstumtam! Jo kas nelabojoties dara ļaunu, tam, lai caur viņu ilgāk netiek sadusmoti līdzcilvēki, jātiek sodītam!

16] Tādēļ vienmēr pakļajieties arī pasaulīgiem priekšniekiem vai viņi ir laipni vai stingri. Jo viņiem nebūtu nekāda vara, ja jau daudzo nelabojamo grēcinieku dēļ tā viņiem no augšas nebūtu dota.

17] Bet tādēļ jums nav jāsūdzas un bez neatliekamas vajadzības jāskrien pie pasaules tiesnešiem, jo ko jūs negribat un nevēlaties, lai atgadās jums, ar to, cik ilgi tas ir iespējams, pasaudzējiet arī savus līdzcilvēkus! Tikai acīmredzamus zagļus un laupītājus un pārāk ļaunus netikļus un laulības pārkāpējus jūs variet nodot tiesai un līdzi to, kas ir izdarījis slepkavību. Bet pie tam jums nav jākļūst dusmīgiem, bet gan tikai jādara, kas ir vajadzīgs, visu pārējo atstājiet Man un tiesnesim!

18] Redzi, Mans draugs Markus, tāda šajā punktā ir Mana griba; kas pēc tās darīs, tam arī nekad netrūks Mana svētība."

19] Markuss un visi pateicās Man par šo padomu.

20] Bet nu nāca kalpotājs un mums norādīja, ka pusdienas esot pagatavotas un mēs piecēlāmies un gājām lejā mājā.

160. Grieķu ārsta pieredze un liecība Kungam.

1] Kamēr mēs pie Markusa baudījām pusdienas, abi grieķi aprunājās ar saviem biedriem, jo viņi pārāk drīz ieraudzīja, ka abi viņu biedri iestādē ienāca pavisam veseli; tad viņi tika izjautāti, kas ar viņiem esot noticis, ka viņi esot tik pilnīgi veseli.

2] Bet abi pie labākās gribas nevarēja pilnīgi noklusēt, kas viss ar viņiem priekšpusdienā notika. Tādēļ viņi pie saviem biedriem par Mani izpauda, tomēr pavisam pieticīgi un atturīgi, jo viņi atcerējās, ko Es viņiem teicu.

3] Viņi Mani aprakstīja kā kādu ļoti lielu jūdu gudro, kuram pie tam ir ārkārtējs spēks tikai ar savu gribu tik pilnīgi izdziedināt visas slimības, ka slimnieks pēkšņi top tik vesels, kā iepriekš diezin vai jebkad bija savā jaunībā.

4] Kad biedri to un vēl šo to dzirdēja par Manu gudrību, tad arī viņi gribēja iet pie Manis un lūgt izdziedināt viņu miesas. Bet abi grieķi viņus no tā atturēja, tā kā paziņoja, ka Es varbūt vēl šajā pēcpusdienā apmeklēšu dziedniecības iestādi. Ar to mūsu grieķi biedri pagaidām bija mierā, tomēr pie tam negribēja runāt ne par ko citu, kā tikai par Mani.

5] VIENS NO VIŅIEM, kas savā vietā pats bija ļoti cienīts ārsts, kad viņš no abiem biedriem par Mani tomēr dzirdēja nedaudz tuvāk, izteica sekojušo piezīmi un teica: "Man pas savādo dziednieku un jūdu gudro sāk uzaust gaisma! Viņš noteikti būs tas pats, par ko es daudz dzirdēju runājam jau Tirā un Sidonā. Arī vairākiem no jums par to jau vairāk bs nācis ausīs.

6] Viņš esot galilietis no Nācaretes un kāda namdara dēls. Savā trīsdesmitajā dzīvības gadā pilnīgi atstājis savu namdara amatu, pieņēmis sev mācekļus un tad uzsācis savu mācīšanas un dziedināšanas

amatu. Bet jūdu priesteri viņu vajā, tādēļ ka visa tauta iet pie viņa un tic viņam, jo savu mācību viņš apstiprina ar lieliem brīnmdarbiem un citām lielām zīmēm.

7] Daži viņu tur par lielu pravieti, citi par jaunu jūdu ķēniņu, kas romiešus padzīs no jūdu zemes, bet kas itkā neesot viņa plāns, tā kā viņam jābūt daudz lielākam pagānu draugam kā savu Dievu maz godājošo jūdu. Vēl citi viņu itkā tur par kādu tīri Dieva Dēlu un daži par Pašu seno Jehovu, kas ar Savu varu Sevi ir ietērpis šīs zemes cilvēku miesā, lai viņus par visu pamācītu un izceltu no visu viņu maldu garās nakts.

8] Bet lai nu tā lieta ir kā ir, ja viņš nāks pie mums, tad arī mēs paši noteikti viņu tuvāk iepazīsim, pieņemot, ka viņš ir tieši tas, par kuru es patiesi, kā teikts, jau ļoti daudz esmu dzirdējis runājam.

9] Tagad arī CITI teica: "Jā, te tu runāji patiesi un pareizi! Arī mēs jau bieži par zināmo galilieti dzirdējām stāstam dīvainākās lietas, kas protams skan vēl neticamāk kā mūsu dievu mīti, kādēļ mēs tad arī teicām: ja ar viņu tā ir, tad pēc pilnākās patiesības viņš acīmredzami ir kāds Dievs, kuram ticēsim arī mēs grieķi un romieši!"

10] Abi jau IZDZIEDINĀTIE GRIEĶI teica: "Te jums ir taisnība, un darījāt mūs uzmanīgus uz to, ko pēdējā jums zināmā patiesības meklēšanas laikā mēs jau pāris reizes dzirdējām, bet kas Viņa klātbūnē mums neienāca prātā, kaut gan Viņš Pats mūs uz to uzveda; varbūt Viņš Pats to negribēja un tā mēs to jau pāris reizes dzirdēto nespējām atcerēties. Kad Viņš nu atnāks iestādē, tad arī tam jātiek pārrunātam, kaut gan ne mūsu, bet daudz vairāk jūsu dēļ!"

11] BIEDRI teica: "Tas, mīļie draugi, būs redzams tikai viņa klātbūtnē, vai tam būs piemērota izdevība un vai viņš mums pielaidīs viņam par to jautāt! Mēs būsim priecīgi un augstākā mērā Viņam pateicīgi, ja viņš izdziedinās mūsu miesas un sevišķi mūsu iekšējos orgānus, kas jau ir vecumā vāji un pilnīgi nederīgi mūsu locekļu dzīvības darbībai.

12] Es gan esmu ārsts un jau dažam labam cietējam esmu mazinājis viņa ciešanas, bet protams vārgumu, pie kā vainīgs vecums, mūsu stādi, saknes, eļļas un dziedinošas peldes nekad tik pilnīgi neizdziedina, kā jūs abus izdziedināja brīnumvīrs.

13] Bet cilvēks, kas to spēj tikai caur savu gribu, acīmredzami ir vairāk kā neskaitāmu cilvēku masa, kas ar viņu gribu nespēj pārraut pat vājāko zirnekļa tīklu, nerunājot, ka spēj izdziedināt veca un vāja cilvēka asinis un iekšējos orgānus. Kāds to spējošs cilvēks tādēļ iepretī citiem cilvēkiem ir Dievs, un tas aiz ļoti saprātīga iemesla, tādēļ ka viņš spēj darīt lietas, kas citādi būtu sagaidāmas tikai no augstiem dieviem, bet nekad no kāda mirstīgā.

14] Gan saka, ka dievi darbojas mums cilvēkiem tikai vienmēr neredzami un viņiem padoti visādi dabas spēki un viņiem pakalpīgi gari, — bet cilvēkiem tam vajag tikai ticēt un vēl nekad neviens nav ieskatījies aiz nelaimi nesošās Izīdas biezā plīvura. Bet mūsu Vīrs dievišķo dara mūsu acu priekšā un runā un māca un pat uzņem mācekļus, kuri no Viņa iemācās mākslu kļūt par līdzīgiem dieviem, kā varbūt arī līdzīgi viņiem kļūt nemirstīgi. Tas Vīrs tad acīmredzami ir uzskatāms par augstāku par visiem dieviem, kas nekad nebija kāda cilvēka acu priekšā un viņam nedeva tikai daļēji patiesu liecību par viņu esamību un darbību.

15] Bet Viņš ir te, un visu cilvēku acu priekšā pilnākā patiesībā dod liecību, ka Viņš ir patiesākais, dzīvākais un patiesi klātesošs Dievs, kam mēs neesam spiesti akli ticēt, tādēļ ka mēs ar visiem saviem jutekļiem par to varam pārliecināties, un tātad es Viņu jau tādēļ pasludinu par vienīgi patieso Dievu un atmetu visas citas noteikti tikai cilvēku fantāzijas un iztēles spēku radītāds dievības nedrošā un tukšā pasaku valstībā, jo Viņš tikai ar Savu gribu jūs abus padarīja tik veselus, cik kā man zināms gan iepriekš nekad nebijāt. Tādēļ lai Viņam no manis jau iepriekš ir parādīts viss Dievam pienākošs gods! Par spīti manai jau sen slimai māgai un aknām es priecājos Viņu redzēt un nākt Viņam pretī ar visu mīlestību un dziļāko godbijību. Varbūt Viņš arī mani gribēs pagodināt ar Viņam viegli iespējamu izdziedināšanu!"

161. Ārsta atzīšanās.

1] Kad ārsts tā runāja uz pārējiem biedriem, kuri, izņemot tos abus jau izdziedinātos grieķus, pie viena vai otra ar pavisam tīru prātu apdāvinātā ārsta apgalvojuma tomēr raustīja plecus, par ko Es noteikti labi zināju, tad ar Manu gribu Es ārstu tik pilnīgi izdziedināju no visām viņa senām slimībām, kā iepriekš kalnā abus grieķus, ko tad viņš arī tūlīt pamanīja un ar priecīgāko seju pasaulē sāka runāt tā: "Klausieties, draugi, tas Vīrs, kuru, neskatoties uz jūsu vairākkārtīgu plecu raustīšanu, es jūsu priekšā

pēc Mana prāta un pilnas pārliecības pacēlu par vienu vienīgi patiesu Dievu, — mums Sevi neparādot — pie manis jau izdarīja vēlamo brīnumu! Jo es nu pēkšņi jūtos tik vesels un visās manas miesas daļās tik priecīgs un spēcināts, kā nekad iepriekš manā jau diezgan garā dzīvē.

2] To nu man izdarīja tas Vīrs, kas man ir tas pilnīgi patiesais Dievs un pret kuru visi citi pieder tumšai pasaku valstij, un ar to man vairāk kā ar tūkstots no jauna radītām saulēm pie debessjuma pierādīja, ka mans apgalvojums ir pilnīgi patiess, jo kāds cilvēks pat ar visu magu orākulu izteicienu mākslu pēc patiesības vēl nekad no tāluma nav pazinis kāda slepenu vēlēšanos un vēl mazāk bez kāda starpniecības līdzekļa tikai pēs Savas gribas tik pilnīgi palīdzējis kādam cietējam, kā nu palīdzēja man.

3] Vai jūs arī tagad gribat raustīt plecus, ja es kā daudzās lietās labi pieredzējis ārsts, kaut arī mums redzamā miesā viņš ir cēlies no Galilejas, lielo Vīru atzīstu kā vienu vienīgi patieso Dievu, kas mums visā var, grib un palīdzēs, ja mēs Viņam dodam godu, atzīstam un ar pilnāko pārliecību pasludinu par to, kas Viņš neapstrīdami ir?

4] Mūsu sadzejoto un akmenī, kokā un bronzā veidoto dievu bērnišķām pārvērtībām jūs gan varat ticēt, — kaut gan viņi vēl nekad nav uzklausījuši kāda lūgumu un viņam palīdzējuši —, bet pie Brīnumvīra jūs rādat šaubīgas sejas! "Kāpēc tad?", es jautāju."

5] Viens no BIEDRIEM teica: "Mīļais un visu ļoti cienītais draugs, mēs pazīstam tevi, ka tu esi ļoti krietns vīrs, un visam labam, patiesam un ārkārtējam vienmēr parādi siltāko izpratni, bet mēs par tevi arī zinām, kam kam ekstrēmam tu labprāt pieskaries vai nu no apakšas vai no augšas, un tikai reti izmanto tā saukto vidus ceļu, kas pie mums vienmēr nozīmē: *Festina lente!* (Steidzies lēnām!)

6] Mēs pavisam neesam pret tavu apgalvojumu, un arī domājam, ka šajā ziņā tu nebūsi maldījies, bet tas viss līdzīgi zibenim mums nāca pārāk ātri, un ar savām arī ļoti samaitātām māgām un vāju kļuvušo atmiņu to tik ātri nevaram sagremot, kā tu ar tavu nu pilnīgo veselību. Pie tam mūsos šeit slepeni noklausās vairāki grieķi un romieši un vēl daudz vairāk jūdi, un ja mēs par piedzīvoto, par ko mēs klusībā arī varam ļoti priecāties, tūlīt skaļi gavilējam, tad mēs sevī pilnīgi labai un patiesi dievišķi brīnumainai lietai viegli varam vairāk kaitēt kā būt noderīgi.

7] Tādēļ mēs tad arī īstenībā tik ļoti neraustījām plecus apšaubot tavu apgalvojumu, bet gan daudz vairāk par tavu šad un tad nedaudz pārāk skaļo balsi, kas pārāk drīz mums pievilinātu daudzus klausītājus. Ļaujam lielajam Dieva vīram iepriekš pašam nākt pie mums un runāt, tad jau arī mēs runāsim skaļāk! Vai tad mums nav taisnība, ja mēs priekšroku dodam klusai gudrībai nekā kādam tūlīt sākumā pārāk skaļam troksnim?"

8] Nedaudz mērenākā balsī ĀRSTS teica: "Draugi, kas kā es tagad reiz ir atradis un pazinis vienu vienīgi patieso Dievu, tam sava klusā gudrība jāliek pie malas un visai pasaulei atklāti jāparāda neizmērojami lielo dārgumu, kuru viņš ir atradis, lai arī aklie spēj iekārot dzīvības gaismu!

9] Bet tādēļ, ka Es tagad vairāk kā līdz iekšējākām manas miesas un dzīvības šķiedrām esmu pārliecināts par mana apgalvojuma patiesību, tad es arī vairs nebaidos nekādu pasauli, nekādus grieķus, nekādus romiešus un vēl mazāk neīsti svētulīgus jūdus! Vai viņi visi kopā, kas viņu slimību dēļ līdzīgi mums atrodas šajā dziedniecības iestādē, varētu man tik brīnumainā veidā palīdzēt, kā man palīdzēja mans skaļi un atklāti atzītais Dievs un Kungs?!

10] Bet ja Viņa gribas visvarenība tik atklāti ir manī apstiprināta, kā tad man, pamanot Viņa palīdzību, būtu jāklusē nevarīgo cilvēku priekšā?! Vai mana, uz dzīvākās pieredzes balstītā jaunā apliecinājuma dēļ man varbūt būtu jābaidās no viena vai otra tikt sauktam pie atbildības? Patiesi, par to man nebūtu bailes pat ķeizara priekšā!

11] Kāds tirāns gan var nonāvēt manu miesu, bet neko vairs nevar nodarīt manai dvēselei. Bet mans Dievs var mirušos atkal darīt dzīvus, un Viņa varā ir arī mūsu dvēseles, citādi Viņam būtu neiespējami varēt acumirklī zināt mūsu slepenākās domas, vēlmes un alkas.

12] Kas tad reiz ar rokām aptverami patiesi un skaidri ir to vienu vienīgi patieso un visvareno Dievu un nevarīgos cilvēkus baidās vairāk kā Dievu, tas ir nelga. Kam ir bailes, tas lai baidās Dieva priekšā un nevis Viņa dēļ no cilvēkiem!

13] Kāds cilvēks tad var mani satvert un kaitēt, ja mani tur, sedz un sargā Dieva visvarenā roka?! Lieciet pār mani nākt visām fūrijām un visiem jūdu velniem, ja viņi ir, un pie tam visiem plēsīgiem dzīvniekiem, odzēm un čūskām — vai viņi gan varēs mēroties spēkiem ar Dieva visvarenību?"

162. Saruna starp romiešu virstiesnesi un grieķu ārstu.

1] Šeit viens ievērojams romiešu VIRSTIESNESIS, kas jau kādu laiku bija noklausījies ārsta runu, pienāca pie ārsta un viņam teica: "Draugs, kādu vienīgi patieso Dievu tad tu atradi, kura visvarenības dēļ tu savu pieticīgāko biedru priekšā pieteici karu visiem seniem dieviem, visiem cilvēkiem, visām fūrijām, velniem, mežonīgām plēsīgām bestijām, odzēm un čūskām un tavā idejā varbūt arī elementiem? Tu zini Romas likumus un to bargumu nepielūdzamu pielietošanu, un es esmu Romas virstiesnesis un šeit man ir mani ļaudis. Ko Tu teiktu, ja neskatoties uz tevi jāaizsargošā un aizsargāt varošā jauna Dieva visvarenību es maniem kalpiem liktu tevi satvert un iemest stingrā cietumā? Tādēļ nu attaisnojies par tavu jauno, vienīgi patieso Dievu, jeb vai tev jānotiek, kā es tev teicu!"

2] ĀRSTS, pilns vīrišķas drosmes, teica: "Augstais tiesnesi, tu arī šeit atnāci kā slimnieks, pēc tam kad tu iepriekš veltīgi meklēji palīdzību pie visiem dieviem tavai nedziedināmai plaušu slimībai, kā arī pie visiem ārstiem, pat pie manis Melitā. Ko tu domātu par kādu cilvēku, kuru var redzēt un ar kuru var runāt, kas vienā acumirklī tikai ar savu brīnumaino varu pat no attāluma tevi tā izārstētu, ka tu paliekoši būtu veselāks kā jebkad tavā jaunībā?

3] Vai tu tādu cilvēku varbūt pielīdzinātu mums, kas mēs viens otram vairs nevaram palīdzēt un viņam piedraudētu ar tavu romiešu tiesneša varu? Jeb vai beigās tu pie sevis neteiktu: "Redzi, šis cilvēks spēj to, kas ir iespējams tikai Dievam, bet nekad kādam cilvēkam. Tādēļ viņam sevī vajag būt pilnīgi dievišķai dabai un būtībai."

4] Un redzi, tādu Cilvēku mēs atradām! Te stāv divi, kas šodien priekšpusdienā kalnā tika izdziedināti tikai caur Viņa gribu! Viņi mums atnesa tādu priecīgu ziņu, un es, kā arī ārsts Melitā — kā tev tas būs zināms —, tādēļ, ka tu pats, manas tālu izplatītās slavas dēļ pirms gaa mani apmeklēji, un es saskatīju tavu seno nedziedināmo slimību tikpat labi kā manis paša ļauno stāvokli — sapratu abu draugu iegūto pārliecību un sajutu pilnīgāko paļāvību uz to patieso Dieva Cilvēku un lūdzu Viņu, lai Viņš arī man tā palīdz, kā viņš palīdzēja abiem draugiem, ja pēc Sava apsolījuma Viņš varbūt vēl šodien svētības pilns atnāks šajā dziedniecības iestādē.

5] Kad es, pilnīgākā paļāvībā uz Dieva Cilvēka brīnumaināko varu, manu vēlēšanos tiko skaļi izteicu manu novadnieku un ciešanu biedru priekšā, tad caur manas miesas šķiedrām izšāvās kā zibens, — un redzi, tajā pat acumirklī es kļuvu tik pilnīgi vesels, kā tiko jebkad iepriekš!

6[Tas, augstais tiesnesi, manis tev nu attēlotam Dieva Cilvēkam ne tikai ir tīri dievišķa īpašība tikai ar Viņa gribas visvarenību izdziedināt katru slimību, bet gan Viņš arī attālumā zina pat to, ko tu lai cik slepeni sevī domā un jūti un tad var tev palīdzēt arī no liela attāluma.

7] Vai tev to var arī ķeizars ar visiem saviem drosmīgākiem leģioniem, vai mūsu mēmais Zevs, Apolons vai cits tevis ļoti godāts dievs? Ja viņi to varētu, tad tad mēs mūsu vecās un pēdējās dienas noteikti neuzticētu šai dziedniecības iestādei, par kuru mēs gan dzirdējām daudz brīnumaini slavējama! Pie visām mūsu daudzām lūgšanām un upuriem mūsu dieviem, mums nekļuva ne par matu labāk, pretēji, nu jau dienu no dienas sliktāk, — un šī augsti slavētā iestāde, kurā tu jau atrodies ilgāk kā es, cik man zināms, tavu stāvokli nav jūtami uzlabojusi!

8] Ja nu mans jaunais, pēc mana bezbailīgā apgalvojuma vienīgi patiesais, — un ne veco, savtīgo un slinkāko priesteru sadzejotais —, Dievs arī tev pēkšņi tā palīdzētu, kā palīdzēja man — ko tu par Viņu domātu un no savas iekšējākās dabas skaļi par viņu teiktu?"

9] TIESNESIS nu teica: "Jā, ja tā lieta ir tāda: tad viss iegūst pavisam citu izskatu! Mans amats ir Tirā un nu arī jau dažu ko dzirdēju par kādu zināmu brīnumdziednieku, kas darbojas jūdu zemē, kā arī ka viņš starp jūdiem izplata pavisam jaunu Dieva mācību, atrod daudzus piekritējus un tāpēc no jūdu priesteriem un to priekšniekiem visur tiek vajāts, bet ka viņam tomēr neko nevar nodarīt, bet par viņa tevis tik nešaubīgi attēloto dievišķību līdz šim es vēl neko neesmu dzirdējis!

10] Tomēr lai nu ir kā ir! Tādēļ, ka viņš šajā vietā noteikti uzturēsies tikai neilgu laiku, un pat grib apmklēt šo iestādi, tad pie šīs izdevības es viņu iepazīšu tuvāk!

11] No mūsu valsts pārvaldieka Kirenija un viņam padotiem padomniekiem es gan zinu, ka viņi no viņa tur lielas lietas — bet vai viņi viņu atzīst arī par kādu dievu, par to man vēl nekas nav nācis ausīs. Slepeni tas tā jau var būt, tomēr atklāti viņi par to nerunās, bet gan tikai savā starpā.

12] Tādēļ es arī tev kā draugam nu vēlētos ieteikt, lai tu ar taviem apgalvojumiem esi nedaudz atturīgāks, un tikai tad par to runā skaļi, ja vēl vairāki starp cilvēkiem tavu dievu attēlos kā patiesi dievišķa veida, jo citādi tev, sevišķi no tumšajiem priesteriem, varētu būt ievērojamas nepatikšanas.

13] Es nu pats vairs neesmu nekāds slinko un pie tam vienmēr ļauno dievu kalpu draugs, jo viņi man par neko un atkal neko piesavinājās dažu labu mārciņu zelta un daudzas mārciņas sudraba; bet bēdas tam, kas iedrošināsies atrasties viņu seno lapseņu, siseņu un skoprionu pūznī! Vairāk man nav vajadzīgs tev teikt!"

14] Uz to ĀRSTS pavisam kvēlojoši dedzīgi teica: "Draugs, ar mana jaunā un vienīgi patiesā Dieva noteiktu palīdzību es uzdrošinos visu cilvēku priekšā skaļi izteikt lielo un dzīvo patiesību un viņi man neko nevarēs padarīt. Es jau tagad sevī dzīvi jūtu šo pārliecību, kaut gan man vēl nebija tā žēlastība mana Dieva un Kunga personu redzēt. Cik daudz lielāka tad kļūs mana drosme, ja es pats Viņu redzēšu un runāšu! Lai Viņš tik drīzāk nāk pie mums!"

163. Tiesneša šaubas.

1] Pēc tam TIESNESIS teica: "Es slavēju tavu dedzību un tu esi laimīgs tavā pārbaudītā pārliecībā, un ja tavs Kungs un Dievs arī man parādītu to žēlastību, ko parādīja tev un abiem taviem biedriem, tad noteikti arī es runātu kā tu. Bet tā kā mēs jau par šo lietu runājām, tad pie tam man tevi vajag darīt uzmanīgu uz vēl vienu apstākli.

2] Redzi, tavs visvarenais palīgs pēc miesas tomēr arī ir tikai cilvēks, kurā noteikti lielā pilnībā mājo kāds mums neaptverams pārdabisks spēks, kā līdzīgā mērā pēc jūdu rakstiem, kas mums nav sveši, tas reiz mājoja arī cilvēkā Mozū, kas bija kāda faraona audžudēls, un tad arī vēl daudzos citos praviešos!

3] Visi šie ārkārtējie cilvēki arī darīja lielas lietas un brīnumus, bet miesā viņi tomēr visi nomira. Uz kurieni aizgāja viņu dvēseles, to ar noteiktu pārliecību nu nezin neviens dzīvojošs cilvēks. Gan tic, un ne bez pamata, ka sevišķi lielu un tikumīgu cilvēku dvēseles kādā svētlaimīgā garu valstī turpina dzīvot un īsti dievbijīgi cilvēki ar tādām dvēselēm daudzreiz satiekas, — tikai Es un noteikti arī tu un vēl vairāki tavi pavadoņi to vēl neesam pieredzējuši un tavā lietā mums vajag apmierināties tikai ar ticību.

4] Ja tavs jaunais Dievs un Kungs beigās miesā tomēr nomirtu vai nu no daudo atriebties kāro ienaidnieku rokām varmācīgā veidā, vai pavisam dabīgā veidā — kā katrs cits cilvēks — kā tu tad vēl paliktu pie tava apgalvojuma?"

5] ĀRSTS teica: "Vēl stiprāk un noteiktāk kā tagad: jo Viņa miesa noteikti nav Viņa varenās darbošanās būtība, bet gan tikai Viņa noteikti visam kā klātesoši darbojošais gars, kam vajag dzīvot mūžīgi. Jo Viņš nedzīvotu mūžīgi vienādā varā un spēkā, kas tad Viņam būtu radījis piemērotu miesu, ar kuru nu Viņš, mums akliem cilvēkiem redzams, tāpat var daboties, kā Viņš kopš mūžības darbojās kā tīrs gars?

6] Bet ka darbojas ne Viņa mums redzamais ķermenis, bet gan tikai Viņa gars, tas pats par sevi ir skaidrs no tā apstākļa, ka Viņš bez Sava ķermeņa klātbūtnes man palīdzēja no attāluma, tādēļ Viņā darbojošais spēks un vara noteikti neiziet no Viņa miesas, bet gan tikai no Viņa mūžīgi un visā kā pilnīgi klātesošā gara.

7] Šim garam savai īsteni dievišķai darbībai nav vajadzīga miesa, bet ka Viņš tomēr Sevi ietērpj redzamā miesā, tad Viņš to noteikti darīja tikai tādēļ, lai gara sfērā pilnīgi aklajiem cilvēkiem darītu Sevi redzamu, aptveramu un pieejamu, un mums saprotami pasludinātu Savu mūžīgo gribu un tās bezgalīgo spēku un varu.

8] Ja Viņš noteikti aiz tīras mīlestības uz mums, cilvēkiem, pie Savas bezgalīgās gudrības labi aprēķinātu šo mērķi ir sasniedzis, tad Viņam mums nu redzamā miesa arī vairs nebūs vajadzīga un to no Sevis atmetīs tādā veidā, kā Viņš to atradīs par labu.

9] Vai Viņš varbūt pielaidīs, ka Viņa notekti ārkārtīg aklie un stūrgalvīgie ienaidnieki var likt savas rokas pie Viņa miesas, vai Viņš kādā citā veidā noliks Savu miesu — tas manu apgalvojumu nemainīs. Jo ja Viņš reiz atkal kļūs mums, cilvēkiem, neredzams, tad taču tomēr tāpat mūžam turpinās darboties, kā Viņš kopš mūžības darbojās, pims pieņēma Savu miesu, jo bez Viņa iepriekšesamības nebūtu iedomājama arī nekāda cita esamība.

10] Bet ka Viņš noteikti ir visas esamības un dzīvības Meistars un Kungs, to es redzu no tā, ka Viņam visgaiši labi līdz mazākai šķiedriņai caur un caur vajag pazīt mūsu miesas veselo un arī slimo iekārtojumu, lai tā ar Savas gribas varu Viņš tieši to atkal pārveidotu veselā un miesas dabas dzīvībai noderīgā stāvoklī, kas ar laiku ir kļuvis bojāts, slims un neizmantojams, ko man kā noteikti daudz pieredzējušam ārstam labi vajag saprast. Jo kā kādam slimniekam iespējams dot kādu derīgu līdzekli viņa zaudētās veselības atgūšanai, ja iepriekš nezinātu, kas un nur viņam trūkst?

11] Bet mūsu redze, uztvere un vērtējums pie visas mūsu pieredzes tomēr ir un paliek ļoti neveikli un nesaskanīgi nepilnīgs, tādēļ ka mums nav iespējams skatīt un novērtēt mūsu fiziskās miesas mašīnas bezgala daudzās vismazākās daļas, un tādēļ arī ar visām mūsu labākajām zināšanām un gribu, pat ar spēcīgām un iedarbīgām zālēm kāda smaga slimība nekad nav novēršama, jo mēs ārkārtīgi mākslinieciskajā dzīvības mašīnā neredzam īsteno, varbūt vismazāko slimības punktu, bet mašīnas radītājs un mūžīgais Meistars acumirklī tajā visu redz, tātad visprecīzi zina, kur slēpjas vaina, un Savas mūžīgās viszināšanas dēļ zina pareizo līdzekli, kas ir un kam vajag būt Viņa Garā, lai ar to bojāto daļu atkal no jauna savestu labā kārtībā un to atdzīvinātu.

12] Ja tu, mīļais draugs, to tā īsti pārdomā, tad tu arī sapratīsi, ka es no mana sākotnējā apgalvojuma ne par mata platumu nevaru atkāpties un neatkāpjos, ja arī mans Dievs mums nu redzamā miesā arī tūkstoš reizes nomirtu; jo par to es nu esmu vairāk pārliecināts kā par manu ļoti veselo esamību, ka Viņa miesa nav Viņš Pats, bet gan tikai līdzeklis, lai Viņš mums, cilvēkiem, Sevi var tuvāk atklāt, kā tīri garīgā veidā. Ja Viņš mani varbūt būtu aizskāris Savām rokām un es tikai tad būtu kļuvis pilnīgi vesels, tad es varbūt arī ar tevi būtu dalījies tavās bažās. Bet tā kā es no attāluma — kā es tev jau iepriekš teicu — tikai caur Viņa garu esmu izdziedināts, tad Viņš arī bez miesas mūžam paliek tas, kas Viņš kopš mūžības bija.

13] Tādu manu uzskatu dziļi savā sirdī aptver nu kā pilnīgu patiesību, un paļāvīgi uzticies Viņa gribas visvarenībai, tad arī lūdz Viņam tavas miesas izdziedināšānu, un tev notiks, kas brīnumaini notika man."

14] Pavisam pārsteigts par ārsta skaidro saprātu, TIESNESIS teica: "Es pateicos tev, mīļais draugs, par šo tavu pamācību. Tu tagad manu sirdi pavisam pārvērti un nu es jau pilnīgi piekrītu tavam uzskatam. Ak, lai tavs un tagad arī mans vienīgi patiesais Dievs arī man palīdz, kā tev palīdzēja, tad es visu manu dzīvi vienīgi cildinātu Viņa Vārdu un katra cilvēka priekšā skaļi sludināšu Viņa godu! Ak Kungs un tagad mans visvarenais dzīvi patiesais Dievs, palīdzi arī man manās jau ilgās grūtās ciešanās! Lai Tava svētājā griba izdziedina mani!"

164. Atgrieztā tiesneša izdziedināšana.

1] Kad tiesnesis to dzīvi un pilns stingrākās un nešaubīgākās paļāvības sevī nu arī atklāti ar muti izteica, tad tūlīt kā zibens izšāvās caur viņa krūtīm un viņš tūlīt kļuva pilnīgi vesels, kā iepriekš nekad visā savā dzīvē nebija bijis, jo viņš jau kopš dzimšanas bija vārgulis, tādēļ kā kāda kapteiņa dēls viņš neizvēlējās militāru stāvokli, bet gan studēja Romas likumus un kļuva tiesnesis.

2] Kad viņš nu pēkšņi kļūva pilnīgi vesels, tad viņš arī sāka skaļi gavilēt un pateicās Man un tad arī ārstam, ka viņš ar saviem drosmīgajiem vārdiem un savu runu palīdzēja dziļi un dzīvības patiesi ticēt un paļauties.

3] Kad viņš Manis, viņam vēl personīgi pilnīgi nepazīstamas būtnes, skaļos slavinājumos pilnīgi nogura, tad viņš atkal vērsās pie ārsta un viņam teica (TIESNESIS): "Ak tu mans mīļākais draugs, kā man tevi jāatalgo par tavu drosmi manā priekšā un par tavām patiesi ne niecīgām pūlēm, kādas tev bija ar manu aklumu, un kā jāatalgo arī abus tavus biedrus, kuri pirmie tev paziņoja par lielā Meistara klātbūtni un par Viņa patiesāko dievišķību? Jūs abi mīļie draugi, sakiet, ko tad Viņš jums teica, kac cilvēkam jādara, lai kā paliekošu sev nodrošinātu Viņa žēlastību?"

4] Pēc tam mūsu POLIKARPS teica: "Šajā ziņā viņš neteica neko citu, kā: "Turiet desmit Mozus baušļus un pār visu mīliet to vienu un vienīgi patieso Dievu un savus tuvākos kā sevi pašu, dariet viņiem, ko saprātīgā kārtā varat gribēt, lai viņi jums to dara; tad neļaujiet pievilcīgiem pasaules vilinājumiem sevi savaldzināt, tad jūs paliksiet Manī un Es jūsos, un caur Manas mīlestības garu jūsos būs mūžīga dzīvība! Kas Man tic un tur Manus baušļus, tas ir tas, kas Mani pār visu mīl, un pie tā Es Pats nonākšu, viņam Sevi atklāšu un došu mūžīgu dzīvību!" Redzi, tajā pastāv Viņa mācības būtiskākais!

5] Bet mēs vēl daudz ar Viņu runājām un Viņš mūs dziļi pamācīja par daudzām un lielām lietām, par kurām to plašuma dēļ mēs tagad nevaram runāt, bet mēs jau tam atradīsim īsto laiku."

6] Tiesnesis un ārsts pateicās Polikarpam par pavēstīto un stingri nolēma visu savu dzīvi pēc tā rīkoties.

7] Pēc šo otro izdziedināšanas nu arī citi biedri pilnīgi ticēja Man un arī lūdza Mani dziedināt viņu slimās miesas un asinis un arī viņiem tika pēkšņi palīdzēts, pēc kam gavilēšanai un Mana Vārda, kuru

arī Polikarps viņiem pateica, cildināšanai gandrīz nebija beigas.

8] Tam pievērsa uzmanību daudzi PELDVIESI, piegāja klāt un jautāja, kam tad tik ārkārtējam vajadzēja notikt, ka viņi bez apstājas gavilē.

9] Bet TIESNESIS teica: "Mēs tak jums nejautājam, kāpēc jūs negavilējat?! Cik ilgi miesa un tāpar arī dvēsele ir slima, tad noteikti ir maz prieka gavilēt, bet tad ja miesa un dvēsele ir kļuvusi pilnīgi vesela, tad arī ir viss iemesls gavilēt!"

10] Pēc tam viens bagāts, bet šajā iestādē vēl maz izdziedināts JŪDS teica: "Kā tad jūs šeit šajā vietā kļuvāt veseli?"

11] TIESNESIS teica: "Tas tev kā jūdam tieši nedara godu, ka tu mums pagāniem par to jautā! Jūs tak ticat vienam vienīgam patiesam Dievam, un mēs tikai sākām Viņam patiesi ticēt un lūdzām Viņam palīdzību, un Viņš nevilcinājās un palīdzēja mums, un tādēļ mēs savu pateicību gavilējam pretī jūsu Dievam, kas tagad ir un paliks arī mūsu Dievs. Kāpēc tu kā jūds, pilnā ticībā nevērsies pie tava Dieva, lai Viņš arī tev palīdz, kā redzami palīdzēja mums?"

12] Pavisam apmulsis JŪDS teica: "Es rakstos neesmu lasījis, ka mūsu Dievs kādreiz būtu palīdzējis neapgraizītiem pagāniem!"

13] TIESNESIS teica: "Un tomēr arī mums dzīvība un viss ir no Viņa, un Viņš mums ļauj pār jums valdīt, kā tad tas ir?"

14] Kad jūds un tāpat vairāki viņa cilts biedri to dzirdēja, viņš neko tālāk vairs nejautāja, pagriezās un gāja prom.

15] Bet izdziedinātie par to bija ļoti priecīgi, ka tādā veidā viņi atbrīvojās no apgrūtinošajiem viesiem.

16] Bet tā kā Es iestādē vēl nenācu, un visi ar lielākām ilgām Mani tomēr gaidīja, tad viņi vienbalsīgi nolēma iet Mani meklēt, lai visu cilvēku priekšā Man parādītu godu, un tādēļ viņi vienam Markusa kalpotājam jautāja, vai Es vēl atrodos Markusa mājā un vai viņi drīkstētu nākt pie Manis.

17] KALPOTĀJS teica: "Kungs un Meistars vēl atrodas mājā un pusdieno, un atstāsta brīnumainas lietas."

18] Es atstāstīju tieši to, kas notika starp šiem izdziedinātiem, un ko viņi runāja, bet ko kalpotājs, kas iepriekš mājā mūs apkalpoja, un pēc tam no Markusa pēc kaut kā tika sūtīts iestādē, nesaprata, tādēļ izdziedinātiem jautātājiem arī neko nevarēja paskaidrot, jo viņš neko nezināja no tā, kā grieķis no Melitas un kā romiešu tiesnesis ar Mana Vārda varu tika izdziedināti.

19] Bet viņš tiem, kas viņam jautāja, vai viņi drīkstot nākt pie Manis, tomēr teica (KALPOTĀJS): "Man šeit iestādē manam kungam tikai vēl nedaudz kas darāms, tad es atkal iešu mājās, pateikšu jūsu vēlēšanos un tad tūlīt nodošu jums lielā Kunga un Meistara atbildi."

20] Ar to izdziedinātie bija mierā. Kalpotājs gāja, nokārtoja savas darīšanas, pēc tam nāca mājās pie mums un nodeva Man to, ko izdziedinātie viņam jautāja.

21] Bet Es viņam teicu: "Ej un saki Maniem draugiem, kas tev jautāja vai Es vēl atrodos mājā, un vai viņi drīkstētu nākt pie Manis: "Kuru pie Manis ved mīlestība, tas vienmēr var nākt pie Manis, un Es viņu uzņemšu ar mīlestību, kas viņu veda pie Manis."

22] Pēc šiem Maniem vārdiem kalpotājs vēlreiz gāja iestādē un izdziedinātiem to teica, kuri pēc tam prieka pilni tūlīt visā godbijībā steidzās uz Markusa dzīvojamo māju.

165. Izdziedinātie atnāk pie Kunga.

1] Kad viņi ienāca mūsu ēdamzālē, tad viņi abiem grieķiem tūlīt jautāja, kur Es būtu, un viņi viņiem tūlīt parādīja, kurš ir "Es".

2] Kad viņi to nu zināja, tad viņi kautrīgi lielākā godbijībā nāca pie Manis un neuzdrošinājās Mani uzrunāt.

3] Bet ES pilns mīlestības viņus uzlūkoju un pavisam dabīgā runas veidā viņiem teicu: "Kāpēc jūs, mani mīļie draugi, nu tā kautrējaties Manā priekšā? Vai tad Es šeit itkā esmu citāds kā tur iestādē, kur Es garā nācu pie jums un pēc jūsu ticības un paļāvības izdziedināju jūsu slimības? Saņemiet drosmi, apsēdieties pie mums pie šī galda un vispirms pēc jūsu vajadzības ēdiet un dzeriet, un caur to spēciniet savus locekļus! Tikai pēc tam mēs viens ar otru runāsim tālāk."

4] Izdziedinātie jau drosmīgāk darīja kā Es viņiem pavēlēju, tādēļ ka Mana mīlestība arvien vairāk

mazināja viņiem bailes Manā priekšā. Uz galda vēl bija daudz labi pagatavotas zivis un netrūka arī maizes un tāpat vīna. Izdziedinātie arī jau bija izsalkuši un izslāpuši un tā šis Mans uzaicinājums viņiem bija iepriecinošs, vēlams un labi noderēja. Viņi ar lielu sirdsprieku ēda un dzēra un tad arī vienmēr vairāk sajuta patiesi bērnišķu paļāvību uz Mani un arī Maniem mācekļiem.

5] Pēc tam kad viņi nu pie mūsu galda pēc vajadzības bija spēcinājušies, tikai pēc tam nu jau visvairāk drosmi atguvušais grieķis POLIKARPS Man jautāja, teikdams: "Ak Kungs un Meistar, Tu kalnā mums gan teici, ka Tu iestādē mūs apmeklēsi, un mēs gaidījām, bet Tu tomēr nenāci. Iestādē vēl ir ļoti daudz cietēju, kuriem Tavs apmeklējums gan ļoti noderētu!"

6] ES teicu: "Ja Es pie jums jau nenācu ar Manu miesu, tad Es tomēr pie jums nācu ar Manu mīlestību un palīdzēju tiem, kas ticēdami un pilni paļāvības vērsās pie Manis un ar to Es Savu jums doto solījumu izpildīju.

7] Bet pārējo dēļ Man ar Manu personu iestādē nav ko meklēt, jo viņi jau daudz par Mani dzirdēja un vairāki savu acu priekšā redzēja Mani darām brīnumus, un viņi arī zina, kur viņi varētu Mani atrast, un tomēr viņi Mani nemeklēja un ne par ko neturēja Manas zīmes un vēl mazāk Manus vārdus. Kāpēc Man nu būtu jāiet viņus meklēt un jāņem vērā un jāatceras viņu ciešanas?

8] Bet Es dažas dienas šeit vēl uzkavēšos; kas Mani meklēs, tam arī drīz un viegli Mani jāatrod.

9] Kad šis Mans draugs, ārsts no Melitas, pēc patiesa debesu prāta skaļi par Mani runāja, tad daudzi jūdi viņu dzirdēja, bet tikai viens vīrs — viens pagāns! — pienāca viņam tuvāk un sāka ar ārstu runāt par jauno Dievu un drīz ticēja kā viņš. Bet jūdi no ārsta runas drīz pamanīja par ko viņš runā, tādēļ arī drīz pagrieza viņam muguru un tālāk vairs neņēma vērā viņa pavisam gudro runu. Kāpēc viņi Man būtu jāņem vērā?

10] Kad jūs vēlāk Man skaļi uzgavilējāt, tad pie jums atkal nāca viens akls jūds, kas Kapernaumā ir bagāts tirgotājs un augļotājs, un kad tiesnesis viņam pareizi atbildēja un no tā viņš manīja, kam tiek uzgavilēts, tad arī viņš pagrieza muguru un atstāja jūs. Bet ja viņš atstāja jūs, kas bija kopā ar Manu garu, tad viņš atstāja Mani, bet kas Mani atstāj, to arī Es atstāju tik ilgi, līdz viņš nožēlo un ticot atgriežas pie Manis."

166. Kungs pamāca ticīgos.

1] (KUNGS:) "Bet to jūs vienmēr visi labi ievērojiet: ja jūs Manā Vārdā sapulcējaties — kā pirmīt iestādes dārzā — tad arī Es kā pirmīt dārzā darbodamies vienmēr būšu starp jums, pie jums un jūsos.

2] Kas dzirdēs jūs, tas dzirdēs arī Mani, un Es būšu viņam līdzcietīgs, un ja jūs kādam slimniekam, kas turas pie Manis, Manā Vārdā uzliksiet savas rokas, tad ar viņu kļūs labāk.

3] Kas jūs uzņems, tas ir uzņēmis arī Mani un tādēļ Es viņam piedošu viņa grēkus un viņu svētīšu laicīgi un mūžīgi. Bet kas jūs neuzņems, tas neuzņems arī Mani un viņa grēki paliks viņa dvēselē un Mana līdzcietība būs tālu no viņa.

4] Bet ja jūs pie kāda nāksiet Manā Vārdā un viņš jūs gan dzirdēs un ticēs, ko jūs viņam par Mani teiksiet, bet pieņemot Manu Mācību no savas sirds dziļumiem jums neteiks: "Palieciet pie manis, mīļie draugi, un kopā ar mani baudiet pusdienas!", pie tā arī nepalieciet, jo kam kas ir un pret jums būs skops, tā kā jūs tomēr neskopjieties ar Maniem Vārdiem kā augstāko labumu viņa dvēseles dzīvībai, tad arī Es būšu skops ar Manu svētību; jo caur mīlestības darbiem ticība Man kļūst dzīvi iedarbīga.

5] Kas Mana Vārda dēļ jūs mīlēs, tas arī Mani mīlēs, un Es atkal mīlēšu viņu un Mana svētība turpmāk būs pār viņu. Bet kas jūs ienīdīs un vajās, tas jūsos ienīdīs un vajās arī Mani. Bet tad viņi ar savu mēli laizīs dzeloni un sevi tik spēcīgi ievainos, ka šajā brūcē atradīs savas dvēseles nāvi un bojāeju.

6] Mana Vārda dēļ jums sev ne no viena cilvēka nav jāprasa nekāds gods, nekāda alga, tomēr kas jūs necienīs un pret jums būs cietsirdīgs, tas tāds būs arī pret Mani, un arī Es tāds būšu pret viņu.

7] Ko Es jums dodu par velti, to atkal jūs dodiet par velti! Bet ko jums piedāvā apgaismotu cilvēku mīlestība, to pieņemiet un Man par to pateicieties, jo to cilvēku sirdīs jums dos tikai Mana mīlestība un tā nenonieciniet arī mazāko dāvanu!

8] Tomēr Mana Vārda dēļ nekur nemeklējiet kādu laicīgu ieguvumu, nekādu pasaulīgu kundzību, jo pirmkārt Mana Valstība nav no šīs pasaules, bet otrkārt jūs ar meklēto un iegūto laicīgo ieguvumu un ar šīs pasaules mantoto valsti jau saņemat jūsu dvēseles dzīvības algu, un tad no Manas debesīs nav sagaidāma tālāka!

9] Vēlākos laikos neīsti un varas kāri pravieši Manā Vārdā gan darīs tāpat, kā nu dara farizeji un viņu piekritēji, un tautas acu priekšā Mani godās ar visādām ceremonijām un ar zeltu, sudrabu un dārgakmeņiem, bet Es ar Manu, Mana Gara atmodināto mutēm viņiem teikšu: "Redzi, šī nožēlojamā tauta Mani, dzīvības Kungu, godā ar mēsliem un ar matērijas nāvi un tiesu, — bet tās sirds ir tālu no Manis!" Tādēļ Es arī būšu tālu no kādas tādas tautas.

10] Tādēļ turpmāk jums Man nav jāceļ tempļi un altāri, jo Es nekad nemājošu cilvēku roku celtos tempļos un neļaušu Sevi godāt uz altāriem. Kas Mani mīl un tur Manus vieglos baušļus, tas ir Mans dzīvais templis, un viņa sirds pilna mīlestības un pacietības, ir patiesais un dzīvais un Man vienīgais patīkamais upuraltāris Man par godu. Viss cits ir tiesa, nāve un bojāeja.

11] Jūs zinat, ka visiem priesteriem — mūsu jūdu tikpat labi kā jūsu pagānu — ir zināmi ārēji svētīšanas un attīrīšanas līdzekļi, kurus viņi uzspiež pieņemt un pielietot saviem piekritējiem un piedrau ar visiem briesmīgākiem un ļaunākiem laicīgiem un mūžīgiem sodiem tiem, kas nepieņemtu iepriekš minētos līdzekļus, un tos apzīmētu kā tukšus un pilnīgi neiedarbīgus. Bet Es jums saku: tas viss jums uz visiem laikiem pilnīgi jāatmet, Es to, kas Manā Vārdā lietos tādus svētīšanas un attīrīšanas līdzekļus, uzlūkošu ar dusmīgām acīm. Pietiek, ka jūs tos, kas sirdī pieņem Manu Mācību, Manā Vārdā kristat un kārtības dēļ viņiem dodat kādu vārdu, un Es viņu spēcināšu.

12] Tad jūs Manā Vārdā un Manā mīlestībā jūsos tiem, kas Man dzīvi tic un tur Manus baušļus, laiku pa laikam Mani pieminiet, ja jums tā ir, variet dot maizi un vīnu. Kur jūs tādu mīlestības maltīti noturēsiet, tur arī Es būšu starp jums, pie jums un jūsos kā tagad ar miesu un asinīm, jo maize, ko piedāvās jūsu mīlestība uz Mani tūlīt arī kļūs kā Mana miesa un vīns kā Manas asinis, kas drīz par jums tiks upurētas, kā jūs to jau dzirdēsit!

13] Vienīgi tas jums lai paliek kā ārēja zīme, bet kurai Manā priekšā būs patiesa vērtība tikai caur mīlestību.

14] Un tā kā Es jūs šajos svarīgajos punktos pamācīju, tad ceļamies nu atkal no galda un ejam ārā, un proti dodamies uz mūsu kalnu, tur jums vēl jātiek dažam kam parādītam un dotam."

15] Pēc šiem vārdiem visi Man pateicās un mēs piecēlāmies un viegliem soļiem uzkāpām mūsu kalnā.

167. Romieša skumjas aplūkojot skaisto ainavu.

1] Kad mēs atradāmies kalnā, tad grieķi un romieši aplūkoja skaisto ainavu.

2] Un ROMIETIS teica: "Patiesi, visos virzienos tik brīnumskaistu apvidu es vēl nekad neesmu redzējis! Ja uz šīs mīļās zemes vienmēr paliktu jauns, spēcīgs un vesels, un ar nepieciešamo apgādāts, tad par šādu apvidu arī varētu būt mūžīgs prieks.

3] Bet pie tik brīnišķas ainavas cilvēka sirds bieži izjūt lielas skumjas, jo viņam pie tam vajag domāt: "Tev šis prieks ir atklāts vēl tikai pavisam īsu laiku, un tad tev uz visiem laikiem vajadzēs to sāpīgi atstāt! Bet ko citu vājais cilvēks gan var darīt kā par to nopūsties, ka viņam bieži arī uz šīs zemes tik ļoti skaisto un patīkamo dzīvi tik drīz vajag pilnīgi atstāt un vairs nevar skatīt un baudīt tādu šīs zemes brīnišķīgu apvidu pievilcību un skaistumu?! Tu, ak Kungs un Meistar, to reiz tā gribi un mums nevarīgiem cilvēkiem vaag pakļauties Tavas gribas visvarenībai!"

4] ES teicu: "Draugs, tagad gan atkal no tevis runāja senais aklais romietis un pagāns. Neskatoties uz tavu priekšzīmīgi spēcīgo un dzīvo ticību un paļāvību Man, tu pierādīji, ka tu vēl pavisam neesi iesvaidīts patiesas iekšējas dvēseles dzīves noslēpumos!

5] Vai tad tu domā, ka bez materiālās miesas palīdzības dvēsele nespēs skatīt arī šīs zemes apvidus, pieņemot ka pēc Manas jums skaidri parādītās kārtības dvēsele būs pilnveidojusies un kā tāda atstās savu smago miesu?!

6] Kas tad cits, kaut gan nepilnīgs, caur tiem diviem maziem lodziņiem tagad redz šo ainavu, kā tieši tava vienīgi dzīvā dvēsele? Miesa viņai tikai uz īsu laiku ir dota kā darba rīks, lai to pareizi izmantojot sev uz mūžibu sagatavotu un nodrošinātu pilnīgu dzīvības brīvību un patstāvību. Ko miesa jūt, dzird, redz, saož, garšo, domā un grib, tas ir dvēseles nemirstīgā būtība, un ne pašas par sevi mirušās miesas, kuras šķietamā dzīvība ir nolikta tikai caur dvēseles patieso dzīvību.

7] Bet ja tava dvēsele, pie visas viņa dzīvības ierobežotības, caur miesu redz šīs skaistās ainavas un par to sajūt īstu prieku, jau ieraugot visārējāko formu, tad viņa gan sajutīs daudz lielāku prieku un svēt-

laimi, ja viņa ar viņas gaišākām acīm varēs skatīt, novērtēt un saprast ne tikai būtņu un lietu ārējāko apvalku, bet gan visu iekšējo tā brīnumpilnākā savienojumā, darbībā un nozīmē.

8] Jā, kas tad vēl tik dziļi ir aprakts savā miesā, ka viņa dvēsele kopā ar viņas miesas noteikto nāvi arī jūtas ievilkta līdzi šajā nāvē, kas ir viņas pārāk lielās pasaules un miesas mīlestības sekas, tad cilvēkam protams vajag runāt tik nožēlojami, kā tu draugs nu runāji, bet kur cilvēks pēc Manas Mācības un pēc Manas gribas dvēselē reiz ir brīvs no laicīgiem sārņiem un ar to ir kļuvis pilnīgāks un pabeigtāks, tas skatot tādu apvidu un ainavu runās pavisam citādi un augstāk.

9] Bet kā kāds dabas cilvēks, kāds tu līdz šim vēl esi, — kaut gan tagad tu ar tavām acīm vari skatīt un ar tavām ausīm dzirdēt visas esamības un dzīvības Kungu — skatot kādu brīnišķu apvidu kļūsti skumji noskaņots, tāpēc ka pamostas sajūta par viņa iznīcību, tas viņa dvēselei ir tikai ļoti svētīgi; jo šī sajūta katrā dvēselē ir tieši tas nemirstīgais gars no Manis, bez kā viņai nebūtu nekādas dzīvības, kas dvēselē sauc: Nemīli pasauli tās ārējās pievilcības dēļ, jo tas viss ir padots nāvei un iznīcībai! Tādēļ atgriezies atpakaļ savā iekšējākā, Manī, tavā patiesā esamībā un mūžīgā dzīvībā, tad tu skatīsi un pazīsi ne tikai lietu un būtņu mirušo, visārējāko apvalku, bet gan lieliski arī to, kas tajos ir un darbojas, un kā un kāpēc un kādam beigu mērķim.

10] Saki tu, draugs, nu Man, bet ja tā lieta ir tikai tā un ne citādi, vai cilvēkam, kam sevī ir skaidrs par viņa būtību un esamību, redzot kādu pievilcīgu ārēju formu, ir iemesls kļūt skumjam, tādēļ ka reiz vajadzēs novilkt trūdošo miesu?"

168. Romieša vēlēšanās.

1] Pēc tam ROMIETIS jau daudz labakā garastāvoklī teica: "Ak visas esamības un dzīvības Kungs un Meistar, kas atrodas Tavas mūžīgās esamības un dzīvības skaidrībā un lielo garīgo viņpasauli noteikti skata ar tādu pat visu caurstrāvojošas gaismas varu kā Tu, tam tāda skaista apvids ainava noteikti neizsauks ne mazākās skumjas. Bet mūsu cilvēciskai īsredzībai, sevišķi gara un dvēseles iekšējā dzīvības sfērā, tādas skumjas noteikti nevar pārāk ņemt ļaunā. Jo no kurienes visā dzīvības tumsā dzimušam un tad lielas izaugušam cilvēkam gan jāņem jēdzieni un viedokļi par dvēseles patieso, iekšējo dzīvības būtību, tā kā viņam jau kopš agrākās bērnības nebija darīšana ne ar ko citu, kā tikai ar materiju un tās daudzveidīgajām formām.

2] Tagad caur Tavu žēlastību, palīdzību un lielāko līdzcietību pie mums nu drīz noteikti būs citādi, bet līdz šim man miesa un dvēsele bija tik pilnīgi viens, ka man kā daudziem tūkstošiem citu šķita pilnīgi neiespējami, ka bez kadas miesas varētu būt kāda pati par sevi patstāvīga dvēsele, jo manu manī domājošo dvēseli es sev stādījos priekšā kā sirds, plaušu un citu iekšējo orgānu darbības produktu, jo ja to darbība izbeigtos, tad būtu arī beigas ar sajūtām, dzirdi, redzi, ožu, garšu, uztevri, domāšanu, spriešanu un darbību.

3] Pie am es pats vēl nekad ne niecīgākā mērā neko neesmu pamanījis, kas tikai no tālienes līdzinātos kādas dvēseles pēc miesas nāves turpmākai pastāvēšanai, kaut gan citi cilvēki man šajā ziņā dažu ko stāstīja. Jo ja par ko es arī kā cilvēks pats nevarēju pārliecināties, tam man bija grūti noticēt, un tad arī noteikti uz mani nav ko dusmoties, ka domas par drīzu nāvi, sevišķi redzot kādu brīnišķīgu ainavu, kā šo te, manā sirdī vienmēr rada sāpīgu sajūtu.

4] Ja es kādu no maniem jau sen mirušiem draugiem un paziņām jebkad spētu redzēt un ar viņu sarunāties, tad tāda brīnišķīga ainava manī arī neradītu skumjas tādā veidā, kā tas pie manis jau kopš ilga laika bija, ko būtiski veicina mana, no neviena laicīga ārsta vairs neizdziedināmā plaušu slimība un mans vecums, kas man jau tāpat vairs nedod cerības uz ilgu dzīvi un mani pilnīgi padara par dzīvības, dabas skaistuma un jaunas, rosīgas jaunības ienaidnieku.

5] Tagad Tavā redzamā klātbūtnē, ak Kungs un Meistar, protams ir pavism citādi, jo tagad es no Tavas dievišķās mutes zinu, kas ir ar cilvēku pēc miesas nāves, un tas man gandrīz pilnīgi atņēma tik ilgi mocījušās bailes no nāves, par ko Es tev pateicos no visiem sirds dziļumiem.

6] Ja es vēl varētu redzēt un runāt ar kādu no maniem bijušiem draugiem, ko Tu, ak miesas un gara pasaules Kungs un Meistar, noteikti varētu panākt, — tad mana daba noteikti būtu vēl vairāk kārtībā. Ka tas Tev, ak Kungs un Meistar, ir ļoti viegli iespējams, par to man nav ne mazāko šaubu, bet vai tas pēc Tavas gudrības un kārtības ir arī pieļaujams, to vari zināti vienīgi tikai Tu un arī cilvēks, kuram Tu to saki. Ja tas būtu pieļaujams, tad es Tev to lūgtu."

7] ES teicu: "Draugs, tas ir iespējams un arī pieļaujams tādiem cilvēkiem, kuri tam jau ir nobrieduši, jo pašu garā jau spēcīgiem cilvēkiem vēl ļoti netīras dvēseles, ja tām šajā pasaulē vajag sevi parādīt, neko sliktu nevar nodarīt, — bet gan tiem, kas savā garā vēl ir nenobrieduši.

8] Visi tavi no miesas pasaules šķirtie draugi un paziņas tev nebūs nekāda patīkama parādība, ja Es tev tos visus rādītu. Tādēļ Es tev gribu stādīt priekšā tikai nedaudzus un nedaudz labākus un tu pats vari ar viņiem pārrunāt par viņu viņpasaules stāvokli.

9] Ja tu to nopietni vēlies, es uz īsu laiku gribu tev dot tādu iespēju un tu tavus labākos draugus varēsi ne tikai redzēt un ar viņiem runāt, bet gan varēsi arī redzēt, kā izskatās viņu dzīvojamā un darbojamā pasaule un kāda tā ir."

10] ROMIETIS teica: "Ak Kungs un Meistar, parādi man šo žēlastību!"

11] ES teicu: "Tātad lai tā ir, un tas notiek!"

169. Romietis satiekas ar savu mirušo tēvu.

1] Kad Es to izteicu, tad arī, ne tikai viņam, bet arī visiem klātesošiem redzami, mūsu tiesneša priekšā stāvēja četri apbruņoti romieši, no kuriem klātesošie ļoti izbijās, tādēļ ka viņi viņus uzlūkoja ar dusmās kvēlojošām acīm. Arī viņam sākumā nebija drosme viņus uzrunāt. Tikai kad Es viņam liku ieradušos uzrunāt, viņš vienam, kas bija viņa tēvs, jautāja, vai pēc miesas nāves viņš nopietnībā turpina dzīvot un kā.

2] Tad GARS, savā dēlam labi pazīstamā ķērcošā balsī teica: "Neprātīgais, dumjais dēls, ko tu mūs traucē mūsu mīlestībā un mūsu darbībā?!

3] Ka mēs turpinam dīvot un īstenībā nekad neesam nomiruši, to tu labi redzi ar tavām mēslu pilnām acīm! Mēs nu tiko gatavojamies lielam karagājienam un steidzamies, lai aizseigtos priekšā ienaidniekam, un tev tagad mani vajag traucēt slavas pilnā varoņdarbā manam ķeizaram! Man nu būtu prieks tevi, tu neprātīgais puika, ar manu aso zobenu nu sacirst tūkstots gabalos!

4] Ja aiz tevis nebūtu tas dumjais burvis no Nācaretes ar savu mākslu, kuram tava dumjība pārāda dievišķu godu, tad tava pārgalvība tev maksātu dārgi! Bet atlikts nav atcelts! Kad tu no sava miesas maisa pārnāksi pie mums, tad tev par tavu neprātu jāsaņem alga!"

5] Pavisam mazdūšīgi mūsu ROMIETIS saka: "Kā es varu jūs traucēt jūsu mierā, tā kā karojot jums, šķiet, tomēr nav nekāds miers, un ja Vīrs te man līdzās ir tikai dumjš burvis no Nācaretes, kāpēc tad jūs paklausat Viņa gribai? Vai tad jūs kā varoņi neesat varenāki par Viņu?"

6] GARS teica: "Ko tu dumjais neprāti saproti no mūsu lietām? Mēs daram, ko mēs gribam, un nevienam neļaujam sev pavēlēt!"

7] TIESNESIS teica: "Ja jūs esat tik ļoti vareni, kāpēc tad jūs šeit paliekat un nedomājat par to, ka ienaidnieks nu izcīna priekšroku? Vai tad jūs neticat, ka ir tikai viens visvarens Dievs, pret kuru jūs ar saviem ieročiem ne mūžam neko nepanākat?"

8] GARS teica: "Vai tad tu tici, ka mēs, pilnīgi cilvēki mūsu lielajā pasaulē, kurai nav ne sākums, ne beigas, arī vēl esam tik dumji kā jūs, šī rieksta nameļa kurmji un glodenes?! Kur bez mums jebkad ir kāds Dievs?! Mēs esam dievi un mūsu lielais ķeizars ir mūsu galvenais dievs, un arī es jau stāvu rindā drīz kļūt par ķeizaru, jo pie mums nu jau ir daudzi ķeizari!"

9] TIESNESIS teica: "Jā, tad pie jums beigās katrs cilvēks var kļūt ķeizars?"

10] GARS, no augstprātības pilnīgi piepūties, teica: "Vai tad tu, dumiķi, nezini, ka no vienkāršas tautas nekad nekļūst ķeizars, jo tā ir tikai tādēļ, lai vienmēr sviedriem vaigā mums strādātu un cīnītos, lai visa slava un labklājība būtu vienīgi mūsu neapstrīdama daļa. Mēs dodam likumus mums par labu un tautai pie stingrākā soda vajag tiem paklausīt. Kurš no vienkāršās tautas iedrošinātos izteikt tikai vienu mums nepatīkamu vārdu, kā nodevējs tiek sodīts ar nāvi. Jo vienīgi mums ir tiesības iznīcināt visu, kas tikai niecīgākā mērā mums šķiet nepatīkams. Savai izpriecai mēs vienkāršo tautu varam arī nonāvēt, un neviens gudrais mums tad nejautā, vai tas esot pareizi vei nepareizi. Jo vienīgi tas ir pareizi, ko mēs gribam un daram, bet viss pret to ir sodāms noziegums!"

11] Tas mūsu TIESNESIM tad jau tomēr bija nedaudz par daudz, un ļoti satraukts viņš teica: "Ak jūs ļoti aklās dvēseles, cik bezgala tālu jūs esat no dzīvības iekšējās patiesības! Kā jūs savā tautā tad gribat kādu nonāvēt, tā kā pie jums tomēr vairs nav iespējams būt kādai nāvei?"

12] GARS teica: "Jo labāk! Ja pie mums kāda saplosīta nekrietna dvēsele atkal tiek sarausta kopā un

turpina dzīvot, tad viņa atkal no jauna var tikt satverta un saplosīta!"

13] TIESNESIS teica: "Kā tad pēc tam izskatās jūsu pasaules lieliskums?"

14] GARS teica: "Dumiķi, atver savas mēslu acis un skaties!"

15] Tad romietis ieraudzīja ļoti drūmu apvidu, kurā bija redzamas visādas pilis. Ārpus šīm pilīm tur bija daudzas netīras būdiņas un līdzās tām viņš ieraudzīja arī daudzus cilvēkus, kuru izskats bija ļoti nožēlojams. Tāpat viņš redzēja arī cīnītājus, apbruņotus visādiem ieročiem, un kādā tālākā attālumā viņš pamanīja arī kara nometni un ārpus tās cīņas.

16] Un viņš lūdza Man, teikdams (ROMIETIS): "Ak Kungs un Meistar, liec mani atpakaļ stāvoklī, kurā es neredzēšu nevienu viņpasaulē dzīvot turpinošu dvēseli, jo ja pēc nāves visas dvēseles sagaida tāds stāvoklis, tad cilvēkam būtu tūkstots reizes labāk, ja viņš nekad nebūtu radīts un piedzimis!"

17] Pēc tam Es romietim tūlīt atņēmu spēju skatīt netīru dvēseļu apakšējo, netīro pasauli, un kad ļoti ļaunie gari pēkšņi attālinājās un kļuva neredzami, viņam jautāju, teikdams: "Nu, draugs, vai tu pēc izskata, valodas un rakstura pazini tavus radiniekus? Kā viņi tev patika?"

18] ROMIETIS un arī ĀRSTS teica: "Ak Kungs un Meistar, tas tomēr ir šausmīgāk nekā šausmīgi!"

19] Pēc tam ROMIETIS viens runāja tālāk: "Es acumirklī pazinu manu tēvu, jo viņš bija tāds pats ārkārtīgi lepnais romietis, kāds viņš bija savas miesas dzīves laikā; kas nebija patricietis, tas viņam bija mazāk kā paklīdis bezsaimnieka suns, un es kā vārgulis, un tātad viņam pār visu diženākam kara amatam nespējīgs, nebiju viņa mīlulis. Bet man tomēr vajadzēja būt kaut kam, kura priekšā visai tautai vajag drebēt, un tādēļ arī tiku pārcelts vienmēr nedaudz dumpoties gribošā Āzijā, ar norādījumu ar lielāko stingrību izturēties pret katru likuma pārkāpēju — bet ko es kā vairāk vai mazāk slimīgs cilvēks tomēr nedarīju, jo es domāju: "Jūs tomēr arī esat cilvēki, kā es, neskatoties uz manu radinieku pārlieko augstprātību, un esat ļoti mocīti. Es gan gribu tiesāt pēc taisnības, bet ar tiranisku stingrību jums nav jātiek no manis mocītiem! Un tādēļ virstiesneša amatā vienmēr biju labi ieredzēts.

20] Kad tēvs vēl bija šīs pasaules pilsonis un reiz nonāca Tirā, tad savā ķērcošā valdonīgā balsī man jautāja, cik cik daudziem caur manu stingro tiesas spriedumu jau esot nocirstas galvas un cik daudi piesisti krustā. Un pēc pilnas patiesības es viņam atbildēju: "Līdz šim vēl neviens cilvēks, jo laimīgā kārtā tam nebija kāds nozīmīgs pamats!"

21] Tad dusmās kvēlojošām acīm viņš man teica: "Tu biji, esi un paliec neprātīgs dumiķis! Ja tautu grib turēt vienmēr pieaugošā respektā likuma priekšā, tad laiku pa laikam tomēr vajag kādu par brīdinājumu citiem sodīt, ja arī neviens pret likumu nav grakojis! Noziedzniekam trūkstot ņem pirmo labāko no prastās tautas, piedzejo viņam kādu noziegumu, nolīgtiem lieciniekiem liec to apstiprināt un pēc tam dari savu stingro un nepielūdzamo amatu! Ar to tautai iedveš respektu likuma priekšā un par to pie ķeizara var iegūt labu atalgojumu!"

22] Un es uz to teicu: Mums tomēr ir no ķeizara stingri ievērojams slepens rīkojums bez pietiekama iemesla nevienu cilvēku nemocīt ar pārāk stingru likumu! Kāds karavīrs un karavadonis gan var ķerties pie darba, bet pilsonības mieru mīlošā sfērā tas pavisam neiet!"

23] Pēc tam, zobgalīgi smejoties, tēvs vēlreiz teica: "Tu biji, esi un paliec dumiķis!", pagrieza man muguru un redzamās dusmās mani atstāja, un pēc tam līdz šim es viņu vairs neredzēju. Dažus gadus pēc tam es no Romas saņēmu ziņu, ka viņš esot miris, — un es par viņu patiesi nevarēju sērot!

24] Tātad kāds viņš bija savā miesas dzīvē, tāds viņš vēl ir, — tikai savā ķeizara godināšanā vēl ļaunāks!

25] Ak visas esamības un dzīvības Kungs un Meistar, vai tad ar tādu dvēslei mūžam nekad nekļūs labāk? Vai viņa nekad nenonāks labākā gaismā? Arī tās viņpasaules dvēseles, kas turas kopā ar viņu?"

26] Ar draudzīgu seju ES teicu: "Draugs, pie Dieva visas lietas ir iespējamas, lai arī cik neiespējamas tās liekas cilvēkiem uz šīs zemes. Tomēr kā un kad —, to tu sapratīsi tikai tad, kad Mans mūžīgais mīlestības un patiesības Gars tavā dvēselē Pats tev to pavēstīs!"

27] Ar to romietis bija apmierināts un sākā tuvāk pārdomāt par redzēto un par Manis teikto.

170. Kunga izskaidrojums par viņpasaules apstākļiem.

1] Bet tagad pie Manis pienāca ĀRSTS no Melitas un teica: "Kungs un Meistar, tā kā mēs visi redzējām un dzirdējām vienu un to pašu, tad šī Tevis pielaistā paradība acīmredzami bija pilnīga patiesība, un nekāda nomoda stāvoklī sapņa veidīga parādība, kāda pie dažiem maniem slimniekiem jau bieži

atgadījās, kur vienā un tajā pašā laikā istabā pieci drudža slimnieki arī redzēja līdzīgas būtnes, bet viņu redzētās būtnes ne tuvu nebija līdzīgas — jo katrs slimnieks redzēja kaut ko pavisam citu un arī dzirdēja dažādās valodās —, un tā man šķiet, ka manu drudža slimieku redzētās būtnes bija līdzīgas sapnim, kas tomēr noteikti nav nekas cits, kā tikai ātri caur āderēm plūstošu asiņu sakarsētas fantāzijas tukša spēle.

2] Bet pie šīs gaišā dienas laikā ar Tavu pieļāvumu notikušās parādības nevienam no mums nebija drudzis, tātad arī ne ātrs pulss un nekāda sakarsēta fantāzija, un mēs visi redzējām un dzirdējām vienādi, un tātad, kā jau minēts, šī parādība bija pilnīga realitāte.

3] Bet tagad ir jautājums: Vai šis visu mūsu redzētais ārkārtīgi drūmais un netīrais apvidus ar visu to, ko mēs tajā redzējām, tomēr lokāli ir uz mūsu zemes, jeb vai tas mums bija saskatāms tikai kā atbilstoša stāvokļa aina — kā varbūt tikai mūsu redzēto garu tukšas fantāzijas sapņu tēli. Un šajā apvidū citi redzētie gari arī bija uz šīs zemes reiz dzīvojušu cilvēku dvēseles, vai arī tās pieder mūsu tuvumā redzēto garu ļaunas fantāzijas valstij? Jo skatot viņpasaules skumjo apvidu, dīvaini bija tas, ka caur to mēs varējām skatīt arī šīs zemes apvidu, un līdzās arī pavisam skaidri punktu pa punktam mēs redzējām arī skumjo apvidu. Un beidzot pats par sevi rodas jautājums un tas skan: "Vai gari, kurus mēs redzējām, redz arī mūsu zemi, vai tikai viņu fantāzijas apvidu?"

4] ES teicu: "Gariem, kurus jūs šeit redzējāt, un vēl daudziem tūkstošiem viņiem līdzīgu tā ir pilnīga realitāte. Viņi apdzīvo tās pilis un cietokšņus, kurus jūs skatījāt tajā netīri drūmajā apvidū. Apvidus, visas tās pilis un cietokšņi, netīrās būdas, teltis, nabadzīgā izskata pakļautie gari, karalauks kopā ar tā karavīriem nav nekas cits kā viņu ļaunās fantāzijas auglis, sevišķi apvidus un tā iekārtojums. Jo ar nabadzīgajiem jūsu redzētajiem gariem, ja jūs tūkstoti varat iedomāties kā vienu veselu, realitātē ir tūkstošā daļa. Tātad pa lielākai daļai viņi pieder ļaunas maldu fantāzijas sfērai, bet jūsu redzēto garu tūkstošā daļa tomēr apmēram tā pieder kādai patiesai garu realitātei, kā uz zemes jūsu ēna arī pieder pie jūsu būtiskās realitātes. Ēna pati par sevi gan pavisam nav kas esošs — bet tā tomēr tad nebūtu, ja jūsu pašu iepriekš nebūtu.

5] Jūsu redzētie nožēlojamie gari pa lielākai daļai gan jau ir viņpasaulē, bet daļa vēl miesīgi dzīvo uz šīs zemes; bet tādēļ, ka jūsu redzētie reālie gari kopā ar viņiem līdzīgiem pilniem egoisma, augstprātības un varas kāres viņu zemes dzīves laikā valdonīgi apgājās ar daudziem viņiem pakļautiem cilvēkiem, tad viņu attēli vai zināmā veidā ēnu skices vāji paliek viņu dvēseļu apziņā.

6] Bet tā kā jūsu redzētiem ļauniem gariem kopā ar vēl daudziem citiem viņiem līdzīgiem sevī ir tiko niecīgākā dzirkstelīte no pilnas patiesības gaismas un tātad viņi arī neko nevar redzēt un pamanīt no tā, kas pēc pilnas patiesības ir ārpus viņiem — līdzīgi arī kāds dziļā miegā guļošs neko neredz un nemana no tā, kas īstenībā viņu ietver, — tad viņi savā iekšējā, ļoti vājā maldu gaismā redz tikai to, ko ar viņu atmiņas palīdzību viņiem rada viņu ļauni savtīgā fantāzija.

7] Bet šo radīto var redzēt katra pilnīga dvēsele un ja viņa no Manas gribas un gaismas šad un tad ar savu gribu tuvojas vai vēršas pie kādas tādas ļaunas apvienības, tad no tā viņai pilnīgi saskatāmā maldu un šķietamības apvidus viņa acumirklī pazīst, kāda veida īstenībā ir kādas apvienības reālie gari un pilnīgu garu acu priekšā tādi gari arī nevar apslēpt un noslēpt savu iekšējo ļaunumu.

8] Šeit uz šīs pasaules kāds vilks var parādīties aitas ādā, — bet citā pasaulē viņam to skaļi un atklāti pavēstīs lejā no jumta, ko viņš savas mājas iekšienē domā, grib un dara.

9] Bet tādēļ, ka katrs pilnīgs gars to var, tad viņš ar savu gudrību un varu ar atbilstošiem pretlīdzekļiem var iedarbīgi pretoties viņu ļaunām domām un tieksmēm.

10] Tādai ļaunai apvienībai pie tās ļaunā egoisma spēka bieži vajag nogrimt ļaunuma dziļākajos dziļumos un pašai sevi pilnīgi sagraut un iznīcināt; pēc tam ir lēna iespējamība pamazām un vienmēr vairāk un vairāk atkal pacelties patiesīas gaismā.

11] Un tā arī ies jūsu redzētajiem gariem, bet kad starp viņiem ir tādi, kas caur visādām no Manis pielaistām atbilstošām parādībām sāk saprast viņu tieksmju veltīgumu, tad viņi arī vieglāk tiek pacelti patiesības gaismā."

12] Man tālāk jautādams ĀRSTS teica: "Ak Kungs un Meistar, kā tad tāds ļauns gars var pats sevi pilnīgi sagraut un iznīcināt?"

13] ES teicu: "Kā ar laiku visa matērija pati sevi sagrauj un iznīcina viņā uz ārieni izgājušo formu un tad atgriežas atpakaļ savā patiesā pirmelementā!

14] Pie šiem gariem viņu ļaunās fantāzijas radītais ir spēkā kā stingri materiāla realitāte; tā paliek kā tas, kas tā viņiem šķiet esam arī tik ilgi, līdz gara atmiņa un no tās izcēlusies fantāzija caur savām

vienmēr pieaugošām kaislībām necieš kadu lūzumu un zaudējumu. Ja tas notiek, tad jau arī pazūd viņu pasaule kopā ar tās pilīm, cietokšņiem un dārgumiem.

15] Tas ir salīdzināms ar kādu cilvēku, kas kādu viņam ļoti vērtīgu dārgumu aprok kādā drošā vietā, kuru viņš lai ievēro. Bet tā kā rūpes, ka kāds cits tomēr varētu dārgumu atklāt, viņu vairāk un vairāk moka, tad viņš pamazām arvien vairāk apmulst, viņa atmiņa kļūst vājāka un vājāka, tātad arī viņa atcerēšanās un tātad arī viņa fantāzija. Pie tam viņu pārņem sava veida smadzeņu drudzis, kas viņam tā laupa visu viņa atmiņu un atcerēšanos, ka viņš savu tik uzticami un labi paslēpto dārgumu nespēj atcerēties. Kas viņam nu ir tas dārgums — uz kurieni tas ir aizgājis? Redzi, tas viņam ir izzudis no esamības! Un tāpat šiem gariem iet ar viņu pasauli.

16] Kā kāds cilvēks zaudējot savu atmiņu pamatā ir zaudējis visu — kaut gan tas pats par sevi ir — tāpat arī gars pazaudē visu, ko radīja viņa fantāzija, un tad tāds gars stāv pavisam nožēlojams un no visiem atstāts.

17] Tādā stāvoklī tad ir iespējams, ka vienmēr piemērotā veidā viņam tuvojas kāds gudrāks gars un pats brīvprātīgi dara viņa maldus uzskatāmus un aptveramus, un tad nemanot pamazām spiež stāties uz gaismas ceļa.

18] Tomēr tik drīz, kā tu, Mans draugs, to sev stādies priekšā, tāds gars pilnu gaismu nesasniedz, jo tiklīdz kāds tāds gars sasniedz tāda veida brīvāku apziņu, tad uzpeld atkal viņa senā fantāzija, un ar to viņš tad drīz atkal sev rada kādu pasauli, kas atbilst viņa senai mīlestībai un ir viņam patīkama. Tādēļ viņam vēlreiz vajag zaudēt paša ap sevi uzcelto paradīzi un pamanīt tās nederīgumu, pēc kam viņš tad atkal var tikts likt augstākā pakāpē.

19] Bet tas pie daudziem gariem, kā tu viņus šeit redzēji, pat bieži atgadās. Jo kāda ačgārna mīlestība, kas par spīti visai tās ačgārnībai tad tomēr nosaka sevi pašu apzinošo gara dzīvību, valdot brīvai gribai nav tik viegli un drīz, kā tu to domā, pārveidojma pareizā un patiesā."

171. Cilvēku dvēseļu vadīšana uz pilnību.

1] (KUNGS:) "Tu pie sevis nu gan protams domā un saki: "Jā, dievišķai gudrībai un visvarenībai tam tomēr jābūt ļoti viegli iespējamam!" Bet Es tev saku: Tad arī Man Pašam nebūtu vajadzīgs kā Cilvēka Dēlam miesā nākt uz šo zemi un kā Skolotājam jūs cilvēkus mācīt, un arī pirmlaikos nebūtu bijis vajadzīgs jums cilvēkiem modināt visādus gudros un skolotājus.

2] Jo ja tikai ar Manu visvarenību jūs varētu tikt veidoti par brīvākiem, Man visā pilnīgi līdzīgiem bērniem, tad Es to noteikti arī būtu darījis; bet tā kā jūs Manas visvarenības pastāvīgā pavadā nekad nevarētu kļūt par brīviem, patstāvīgiem un Man visā līdzīgiem bērniem, bet gan vienmēr paliktu vienādi, līdzīgi visām citām materiālām būtnēm, kā māli, gaiss, ūdens, akmens, metāls, stādi un visu veidu dzīvnieki — ko Es kā visu būtņu un lietu Radītājs noteikti visskaidrāk sapratīšu — tad vajag būt tā, kā tas ir un kā tam arī vajag būt. Jo — saproti to labi! — radīt dievus ir pavisam kas cits kā radīt saules, planētas, pasaules un visā bezgalīgā radības telpā visas citas būtnes! Vai tu to labi aptvēri?

3] Tādēļ cilvēks nāk pasaulē gandrīz pilnīgi bez kādām zināšanām un viņam vajag tikt visā apmācītam, kamēr dzīvnieki šajā pasaulē jau nes līdzi visu, kas vajadzīgs viņu dzīvības uzturēšanai.

4] Cilvēks, kā viņš nāk šajā pasaulē, pēc dvēseles tiek pilnīgi šķirts no Dieva visvarenības un visā tiek atstāts savā paša gribā un atziņā. Tikai ja viņš, no saviem vecākiem un citiem gudriem skolotājiem pamācīts, sasniedz Dieva izpratni, tad ticīgi vēršas pie Viņa un Viņam lūdz Viņa palīdzību un aizstāvību, tad arī no visām debesīm sākas dievišķa ietekme un cilvēka dvēsele pāriet vienmēr skaidrākā izpratnē un no tā vienmēr vairāk un vairāk mīlestībā uz Dievu; tad viņa tās gribu pakārto iepazītai Dieva gribai un tā savienojas ar Dieva Garu un ar to pamazām caur dievišķo Garu viņā tikpat pilnīga, kā dievišķais Gars Sevī Pašā ir pilnīgs, un pie tam tomēr visā paliek pilnīgi brīva un patstāvīga, kā Dievs Pats par Sevi ir mūžam pilnīgi brīvs un patstāvīgs.

5] Tu tavā nu diezgan apskaidrotā pasaules prātā domā: Bet ja katra Manī pilnīga dvēsele visā būs tikpat pilnīga kā Es Pats esmu pilnīgs — vai ar laiku tas nevar novest pie sava veida dievu kariem, un kas beigās izcīnīs uzvaru?

6] Redzi, starp neizglītotiem un bieži vēl augstākā mērā visādos maldos esošiem zemes cilvēkiem viņu pasaules mīlestbas un egoisma dēļ kas tāds gan ir viegli iedomājams, kā to pārāk skidri pierāda pasaules hronika, bet patiesā Dieva Valstībā tas nav ne iedomājams un vēl daudz mazāk iespējams. Jo

kas reiz pats stāv pilnīgākā Dieva patiesībā un labi saprot, ka bez tās neviena lieta nav iespējama — kā viņam būtu jebkad jānonāk strīdā ar mūžīgo pirmpatiesību Dievā?

7] Jo kā tas būtu iespējams, ka, piemēram, tikai kāds eņģeļa gars jebkad varētu sākt strīdēties pret pirmdievišķo patiesību, tā kā tā tomēr sastāda viņa būtību. Tad pie tam viņš tomēr sāktu cīņu nevis ar Dievu, bet gan tikai pats ar sevi, un ar to tad arī nekaitētu nevienam citam, kā tikai pats sev.

8] Vai tu uz šīs zemes jau kādreiz piedzīvoji, ka divi rēķināšanas mākslā labi izglītoti cilvēki itkā šāktu strīdēties, tādēļ ka pēc pasaulē pieņemtās skaitīšanas sistēmas divas pilnīgi vienādas vienības un atkal divas pilnīgi vienādas vienības summā dod četras vienības? Redzi, visi tikai daudzmaz rēķināšanu zinošie cilvēki tajā ir pilnīgi vienisprātis un pie tikai nedaudz skaidra saprāta par to gan noteikti nesāks strīdēties un karot, jo arī savu pašu priekšrocību pēc viņiem šo rēķināšanas patiesību vajag atzīt kā vispārēju un derīgu visiem laikiem!

9] Un tāpat ir ar visām pilnīgām dvēselēm Dieva Valstībā — viņas visas ir vienas un tās pašas patiesības caurstrāvotas, tādēļ ka tā ceļas no viņu mīlestības uz Dievu un tuvāko gaismas.

10] Cik ilgi cilvēki savā starpā var sākt ķildoties, strīdēties un karot, viņi arī ir tālu no Dieva valstības un tajā neienāks drīzāk, līdz nebūs kļuvuši nemainīgi lieli visā pacietībā, pazemībā, lēnprātībā un tuvākā mīlestībā; bet ja viņi tas reiz ir un ar to sasniedz Dieva patiesību sevī, tad mūžam ir beigas visām ķildām, strīdiem un kariem, un par taviem dievu kariem arī mūžam nevar būt nekada runa. — Vai tu to labi saprati?"

172. Kungs pasauc Rafaelu izskaidrot par Dieva Valstības būtību.

1] ĀRSTS teica: "Ak Kungs un Meistar, tagad man viss ir skaidrs un mēs Tev pateicamies, ka Tu pirmkārt tik gaiši atklāji garu pasauli un mēs nu zinām kāda lielajā viņpasaulē ir pasaules kāru cilvēku dzīve un kādai ta vajag būt, un otrkārt mēs Tev pateicamies, ak Kungs un Meistar, par izskaidrojumu par pilnīgu garu stāvokli lielajā Dieva Valstībā.

2] Protams, būtu vēlams gan arī varēt ieskatīties Dieva Valstības būtībā un redzēt tās jau svētlaimīgos iedzīvotājus, tomēr tādēļ, ka Tava žēlastība un mīlestība to jau tāpat ar vārdiem tik skaidri attēloja, ka mēs to varam pilnīgi tikpat kā ar acīm skatīt, tad es to uzskatu par pārdrošību, no Tevis prasīt mums rādīt arī viņpasaules svētlaimīgos garus, — un tātad mēs vēlreiz pateicamies Tev par šo lielo žēlastību, ko Tu tik bagātīgā mērā mums piešķīri.

3] ES teicu: "Jā, Mans draugs, ar Dieva Valstības, kurā kopš jums neiedomājamiem laikiem atrodas neskaitāmi svētlaimīgākie gari, būtības parādīšanu — pie jums tas vēl tik ilgi nav iespējams, līdz Dieva Valstība jūsos ir kļuvusi labi izveidota un apgaismota un jūsos pašos saskatāma patiesība.

4] Bet ja pēc Manas jums atklātās gribas Dieva Valstība jūsos pašos kļūst reāla un darbīga, tad jūs to arī skatīsiet un par to jums būs liels prieks. Bet tā kā jūs visi — izņemot to vienu, kuru Es bieži brīdinu un kas vēl nevar atmest savu skopumu — jau esat pilnīgi iegājuši Manā gribā, tad Es gribu šeit atsaukt vienu jau sen pilnīgu eņģeļa garu un viņam jums jāsniedz tuvāku izskaidrojumu par Dieva Valstības būtību."

5] Pēc tam ES skaļi saucu: "Rafael, nāc un kalpo Man un tavviem brāļiem!"

6] Kad Es to izteicu, tad nopietni draudzīgs un tīri debešķīgā saistumāpilnīgi starojošu seju Rafaels stāvēja Manā priekšā un teica: "Mans Kungs un mans Dievs, Tava griba ir mana esamība, mana mūžīgā dzīvība un mana gudrība un vara, un ļauj notikt, ka šiem maniem brāļiem jāsaskata Tavu gribu kā Dieva Valstību manī!"

7] Kad sevišķi grieķi un mūsu romieši Rafaelu ieraudzīja, tad viņi apklusa un savās sirdīs nevarēja vien pietiekami brīnīties par eņģeļa ārkārtīgi brīnišķīgo izskatu, pie tam viņa īsā uzruna Man, piln gara, patiesības un dzīvības, uz viņiem atstāja tik dziļu iespaidu, ka viņi ilgi nevarēja apsvērt, kas viņiem ar šo pilnīgo garu nu būtu jāiesāk.

8] Arī vēl klātesošais saimnieks no Jesairas, laivinieks un zināmā zvejnieku ciematiņa pārstāvis caur Rafaela pēkšņo parādīšanos bija tik augstākajā mērā pārsteigti un arī nezināja, kas viņiem tik pārsteidzoši īsā laikā ar viņu būtu jādara. Jo pirmkārt viņus pārsteidza viņa pēkšņā parādīšanās, un otrkārt, viņa daiļums debesu tālu pārsniedza visus viņu jēdzienus un priekšstatus ar cilvēka izskata lielāko skaistumu.

9] Viņi visi nevarēja vien pietiekami viņā nolūkoties un ĀRSTS pie sevis teica: "Nē, nē, tas svētlai-

mībai debesu Valstībā jau pats par sevi ir bezgala vairāk kā par daudz, jo tādā augsti pilnīga skaistākā cilvēka stāva vērošanā kādam cilvēkam tūkstots gadiem tomēr vajadzētu paiet tik ātri un īsi kā ilgst bēgošs acumirklis!"

10] Un tā pie sevis domāja vēl vairāki. Beigās pēc diezgan ilga tāda apbrīnošanas laika mūsu ĀRSTS atkal saņēma drosmi un Man teica: "Kungs, Kungs un Meistar, šeit būtu uz mūžību labi, un sev es nekad neprasītu kādu vēl augstāku dzīvības laimes svētlaimi, bet tā kā Tu caur Tavu bezgala lielo mīlestību un žēlastību ļāvi kā liesmojošai mīlestībai mūsu priekšā parādīties noteikti pār visu pilnīgākam garam, un tā kā viņš arī visu mūsu priekšā skaļi runāja, tad, ja būtu derīgi un pieļaujams, es tomēr arī vēlētos ar viņu parunāt par Dieva Valstības būtību."

12] ES teicu: "Tādēļ Es viņu atsaucu! Tagad tu vari ar viņu runāt kā ar kādu no taviem biedriem. Pieej pie viņa un runā ar viņu!"

173. Dieva Valstības būtība.

1] Pēc tam mūsu ĀRSTS ļoti piesardzīgiem soļiem gāja pie Rafaela, kas pa to laiku šo to ar Kisjonu un Filopoldu pārrunāja attiecībā uz tuvu nākotni, dziļi viņa priekšā paklanījās un tad teica: "Augstais gars no debesīm un svētlaimīgais Tā draugs, kas nu atnācis kā Cilvēks ar miesu un asinīm, staigā starp mums un Pats par Sevi liecina ar Saviem vārdiem un Saviem darbiem, ka Viņā mājo vienīgi patiesā viena Dieva visvarenais Gars. Tad tomēr gribi man ko darīt zināmu par Dieva Valstības būtību kādā man, vēl ļoti nepilnīgam cilvēkam aptveramā veidā!"

2] RAFAELS teica: "Jā, draugs, tev manā priekšā nevajag stāvēt tik mazdūšīgam, jo tad Es tev Dieva Valstības būtību neko daudz nevarētu atklāt, tā kā bailīga dvēsele neatrodas tādā stāvoklī, lai sevī uzņemtu un uzsktāmi aptvertu dziļākas patiesības dievišķā gara labumam, kam viņā jāpamostas. Tātad saņem drosmi, uzskati mani kā savu brāli, kas arī reiz valkājis šīs pasaules miesu, un tad mēs viegli viens ar otru runāsim!"

3] Pēc šīs īsās uzrunas ĀRSTS saņēma vairāk drosmes un Rafaelam teica: "Redzi, tagad man jau ir vairāk drosmes kā iepriekš, kad uz Kunga saucienu tava pēkšņā parādīšanās mani tik ļoti vareni pārsteidza, un tā es jau esmu mierīgs no tevis dzirdēt kādu patiesu izskaidrojumu par Dieva Valstības būtību. Augstais un ļoti brīnišķais Kunga debesu gars, sniedz man to!"

4] Uz to RAFAELS teica: "Tātad klausies, tu mans mīļais draugs un brāli Kunga vārdā un mīlestībā! Tu kā jau nu izdziedināts ārsts no Melitas citādi jau esi īsti gudrs vīrs — jo tu dziedniecības iestādē, kad Kungs tevi pēkšņi uz tavu lūgumu izdziedināji, vispirms un pareizi atzini vienu vienīgo patieso Dievu, un tagad esi tik stings tavā visu tavu būtni caurstrāvojošajā ticībā, ka neviena parādība visā pasaulē evi no tās nevarētu novērst, kas tavai dvēselei un tavai sirdij sniedz lielu slavu —; bet tā kā tu no tava iepriekšējā pagānisma tik drīz pazini vispirmo un lielāko dzīvības patiesību, tad tas nu patiesi ir diezgan dīvaini, ka tu Dieva Valstības būtību nepazīsti vēl drīzāk un vieglāk kā pēc Viņa darbiem iepriekš Kungu, Viņu pirms tam neredzot un ar Viņu nerunājot!

5] Jo kad tu iepriekš dzirdēji par kādu dīvainu Vīru no Nācaretes, kas nu atrodas šeit, un tevi — pēc valodām — kā daudzus citus varētu brīnumainā veidā izdziedināt, tas tevi vēl ilgi nepārliecināja, ka aiz Viņa ir Pats Kungs, bet tavs gars tev atklāja šo visu patiesību lielāko un svētāko.

6] Kur tad tagad ir tavs gars, lai viņš tev saka — "Kā tu gan vari jautāt par Dieva Valstības būtību?! Kā tad tu tīri aiz kokiem neredzi mežu?! Vai tad Dieva Valstības būtība rokām aptverami nav tikai tieši tur, kur ir personiski klātesošs un darbojas Pats Kungs?!"

7] Ja tu būsi pilnīgi iegājis Kunga gribā un būsi Viņa Gara pilnīgi caurstrāvots, tad tu kā gaišākā dienā skatīsies arī Dieva Valstībā sevī, ko tu tagad tomēr vēl pavisam neskaidri skati ar tavas miesas acīm.

8] Skaties un aptver, viss ko tu visā pasaulē nu redzi attēlo Dieva Valstības būtību! Tev nevejag domāt, ka Dieva Valstība esot kaut kur atsevišķi. Dieva Valstība ir visur visā mūžīgā bezgalībā, un cilvēks kas no Kunga Gara to pamana, tam Dieva Valstība arī ir un atrodas sevī, kur viņš vienmēr ir un staigā un darbojas — vai vēl savā miesā, vai kā gara cilvēks tīri savā dvēselē, — visur Dieva Valstībā un tās pilnīgākā realitātē.

9] Tu vēl esi tavā miesā, un es manā patiesā gara cilvēka būtībā, un mēs abi pilnīgi atrodamies vienā un tajā pašā Dieva Valstības realitātē. Pavisam maza atšķirība pastāv tajā, ka to uz mūžību pavisam skaidri sevī zinu, bet tu vēl nepilnīgi, tādēļ tu nevari redzēt visus jau sen svētlaimīgos tīros gara brāļus

un māsas, izņemot kādā gaišā sapnī, bet kad tu kļūsi pilnīgāks kā vēl tagad, tad viņi tavā acu priekšā nebūs aizklāti.

10] Ka tu tagad vari mani redzēt, ceļas jau arī no tā, ka tavs gars tevī jau ir tiktāl pamodies, kas tas no attāluma Dieva Cilvēkā Jēzū no Nācaretes pazina vienīgi patieso mūžīgo Dieva garu. Bez tā tu tieši nevarētu tik viegli mani redzēt un ar mani runāt. Vai tagad tu saproti Dieva Valstības būtību?"

11] Pavisam izbrīnījies par Rafaela gaišo gudrību, ĀRSTS teica: "Ak tu brīnišķais, nemirstīgais draugs un brāli, tu no manām acīm nu noņēmi varenu apsēju! Cilvēks tomēr vissliktāk redz to, kas viņam tiek likts tuvu acu priekšā! Es patiesi meklēju to, ko es turēju rokā. Es tev pateicos par tevis man doto gaismu, ļauj man nu par to nedaudz pārdomāt, un tad par šo lietu parunāsim vēl tuvāk."

12] RAFAELS teica: "Dari to, un tavā dvēselē jākļūst pavisam gaiši!"

174. Rafaela būtība.

1] Pēc tam ārsts gāja pie saviem biedriem un pavisam saprātīgā veidā pastāstīja par no Rafaela dzirdēto Dieva Valstības realitāti.

2] Bet Rafaels vēlreiz ar mūsu Kisjonu un Filopoldu pārrunāja par turpmāko Dieva Valstības stāvokli uz šīs zemes un arī par tā pieļāvuma iemeslu.

3] Bet Es nodarbojos ar romieti, kas nevarēja aptvert Rafaela tik pēkšņo parādīšanos un sākumā viņu gandrīz noturēja par pagānu dievu Apollonu, bet no kādas nederīgas māņticības Es viņu drīz atbrīvoju.

4] Bet pēc tam arī Romietis gribēja runāt ar Rafaelu, tomēr viņš negribēja traucēt viņa sarunu ar abiem iepriekš minētajiem draugiem.

5] Bet kad ārsts ar saviem biedriem pavisam plaši pārrunāja no Rafaela dzirdēto, tad viņš atkal saņēma drosmi, gāja pie Rafaela un lūdza viņam vēl tuvāk apgaismot viņa dvēseli.

6] RAFAELS viņam teica: "Jā, tu mans mīļais draugs un brāli, to tev nevar dot tāpat kā nakts laikā apgaismot istabu tajā iededzinot gaismu un tad rādīt gaismu visiem, kas atrodas istabā! Jo cik ilgi turpinās aizdedzinātā gaisma, istaba paliek labi apgaismota; bet ja eļļas lampa nodziest, tad istabā atkal kļūst tumšs. Bet lai istabā nekad nekļūtu tumšs, tam nolūkam ir vajadzīgs vairāk kā aizdedzināt tikai ar nedaudz eļļas pildītu lampu.

7] Istabā tā gan ir grūta lieta; jo tie laiki, kurā starp cilvēkiem zināmie gudrie prata radīt mūžīgu, nekad nedziestošu gaismu, ir pagājuši, un tā šajā laikā naktī istabas tikai ar to var tikt ilgstoši apgaismotas, ka lampas tā tiek piepildītas ar daudz eļļas, ka visu nakti katrai gaismai ir pietiekami barības, kam pēc pieredzes vajag tikt labi aprēķinātam. Un tā šajā tumšajā nakts laikā tad arī būtu gudrāk, ka par savu dvēseles svētību norūpējies cilvēks lai sevi apgādā ar daudz garīgas eļļas, ka tā pietiek līdz tam, līdz iestājas patiesas mūžīgas dzīvības viņa iekšējā garīgā diena, kas tad ir zināmā senā, nekad neizsīkstošā mūžīgā gaisma cilvēkā, un tā viņam šīs savas zemes dzīves istabā vienmēr būs pietiekami gaismas.

8] Bet garīga eļļa pirmkārt pastāv Dieva Vārdā un otrkārt, no tā labos mīlestības darbos tieši pēc Kunga vārdiem un gribas. Kas ar šo eļļu ir īsti bagātīgi apgādāts, tas jau atrodas reālā Dieva Valstībā, un savā dvēselē nekad nepārcietīs dzīvības nakti.

9] Bet labi piepildītas dzīvības lampas gaisma viņa laicīgā dzīvē ir pilnīgi dzīva ticība, kas viņam vairāk kā pietiekami apgaismo Dieva Valstības lietas. Kas paliek šajā gaismā un vairs neraizējas par savai zemes dzīvei nepieciešamām pasaules lietām, tas agri nonāk pie mūžīgas dzīvības gaismas sevī un tātad arī jau šaipusē saskatāmi reālā Dieva Valstībā un tās spēkā un varā, jo kas tad ir apvienots ar Dieva tā Kunga gribu, tas arī ir vienots ar Viņa mūžam pilnīgāko gudrību, brīvību, patstāvību, varu un spēku, un ar to tad arī uz mūžību ir patiesākais Dieva bērns.

10] Redzi, es esmu viens tāds, bet tāds neesmu kļuvis tīrā garu pasaulē, bet gan tādā veidā vēl manas zemes dzīves laikā, ka dievišķā Gara vara manī spēja panākt visu to, ko tā spēj panākt tagad.

11] Es tad arī miesā nenomiru tādā veidā, kā nu mirst visi cilvēki, bet gan dievišķā Gara vara manī to pēkšņi tā pilnīgi paņēma prom, ka uz zemes no tās arī nepalika ne saules puteklīša lielums; viss miesīgais ir kļuvis par manu mūžam nesagraujamo tērpu, un tad tu mani nu arī redzi ar miesu, dvēseli un garu.

12] Ja tev tam būtu grūti ticēt, tad aptausti mani, un ik ilgi es to gribu, tu pamanīsi cilvēku ar miesu un kauliem, bet ja es visu gribu atkal pārvērst tīri garīgā, tad tu gan mani vēl tāpat redzēsi, kā tagad,

tomēr ne ar tavas miesas acīm, bet gan ar tavas dvēseles acīm, kuras es tev varu atvērt, kad un cik ilgi to gribu. Pienāc tuvāk un aptausti mani, jo arī ši tava pieredze pie manis pieder pie tev no manis dotas Dieva Valstības realitātes tuvākas un spēcīgākas apgaismošanas sfēras!"

175. Ārsts nevar sev izskaidrot Rafalea būtību.

1] Pēc tam ĀRSTS pavisam tuvu piegāja pie Rafaela un aptaustīja viņa rokas. Kad viņš ar to drīz bija galā, tad viņš teica: "Jā, tu ļoti brīnišķais un noteikti svētlaimīgais draugs, tavs izskats patiesi ir pavisam garīga veida, jo tavas miesas ādas neaprakstāmais maigums un gaišums un tava ieloču tērpa ēteriskums skaļi saka, ka tā kas pie kāda cilvēka vēl nekad nav piedzīvots un redzēts. Bet tavas no manis nu aptaustītas rokas spēcīgumā tieši nav nekas garīga veida un rāda, ka tu, neskatoties uz tava gara varu un spēku, arī ar tavu dabīgo muskuļu spēku varētu mēroties spēkiem ar dažu labu cīnītāju — un tomēr tu esi pilnīgi tīrākais gars! Kā tas jasaprot?"

2] RAFAELS teica: "Esi vēl tikai nedaudz pacietīgs, un drīz tu to sapratīsi un aptversi skaidrāk! Bet aptausti tagad mani vēl vienu reizi, un pārliecinies, vai pie manis vēl ir kas miesveidīgs, un tad spriedi ar tava prāta gaismu un tava saprāta spēku!"

3] Pēc tam ārsts vēlreiz aptaustīja Rafaela rokas, bet kad ar saviem pirkstiem pavisam spēcīgi tās satvēra, tad viņa pirksti netraucēti saskārās ar viņa paša plaukstu un starp pirkstiem un plaukstām nemanīja nekā ķermeniska, un tomēr ārsts Rafaelu savā priekšā redzēja tāpat kā iepriekš, bet protams vairāk ar dvēseles acīm nekā miesas. Kad viņš to pieredzēja, tad viņš apmulsa un nezināja, ko uz to jāsaka.

4] Tikai pēc kāda dziļāku pārdomu laika viņš ne tik daudz Rafaleam, kā vairāk sev pašam, teica (ĀRSTS): "Tas izskatās kā esamība un neesamība! Vienreiz pavisam lieliska miesa un tagad — gan vēl tas pats stāvs, bet bez kādas tikai niecīgāka mērā sajūtamas realitātes! Kā cilvēciskam prātam tas jāaptver, un kā pat asākam cilvēka saprātam to jāvērtē? Te prāts un saprāts man paliek kā iemūrēts! Ak tu ļoti brīnišķais un svētais draugs, tev to vajag man izskaidrot, citādi pie mums, grieķiem, ar Dieva Valstības būtības skaidru un tuvāku aptveršanu ir vēl lielākas grūtības kā iepriekš!

5] Tu esi šeit, jo es redzu tevi un dzirdu tavu balsi, un tomēr pēc manu roku sajūtas tu te pavisam neesi! Ja arī es tevi tagad vairāk redzu ar manas dvēseles acīm kā ar miesas acīm, tad es tevi tagad otro reizi tomēr aptaustu ar manām miesīgām rokām, tapat kā pirmo reizi, kad es tavu miesu ļoti labi sajutu. Kas tas ir? Jeb vai es tevi it kā varbūt kādā sapnī aptaustīju ar manas dvēseles rokām, kas ķermeniskam arī ir tikpat spēkā neesošs, kā dvēselei vai garam ķermeniskais. Bet ja tā, tad cilvēka prātam būs grūti kā materiālā, tā garu pasaulē izdibināt kaut ko reālu, jo pirmā otrai ir tikpat kā nekas un tāpat otrā pirmajai — un tomēr tās abas iepretī redzei un dzirdei ir kā kautkas klātesošs!

6] Kā tas ir, — kas to var saprast?! Tu esi kautkas — bet pie tam iepretī manai taustei tomēr tā teikt tīri nekas, un tieši tāpat man vajag būt arī iepretī tev, un tā mēs abi redzami un pamanāmi esam kautkas — un pēc īstenas dzīvības sajūtas tomēr pilnīgs nekas! Kas tas ir — viena esamība bez esamības un tāpat kāda neesamība bez neesamības?! Draugs, to neviens cilvēka prāts neaptver, un viņa saprāts pie tam būs pie dzelzs kolonnas, kuru laiku vētras tik ilgi laizīs, līdz par spīti tās blīvumam tā beigās būs pilnīgi iznīcināta!

7] Kas ir tās vētras? Neviena cilvēka acs nekad nav skatījusi tās īsteno būtību; tikai tauste jūt tās bēgošo gaitu. Bet kolonnair varena visiem cilvēka jutekļiem. Kā nenozīmīgas vētras laiku gaitā beigās var panākt tās iznīcināšanu, — kāpēc ne visiem cilvēka jutekļiem klāt esoša kolonna vētras iznīcināšanu? Kas ir cilvēka prāts, kas izgudroja un par spīti visām vētrām uzstādīja kolonnu? Viņa darbi pārdzīvo viņu, un viņš, kā radītājs, ir miris un nenozīmīgām vētrām nekad nevar pavēlēt viņa spēcīgos darbus saudzēt.

8] Ak tu mans debeu draugs, ar šo pie tevis pieredzēto mums cilvēkiem Dieva Valstības esamības aptveršanai patiesi ir slikti pakalpots, ja tu pats mums šo lietu tuvāk un noteiktāk neapgaismo! Tad mēs varam domāt līdz visu laiku beigām — ja tas būtu iespējams — un pie tam tomēr vienmēr stāvētu tajā pat vietā, kur stāvu es! Vai tu esi kautkas, jeb vai tu esi nekas, jeb vai par spīti manai tagadējās esamības sajūtai es esmu nekas?"

176. Par esamību un neesamību.

1] RAFAELS teica: "Es zināju, ka tu pie manis šeit piedzīvosi ko tādu, pie kā tevī vēl stipri pielipusī grieķu filozofija cieīs avāriju! Ja tu Dieva Valstības esamību gribi aptvert jau tavas miesas laikā, tai vajag būt prom no tavas sirds!

2] Ko tu te mels par kādu esamību un neesamību?! Ir tikai viena esamība; bet visā lielā radības telpā nekad nav kāda neesamība. Laicīgi-materiālā eskistence, protams, gan ir tikai parbaudījuma eksistence patiesas un nekad nesagraujamas esamības sasniegšanai, bet sevī tomēr arī ir tikai pilnīgi garīga esamība, tā ka pilnīgākā un visplašākā bezgalības sfērā tai pašai par sevi neiespējami varēt dot kādu citu īstenu un patiesu esamību.

3] Redzi, draugs ar visu tavu grieķisko pasaules gudrību, tur tagad starp mums sēž tas Kungs! Viņš Sevī Pašā ir tā vienīgā patiesā un reālā Esamība; mēs no mazākā līdz lielākam esam tikai Viņa caur Viņa gribu īstenotas idejas un gaismas domas.

4] Bet tā kā Viņa idejas un gaismas domas kā Viņa mūžīgās un bezgalīgās mīlestīas auglis, kas ir Viņa būtība un esamība, līdzīgi viņam ir mūžīgas un neiznīcināmas, tad arī mūsu eksistencei ir pilnīgi uz mūžību nesagraujama reāli garīga esamība.

5] Bet tā kā Viņa bezgalīgā gudrība un Viņa mīlestība no Savām idejām un domām radīja ne tikai Sev Pašam skatāmas kustīgas ainas — ja pēc cilvēciska veida tā varētu teikt — itkā savam pārejošam un zināmā mērā īslaicīgam priekam, bet gan, tādēļ ka no Viņa, Viņam pilnīgi līdzīgām un brīvi patstāvīgām būtnēm jāpastāv mūžīgi, tad šīs Viņa idejas un domas nav jāsalīdzina ar kāda cilvēka fantāzijām, bet gan tās tik noteikti ir patiesas realitātes, kā Viņs Pats ir mūžam vienīgi patiesa realitāte.

6] Ka Viņš visām Savām bezgala daudzajām idejām un domām viņu patstāvības nostiprināšanai dod zināmu materiālu pārbaudījuma esamību, tam Viņam Savā bezgalīgajā gudrībā noteikti un pateisi jau ir labākais un patiesākais iemesls, jo kurš patiess meistars, kas grib iekārtot kādu lielu mākslas darbu, sevī iespējamākā skaidrībā iepriekš neapdomās, kā pēc viņa gudrākā plāna darbs ilgstoši saglabājams?!

7] Tātad ir pilnīgi neiespējami, ka no tā, kas te reiz ir, tikai viens punktiņš varētu tikt iznīcināts. Jo visam šeit reiz esošam Kunga un mūžīgā Meistara domu un ideju bezgalīgākā pilnībā ir sava neiznīcināma realitāte. Ka materiālā pasaulē sastopamās formas, parādības un reālas pārvērtības ir padotas šķietamai iznīcībai, tas no Kunga jau tāpat ir noteikts, kā pie kāda gudra būvmeistara, kas ceļ lielu un stipru pili. Būves sākumā tu arī pamanīsi ļoti daudzuz visādus būvakmeņus, ķieģeļus, baļķus un vēl daudzas citas būvei vajadzīgas lietas, bet visas šīs atsevišķās lietas ar būvmeistara rīkojumu iepriekš vēl tiek padotas varenām pārvērtībām, līdz tās lielās pils celtnei var tikt pielietotas kā derīgas un izmantojamas, ko tu no pievestās ainas ļoti viegli sapratīsi un aptversi. Un tieši tāpat tad arī visām dabīgām lietām, no kurām cilvēks veido noslēguma akmeni, iepriekš vajag būvmateriālu, no kura tad top gara pasaules reālais un neiznīcināmais.

8] Jeb vai tu gan domā, ka Meistars, kas pēc Savas mūžīgās mīlestības un gudrības radīja debesis, šo zemi ar visu, kas uz tās sastopams, un cilvēkus, neievērojamākam purva stādiņam varbūt tikai tādēļ lika tapt, lai Viņš, tas Mūžīgais, par tādu būtnīti pāris acumirkļus priecātos, un tad atkal liktu iznīcināt, bet pie tam tūdaļ pie kāda cita stādiņa sāktu līdzīgi līksmot?! Ak draugs, cik sīkumaina tomēr būtu tāda ideja!

9] Redzi, ja tas Kungs varētu pilnīgi iznīcināt arī tikai vienu mazāko Savu radoši-dievišķo domu un ideju, tad Viņš Savā bezgalīgākā pilnībā acīmredzami kaut ko pazaudētu, — bet kas būtu pilnīgi neiespējami, jo pēc mūžīgā Gara Viņš ir tieši tā Vara, kas ar savu visdarbīgo klātbūtni visur piepilda bezgalīgo Radības telpu! Kurp Viņā Pašā tad Viņam tad būtu jāliek kāda no Viņa un Viņā realizēta un savtīgā esamībā reiz likta būtne, ka tā varētu tikt pilnīgi iznīcināta?!

10] Ja tu to visu pareizi aptvēri, tad tu gan pratīsi izlabot tavu seno esamību un neesamību, ka ir tikai viena esamība, bet mūžam nevar būt dota kāda neesamība! Jo ja dotu kādu neesamību, tad tai tomēr kaut kur vajadzētu būt un pastāvēt; bet ja tā kaut kur pastāvētu, tad tā tomēr nebūtu nekāda neesamība, bet gan kaut kas, kas beigās tomēr arī tad būtu, un tu ar visu tavu pasaules gudrību pilnīgi nonāktu pie tavas neesamības.

11] Redzi, tādēļ, ka pēc tavas grieķu filozofijas ti man gribēji kaut ko pierādīt, ko nekad nav iespējams pierādīt, tad es arī izmantoju tos pašus līdzekļus un ar to tev iededzināju pareizu gaismu! Ja tu tai ļausi sevī kļūt par īsti gaišu dzīvības liesmu, tad tevī arī būs Dieva Valstības realitāte, t.i., tā būs skaidra un aptverama tās tīri garīgā sfērā, kas arī labi atbilstošā attiecībā un iekšējākā savienībā kā uz šīs zemes, tā arī citos bezgala daudzos zemes ķermeņos, no kuriem tu kādu visniecīgāko daļu skati pie tā saucamā

debessjuma. Bet tavu veco grieķu filozofiju tev vajag pilnīgi no sevis attālināt; jo šajā ar rokām aptveramā patiesībā tu tomēr noteikti atradīsi arī patiesu mierinājumu, nekā kādā mācībā, pēc kuras savas īsās zemes dzīves beigās cilvēks sagaida savu svētlaimi pilnīgā neesamībā!"

177. Ārsta pretjautājumi.

1] ĀRSTS, pārsteigts par Rafaela gudrību, uz to teica: "Augsti brīnišķais draugs, tu manī nonāvēji gandrīz visas manas senās šaubas, un es manā dvēselē sāku kļūt gaišāks un arī dzīvāks un drosmīgāks, par ko es tev no sirds dziļumiem pateicos un arī visu savu dzīves laiku palikšu tev pateicīgs; bet attiecībā uz tavu izskaidrojumu par kādas būtnes neesamības neiespējamību, vienu jautājumu man tev tomēr vēl vajag uzstādīt! Ja savā atbildē tu arī to man vari izskaidrot tikpat aptveramā veidā, tad visas manas senās šaubas attiecībā uz mums, īsredzīgajiem cilvēkiem vēl vienmēr vēl vienmēr iespējamo neesamību ir zudušas.

2] Bet jautājums skan: Kur un kas tad bija visas nu esošās būtnes pirms caur visvareno Dieva gribu tās tapa? Kur un kas es biju pirms dzemdināšanas un piedzimšanas? Vai es jau kautkur biju un arī biju kāds kautkas? Kāpēc mana dvēsele no tā neko neaceras?

3] Bet pēc mana saprāta katru turpmāk sagaidāmo esamību, tāpat kā pirmesamību, salīdzinot ar manu tagadējo esamību, es uzskatu kā kādu neesamību. Jo es vairs neesmu tas, kas es biju, un ja pie manas turpmākās esamības tiek pilnīgi atņemta atmiņa par lai kāda veida pirmesamību, tad katra esamība man ir tikpat daudz kā nekāda esamība.

4] Tā piemēram — kā pieņem daži mūsu antropologi — mana tagad manā miesā esošā dvēsele var būt atradusies kādā briedī vai kādā citā dzīvniekā, bet ko es pavisam nevaru atcerēties. Bet tā kā šajā manā tagadējā esamībā es neko neatceros no lai kāda veida pirmesamības stāvokļa, tad tāda iespējama pirmesamība man ir patiesa neesamība, vai īsi un labi spriežot vēl citādi: Kas es tagad esmu, tas es iepriekš vēl nekad nebiju, un tātad es arī nebiju!

5] Un ja turpmākā esamībā es atkal būšu kaut kas pavisam cits, kā es esmu tagad, jeb vai man tiks atņemta atmiņa par šo esamību, tad es arī vairs nebūšu tas, kas es tagad esmu, un tātad vēlreiz nebūšu! Jo ko kādai ķēdei līdz daudzi tūkstoši ķēdes posmu, kuriem jābūt savienotiem, bet kas nekad netiek kopā sasaistīti lai viens otru atbalstītu? Cik ilgi tie viens otrā netiek savienoti vienā ķēdē, neviens iepriekšējais posms nav nekas tuvākam sekojošam posmam. Bet ja tas tā acīmredzami ir, tad arī nav ķēdes esamība un tāpat katrs posms ir nederīgs attiecībā pret citu posmu, ar kuru tas nav savienots.

6] Redzi, tu augsti brīnišķais draugs, šis jautājums ir ļoti svarīgs uz šīs zemes pilnā dzīvības apziņā dzīvojošiem, bieži gaiši domājošiem, no vienmēr sāpju pilnām drīzas nāves bailēs mocītiem nožēlojamiem cilvēkiem! Un šo jautājumu es tev neuzstādīju ar nodomu, lai ar to pārbaudītu tavu lielo visu caurredzošo gudrību, bet gan tikai ar nodomu, lai pats tiktu skaidrībā. Augsti brīnišķais draugs, runā nu tu!"

178. Atmiņas aizsegšanas nepieciešamība.

1] RAFAELS teica: "Klausies, tu, mans draugs, ja tu tā īsti būtu ieklausījies piemērā par kādas lielas un spēcīgas pils celšanu, tad tev nevajadzētu nākt pie manis ar šādu jautājumu! Ko vēl neuzceltai pilij rūp noteikti pirms tās esošie materiāli?! Ļauj tikai, lai pils tiek pilnīgi uzcelta, tad iepriekšējie materiāli visai pilij jau nonāks pie labi saskatāmas sakarības!

2] Ja tu pavisam skaidri apzinātos visus iepriekšējos stāvokļus līdz tavam tagadējam stāvoklim, kurus tava dvēsele ļoti sazarotā veidā uz šīs zemes jau piedzīvoja, tad ar to tu savās domās, spriedumos un gribā būtu tā sadalīts un saplosīts, ka tev nebūtu iespējams no Dieva mīlestības gara, kas nu ir un nosaka tavu iekšējo un vienīgi patieso dzīvību, tā tavā dvēselē uzņemt to morālo vienotību, spēku un spēcīgumu, ka viņa kļūtu viens ar to un caur to.

3] Bet ja dvēsele kļūst viens ar to, tad viņa pati sevi jau vēro visu atcerošā skaidrībā, kurā viņa svētlaimīgākā pateicībā visgaiši atzīs un mūžam apbrīnos tā viena lielā Būvmeistara bezgalīgo mīlestību un gudrību. Tad viņai tāda tevis jau tagad prasīta atcerēšanās kalpos mūžīgas dzīvības labumam, kamēr tev tā tagad pavisam vareni kaitētu.

4] Pat pie no Kunga noteiktās spēcīgākās atcerēšanās aizklāšanas cilvēks vēl pārāk viegli un daudz-

kārt atkrīt viņa dvēseliskā pirmstāvoklī, kurā dvēselei, lai arī cik noslēpti, ir pielipušas dzīvnieciskas tieksmes un kaislības, un nododas savām izpriecām, atkrīt no Dieva un līdzinās dzīvniekam. Cik daudz vairāk tas notiktu, ja Kungs ļoti gudrā mērā, cik daudz tas tikai vienmēr iespējams, atcerēšanos nebūtu aizklājis!

5] Kā izraelieši kā Dieva izredzēta tauta uzsāka kurnēt un trakot, kad viņiem tuksnesī trūka ēģiptiešu pilni gaļas podi! Ēģiptē jau pārāk dzīvnieciskiem kļuvušiem Abrama bērniem manna no debesīm negaršoja, tā ka tomēr ar maizes baudīšanu viņu miesas un dvēseles būtu varējušas kļūt un tām bija jākļūst garīgākām.

6] Ja caur Mozu no grūtās ēģiptiešu verdzības atbrīvotai tautai pie tam vēl būtu atstāta pilnīga atmiņa par dvēseļu tapšanas un izglītošanas stāvokļiem — es tev saku: tādi cilvēki trakojošākā rijībā kļūtu ļaunāki kā jūsu cūkas, kuras, ja tās kļūst izsalkušas, nesaudzē savus mazuļus!

7] Bet pie tāda cilvēku stāvokļa vai kādreiz gan būtu iedomājama kādas no savām domām, izpratnes un gribas tik samīdītas un sašķeltas dvēseles izglītošana un sekojoša savienība ar dievišķo Garu?

8] No manis pēc pilnākās patiesības un rokām apverami tev rādītā tu gan aptversi, ka cilvēkam, cik ilgi viņam vēl uz šīs zemes pēc viņam atklātās Dieva gribas un arī pēc viņa paša gribas un izpratnes ir izdarāma apvienošanās ar dievišķo Garu, būtu ļoti kaitīgi, ja viņš pilnīgi skaidri varētu atcerēties visus savas dvēseles iepriekšējos stāvokļus.

9] Tādēļ pēc tev nu labi zināmās Dieva gribas kļūsti tikai viens ar dievišķo Garu tevī, pēc Kunga gribas kļūsti pats sevis paša pilnīgs būvmeistars, tad arī tu drīz pilnīgi gaiši apzināsies, kāpēc gudrais un lietpratīgais lielās pils cēlājs savus iepriekš nesakārtotos būvmateriālus no lielākā līdz mazākam tā un tā sakārtoja, un pēc tam apvienoja un savienoja vienā lielā, brīnišķā un uz mūžību ilgstošā veselumā.

10] Bet cik ilgi minētā celtniecības mākslā pats neesi caur un caur pieredzējis un labi zinošs, tev nelīdz kādas lielas celtnes lai cik sīka aplūkošana un daļēja kritizēšana, bet gan beigās tā tevi samulsina."

179. Par Kunga gudrību.

1] (RAFAELS:) "Pie kādas lielas gatavas celtnes tu, piemēram, kādā sienā ieraugi kādu akmeni un atkal kādu siju. Vai tad tu arī tā spriedīsi un teiksi: Bet kāpēc būvmeistars šo akmeni iemūrēja tieši šajā sienā un kāpēc tās sijas lika pacelt tur augšā? Vai tad tikpat labi un mērķtiecīgi akmens nevarēja tikt izmantots kādā citā sienā, un sijas pievienotas citā daļā?

2] Un būvmeistars tev teiks: Draugs, tu par manu man pārāk skaidri un labi zināmo celtniecības mākslu spried kā kāds aklais par krāsām! Redzi, tam tev piedauzīgam akmenim celtnes kopumam un izturīgumam vajag būt iemūrētam tieši tajā vietā, kā mērķim atbilstoši, tavas acis atrodas tieši tajā vietā, kas tām der vislabāk! Un tāpat ir arī ar sijām! Papriekš pats no pamatiem zini būvniecības mākslu, tad tu par kādu celtni un atseviķšām sastāvdaļām no pirmās līdz pēdējām un no mazākās līdz lielākām spēsi pareizi spriest.

3] To ko celtniecības mākslā lietpratējam būvmeistaram vajadzētu tev teikt uz tavu spriedumu par viņa uzcelto celtni, to pašu es tev saku par tavu spriedumu par dvēseļu pirmstāvokli līdz to pilnībai.

4] Lai no tavas grieķiskās gudrības man to lietu pavisam gaiši attēlotu, tu man pievedi par piemēru ķēdi, kuras gredzenveidīgie posmi atsevišķi gan būtu, bet tā kā tie neesot viens ar otru savienotti, tad viens posms otram neesot tikpat kā nekas un tādēļ vienam ar otru nav nekāds sakars. Jo ja viens posms labi saskatāmi un jūtami nav pievienots savam nākamam, tad visai ķēdei arī neesot nekāda vērtība un tā esot tikpat kā nekas.

5] Bet es tev saku: Ej pie labākā ķēžu kalēja un paskaties, kā viņš kādu ķēdi darina! Vispirms tiek pagatavoti atsevišķi ķēdes posmi; ja tie reiz ir pareizā skaitā, tad pēc sena kalšanas likuma ar vidējiem posmiem tie tiek viens ar otru savienoti, un proti tā, ka pie pirmā savienojuma darba kļūst redzama ķēdes daļa no tikai trīs gredzena locekļiem. Ja šis darbs ir pabeigts, tad tās trīs un vēlreiz trīs locekļu daļas tiek savienotas viena ar otru ar septīto vidus locekli, bet pēc tam ar to tapušās piecpadsmit locekļu daļas vēlreiz ar jaunu vidus locekli, un tā tālāk, līdz visa ķēde tiek gatava.

6] Ja šādā senā kalšanas veidā no pirmā līdz pēdējam loceklim garā ķēde ir gatava, vai tad arī tad tu vēl teiksi un jautāsi, kāpēc savā mākslā lietpratējs kalējs garās ķēdes izgatavošanai sākumā izkala tikai atsevišķus, kopā nesaistītus gredzena locekļus? Jeb vai daudz vairāk tu pie sevis nu nedomāsi: Kalējs darīja pilnīgi pareizi tā strādājot, jo ar to viņš pārliecinājās par katra atsevišķā locekļa pilnīgumu. Bet ja

katrs loceklis par sevi ir stiprs, tad pēc savienojuma arī visa ķēde noteikti būs stipra un izturīga.

7] Ja kādas dvēseles atsevišķie priekšstāvokļi pēc tavām domām ir kā nesavienoti, tad iepretī lielajam Kalējam tie tomēr jau ir kā savienoti. Jo kurš kalējs uz visas zemes gan būtu tik muļķīgs, vienīgi savam paša vienveidīgam priekam nepātraukti izgatavot atsevišķus ķēdes locekļus, bez idejas un gribas tos jebkad savienot vienā veselā, labi izmantojamā ķēdē?

8] Bet ja jau laicīgs kalējs, kura saprāts pret Dieva gudrību ir tikpat kā nekas, to noteikti nedara, cik daudz mazāk tas ir sagaidām no ļoti mīlestības pilna un visgudra Dieva! Bet kāds kalējs, kas būtu muļķīgs un neprātīgs, ar sava prāta, savas mākslas un sava spēka palīdzību patiesi nevarētu izgatavot arī vienu, lai cik sliktu kādas ķēdes locekli, nerunājot par visu ķēdi! Bet ja kāds kalējs ar sava prāta, savas mākslas un spēka palīdzību var izgatavot atsevišķus locekļus, tad viņš no tiem tikpat labi spēs izgatavot veselu ķēdi, tādēļ ka atsevišķus posmus viņš iepriekš izgatavoja tikai visas labi izmantojamas ķēdes iegūšanai.

9] Un tad Dievs cilvēka dvēseles atsevišķiem pirmstāvokļiem — tikai to galējas savienošanas dēļ — iepriekš vēl vairāk to darīs un liks rasties kā apvienotā esamībā.

10] Bet ja Dievs nebūtu gudrs, tad Viņš arī nebūtu tik varens, lai no Sevis radītu kaut ko ārpus Viņa pastāvošu. Bet kāda visaugstākā vara un spēks izsaka arī augstāko un tīrāko un nesavtīgāko mīlestību un izejošu no tās mūžam dzīvo uguni, visaugstāko un dzīvāko gudrības gaismu, un no šīs gaismas neviens tikai daļēji apgaismots cilvēka prāts nekad nevar sagaidīt, ka mīlestība tikai tādēļ radīja visādas vājas un nevarīgas būtnes, lai ar to sev sagādātu tikai pārejošu prieku, līdzīgi bērnam ar viņa rotaļlietām; jo tādā pilnīgi neiespējamā gadījumā Dievs Savā mīlestībā un gudrībā būtu nevarīgs līdzīgi kādam cilvēkam un caur Savas gribas varu nevarētu īstenā esamībā radīt būtnes.

11] No tā tu sapratīsi, ka pirmkārt vajag būt vienam patiesam un mūžīgam Sevī nemainīgam Dievam, bez kā nebūtu iedomājama neviena cita būtne, un otrkārt, ka šim vienam un vienīgi patiesam Dievam vajag būt augsti tīrākai mīlestībai un tātad arī augstākai gudrībai, par ko liecina visi Viņi bezgala daudzie darbi, un tādēļ arī pār visu varenam, jo bez tā nekas neavrētu tikt radīts. Un treškārt: Tādēļ ka Dievs Sevī kā mūžīga kārtība ir nemainīgs, tad arī Viņa radībai, pēc viņu pilnībai paredzētiem periodiem, kuriem pa priekšu protams ir dažas šķietamas pārvērtības, neiespējami citādi, kā līdzīgi Viņam palikt uz mūžību nemainīgai.

12] Ja tev ar to vēl nepietiek, tad tu mūžam vari meklēt vēl pārliecinošākus pierādījumus, un tu tos nekad neatradīsi! Bet vai tu visu manis tev nu teikto arī labi un kā dzīvi patiesi saprati?"

180. Ārsta un mācekļu pateicība par pamācību.

1] ĀRSTS teica: "Ak, tu mans augsti brīnišķais debesu draugs! Tagad tu man tīri līdz pēdējam atomam aizslaucīji visas pārdomas un šaubas un es par visu nu esmu pilnīgā skaidrībā un arī visi mani biedri būs tikpat labi kā es. Tādēļ visa slava tam vienīgi Svētajam starp mums, kas aiz Savas neizmērojamās mīlestības caur tevi, debesu iedzīvotāju, tik gaiši un mūsu muļķīgajam prātam tik viegli aptverami ļāva pasludināt debesu patieso gudrību!

2] Tagad Dieva Valstības būtība mums ir padarīta tik uzskatāma, kā likta manu miesas acu priekšā. Ak, cik priecīga un līksma tagad ir mana dvēsele!"

3] Pēc tam arī MĀCEKĻI ārstam teica: "Draugs, ne vienīgi tu nonāci pilnīgā skaidrībā par Dieva Valstības būtību, bet gan arī mēs, kas arī savās sirdīs vēl vienmēr bijām vairāk vai mazāk neskaidrībā, kaut gan mēs no Kunga mīlestības un gudrības un arī no tevis šajā ziņā jau dzirdējām ārkārtīgi lielu un neskaitāmi daudz! Tādēļ arī no mums visa mīlestība, visa slava un viss gds vienīgi tam Kungam, kas mums visiem šeit uz šī kalna no jauna deva tik gaišu gaismu! Visam, kas uz zemes vēl ir tumšs, ar šo gaismu jātiek labi apgaismotam!"

4] RAFAELS teica: "Draugi, tas gan būtu labi, ja tas ietu tik viegli, kā jūs apgaismotie to sev nu stādaties priekšā! Visumā cilvēki ir kļuvuši ļoti materiāli un dzīvnieciski, un akmeņiem un mežonīgiem plēsīgiem dzīvniekiem Evaņģēliju par Dieva Valstību ir ļoti grūti sludināt.

5] Starp jums vēl ir tikai viens pasaulīgs, kas kopš sākuma bija pie jums un arī visu dzirdēja un redzēja, ko dzirdējāt un redzējāt jūs. Viņam mana skaļā saruna ar ārstu nebija tas, kas tā bija jums. Viņš pie tam pie sevis domāja: Ak, ja man būtu šī gudrība un vara, visi zemes zelta kalni būtu mans īpašums!

6] Tādēļ arī no debesīm tikai tiem tiek dota gaisma viņu gara atmodināšanai, kas to meklē un arī

pār visu mīl un augsti novērtē kā augstāko dzīvības labumu. Bet kas ar to tikai vēlas pasaulē dižoties, lai ar to pārpilnībā iegūtu zemes mirušos dārgumus, tam gaisma neko nedod un viņu vēl vairāk iegrūž matērijas senā tiesā. Tādēļ nav labi cūkām mest priekšā debesu pērles. Tāpēc arī tīro vispirms dodiet tikai tīriem!

7] Tikai kad dzīvnieki tiks pārveidoti par cilvēkiem, tad arī viņiem dodiet tīro, cilvēkiem pienākošos barību. Bet patiesi cilvēki ir tikai nedaudzi, un tie, kas vēl ir, dzīvo postā un no akmens cilvēkiem tiek gandrīz nospiesti un no cilvēkiem-dzīvniekiem samīti.

8] Kad jūs cilvēkiem sprediķosiet Evaņģēliju, tad vispirms to sprediķojiet nabagiem un nelaimīgiem, tikai tad skatieties, kā jūs no akmeņiem un dzīvniekiem veidosiet cilvēkus! — Šis jums nu teiktais arī pieder pie debesu gudrības."

9] Mūsu romiešu TIESNESIS, kas visās Rafaela runās noklausījās ar lielu uzmanību, bet kuru Es slepenībā arī iekšēji atmodināju, lai viņa prāts tādu runu varētu aptvert, Man teica: "Ak Tu Kungs un Meistar, cik bezgala gudrs tomēr ir šis brīnišķais debesu gars! Jā, ja kāds cilvēks uz šīs zemes jebkad būtu pratis tik skaidri un viegli aptverami attēlot dvēseles iekšējās slepenās lietas, tad tomēr starp cilvēkiem nekad nebūtu pacēlusies elkdievība. Jo pēc tādas pamācības un iegūtās brīnumainākās pieredzes, tomēr katrs lai cik vienkāršs cilveks sāktu domāt un arī nekavējoties sāktu pēc tādas mācības ar savas ticības gaismu pats sevi apstrādāt un vadīt, un tad ar tavu palīdzību drīz un viegli nonāktu tajā iekšējā dzīvības pilnībā, kuras dēļ Tava gudrība, mīlestība un vara viņu radīja.

10] Un kā saka, ka piemēri pievelk, tad citi cilvēki tam noteikti pievērstu uzmanību un pilnīgam jautātu, kā viņš esot nonācis pie tādas Dievam līdzīgas dzīvības pilnības.

11] Un ja tad viņš viņiem ar šī gara — kuru Tu, ak Kungs, dēvē par Rafaelu — skaidrību pasludinātu ar rokām aptveramo patiesību, tad viņi ar visiem dzīvības spēkiem tūlīt pārietu tajā darbībā, vienīgi caur ko arī viņiem kā līdzīgiem cilvēkiem vajag sasniegt patiesu dzīvības pilnību.

12] Bet tā, cik man zināms, vēl nekad neviens Dieva un dzīvības skolotājs cilvēku priekšā un starp cilvēkiem uz šīs zemes nav uzstājies tādā viegli uztveramā skaidrībā, kā nu šis brīnišķais gars, un tādēļ arī ir saprotams, ka ar laiku pilnīgi pēc viņu izpratnes un uztveres spēka daudzi cilvēki pazaudēja Dievu, paši sevi un viņu patieso dzīvības uzdevumu.

13] Es kā tiesnesis romiešu valstī labi esmu iepazinis visas dievu un cilvēku mācības un likumus, un tātad pats par sevi saprotams arī jūdu mācības. Bet visu kaudzēs sakrautas mistērijas uz mistērijām, kuras dabīgs cilvēks, pat ar skaidru prātu apdāvināts, nav spējīgs saprast un praktiski pielietot savas dvēseles iekšējās dzīvības patiesi ļoti nepieciešamai izglītībai. Tomēr pēc tadas mācības katram cilvēkam vajag kļūt skaidrs, kas viņš ir, kam viņam jābūt, un kas viņam darāms, lai kļūtu tas, kam viņu Tu, ak visas esamības un lietu Kungs un Meistar, esi paredzējis. — Ak Kungs un Meistar, vai es šiet tomēr nespriedu vēl tikai daļēji pareizi?"

181. Garīga progresa galvenie šķēršļi.

1] ES teicu: "Jā, tu Mans draugs, starp tev līdzīgiem cilvēkiem tas tā gan ir, kā tu domā.

2] Vai tad tu no Rafaela mutes, kad visi sirsnīgi pateicās par viņa lielajiem atklājumiem attiecībā uz Dieva Valstības realitāti, nedzirdēji, kā viņš vienam Manam vecākam māceklim, kurš jau kopš Mana mācības laika sākuma bija un vēl ir pie Manis, izteica labi nopelnītu rājienu? Māceklis visu redzēja un dzirdēja, un tomēr pasaule viņam ir vairāk kā visas dzirdētās patiesības!

3] Vai viņš var žēloties, ka nesaprot Manu mācību — vai tā nāk no Manas mutes, vai no kāda Mana eņģeļa mutes? Ak, pavisam nē! Viņš saprot visu, bet kur viņa laicīgi peļņas kārā griba ir gatava kādam garīgam darbam?!

4] Bet kāds ir minētais māceklis pēc viņa brīvas gribas, tādi paši ir daudzi tūkstoši cilvēku, kurus Es Pats mācīju atkļātā laukā, uz ielām, pilsētās, apdzīvotās vietās, mājās, uz jūras, uz kalniem, templī un tuksnesī, un pie tam, lai akliem atvērtu acis, vienmēr darīju lielus, nekad nedzirdētus brīnumus. Ej un papēti no visiem, kas Mani dzirdēja un redzēja, cik nedaudzi ir patiesi atgriezušies!

5] Un redzi, kā ir tagad, tāpat tas bija un būs arī turpmāk. Jo katram cilvēkam ir viņa brīvā mīlestība, viņa griba un prāts! Ja ar prātu viņš pilnīgo patiesību arī saprot, tad ar savām alkatīgām acīm tomēr skatās arī uz pasauli ar tās vilinājumiem, no kuriem viņa sirds nevar un nespēj šķirties, tādēļ ka viņa miesai tie ir vairāk pa prātam kā garīgais, ko viņa jutekliskās acis navar saskatīt un viņa miesa sajust.

6] Pie tam cilvēkam ir raksturīgs arī slinkums: viņam par vienu vai ottru lietu bieži gan ir laba apņemšanās, bet kad viņš grib to patiesi izpildīt, tad viņa laiskā un baudkārā miesa sāk tam pretoties un dvēseli novelk lejā sava laiskuma un jutekliskuma punktā. Ko nu dvēselei līdz skaidrība gara lietās, ja pati negrib sevi noliegt un pilnā nopietnībā stāties uz ceļa, pa kuru viņa varētu sasniegt pilnīgu apvienošanos ar Manu Garu viņā?!

7] Tu savā sirdī nu protams domā un sevī saki: Kungs, bet kāpēc Tu cilvēku dvēseli ietin tadā miesā, kas tikai slikti der viņu garīgai pilnībai?

8] Bet Es tev saku, ka noteikti vienīgi Es gan vislabāk un skaidrāk saprotu, kā dvēsele viņas īsās pārbaudījuma dzīves dēļ ir nostādāma pareizā līdzsvarā starp matērijas pasauli un tīro gara pasauli, lai tieši ar to viņas mīlestībai un viņas gribai tiek nolikta pilnīga brīvība.

9] Ka katrai dvēselei materijai vajag būt zināmā pārvarā, tas tādēļ ir tā kārtots, ka caur to dvēsele tiek spiesta kļūt darbīga pret nelielo materijas pārsvaru, lai var pareizi pielietot viņas gribas brīvību, bet lai to var izdarīt, visos laikos no debesīm skaidri tiek dota mācība, kas dvēseli liek pilnīgi brīvā līdzsvarā starp garu un matēriju.

10] Ja dvēsele tad tikai nedaudz grib pūlēties patiesi pacelties garīgajā, tad garīgais tad garīgais arī tūlīt iegūst varenu pārsvaru, un dvēsele viegli paceļas pāri viņas miesas materijas laiskuma svaram un tas viņai nes gara dzīvību.

11] Ja ar nelielām pūlēm tas ir izdarīts, tad viņas miesas materijas smagums, progresam uz iespējami augstāku dzīvības pilnību nespēj ceļā likt nekādus šķēršļus. Un ja dvēsele viņas vieglā progresa ceļā arī vēl šad un tad piedauzas pie nelieliem akmeņiem, tad tas viņai maksā ļoti nelielas pūles, tos no ceļa aizgādāt."

182. Ceļš materiālo dvēseļu glābšanai.

1] (KUNGS:) "Bet tas ir citādi, ja kāda dvēsele, kas ir saņēmusi tīru mācību un to labi aptver, domā: "Ak, tagad es zinu, kas manai svētībai man pareizi darāms! Bet pirms es pēc tā kļūstu pilnīgi darbīgs, es tikai īsu laiku tomēr gribu baudīt šīs pasaules jaukumus un saldumus, tādēļ, ka man tie ir piedāvāti. Jo tā kā tagad es skaidri un pareizi zinu ceļu uz pilnību, tad nebūs svarīgs noteikts laiks, kad es pilnā nopietnībā gribu uz tā stāties. Kad es uz tā stājos, tad es arī noteikti iešu uz priekšu!" Un redzi, draugs, tad dvēsele sāk nogaršot pasaules jaukumus un saldumus, un tad arī drīz baudīt pilniem malkiem. Ar to viņas miesas materija iegūst ievērojamu pārsvaru, ko viņas skaidrā izpratne gara lietās ļoti grūti un bieži pavisam vairs nespēj uzveikt.

2] Bet tādēļ, ka kāda tāda dvēsele sava pirmā neprāta dēļ pamazām arvien vairāk nogrimst matērijā, tad sākotnējais tīri garīgais apgaismojums kļūst vienmēr nespodrāks un nespodrāks. Dvēseli pārņem visādas šaubas un savā materiālā laiskumā tā vairs īsti netur par pūļu vērtu piecelties un tomēr mazākais uz īsu dažu dienu vai nedēļu laiku pamēģināt pārliecināties, vai no debesīm atklātā mācība tad tomēr kaut kas ir iekšējas, patiesas dzīvības iegūšanai.

3] Jā, draugs, ja tāda caur pašas neprātu reiz laiska kļuvusi dvēsele tad ap sevi arī redz cilvēkus, kas viņu sākotnējā dedzībā ir pacēlušies iekšējās dzīvības pilnībā, tas tas uz viņiem tomēr neatstāj nozīmīgu iespaidu un viņus nenoskaņo pašu darbībai! Ja viņi tieši ir labā noskaņojumā, tad modinātiem līdzcilvēkiem gan ļauj atstāstīt garīgus brīnumus cilvēkā un šad un tad viņi arī sajūt vēlēšanos būt tādiem, kādi ir pilnīgie. Bet tūlīt pēc tam šīs pasaules jau baudītie un vēl baudāmie jaukumi uz viņiem jau tā iedarbojas, ka viņi nevar tiem pretoties, un pie tam viņi domā: "Jā, ko sliktu es tomēr daru, ja arī es tūlīt neatgriešos? Šajā pasaulē es tomēr vēl gribu šo un to redzēr un pamēģināt, un tad varbūt man tomēr vēl paliks tik daudz laika stāties pilnīgo pēdās.

4] Un redzi, tad tā vēl vairāk domā, nolemj, prāto un apsver tādu remdenu un laisku cilvēku pēcnācēji, garā kļūst pavisam tumši un arī dusmīgi, ja viņiem tikai atgādina, kas viņiem kā cilvēkiem jādara, lai iegūtu iekšējās dzīvības pilnību!

5] Un tā no viena cilvēku vecuma līdz otram viņu vienmēr vairāk atmodināto pasaules baudu alku un pieaugoša laiskuma dēļ dvēseles nakts nezāles tā aug un kuplo, ka Man neatleik nekas cits, kā tādus cilvēkus piemeklēt ar visādām nelaimēm un sodiem, un viņiem pašiem padarīt sajūtamu viņu pasaules tieksmju niecīgumu un ļaunumu.

6] Ja caur visādām rūgtām pieredzēm viņi nonāk tiktāl, ka paši sāk sajust pretīgumu pret pasauli un

tās baudu pievilcības niecīgumu, tikai tad, tā kā tagad, ir laiks ar jaunām atklāsmēm no debesīm viņiem rādīt ceļu uz dzīvības gaismu, pa kuru ar visu dedzību tad daudzi staigās; bet vēl daudzi vairāki tik ilgi tomēr pārāk dziļi nogrims pasaules tiesas un nāves naktī, un vajās visus, kuri gribēs pamosties gara dzīvībai, līdz ar pār viņiem pielaisto tiesu viņi no zemes tiks tā aiztraukti kā vētra aiztrauc pelavas.

7] Jā, draugs, attiecības starp garu, dvēseli un miesu jau pie katra cilvēka no Manis jau ir pilnīgi precīzi apsvērtas, tikai cilvēku neprāts, šis senais iedzimtais grēks, labu attiecību padarīja par sliktu.

8] Apskati senās sāgas par jūsu Prometeju un viņa paša radīto meitu Pandoru! Kas tad ir Pandora?

9] Redzi, atbilstoši tēlaini attēlota tā ir cilvēka neprātība un pasaules baudu alkas, caur kurām viņš tad tiek piesiets cietai materijai! Ja arī laiku pa laikam pie viņa no debesīm nāk kāds ērglis un spēcīgi mudina viņu no matērijas atbrīvoties, tad tas nes maz augļus, jo tiko ērglis uz kādu laiku ir prom, tad tāda cilvēka dvēseles aknas, kā pasaules prieku simbols, jau atkal palielinajušās un debesu ērglis tās atkal no jauna var sākt notiesāt. — Vai tu šo labo ainu saproti?

10] Bet līdzās paskaties, ko pats Mozus kādā gaišā ainā runā par pirmo cilvēku pāri, un tu tajā atradīsi pilnīgi to pašu!

11] Bet ja tā, redzi, tad Es neesmu vainīgs, ka cilvēki kļūst sliktāki, tādēļ ka Es dvēselē liku nelielas simpātijas uz pasauli, bet vienlaicīgi no otras puses sniedzu pilnu debesu gaismu, ar kuru viņi ar vieglām pūlēm var uzvarēt simpātijas uz pasauli. — Vai tu to, draugs, saproti?"

12] Par šo Manu pamācību, kurā uzmanīgi noklausījās arī visi citi, romietis un arī visi citi, izņemot to vienu, kuram Mana liecība negaršoja, Man pateicās.

183. Rafaela pamācības.

1] Pēc Rafaela iepriekšējām un pēc šīs Manas pamācības iestājās klusums, jo visi pārdomāja par redzēto un dzirdēto un cik dziļi iespējams, iespieda to atmiņā un visā savā dabā.

2] Bet Rafaels ar Kisjonu un Filopoldu atkal pārrunāja par zemes pirmlaikiem un par tās pārmaiņām, jo Filopolds bija labs zemes pētnieks un bija jau pierakstījis daudzus savus novērojumus un izdarījis savus spriedumus par to, un tāpat mūsu Kisjons. Tādēļ arī abi ļoti interesējās par to, ko Rafaels lielā skaidrībā un vieglumā viņiem par to atklāja.

3] Mani mācekļi, kas tā ko ja bieži lielā skaidrībā dzirdēja, protams to tik ļoti neievēroja un tādēļ vairāk pārrunāja par to, ko no Rafaela dzirdēja par Dieva Valstības būtību un no Manas mutes par cilvēku uz šīs zemes pasliktināšanās iemeslu. Bet visi citi, kas par to, ko Rafaels izskaidroja Filopoldam un Kisjonam vēl nekad neko izsmeļošu un pamatotu nebija dzirdējuši, klausījās Rafaelā ar lielāko uzmanību un brīnījās par Manu varu un gudrību, ka Es visu esmu iekārtojis augstākā kārtībā.

4] Sevišķi tas interesēja ārstu no Melitas (šodien Malta — izd.); jo viņš savas zināšanas visvairāk ieguva Atēnās, arī Aleksandrijā, Ēģiptē un Sirakūzās, un savā jaunībā daudz nodarbojās ar zemes un tās spēku pētīšanu. Tam nolūkam līdz ūdens kritumiem apceļojis Ēģipti, tāpat visu Grieķijas apvidu pie Pontus un arī Kaspijas jūru, tāpat arī ievērojamu daļu Arābijas un Āzijas krastus pie Vidusjūras, un tādēļ šajā attiecībā labprāt iesāktu runāt ar Rafaelu, bet tā kā Rafaels par visu runāja garām ejot, tad mūsu ārsts netika pie vārda un tādēļ mīļāk klusi klausījās Rafaela paskaidrojumus un neizteica nekādas piezīmes.

5] Bet kad Rafaels sāka runat par uguni spļaujošiem kalniem, tad mūsu ārsts nevarēja atturēties Rafaelam lūgt, vai viņš viņam neatļautu par šo un to jautāt.

6] Bet Rafaels teica: "Klausies, draugs, tikai ko es visā īsumā par to teikšu, un tu pavisam labi izskaidrotas dzirdēsi tavas līdz šim neizskaidrojamās pieredzes un tās sapratīsi!

7] Es no iekšējākā pirmsākuma precīzi pazīstu jūsu Atēnas un jūsu Vezuvu, kā arī tavas domas un idejas jau sen iepriekš, pirms tu tās domāji; jo Kunga Gars un dzīvība, kas ir mans viss, arī manī ir viszinošs un visvarens."

8] Kad ārsts no Rafaela to dzirdēja, viņš bija pilnīgi apmierināts un eņģeļa tālākos izskaidrojumus klausījās ar sasprindzinātāko uzmanību.

9] Bet izskaidrojumi ilga vairāk kā divas stundas, un visi, kas tajos ar pareizu uzmanību klausījās, īsajā laikā par zemes būtību un tās īpašībām uzzināja vairāk, kā tas jebkad simts gados būtu bijis iespējams lai cik dedzīgam māceklim kādā augstā skolā Atēnās, Aleksandrijā vai Sirakūzās.

10] Bet kad Rafaels šo priekšnesumu beidza, pie kam viņš uzmanīgajiem klausītājiem izskaidro-

ja arī zemes un mēness attiecības pret sauli, tur sastopamās parādības, kā arī citas planētas un zvaigznājus, tad ROMIETIS Man teica: "Ak Kungs un Meistar, tagad man atkal ir izaugusi jauna gaisma! Mūsu ļoti nepareiziem un pamatā maldīgiem jēdzieniem par mūsu zemi, mēnesi, sauli, planētām, komētām, zvaigznājiem un visām citām parādībām pie debesīm cilvēkus vajadzēja iegrūst dziļākā, aklākā un neprātīgākā māņticībā! Kas viņus jebkad varētu no tās atbrīvot, ja Tu Pats ar Saviem debesu kalpiem nebūtu no debesīm nonācis pie mums un nebūtu mums rādījis šo lielo lietu patiesos un brīnumainos apstākļus? Vai pirmlaikos cilvēki par to neko nezināja? Un ja viņi zināja, tad jautājums, kā no kādas tik gaismas pilnas patiesības viņi varēja iekrist visrupjākā un dumjākā māņticībā?"

184. Par Kunga mācības uzņemšanu.

1] ES teicu: "Tieši tādā pat veidā, kā Es tev to iepriekš rādīju!

2] Pirmie cilvēki par visu zināja pilnākā patiesībā, bet kad cilvēks savā dvēselē sava laiskuma, sava neprāta un savu jutekļu prieku pēc vienā un otrā lietā reiz kļūst tumšāks, tad viņš drīz kļūst tumšāks arī visā citā.

3] Ēģiptē tumšiem kļuvušiem izraeliešiem Mozus pats uzrakstīja īpašu grāmatu tādā veidā kā tagad Mans Rafaels jums izklāstīja. Līdz pirmo ķēniņu laikam tas tika ņemts vērā, bet kad viņu pēcnācēji tika visādu kaislību sagūstīti, tad starp viņiem visa tīrā zinātne arī izzuda, un tās vietā stājās tas, ko tu starp jūdiem tagad bieži sastopi vēl tumšākā veidā kā starp pagāniem.

4] Tagad bieži jums un veciem mācekļiem, kā līdzās viņiem arī ļoti daudziem citiem cilvēkiem viss ir uz mata sīki un pamatīgi un rokām aptverami skaidri parādīts; bet no šī laika rēķini tikai divsimt gadus, un šajā tīrā zinātnes sfērā tu atkal nonāksi pie senas māņticības!

5] Bet apslēpti arī šīs zināšanas paliks starp tiem, kas paliks Manā Mācībā, un tad nāks laiks, kurā šīs zināšanas un līdzās tām tūkstots citas līdz pamatiem uz visiem laikiem iznīcinās visu seno māņticību. Bet iepriekš vēl būs ilgstošas un cietsirdīgas cīņas, tomēr beigās patiesība uzvarēs, un viss tumšais, neīstais un ļaunais uz mūžību tiks pazudināts.

6] Drīz tev būs izdevība sastapties ar jūsu zināmiem ģeogrāfiem, dabas zinātniekiem un zvaigžņu pētniekiem, un arī pamēģināsi viņiem mācīt tevis šeit atzīto patiesību, bet ar to tu atsitīsies pret cietu akmeni! Daži par to gan pārdomās, bet tomēr paliks pie viņu senās sistēmas. Citi bez kādām pārdomām to izskaidros par muļķību. Jo nešaubīgai, pareizai un patiesai izpratnei arī šajās dabas pasaules lietās iepriekš nepieciešama arī garīga modrība, viena, vienīgi patiesa Dieva izpratne un tā arī sevis paša izpratne, no kuras cilvēks sevī skaidri un dzīvi pamana, kas viņš ir un kāpēc viņš te ir.

7] Tikai kad cilvēks šajās savas esamības un dzīvības galvenās lietās ir skaidrībā un ar to Mans Gars viņā sāk gaiši un dzīvi darbīgi attīstīties un visu cilvēku caurstrāvot, cilvēks ar savu no augšas apgaismoto prātu lielās un mazās dabas pasaules lietās arī drīz un viegli uztvers un no pamatiem aptvers būtiso kārtību un pilnīgo un neapstrīdamo patiesību; bet ja tu pagāniem — un ja arī viņi ar visu dedzību ir izgājuši visas augstās pasaules gudrības skolas — sāc viņiem sludināt to, ko tu no Rafaela dzirdēji, tad viņi tevi nesapratīs un to uzskatīs kā muļķību un izsmies, un tādu jaunu mācību — jo tā neder viņu senām elku un krāpšanas grabažām — pār visu savtīgie un varas kārie priesteri nolādēs un ar visu steigu un niknumu tautu musinās pret to.

8] Tādēļ nozīmē vispirms spredīkot Evaņģēliju par patieso Dieva Valstību uz zemes starp cilvēkiem, un ja viņi to pieņem un tiek caur Dieva Garu spēcināti, tad viņi viegli aptvers visas citas patiesības; jo Mans Gars, ko Es izliešu pār tiem, kas Man dzīvi ticēs un Mani mīlēs, viņus vedīs visā gudrībā un patiesībā.

9] Vai tu gan domā, ka Rafaela izskaidrotās lietas būtu aptvēris bez tavas tagad dzīvās ticības Man? Es tev saku: Tikpat maz kā to aptver šī kalna akmeņi!

10] Kur visas cilvēciskās izpratnes pamats ir meli un krāpšana, kā uz tāda pamata var uzplaukt citas patiesības?!

11] Ja tu skaitli viens nezini kā pamatnoteikumu tieši tikai no summas radušos visu skaitļu vienībai, kā tev iespējams atzīt paša skaitļa patiesību?!"

185. Par neīstiem un patiesiem praviešiem.

1] Te ROMIETIS izplēta lielas acis un teica: "Ak Kungs un Meistar, tikai tagad es saprotu, ka cilvēku apmācot, pa priekšu vienmēr vajag tikt ieverotai zināmai kārtībai, ja mācībai cilvēka dzīvībai jāsagādā zināmu labumu."

2] ES teicu: "Pavisam noteikti, jo sākt kādu cilvēku ačgārni apmācīt nozīmē gribāt māju celt uz smiltīm — kā tā izturēs, ja tieši pār tadu māju nāks vētra un stipra lietus gāze?

3] Tikai kas savu līdzcilvēku māca pareizā kārtībā, kā Es tev to rādīju, tas māju ceļ uz klints pamata. Ja pār tādu māju tad nāk vētras un plūdi, tad tie tai neko nevarēs nodarīt, tādēļ, ka tā ir celta uz klints pamata. Un šis klints pamats esmu Es; sākot ar Mani jūs visu spēsiet labi un vislabāk, — bet bez Manis neko. To, Mans draugs, sev labi ievēro!

4] Bet ja tad kāds nopietni savu tuvāko sāks pamācīt par Mani, tad viņam pie sevis nav ilgi jāpārdomā, kā viņam tas itkā visauglīgāk jāuzsāk, jo Es pats viņam sirdī un mutē likšu pareizos vārdus.

5] Un ja jūs tagad arī to zināt, tad Manā Vārdā pamācot savus līdzcilvēkus, jūs nevarat kļūdīties, bet kas to pilnīgi neievēros, tas drīz un viegli nostāsies uz maldu ceļa, uz kura viņš kopā ar savu mācekli diezin vai jebkad pilnīgi orientēsies.

6] Tas vienmēr bija neīsto un melīgo praviešu un cilvēku aptumšošanās un pasliktināšanās ļaunais sākums. Tādēļ tikai tam jāmāca savus līdzcilvēkus, kas savā sirdī iepriekš ir no Manis pamācīts. Bet kas no sevis tikai no tā, ko viņš caur kadu cilvēku tikai nepilnīgi ir dzirdējis, līdzīgi kādam Manis pamācītam tūlīt sāks mācīt un kliegt: "Redzi, šeit vai tur ir Kristus kopš mūžības Dieva svaidītā patiesība!", tad neticiet viņam, jo viņš jau ir neīsts pravietis, kas arī grib spēlēt ķādu pravieti tikai cieņas un naudas dēļ!

7] Bet kas ar vieglām pūlēm grib atšķirt neīstu no patiesa, Manis aicināta pravieša, tas lai skatās uz viņa darbiem!

8] Cilvēks savu līdzcilvēku acu priekšā visu var vieglāk noslēpt kā savu savtību un savu peļnas kāri. Lai to apmierinātu, viņš pārāk drīz un saskatāmi neatstās neizmēģinātu nevienu līdzekli, lai sasniegtu to mērķi, ko viņa sirds nesagraujami mīl.

9] Tādēļ neīstiem praviešiem nekad neļaujiet saniegt kādu varu un ārēju godu! Jo ja viņi to reiz sasniegs, tad starp cilvēkiem drīz atkal izskatīsies ļoti tumši, un jums nāksies pret viņiem smagi cīnīties!"

10] ROMIETIS ar domīgu seju teica: "Ak, visas esamības un dzīvības Kungs un Meistar, to mums cilvēkiem gan būs grūti novērst. Ja Tu, Visvarenākais Pats to nenovērsīsi, tad uz šīs zemes pārāk drīz mudžēs no tīri neīstiem praviešiem, jo aklā tauta grūti vai pavisam nespēs atšķirt kādu patiesu pravieti no neīsta. Kas tai tad var teikt un darīt aptveramu, ka tās skolotāji ir neīsti pravieši?"

11] ES teicu: "Draugs, Es darīšu Manējo, bet arī jums vajag darīt jūsējo! Bet katram cilvēkam ir viņa pilnīgi brīva griba, kuru Es ar savu varu nedrīkstu saķert un sasaistīt, tadēļ ka — kā Es jums to jau skaidri un ļoti aptverami rādīju — tas būtu pret Manu kārtību.

12] Bet tieši tādēļ Es rādītā patiesībā jums dodu rokās iedarbīgāko līdzekli pret visu neīsto, ar ko ar Manu palīdzību jūs pret visu elles melu perējumu varat uzcelt stiprāko dambi un valni.

13] Bet tik drīz un vielgi, kā jūs to nu sev stādaties priekšā, neīstais pravietis, protams, no šīs zemes gan nevarēs tikt iznīdēts; tomēr beigās uzvarēs vienigi gaiša un dzīva patiesība. Tādēļ tikai stingri un nelokāmi palieciet patiesībā; jo tā ne tikai jūs, bet gan beigās arī visus cilvēkus atbrīvos no senā, smagā melu un krāpšanas jūga! Tādēļ neļaujiet tikai sevi savaldzināt nevieniem lai cik šķietami gaiši mirdošiem meliem, — tad viss ies labi!

14] Tagad jūs starp cilvēkiem uz šīs zemes esat sāls, kā labākā garšviela. Ja jūs nekļūsiet slinki un remdeni, tad ar garšīgo ēdienu veiksies labi un cilvēki pēc ta alks, bet ja sāls kļūs sasmakusi un negaršīga, ar ko tad garšīgam ēdienam cilvēkiem jāpieliek garšviela?!

15] Tādēļ visā dariet pēc Manas Mācības un pēc jums tagad dotās labi zināmas Manas gribas, un jūsu sāls uz dzīvības lauka starp kviešiem ar laiku jau vairāk un vairāk iznīdēs nezāles un jūs paši pārmēru priecāsieties par Manas patiesības spēku un varu starp cilvēkiem!"

186. Slimnieku no Joppes izdziedināšana.

1] Kas Es to runu beidzu, tad nāca viens Markusa kalpotājs un lūdza mūs pusdienās, jo bija jau stipri pāri pusdienas laikam.

2] Bet ES teicu: "Kurš no jums nu grib doties lejā, lai sevi spēcinātu ar laicīgiem ēdieniem un laicīgiem dzērieniem, tas lai iet un apmierina savu miesu. Bet Es Pats šodien līdz vakaram palikšu uz šī

kalna. Bet kas paliks pie Manis, tas nejutīs izsalkumu un slāpes!

3] Bet no Joppes apvidus drīz šeit atnāks daudzi izsalkuši un izslāpuši nabagi, tiem jāapēd mums sagatavotās pusdienas! Starp viņiem būs kropļi un nolēmētām rokām un kājām un spitālīgie un ļauna drudža mocīti, un ja viņi ēdīs mums pagatavotos ēdienus, ar viņiem kļūs labāk. To kalpotājam mājā tā jānokārto!"

4] Viens klātesošais JĀŅA MĀCEKLIS teica: "Kungs un Meistar, atnākušie joppieši vēl neko nezina par Tevi un vēl nevar ticēt Tev un Tavam Vārdam, — un tomēr viņi no Tavas svētības, kuru Tu liksi ēdienā, tiks izdziedināti? Kā tas ir savienojams ar to, ka Tu vienmēr saki: Tev palīdzēja tava ticība!"

5] ES teicu: "Kā tad tas ir savienojams ar tevi, ka tu, kā ja sens mācekļis, vari uzstādīt tik muļķīgu jautājumu? Vai tad Es jau neesmu izsūtījis daudzus mācekļus?!

6] Divi no viņiem vēl atrodas Joppē un nabagiem sludina Manu Vārdu. Viņi Manā vārdā šiem nabagiem gan uzlika rokas, un ar viņiem kļuva labāk; bet izdziedinātie atkal krita viņu senā vājībās un paradumos un caur to tad arī miesas senās slimībās.

7] Viņi atkal griezās pie abiem mācekļiem, lai viņi viņus izdziedina, bet mācekļi teica: "Ja arī mēs jūs atkal izdziedinam, tad jūs atkal no jauna grēkosiet, tādēļ mēs jums sakām: Vispirms ļoti nožēlojiet grēkus, un ja Kungs labi redzēs, kā jūs nopietni uz visiem laikiem esat labojušies, tad Viņš jums palīdzēs! Pieceļieties un pilni nožēlas, ticības un paļāvības ceļojiet uz brīnumaku pie Galilejas jūras, kuru Kungs Pats deva un svētīja, un jūs atradīsiet dziedināšanu; bet jūsu grūtajam ceļojumam lai jums jāpalīdz grēku nožēlošanā.

8] Redzi, tā nopietni mudināti, cik grūti tas arī gāja, slimie nabagi pilni ticības un paļāvības devās tālajā un grūtajā ceļā, un tas kuģis, kas nupat piestūrē krastam, ved viņus uz šejieni.

9] Tātad viņi nenonāk šeit bez ticības, bet gan patiesi pilni ticības, un tad caur viņu ticību viņiem rī jātiek palīdzēts!

10] Bet tu Man vairs neuzstādi nevienu tik muļķīgu jautājumu, jo tāda veida jautājums par tevi liecinātu, ka tu vēl nebūtu patiesa sāls un garšviela cilvēku dvēseles un gara ēdienam!"

11] Pēc tam mācekļis lūdza Man piedošanu un pateicās par šo aizrādījumu.

12] Be ES vērsos pie kalpotāja, kuram pa to laiku Markuss deva rīkojumu pareizā daudzumā uz kalna atnest maizi un vīnu, un teicu: "Bet nabagiem jātiek paēdinātiem ārā, jo brīvā daba viņu veselībai ir noderīgākā kā ēdamistabas gaiss un tvaiki."

13] Pēc tam kalpotājs gāja un par visu pareizi parūpējās.

14] Citi kalpotāji drīz atnesa vairākas krūzes pilnas vīna un vairākus klaipus maizes.

15] Bet lejā nosūtītais kalpotājs krastā izkāpušiem nabagiem, cik labi tas gāja, lika novietoties pie galdiem un pārpilnībā lika pasniegt mums labi patavotos ēdienus.

16] Bet NABAGI par to pilnīgi izbijās un teica: "Ak, draugs, tādi ēdieni mums gan būtu nepieciešami, bet mēs esam nabadzīgi un tiko par tiem samaksāsim."

17] KALPOTĀJS teica: "Kas jūsu dziedināšanai šos ēdienus sūtīja, tas tos arī apmaksāja. Tādēļ ēdiet un dzeriet bez tālākām raizēm! Bet kad jūs kļūsiet veseli, nekrītiet atkal jūsu senās vājībās un grēkos, kā jūs tikai pirms neilga laika kritāt Joppē, pēc tam kad divi mācekļi jūs izdziedināja!"

18] Kad nabadzīgie to dzirdēja, tad viņi brīnījās par tādu kalpotāja runu, un viens viņam jautāja, kā viņš to var zināt, tā kā tie abi mācekļi, cik viņam zināms, jau ilgāku laiku staigā krasta pilsētā un šo apvidu noteikti nav apmeklējuši, kur viņi viņam ko tādu būtu varējuši atklāt, un citādi, izņemot abus lielā Dziednieka mācekļus un viņus pašus neviens par to nevar neko zināt.

19] KALPOTĀJS teica: "Tagad tālāk par to nejautājiet, bet gan ēdiet un dzeriet, lai jūs atkal kļūstiet veseli! Kad jūs būsiet kļuvuši veseli, tad par to jau arī varēs runāt, kā es to zinu."

20] Pēc tam nabagie sāka ēst un dzert un kad viņi bija pilnīgi paēduši, tad arī viņu slimības viņus atstāja; spitālīgie kļuva tīri, drudzis atstāja ar drudzi slimojošos un kroplie un nolēmētie kļuva taisni un savas kājas un rokas varēja tieši tāpat izmantot, kā tas ir iespējams tikai kādam spēcīgam un pilnīgi veselam cilvēkam. Tad pārsteigumam, jautājumiem un slavināšanai gandrīz nebija beigas. Bet kalpotājs nekādu sevišķi svarīgu atbildi viņiem nedeva.

187. Grieķa pārsteigums par dziedinošo mielastu.

1] Viens izdziedinātais, kas bija GRIEĶIS, piedzimis Eppernas salā, bet kā zvejnieks vēlāk apmeties

Joppē un citādi bija ļoti pieredzējis cilvēks, kalpotājam teica: "Draugs, zeme, kur es piedzimu un kur es gandrīz trīsdesmit gadus dzīvoju un darbojos kā pieredzējis zvejnieks, kas saucas Epperna, un neskatoties uz tās lielo plašumu visos virzienos ir lielās jūras apskalota, ir pārmēru auglīga, un visumāir tik dziednieciska un veselīga, ka tas ir kļuvis par sakāmvārdu: Mūsu zemē nepazīst nevienu slimību un šeit nemirst! Kāda iemesla dēļ arī bagāti romieši, grieķi un arī jūdi par dārgu zeltu nopērk īpašumus, sev uzceļ brīnišķas mājvietas un tad pavisam priecīgu prātu dzīvo brīnišķajā zemē.

2] Bet es bieži biju liecinieks, ka uz turieni arī atnāca slimnieki un ēda veselīgākos ēdienus un dzēra labākos un tīrākos vīnus, bet viņi tomēr nekad nekļuva tik veseli, kā mēs nu šeit, šajā arī ļoti brīnišķajā vietā.

3] Ko tad saturēja šie ēdieni un mūsu baudītais arī ļoti gardais vīns, ka mēs visi, pie četrdesmit skaitā, ar dažādām slimībām slimojoši, pēkšņi kļuvām tik pilnīgi veseli, itkā mums nekad nekas nebūtu kaitējis?"

4] KALPOTĀJS teica: "No jūsu slimībām jūs neizdziedināja ne ēdiens, ne vīns, bet gan Tā žēlastība un griba, kura dēļ abi mācekļi jūs uz šejieni sūtīja; un kad abi mācekļi jums par Viņu sludināja, ka Viņā pilnībā mājo viena, vienīgi patiesā Dieva Gars, jūs Viņam ticējāt.

5] Tātad šo ēdienu un vīna garšviela bija mīlestība, līdzcietība, žēlastība un griba, un tāda garšviela jūs padarīja veselus. Tādēļ vienīgi Viņam pateicieties par to, un tagad kā pilnīgi izdziedināti cilvēki atkal nekrītiet senās vājībās un grēkos, lai jūs vēlreiz nesaslimstat ar vēl ļaunākām slimībām kā tās, no kurām jūs tagad tik brīniķšīgi izdziedināja."

6] Kad izdziedinātie no kalpotājā dzirdēja šo brīdinājumu, tad viņi uz svētāko apsolīja, ka viņi nopietni to līdz nāvei atcerēšoties. Tikai viņi nu vēlētos zināt, uz kurieni viņiem nu jādodas, lai sastaptu lielo Dziednieku, un Viņam Pašam uz ceļiem sniegtu vienīgi Viņam pienākošos pateicību.

7] KALPOTĀJS teica: "Es neesmu saņēmis uzdevumu jums to pateikt. Bet sajūtiet patiesu mīlestību uz Viņu, un tad jau arī var notikt, ka jūs Viņu varēsiet arī redzēt.

8] Viņš cilvēkiem tikai tad ļauj Sevi atrast un arī runāt, ja viņi Viņu meklē savās no grēka tīrajās sirdīs, un lai arī viņi atrastos kaut kādā pasaules malā. Jo Viņš redz visu, Viņš pazīst visu un zina katra cilvēka pat slepenākās domas, kaut arī viņš paslēptos kādā tālākā šīs zemes kaktā.

9] Tādēļ dariet, ko es jums nu teicu, un es jums arī to varu teikt, ka es Viņu labi zinu, un kaut gan es esmu tikai šīs mājas un mana Kunga kalpotājs, esmu Viņa mācības mūžīgās patiesības gara pārņemts."

10] Pēc tam kalpotājs izdziedinātos atstāja un gāja citos savos darbos.

188. Izdziedinātie un viņu kuģinieks.

1] Bet izdziedinātie piecēlās no galdiem, gāja pie jūras un vēl klātesošajam kuģiniekiem atstāstīja visu, kas viss ar viņiem šeit notika.

2] Tad arī KUĢINIEKI no Tiberijas novada brīnījās un teica, ka arī viņi jau ļoti daudz esot dzirdējuši par lielo Dziednieku no Nacaretes, bet nekad vēl neesot Viņu vaigā sastapuši, un tā viņi arī tūlīt uz vārda nevarot ticēt visam, ko viņi no citiem cilvēkiem par lielo brīnumdziednieku esot dzirdējuši. Bet tagad viņu priekšā esot acīmredzamākais pierādījums, un tad varot un gribot ticēt arī visam citam, ko viņi par Viņu esot dzirdējuši, un tātad arī Dievu slavēt pār visu, kas kādam cilvēkam ir devis tādu varu, jo kopš cilvēki atceras, tā kaut kas vēl nekad nav bijis.

3] Pēc tam viens IZDZIEDINĀTAIS teica: "Pēc jūsu priekšstata un izpratnes jūs patiesi runājāt pavisam pareizi; bet mēs sevī to lietu apdomājam nedaudz citādi, un mēs nemaldīsimies! Cilvēks, kuram pēc jūsu prāta Dievs ir devis tiklielu varu, ka tādēļ jūs gribat Dievu slavēt, šķiet tieši esam Pats Kungs Savā mājā un ar Savu varu var rīkoties pēc Savas Paša gribas. Un Dievs, kuru jūs tā Cilvēka dēļ gribat slavēt, škiet visā pilnībā mājo Viņā Pašā! Jo pēc tā, ko mēs pavisam uzticami dzirdējām no diviem Joppē no Viņa sūtītiem mācekļiem, Viņš pavisam nerunā tādā veidā, kā iepriekš uz tautu runāja dažādi praviešī. Viņi vienmēr teica: "Klausies, tauta!" vai "Klausies, šis vai tas ķēniņ! Tā saka Tas Kungs!", un tikai tad Kunga Gars runāja no praviešu mutēm. Bet Viņš saka: "Es Pats jums saku un Es tā gribu!"

4] Un draugs, tiklīdz kāds cilvēks tā runā un Dievs par tādu noziedzīgu iedomību visu cilvēku priekšā viņu redzami nesoda, tad tādam cilvēkam sevī pilnībā vajag būt Pašam Dievam un tātad arī pilnīgi Pašam Kungam, citādi Viņam patiesi nekad neizdotos pavēlēt visiem gariem, radībai un elementiem, un visi paklausa Viņa gribas nebeidzamajai varai, jo mēs to zinām no Viņa mācekļu mutēm, kuri

bija ļoti daudzu zīmju un brīnumdarbu liecinieki.

5] Un tā mums liekas, ka lielajā Dziedniekā no Nacaretes mums jau tūlīt ir darīšana ar Pašu Dievu un ne vairs ar kādu lai cik lielu pravieti."

6] Pēc tam viens KUĢINIEKS, kas Rakstos bija diezgan izglītots, teica: "Jūs esat no Joppes, pilsētas, kura tagad ir vairāk apdzīvota no pagāniem kā no īstiem un patiesiem jūdiem. Bet kas tas pagāniem ir, vai viņi pie saviem mazākais desmit tūkstošiem dieviem pievieno atkal kādu jaunu veselu vai pusdievu?!

7] Bet mums, īstiem un patiesiem jūdiem, jau pirmajā Mozus bauslī teikts: Es vienīgais esmu tavs Dievs un Kungs, tātad tev jātic tikai Man, kā vienam vienīgi patiesam Dievam un līdzās Man nav jāgodā nekādi sveši, cilvēku sadzejoti dievi!

8] Redziet, tā uz mūžību skan likums mums jūdiem! Bet ja tā, kā mēs brīnumdziednieku arī varētu pieņemt kā kādu otru un tātad jaunu Dievu un dot viņam godu, kuru mēs esam parādā tikai vienam, vienīgi patiesam Abrama, Izaka un Jēkaba Dievam?!

9] Bet neskatoties uz to, mums tomēr ir liels prieks par brīnumdziednieku no Nacaretes, tādēļ ka Dievs viņam kā kādam mums līdzīgam cilvēkam, noteikti viņa lielākās dievbijības dēļ, deva tādu nekad nebijušu varu, un tādēļ slavējam tikai to vienu, vienīgi patieso Dievu, bet ne kādu ar dievišķu varu apveltītu un apdāvinātu cilvēku.

10] Ja jūs būtu patiesi jūdi, tad arī jūs darītu to pašu, tomēr kā vairāk pagāni, ne jūdi, jūs variet darīt, ko jūs gribat, — jo jums par jūsu ticību nav vajadzīgs atbildēt templī farizeju priekšā!"

189. Izdziedinātais zvejnieks pēc rakstiem pierāda Kunga dievišķību.

1] Pēc tam IZDZIEDINĀTAIS ZVEJNIEKS, kas arī bija dzimis Eppernā, teica: "Kaut gan es pēc dzimuma esmu pagāns, es tomēr Mozu un praviešus pazīstu tikpat labi kā tu.

2] Vai pravietī Jesajā nav teikts: "Tā ir spredīkotāja balss tuksnesī: Gatavojiet ceļu tam Kungam, laukā sataisiet līdzenu ceļu mūsu Dievam!"? Un tālāk teikts: "Kungs ganīs savu ganāmpulku kā Gans; Viņš jērus sapulcinās Savās rokās un nesīs Savās kūtīs un vedīs aitu māti!"

3] Mēs gan esam Joppē, bet tomēr no divu mācekļu mutēm uzzinājām, kas viss ap Jeruzalemi notika.

4] Spredīkotāja balss tuksnesī bija Jānis Kristītājs, kas uz jūsu aklības lauka Dievam sagatavoja līdzenu ceļu, bet par to caur templiešu skaudību, kuri prata Erodu dabūt savā pusē, nonāca cietumā un drīz pēc tam viņam tika nocirsta galva.

5] Šis spredīkotājs tuksnesī Dziedniekā no Nacaretes pazina Kungu, un viņa liecība daudziem atvēra acis. Kāpēc tad farizeji palika akli un nocietināti sirdī? Vai tad arī viņiem nam Mozus un pravieši?

6] Ja pravietis runā: "Tas Kungs Savu ganāmpulku, proti mūs cilvēkus, ganīs kā Gans!" — un tagad tas nešaubīgi notiek mūsu acu priekšā — vai šis Gans, kura personīgu atnākšanu uz šīs zemes sākot no Mozus tieši šajā laikā uzticami un skaidri tomēr pasludināja visi pravieši, tad nav viens un tas pats Kungs un Dievs, kas uz Sinaja Mozum deva baušļus?!

7] Ja tad nu mēs, līdzīgi jēriem, salasamies ap Viņu, un Viņš ar visu Savu sirds mīlestību, līdzīgi kā labs gans, ved aitu māti — ko mēs no Viņa Mācības un darbiem pārāk skaidri atdzīstam, vai tad mēs, ja arī mēs esam vairāk pagāni kā jūdi, it kā ticam kādam citam un svešam Dievam kā tikai tam, kuram vienīgam Mozus pavēlēja ticēt?! Un vai mēs darām nepareizi, ja par mums parādīto žēlastību pateicamies Viņam un vienīgi Viņam dodam godu?!

8] Patiesi, tas jums nedara godu, ja mēs kā bijušie pagāni gaismu, kas ir pie jums atnākusi, pēc pilnas patiesības drīzāk atdzīstam kā jūs pēc jūsu rakstiem šādai gaismai izraudzītā tauta!"

9] Pēc šīs zvejnieka runas kuģinieks neko tālāk vairs neteica, jo viņi atdzina, ka runātājs rakstos bija izglītotāks kā viņi, un negribēja ar viņu ielaisties nekādā vārdu cīņā. Bet vienlaicīgi viņi savā starpā sāka domāt un runāt, ka beigās zvejniekam tomēr varētu būt taisnība, un pie tam daži kļuva ticīgāki kā bija iepriekš. Drīz pēc tam viņi atraisīja savus kuģus un, apsolot 40 izdziedinātajiem pāris dienās atgriezties un viņus no šejienes aizvest, ja viņi to vēlēsies, brauca uz Tibēriju.

10] Bet šie (IZDZIEDINĀTIE) teica: "Mēs nu pateicamies jums par jūsu labo gribu, mēs mūsu dzimtenē atgriezīsimies pa citu ceļu."

11] Tad kuģinieki aizbrauca.

190. Ārsta jautājums par mannu tuksnesī.

1] Bet mūsu Joppieši aplūkoja jūras krastu un pastāvīgi runāja par Mani. Viņi apskatīja arī lielo peldu namu un ļoti brīnījās par tā daudzām, lielām ārkārtīgi mērķtiecīgi iekārtotām telpām un to tīrību, un tāpat viņi apskatīja visus lielos dārzus un slavēja peldētavas kungu, celtnieku un dārznieku, kas to bija paveicis. Viņi arī vienam un otram apkalpotājam jautāja, cik ilgi šī brīnišķā iestāde jau pastāvot un kas un no kurienes esot tās celtnieks.

2] Bet apkalpotāji nevienam nedrīkstēja to teikt, un to jautātājiem vajadzēja samierināties, ka, ja tas būtu vajadzīgs viņu svētībai, viņi to jau uzzinātu no peldētavas kunga.

3] Kad šie četrdesmit gandrīz līdz vakaram visu bija apskatījuši un ļoti apbrīnojuši, tad viņi atkal gāja ārā un apspriedās par nakts viesnīcu un, kad viņi uz kalna ieraudzīja vairākas teltis un lielu tempļveidīgu terasi, tad viņi kādam viņu tuvumā esošam kalpotājam jautāja, vai viņi kā trūcīgi un bez līdzekļiem cilvēki kalnā teltīs drīkstētu pārgulēt.

4] Bet KALPOTĀJS teica: "Kad pienāk gulēšanas laiks, tad par jums, tāpat kā par katru citu viesi, tiks gādāts, bet tagad pacietieties, līdz kungi, kas gandrīz jau visu dienu uzturas un priecājas kalnā, nāks lejā mājās!"

5] Ar to izdziedinātie arī atkal bija apmierināti, devās pie saviem galdiem, kur vēl atrada nedaudz maizes un vīna, spēcinājās ar to un vēlreiz pārrunāja sevišķi par Mani.

6] Bet kas pa to laiku, kad nabadzīgie pēc Manas gribas tika aprūpēti, apgādāti un izdziedināti, notika kalnā pie un starp mums?

7] Mūsu Rafaels klātesošajiem atstāstīja visu, kas norisinājās lejā, un tika slavēta apkopēja gudrība, un vēlāk arī zvejnieks no Joppes viņa izturēšanās dēļ pret kuģiniekiem no Tibērijas. Un Jāņa mācekļi tagad vēl vairāk un gaišāk saprata, ka Joppieši tika no Manis izdziedināti ne bez ticības Man.

8] Kad Rafaels savu atstāstījumu beidza un saule jau ļoti sāka tuvoties rietam, tad ĀRSTS un Melitas vēlreiz pienāca pie Rafaela un teica: "Augsti brīnišķais draugs, kopš šeit caur Kunga Vārdu no tavas mutes mans gars kļūst vienmēr vairāk pamodies un gaišāks, man viss, ko es jebkad darīju, redzēju un lasīju grāmatās, tik dzīvi un pilnīgi nāk atmiņā, ka es nu spētu tev vārdu pa vārdam atstāstīt visas Mozus grāmatas, praviešus un vēl daudz cita no jūdu grāmatām, un tā es nu atrodu kaut ko dīvainu tieši tajā laikā, kad izraēlieši uzkavējās tuksnesī un viņiem vajadzēja pārtikt no mannas, kas ikdienas, izņemot sabatā, bagātīgi lija lejā no debesīm.

9] Ka šis mannas lietus bija patiess brīnums, par to es nu nemaz nešaubos, un tas, kas man liekas dīvains, arī nepastāv acīmredzamajā brīnumā, bet gan tajā, ka neviens vienīgs cilvēks vienā dienā sev un savējiem nedrīkstēja mannu savākt vairāk, kā precīzi tikai tik daudz, cik viņam pēc priekšraksta vienai dienai vajadzēja. Tikai piektdienā katrs drīkstēja arī sabatam, kurā no debesīm nenāca manna, savākt priekšrakstam atbilstošu krājumu. Bet kas kādā citā dienā savāca krājumu arī citai dienai, tam tā sapuva, kļuva smirdoša un tārpu pilna, un tātad nebaudāma ne cilvēkiem, ne dzīvniekiem.

10] Nu, šajā dīvainajā Mozu un Ārona rīkojumā no Dieva es tieši neatrodu Kunga gudrību un tā iemeslu. Tā lieta patiesi ir tā, vai tā ir tikai kādas slepenas dziļi garīgas patiesības alegorisks, hieroglifa veida attēlojums, kas cilvēkā tikai tad kļūst atklāts, kad viņa gars dvēselē ir labi valdošs?

11] Bet, ja tas tā patiesi bija, tad es nesaprotu, kāpēc cilvēks kādai citai dienai, izņemot piektdienā sabatam, nedrīkstētu savākt kādu krājumu. Un ja sabatā manna nebija sapuvusi, tārpaina un smakojoša — kāpēc tad kādai citai dienai savāktais krājums kļuva nederīgs? Augsti brīnišķais draugs, vai tu arī te man dvēselē nevēlies iedegt pareizu gaismiņu?"

191. Rafaela pamācība par izraēliešu ēdināšanu tuksnesī.

1] RAFAELS teica: "Jā, mans draugs, tā lieta patiesi tā ir, un tas aiz ļoti gudra iemesla. Jo, ja Dieva Gars Ēģiptē pavisam netīrā pasaulīgumā pagrimušo tautu gribēja izaudzināt augstākai gaismai, tad Viņam pēc tam, kad tauta saņēma dzīvības likumus, neatlika nekas cits kā pilnus četrdesmit gadus to visā iespējamā askētismā saglabāt kailā un neauglīgā tuksnesī. Šī tauta Ēģiptē no vienas puses caur savu tirgošanās tieksmi un no otras puses caur visādu trūkumu pierada krāt, pārmērīgi taupīt, tā nodevās mantkārībai un ļaunam skopumam, ka bija ļoti grūti tāda veida netikumus pie viņiem pilnīgi iznīcināt.

Krāpšana, zagšana, laupīšana, arī slepkavošana, meli un visādas izvirtības, un laulības pārkāpšana tieši pret pagāniskiem ēģiptiešiem, neskatoties uz visādiem brīdinājumiem un sodiem, Dieva tautai bija kļuvusi par otru dabu.

2] Zem zināmā faraona, kas šo citādi ļoti strādīgo tautu sāka pārāk vareni un nežēlīgi apspiest un visos virzienos vajāt, Dieva brīdinājumus atkal uzklausīja un ievēroja, atmeta savus netikumus, un Dievs tā modināja Mozu šīs tautas glābšanai, kā tev tas ir zināms no grāmatām.

3] Tagad tauta nonāca sastingušā tuksnesī, kur nebija lauki, dārzi, pļavas, piens, maize un visādi gaļas produkti, par ko tauta ļoti noskuma un sāka ļoti žēloties un kurnēt, jo līdzpaņemtie krājumi drīz bija apēsti un zivis no Sarkanās jūras nepietika, lai tautu paēdinātu.

4] Tad Dievs vēlreiz apžēlojās par tautu un deva dienišķo maizi no debesīm. Kad tauta to no debesīm bagātīgā mērā saņēma, tad senais, ļaunais pārspīlētās krāpšanas un tirgošanās gars drīz atkal sarosījās, bet Dievs caur Mozu tautai tūlīt deva labi sankcionētus priekšrakstus, kā barības dāvanu no debesīm savākt un izmantot, un kas šos priekšrakstus neievēroja, tas tad arī tūlīt tika precīzi pēc priekšraksta sodīts.

5] Un, redzi, tas visā tautā drīz noslāpēja pasaulīguma garu, jo pie mannas krājuma sakrāšanas viņi nekad nesaskatīja kādu ieguvumu — un tā tauta turējās pie priekšraksta.

6] Ka priekšrakstā savāktā manna arī sabatā saglabāja svaigumu, tā bija Kunga griba, lai tautai, kas Ēģiptē pilnīgi aizmirsa miera dienu Dieva Garā un katru dienu vienādi sakrāja, strādāja, pirka un pārdeva, tomēr būtu viena diena nedēļā, kurā jāatturas no visiem nevajadzīgiem darbiem un jānodarbojas ar Dievu un Viņa Mācību, un Gribu. Jo bez apmācības garīgā sfērā tautā panīkst, kļūst mežonīgāka kā dzīvnieku valsts, un tad tikai ar pašas prātu un gribu spēj vairs pacelties augstākā gaismā.

7] Ja tu to visu kopā nu tikai cilvēciski saprātīgi apsver, tad tu Kunga mīlestību un gudrību noteikti gaiši mirdzoši atdzīsi.

8] Bet pie izraēliešu tautas šai parādībai noteikti ir kāda dziļi garīga un debešķīga jēga.

9] Maize, kurai Kungs dabīgā tuksnesī, bet kas pie tam atbilda arī izraēliešu tautas iekšējam garīgam tuksnesim, lika līt no debesīm tieši šīs tautas miesīgajai barībai, tagad atbilst Pašam Kungam, kas nu cilvēku garīgā tuksnesī ir nonācis lejā no debesīm kā dzīva maize. Viņa Vārds, Viņa Mācība un Viņa mīlestības darbi ir patiesā dzīvā maize no visaugstākajām debesīm. Kas no šīs maizes patiesi ēdīs, tas pēc dvēseles nekad nemirs, bet gan viņam sevī būs mūžīga dzīvība.

10] Ļoti daudzi, kas ēda seno mannu, nomira ne tikai miesā, bet diemžēl arī dvēselē, un vēl līdz šai stundai nav piecēlušies dzīvībā; bet, kas šo dzīvo mannu ēda patiesības garā, tie sevī jau ir pacēlušies mūžīgā dzīvībā! Un, redzi, tā ir kādreizējās mannas garīgā nozīme.

11] Bet dabīga manna, no kuras izraēlieši nedrīkstēja savākt nekādus krājumus, atbilst arī tam, ka cilvēkam nav jākrāj tādus dārgumus, kurus var iznīcināt rūsa un kodes, bet gan tikai sabata dārgumus dvēselei un garam, kas paliek mūžīgi. — Vai tu to nu saproti?"

12] Ārsts ar pateicību to apstiprina, un visi brīnās par šo runu, jo agrāk to nesaprata arī Mani mācekļi.

192. Gaisa atspoguļojuma parādība.

1] Tā kā Saule jau sāka slīgt zem horizonta, mūsu Markuss nu domāja, vai tagad, tā kā rudenīgā gadalaikā vakari bieži kļūst vēsāki, nebūtu jādodas lejā mājā.

2] Bet ES teicu: "Draugs, tam vēl ir mazākais pusstunda par agru! Neraizējies, vai mums vakariņas tiek pagatavotas vai nē, jo, kad mēs atgriezīsimies mājā, tad viss jau būs kārtībā!

3] Bet šeit, kalnā, kaut kas vēl notiks, kas jūs ļoti pārsteigs. Un tas labi iedarbosies uz jūsu sirdi un dvēseli, bet tādēļ uzkavējamies šeit vēl pusstundu.

4] Kad Saule pilnīgi norietēs, jūs Mani slavēsiet un cildināsiet, ka Es jums to atklāju. Bet līdz tam izturamies pavisam mierīgi!"

5] Pēc tam viss kļuva kluss un mierīgs. Arī gariem gaisā, zemē un ūdenī tika no Manis pavēlēts būt pilnīgi mierīgiem! Un tā visā redzamā dabā viss kļuva tik pilnīgi mierīgs, ka nekustējās ne vieglākā vēsmiņa, nebija redzams lidojam neviens putniņš un jūras ūdens bija tik pilnīgi mierīgs, ka lielo jūru ietverošos augstos kalnus uz jūras spoguļa varēja saskatīt tikpat skaidri kā dabā, kas visus klātesošos augstākā mērā sajūsmināja, tādēļ ka tādu jūras pilnīgāko mieru viņi iepriekš nebija redzējuši.

6] Daži Man labprāt būtu jautājuši, ko tāds vēl nekad nepiedzīvots miers dabā gan nozīmē. Bet tādēļ, ka Es visiem klātesošajiem bez izņēmuma pavēlēju pilnīgu mieru, tad neviens neiedrošinājās atvērt savu muti. Arī lejā, mājā, kā arī lielajā peldu iestādē viss bija kļuvis pilnīgi kluss, kaut gan neviens nezināja, kas viņu mudināja tādam pilnīgi bezdarbīgam mieram. Arī mūsu Rafaels, kas atradās Man līdzās, izturējās tik mierīgi kā statuja.

7] Kad sāka iestāties krēsla un pamazām kļuva redzamas zvaigznes, tad pavisam tīrā un pilnīgi mierīgā gaisā sāka parādīties daudzi zināmi, bet vēl vairāk nepazīstami apvidi, sevišķi pie rietumu debesīm. Ciktāl acis sniedza, bija redzamas Vidusjūras piekrastes ar visām apdzīvotām vietām un kuģiem, un visi pamanīja, ka lielā Vidusjūra atrodas pilnīgā mierā. Rietumu malā, kur nogrima saule, kļuva redzams precīzs Saules attēls ļoti iesārtā krāsā, par ko visi klātesošie sāka ļoti brīnīties. Šī parādība no minūtes uz minūti kļuva dzīvāka.

8] Kad klātesošie šo parādību bija pietiekoši aplūkojuši, tad ES mācekļiem teicu: "Nu, spriediet jūs par šo parādību, kas zināmos apstākļos ļoti bieži parādās sevišķi Ēģiptē un tuksnešainā Arābijā, bieži arī gaišā dienā cilvēkus ved visādās māņticībās."

9] Pēc šī Mana uzaicinājuma MĀCEKĻI teica: "Kungs, līdzīgas parādības mums tieši nav pilnīgi svešas, bet kas īstenībā pēc patiesības tās ir un kā, un kāpēc tās rodas, to, kā daudz ko citu, neviens mirstīgs cilvēks vēl nav izpētījis.

10] Acīmredzami Tu šeit liki tai parādīties, lai arī par tāda veida lietām mūs informētu, ka pie tādiem atgadījumiem neapmulstam; tomēr kā tie parasti līdzīgā veidā rodas, to zini tikai Tu un Rafaels.

11] Jūdi tos tur par pravietiskām zīmēm un par Jehovas ļoti nozīmīgiem un saturā bagātiem zīmju rakstiem līdzīgus tiem, kurus pirms kāda laika naktī redzējām uz Eļļas kalna.

12] Bet par ko tos tur pagāni, par to mēs daudz neesam dzirdējuši, jo mēs nekad vēl neesam nodarbojušies ar viņu dievu mācību. Bet, tā ka tagad mūsu starpā ir vairāki atgriezti pagāni, tad viņi arī lai tagad pastāsta savus uzskatus un liecību par tāda veida parādībām."

13] Šeit pie Manis pienāca abi vienīgi patieso Dievu meklējošie un no rīta izdziedinātie GRIEĶI un teica: "Kungs un Meistar, pasaka par lielo burvi Morganu ir pārāk dumja, lai mēs iedrošinātos to šeit atkārtot. Jo mēs jau kā zēni paši par to smējāmies, un tagad tai vajag mums izskatīties vēl dumjākai un smieklīgākai.

14] Bet mūsu tālajos ceļojumos mums ne tikai bieži bija izdevība novērot tādas parādības, ja arī ne vienmēr tik liela izmēra, bet gan arī par to runāt ar pavisam teicamiem dabas zinātniekiem un ģeogrāfiem, un starp viņiem bija viens, kas pēc mūsu domām šķiet naglai puslīdz trāpīja pa galvu.

15] Viņš domāja, ka tāda veida parādībām tāpat kā tūkstotim citām ir pavisam dabīgs cēlonis un ir aplūkojamas un vērtējamas kā noteikti priekšvēstneši citām tām sekojošām parādībām. Sevišķi kuģiniekiem jūrā un karavānām cauri lieliem smilšu tuksnešiem. Tā kā tās vienmēr parādās tikai gaisa uz zemes iespējami lielākā mierā, tad šķiet, ka mierīgais gaiss augšā mākoņu reģionos, līdzīgi mierīga ūdens virsmai kļūst atspoguļošanas spējīgs. Un tad mēs bieži no liela attāluma no augšējā un mierīgā gaisa spoguļa virsmas redzam atspoguļojošos apvidus, vietas, kalnus, upes un daudzas mums nepazīstamas lietas. Bet ja gaiss, kas tāda veida parādībās neizbēgami mēdz notikt, kļūst nemierīgs un sāk pūst vējš, tad tāda parādība tūlīt izzūd, tādēļ ka ar vienmēr straujākām kļūstošām gaisa straumēm, gaiss pilnīgi zaudē savu mieru un ar to arī atspoguļošanas spējas.

16] Vai šis mūsu dabas zinātnieka uzskats ir pilnīgi patiess un pareizs, par to mēs pilnā patiesībā nevaram spriest, bet, ka pētošam, gaišākam cilvēka parātam tas šķiet kā vēl vispatiesākais un aptveramākais, par to mēs esam pilnīgi pārliecināti, tādēļ ka tādām parādībām noteikti vienmēr ir tādas sekas.

17] Vienlaicīgi pie tādām parādībām mēs bieži arī ievērojām, ka uz gaisa spoguļa attēls vienmēr ir ačgārns, un tas vēl vairāk apstiprina mūsu dabas zinātnieka uzskatu, jo uz kādas pilnīgi vienmērīgas ūdens virsmas attēli arī vienmēr redzami ačgārnā virzienā, kāpēc ne arī uz gaisa spoguļa?!

18] Par tādām parādībām tāds nu būtu arī mūsu uzskats. Kuram no jums, mācekļiem, ir labāks, tas lai mūsu priekšā to pasaka!"

193. Pagānu garīgā pārākuma iemesli.

1] Viens no Jeruzalemes zināmo jūdu grieķiem, kas iepriekš bija RAKSTU MĀCĪTĀJS, teica: "Jūsu uzskats par šo lietu kaut gan cilvēka prātam liekas diezgan pieņemams, man tomēr šķiet nedaudz par

dabīgu, tā ka tam nav nekāds garīgs cēlonis.

2] Mēs redzējām ne tikai apvidus, apdzīvotas vietas, kalnus un lielo jūru ar tās daudziem kuģiem, bet gan arī sauli ar dažādiem mākoņiem, kas lidinājās ap to! Vai tad tie arī bija tikai attēli uz no jums labi aprakstītā gaisa spoguļa?"

3] Viens no ABIEM GRIEĶIEM teica: "Šķiet tu pirmīt, kad gars vārdā Rafaels mums precīzi attēloja Zemi, Mēnesi, Sauli un arī visu šo pasaules ķermeņu savstarpējās attiecības, nebiji sevišķi uzmanīgs! Varbūt tu savā izskaidrojumā atklāji arī kādu garīgu cēloni?!

4] Ja Saules, Mēness un visu zvaigžņu noriets tiek panākti tikai caur to, ka mūsu Zeme kā liela lode 24 un nedaudz pāri par to stundās no rietumiem uz austrumiem griežas ap savu asi, tad Saulei šķietami arī vajag nonākt vienmēr dziļāk zem mums redzamā horizonta. Bet, tā ka gaisa spogulis noteikti stāv daudz augstāk pār mūsu kalna rietumu horizontu, tad tādā augstumā Saule kā attēls uz tā virsmas tikpat labi var būt attēls ap stundu ilgāk kā visas citas zemāk esošas lietas! — Vai tu to saproti?"

5] Jūdu grieķi viens otru pārsteigti uzlūkoja, un RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Ir nepatīkami, ka pagāni pār mums valda tiklab fiziski, tā arī garīgi, jo pie katras izdevības viņi mūs augstu pārspēj ar savu saprātu, ar savām zināšanām un zinātni, un daudzējādām pieredzēm, un mēs nevaram viņiem tā iebilst, ka viņi nevarētu to atspēkot.

6] Ne Kungs, ne Rafaels šo parādību gan neizskaidroja, bet, kā es to lietu nu vērtēju, tad grieķim noteikti būs taisnība!"

7] Tagad ES teicu: "Te tu reiz arī spriedi pareizi, ka tu atzini, ka grieķim ir taisnība. Jo viņi pēc tā, ko no kāda gaiši domājoša dabas zinātnieka paši te pieveda, šo parādību vērtēja pavisam pareizi, un, kas pēc viņa pavēstītā drīz sekos, par to pāris stundās mēs iegūsim pierādījumu.

8] Vai tu kā rakstu mācītājs vēl nezini, kā rakstos stāv rakstīts: "Tajā laikā jūdiem vara un gaisma tiks atņemta un dota pagāniem."

9] Un, redzi, uz tā pamata tagad pagāni valda pār jums un pat līdz debesu augstumiem pārspēj jūs saprātā, visās mākslās, zināšanās un visādās zinātnēs, un, ja jūs pilnīgi nepaliksiet Manā Mācībā un pēc tās nedzīvosiet un nerīkosieties, jūs arī vēl vairāk pilnīgi pārspēs un visu lielo apsolīto zemi samīdīs putekļos. Skaistā, lielā Jordānas ieleja ar tās daudzām pilsētām, apdzīvotām vietām un ciemiem kļūs tukšnesis, kurā līdzās zagļiem un laupītājiem dzīvos mežonīgi zvēri.

10] Es kā pats jūds nācu šajā pasaulē pie jums, jūdiem, lai jūs glābtu no katras nelaimes, bet saskaitiet jūdus, kas Man tic. Cik mazs un niecīgs ir viņu skaits pret tiem, kas Mani ienīst un visur vajā! Bet saskaitiet nu pagānus, kas no tuvuma un tāluma vienmēr nāk šeit un ar lielu prieku uzņem Manu Mācību un Mani arī drīz un viegli atdzīst, un mīl pār visu kā To, kas Es esmu.

11] Un tā jūsu acu priekšā ir arī rokām aptverams, kā un kāpēc jūdiem gaisma tiek atņemta un tiek dota pagāniem.

12] Turpmāk gan arī starp pagāniem gaisma kļūs ļoti nespodra un aptumšota. Viņi gan ar lielu greznību sevi dēvēs par Manis svaidītiem un liks sevi augstu cildināt, — bet patiesībā viņi būs daudz ļaunāki pagāni kā tagad romieši, grieķi un citi visas Eiropas pagāni.

13] Tomēr pat starp tādiem pagāniem būs daudzi, kas paliks Manā Mācībā un neļaus sevi apmāt, un vilināt pasaulei un tās ziedošai pievilcībai.

14] Bet saskaitiet nu jūdus, cik daudzi ir tie, kas neļauj sevi vilināt un pavedināt šīs pasaules Mamonam! Visās Galilejas, Jūdejas, Palestīnas un vēl citos apvidos jūs neatradīsiet simts, kuri kopš seniem laikiem sirdī patiesi glabā Mozu un praviešus un seko patiesībai! Tikai šajā laikā caur Manu Mācību lielāks skaits atkal pievēršas senai patiesībai un pa lielāko daļu tikai no nabadzīgo klases.

15] Bet, ja no visām Zemes daļām un apvidiem salīdzina atgriezto pagānu lielo skaitu, tad tas jau tagad ir tūkstoš reizes lielāks kā jūdu, kuru starpā Es nācu šajā pasaulē un starp kuriem Es tagad staigāju kā patiesākā un gaišākā gaisma, un kur Es visur skaļi saucu, ka viņiem visiem jānāk pie Manis.

16] Bet, ja tas nu notiek jūsu acu un ausu priekšā, — ko tad jūs savā sirdī slepeni brīnaties, ja Es saku patiesību, ka jūdiem vara un gaisma tiks atņemta un tiks dota pagāniem un beigās pat starp ļoti aptumšotiem kristiešiem pagāniem tomēr vienmēr būs daudzi, kas paliks pie pirmpatiesības un pasaulei neļaus sevi tā apmāt?!"

194. Jūdi uzņem atklāsmi.

1] (KUNGS): "Jā, jā, ar laiku pār cilvēkiem nāks lielas tumsas, bēdas un posts, kādu iepriekš cilvēki vēl nekad nepiedzīvoja. Bet šajā lielākajā tumsā ļoti daudzi meklēs patiesu gaismu un arī atradīs, un ar viņiem kopā būšu Es un turēšu tiesu pār visiem Zemes cilvēkiem.

2] Tā kā mūsu Ēnoks — Rafaels nu ir liecinieks tam, kas tagad notiek, tāpat arī jūs tajā laikā būsiet liecinieki, ka notiks tā, kā ES jums nu iepriekš saku.

3] Bet savās sirdīs nesakiet, lai nav, ka senai izvēlētai Dieva tautai atņem varu un gaismu un dod to pagāniem!

4] Es jums saku: Neviens to neņem jūdiem un dod pagāniem, bet gan jūdi paši pie visiem atnākušo gaismu no sevis atgrūž, arī varu. Un ja pagāni ar visu dedzību uzņem to, ko jūdi atmet un atgrūž ,- vai tad Es esmu tas, kas jūdiem atņem gaismu un varu un dod pagāniem, un vai to nedara paši jūdi?

5] Es jums saku: Jūdiem gan vēl ir raksti un no tiem viņi aklai tautai arī notur aklus spredi̧kus par savtības un laulības pārkāpšanas nekrietnību. Rakstos apslēptas gan vēl ir senās patiesības, bet tās ne no spredi̧kotāja, kuram nav iekšēja gaisma, un vēl mazāk no tautas netiek saprastas patiesības gaismā. Tātad viens aklais ved otru, un, ja viņi nonāk pie bedres, tad abi iekrīt un nevar viens otram palīdzēt.

6] Ievērojiet, ko gan jūdiem līdz Mozus un visi pravieši?! Tajos ietvertā patiesība viņiem nav pat tik daudz vērta, kā jums kāda reāla vērtība varētu būt iepriekšējā parādība, tā ka tā bija tikai izgaistošas un pa lielākai daļai dziļāk guļošas patiesības ačgārns spoguļa attēls.

7] Tādu diezgan līdzīgu attēlu par rakstos dziļi esošām patiesībām uz momentu šad un tad arī vēl ierauga tagadējie jūdu priesteri, bet, tā ka no visiem daudzajiem pasaules rūpju vējiem viņu sirdis un daba pārāk drīz tiek saplēsta, tad arī sirds un dabas spogulis garīgu lietu un parādību uzņemšanai no iekšējās gara dzīvības sfēras tiek saplēsts un sagrauts un viņi vairs nevar saskatīt un atzīt rakstos aizklāto patiesību un tūlīt metas rokās visam pasaules reibumam.

8] Viņi pavisam vairs neatceras gaismas momentus un visu viņu Zemes dzīvi turpina tālāk nesātīgi uzdzīvot, un, ja viņus brīdina, ka viņi atrodas uz samaitātības ceļa, tad viņi kļūst dusmīgi un nikni un vajā To, kas pie viņiem ir atnācis pilns pazemības, mīlestības, lēnprātības, pacietības un pilns laipnības un līdzcietības.

9] Bet, ja tā, par ko jūs paši jau ļoti bieži pārliecinājāties, vai tad Es esmu tas, kas tādiem jūdiem atņem varu un gaismu un dod pagāniem, vai viņi paši tie nav?!

10] Kas tad meklē, tas atrod; kas tad nāk un lūdz, tam tiek dots. Un kaut viņš arī būtu trīskārt pagāns un, ja nāk pagāns nu pie Manām durvīm, tad viņam tiek atvērts.

11] Un notiks tā, ka Kunga dzīvības gaismas senie bērni caur pašu rīcību tiks izstumti galējā pasaules tumsā, kur viņi tad gaudos un klabinās zobus līdzīgi vilkiem un cūkām, bet pasaules bērni, proti, pagāni, tiks uzņemti Manas mūžīgās dzīvības valstībā.

12] Kā cāļu māte sauc savus cālīšus un viņus paslēpj zem saviem spārniem un cenšas pasargāt no ienaidnieka, tāpat Es vienmēr ar Manu Tēva balsi vilināju Ābrahama bērnus un gribēju viņus sapulcināt zem Maniem gaismas, patiesības un mūžīgas dzīvības spārniem, un redzi, kad Es runāju ar praviešu mutēm, tad viņi teica: "Mēs no runas gan atdzīstam, ka tie ir Jehovas vārdi un balss; bet kāpēc Viņš Pats nenāk pie mums kā reiz pie Ābrama, Īzaka un Jēkaba un nerunā ar mums, Saviem bērniem?"

13] Pēc tam bija apsolījumi pēc apsolījumiem, ka šajā laikā Es Pats nākšu ar visu Manu varu un spēku un ar visu Manu mūžīgo dzīvības valstību.

14] Pareģotais laiks ir pienācis un Es esmu klāt, kāpēc tad viņi Man netic? Es taču viņu acu priekšā, apliecinot visu pareģojumu par Manu atnākšanu šajā pasaulē mūžīgo patiesību, tomēr veicu zīmes, kuras izņemot Mani un Manu gribu nevienam nav iespējamas.

15] Par visu Manu mīlestību, laipnību, lēnprātību, pazemību, pacietību un līdzcietību viņi ar visu skubu un niknumu Mani ienīst un vajā.

16] Ievērojot to visu, vai viņi ir daudzinātie gaismas bērni? Ak, pavisam, nē! Tagad viņi ir elles bērni, un ne Dievs, bet gan velns ir viņu tēvs!

17] Vai pie tādiem apstākļiem tā no Manis ir netaisnība, ja Es nu pagānus daru par Saviem bērniem un velna bērnus sūtu tur, kur ir viņu tagadējā tēva un kunga valstība?!

18] Saki nu Man, tu, rakstu mācītāj, vai Es rīkojos nepareizi, ja pēc viņu brīvas gribas Es ļaunos jūdus atmetu un pagāniem dodu varu un gaismu!"

19] Pēc tam RAKSTU MĀCĪTĀJS teica: "Kungs un Meistar, kas var ar Tevi tiesāties? Ko Tu saki, tas mūžam ir patiesi un ko Tu dari, tas mūžam ir labi!

20] Arī pagāni tāpat kā jūdi cēlušies no Noasa. Ja viņi tagad atkal atgriežas pie Tevis, tad tā ir viņu laime, un Tu viņus neatstum no Sevis. Un kurš te varētu teikt, ka tas nebūtu pareizi, ja Tu gaismas bērnu vietā, kas Tevi kā To negrib atzīt un pieņemt, kas Tu mūsu priekšā visā patiesībā esi, pieņem viņus?!

21] Ak, Kungs un Meistar, piedod man manu iepriekš teikto vārdu dumjību! Ar Tavu žēlastību arī mēs vēl visās Tavas Valstības lietās reiz būsim skaidrībā!"

22] ES teicu: "Tā arī jābūt, bet jums pašiem vajag brīnīties par to, ka tagad pagāni kā pasaules bērni ļoti daudzās lietās ir gudrāki kā jūs! — Bet tagad tālāk par to vairs, nē!

23] Parādība ir pilnībā izzudusi, un ir jau diezgan tumšs. Tad nu mēs atkal dosimies lejā, mājā, un baudīsim jau pagatavotās vakariņas. Joppieši ar lielām ilgām jau mūs gaida, un viņiem jāuzzina par Manu klātbūtni. Un, kad viņi to uzzinās, tad viņiem par to noteikti būs lielāks prieks kā jūdiem Jeruzalemē, ja Es atkal nākšu pie viņiem. Un tā celsimies un dosimies lejā, mājā."

195. Joppes zvejniekus Kungs ielūdz mielastā.

1] Šeit arī nāca tas pats Markusa kalpotājs, un, proti, kas dienas vidū mūs lūdza pusdienās. Es viņu paslavēju par labo un gudro izturēšanos pret Joppes nabagiem un slimniekiem. Viņš Man pateicās par šo uzslavu un mēs devāmies ceļā uz leju.

2] Mēs arī drīz sasniedzām māju un tūlīt iegājām viesistabā, jo no rietumiem bija sācis pūst diezgan spēcīgs vējš, kas arī joppiešiem, kuri uzturējās ārā, bija nepatīkams, un viņi jūras krastā sapazinās ar mūsu Kisjona klātesošiem zvejniekiem, kuģiniekiem, daudz pārrunāja par Mani un no viņiem uzzināja, ka Es vēl esmu šeit un viņi varētu Mani redzēt.

3] Kad viņi pamanīja, ka zināmie kungi lejā no kalna ienāca mājā, kādam kalpotājam jautāja, vai arī viņi drīkstētu ienākt mājā, jo vējš ārā pie jūras kļūst arvien spēcīgāks, vēsāks un nepatīkamāks.

4] Un KALPOTĀJS teica: "Ej iekšā un runā ar Pašu Kungu, Viņš jau tev paskaidros."

5] ZVEJNIEKS teica: "Draugs, kā es caur atvērtām durvīm redzu, pie lielā ēdamgalda sēž daudzi! Kurš no viņiem Tas gan ir?"

6] KALPOTĀJS teica: "Ej tikai iekšā un pats jautā pēc Kunga, un tu tūlīt uzzināsi, kurš starp daudziem Viņš ir!"

7] Pēc tam ZVEJNIEKS nedaudz nobijies ienāca pie mums ēdamistabā, mūsu priekšā dziļi paklanījās un noteiktā balsī teica: "Mani ļoti godātie draugi un šīs vietas kungi, kādās darīšanās es vēlētos pāris vārdiņus pārrunāt ar šīs vietas īsteno galveno kungu! Vai jūs man nabaga joppietim negribat laipni parādīt, pie kura no jums man griezties?"

8] Pēc tam MŪSU MARKUSS draudzīgi teica: "Jā, mans draugs, laicīgais šīs vietas īpašnieks gan būtu es, bet īstenais un vienīgais patiesais Kungs un Meistars pār visu ir vīrs, kas sēž pie manas labās rokas! No Viņa ir atkarīgs viss, ko tu šeit gribi sasniegt."

9] Pēc šiem Markusa vārdiem zvejnieks visā godbijībā pienāca pie Manis, vēlreiz dziļi paklanījās un ļoti jaukiem vārdiem gribēja sākt ar Mani runāt.

10] Bet ES viņam teicu: "Es jau zinu, ko tu Man vēlies pateikt. Redzi, tur, šīs plašās ēdamzāles citā stūrī, atrodas vēl viens liels ēdamgalds un jau ir apgādāts ar vīnu, maizi un citiem ēdieniem! Ej ārā, ieved iekšā visus savus biedrus, apsēdini pie galda un spēciniet sevi ar ēdieniem un dzērieniem! Pēc tam jau redzēs, kas viss šajā naktī vēl tālāk būs darāms. Ej un nu dari, ko Es tev pavēlēju!"

11] Pēc tam zvejnieks vēlreiz dziļi paklanījās, savā sirdī ļoti pateikdamies, un steidzās ārā pie saviem biedriem, kas ar lielām ilgām jau gaidīja viņa atgriešanos.

12] Kad viņš viņiem pavēstīja, ko Es viņiem teicu, tad starp viņiem izcēlās lielas gaviles, un viņi tūlīt atstāja krastu un pateicības pilni devās istabā, ienākot mūsu priekšā dziļi paklanījās, tūlīt pēc tam sēdās pie klātā galda un sāka knaši ēst un dzert, un drīz kļuva priecīgā līksmā omā.

13] Arī pie mūsu galda viss kļuva dzīvāks, un netrūka visādi atstāstījumi par Maniem darbiem un Mācību, kuriem joppieši pievērsa arvien lielāku uzmanību un tādēļ savā starpā mazāk sarunājās.

14] Bet no Manu mācekļu vārdiem joppieši drīz manīja, ka starp viņiem Es tas varētu būt.

15] Un ZVEJNIEKS vērsās pie viena kalpotāja un teica: "Draugs, saki mums tomēr laipni, kurš tur, pie kungu galda, ir šeit klātesošais lielais un svētais Meistars no Nāceretes, par kuru mums Joppē sprediķoja divi Viņa izsūtīti mācekļi, ka Viņā miesīgi mājo Dieva Gara pilnība, un tādēļ viss paklausa Viņa gribai! Kas viņam tic un dzīvo, un darbojas pēc Viņa Mācības, tas no Viņa manto mūžīgo dzīvību un

tiek uzņemts Debesu Valstībā!"

16] KALPOTĀJS teica: "Ko tu man to jautā? Redzi, mēs visi no mūsu dienesta kunga saņēmām pavēli nevienam viesim neizpaust par Svēto no Nāceretes, un mums vajag pavēlei paklausīt! Bet ej un runā ar To, kas pēc tava lūguma jūs aicināja ienākt. Viņš tev pasludinās patiesību!"

17] ZVEJNIEKS un KOPĀ AR VIŅU VAIRĀKI VIŅA BIEDRI teica: "Ak, draugs, mēs pateicamies tev par taviem mums dāvātiem vārdiem! Tagad mums jau viss ir skaidrs! Tieši tas, pie kura mums jāvēršas, lai dzirdētu patiesību, ir Pats svētais no Nāceretes! Tagad mēs saprotam, kāpēc tavs vecais dienesta kungs mums Viņu norādīja kā vienīgo un patieso Kungu pār visu. Tādēļ lai vienīgi Viņam viss gods, visa slava un visa mūsu mīlestība, un pielūgšana!"

18] Pēc tam KALPOTĀJS teica: "Tad palieciet pie tā, ko jums deva jūsu gars!"

19] Pēc tam kalpotājs gāja tālāk pie saviem darbiem, bet ZVEJNIEKS saviem biedriem teica: "Draugi un brāļi, tā ka tagad mēs labi zinām, ka tieši Viņš ir svētais no Nāceretes, kuru šīs iestādes īpašnieks man norādīja kā īsteno un patieso Kungu pār visu un kas mūs sauca ienākt un sēsties pie šī galda, pie kura mēs nu labi apmierinājām izsalkumu un atspirdzinājāmies, tad arī tikai Viņš ir tas, kam vienīgam mums jāpateicas par mūsu pilnīgu izdziedināšanu!"

20] Tad arī pēdējais laiks, ka mēs Viņam, tā ka mums ir tā nenovēršamā laime, pirmkārt, Viņu šeit personīgi klātesošu sastapt un tagad arī pazīt, un arī mutiski izteikt mūsu pateicību, kā mēs to savās sirdīs dzīvi sajūtam, bet tad Viņu lūgt, lai Viņš arī turpmāk līdz mūsu dzīves beigām mūs neatstāj ar Savu visvareno žēlastību un mīlestību, jo visa mūsu svētība ir atkarīga vienīgi no Viņa."

21] Šim zvejnieka priekšlikumam visi pilnīgi piekrita, piecēlās no saviem sēdekļiem un gatavojās pienākt Manā priekšā, lai mutiski izteiktu savu pateicību un lūgtu to, ko zvejnieks viņam izteica.

22] Bet ES viņus apsteidzu, piecēlos no Mana krēsla, piegāju pie viņiem un teicu: "Esat nu mierīgi, Mani bērni un draugi! Man pietiek ar jūsu pateicību un lūgumiem jūsu sirdīs, un caur jūsu ticību Man un jūsu mīlestību uz Mani, un tā arī uz jūsu tuvākiem jūsu lūgumiem uz mūžību jātiek no Manis pilnīgi izpildītiem. Sēdieties atkal savās vietās un esiet priecīgu sirdi!

23] Bet vēl pirms pusnakts dažs kas notiks jūsu dziļākai pārmācībai, kas jums ar lielu uzmanību jāsaņem un jāsaglabā sev un daudziem jūsu akliem brāļiem, jo nākamībā jūs varat kļūt un kļūsiet Mana Vārda un Manas Mācības izplatītāji."

24] Pēc tam Es atkal devos uz Savu vietu, un Jopieši no visas sirds Man pateicās un nevarēja vien pietiekami Mani slavēt, ka Es Pats pienācu pie viņu galda un viņus ļoti mierināju.

25] Bet Markuss kalpotājiem pavēlēja uz joppiešu galda atnest vēl vairāk maizes un vīna, kas tad arī tūlīt notika, un viņi tad arī laiku pa laikam baudīja nedaudz maizes un vīna un vienmēr ar lielāko uzmanību klausījās visā, kas tika runāts pie mūsu galda.

26] No mācekļu sarunām viņi ar laiku pazina arī pie mūsu galda atrodošos Mariju kā Manas miesas māti un savā starpā nu cildināja viņu kā laimīgāko māti uz visas Zemes.

27] Tad Marija piegāja pie joppiešiem un vieniem teica: "Mīļie draugi, cildiniet vienīgi tikai to Kungu un dariet pēc Viņa gribas! Pēc Viņa mūžīgā lēmuma es gan esmu Viņa miesas māte, bet vienīgi Viņš ir Kungs kopš mūžības, un tad arī vienīgi Viņam pienākas viss gods, visa slava un visa cildināšana mūžīgi! Bet es esmu tikai Viņa kalpone un ļauju pār sevi vienmēr valdīt Viņa gribai. Tādēļ esat mierīgi un slavējiet vienīgi tikai Kungu!"

28] Pēc šiem Marijas vārdiem joppieši atkal kļuva mierīgi, bet tomēr pārrunāja par to, ka šai mātei jau kopš viņas dzimšanas vajagot būt ārkārtīgi dievbijīgai, ka viņa esot tādas neizsakāmi lielas žēlastības pagodināta.

196. Vētra un tās atbilstība.

1] Kad tādās sarunās viņi vairāk un vairāk sevi izsmēla, tad no ārienes dzirdēja arvien dedzīgāku topošu vētras trakošanu, un pie mums ienāca divi Kisjona kuģinieki un jautāja, kas viņiem tādā vētrā būtu jādara, jo jūra krastam dzen nedzirdēti varenus viļņus un pat draud, ja negaiss kļūs vēl ļaunāks, kas nu pēkšņi šeit sāka pūst no austrumiem, viļņus dzīt līdz šīm mājām. Viņi kuģus pie krasta gan esot nostiprinājuši trīsreiz stiprāk kā iepriekš, ticīgi arī vērsušies pie Manis un lūguši palīdzību, bet vētra tomēr kļūst arvien straujāka.

2] Šeit Kisjons Man lūdza, lai Es vētrai, arī pār kuru Es esot vienīgais Kungs un Pavēlnieks pavēlu,

lai tā kļūst mazāk spēcīga un daudziem krasta iedzīvotājiem nenodara jūtamu postu.

3] ES teicu: "Es gan patiesi esmu vētras Kungs, un tā tik vareni nepūstu, ja tieši Es Pats to tā negribētu. Bet kāpēc Es to tieši tā gribu, tas stundas laikā jums kļūs pilnīgi skaidrs!

4] Tādēļ ļaujiet vētrai tikai pildīt savu pienākumu; taviem kuģiem netiks nodarīts kas ļauns, un saviem kuģiniekiem nav no tās jābaidās, ja arī tā kļūs vēl dedzīgāka. Jūras ūdens tomēr pāri krastam netiks dzīts tālāk kā tagad. Bet liec kuģiniekiem dot nedaudz maizes un vīna, un tad viņi vētrai sejā jau skatīsies drosmīgāk, kā tas nu ir tagad!"

5] Tas tūlīt arī notika, un abi kuģinieki saņēma dažas krūzes vīna un tāpat dažus maizes klaipus un nesa tos saviem biedriem, kuri atradās pie krasta uzceltā zvejnieku būdā. Kad viņu priekšā bija tāds atspirdzinājums, tad viņi arī no vētras tik ļoti daudz vairs neko neiztaisīja.

6] Visi klātesošie viens otram jautāja, ko tomēr šī vētra varbūt nozīmē un ko tā panāks.

7] Mūsu Filopolds pat vērsās pie galda pavisam mierīgi sēdošā Rafaela.

8] Bet viņš (RAFAELS) teica: "Ja tā būtu Kunga griba, es tev to gan pateiktu; bet nu tā vēl nav Viņa griba, un tā es tavu vēlēšanos vēl nevaru izpildīt. Bet pāris stundās šī lieta jums acu priekšā pati no sevis sāks kļūt gaišāka.

9] Bet grieķis pie sava pavisam pareizā gaisa atspoguļošanas izskaidrojuma jau tāpat piemetināja, ka tāda veida retām parādībām, kurām vienmēr vajadzīgs liels miers gaisā, vienmēr un drīz seko ievērojamas vētras kā gaisā, tā ūdenī. Un redzi, arī te viņš par pasaules dabas attiecībām sprieda pavisam pareizi, tādēļ ka viņš tās vairākas reizes pieredzēja!

10] Bet kāpēc Kungs pirmpamatā tāda veida parādības pielaiž, tas, protams, ir pavisam cits jautājums, uz kuru jau minētā iemesla dēļ vēl nevaru un nedrīkstu atbildēt.

11] Bet aplūko kāda cilvēka dabu, kas bieži iegrimst pilnīgi bezrūpīgā mierā, kurā cilvēks jūtas pavisam labi un laimīgi! Bet jo mierīgāks, bezrūpīgāks, laimīgāks un svētlaimīgāks kāds cilvēks neilgu laiku jūtas, jo drīz pēc tam, ja tikai nedaudz caur ko nepatīkamu savā saldā mierā tiek traucēts, jo vētraināks viņš kļūst savā dabā.

12] Bet cilvēku, kura daba vienmēr cīnās ar visādām vētrām maz uztrauc vēlreizējas no jauna parādījušās vētras, pie visiem notikumiem vieglāk saglabā nepieciešamo mieru.

13] Ja visu dienu, sākot no rīta līdz pilnīgam vakaram, visā dabā būtu nedaudz nemierīgāk kā tas bija dabas sevišķā mierā, tad Kisjona kuģiniekus lielie viļņi tā nebūtu nobiedējuši. Viņi nu tika pamodināti no sava visas dienas pilnīgā miera un vairs nezināja, kā sev palīdzēt. Bet tagad viņu daba jau kļuvusi līdzvētraina, un tādēļ viņi arī gandrīz nemaz vairs nebīstas no lielajiem viļņiem.

14] Un redzi, draugs, tā ir laba mācība visiem tiem, kas labprāt nododas zināmam saldam un bezrūpīgam slinkumam! Kas vienmēr ir darbīgs, tam viegli pietiek ar nelielu atpūtu visas savas būtnes spēcināšanai, un, ja viņš ir atpūties, tad viņš tūlīt atkal ilgojas pēc darbības un tajā atrod savu patieso labsajūtu.

15] Bet, kas darba bīstas un jūtas laimīgs un svētlaimīgs vienmēr pieaugošā bezdarbīgā laiskumā līdzīgi labi nobarotiem farizejiem un citiem bagātiem slaistiem, tas pilnīgi sāk trakot, ja tiek apdraudēts viņa viņam tik svētlaimīgais slinkums.

16] Bet tādēļ Kungs uz šīs Zemes tad arī kārtoja visādas lietas un parādības, caur kurām slinkuma kārie cilvēki vienmēr tiek uzpurināti no sava bezdarbīgā miera un viņiem vajag atdzīt, ka, pirmkārt, ne viņi, kā to bieži pārāk iedomājas laiskie bagātie, ir pasaules un visu būtņu un lietu uz un tajā kungi, bet gan kādi zināmi citi, kurus tādi cilvēki, protams, nepazīst un par kuriem arī neko patiesu negrib zināt, kā jūs to pārāk labi varat novērot pie daudziem farizejiem un citiem jūdiem.

17] Redziet, šis manis teiktais ir lielākas un dziļākas ievērības vērts, kā tūlīt iepriekš uzzināt, ko nozīmē šī vētra."

197. Par eņģeļu klātbūtni pie cilvēkiem.

1] Šajā Rafaela ļoti trāpīgajā un pamācošajā runā ar lielāko uzmanību noklausījās arī joppieši, un viņi ļoti brīnījās par šķietamā jaunekļa gudrību.

2] "Kam vajag būt šim brīnišķa izskata jauneklim?", jautāja DAŽI no viņiem.

3] Bet ZVEJNIEKS teica: "Kā jūs vēl varat nezināt? Vai abi mācekļi Joppē mums sīki nestāstīja, ka Kunga sabiedrībā visiem cilvēkiem redzams atrodas arī viens jauneklis, kas pēc Kunga gribas dara lielas

zīmes un brīnumdarbus un arī cilvēkiem dod ļoti gudras mācības?!

4] Šis jauneklis esot eņģelis, kas kalpo Kungam, lai arī šajā ziņā piepildās raksti, kur teikts: "Bet tajā laikā jūs redzēsiet, ka no debesīm uz zemi nonāks Dieva eņģeļi un kalpos Kungam un cilvēkiem." Redziet, mani mīļie draugi un biedri, to mums uzticami stāstīja abi mācekļi, un tagad mēs personīgi pilnīgi pārliecināmies par tā patiesību, ko abi mācekļi mums teica!

5] Šis jauneklis mūsu acu priekšā gan vēl nav veicis nevienu zīmi, vienīgi mums tas arī nav vajadzīgs, tā ka mums pietiek ar ļoti gudro mācību, ko viņš pie Kunga galda deva nedaudz ziņkārīgiem mācekļiem un draugiem, lai pazītu, ka jauneklis, no kura mutes var nākt tik daudz patiesa un gudra, nav parasts cilvēks, bet gan viņam vajag būt kādam augstam garam. — Vai tagad jūs saprotat, kāda ir tā lieta ar to jaunekli?"

6] VISI teica: "Jā, draugs, tev ir pilnīga taisnība; tas ir tā un ne citādi un mēs pateicamies tev, ka tu nāci palīgā mūsu atmiņai! Abi mācekļi mums tik daudz stāstīja, ka mēs par jaunekli pavisam vairs nedomājām, bet tagad mums jau atkal viss ir skaidrs."

7] Pēc tam mūsu Rafaels piecēlās, piegāja pie joppiešu galda, par ko viņi nedaudz apmulsa.

8] Bet viņš viņus tūlīt nomierināja, pie kam draudzīgā balsī viņiem teica (RAFAELS): "Manā priekšā nebīstieties, tādēļ ka uz jūsu pārrunām par mani es pēc Kunga gribas pienācu pie jums; jo kur patiesi cilvēki runā par to, kas ir mūžīgas mīlestības un patiesības garā, tur arī ap viņiem vienmēr sapulcējas Kunga eņģeļi!

9] Tagad es patiesi neesmu vienīgais, kas atrodos jūsu tuvumā, bet gan te ir vēl ļoti daudzi man līdzīgi! Tikai nedaudz plašāk atverat savas acis un pēc Kunga žēlīga pieļāvuma jūs paši to redzēsiet!"

10] Pēc tam uz nedaudz acumirkļiem joppiešiem tika atvērta iekšējā redze un viņi kā kādā gaismas jūrā ieraudzīja pilnīgāko garu neskaitāmus pulkus, un šajā Dieva eņģeļu pulkā atskanēja kā no vienas mutes kāda VARENA BALSS: "Laimīgs, kas Kungu tā atzīst kā Viņu pār visu mīl, un uzticami darbojas, un dzīvo pēc Viņa vārdiem, jo Viņš jau savā miesā ir līdzīgs mums, un mēs visā brāļu mīlestībā vienmēr esam gatavi viņam kalpot!"

11] Pēc tam par visu pārsteigtajiem joppiešiem iekšējā redze atkal tika atņemta, tā kā miesā viņi pārāk lielo svētlaimi ilgāk nespētu panest.

12] Kad viņi eņģeļus vairs neredzēja, ZVEJNIEKS teica: "Ak, draugi, vai tā bija īstenība, vai tikai kāda veida sapnis panākts caur tavu neaprakstāmo skaistumu? Jo es vēl nekad neesmu redzējis kādu tik apburoši skaistu cilvēka stāvu, kāds ir tavs, kas līdzinās tiem, kurus uz dažiem acumirkļiem es nu skatīju debesu gaišumā."

13] RAFAELS teica: "Kunga draugi, tas nebija nekāds sapnis, bet gan kailākā patiesība, par ko jūs varat būt pilnīgi droši! Ja jūs caur jūsu ticību un pavisam sevišķi caur jūsu tīru mīlestību uz Kungu paši kļūsiet pilnīgi, tad arī jūs to, ko jūs nu skatījāt, arī arvien varēsiet bieži skatīt augstākā gaismas un dzīvības pakāpē uz ilgāku laiku. Bet tagad jums pietiek ar to, ko jūs redzējāt un dzirdējāt!"

14] Pēc tam ZVEJNIEKS teica: "Ak, tu, brīnišķais draugs no Dieva debesīm, cilvēks jau gan kopš dzimšanas dzīvo visādos brīnumos, un viņš pats vēl ir viens no lielākajiem brīnumiem, bet tādēļ, ka neskaitāmi daudzie brīnumi viņu paliekoši apņem, tad viņš pie tiem pierod, tos maz ievēro un vēl mazāk par tiem domā, kas tie ir, kāpēc un kas ir tas, kas tos vienmēr daļēji no jauna rada un citus atkal ilgāk, un citus atkal kā uz mūžību uztur: zemi, laukus, kalnus un upes, jūras, Mēnesi, Sauli un visas neskaitāmās zvaigznes.

15] Bet, kad cilvēku acu priekšā notiek jauni brīnumi, kā tas ir tagad Kunga brīnumpilnākā klātbūtnē, tad arī jau sen pastāvošie Kunga brīnumdarbi atkal iegūst pareizu vērtību, un modinātais cilvēks tos ievēro un slavē un cildina tādu neskaitāmi daudzo brīnumdarbu mūžam lielo Radītāju. Tagad mēs paši visu lielo dabu jau uzlūkojam pavisam citām acīm, kā tas bija reiz iepriekš.

16] Šovakar mēs reiz atkal ieraudzījām mums jau pazīstamo gaisa parādību, kuru mēs apzīmējām ar vārdu Fata Morgana. Mēs, protams, nesaprotam, kā un kāpēc tā rodas, bet, ka drīz pēc tam seko vētra, to mēs zinām no pieredzes, un mēs to turējām par debesu brīdinājumu, ka pēc tām parādībām jādodas drošībā. Bet tādām parādībām noteikti būs arī kāds cits un dziļāks cēlonis. Ja tas mums ir vajadzīgs, tad Kungs mums par to arī dos gaismu, un ja mums tas nav vajadzīgs, tad mēs pēc tā arī netīkojam, jo no šī laika lai pār mums valda tikai Kunga griba! Mēs tev pateicamies par apciemojumu!"

17] Pēc tam RAFAELS teica: "Mani mīļie draugi un brāļi Kungā, kas kopš mūžības ir visu mūsu Radītājs un Tēvs, man ar jums vēl vairāk kas runājams, tā ka tagad ir pilnīgi runa par to, lai pilnīgi pazūd

senā, ļoti aklā un dumjā māņticība.

18] Jūs nepazīstat ne Zemi un vēl mazāk Mēnesi, Sauli un visas citas zvaigznes. Es tādēļ pie jums pienācu, lai par to un vēl dažu ko citu dotu pareizu un patiesu gaismu. Jo, ja kāds dabas lietās un parādībās ir aplamos uzskatos, tad viņam nav iespējam jebkad pilnīgi aptvert dziļākas, garīgas lietas. Bet, tā ka jūs tagad arī esiet aicināti citiem cilvēkiem nodot Vārda un dzīvības gaismu, tad es gribu jūs iesvaidīt redzamās dabas pasaules noslēpumos."

19] Par šo Rafaela piedāvājumu joppieši bija pār mēru priecīgi, un vieglākas un ātrākas uztvers dēļ, kā viņš to darīja arī citos gadījumos, viņš viņiem visu nolika priekšā plastiski, par ko netrūka daudzu izbrīna, un nedaudz vārdos viņiem visu rokām aptverami izskaidroja. Stundas laikā joppieši visu aptvēra un slavēja Manu gudrību.

198. Eroda sūtņu bojā eja.

1] Pēc tādas apmācības Rafaels atkal atgriezās atpakaļ pie mums un tagad nāca vēl turpinošās vētras izskaidrojums.

2] Tibērijā uzturējās daudzi erodieši, kuriem bija uzdevums, ja viņi uzzina, kur Es uzturos, Mani un Manus mācekļus izsekot. — Un to viņi uzzināja no caur tiem mājās atgriezušies kuģiniekiem, kuri ap pusdienas laiku joppiešus atveda pie Markusa. Tādēļ viņi apgādāja ar komandu vairākus kuģus un pret vakaru lika no Tibērijas izbraukt pie Markusa, lai Mani noķertu. Bet Galilejas jūrai no vairāk pagāniskās kā jūdu pilsētas Tibērijas līdz Markusa vietai bija ļoti stāvi un klinšaini krasti, un starp abām minētām vietām, kas tomēr ir diezgan tālu viena no otras, nepieciešamības gadījumā tikai ir trīs vietas, kur zvejnieki ar laivām var piestāt krastā.

3] Ka dažiem lielajiem kuģiem, kas pret vakaru ar erodiešiem izbrauca no Tibērijas, lai Mani saķertu, vētrā gāja grūti, katrs pats var viegli iedomāties, jo tūlīt pēc viņu izbraukšanas no Tibērijas pūta ārkārtīgi straujš ziemeļrietumu vējš un ar nepārvaramu varu dzina kuģus pret austrumu krastu, kur, spēcīgi atsitoties, jau tika diezgan bojāti.

4] Kuģiniekiem nu bija, ko darīt, lai dažus salauztos airus tomēr savestu daļēji lietojamā stāvoklī, bet tūlīt erodiešiem paziņoja, ka šajā naktī, ja vējš nemazinātos vai pilnīgi nenostātu, viņi ne par kādu naudu šo krastu neatstās.

5] Bet, ja erodieši gribēja riskēt ar savu dzīvību, tad viņiem pašiem bija jākāpj trīs lielākajos kuģos, pašiem jāņem rokā airi un jāmēģina doties uz peldiestādi pretējā kastā, kas pie laba vēja atradās ap trīs stundu attālumā, bet to viņi nevēlējās.

6] Bet, kad drīz pēc tam ziemeļvēju nomainīja austrumvējš, tad ERODIEŠI teica: "Nu, jūs, bailīgie kuģinieki, vējš ir izdevīgi mainījies! Vai arī tagad jūs neiedrošināties doties uz pretējo krastu?"

7] KUĢINIEKI teica: "Dienā, kur briesmas redz, ar šo vēju būtu viegli doties uz peldvietu pretējā krastā, bet naktī, neskatoties uz labvēlīgu vēja virzienu, tas ir nedroši. Pie tam austrumu vējam, ja tas rodas vakarā, nevar uzticēties, un tad bēda tam, kas, tam valdot, atrodas uz ūdens."

8] KUĢINIEKI pāris kuģus sev nostiprināja pie krasta un erodiešiem teica: "Te jūsu rīcībā ir citi un labāki kuģi. Bauciet tik vien paši, uz kurieni jums ir drosme un prieks, šonakt mēs airiem vairs nepieskarsimies! Tie, jums atdotie kuģi, ir pilsētas īpašums, ja jūs kopā ar tiem nogrimsiet, tad Erods to pilsoņiem var atlīdzināt. Bet šie divi kuģi ir mūsu īpašums un mēs tos nepakļausim nekādām tālākām briesmām, un vēl vairāk paši sevi.

9] Pie tam mēs no visām pusēm zinām, ka visiem, kas tika sūtīti pēc nācerieša, ir izgājis slikti, un kas zina, vai viņš, kuram jābūt savienībā ar visām slepenām varām un spēkiem, jau precīzi nezina par jūsu nodomu un mums jau pilnīgi neaizsprosto ceļu uz peldvietu, kur pēc to domām, kurus mēs šodien aizvedām uz peldiestādi, ko mēs jau šodien manījām arī Tibērijā un par ko jūs mūs izsmējāt. Un tagad mēs stāvam šeit un nevaram tālāk doties."

10] Pēc tam viens ERODIEŠU PRIEKŠNIEKS teica: "Atstāsim tomēr šos gļēvuļus šeit sēžam! Ir pilnmēness nakts, un vējš ir mums izdevīgs, ar tā spēku mēs vienā stundā būsim pretējā krastā un peldvietā mēs drīz uzzināsim, kur nācerietis ar saviem piekritējiem uzturas!"

11] Pēc tam viņi iekāpa kuģos, kas bija pilsētas īpašums, un spēcīgi ķērās pie airiem. Kad viņi sasniedza atklāto jūru, tad jau iepriekš spēcīgais austrumu vējš tūlīt pārgāja spēcīgākajā orkānā, kas ūdeni drīz savandīja kalnu augstos viļņos.

12] Tad krastā drošībā esošie KUĢINIEKI teica: "Ak, te vajadzētu notikt brīnumam, ja tikai viens no šiem pieciem kuģiem sasniegts pretējo krastu! Ja viņi visi iet bojā, tiem nelgām notiek pēc taisnības! Iespējams, ka kuģis, kas ved priekšnieku, tiek sadragāts pretējā krastā, tādēļ ka tas ir labi uzbūvēts un labi nosegts, bet četri atklātie kuģi neglābjami nogrims!"

13] Un tā tas arī notika: Tos četrus atklātos kuģus ar 130 erodiešiem jūra aprija jau pēc kādas ceturtdaļstundas. Tikai priekšnieka kuģis pēc divām stundām tika šurpu pie mums, un tas tikai tādēļ, ka Es to tā gribēju.

199. Priekšnieka izglābšana.

1] Kad tieši šis kuģis, uz viļņiem augšup un lejup lēkādams, sāka parādīties mūsu krastam, tad ES klātesošajiem teicu: "Ja kāds no jums grib iet pie krasta paskatīties, tad viņš redzēs šīs vētras, kura drīz arī norims, cēloni. Četrus kuģus ar 130 karakalpiem jūra aprija, tikai tas, viens nosegtais, kas veda priekšnieku ar viņa padotiem un desmit karakalpus nāk šeit, un viņi patiesi mums neko nenodarīs!"

2] Kad Es to pateicu, vairāki mācekļi piecēlās, un tieši tie pie Manis esošie Jāņa mācekļi, kuri pavisam sevišķi interesējās par vētras cēloni, steidzās ārā krastā un redzēja kuģi šūpojamies šurp jau diezgan tuvu pie krasta.

3] Tas neturpinājās ilgi, tad kuģis ar augstu pacēlušos vilni diezgan rupji tika izmests krastā, un tajā esošie kliedza pēc palīdzības.

4] Tad no viņu būdas ar lāpu iznāca Kisjona KUĢA KALPI, piesēja kuģi pie stipra krasta pāļa un tad kuģī esošajiem teica: "Ja jums tas tīk, izkāpt sausumā varat jūs paši!"

5] Tad PRIEKŠNIEKS jautāja: "Ak, ļaunā vētra mūs pavisam samulsināja! Sakiet mums tomēr, kur mēs nu esam nonākuši un vai šeit mums uz nakti atrastos viesnīca? Jo kuģa, neskatoties uz tā biezo un labo segumu, iekšējā telpā esošais ūdens neļauj tajā pārnakšņot, pirms rīt tas kļūst pilnīgi sauss."

6] Viens Kisjona PIRMAIS KUĢINIEKS teica: "Pirmkārt, jūs esat vecā romieša Markusa peldiestādē, bet, kas attiecās uz naktsmājām, tad viņš pats ir kungs! Mēs paši šeit neesam mājās un nepazīstam šīs mājas kārtību."

7] Pēc tam PRIEKŠNIEKS teica: "Vai klāt nav kāds vietējais kalpotājs?"

8] Tad viens jau klātesošais MARKUSA KALPOTĀJS teica: "Jums iepriekš vajag uzrādīt, no kurienes jūs nākat, kas jūs esat un kāds ir jūsu ceļojuma mērķis, vai arī jau rīt jūs ceļosiet kur citur? Ja jūs nevarat vai negribat par to neko uzrādīt, tad jūs visu nakti variet pavadīt savā kuģi, cik slapjš lai arī tas nebūtu no iekšpuses, un lai neviens no kuģa naktī nenāk ārā, par to jau atbildēs mūsu romiešu naktssardze!"

9] PRIEKŠNIEKS teica: "Klausies, tu diezgan rupjais sava kunga kalps! Es esmu erodiešu priekšnieks, un man ir vairāki padotie un 10 kara kalpi. Mēs īstenībā šeit nākam no Jeruzalemes, bet vispirms no Tibērijas, un mūsu ceļojuma mērķis ir tajā, ka mēs paklausām mūsu ķēniņa gribai."

10] KALPOTĀJS teica: "Es gan zinu, ka lepnajam un mantkārīgajam Erodam no Romas nomā ir arī šis apvidus. Tomēr šī vieta, ar visu kas pie tās piederas, veido izņēmumu. Tā ir no Romas uz visiem laikiem pastāvīga viesnīca, un Erodam šeit nav ko meklēt un vēl mazāk ko pavēlēt, izņemot, ja viņš kā slimnieks par savu naudu grib izmantot peldētavu savas miesas dziedināšanai, tas viņam ir atļauts tāpat kā katram citam cilvēkam. Bet vispār viņš te pavisam nav piederīgs, un viņam pat netiks atļauts nākt zemes īpašumā. Bet, ja viņš to gribētu darīt ar varu, tad prastu viņam stāties pretī ar varu, tālab jūsu paklausība jūsu kunga un pavēlnieka gribai uz mums neattiecās. Bet, ja jūs cauri mūsu apvidum varbūt gribat doties tālāk kādā citā vietā, kur valda jūsu pavēlnieks, tad es šeit pasaukšu mūsu sardzi, kas jūs saņems un pārvedīs pāri mūsu kunga novadam."

11] PRIEKŠNIEKS teica: "Nē, mans draugs, tas šeit nav vajadzīgs, jo īstenībā mēs šeit atnācām peldes dēļ, un mēs šeit būtu atnākuši jau dažas stundas iepriekš, ja mums nebūtu tik šausmīgs posts ar ļauno vēju! Tādēļ tikai uzņemat mūs — mēs jums nesagādāsim nekādas nepatikšanas."

12] KALPOTĀJS teica: "Vai jūs vedat arī kara ieročus? Ja jūs tos vedat, pirms jūs dosieties tālāk, tad iepriekš jums tie jānodod glabāšanā, jo šeit ieročus nēsāt drīkst tikai romieši!"

13] PRIEKŠNIEKS teica: "Ieročus mēs vedam gan, tādēļ ka mēs piederam karavīru kārtai. Bet, ja jau šajā vietā pastāv tāds likums un paradums, tad mēs tam nepretosimies. Jūs variet ņemt mūsu ieročus uzglabāšanā, bet tad rūpējieties par to, lai mēs visi dabūtu naktsmājas!"

14] Tūlīt pēc tam KALPOTĀJS pasauca piemērotā skaitā labi apbruņotus naktssargus, un, kad tie bija klāt, priekšniekam teica: "Nu tagad jūs jau varat izkāpt krastā!"

15] Tad šie erodieši arī tūlīt izkāpa krastā, nodeva savus ieročus un tad tika vesti kādā jaunuzceltā viesnīcas būdā, kurā atradās viens galds, soli un tāpat tīras guļas vietas. Un uz jautājumu, vai viņi varētu arī dabūt ko ēst un dzert, KALPOTĀJS teica: "Pret tūlītēju samaksu tikai maizi un vīnu, citi ēdieni vairs nav krājumā!"

16] PRIEKŠNIEKS teica: "Tad pareizā daudzumā nesiet mums maizi un vīnu, jo mēs visi esam izsalkuši un izslāpuši! Par samaksu lai neviens neraizējas!"

17] Tad būdā tika ienesta gaisma un kopā ar to arī pareizā daudzumā maize, un vīns. Priekšnieks tūlīt visu samaksāja, pēc tam kalpotājs un viņa palīgs būdu atstāja, un erodieši tūlīt ķērās pie maizes un vīna un nedaudzos acumirkļos apēda ievērojamu kvantumu.

200. Priekšnieka priekšlikums.

1] Kad erodieši sajutās pavisam vieni, tad PRIEKŠNIEKS ļoti klusā balsī saviem padotajiem teica: "Klausieties, ka jūs rīt nevienam ne ar vaibstu nenododiet īsteno iemeslu mūsu šim patiesi nelaimīgajam un muļķīgajam ceļojumam, bet gan katrs izvirziet sev kādu slimību! Tad uz mana rēķina, kas Erodam dārgi maksās, pāris dienas izmantosim peldes un tad trešajā dienā kā pilnīgi izdziedināti atkal atvadīsimies un dosimies tālāk. Jā, ja šajā briesmīgajā vētrā mēs nebūtu zaudējuši četrus kuģus ar 130 drosmīgiem karavīriem, tad mēs ar kalpu un ar šīs iestādes pirmo pārvaldnieku noteikti runātu citādi, bet tagad mēs kā avārijā cietuši šeit esam bez kādas varas un bez kādas gādības, un tādēļ nozīmē par īsteno mērķi, kādēļ mēs šeit atnācām, klusēt kā mūrim, — jo niecīgākā tā atklāšana šeit, šajā rombiskā perēklī, mums sagādātu lielākās nepatikšanas.

2] Kuģinieki no Tibērijas, kas saprātīgā veidā palika pretējā krastā, mums teica tīru patiesību, un kā viņi teica, tā arī mums izgāja. Un es jums dodu svētāko zvērestu uz manu nāvi un manu dzīvību, ka es nekad vairs neļaušu izmantoties slepenības pilnā nācerieša sagūstīšanai pat tad, ja man par to kā algu piedāvātu veselu lielu karaļvalsti!

3] Pret ienaidnieku, kuru redz un kura spēku var aprēķināt, ir viegli cīnīties. Bet pret neredzamu ienaidnieku, kura varu, spēku un stiprumu neviens nevar aprēķināt, jācīnās tikai pašam aklam un dumjam Erodam! Mēs viņam vairs nebūsim nekādi nelgas.

4] Mūsu dēļ lai nācerietis paliek par divpadsmit kārtīgu visu jūdu ķēniņu, mēs viņam nekad nestāsimies pretī! Viņš noteikti ir lielāks un gudrāks kā pilnīgi zeltā un dārgakmeņos mirdzošais Erods un viņa izpalīgi templī. Tauta viņu visu slavē un šur un tur varbūt tur no viņa pārāk lielas lietas. Bet, lai nu ir, kā ir, — no šī laika mēs nekad nebūsim un nekļūsim viņa ienaidnieki.

5] Ir, protams, mūžam žēl tos 130 kara kalpus, kas kā Erodo dumjības upuri jūrā zaudēja dzīvības. Bet visumā tas tā varbūt tomēr ir labi, ka tas tā notika. Jo, ja mēs kopā ar viņiem būtu šeit izkāpuši krastā, un uz šīs tīri rombiskās zemes sāktu izmantot varu, kas zina, kā mums tad tieši izietu! Noteikti nekādā gadījumā labi, jo man nav nezināms, ka pat ļoti augsti romieši slepenībā no nācerieša tur ārkārtīgi lielas lietas. Īsi un labi, tagad mēs zinām, kā mums šeit izturēties, lai nevienam par mums neizsauktu aizdomas!

6] Ja mēs reiz atkal esam Jeruzalemē, tad es jau Erodam uzstādīšu rēķinu, par kuru viņš noteikti vairāk kā desmit gadus kasīs aiz auss. Un, ja viņš man atteiktos samaksāt, tad es tūlīt stājos romiešu leģionā un tad sākšu ar viņu runāt kā romietis. Sākumā zem četrām acīm, ko tas nozīmē, ja bez Romas un tās karavadoņu piekrišanas ar saviem karavīriem iebrūk romiešu novadā. Un vecais lapsa drīzāk mums samaksās dārgu rēķinu, nekā ļaus mums sevi nodot nepielūdzamajiem romiešiem. Jo es zinu, ka sevišķi virspavēlnieks Ķirēnijs nav viņam labvēlīgs.

7] Bet tagad būtu labi, ja kāds no mums, pirms mēs vēl dodamies pie miera, izietu ārā paskatīties, kā mēs it kā tiekam apsargāti, ko dara mūsu kuģis un vai vētra vēl trako!"

8] Viens, kas bija kapteinis, teica: "Tas tomēr ir viegli! Runā patiesību un nepieciešamības gadījumā vēl arī liec saprast, ka pie cilvēka zināmām dabiskām vajadzībām tīra būda tam nav piemērota."

201. Kungs izpilda erodiešu vēlēšanos.

1] Pēc tam tad arī kapteinis pats izgāja ārā un tūlīt uzdūrās vienam sargam, kas viņam jautāja, ko viņš nu meklē ārpus būdas.

2] Kapteinis viņam arī tūlīt pavisam atklāti pateica iemeslu, un sargs ļāva viņam iet tālāk.

3] Bet cik pārsteigts kapteinis atkal atgriezās būdā, jo visa vētra bija tik pilnīgi rimusi, ka viņa acu priekšā jūra tālu bija pavisam spoguļa mierīga, un arī kuģi krastā kāds mazs vilnis nespieda ne mazākai kustībai.

4] Pēc šī ziņojuma PRIEKŠNIEKS kļuva pavisam labā garastāvoklī un teica: "Tikai žēl, ka mums vairs nav vīna un maizes! Tagad es gribētu vēl pāris stundas palikt nomodā un kopā ar jums priecāties par dzīvi!"

5] KAPTEINIS teica: "Kunga mājā un arī lielajā kūrvietā iet raibi! Varbūt caur mūsu tieši ne nedraudzīgo sargu tomēr vēl ir iespējams, ka pret mūsu tūlītēju samaksu saņemam vēl vairāk maizes un vīna?"

6] PRIEKŠNIEKS teica: "Pamēģini!"

7] Tikko priekšnieks būdā izteica vēlēšanos, tad Es mājā Markusam jau pavēlēju, ka viņiem būdā tūlīt jāliek ienest vīnu un maizi, bet labāka veida, kas tad arī tūlīt notika, jo visu to, kas būdā tika runāts un apspriests, mums mājā Rafaels skaļi atkārtoja, kas izsauca īstu jautrību.

8] Kad kapteinis gatavojās iet ārā un ar sargu pārrunāt par maizi un vīnu, tad būdā jau arī ienāca viens kalpotājs ar vairākiem palīgiem un nodeva viņiem divreiz tik daudz maizes kā pirmo reizi, bet vīnu trīsreiz tik daudz, par ko priekšnieks un visi citi bija ļoti pārsteigti.

9] Priekšnieks gribēja tūlīt samaksāt, tomēr KALPOTĀJS teica: "Tam arī rīt būs laiks!"

10] Pēc tam viņš kopā ar palīgiem tūlīt attālinājās, un tie būdā nezināja, ko par to domāt. Viens otru pārsteigti uzlūkoja, bet neviens neprata paskaidrot, pēc kā iniciatīvas tagad otro reizi tika atsūtīta maize un vīns.

11] Pēc kāda pārdomu laika PRIEKŠNIEKS sāka tā runāt: "Klausieties, tā lieta man sāk kļūt nedaudz skaidra! Šeit šajā gan īsti labi un stipri no ciedru koka uzceltai būdai noteikti ir kāda slepena atvere, caur kuru sargs var noklausīties, ko viesi viens ar otru runā! Ja atgadītos kas netaisnīgs, tad nākamā dienā par katru nepārdomāti izteiktu vārdu noteikti būtu jāatbild stingra tiesneša priekšā.

12] Pirmā mūsu saruna gan bija tik klusa, ka sargs to nevarēja sadzirdēt un arī saprast, tādēļ ka savas domas jums izteicu senebreju valodā. Bet vēlēšanos pēc vairāk maizes un vīna es diezgan skaļi un labi saprotami izteicu grieķu valodā, ko sargs noteikti dzirdēja. Viņš to kādam kūrorta kalpam tūlīt pateica, un tas steidzās izpildīt mūsu vēlēšanos, kas tad arī notika. Ka viņš mūs tagad redzami labāk apkalpoja kā pirmajā reizē, tam iemesls varētu būt meklējam tajā, ka kūrorta kungs būs labāk apskatījis mūsu bagātīgos ieročus un pazinis to augsto vērtību un tad kalpotājiem teicis, ka viņš mūs noteikti var pacienāt labāk un bagātīgāk, tā ka mēs esam spējīgi samaksāt labāku un bagātīgāku mielastu. Tas būs tā un ne citādi, un par to mums vairs nav jālauza galva!

13] Ēdam un dzeram nu uz visu labu un taisnīgu cilvēku laimi un pavisam vairs nedomājam par mūsu ļauno atgadījumu! Lai Jehova ir žēlīgs un līdzcietīgs jūrā noslīkušo dvēselēm! Āmen."

14] Pēc šīs priekšnieka runas, ko sargs labi dzirdēja, viņš ienāca būdā un nopietni draudzīgu seju teica: "Tu, tava nelielā pulka priekšniek, tā kā tu nu spriedi, ko es labi dzirdēju un sapratu, tā lieta pavisam tāda nav! Jo es nevienam kalpotājam neliku jums šeit atnest vairāk maizi un vīnu, par ko pie mana visas patiesības stingākā zvēresta jūs visi variet būt pilnīgi droši. Aiz tā jums vajag slēpties kādam citam iemeslam.

15] Par to vairāk neraizējieties, jo mēs dzīvojam vietā, kur brīnumi nav nekas neparasts, tādēļ šī peldētava saucas "brīnumpeldētava", jo jau tās rašanās pati par sevi bija tīrs brīnums, un tā arī tās dziedināšanas spēks vienmēr ir patiesi brīnumains. Tādēļ esiet nu labā omā, jo šī vieta ir dziedināšanas vieta un ne lāsta un tā tiesas vieta."

202. Saruna starp kapteini un priekšnieku.

1] Par šī sarga apliecinājumu, kurš arī tūlīt pēc tam atkal attālinājās no būdas, visi pa daļai bija apmierināti, bet no otras puses sevišķi kapteinis, kas bija grieķis un tāpat priekšnieks, kas bija jūds, bija ļoti satraukti par tikko izteikto vēlēšanos, kurai tūlīt arī sekoja maizes un vīna atgādāšana.

2] Un KAPTEINIS nu teica: "Brīnums. Šajā vietā brīnumiem, tā teikt, jābūt dienas kārtībā?! Tātad

šeit vajag būt kāda veida orākulam, kura priekšā nevar būt drošs pat par savām slepenākajām domām, ka tās no kāda brīnumvīra tūlīt netiek skaļi pavēstītas!

3] Ja tā — kas domājam šķiet esam — tad vārdu pa vārdam precīzi zinās mūsu kluso sarunu par apņemšanos būt gudriem, un tādēļ mūsu ievērotā uzmanība mums maz līdzēs. Jo, ja kungu mājā uz kādas brīnumtāfeles viņi tūlīt zināja mūsu vēlēšanos pēc maizes un vīna, tad viņi tikpat labi un precīzi dzirdēja un ļoti labi saprata arī mūsu pirmo sarunu, pat ja arī mēs runātu senēģiptiešu valodā!

4] Tas labākais pie tam vēl ir tas, ka mēs nerunājām neko naidīgu ne pret nācerieti, ne pret viņa piekritējiem, bet kas attiecās uz Erodu, tad viņi noteikti domās tāpat kā mēs! Īsi, rīt varbūt šī dīvainā lieta pati tuvāk noskaidrosies! Tādēļ pēc sarga padoma esam labā omā, jo šī vieta ir dziedināšanas vieta un ne lāsta un tā tiesas vieta!"

5] Pēc tam PRIEKŠNIEKS teica: "Ja tā lieta ir tāda, kā kapteinis par to spriež, tad ar mūsu politiskām peldēm jau iepriekš neko nepanāksim un jau ilgi būs skaidrībā par četriem nogrimušajiem kuģiem un 130 noslīkušajiem kara kalpiem, un mūsu ierašanās mērķi. Kā mēs attaisnosimies, ja mums par to jautās?!

6] Jo vairāk es par to nopietni pārdomāju, jo vairāk es apmulstu, un tādēļ man tā īsti negaršo ne ļoti labā maize un tāpat arī lieliskais vīns. Ko tu, kaptein, vai kāds cits no jums domājat, kā būtu vispareizāk izturēties?"

7] Pavisam apņēmīgs KAPTEINIS teica: "Es atrodu, ka tas nav grūti; ja tie cilvēki visu zina, tad viņi zinās arī to, ka mēs dumjajam un lepnajam Erodam iepriekš noteikti labi pamatoti iebildām pret viņa stūrgalvīgo gribu, pirms ar redzamu nepatiku mums beigās vajadzēja tai pakļauties. Vai mēs savu uzdevumu jau tāpat nenovilcinājām, cik tas tikai bija iespējams? Uz Eroda rēķina mēs pavisam labi pāris nedēļas vēl būtu varējuši uzkavēties Tibērijā, ja zvejnieki un kuģinieki ar savu atstāstījumu mūs nespiestu doties ceļā. Jo, pirmkārt, tibērieši noteikti ļoti labprāt jau gribēja no mums atbrīvoties, un caur viņu stāstījumu, kuru viņi varbūt iespējams pārspīlēja, mūs piespieda izpildīt mūsu viņiem zināmo pienākumu. Un, otrkārt, ja mēs to nedarītu, kas zina, vai viņi pie Eroda tūlīt nenosūtītu sūtni, kas mūs pie viņa pēc iespējas nomelnotu.

8] Kuģinieki spēcīgā vēja un tuvojošās nakts dēļ, protams, vairāk sevis nekā mūsu labad mūs atrunāja no ašā pasākuma, bet aiz bailēm no kādas nodevības mums vajadzēja spēlēt drosmīgus un ātri darbīgus. Tātad mēs neesam vainīgie pie mūsu pasākuma, bet gan vispirms Erods un tad apstākļi, kādos mēs atradāmies sevišķi Tibērijā. Tādēļ es tagad esmu pavisam labā omā un nebaidos no šī apvidus kungiem un tiesnešiem, un, ja klātesošs būtu arī pats nācerietis, tas man būtu pat ļoti patīkami. Jo kā es no tevis jau bieži dzirdēju, viņam jābūt ļoti labam, taisnīgam un gudram vīram, un ar tādiem cilvēkiem pie mūsu vienmēr preterodiskiem uzskatiem ir viegli runāt. — Vai jūs visi tā nedomājat?"

9] Viņi kapteinim piekrita un pēc tam ēda un dzēra īsti labā garastāvoklī. Arī priekšnieks kļuva līksmāks.

203. Kapteiņa vēlēšanās un tās piepildīšanās.

1] Kad visi no vīna bija vairāk jūsmīgāki un labām sarunām runāja par Mani un dusmīgām runām par Erodu, kuru viņi vienmēr dēvēja par ļauno un dumjo Antipu, tad PRIEKŠNIEKS teica: "Mēs šeit nu visi, neizslēdzot nedaudzos karakalpus, esam draugi un brāļi, tā kā arī viņi ir tikpat cilvēki kā mēs, jūrā kopā ar mums dalīja patiesi rūgto likteni un ar savu saspringto darbību ļoti sekmēja mūsu izglābšanos.

2] Mēs jau tagad — visa slava un viss gods Jehovam, Tam Kungam — esam īsti priecīgi un labā omā, un es arī domāju, ka šīs vietas romiešu tiesneša priekšā mēs pastāvēsim pavisam labi, tomēr ļaut sevi sagūstīt pārāk labām cerībām šķiet tagad vēl nav īsti laikā!

3] Tādēļ būtu tomēr ieteicams, ja mēs arī vēl par to tuvāk pārrunātu, ko mēs rīt atbildēsim tiesnesim, kura priekšā noteikti stāsimies, uz viņa jautājumu par mūsu patiesi patvarīgo pasākumu šajā apvidū bez romiešu piekrišanas, jo par spīti taviem pirmīt izteiktajiem labiem uzskatiem, es tomēr pilnīgi neuzticos šim vietējam nakts mieram.

4] Man liekas, ka rīt mēs pārcietīsim ne mazāk ļaunu vētru kaut gan ne uz jūras. Tādēļ mums pavisam nekaitētu, ja mēs vēl diezgan skaidrā prātā par to apspriestos, kā šajā fatālā stāvoklī varētu sev palīdzēt."

5] KAPTEINIS teica: "Bet draugs, ko tad mums šeit var derēt un palīdzēt tāda apspriede un pārru-

nas. Vai tad tu neņem vērā, ka tur kungu mājā ir cilvēks, kas arī mūsu slepenākās domas varbūt zina jau iepriekš, pirms mēs tās sevī vēl domājam?

6] Redzi, cilvēkus, kurus rīt grib stādīt kāda stingra soģa tiesas priekšā, stingrie romieši nekad nepacienā ar tāda veida maizi un vīnu, bet gan ar nožēlojamāko maizi un sliktāko vīnu, ar važām un tumšu cietumu, un vēl ar citām šausmīgām lietām, jo pret noziedzniekiem romieši nekad nepazīst pat dzirkstelīti no humanitātes. Tāpēc vairs ne zilbi nerunāsim par to, ko mēs ne par kādu pasaules cenu vairs nevaram mainīt!

7] Mana vēlēšanās būtu sastapties ar slaveno nācerieti un ar viņu pašu par šo lietu runāt, vienīgi viņš mums visiem varētu visdrīzāk palīdzēt. Visu manu paļāvību es lieku uz viņu!"

8] PRIEKŠNIEKS teica: "Jā, tas, protams, būtu pavisam labi, ja viņš patiesi šeit atrastos! Bet ko tad, ja beigās viņš te tomēr nav?"

9] KAPTEINIS teica: "Tad noteikti būs kāds cits, kā viņa norīkots, kas kā noteikti klātesošs rīkojas un tiesā viņa garā! Un ar viņu droši būs runājams kāds gudrs un patiess vārds! Tāpēc esam iespējami priecīgi un labā garastāvoklī, jo šodien mēs jau tāpat tomēr pārdzīvojām vairāk kā pietiekami un vētrā patiesi pārcietām tikpat labi kā desmit nāves!"

10] Kad kapteinis šos vārdus pateica, tad no Manis atsūtīts vēlreiz pie erodiešiem atnāca Markusa kalpotājs, tomēr šoreiz bez maizes un vīna.

11] Kad viņš pienāca pie apjukušajiem erodiešiem, viņš jautājuma veidā viņiem jautāja (KALPOTĀJS): "Kurš no jums ir tas drosmīgākais kapteinis, kura vārds ir Leanders?"

12] KAPTEINIS teica: "Draugs, es tas esmu! Kas tad ir? Kam jānotiek?"

13] KALPOTĀJS teica: "Klausies, Tas, uz kuru tu paļāvies un ar Kuru tu vēlējies runāt, ir šeit un grib, lai tu nāktu pie Viņa, un Viņš ar tevi runās! Tādēļ seko man kungu mājā!"

14] Sākumā šis ielūgums kapteini ļoti pārsteidza.

15] Un PRIEKŠNIEKS aiz tīrām bailēm nezināja, kā sev palīdzēt, un paklusi savā priekšā teica: "Ak, es jau domāju, ka mūsu lieta ņems sliktu galu!"

16] KALPOTĀJS teica: "Ko tu velti baidies no cilvēku lielākā un augstākā labdara! Kas Viņam tic un uz Viņu paļaujas, tas nekad neiet pazušanā! Kapteini Leander, nāc nu tikai kopā ar mani, jo Kungs nu grib runāt tikai ar tevi!"

204. Kapteinis Leanders Kunga priekšā.

1] Pēc šiem kalpotāja vārdiem visiem kļuva vieglāk ap sirdi.

2] Un kapteinis kopā ar kalpotāju tūlīt gāja kungu mājā, kur viņš viņu tūlīt pieveda pie Manis un viņam teica: "Redzi, tas ir Tas Kungs!"

3] Šeit kapteinis dziļi paklanījās Manā priekšā un teica: "Kungs, esi žēlīgs un līdzcietīgs ne tikai man, bet gan arī citiem grēciniekiem, jo mēs bijām tikai ļaunā Eroda akli un nevarīgi kalpi, tādēļ ka viņš mūs piespieda stāties viņa dienestā! Vienīgi šodien mēs pilnīgi beidzām jebkad atkal viņam kalpot un arī mūžam nekad tevi neizsekosim. Jā, ja tas būtu iespējams no šodienas uz rītu gribam būt tavā dienestā, bet nekad ļaunā un dumji lepnā un baudkārā Eroda dienestā!"

4] ES teicu: "Leander, Es piedodu jums jūsu grēkus, kas Man tic un dzīvo, un darbojas pēc Manas Mācības, tas nekad neies bojā!

5] Bet Manas Mācība pavisam vienkārši pastāv tajā: Atzīsti to vienu vienīgi patieso Dievu un Kungu, un tāpat arī Mani, kas Es, kā no Viņa nākdams šajā pasaulē, Sevī glabāju Viņa Garu, un tad mīli Dievu pār visu un tavu tuvāko kā sevi pašu, un tu sevī mantosi mūžīgu dzīvību.

6] Kā tava paļāvība tev atvēra ceļu uz Mani, tāpat tava ticība Man tev atvērs ceļu uz mūžīgo dzīvību.

7] Bet tu arī zini tos likumus, kurus Dievs caur Mozu Sinajā deva izraēla tautai, turi tos un neievēro tavus daudzos neīstos un mirušos dievus un citas pagāniskas parašas un ieradumus, un tu Manā Valstībā vari kļūt par krietnu darba rīku!"

8] KAPTEINIS prieka pilns teica: "Ak kungs, kur tu dibināsi savu valsti? Kur ir tava pils, lai es tur dotos un kā drosmīgs kara kalps tev piedāvātu manus pakalpojumus?"

9] ES teicu: "Klausies, Mana Valstība, ko Es tagad uz Zemes starp cilvēkiem no jauna dibinu, nav šīszemes valstība, nav arī kāda ķēniņa, kuram tu kalpoji un kādas uz visas Zemes vēl ir leģions. Bet gan Mana Valstība ir garīga un ar miesas acīm nav saskatāma greznībā, jo tā pastāv iekšēji cilvēkā un

ticīgā, mīlestības un paļāvības pilnā sirdī bez augstprātības, bez skaudības, bez skaļuma, bez meliem un krāpšanas, bet ir pilna pazemības, lēnprātības, pacietības un līdzcietības, ir spēcīga un nevienas varas mūžam nekad neuzvarama pils, kurā Es katrā cilvēka, kura sirdī un dabā būs minētās īpašības, kā visas dzīvības un esamības Kungs un Ķeizars ņemšu mājvietu.

10] Ja tu pie Manis gribi kalpot kā kara kalps, tad tev tādēļ pēc savas brīvas gribas pēc Manas Mācības sevī vajag meklēt tev tagad rādīto pili pilnu ticības, paļāvības un pilnu mīlestības uz Dievu un līdzcilvēkiem.

11] Tu pilnas patiesības gaismā to, protams, vēl nesaproti, bet ar visu dedzību tici, dzīvo un darbojies tikai pēc tā, kam tu tici, tad tevī pamodīsies Dieva mūžīgās mīlestības Gars un vedīs tevi visā patiesībā, un tikai šīs patiesības gaismā tu atradīsi To, kas tev to nu teica. Un, ja tu pilnā patiesībā Viņu atzīsi, tad tev arī kļūs gaišs un saules skaidrs viss, kas tagad tev šķiet kā dziļi apslēpts noslēpums, — to pasludini arī saviem biedriem!"

12] Pēc šīs Manas runas kapteinis Leanders pavisam apmulsa un teica: "Ak, Kungs un Meistar, tā kā Tu neviens cilvēks uz šīs Zemes vēl nekad nav runājis! Es gan, protams, ne visu saprotu pareizā dziļumā, bet tik daudz no Taviem vārdiem man kļuva skaidrs, ka Tu tiecies ne pēc šīs pasaules kroņa un zižļa, bet gan tikai pēc tā, ka visiem cilvēkiem atkal jāatgriežas pie senās iekšējās gara dzīvības jau sen pazudušās patiesības.

13] Mūsu senie gudrie gan ar lielu dedzību meklēja šo pazudušo pilnas un dzīvas patiesības valstību un šur un tur arī nonāca uz tās pēdām, bet Iridas nelaimi vēstošo plīvuru nespēja noskaidrot arī gudrākie pētnieki.

14] Bet Tu, ak, Kungs un Meistar, Pats esi patiesa Irida un tagad mūs cilvēku priekšā noskaidro biezo plīvuru, un, pēc manām domām, tajā pastāv patiesa garīga dzīvības valstība, kuru tu mums cilvēkiem uz šīs Zemes tagad dibini, un kuras vienīgais patiesais Kungs Tu esi, Tavā Garā biji un arī turpmāk paliksi. Jo mīlestība, patiesība un dzīvība ir viens un tas pats spēks, tad dzīvība ir tikpat mūžīga un nesagraujama, kā patiesībai pašai par sevi vajag palikt mūžīgai patiesībai.

15] Tiktāl Tavu man niecīgam cilvēkam teikto vārdu jēgu un garu es aptveru; tālāku un dziļāku gaismu es sagaidu no Tā mīlestības un žēlsirdības, kas ir iekšējas garīgas dzīvības valsts vienīgi īstais un pilnīgi patiesais Ķēniņš.

16] Bet tagad jautājums, kas mums jādara ar ļauno un ļoti dumjo Erodu! Kā šim baudkārajam jelkad var tikai ienākt prātā ar savu nevarību sagūstīt visu cilvēku dzīvības, mīlestības un pilnīgākās patiesības Atkalatnesēju?! Ak, šis aklais nelietis!"

17] ES teicu: "Atstājiet viņu un maz par viņu vairs rūpējieties, jo viņa godībai drīz būs pilnīgas beigas!

18] Bet, ko priekšnieks nolēma attiecībā uz Tibērijas iedzīvotāju četriem nogrimušajiem kuģiem, tas viņam jāizved, un ar Manas gribas varu Es viņu atbalstu; un turpmāk viņš vairs sūtīs maz kara kalpu, kuriem patiesību jāiekaļ važās un beigās pat jānonāvē, un pilnīgi jāiznīcina!"

19] KAPTEINIS dziļi aizkustināts pateicās par šo uzdevumu priekšniekam un arī apsolīja, ka Manas vēlēšanās piepildīšana neizpaliks.

20] Bet pēc tam viņš Man jautāja, ko priekšniekam vajadzētu pasākt to 130 bojā gājušo kara kalpu dēļ, kas tomēr arī bija cilvēki un bija spiesti pakļauties dumjākā nelieša gribai, kā zināms, par nožēlojamāko algu to palikušo sievu un bāreņu vārdā. Jo šiem kara kalpiem, kā Erodam ļoti padevīgiem un uzticamiem, kas arī veidoja viņa miesas sardzi, no viņa bija privilēģija precēties kā katram citam valsts pilsonim. Tā kā kara kalpu nu vairs nav, kas nu uzturēs un baros viņu sievas un bērnus?

21] ES teicu: "Bojā gājušie kara kalpi bija līdzīgi apmācītiem medību suņiem, un viņiem nebija nekādas mīlestības pret cilvēkiem, kurus Eroda vārdā bieži mocīja bez vajadzības uz pasūtījuma, lai sev sagādātu ievērojamu atlīdzību viņu trūcīgās algas vietā, un tādēļ pēdējā laikā slepenībā to lietu sāka izvest tik ļauni, ka tie no viņiem bieži pārāk apspiestie patiesi izmisa.

22] Caur viņu slepeno, ļauno darbību, par kuru neviens neiedrošinājās pie kāda tiesneša par viņiem sūdzēties aiz bailēm, lai pēc tam netiek vēl ļaunāk mocīti, viņi sev ieguva lielus dārgumus, un viņu pēcnācējiem ir vairāk ko ēst kā tev un tavam priekšniekam. Kas viņiem ir, to viņi labi noglabāja, un kādam pasaules tiesnesim būtu grūti iespējams likt viņiem atzīties, ka viņiem pieder netaisnīga manta.

23] Bet Erodam jāatlīdzina viņu medību suņu bieži stipri nomocītajiem viņu zaudējumi, ja viņš saviem medību suņiem nedeva stingrus likumus, kuri liegtu ar nabaga padotajiem apieties pēc savas pat-

vaļas! Pie tam viņam tas pat bija izdevīgi, jo viņš arī zināja par viņa medību suņu ļauniem darbiem, jo pie tam viņš ietaupīja uz labākas algas rēķina.

24] Šie ļaunie medību suņi beidzot saņēma savu algu, un Erodam jāatlīdzina viņu nodarītos zaudējumus, ko priekšnieks pavisam labi pratīs ierosināt. Un tagad tu atkal vari doties jūsu būdā, kur tu ar ilgām tiec gaidīts. Rīt mēs atkal redzēsimies."

25] Kapteinis pārmēru Man pateicās par Manu pamācību un pacietību, un tad mierināts devās pie saviem biedriem un viņiem atstāstīja visu, ko bija no Manis dzirdējis.

205. Priekšnieka labā izpratne un nodoms.

1] Pats par sevi viegli iedomāties, kādu iespaidu atstāstītais atstāja uz priekšnieku un citiem.

2] Bet visvairāk priekšnieku padarīja domīgu un īgnu 130 bojā gājušo kara kalpu apraksts, jo no šīs ļaunās puses viņš Eroda uzticamos kara kalpus iepriekš nebija iepazinis. Bet tagad no daudziem saviem novērojumiem pie viņiem viņš tomēr dažu ko saskatīja, kas sāka kļūt skaidrs tikai pēc kapteiņa atstāstītā, un tad arī teica (PRIEKŠNIEKS): "Jā, jā, lielajam, ar Savu tīri dievišķo visu caurstrāvojošo garu pilnam nācerietim ir pilnīga taisnība. Jo man nu sāk ļoti uzkrist daudzas lietas, kuras es laiku pa laikam pamanīju pie minētajiem kara kalpiem. Viņiem pie Eroda ir neliela alga, tikai pie nodokļu piedzīšanas un izspiešanas no simts grašiem viņi patur vienu sev. Viņu niecīgā alga un nedaudzie nodevu graši, protams, nav pietiekami, lai pavisam pieklājīgi uzturētu sevi un bieži vien skaitā bagātu ģimeni.

3] Pie tam es ne reti vienu un otru sastapu lepnākās viesnīcās, kurās viņi, līdzīgi kā kādu no mums, lika sevi pavisam lieliski apkalpot. Tāpat es viņus bieži redzēju nodarbojamies ar naudas mainīšanu, bet mums visiem tas neuzkrita, tādēļ ka citādi viņi savā dienestā bija ļoti precīzi un pret mums un ķēniņu vienmēr uzticami un viņiem neko nevarēja pārmest. Bet tagad šī nicināmā lieta jau noskaidrojās un tagad mēs dažu ko aptveram, kas mums iepriekš jau vienmēr likās dīvaini.

4] Tā es arī bieži šur un tur dzirdēju visādas sūdzības un slepenus lāstus par Eroda lieliem spaidiem; bet es un arī jūs, un daudzi citi Eroda ierēdņi un kalpotāji tādas sūdzības, tā kā labi zinājām, ka cilvēks nekad nav apmierināts, ja savus nodokļus un citas nodevas vajag nest kungam, kuru viņš uzskata par slinkuma, treknas pārticības, augstprātības, nežēlības un vēl daudzu citu netikumu kalpu.

5] Šī iemesla dēļ tas nekad nenonāca līdz izmeklēšanai, un Eroda kara kalpiem bija brīvs spēļu laukums un pie bieži notiekošām sodu izpildošām nodokļu piedzīšanām varēja tautu apspiest pēc viņu ļaunās patikas, tāpēc nevarēja no kāda tikt kritizētiem. Un, ja arī kāds gāja pie kāda romiešu tiesneša un žēlojās par nožēlojamā Eroda rupjiem, lieliem un bieži vien pārmērīgiem spaidiem, tad viņš panāca maz vai neko, augstākais viņš dabūja padomu, lai viņš sevi pie Eroda izpērk un tad kļūst romiešu pilsonis.

6] Daudzi bagātie to, protams, gan varēja darīt un gudrā veidā to arī darīja. Bet, kas cits atlika nabagiem, kā ļaut sevi Erodam nepārtraukti negodīgi apspiest?! Bet tai lietai nu drīz jākļūst citādai. Kad mēs drīz atgriezīsimies Jeruzalemē, tad ķēniņam ellei jātiek sakurinātai, cik iespējam karsti, un viņš tiks spiests rēķināties ar tādu atlīdzību, par kādu viņš nekad nav sapņojis.

7] Ak, pagaidi tikai, tu cietsirdīgais un lepnais izvirtušais ķēniņ! Nākamībā tev mūs jāiepazīst ar bailēm plati izplestām acīm un labi jāsaprot iemesls, kāpēc es tevi bieži draudzīgi atrunāju, cik ilgi tev tam no Romas nav dots nekāds uzdevums nevajāt cilvēkus, kuri acīmredzami ir no Dieva apveltīti ar augstu garu! — Bet viņš tādu padomu nekad neievēroja, bet gan darīja, kā viņam patika un tā viņam nu arī drīz jānogaršo savas stūrgalvības augļus, kuri viņam noteikti negaršos saldi. Lai kopā ar mums ir un darbojās tā Kunga un Meistara Gars, un griba!

8] Ka mūsu lielais nācerietis pēc tā, ko tu, draugs Leander, mums no Viņa vārdiem darīji zināmu, acīmredzami, pēc mūsu praviešu daudziem apsolījumiem ir uzticami un patiesi no debesīm šajā pasaulē atnākušais Mesija, apbruņots ar visu dievišķo gudrību un varu, tam es nu nesatricināmi stingri ticu; jo Viņš mums to rokām skaidri aptverami pierādīja ar to, ka Viņš tieši ar Savas visu redzošās gudrības un ar Savas gribas tīri dievišķo varu lika pār jūru nākt tai lielajai vētrai, caur ko Eroda zināmie, uzticamie medību suņi saņēma savu noteikti jau nopelnīto algu. Tādēļ Viņam lai viss gods!

9] Bet arī jums pašiem daudz kas vēršams par labu, ko mēs noziedzāmies pret mūsu līdzcilvēkiem, un tad labi mums, ja Viņš mūs iepriecinās ar Savu mīlestību un žēlastību, kuru Viņš mums tagad tik nepelnīti piešķīra, un tādēļ mēs vienmēr augsti cildināsim un slavēsim Viņa Vārdu!

10] Bet jūs, caur Viņa žēlastību kopā ar mums izglābtie kara kalpi, atmodiniet arī jūs savu sirdsapziņu, ciktāl arī tā varbūt ir aprakta ar tiem notikumiem, kuru dēļ viņi ūdenī atrada savu bojāeju. Nožēlojiet savus grēkus ar nesatricināmi stingru apņemšanos visiem cilvēkiem, ar kuriem jums bija darīšana, pēc iespējas atkal vērst par labu viņiem nodarītos zaudējumus, lai arī jūs pie Kunga un Meistara par visām lietām šajā pasaulē varat atrast žēlastību! Jo mēs savā priekšā to nu piedzīvojām, ka Viņš ir Būtne, kas ir ļoti pacietīgs ar akliem cilvēkiem. Bet, ja cilvēki par spīti visiem brīdinājumiem nocietinās savā ļaunumā un negrib laboties, tad Viņa pacietībai pienāk beigas un pēc tam nekavējoties seko sods.

11] Labi pārdomājiet to, ko es kā jūsu priekšnieks jums nu saku un iesaku, jo neviens nevarīgs cilvēks ar savu stūrgalvību neko nevar iesākt pret mūžam darbojošos dievišķo varenību! Bēda tam, kuru satver Dieva taisnīgās dusmas!"

206. Erodiešu apspriede.

1] Pēc šīs priekšnieka runas tie desmit ar stingru zvērestu apsolīja precīzi sekot padomam, kaut gan viņi sevī neapzinoties tādus grēkus, kādus esot darījuši tie 130, tā kā viņiem Erodam nevajadzēja kalpot šajā sfērā, pie kam viņi vienmēr esot izmantoti tikai kā cietokšņa un pils sardze, ko priekšnieks, kapteinis un visi citi noteikti labi zinot.

2] PRIEKŠNIEKS teica: "Mēs gan to labi zinām, bet katrs cilvēks, kas reiz kalpo kādam Erodam, līdzīgi man ir liels grēcinieks. Ja viņš grib iegūt Visuaugstākā, Visuzinošā un Visuvarenā Žēlastību, tad viņam no saviem daudziem grēkiem pilnīgi caur to sevi jāattīra, ka, pirmkārt, viņš sevi atzīst kā grēcinieku pret dievišķo gribu, otrkārt, pret tiem /grēkiem/ patiesi sajūt pretīgumu un nožēlo un, treškārt, nekad atkal negrēko un ar nopietnu gribu apņemas, ka pēc iespējas atkal vērš par labu cilvēkiem nodarītās netaisnības.

3] Es to noteikti darīšu, bet es vēlos un jums iesaku, lai katrs no jums to liek pie sirds un dara, jo lielais Kungs un Meistars mums šeit jau ar to parādīja ārkārtīgu žēlastību un līdzcietību, ka, pirmkārt, līdzīgi citiem neļāva mums iet bojā jūras augstajos viļņos un, otrkārt, ka Viņš stingrajiem romiešiem nelika mūs šeit sagūstīt un likt dzīvības un nāves tiesas priekšā, bet gan tikai lika parādīt ļoti lielu draudzību, un noteikti mums turpmāk to neatraus, ja mēs visi darām, ko es nu pēc mana uzskata jums iesaku."

4] Pēc šīs priekšnieka vēlreizējās labās uzrunas visi pacēla rokas un zvērēja viņa vārdus labi likt sirdī un pēc tiem rīkoties, un priekšnieks ar to bija apmierināts.

5] Bet KAPTEINIS pēc tam tomēr vēl izteica sekojošu piezīmi: "Draugs, tu savā labā uzrunā desmit kara kalpiem izteici arī šo piezīmi, ka katrs, kas kalpo Erodam jau pats par sevi ir grēcinieks! Un tā arī ir pilnīga patiesība, jo viņi Dieva un visu cilvēku priekšā grib tikai netaisnību pēc netaisnības. Tātad katrs, kas caur savu doto zvērestu viņam uzticami palīdz, pie nabaga cilvēkiem izpildīt viņa netaisnīgumu, tas vienmēr grēko, cik bieži viņš izpilda negodīgā, baudkārā gribu. Ja mēs vēl turpmāk paliksim Eroda dienestā, tad gan būs ļoti grūti no grēkiem atturēties.

6] Tālab manas domas būtu šādas, ja mēs reiz pārrunātā veidā piespiedīsim Erodu piekāpties un samaksāt, tad liekam arī mums atlīdzināt un izstājamies no viņa dienesta, jo, kā teikts, viņam turpināt kalpot nozīmē gribēt arī vēl turpmāk grēkot. — Vai man ir taisnība vai nē?"

7] PRIEKŠNIEKS teica: "Te tev ir pilnīga taisnība, un, ja mēs no viņa to sasniegsim, tad mēs to tūlīt arī izdarīsim! Tomēr par to mēs no Kunga jau rīt noteikti saņemsim tuvākus norādījumus, un tā es nu domāju, tā ka droši tuvojas pusnakts un mēs arī esam ļoti noguruši, tad Kunga un Meistara vārdā, kas mums parādīja tik daudz žēlastības, mums būtu jādodas pie miesai nepieciešamā miera."

8] Ar to visi bija mierā, sevišķi kara kalpi, kuri vētrā bija krietni izsmēluši savus spēkus.

9] Bet pēc tam KAPTEINIS priekšniekam un tā arī visiem klātesošajiem vēl teica: "Klausieties, pirms mēs vēl dodamies pie miesas miera, šeit un arī citās vietās, kur mēs vienmēr atradīsimies, ir paradums savās sirdīs izteikt patiesu pateicību Tam, kuru mēs labi atzinām kā Kungu un Meistaru, par ārkārtīgi lielo žēlastību un līdzcietību, kuru Viņš šeit īsta soģa vietā mums bagātīgā kārtā parādīja. Nākamībai arī lūdzam, lai Tu mūs neatstātu ar Savu žēlastību, mīlestību un līdzcietību, jo no šī laika arī mēs gribam Tev pilnīgi piederēt! Ak, mīļais, lielais Kungs un Meistar, pieņem arī mūs par tās Valstības pavalstniekiem, kuru Tu tagad noteikti uz mūžību dibināsi uz šīs Zemes starp akliem cilvēkiem, Tu, kam paklausa visi gari, spēki un elementi, neļauj nākamībā pār mums nākt pārāk lieliem kārdinājumiem, bet gan spēcini mūs ar Tavu žēlastību un līdzcietību! Vienīgi Tev visa mūsu mīlestība, gods un visa slava!

Lai Tevi cildina viss, kas te ir, dzīvo un elpo! Lai Tavs Vārds mūsos ir svēts!"

10] Kad kapteinis izteica šo pateicību un lūgumu, tad priekšnieks viņu par to ļoti uzslavēja un līdzīgi arī visi citi, un tad viņi devās pie naktsmiera. To pašu darījām arī mēs viesnīcā un labi gulējām līdz pilnīgam rītam.

207. Skaists rīts pie jūras.

1] Es kā vienmēr biju pirmais kājās, bet arī Mani mācekļi pamodās gandrīz reizē ar Mani un mēs devāmies ārā, un proti jūras krastā, pār kuru, tuvojoties ausmai, pūta spēcinoša rīta pūsma un pievilcīgi sakustināja ūdens virsmu. Uz jūras spoguļa šur un tur bija redzami lielāku un mazāku sugu peldošu putnu bari, kuri meklēja sev labi garšojošās brokastis.

2] Un pie mums jau klātesošais ROMIETIS teica: "Kungs un Meistar, tāds rīts tādā tik brīnišķā apvidū pārmēru labi spirdzina un spēcina cilvēka sirdi un dabu, bet pie tam es tikai piebilstu, ka tieši rīts kā dienas skaistākais un patīkamākais laiks vienmēr ilgst visīsāk; jo tiklīdz mīļā Saule paceļas virs horizonta, tā sākās diena ar tās garlaicīgo vienveidību un ar nedaudz izmaiņām ilgst līdz vakaram. Ak, ja uz Zemes tomēr būtu kāda valsts, kurā mūžam pastāvētu rīts, tad es vēlētos tādā dzīvot un vienmēr priecāties par dzīvi! Bet šie mūsu īsie rīti manu sirdi tā vietā, lai iepriecinātu, pilda tikai ar sava veida skumjām. Ak, Kungs un Meistar, vai tad uz šīs Zemes nekur nav tādas valsts, kur rīts turpinās mazākais ilgāk kā šeit pie mums?"

3] ES teicu: "Tagad gan no tevis vēl nedaudz runāja pagāns ar savu mūžīgo Auronu! Vai tu vakar nedzirdēji Rafaela pamācības par Zemi un tās dažādām parādībām un neuztvēri nepieciešamo patiesību?! Pie šai Zemei stingri liktās kārtības tomēr neiespējami dot kādu valsti ar mūžīgu rītu!

4] Ja Manā Valstībā citā dzīvē gan būs mūžīgs dzīvības rīts, bet iekš kā tas pastāvēs, to tu tagad varētu vēl mazāk aptvert kā tu apvēri Rafaela skaidrojumus. Bet, ja tu jau uz šīs Zemes rītu gribi baudīt ilgāk, tad vienmēr dodies ārā pāris stundas agrāk, un tad tu varēsi rītu baudīt trīs stundas ilgi.

5] Pie tam arī katram dienas laikam ir savs patīkamais, kā arī nepatīkamais, tāpat arī vakaram un tāpat arī naktij. Cilvēkam tikai ir svarīgi, ar kādām sirds acīm viņš katru dienas laiku aplūko.

6] Redzi, Saule nu tikko uzlec, un rīta brīnišķīgums turpinās un vēl turpināsies vairāk kā stundu! Un tādēļ tu arī vari turpināt priecāties par rīta pievilcību! Tad rīts pamazām pāries pilnīgā dienā, un dzīvības dienā tu tāpat priecāsies kā tagad jaunā rītā. Tādēļ uz šīs Zemes tikai nemainīgs turpināsies senais iekārtojums, kas ir pavisam labs un ļoti mērķtiecīgs!

7] Ja uz šīs Zemes arī cilvēki pēc viņu brīvās gribas būtu tik labi, kā ir Zemes senais iekārtojums, tad daudziem jau šeit būtu patiess garīgs dzīvības rīts, pēc kā, pirmkārt, būtu jātiecas katram cilvēkam. — Vai tu šo Manu pavisam dabīgo runu labi saprati?"

8] ROMIETIS teica: "Jā, augstais Meistar un Kungs, es pateicos Tev par šo pamācību! Tagad mani iepriecina arī diena ar tās bieži ļoti daudzkārt mainīgām parādībām."

208. Saruna par gājputniem.

1] Pēc šīs mūsu pavisam dabīgās sarunas nāca arī mūsu grieķi kopā ar ārstu no Melites un visi, kas bija šeit klātesoši, priecājās par skaisto, kaut gan arī šajā laikā bieži vēso rītu.

2] Arī vēl vienmēr klātesošais Jesairas saimnieks un mums zināmais laivinieks aplūkoja segto kuģi, kas nakts vētrā pie mūsu krasta atveda savā būdā vēl dusošos erodiešus, un ļoti brīnījās, ka šis jau diezgan vecais un pavisam ne stipri būvētais kuģis nenogrima kopā ar tiem pārējiem četriem.

3] Un LAIVINIEKS saimniekam teica: "Draugs, tur pie krasta staigā tas Glābējs. Šis kuģis varēja būt vēl desmit reizes nožēlojamāks, bet Kunga griba to noteikti būtu izglābusi!"

4] Saimnieks paslavēja laivinieku un viņam piekrita.

5] Bet Kisjons jautāja Rafaelam, ko tas nozīmē, ka šajā rudens krastā ir ieradušies tik daudzi ūdens putni un starp tiem dažas sugas, kuras parasti pie Galilejas jūras mazā skaitā pamana tikai ļoti reti.

6] RAFAELS teica: "Draugs, tas tālāk nenozīmē neko citu kā to, ka viņu emigrēšanas laikā no lielā ezera un jūras pūta pavisam cits vējš kā tajā laikā parasts. Un šis šo putnu izceļošanas laikā neparastais vējš ir vainīgs, ka tagad šī jūra ar šiem putniem ir labāk apdzīvota kā parasts. Un šīs parādības pavisam dabīgās tālākās sekas būs tāds, ka šī gada ziema būs daudz maigāka, citādi šie putni būtu devušies tālāk

pret dienvidiem un tur uzmeklējuši savu ziemas mājvietu. Un tātad šajā pavisam dabīgajā parādībā arī nav nekas sevišķs un ievērības vērts.

7] Pie šīs jūras lielā skaitā dzīvojošie grieķi pavisam labi prot šos putnus noķert un to lielo skaitu jau samazinās, jo viņiem šie putni ir patiess gardums un arī spalvas viņi prot labi izmantot un saglabāt. Un tā tev, draugs, nu jau ir viss, kas attiecās uz šiem putniem!"

8] KISJONS teica: "Vai tad arī mēs, jūdi, nedrīkstētu ķert šos putnus un līdzīgi grieķiem savā labā izmantot?"

9] RAFAELS teica: "Ak, jā, ja jūs prastu tos noķert un tad pagatavot kā gardu kumosu. Bet, tā ka jums vēl ir daudz pavisam tīri visa veida ēdieni un jūs ar tiem varat apmierināt izsalkumu, tad līdz kāda trūkuma laikam atstājiet šos putnus, līdzīgi arī cūkas, zaķus, gazeles, briežus un vēl citus medījumus medīt grieķiem viņu galdiem un sagatavot ēšanai!"

10] Ar to mūsu Kisjons bija pavisam apmierināts un zaudēja vēlēšanos šos putnus nomedīt.

11] Kad visi klātesošie vēl par šo un to pārrunāja, tad pie mums krastā nāca arī ūsu joppieši, pienāca pie Manis, Manā priekšā dziļi paklanījās un augsti paceltām rokām Man pateicās par vakardienas izdziedināšanu un par nekad negaidīto draudzīgo uzņemšanu un apkalpošanu.

12] Bet ES viņiem teicu: "Jūs dariet labi, ka jūs Man par to pateicaties, tomēr turpmāk Man pateicieties bez kādiem ārējiem žestiem vienīgi tikai sirdī un vienmēr dzīvojiet, un rīkojieties pēc Manas Mācības, un tas Man būs patīkami kā dziļā paklanīšanās, roku pacelšana un daudzie skaļie vārdi! — Vai jūs visi to labi sapratāt?"

13] ZVEJNIEKS, kas bija dzimis Epperā, teica: "Ak, Kungs un Meistar, pilns dievišķas varas, spēka un gudrības, caur Tavu mīlestību un žēlastību mēs Tavu patieso un gudro padomu labi sapratām, savās sirdīs uzņēmām kā Dieva padomu un nākamībā arī pēc tā rīkosimies. Tomēr mūsu attaisnojumam, Kungs un Meistar, atļauj man izteikt nu piezīmi!"

14] ES teicu: "Tad runā un izsakies!"

15] ZVEJNIEK teica: "Tas ir vairāk kā pareizi, ka kāds cilvēks, kas Tev tik dzīvi tic kā mēs, ka Tu — kaut gan mums redzams kā Cilvēks tērpts miesā — tomēr esi pilnīgi viens ar mūžīgo Dieva Garu un esi viena un tā pati personība, varam Tevi lūgt tikai bez kādiem ārējiem žestiem un varam Tev pateikties savas dabas un sirds iekšējākajā klusumā, un Tu mūsu lūgšanas labi dzirdēsi un arī uzklausīsi. Bet, redzi, mēs, cilvēki, jau kopš bērnības esam pieraduši mūsu lūgšanas un pateicības pavadīt arī ar ārējiem žestiem, lai cilvēkiem, kuriem mēs kaut ko lūdzam vai tiem kuriem pateicamies par saņemtu labdarību, pēc senpierastas parašas padarām arī ārēji saskatāmu to, ko mēs sevī dzīvi un patiesi jūtam.

16] Bet, ja mēs pat bieži esam spiesti locīt ceļus cilvēku priekšā, kas tomēr ir mums līdzīgi, tad es ticu, ka neizsakāmi daudz vairāk klājas mūsu ceļus un visu mūsu ķermeni noliekt Kunga kopš mūžības priekšā; jo mūsu miesa ir tikai Viņa darbs un ir dzīvas dvēseles nesējs, kas, ja viņa pārāk nododas savas miesas alkām, var tikt samaitāta. Bet, ja miesa piemērojās dvēseles augstākiem iekšējiem garīgiem centieniem un kopā pievēršas garīgam, tad ar to tomēr nav viegli iespējams pārkāpt Tavu kārtību, kas ir Tavas mūžīgās Dieva gribas vara un spēks, un tāpēc kļūt Tev nepatīkamam."

209. Ceremoniālo dievkalpojumu un lūgšanu briesmas.

1] ES teicu: "Draugs, tu nu runāji pavisam labi, un tavi vārdi atspirdzināja Manu sirdi! Tas tā arī ir pareizi, ja cilvēks, kas lūdz un par kaut ko pateicās, pie tam izturas tā, kā tu to nu attēloji; bet tad cilvēkam arī vienmēr pilnīgi jābūt tādos uzskatos vienīgi patieso dzīvības vērtību likt tikai uz iekšējo un ārējo vilkt līdz kā zināma veida nastu, un pakļaut savam iekšējam spēkam, un tā lūgšana, pateicība un godāšana, kā teikts, arī jau būtu pilnīgi pareiza un laba, un Man patīkama.

2] Bet cilvēki nepaliek tādi, kā jūs te nu esiet Manā priekšā, viņi drīz lielu vērtību piešķir ārējiem žestiem, kā tam jābūt pēc iekšējas dzīvības patiesības, un rezultātā patieso iekšējo tur par nepietiekamu un beigās pat nevērtīgu. Tad arī šī lieta pārāk viegli aiziet tik tālu, ka zināmi, kā iesvaidīti un Dieva izraudzīti un aicināti priesteri tautu sāk pavedināt sakot, ka vienkāršiem cilvēkiem pietiek ievērot un augsti godāt tikai viņiem priekšā rakstīto ārējo, jo pašu iekšējam uz Dievu vērstam lūgumam vai pateicībai Dieva priekšā neesot nekādas vērtības, jo tā Dievam ne mazākā mērā nav patīkama, bet gan tikai nepatīkama, tā ka cilvēka paša iekšēja lūgšana, lūgums un pateicība no Dieva tiek uzlūkota kā rupjība un Dieva zaimošana.

3] Kas no tā beigās izriet? Redzi, cilvēks tā vairāk un vairāk attālinās no Dieva tā vietā, lai viņi sirdī un mīlestībā un patiesā dzīvā ticībā un paļāvībā Viņam vairāk un vairāk tuvotos! Uzticami patiesa un tīra mīlestība tiek apgriezta spokainās bailēs un dzīvo patiesības ticības tumšā un pagāniskā māņticībā, pie tam tad laiskie un katras krāpšanas spējīgie priesteri laicīgi jūtas ļoti labi, kamēr tā dēvētā vienkāršā cilvēce, bieži nezinot, ko darīt, smok garīgā postā un izmisuma pilnā tumsā, nabadzībā un aklumā, bieži arī nevar sagādāt sev derīgu pārtiku, tādēļ ka kā mušas savairojušies tā dēvētie "vienīgie aicinātie", slinkie un kūtrie priesteri, nabaga tautai apsolot visādus viņpasaules debesu priekus un vēl biežāk spalgi piedraudot ar mūžīgiem elles sodiem, mokām un ciešanām, tie nabaga tautai pilnīgi visu no mutes izlaupa un ar to baro savus vēderus, kā tu to nu vari labi redzēt kā pie farizejiem, tā arī pie visiem pagānu priesteriem.

4] Un, redzi, tas viss tā pamazām rodas no sākumā, protams, ļoti nevainīgiem un pat šķietami tikumiski piedienīgiem ārējiem lūgumiem, pateicības un lūgšanas ārējiem žestiem. Beidzot Dievam atkal ar kādu jaunatmodinātu pravieša muti vajag cilvēkiem saukt un kliegt: "Redzi, šī tauta Mani godā ar lūpām un tukšām un mirušām pasaules ceremonijām, bet viņu sirdis ir tālu no Manis!"

5] Tāpēc arī to ievērojiet un padariet par savu pastāvīgu dzīvības mērauklu — Dievs Sevī ir Gars nemainīgi kopš mūžības, pilns mīlestības, patiesības, gudrības un varas, un tādēļ iekšēji cilvēkā var tikt pielūgts garā un patiesībā.

6] Ja kādam tad ir kāds lūgums, lai Dievs, kā vienīgais visu cilvēku un eņģeļu patiesais Radītājs viņam vienā vai otrā vēlētos palīdzēt, tad ar savu lūgumu lai viņš neiet templī vai sinagogā un arī ne pie priesteriem, bet gan lai ieslēdzas kambarītī un savas sirds pilnīgā klusumā lūdz patiesu palīdzību Dievam kā mīlestības pilnam Tēvam! Un Tēvs, kas redz un dzird visu apslēpto, pareizi, garā un patiesībā dzīvi lūdzošam vienmēr labprāt dos, ko viņš taisnīgi lūdza, par to jūs visi varat būt pilnīgi droši. Bet atklātai, cilvēku apskatei liktai lūgšanai, kuru bieži sirds to ļoti maz izjūt, Tēvs debesīs nekad neizteiks Savu vareno Āmen.

7] To visu saprotiet un ļoti labi ievērojiet, un arī dariet pēc tā, ja jūs savus pēcnācējus negribat redzēt pārejam vēl tumšākā pagānismā, kā tas ir bieži tagad visur starp cilvēkiem uz šīs Zemes.

8] Patīkami žesti kā kas vērtīgs gan var šķist tukšiem, akliem, lepniem un godkārīgiem cilvēkiem, bet pie Tā, kas ir mūžīga mīlestība, patiesība un kas vienmēr redz cauri iekšējo un gara dzīves patieso, žesti neko nelīdz, bet gan vienīgi dzīva, iekšējākā dzīvības patiesība.

9] Bet, ja jūs Tēvam kaut ko lūdziet, tad nelūdziet Viņam tik daudz šīs Zemes labumus, pēc kā tiecas aklie un muļķīgie pagāni un arī Dievu aizmirsušie jūdi un farizeji, bet gan daudz vairāk lūdziet Viņam neizsīkstošos dārgumus dvēselei un garam, un tie nevienam netiks atrauti! Bet kas attiecās uz laicīgas dzīvības uzturēšanai nepieciešamiem labumiem, tad tie katram, kas tiecas un lūdz un meklē tikai Dieva Valstību un tās mīlestības pilnāko taisnīgumu, tiks brīvi piedoti klāt.

10] Kas tad ir kļuvis stiprs garā un ar to Dieva Valstībā, tas arī būs kungs pār pasaules lietām, un savai miesai nekad necietīs lielu barības trūkumu. Bet garā modinātiem ir labāk baudīt Dieva debesu labumus un pacietīgi panest šīs Zemes labumu nelielu trūkumu. — Arī to iegaumējiet un patiesi ievērojiet!"

210. Cietsirdīgo tiesa viņpasaulē.

1] (KUNGS): "Tādēļ krājiet sev vienmēr dārgumus, kurus nevar saēst ne kodes, ne rūsa un kuri nesatrūd.

2] Sargieties no šīs pasaules labumiem un dārgumiem, jo tajos dus visu grēku kārdinājumu ļaunais gars!

3] Ja jūs lūdzat Dievu un sirdī sakat: "Tēvs debesīs, neieved mūs kārdināšanā!", tad sakiet, domājot un vēloties, lai Viņš jūs neapgādā ar daudziem laicīgiem dārgumiem un labumiem, bet gan lūdziet tikai dienišķo maizi, un viņš jums to neatraus, tā kā Viņš vislabāk zin, kas jums ir vajadzīgs.

4] Bet, ja jūs pēc Manas Mācības Dievu mīlat pār visu un tādēļ arī viens otru tā, kā katrs noteikti mīl pats sevi un visos virzienos rūpējas par savu labumu, tad jūs arī savā starpā nekad nežēlosieties par kādu trūkumu, jo starp šīs Zemes cilvēkiem postu un nabadzību rada vienīgi viņu savstarpējā cietsirdība, bet tās vienmēr ir neticības un tumšas māņticības sekas. Jo kam nav ticības vienam mūžīgam, vienīgi patiesam Dievam, — kā tad viņam būtu Viņu jāgodā un pār visu jāmīl un aiz tādas mīlestības savu

tuvāko kā sevi pašu?!

5] Kāds ar laicīgiem labumiem labi apgādāts cilvēks gan redz savu nabaga tuvāko, bet, tā kā viņš pats necieš nekādu trūkumu, tad viņš saka: "Es esmu apgādāts, kāda man daļa par citiem! Lai katrs rūpējas par sevi un viņam nevajadzēs ciest trūkumu!"

6] Bet es reiz kādam teikšu: "Kāpēc tad tu pārmērīgi rūpējies tikai par sevi un tādēļ citiem atrāvi to, kas viņiem no manis pienācās? Bet tādēļ tu tagad Manā Valstībā būsi pamests un tev vajadzēs pacietīgi panest visu nabadzību un postu!"

7] Un, ja viņš tad aizbildināsies ar to, ka viņš Man tāpēc neticēja, ka neviens viņam par Mani īsti nepavēstīja, tad Es viņam teikšu: "Kas tad tev pavēstīja par tiesībām, pēc kuriem tu kā stiprākais starp saviem līdzcilvēkiem atrāvi zemes labumus tiem, kuriem bija vienādas tiesības uz viņiem vajadzīgo īpašumu, un sarausi sev? Vai tev pēc tiesas un taisnības nevajadzēja rīkoties tā, kā katra cilvēka ausu un acu priekšā skaļi pasludināja Zeme un tās iekārtojums, tā ka tev tomēr skaidri vajadzēja pamanīt, ka zeme ar tās labumiem te ir un vajag būt ne vienīgi tev, bet gan arī citiem cilvēkiem?!

8] Bet tādēļ, ka tu to, ko tavam prātam vajadzēja tev inspirēt, neievēroji, tad šeit Manā Valstībā netiks ievērots tavas dvēseles posts un nabadzība!

9] Bet, ja tu saki, ka tu tādēļ nevari ticēt nevienam patiesam Dievam, ka neviens tev par Viņu nav īsti pavēstījis, tad Es tev teikšu: "Redzi, cik tu tomēr esi ļauns un melīgs. Vai tad tu domā, ka tie Dieva Gara patiesi pilnie un apgaismotie cilvēki arī kā tev līdzīgi pasaules iedzīvotāji ir sagrābuši šīs Zems dārgumus un labumus? Ak, cik ļoti tu te maldies!

10] Viņi nāca pie tavas mājas durvīm kā nabadzīgi un izslāpuši un gribēja tev atnest ziņu par vienu vienīgi patieso Dievu, bet aiz skopulīgām bailēm, ka tev viņiem par to būtu kas jādod, vai, ja caur viņiem iespējamā veidā tiktu atgriezts pie nešaubīgas ticības tam vienam vienīgi patiesam Dievam, beigās pat labprātīgi dotu, neļāvi viņiem nākt tavā priekšā.

11] Lai tu caur savu iespējamu atgriešanu nevarētu justies spiests viņiem ko dot, tad tu mīļāk pavisam neļāvi sevi atgriezt, un sava skopuma dēļ no Dieva Gara apgaismota cilvēka nesaņēmi nekādu patiesu vēsti par vienu vienīgi patieso Dievu.

12] Bet, ja tā un ne citādi, kā tu tagad Manā priekšā vari attaisnoties ar to, ka tu nabaga līdzcilvēkus tādēļ nevarēji ievērot, ka tu savā nezināšanā par Dievu pret viņiem nemanīji nekādu pienākumu?! Tātad pirmajā gadījumā aiz sava skopuma kājām samini dabas tiesības, kuras tomēr ievēro visi labākie pagāni. Bet otrā gadījumā, Man attaisnojoties, tu esi melis, un tev jātiek piešķirtai skopuļa un meļa algai, un turpmāk tev no Manis izvēlētiem tāpat jātiek pieminētiem, kā tu materiālajā pasaulē pieminēji vienu vienīgi patieso Dievu un Viņu par visu mīlēji, un tā arī savus līdzcilvēkus."

13] Viņam patiesas Dieva izpratnes un dzīvas ticība sēkla vispirms ir mīlestība uz tuvāko, un tajā arī tīra mīlestība uz Dievu.

14] Bet, kam jau ir tik cieta sirds, ka viņš nevar ar mīlestību izturēties pret viņam labi saskatāmo tuvāko, kā viņš savā nocietinātā dvēseles aklumā var mīlēt Dievu, kuru viņam neiespējami redzēt un pamanīt?!

15] Redziet, tā reiz neviens grēkus nenožēlojis grēcinieks Manā priekšā nevarēs aizbildināties, tā ka katram cilvēkam no Manis ir dots pazīt patiesību un tās labumu: pagāniem no viņu acu priekšā esošām lietām un attiecībām lielajā dabas valstībā un jūdiem ārkārtēju atklāsmju ceļā!

16] Tādēļ Es jums vēlreiz saku: Ja jūs Tēvam Manī Manā Vārdā kaut ko lūdziet, tad, pirmkārt, lūdziet tikai Dieva Valstības neizsīkstošos dārgumus, un kopā ar tiem jūs saņemsiet arī to, kas jums vajadzīgs dzīvei uz šīs zemes!

17] Bet, kam ir daudz piešķirts arī no zemes labumiem, tas lai tos pārvalda pēc Tēva mīlestības gribas, un tad viņš kā jau šajā pasaulē uzticams pārvaldnieks pār mazām lietām Manā Valstībā tiks iecelts pār lielām!"

18] Pēc šīs Manas garākās runas joppiešiem viņi Man sirsnīgi pateicās, bet ne vairs ar ārēju žestu līdzpalīdzību, un visā mīlestībā un pazemībā zvejnieks Man jautāja, vai pilnīgi veseliem un spēcīgiem cilvēkiem jau šodien nebūtu jādodas mājupceļā.

19] Bet ES teicu: "No Manis jūs netiekat spiesti ne doties mājup, ne vēl ilgāk uzkavēties šeit, bet, ja pēc brokastīm radīsies kāda izdevība mājupceļam, tad jūs to jau varat izmantot!"

20] Kad zvejnieks to dzirdēja, viņš piecēlās, jo viņš jau dega aiz alkām mājās izstāstīt visu, ko viņš un viņa biedri šeit piedzīvoja.

211. Rafaels pie erodiešiem.

1] Bet tagad arī erodieši iznāca ārā no savas viesnīcas būdas un gāja pie sava kuģa, lai to apskatītu, vai tas būs vēl derīgs un izmantojams tālākai braukšanai.

2] Bet pirms viņi kuģi krietni apskatīja, KAPTEINIS no kuģa vietas ieraudzīja mūs kopā stāvam ap 200 soļu attālumā uz krasta neliela pakalna un priekšniekam teica: "Draugs, atstājam nu kuģa apskatīšanu tikai mūsu uzticamajiem kara kalpiem. Viņi jau arī bez mums to lietu spēs pavisam labi novērtēt, ciktāl kuģis ir vai nav izmantojams! Bet mēs labāk dosimies augšā krasta pakalnā pie tās sabiedrības, jo man liekas ka starp viņiem atrodas lielais Kungs un Meistars! Es vakar labi ievēroju Viņa tērpu un arī brīnumskaisto jaunekli. Nekļūdīgi, tie ir viņi! Tādēļ vispirms steigsimies augšā pie viņiem, kas ir galvenā lieta, viss cits jau pēc tam nokārtosies!"

3] Tikko kapteinis to pateica, tad arī Rafaels, kuru viņš no tāluma pazina kā vakarā redzēto skaisto jaunekli, jau stāvēja pavisam tuvu viņa priekšnieka priekšā, un abi izbijās par šo pēkšņo Rafaela klātbūtni. Jo viņi patiešām nevarēja aptvert, kā viņš vienā acumirklī no 200 soļu attāluma varēja būt pie viņiem. Un viņi sāka no viņa bīties, tā ka pat neiedrošinājās jautāt, kā viņš tik ātri esot pie viņiem pienācis.

4] Bet viņš (RAFAELS) viņus uzrunāja un teica: "Kāpēc jūs no manis bīstieties? Es tomēr neizskatos briesmīgs un man arī nav prātā jums sagādāt pat niecīgākās nepatikšanas, un tāpēc jūsu bailes manā priekšā ir tukši muļķīgas. — Vai jūs to saprotat?"

5] KAPTEINIS teica: "Ak, tu, cēlākais jaunekli, mūsu noteikti attaisnojamās bailes tavā priekšā pavisam nav tik tukši muļķīgas, kā tu to domā! Jo, ja tu arī, ļoti ātri skriedams, būtu pie mums dažos acumirkļos, tad tas tieši nebūtu kas pārsteidzošs, jo pavisam veselīgs jauneklis var ātri lēkt līdzīgi stirnai. Bet līdzīgi zibenim bez kāda trokšņa būt klātesošam tur un šeit, tas tomēr acīmredzami ir mazliet par daudz! Man tagad vajag domāt, ka tavam, un tagad arī mūsu Kungam un Meistaram nekas nav neiespējams, un tad tava ļoti ātrā ierašanās pie mums ir labi aptverama, tikai mēs vispirms vēlētos no tevis uzzināt, kāda noteikti ļoti svarīga iemesla dēļ lielais Kungs un Meistars tevi tik zibenīgi ātri pie mums atsūtīja!"

6] RAFAELS teica: "Lai es jums paziņoju, ka jums tūlīt nav pie Viņa augšā jādodas! Bet tad Viņš Pats atnāks pie jums un darīs jums zināmu, kas jums atgriežoties Jesairā jādara Eroda lietā, un Kungs jums to grib pateikt vieniem bez lieciniekiem.

7] Bet vienlaicīgi man kā Kunga kalpam ir vēl kas darāms, kas tad arī tūlīt tiks realizēts. Redzat, jūsu kuģis, spēcīgi atsitoties pret akmeņiem bagāto krastu, ir stipri cietis! Ja tas nesēdētu šīs jūras seklākajā punktā, tas jau sen būtu nogrimis, bet, tā ka jūra šeit tikko pāris olektis dziļa, tad tas arī nevar nogrimt dziļāk, kā tas tieši jau ir nogrimis.

8] Bet paskatieties tikai uz jūsu kara kalpiem, kā viņi, galvas kratīdami, apspriežas ar citiem kuģiniekiem, kas ar jūsu cauro kuģi būs darāms. Ūdeni izsmelt neko nelīdzēs, jo tas būtu tikpat veltīgs darbs, kā tad, ja kāds gribētu izsmelt strautu. Jo cik daudz ūdens viņš no strauta izsmeltu, tad vēl daudz vairāk tajā no jauna ieplūstu. Bet, ka ar jūsu kuģi tā ir, tad nāciet tikai kopā ar mani un pārliecinieties paši!"

212. Rafaels bojāto kuģi atkal atjauno.

1] Tad priekšnieks, kapteinis un arī citi viņiem padotie vadītāji kopā ar Rafaelu piegāja pie kuģa un viņiem par nožēlu visu atrada tā, kā to iepriekš Rafaels bija aprakstījis.

2] Arī tie desmit karakalpi, kuri domāja kā citi klātesošie kuģinieki, visvairāk Kisjons kapteinim teica: "Kungs un mūsu pavēlniek, apmēram pirms astoņām līdz desmit dienām ar šo kuģi nekas nebūs uzsākams. Iepriekš to vajag izbīdīt uz sauszemes, tad lietpratējiem namdariem labi izpētīt, tad izlabot un pārbaudīt, citādi nav ieteicams šādā vēja mainīgā laikā ar to doties jau tāpat vienmēr nemierīgā ūdenī."

3] Kad priekšnieks un kapteinis par to pārliecinājās, tad KAPTEINIS Rafaelam teica: "Lielākais draugs, tu pirmīt teici, ka tu arī tādēļ zibenssteidzīgi atnāci pie mums, lai šo kuģi atkal savestu kārtībā labi izmantojamā stāvoklī! Kā gan tas būs iespējams, ja viņi visi domīgi krata galvas?! Ar 20 vēršiem šis kuģis tikko būs izvelkams uz sauszemes, un kur ir nepieciešamie namdari?"

4] RAFAELS teica: "Jūs visi cilvēki spriežat pēc jūsu nevarības, bet es spriežu pēc Dieva varas manī, un tā man, lai šo kuģi savestu lietojamā stāvoklī, patiesi nav vajadzīgs vairāk laika, cik man vajadzēja, lai

no Kunga sabiedrības pienāktu lejā pie jums.

5] Redzi, es tagad no Kunga gribas manī gribu, lai šis kuģis ātrākā acumirklī tiek pārvērsts izmantojamā stāvoklī! Un, redziet, jūsu kuģis jau ir pilnīgā kārtībā! Lieciet saviem kara kalpiem un citiem kuģiniekiem tajā iekāpt un pārbaudīt, un viņi ne no ārpuses, ne no iekšpuses neatradīs ne mazāko vainu!"

6] Ar lielāko izbrīnu kuģis no visām pusēm tika izpētīts, un nekur nebija atklājama nekāda vaina. Iekšpusē tas bija tik sauss, it kā tā iekšējā telpā nekad nebūtu iespiedusies ne pilīte ūdens, un no ārpuses tas izskatījās, kā uzbūvēts pilnīgi no jauna.

7] Pēc pārbaudes visi teica: "Tas ir brīnums uz brīnuma! Tas tagad ir kuģis, ar kuru var uzticēties arī lielajai jūrai!"

8] Visi erodieši aplūkoja jaunekli ar arvien pieaugošu uzmanību un nezināja, ko domāt.

9] Pēc kāda laika PRIEKŠNIEKS teica: "Un pret tādiem cilvēkiem Erods gribēja cīnīties?! Viņš ir tikai muša pret tūkstoti lauvām?!"

10] Uz to RAFAELS teica: "Jā, jā, te tu pateici labu un patiesu piezīmi! Cilvēki, kuriem nav patiesa, iekšēja dzīvības gaisma, dzīvo savā maldu gaismā un bieži uzsāk lietas un pasākumus, kurus izvest ir tikpat neiespējami, kā kādam kopš dzimšanas neredzīgam izteikt spriedumu par krāsu. Bet tas daudzos apmātos cilvēkus netraucē gribēt realizēt kaut ko tīri un pilnīgi neiespējamu ar visiem viņu rīcībā esošiem laicīgiem līdzekļiem. Un, ja ar pirmo mēģinājumu tas neizdodas, tad viņi tomēr no tā neatstājas, bet gan tūlīt mēģinājumus joprojām atkārto. Un, ja pēc daudziem mēģinājumiem panāk tik pat maz kā pēc pirmā, tad tas viņus neatbaida vēlreiz no jauna mēģināt, un tā tik ilgi, līdz atrod savu pilnīgu bojā eju.

11] Nu, bet tādu bieži atkārtotu mēģinājumu neizdošanās citiem cilvēkiem tomēr vajadzētu kalpot pamācībai. Bet nē, viņi turpina domāt, dzīvot un darboties tikpat neprātīgi, kā to darīja viņu neveiksmīgie priekšteči, un tādēļ ieskrien savu priekšteču senā nelaimē.

12] Vienīgi tam, kas pats to grib un arī neļauj nevienam sevi pamācīt, nekad nenotiek netaisnība. Viņa brīvā griba, kas viņam no Dieva ir dota sevis pilnveidošanai, tiek ļaunprātīgi izlietota un bieži cilvēku pārāk drīz grūž savu priekšteču posta un samaitāšanas bezdibenī. No daudzkārtējas pieredzes cilvēks noteikti zina, ka viņš iet bojā, ja viņš stājās savu priekšteču pēdās un staigā viņu savtības pilnās takas. Bet, kā teikts, kas patiesībai neļauj sevi pamācīt, pats ir vainīgs pie savas nenovēršamās bojā ejas.

13] Bet, kā gāja visiem ļauniem nelgām, tā drīz izies arī Erodam pa daļai jau šajā dzīvē un uz visiem laikiem tūkstoškārt ļaunāk lielajā viņpusē.

14] Es jums par to varu galvot, tā kā es viņpusi ļoti labi pazīstu, un tas aiz viegli saprotama iemesla tādēļ, ka es pats jau ļoti ilgi esmu viņpasaules pilsonis. Ka es šeit starp cilvēkiem saskatāms staigāju, darbojos un Kunga Vārdā ar vārdiem un darbiem viņus pamācu, tā ir liela Kunga žēlastība, kas tagad Pats, kā cilvēks staigā starp cilvēkiem, viņus pamāca un visur viņiem rāda lielos maldus, kādos viņi atrodas. Ar to jūs nu arī zināt, kas es esmu, un jums nevajag pārāk brīnīties par maniem jums, protams, neaptveramajiem darbiem."

213. Kungs pie erodiešiem.

1] Kad Rafaels priekšniekam to runāja, tad viņš kopā ar saviem biedriem vēl vairāk apmulsa un pēc kāda laika diezgan bailīgi teica (PRIEKŠNIEKS): "Ko, tu tātad esi gars no viņpasaules?! Mēs šad un tad par gariem gan dzirdam stāstam pasakainas lietas, arī rakstos tie tiek bieži pieminēti, bet es pats un kopā ar mani noteikti daudzi tūkstoš reiz tūkstoši tam vairs netic, un nu arī sen vairs neticējām, tā ka starp mums neviens nevar lielīties, ka jelkad kādu garu ir redzējis un sarunājies.

2] Pie mums gan nāca magi, daļa no rīta zemēm un daļa no Ēģiptes, kuri līdzās savām daudzām krāpšanas pilnām mākslām burvestības sfērā un arī cilvēku acu priekšā lika vienmēr baisus stāvus, bet pārāk drīz zināja, kas atradās aiz šīm parādībām, — un tā, sevišķi pie vairāk izglītotiem un pieredzējušiem cilvēkiem, tādas maģiskas garu izsaukšanas ticībai viņpasaules garu eksistencei daudz vairāk kaitēja kā noderēja.

3] Vienkāršā tauta, kas neko nesaprot, neko nedomā, tādēļ ka par tādām peļņas kāru magu krāpšanām nekad nedabūja un arī nevarēja dabūt kādu izskaidrojumu, protams, vēl tic, ka ir cilvēki, kuriem esot vara no viņpasaules izsaukt garus, tomēr mums, kaut gan starp vienkāršo tautu mēs to labprāt pacietām un aiz zināmiem viegli saprotamiem iemesliem vēl paciešam, tāda ticība vienmēr likās kā tīrākā

muļķība.

4] Bet tagad mēs caur tevi, tu patiesi augstais un varenais gars no viņpasaules, esam informēti, citādi un no šī laika pilnīgi un nešaubīgi ticam garu esamībai un arī iespējamībai viņu redzamībai cilvēku acu priekšā. Ka tu neesi mums līdzīgs dabīgs cilvēks, to mums jau rādīja tava zibens ātrā atrašanās pie mums un pēc tam jo vairāk mūsu ļoti bojātā kuģa tik pēkšņa salabošana. Un tā, ka tagad tu pats mums brīvi un atklāti teici, kas tu esi, tad mēs tagad jo stingāk ticam, ka tu patiesi esi pilnīgs gars no viņpasaules lielajām debesīm.

5] Bet, starp citu, tu arī teici, ka tu jau sen esi lielās viņpasaules pilsonis! No tā mums vajag pieņemt, ka reiz varbūt arī tu kā cilvēks ar miesu un asinīm dzīvoji uz Zemes?"

6] RAFAELS teica: "Katrā ziņā, bet vēl sen pirms Noasa! Mans vārds skanēja Enoks, vairāk pagaidām jums nav vajadzīgs zināt. Bet tagad lejā pie jums nāk Pats Kungs un kopā ar Viņu arī Markuss — tagadējais šīs peldiestādes īpašnieks. Ko Kungs jums teiks, to dariet, un es nu atgriežos atpakaļ pie Kunga sabiedrības."

7] Kad Rafaels to izteica, viņš jau atradās pie sabiedrības tur, augšā, kas no jauna pārsteidza priekšnieku un viņa biedrus.

8] Un KAPTEINIS teica: "Jā, draugs, tas ir vairāk kā rokām aptverams pierādījums, ka šis ārkārtīgi cēlais jauneklis ir pilnīgs un patiess eņģeļa gars, jo tikai pilnīgi gari var kustēties tik ātri kā domas! Bet tagad Kungs jau mums tuvojas, un Viņu nozīmē sagaidīt iespējamākā godbijībā."

9] Kad Es tūlīt pēc tam ar draudzīgu seju piegāju pie viņiem, tad viņi visi savas rokas sakrustoja virs krūtīm un noslīga uz ceļiem.

10] Bet ES tūlīt draudzīgi vērsos pie viņiem un teicu: "Bērni un tagad draugi, tikai ātri piecelieties no zemes, jo Es neesmu kāds elks un neprasu nekādu ārēju godināšanu! Es ieskatījos jūsu sirdīs un atradu tās kā tagad Man pavisam patīkamas, un vairāk Man nav vajadzīgs!"

11] Pēc šīs Manas uzrunas visi ātri piecēlās no zemes un pateicās Man par viņu dzīvību izglābšanu un par mīlestību, žēlastību, un lielo draudzību, kas visiem piešķirta labi pelnītā soda vietā, bet vienlaicīgi viņi Man arī lūdza grēka, ko viņiem Man bija jānodara, pilnīgu piedošanu.

12] Un uz to Es viņiem teicu: "Palieciet pie tā, ko jūs apņēmāties, Manī atdzīstiet vienīgo Kungu un Meistaru un patiesi mīliet Dievu pāri visu ar to, ka savus līdzcilvēkus mīliet kā sevi pašus. Esiet taisnīgi pret katru, un ar to visi jūsu grēki jums tiks piedoti!

13] Ja jūs pēc paša ierosmes kādam nodarījāt netaisnību, tad, kur tas ir iespējams, vēršiet atkal par labu, un, ja tas vairs nav iespējams, tad par to dariet labu citiem cilvēkiem un jūs sakrāsiet dārgumus turpmākai dzīvībai Manā mūžīgā Debesu Valstībā!

14] Tajā pavisam īsi pastāv Mana Mācība jums, cilvēkiem, un satur Mozu un visus praviešus. Ja jūs to faktiski ievērosiet, tad arī jūs būsiet Mani patiesi mācekļi, un Manas mīlestības varas garā Es ņemšu mājvietu jūsu sirdīs, vedīšu jūs visā patiesībā un došu jums mūžīgu dzīvību, jo vienīgi Es to varu darīt, tādēļ ka Es esmu tā Gaisma, Ceļš un Pati Dzīvība.

15] Es esmu Tēva mīlestības gaisma Manī, bet, kā mīlestība ir pati dzīvība, tā arī gaisma ir līdzīgi tas pats un dzīvība. Kas tātad Man tic, ka esmu no Tēva, kas ir mīlestība, vienmēr izeju kā patiess Dēls vai Gaisma, tas noteikti arī tic mūžīgam svētam Tēvam, kas Mani sūtīja šajā pasaulē kā patiesu un dzīvu gaismu, lai visiem, kas Man tic, sevī ir mūžīga dzīvība.

16] Tālab ticiet, ka Es esmu tā Gaisma un Dzīvība, tātad mūžīgā Tēva patiesākais Dēls, caur kuru radīts viss — debesis un šī Zeme ar visu, ko satur debesis un zeme un visa bezgalība -, dzīvojiet un dariet vienmēr pēc Manas Mācības, un mīliet Dievu pār visu, un savus tuvākos kā sevi pašus, un ar to jūsos ir mūžīga dzīvība, un, ja arī miesā jūs reiz mirsiet, tad jūsu dvēseles tomēr turpinās dzīvot gaišākā un patiesākā apziņā un mūžam nekad neredzēs, nejutīs un nebaudīs nāvi."

214. Viesi aizceļo uz savu dzimteni.

1] Pēc tam PRIEKŠNIEKS teica: "Ak, Kungs un Meistar, to mēs visi darīsim, tā kā tagad pārāk skaidri esam pārņemti no tā, kas Tevī uz mums tā runāja, kā vēl nekad kāds cilvēks nav runājis uz savu līdzcilvēku. Vienīgi Tu patiesi esi Pats Kungs, un tas arī mūžam būsi un paliksi!

2] Bet tagad, ak Kungs, atļauj man žēlīgi Tev jautāt, kas mums jādara ar Erodu! Vai tas ir pareizi un Tev patīkami, ka mēs pie viņa izvedam savu nodomu daudzu nabago un nelaimīgo labumam, kurus

viņš caur saviem patiesiem vajātājiem un kara kalpiem, kādi vakar ar kuģiem nogrima, apspieda!"

3] ES teicu: "Kas ir pareizi, tas arī ir labi! Bet, ja jūs pret viltīgo lapsu kaut ko uzsākat, tad iepriekš Manā Vārdā visu labi paredziet un apspriediet! Atstājiet malā visas kaislības un visas dusmas un gudri aprēķiniet katru soli, lai neviens jums neaizsprostotu ceļu un jūs ar savu labo apņemšanos nepalieciet bez rezultāta!

4] Ja jūs rīkosieties Manā Vārdā un pēc Mana padoma, tad jūs to lapsu viegli iedzīsiet stūrī, un viņam vajadzēs piekāpties jūsu taisnīgai prasībai. Tātad par to lietu neizpaužiet ātrāk, pirms jūs visu ievadīsiet tā, ka lapsa nevarēs izglābties no viņam izliktajām lamatām, jo lapsai ir savas ausis un cilpu vajag vilkt pavisam lēnām un klusi, lai varētu viņu pa īstam saķert.

5] Tātad nesaceliet par Mani brēku un Maniem darbiem un lapsas priekšā par Mani neizpaužiet vairāk, kā jau tāpat ir zināms, bet gan sakiet, kas jūsu aklās dedzības dēļ jums notika, un ka jūs Mani sastapāt novadā, kas ir romiešu aizsardzībā, kurā jūs pret Mani neko nedrīkstējāt un nevarējāt uzsākt, pirmkārt, likuma dēļ un, otrkārt, jūsu nespēka dēļ, kurā bija vainīga vētra, par ko jums dos derīgu liecību Mans draugs Markuss līdzās vēl daudziem citiem lieciniekiem un vēl Tibērijas iedzīvotāji, kuriem viņš tad labi atlīdzinās nodarītos zaudējumus. Bet par kādu tālāku plānu neliekat viņam neko manīt.

6] Un tad vēl kas! Nabaga un slimos joppiešus, kas šeit atnāca dziedināšanas dēļ un arī tika pilnīgi izdziedināti, pēc baudītām brokastīm uzņemiet viņus savā nu pilnīgi labā kuģī un aizvediet uz Tibēriju, no turienes viņi tad dosies uz savu dzimteni! No šiem joppiešiem jūs daudz par Mani uzzināsiet, ko jūs šeit nevarat uzzināt; tas jūsu sirdīm, jūsu ticībai un jūsu mīlestībai uz Mani piešķirs vēl lielāku spēku.

7] Tibērijā no savas pārpilnības jūs viņiem variet iedot nepieciešamo ceļa naudu, kas jums nepaliks neatlīdzināts! Dariet tā, kā Es jums nu saku!

8] Un tagad dodamies brokastīs! Savā viesnīcas būdā jūs atradīsiet jums jau pagatavotas brokastis, jūsu vakar jums atņemtos ieročus un labi uzrakstītu liecību Erodam. Un ar to jūs no mums esiet atlaisti visā mierā, visā draudzībā un mīlestībā!"

9] Pēc šiem Maniem vārdiem erodieši patiesi no dziļākiem sirds dziļumiem Man pateicās, lūdza Mani, lai viņus nekad nepamet Mana žēlastība un mīlestība, un pēc tam tūlīt devās savā viesnīcas būdā.

10] Bet Es kopā ar Markusu devos mūsu mājā, un visi Mani mācekļi un visi citi klātesošie, kad viņi redzēja mūs tuvojamies mājai, darīja to pašu.

11] Pēc brokastīm MARKUSS Man jautāja: "Kungs un Meistar, kas tik neticami īsā laikā erodiešiem izsniedza liecību?"

12] ES teicu, norādīdams uz Rafaelu: "Vai tad tu nepazīsti Manu ātrrakstītāju?"

13] MARKUSS teica: "Jā, tā tas ir! Tad tā lieta, par kuru es jau patiesi nedaudz baidījos, tā ka man ar rakstīšanu iet ļoti slikti, protams, ir viegli nokārtota. Un tagad es esmu ļoti priecīgs, ka tā lieta ir nodarīta. Tagad joppiešiem vajadzēs norādīt, kas viņiem nu darāms?"

14] ES teicu: "Arī tas nav vajadzīgs! Jo Mans Rafaels jau viņus pamācīja, kas pēc viņu vēlēšanās viņiem pēc brokastīm darāms, un viņi jau ceļas no galda un drīz būs pie erodiešiem."

15] MARKUSS, kad viņš redzēja joppiešus pieceļamies no galda un bez kādas ārējas atvadīšanās un bez kādas skaļi izteiktas pateicības ātri steidzamies ārā pa durvīm, teica: "Bet tas no šiem cilvēkiem tomēr ir nedaudz dīvaini, ka viņi tik ļoti vienaldzīgi mūs atstāj?!"

16] ES teicu: "Vai tu ārā, krastā, nedzirdēji, kādu Es viņiem devu mācību attiecībā uz ārēju žestu pateicību un par lūgumu, un lūgšanu ar lūpām, un kādas sekas tādas lietas velk sev līdzi?!

17] Ko viņi tagad dara, tas Manā priekšā bija pavisam pareizi, un viņu tikai šķietamā vienaldzība pret mums lai jūs nemaldina, tā ka savās sirdīs no mums šķiras jo dziļāk pacilāti un mums nesagādā nekādas pūles.

18] Kad Markuss no Manis to dzirdēja, tad viņam viss tapa skaidrs.

19] Bet nu pie Manis pienāca visi citi klātesošie un Man jautāja, vai arī viņiem būtu jādodas uz savu dzimteni.

20] ES teicu: "Izņemot Kisjonu, Filopoldu un romiešu tiesnesi, jūs visi varat doties uz savu dzimteni, un mājās saviem draugiem uzticami jādara zināms tas, ko visu jūs šeit dzirdējāt un redzējāt, un tā starp cilvēkiem jāizplata Mana Valstība! No šejienes visos virzienos tieši netrūkst izdevības. Bet Es Pats vēl dažas dienas uzkavēšos šeit un atvēlēšu Sev nelielu atpūtu."

21] Kad Es to izteicu, tad nāca ārsts, citi izdziedinātie grieķi, saimnieks no Jesairas, zināmais netālu dzīvojošais zvejnieks, daži šeit līdz atceļojušie niedru liča zvejnieki, kas reiz bija ciniķi, pateicās par

visu fiziski un garīgi saņemto, un baudīto, un pēc tam devās uz savām dzimtajām vietām. Daļa devās pa sauszemi pret rietumiem, citi tika tālāk pārvadāti pa ūdeni. Bet mēs vēl kādu stundu ilgi palikām mājā un pārrunājām par dažu ko derīgu, labu un patiesu.

Devītās grāmatas beigas.

Saturs

LIELAIS JĀŅA EVAŅĢĒLIJS **1**

LIELAIS JĀŅA EVAŅĢĒLIJS, 9. GRĀMATA **3**
2. Brīnums viesnīcas saimnieka mājā. 4
3. Ar drudzi slimās Helēnas izdziedināšana. 5
4. Kungs liecina par Sevi. 7
5. Atnākšana pie Jērikas. 8
Kungs Jērikā. 9
6. Atkalredzēšanās ar Kado. 9
7. Kungs un slimais tirgotājs no Sidonas. 10
8. Arfista dziedājums Kunga priekšā. 11
9. Dziedātāja alga. 12
10. Grieķa jautājums Kungam attiecībā uz radīšanas vēsturi. 13
11. Kungs izdziedina ar māgu slimo grieķi. 14
12. Kungs pamāca grieķus. 15
13. Nekaunīgais vingrotājs un viņa taisnīgais sods. 17
14. Grieķu domas par vingrotāju pazušanu. 18
15. Tiesas sarunas viesnīcā. 19
16. Laupītāju dzīves stāsts. 20
17. Saimnieka sašutums un labais nodoms. 21
18. To trīs laupītāju reliģija. 22
19. Par cilvēku vadību. 22
20. Nojeda jautājums pēc patiesas Dieva mācības. 24
21. Hiponija, to trīs zagļu tēva ģimenes attiecības. 25
22. Par cilvēku uzdevumu. 25
23. Par kārdinājumu nepieciešamību un mērķi. 26
24. Nojeda pārdomas par Kunga dievišķību. 27
25. Dabīgs cilvēks un Dieva Gara caurstrāvots cilvēks. 28
26. Kungs aizceļo no Jērikas. Caķejs vīģes kokā. 28
27. Līdzība par uzticētiem pfundiem. 30
28. Kungs dziedina Caķeja dēlu. 31
29. Dēla apsēstības pieļāvuma iemesls. 33
30. Par labā un ļaunā mēru. 33
31. Pagānu ciems ar Merkura templi. 34
32. Aklās meitenes Ahajas izdziedināšana. 36
33. Mirušā jaunekļa atmodināšana Jūdejā. 37
34. Strīds par Kunga personību. 38
35. Par nelaimju un slimību pieļāvumu. 39
36. Kunga apciemojuma pie atraitnes iemesls. 40
27. Noteikumi personiskai Dieva atklāsmei. 41
38. Jaunekļa raizes. 43
39. Jēkaba jautājums par mirušā jaunekļa atmodināšanas garīgo nozīmi. 43
40. Par mūsu laika garīgo stāvokli. 45
41. Jaunekļa jautājums par tīrās Kristus Mācības aptumšošanos. 46
42. Atraitnes un pamodinātā dēla liecība tautas priekšā. 47
43. Kunga garīgās klātbūtnes zīme. 48
44. Kunga pareiza godināšana. 49
45. Laupītāju karavāna. 50
46. Laupītāju atzīšanās. 51
47. Tuksneša pārveidošana. 52

48. Kunga svētītais tuksnesis. 53
49. Auglīgās kolonijas pārņemšana. 53
50. Kungs ar savējiem kādā viesnīcā Samarijā. 55
51. Saimnieka jautājumi Kungam. 56
52. Cēlo zivju brīnums. 57
53. Saimnieks atzīst Kungu. 58
54. Tālākie notikumi viesnīcā. 60
55. Saruna pie brokastu galda. 61
56. Praviešu skolas. 63
57. Patiesi pravieši. 64
58. Sekošana Kungam. 65
59. Auglības svētība mazā Samarijas ciemā. 65
60. Iedzīvotāju labklājības iemesls. 67
61. Apsēstā pilnīga izdziedināšana. 68
62. Kunga apsolījums un svētība kalna ciema iedzīvotājiem. 69
63. Kungs ar Savējiem Samarijā kādā pirmatnējā mežā. 70
64. Lauku viesnīcā. 72
65. Kungs saimniekam dod sevi pazīt. 73
66. Desmit spitālīgo dziedināšana. Lūkas ev. 17,11–19 74
67. Farizeji un rakstu mācītāji pārbauda Kungu. 76
68. Kungs izdziedina saimnieka slimo kalpu. 78
69. Tempļa statūtu vērtība. 79
70. Kunga atgriešanās. 81
71. Kunga atkalatnākšanas pēdējais laika posms. 82
72. Dieva Valstība. 83
73. Kunga pamācība par Viņa miesas ēšanu un Viņa asiņu dzeršanu. 84
74. Darbības pēc Dieva Vārda nozīme. 85
75. Nakts negaisa vētra. 86
76. Jaunais farizejs sāk atzīt Kungu. 87
77. Izpostītajā sinagogā. 88
78. Rakstu mācītāja garīgā tumsa. 90
79. Rakstu mācītāja sapnis. 91
80. Farizejs izskaidro sapni. 91
81. Abi templieši meklē Kungu. 93
82. Vīna brīnums un tā sekas. 94
83. Par dzīvības un atziņas kokiem. 95
84. “Ādam, kur tu esi?”- svarīgs jautājums. 95
85. Par Kunga cilvēka tapšanu. 96
86. Par patiesu dievbijību. 97
87. Ticības un paļāvības vingrinājums. 98
88. Nepārtraukta lūguma iedarbība. Līdzība par nomākto atraitni un stingro tiesnesi. 98
89. Nākotnes ticības stāvoklis. 100
90. Par jauno laiku. 101
91. Mākslas un zinātnes pakāpeniska tīrīšana. 101
92. Mozus un Jozua gudrība. 102
93. Par atbilstību zinātni. 103
94. Kunga atkalatnākšana. 104
95. Pusdienu mielasts. 105
96. Aizceļošana uz Kānu. 106
97. Kungs Kānā. Viesnīca Kānā. 107
98. Saimnieks un Jūda Iskariots. 108
99. Kungs par Jūdu Iskariotu. 110
100. Par pareizu ceļu uz pareizu mērķi. Neīsta un pareiza prāta izglītība. 111

101. Zemes nelaimju cēloņi. 112
102. Cilvēka dvēseles uzdevums zemes dzīvei. 113
103. Cilvēka ceļš uz mērķi. 114
104. Ceļinieki viesnīcas priekšā. 115
105. Indojūdu ziņojums par viņu ceļa mērķi. 116
106. Meitenes sapnis. 117
107. Meitenīte atpazīst Kungu. 119
108. Par Gara spēku. 120
109. Patiesa sabata svētīšana. 122
110. No Persijas ieradusies karavāna viesnīcā. 123
111. Kungs dziedina tirgotāju saslimušo darījumu vadītāju. 125
112. Kunga uzdevums persiešiem. 126
113. Kungs aizceļo no Kānas. 127
114. Kungs satiekas ar Filopoldu. 128
115. Indojūdu dzimtene. 129
116. Prieka mielasts pie Kisjona. 130
117. Templieši no Jeruzalmes meklē Kungu. 132
118. Saruna starp templiešiem un Kungu. 134
119. Kungs pasauc trīs ercenģeļus: Miķeli, Gabrielu un Rafaelu. 136
120. Templiešu domas par tiem trim ercenģeļiem. 138
121. Kunga izskaidrojums Ecehiēla grāmatas 13. nodaļai. 139
122. Grieķu tērpu sagāde templiešiem. 142
123. Samārieši meklē Kungu. 143
124. Tautas izglītošanas grūtības. 144
125. Pareizu dabas zināšanu svarīgums. 145
126. Samārieši apbrīno Kunga parādīšanos. 146
127. Par visādas gaļas un augļu baudīšanu. 147
128. Mielasts pie Kisjona. 148
129. Godbijība un Dieva mīlestība. 150
130. Gabriela liecība par Mariju. 151
131. Bagātais zivju loms. 152
130. Kungs dod misijas padomus. 154
133. Kungs atlaiž indojūdus uz savu dzimteni. 155
134. Kungs atstāsta Viņa kārdināšanu tuksnesī. 156
135. Aizceļošanas no Kisas uz Jeasairu. 158
136. Kungs un nabaga zvejnieks. 159
137. Vakara vērošana. 161
138. Par satiksmi ar labiem gariem. 162
139. Marsa aplūkošana. 163
140. Drosmīgais laivinieks. 165
141. Viņpasaules būtība. 166
142. Dvēseles dzīvība. 167
143. Garu darbība. 168
144. Kunga nākotnes pareģojumu nozīme. 169
145. Strādnieka vīna kalnā pazemība. 170
146. Kungs apciemo līča nabaga zvejniekus. 171
147. Zvejnieki sveic Kungu. 173
148. Mīlestība, lēnprātība un pacietība ir labāka kā taisnīga dedzība. 174
149. Kunga pareģojums par Viņa beigām. 175
150. Aizceļošana no Kisas pie Markusa Cezarijas Filipās 177
151. Markusa ziņojums par dziedināšanas panākumiem viņa peldētavā. 178
152. Mācekļi jautā Kungam par iemeslu Viņa priekam par dabu. 179
153. Kungs un abi grieķi. 180

154. Grieķu garīga meklēšana. 182
155. Grieķu jautājums par Kunga viszināšanu. 183
156. Grieķu pārdomas par vienīgi patieso Dievu. 184
157. Kunga pamācība par vienu vienīgi patieso Dievu. 185
158. Grieķi atzīst Kungu. Slimības, to mērķi un cēloņi. 186
159. Tuvākā mīlestības pildīšana. 187
160. Grieķu ārsta pieredze un liecība Kungam. 188
161. Ārsta atzīšanās. 189
162. Saruna starp romiešu virstiesnesi un grieķu ārstu. 190
163. Tiesneša šaubas. 192
164. Atgrieztā tiesneša izdziedināšana. 193
165. Izdziedinātie atnāk pie Kunga. 194
166. Kungs pamāca ticīgos. 195
167. Romieša skumjas aplūkojot skaisto ainavu. 196
168. Romieša vēlēšanās. 197
169. Romietis satiekas ar savu mirušo tēvu. 198
170. Kunga izskaidrojums par viņpasaules apstākļiem. 199
171. Cilvēku dvēseļu vadīšana uz pilnību. 201
172. Kungs pasauc Rafaelu izskaidrot par Dieva Valstības būtību. 202
173. Dieva Valstības būtība. 203
174. Rafaela būtība. 204
175. Ārsts nevar sev izskaidrot Rafalea būtību. 205
176. Par esamību un neesamību. 205
177. Ārsta pretjautājumi. 207
178. Atmiņas aizsegšanas nepieciešamība. 207
179. Par Kunga gudrību. 208
180. Ārsta un mācekļu pateicība par pamācību. 209
181. Garīga progresa galvenie šķēršļi. 210
182. Ceļš materiālo dvēseļu glābšanai. 211
183. Rafaela pamācības. 212
184. Par Kunga mācības uzņemšanu. 213
185. Par neīstiem un patiesiem praviešiem. 213
186. Slimnieku no Joppes izdziedināšana. 214
187. Grieķa pārsteigums par dziedinošo mielastu. 215
188. Izdziedinātie un viņu kuģinieks. 216
189. Izdziedinātais zvejnieks pēc rakstiem pierāda Kunga dievišķību. 217
190. Ārsta jautājums par mannu tuksnesī. 218
191. Rafaela pamācība par izraēliešu ēdināšanu tuksnesī. 218
192. Gaisa atspoguļojuma parādība. 219
193. Pagānu garīgā pārākuma iemesli. 220
194. Jūdi uzņem atklāsmi. 221
195. Joppes zvejniekus Kungs ielūdz mielastā. 223
196. Vētra un tās atbilstība. 224
197. Par eņģeļu klātbūtni pie cilvēkiem. 225
198. Eroda sūtņu bojā eja. 227
199. Priekšnieka izglābšana. 228
200. Priekšnieka priekšlikums. 229
201. Kungs izpilda erodiešu vēlēšanos. 229
202. Saruna starp kapteini un priekšnieku. 230
203. Kapteiņa vēlēšanās un tās piepildīšanās. 231
204. Kapteinis Leanders Kunga priekšā. 232
205. Priekšnieka labā izpratne un nodoms. 234
206. Erodiešu apspriede. 235

207. Skaists rīts pie jūras. 236
208. Saruna par gājputniem. 236
209. Ceremoniālo dievkalpojumu un lūgšanu briesmas. 237
210. Cietsirdīgo tiesa viņpasaulē. 238
211. Rafaels pie erodiešiem. 240
212. Rafaels bojāto kuģi atkal atjauno. 240
213. Kungs pie erodiešiem. 241
214. Viesi aizceļo uz savu dzimteni. 242